

Vợ Yêu Của Đại Ca Xã Hội Đen

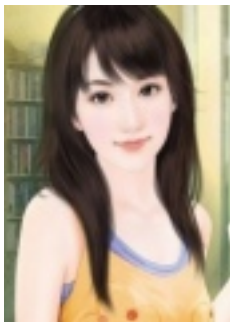
Contents

Vợ Yêu Của Đại Ca Xã Hội Đen	3
1. Chương 1: Khởi Đầu Đã Bị Tập Kích?	4
2. Chương 2: Trên Đường Đi Gặp Bầy Sói!	6
3. Chương 3: Bô Mây Muốn Đánh Người!	9
4. Chương 4: Tôi Muốn Hợp Tác Với Anh!	10
5. Chương 5: Thử Nghiệm Bản Lĩnh Nhỏ	12
6. Chương 6: Thời Điểm Thích Hợp Làm Chuyện Xấu!	14
7. Chương 7: Bị Ăn Đậu Hũ!	16
8. Chương 8: Tiếp Tục Tranh Tài!	18
9. Chương 9: Bang Chủ Của Bạch Bang	20
10. Chương 10: Lý Đường Chủ Nhận Tội	21
11. Chương 11: Mắng Cô Là Nam Hồ Ly Tinh?	23
12. Chương 12: Anh Giống Phụ Nữ?	24
13. Chương 13: Một Minh Đầu Với Đường Chủ Của Bạch Bang.	26
14. Chương 14: Mật Thất Nghe Trộm	28
15. Chương 15: Đấu Địa Chủ	30
16. Chương 16: Đánh Địa Chủ	32
17. Chương 17: Ba Người Đẹp	34
18. Chương 18: Văn Nhân Mạc Tặng Quà	36
19. Chương 19: Phóng Túng Quá Độ?	37
20. Chương 20: Trước Lúc Chiến Đấu	39
21. Chương 21: Đêm Không Trăng Dễ Giết Người	41
22. Chương 22: Triển Thất Bị Bắt?	43
23. Chương 23: Bắt Sống Bạch Quang	45
24. Chương 24: Bộ Dạng Của Em Rất Giống Tiểu Hoa	47
25. Chương 25: Tền Cự Phẩm Đê Tiện	49
26. Chương 26: Lên Đường Đến Mạc Thành	51
27. Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	53
28. Chương 28: Làm Khách Long Hồ Môn	55
29. Chương 29: Dạy Dỗ Chu Tước Môn	57
30. Chương 30: Lập Uy	59
31. Chương 31: Bị Tập Kích Trên Núi Phi Ưng	61
32. Chương 32: Tây Môn Vũ	63
33. Chương 33: Quen Biết Nhau	66
34. Chương 34: Phát Tài	68
35. Chương 35: Cứu Đại Ngưu	71
36. Chương 36: Rời Khỏi	73
37. Chương 37: Chuyện Lý Thú Trên Đường	75
38. Chương 38: Em Còn Quá Nhỏ	77
39. Chương 39: Đi Dạo Kỹ Viện	80
40. Chương 40: Cự Phẩm Tiểu Thụ	82
41. Chương 41: Thích?	84

42. Chương 42: Chó Ngáp Phải Ruồi	86
43. Chương 43: Đốt Kỹ Viện	89
44. Chương 44: Tỷ Vô Chọn Rể	91
45. Chương 45	93
46. Chương 46: Yêu Trong Lửa Đốt	96
47. Chương 47: Tranh Thủ Tình Cảm	98
48. Chương 48: Bữa Tiệc Nướng Thịt	101
49. Chương 49: Gà Rừng Nướng	103
50. Chương 50: Đút Cho Tôi	105
51. Chương 51: Liếc Mắt Đưa Tình	108
52. Chương 52: Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim	110
53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt.	112
54. Chương 54: Tiểu Hoa Trong Truyền Thuyết.	114
55. Chương 55: Nửa Đêm Trèo Cửa Sổ.	116
56. Chương 56: Bí Mật Động Trời.	118
57. Chương 57: Đánh Cuộc	120
58. Chương 58: Hợp Tác.	122
59. Chương 59: Tề Tụ Tại Tùng Thành, Nụ Hôn Đầu	124
60. Chương 60: Cùng Phối Hợp	129
61. Chương 61: Đại Toàn Thắng.	133
62. Chương 62: Động Tình	137
63. Chương 63: Tiến Vào Bảo Tàng	140
64. Chương 64: Triển Thát Trúng Đạn	146
65. Chương 65: Lời Tâm Tình	150
66. Chương 66: Chương 66	153
67. Chương 66: Tranh Chấp Khi Thay Thuốc	153
68. Chương 67: Chương 67	157
69. Chương 67: Thương Anh	157
70. Chương 68: Chương 68	160
71. Chương 68: Đại Lễ	160
72. Chương 69: Chương 69	163
73. Chương 69: Mê Huyền Trận	163
74. Chương 70: Chương 70	167
75. Chương 70: Sờ Qua Thì Làm Sao?	167
76. Chương 71: Chương 71	170
77. Chương 71: Bắn Ra Lửa Mạnh.	170
78. Chương 72: Chương 72	174
79. Chương 72: Chinh Đốn Và Cải Cách Lại Diễm Bang	174
80. Chương 73: Chương 73	178
81. Chương 73: Sửa Trị Bang Quy.	178
82. Chương 74: Chương 74	181
83. Chương 74: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy.	181
84. Chương 75: Chương 75	184
85. Chương 75: Kế Hoạch Toàn Thắng	184
86. Chương 76: Chương 76	188
87. Chương 76: Trầm Luân (h)	188
88. Chương 77: Chương 77	192
89. Chương 77: Người Nào Trên Người Nào Dưới?	192
90. Chương 78: Chương 78	196
91. Chương 78: Thắng Thắn Nói Rõ Thân Phận	196
92. Chương 79: Chương 79	199
93. Chương 79: Thân Phận Của Văn Nhân Mạc.	199
94. Chương 80: Chương 80	202
95. Chương 80: Bị Hạ Độc.	202

96. Chương 81: Chương 81	205
97. Chương 81: Lão Tử Từ Nhỏ Chính Là Nghịch Thiên	205
98. Chương 82: Chương 82	209
99. Chương 82: Thân Phận Thật Sự Của Triển Thất.	209
100. Chương 83: Chương 83	212
101. Chương 83: Tạm Thời Ly Biệt.	212
102. Chương 84: Chương 84	215
103. Chương 84: Ba Năm Sau	215
104. Chương 85: Chương 85	220
105. Chương 85: Chuẩn Bị Lên Đường.	220
106. Chương 86: Chương 86	223
107. Chương 86: Bị Trói Lại Mang Đi.	223
108. Chương 87: Chương 87	226
109. Chương 87: Gặp Lại	226
110. Chương 88: Chương 88	230
111. Chương 88: Kể Nhớ Nhưng.	230
112. Chương 89: Chương 89	234
113. Chương 89: Đến Cửa Cầu Hôn.	234
114. Chương 90: Chương 90	237
115. Chương 90: Chồng Chưa Cưới	237
116. Chương 91: Chương 91	241
117. Chương 91: Cầu Hôn	241
118. Chương 92: Chương 92	245
119. Chương 92: Mưu Kế.	245
120. Chương 93: Chương 93	248
121. Chương 93: Thân Phận Mới.	248
122. Chương 94: Chương 94	252
123. Chương 94: Danh Chấn Bến Thượng Hải	252
124. Chương 95: Chương 95	260
125. Chương 95: Đánh Người Nước Ngoài.	260
126. Chương 96: Chương 96	264
127. Chương 96: Mời Thần Thì Dễ, Tiễn Thần Thì Khó.	264
128. Chương 97: Chương 97	268
129. Chương 97: Chọn Ngày Kết Hôn	268
130. Chương 98: Chương 98	273
131. Chương 98: Triển Thất Xuống Bếp.	273
132. Chương 99: Chương 99	279
133. Chương 99: Chọn Mua Áo Cưới.	279
134. Chương 100: Chương 100	283
135. Chương 100: Tự Tay May Đồ Chú Rể	283

Vợ Yêu Của Đại Ca Xã Hội Đen

Giới thiệu

Nàng là Triết Thất, chỉ vì là một con người có diện mạo không bình thường mà bị xa lánh. Mặc dù l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-cua-dai-ca-xa-hoi-den>

1. Chương 1: Khởi Đầu Đã Bị Tập Kích?

Bầu trời xám xịt, mây đen vần vũ.

Trên con đường áp sát vách núi.

Cát bay đá chạy, ánh đao nổi lên bốn phía, máu thịt nhầy nhụa văng tứ tung, mùi máu tươi tanh sặc mũi.

“Mụ nội nó! Văn Nhân Mặc ! Một đám huynh đệ hôm nay liều mạng với người!”

Câu nói này xuất phát từ trong miệng một nam nhân một thân mặc trường bào màu đen, ánh mắt tàn nhẫn, toàn thân trên dưới tản mát ra một cảm giác lạnh lẽo khắc nghiệt, giống như là Tu La tới từ địa ngục, bàn tay cầm một cây đại đao mới vừa nhặt được từ trên mặt đất, ánh mắt tựa như chim Ưng quét khắp một vòng, khá lắm, 135 người, chỉ còn 56, quyết đấu một lần nữa, hắn muốn báo thù cho những huynh đệ đã chết của hắn.

“Các huynh đệ, tiến lên cho ta!”

Hơi nheo mắt lại, ánh đao dính máu chợt lóe, một loại cảm giác hưng phấn vì người được mùi máu tanh, khiến Văn Nhân Mặc một lần nữa vùng đao lên trước.

Lúc người ngựa hai bên đang chém giết trực diện, bên trong một chiếc xe ngựa đứng ở phía sau, truyền ra một tiếng chửi rủa yếu ớt, chỉ có điều giờ phút này chính là lúc chém giết rất quan trọng, nếu sơ xuất có thể đền mạng, nên không ai chú ý lắng nghe.

“Con mẹ nó sao lại ồn ào như vậy?”

Mở mắt ra một lần nữa, Triết Thất mới phát hiện có chuyện không đúng, không phải trong lúc cô bị hắc đạo đuổi cùng giết tận đã nhảy vào cửa Địa Ngục ở Uzbekistan rồi sao? Sao bây giờ lại ngồi trong xe ngựa?

Mọi người đều biết ở Địa Ngục quanh năm lửa thiêu, căn bản là khi đến mạng còn, khi về mạng mất, hiện tại là có chuyện gì xảy ra?

Đang trong lúc Triết Thất mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra thì trong đầu đột nhiên xuất hiện một ký ức xa lạ, rất nhanh Triết Thất đã sắp xếp lại ngọn nguồn sự việc.

Thì ra, cỗ thân thể này đã không phải là cô nữa rồi, sau khi cô nhảy vào địa ngục không có chết, mà một tình tiết cầu huyết xảy ra là cô trọng sinh sống lại trong cỗ thân thể này.

Theo trí nhớ của cỗ thân thể này thì cô được biết, cỗ thân thể này vốn cũng tên là Triết Thất, rất trùng hợp, lại trùng với tên cô.

Thân phận của thân thể này là đường nữ của Môn chủ Chu Tước Môn, một trong tứ đại bang phái của bến Thượng Hải, năm nay mới 16 tuổi, không biết do nguyên nhân gì, người dưỡng phụ này từ nhỏ đã đối xử với cô rất đặc biệt, còn dự tính đem vị trí Môn chủ Chu Tước môn nhường lại cho cô.

Vì vậy, đã khiến con trai của dưỡng phụ tên là Lâm Phong ghen ghét. Một lòng muốn tính toán cô, sai cô đi trộm ngọc bội của bang phái nào đó. Cũng lạ một điều là cỗ thân thể này lại quá ngốc nghếch, cứ nhiên lại nghe lời hấn đi ăn trộm, nhưng một phần do không có gan, lại đúng lúc nửa đường đi nhặt được một vật rất giống như miêu tả bên mang trở về báo cáo. Không may chủ nhân của cái dây chuyền cô ta nhặt được có lai lịch rất lớn, Lâm Phong vốn muốn lừa gạt lấy đi, kết quả hai bên đánh nhau.

Thực lực của đối phương rất mạnh, trong lúc hỗn loạn cô ta bị Lâm Phong đẩy ra đỡ đạn, sau đó mọi chuyện xảy ra thế nào, làm sao cỗ thân thể này lại xuất hiện trên chiếc xe ngựa cũng không biết.

“Con mẹ ngươi, lại dám đẩy lão nương ra đỡ đạn cho ngươi, mẹ nó, một ngày nào đó lão nương sẽ trở về tiêu diệt ngươi.”

Sau khi Triển Thất tiếp nhận trí nhớ còn tồn tại ở chủ nhân trước của cỗ thân thể này, thì cô cũng đón nhận luôn thân phận này, nếu ông trời cho cô cơ hội khiến cô sống lại một lần nữa, như vậy cô chính là Triển Thất của đời này, Lâm Phong, người chờ đó, cả Chu Tước môn nữa, nếu đã để lại cho lão nương, như vậy nhất định lão nương sẽ đoạt về.

Chỉ có điều có một chút chuyện khiến Triển Thất buồn bực, lúc này lịch sử có chút rối loạn, mặc dù cảm giác không khác biệt lắm, nhưng có rất nhiều nơi không giống như lịch sử ghi chép. Ví dụ như nhân vật trí dũng kiêu hùng của bến Thượng Hải không còn là Đỗ Nguyệt Sanh, hay Hoàng Kim Vinh, mà là tứ đại bang phái bao gồm Thanh Long bang, Bạch Hổ môn, Chu Tước môn và Huyền Vũ bang.

Tuy nhiên sống ở đâu thì quen ở đấy, lịch sử không giống nhau cũng rất thú vị, như vậy có thể chơi đùa thoải mái.

Đang trong lúc Triển Thất phấn khích suy nghĩ làm thế nào để tiêu diệt Lâm Phong, đoạt lại vị trí bang chủ, xưng bá tại bến Thượng Hải, thì cảm giác đột nhiên có nguy hiểm đánh tới, trong giây phút sinh tử, ánh đao chớp lóe đó, Triển Thất vừa tính bỏ chạy, thì trong nháy mắt đã bị một thân thể to lớn nhào tới chặn lại.

“Nằm xuống.”

Văn Nhân Mạc đã sớm nghe thấy động tĩnh bên này rồi, vừa phấn khích vì nữ nhân này rốt cuộc đã tỉnh, vừa bực mình vì nữ nhân ngu xuẩn này đã kinh động đến nhóm người áo đen chém giết đỏ mắt mà toát mồ hôi đầm dề.

Cũng may động tác của hấn khá nhanh, mới tránh khỏi khiến cô bị loạn đao chém chết.

Vừa rồi hấn cùng với mấy tên thủ hạ mang theo Triển Thất bị thương quay trở về bang, trên đường gặp phải mai phục, mấy huynh đệ đi theo đều không may mắn bỏ mình.

CMN! Mới vừa trọng sinh thì đã có chuyện tốt anh hùng cứu mỹ nhân sao? Để lão nương xem một chút là anh hùng thế nào.

Bốn mắt nhìn nhau, Triển Thất nhất thời nhìn tới ngây người.

Kiếp trước cô ngắm qua không ít các mỹ nam, nhưng các loại minh tinh, tổng giám đốc đó có lẽ không có một người nào có thể lưu lại cho cô ấn tượng sâu như vậy. Ngũ quan y hệt như đao khắc, hai hàng lông mày thẳng tắp đen đặc, phía dưới là một đôi mắt tối đen như bảo thạch, khiến cho người ta nguyện ý hăm sâu trong đó, chỉ có điều ánh sáng sắc bén trong đôi mắt kia lại như đã thú nơi rừng sâu, có phần làm giảm đi vẻ đẹp của đôi mắt, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, khuôn mặt hoàn mỹ chứa đựng một chút tà khí, lại còn mang theo một chút phong thái tự phụ, kiêu căng, cuồng vọng.

Chỉ có thể đánh giá được bằng hai chữ, cực phẩm!

Nhưng mà lúc này rõ ràng không phải là thời điểm hoa si, khi cô kịp phản ứng mới phát hiện cả người đã bị Văn Nhân Mạc đặt ở phía dưới, bàn tay đối phương không sai không lệch đặt đúng vùng ngực còn chưa trở mã đầy đủ của cô.

Bàn tay thử sờ một chút, sau đó bờ môi mỏng khẽ nhếch:

“Nữ nhân?”

Triển Thất cắn răng: “Sờ khắp nơi rồi mới hỏi?”

Vũ nhục, vũ nhục trắng trợn, cực phẩm cái chó má gì, lão nương thu hồi toàn bộ, vừa tính há miệng tiếp tục chửi rửa, lại thấy người này ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ thấy cánh tay dài vung lên, một hán tử áo đen ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp đã đầu thân hai nơi rồi.

Triển Thất chưa bao giờ thấy qua tốc độ của một người có thể nhanh và mãnh liệt như vậy, nhưng mà lúc này không phải thời điểm để cô cảm thán, bởi vì rốt cuộc cô cũng nhìn thấy tình cảnh ở ngoài xe. Xác chết ở khắp mọi nơi, chỉ còn lại khoảng 20 đến 30 người còn sống đang hướng về phía cô và Văn Nhân Mạc đánh tới.

Triển Thất không kịp suy nghĩ gì, theo bản năng nhấc một cây đao trên mặt đất hướng đối phương chém tới. Tên hán tử vốn cho rằng cô ngay cả sức trời gà cũng không chặt trong nháy mắt bị chém chết, đây là do cỗ thân thể này hiện tại vẫn đang còn bệnh nặng, thể lực chưa có hoàn toàn khôi phục, nếu không thì một đao vừa rồi kia, nhất định có thể chặt hán tử đứt ngang. Giết chết một tên hán tử áo đen mà cô ngay cả mắt cũng không nhắm, tiếp sau đó lại hướng một đối thủ khác đánh tới.

Văn Nhân Mạc vốn là muốn tới đây bảo vệ Triển Thất, nhưng khi nhìn thấy cô giết địch, trong ánh mắt hán tử thoáng qua tia ánh sáng mà chỉ khi nhìn thấy con mồi thì mới xuất hiện.

Người của đối phương càng ngày càng ít, trong chốc lát, chỉ còn lại vài tên, trong thời điểm người cuối cùng của đối phương ngã xuống, cơn mưa như trút nước rốt cuộc cũng tạnh, mà Triển Thất cũng tiêu hao hết sức lực toàn thân, sau đó hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2: Trên Đường Đi Gặp Bầy Sói!

Lúc Triển Thất tỉnh lại một lần nữa là đã ở trong một hang động, đúng trong thời điểm cô quan sát hoàn cảnh xung quanh thì cảm thấy một áp lực kinh người đánh tới.

“Đồ cô nhặt được đâu?”

Thanh âm của Văn Nhân Mạc truyền đến không mang theo một tia nhiệt độ nào.

“Đồ nhặt được?”

Triển Thất cố gắng nhớ lại một chút, thì ra theo trí nhớ của thân thể này, cô quả thật nhặt được một khối ngọc bội. Khi Lâm Phong nói không phải là đồ hán tử muốn, cô đã giữ lại, sau đó nhân lúc Lâm Phong đàm phán với Nhân Mạc có vẻ thờ ơ, cô bèn len lén dấu đi.

“Tôi việc gì phải giao cho anh, ngọc bội là do tôi nhặt được, cứ như vậy đưa cho anh chẳng phải bà cô tôi thiệt thòi lớn rồi sao?”

Triển Thất biết, nếu như bây giờ cô đem ngọc bội giao ra, cho dù Văn Nhân Mạc không giết cô, thì chỉ với việc cái thân thể đang bệnh rất nặng này của cô, thì cũng không sống được quá lâu.

Trong lúc Triển Thất nghĩ tới chuyện muốn cùng Văn Nhân Mạc trao đổi điều kiện thì Văn Nhân Mạc lại đột nhiên đi tới. Trong trí nhớ của Triển Thất thì bóng dáng Văn Nhân Mạc rất mơ hồ, có lẽ ngay từ đầu đã không coi trọng Văn Nhân Mạc. Mà cô lần đầu tiên tiếp xúc với Nhân Mạc, lại là lúc bị anh ta đè ở phía dưới.

Giờ phút này Văn Nhân Mạc với chiều cao hơn 1m8, lại giống như một ngọn núi đè ở trên đầu, Triển Thất theo bản năng bước lui về phía sau hai bước. Tuy nhiên do thân thể vẫn còn đang bệnh nặng, lại bởi vì lui hơi đột ngột nên trọng tâm không vững muốn ngã xuống phía sau, trong nháy mắt khi cô sắp ngã đó, cảm thấy cánh tay căng thẳng do có một sức lực to lớn kéo lên, tiếp theo khớp xương ở tay giống như bị bóp nát

“Những người muốn trao đổi điều kiện với tôi, cho đến hôm nay đều không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi.”

Âm thanh lạnh lùng từ trong miệng Văn Nhân Mạc truyền ra, Triển Thất không nghi ngờ chút nào, giờ phút này Văn Nhân Mạc chỉ cần giơ một tay là có thể bóp chết cô. Cho dù hiện tại cô có mười kiếp tồn tại chung một chỗ cũng đánh không lại anh ta, bất quá lên đánh vụng trộm thì không tính.

“Tôi chỉ muốn trước khi thân thể tôi khôi phục lại, anh phải bảo hộ an toàn tính mạng cho tôi, thì tôi sẽ trả ngọc bội cho anh, nếu không, cả đời này anh cũng không tìm được nó.”

Triển Thất có thể thấy Văn Nhân Mạc hết sức quan tâm tới miếng ngọc bội kia, cho nên mới dám lên tiếng uy hiếp, mặc dù chính cô có thể bảo vệ tánh mạng của mình, nhưng thời đại cô trọng sinh tới còn chưa hiểu rõ lắm, huống chi cái thân thể này trải qua quá trình bị cô lấn qua lấn lại càng thêm tiêu tụy không chịu nổi. Trước mắt đi theo Văn Nhân Mạc vẫn là phương pháp tốt nhất, miễn phí bảo vệ đại gì không cần. Có tiện nghi không chiếm, đó là ngu dốt.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc, đang trong lúc Triển Thất hoài nghi cô lên tiếng làm thời điểm thì Văn Nhân Mạc lên tiếng.

“Lấy ngọc bội ra!”

Triển Thất nghe, biết Văn Nhân Mạc đã đồng ý, mặc dù Văn Nhân Mạc không có gì bảo đảm, nhưng Triển Thất biết, nếu Văn Nhân Mạc đã kêu cô lấy ngọc bội ra thì chính là đã đồng ý yêu cầu của cô, cho dù hiện tại cô có lấy ngọc bội giao cho Văn Nhân Mạc, anh ta cũng sẽ không đổi ý.

Mạng nhỏ được lưu lại, Triển Thất lại bắt đầu phấn khích, “Anh đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ lấy ngọc bội trả lại cho anh”.

“Nên nhớ, tôi không thích người khác uy hiếp tôi.” Văn Nhân Mạc lạnh mặt liếc nhìn Triển Thất, bỏ lại một câu cảnh cáo sau đó xoay người đi ra khỏi hang động.

Triển Thất không cần nghĩ cũng biết, cô khẳng định mình đã bị Văn Nhân Mạc khám khắp người rồi, chỉ có điều làm sao ngọc bội có thể giấu ở chỗ này? Thật đúng là chủ nhân thân thể này khiến cho cô bội phục. Con mụ nó, không biết cô ta (Triển Thất kiếp trước) giấu ngọc bội như thế nào.

Triển Thất liếc mắt nhìn ra ngoài, xác định Văn Nhân Mạc sẽ không đột nhiên đi vào, bèn quay lưng ra cửa động bắt đầu cởi quần.

Đúng, chính là cởi quần, sau khi triển Thất tỉnh lại cảm thấy mặt dưới bụng hơi khác thường, mà thông qua trí nhớ càng thêm xác định, ngọc bội được giấu ở chỗ này —— trong chiếc túi bí mật ở quần lót.

Thì ra “Triển Thất ” cũ đã may một chiếc túi bí mật ở bên trong quần lót, ngọc bội được giấu ở đó, cho nên dù Văn Nhân Mạc có đem cô lột sạch cũng không tìm được ngọc bội giấu ở đâu, huống chi một nơi riêng tư bí mật như vậy, người bình thường cũng sẽ không tìm tới.

“Trả cho anh!”

Sau khi Triển Thất mặc quần xong bèn kêu Văn Nhân Mạc vào, khi chứng kiến Văn Nhân Mạc xác định đây chính là miếng ngọc bội anh ta đánh mất rồi bỏ vào trong ngực. Trong lòng Triển Thất không nhịn được YY, nếu Văn Nhân Mạc mà biết khối ngọc bội này mới từ nơi tư mật đó của cô lấy ra thì không biết anh ta có ý kiến gì.

“Ăn xong tự mình thay thuốc đi”

Sau khi Triển Thất bắt được gói đồ Văn Nhân Mạc ném qua thì thật sự muốn bái lạy anh ngay lập tức, làm sao anh biết là cô đói bụng, kể từ sau khi cô tỉnh lại còn chưa có ăn một chút gì, chính xác mà nói, là cỗ thân thể này đã thật lâu chưa có ăn rồi, ngay cả nước cũng chưa được uống hớp nào.

Triển Thất hướng lên trời đất bao la lạy tạ, dùng tinh thần sôi sục nhất ăn cơm. Hôm nay đói bụng lâu như vậy, cho dù Văn Nhân Mạc có ném cho cô miếng lương khô cô cũng cảm thấy ngon vô cùng.

Sau khi ăn sạch tất cả mọi thứ, Triển Thất lại lật gói thuốc Văn Nhân Mạc ném cho cô. Việc mà Triển Thất của kiếp trước cảm thấy hứng thú nhất chính là y học, cô ta thích nghiên cứu các loại thuốc men, nếu

không phải do cô ta nghiên cứu ra được thuốc trị liệu cơn ghiền thuốc, thì cũng không trở thành mục tiêu bị mười nhóm hắc đạo hợp lực đuổi giết.

Thuốc Văn Nhân Mạc đưa cho cô có hai loại, thuốc tây và thuốc bắc, Triển Thất kiếp trước rất muốn học về thuốc bắc, chỉ vì chưa tìm được thầy tốt, cho nên vẫn chuyên tâm nghiên cứu thuốc tây y. Vào thời đại này, mặc dù thuốc tây chưa lưu hành rộng rãi trong dân chúng, nhưng cũng được coi là rất thường gặp.

“Hắc hắc”

Khi nhìn thấy mấy thành phần của thuốc tây thì khoe miệng Triển Thất khẽ vênh lên.

Sau khi nghỉ ngơi vài tiếng ở trong hang động, Văn Nhân Mạc liền dẫn Triển Thất đi xuống chân núi, Triển Thất biết, nếu không phải do Văn Nhân Mạc đồng ý bảo vệ tính mạng của cô, thì anh ta đã sớm một người một ngựa trở về từ lâu rồi.

Triển Thất hồi tưởng lại thời điểm khi cô vừa tỉnh lại, có rất nhiều người vây lại tấn công một mình Văn Nhân Mạc, rõ ràng cho thấy có mai phục trước ở chỗ này, mà lại có thể biết chính xác Văn Nhân Mạc sẽ đi qua tuyến đường này chỉ có một mình, như vậy, nhất định là trong bang hội có nội gián, hiện tại Văn Nhân Mạc nhất định rất nóng lòng trở về.

“Hú ú ..ú . ú. . . .”

Hai người bọn họ vừa đi ra khỏi hang động không lâu thì xung quanh liền truyền đến tiếng sói hú, hơn nữa không chỉ có một con.

“Đi mau!”

Văn Nhân Mạc nhú mào, xoay người xách theo Triển Thất hướng chân núi chạy xuống. Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa, bởi vì hai người bọn họ đã bị bầy sói bao vây.

“Theo sát tôi, nếu không mất mạng tôi mặc kệ”

Văn Nhân Mạc lạnh lùng ném lại một câu sau đó xoay người nhặt trên mặt đất một cây gậy dài to bằng cánh tay hướng bầy sói đi tới. Triển Thất biết lúc này lực chú ý của Văn Nhân Mạc đều dồn hết vào bầy sói, do đó liền đi theo sát phía sau hắn.

Bầy sói càng lúc càng tụm lại nhiều xung quanh, Văn Nhân Mạc cũng không chút do dự, nhìn thấy sói liền giết, một cây gậy gỗ trong tay anh biến thành vũ khí giết sói rất lợi hại, mỗi một lần vung gậy lên đều có một vài con sói ngã xuống.

Rất nhanh, xung quanh Triển Thất và Văn Nhân Mạc đã la liệt xác của hơn mười con sói, trong không khí cũng tản ra mùi máu tanh khiến người ta muốn nôn mửa, cái mùi này kích thích những con sói khác càng thêm hung tàn hướng bọn họ nhào tới.

Triển Thất vừa định tham gia chiến đấu với Văn Nhân Mạc, nhưng cô cảm thấy rõ ràng giờ phút này thân thể mình càng ngày càng yếu đuối.

“Cẩn thận!”

Đang trong lúc Triển Thất không còn kiên trì nổi nữa, Văn Nhân Mạc đột ngột ôm cô vào trong ngực, thuận tay giải quyết hết những con sói vừa nhào tới.

Sau khi Văn Nhân Mạc ôm Triển Thất bảo vệ trong ngực thì lực chiến đấu rõ ràng giảm xuống không ít, mà bầy sói xung quanh hình như cũng phát hiện ra điểm này nên càng thêm công kích mãnh liệt về hai người bọn họ.

“Có thể đưa tôi lên cây không, tôi có biện pháp giải quyết bọn sói này”

Triển Thất cảm thấy cô sắp ngất đi, đến lúc đó Văn Nhân Mạc vẫn còn mang theo cô, không biết có thể thoát khỏi hay không.

Văn Nhân Mạc không chậm trễ chút nào nhanh chóng nhảy lên một ngọn cây.

Nhìn bày sói dưới tàng cây cổ găng leo lên, Triển Thất móc ra một chút thuốc mê cô vừa chế biến trong hang động.

Bởi vì nguyên liệu có hạn, nên thuốc mê chế biến ra cũng không được nhiều, vốn là cô dùng để bảo vệ tánh mạng của mình, ở nơi loạn thế này cô căn bản không dám tin tưởng bất luận kẻ nào. Ất chủ bài càng nhiều, cơ hội giữ gìn mạng sống càng lớn, đó là lý do vì sao mà cô giữ lại thuốc mê để dành cho những tình huống bất ngờ, nhưng bây giờ mọi việc đang xảy ra có liên quan nghiêm trọng đến sinh mạng rồi.

“Tác dụng của thuốc có hạn, chỉ có 10 phút!”, Dứt lời, cô vung vẩy chất bột màu trắng xuống bày sói đứng dưới tàng cây.

Khi nhìn thấy bày sói có vẻ suy yếu đi một chút, cuối cùng nằm dài hết trên đất thì Văn Nhân Mạc nắm bắt cơ hội này mang theo Triển Thất chạy nhanh xuống núi.

Rốt cuộc Triển Thất sau một cuộc lẩn trốn bày sói lại một lần hoa lệ hôn mê bất tỉnh.

3. Chương 3: Bồ Mây Muốn Đánh Người!

Thời điểm Triển Thất đuổi theo Văn Nhân Mạc tới Diễm bang thì đã hoàn toàn cứng đờ người rồi. Lúc này đang vào giữa mùa hè, một nhóm người trong bang đang tụ tập một chỗ cãi vã nhau âm ỉ, quắc mắt nhìn nhau trừng trừng, ngực bụng để trần, tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Văn Nhân Mạc chỉ cần thoáng cau mày, trong hành lang thoáng chốc hoàn toàn yên tĩnh, các hung thần ác sát lập tức biến thành những đứa bé ngoan, hoàn toàn im lặng.

Sau khi Triển Thất nhìn thấy tình cảnh này thật muốn bái lạy Văn Nhân Mạc, CMN, thật có uy lực.

“Xì”

Mặc dù rất bội phục uy phong của Văn Nhân Mạc, nhưng hoàn cảnh này thật sự CMN quá khôì hài rồi, từng người từng người ngoan ngoãn giống như con gà con, khiến cô không nhịn được bật cười.

“Ồ chớ đó, Bang chủ đang phát biểu, mày cười cái gì?”

Triển Thất vừa mới phì cười ra tiếng, thì có một tên đàn ông ngồi trong nhóm nhảy ra chửi, nhưng chỉ cần một ánh mắt của Văn Nhân Mạc quét tới, tên hung thần ác sát đó lập tức lại ngoan ngoãn đứng yên một chỗ. Chỉ có thể sử dụng cặp mắt vốn đã rất lớn của hắn ta cảm hận nhìn chằm chằm Triển Thất.

Triển Thất lúc này thật muốn đi tới vặn xoắn hai cái lỗ tai hạt dưa của tên đàn ông đó, để cho hắn biết cái gì gọi là đồ chó đẻ, lại dám mắng cô, ngứa da rồi sao. Nhưng hiện tại đây là địa bàn của Văn Nhân Mạc, mặt khác thân thể cô còn bệnh vì vậy vẫn nên khiêm tốn một chút.

“Nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Tác phong Văn Nhân Mạc trước sau vẫn lạnh nhạt như một, đi tới cái ghế chuyên dành cho Bang chủ ngồi xuống, Triển Thất quan sát thấy Nhân Mạc ngồi xuống cũng hấp ta hấp tấp chạy tới, đặt mông ngồi ở chiếc ghế kê bên Văn Nhân Mạc.

Hai ngày nay đi đường đã giày vò chết cô, thể lực đã sớm đến cực hạn.

Văn Nhân Mạc thấy Triển Thất ngồi ở đó, nhíu mày một cái, nhưng cũng không nói câu gì. Triển Thất thấy Nhân Mạc nhíu mày, thì biết rõ vị trí này tuyệt đối không phải là một chỗ ngồi bình thường.

Nhưng Văn Nhân Mạc không phản đối, cô liền yên tâm thoải mái ngồi xuống, chờ đợi cái vị lão đại kiêu căng lợi hại kia giải quyết chuyện này như thế nào.

Hai người bọn họ không có phản ứng, nhưng hành động lần này lại khiến mọi người ngây người sợ hãi. Nên biết rằng, chỗ ngồi này là chỗ ngồi của Nhị đương gia, vai vế trong bang cực cao, hơn nữa Bang chủ đối với vị Nhị đương gia kia tình cảm cũng không bình thường. Sau khi Nhị Đương Gia chết, chỗ ngồi đó vẫn để

trống, bình thường Văn Nhân Mạc không cho bất luận kẻ nào ngồi qua chỗ đó, còn nhớ trước kia có một người quét dọn không cẩn thận khiến chiếc ghế bị đổ, trực tiếp bị Bang chủ xử trí theo bang quy.

“Mau cút xuống, chỗ ngồi đó sao mày có thể ngồi!”

Triển Thất còn chưa ngồi nóng đít, liền nghe được phía dưới một tên đàn ông mang vẻ dung tục nhìn cô tức giận mắng to. Rõ ràng cho thấy hắn ta không hề sợ chết.

Mẹ nó, chính chủ còn chưa nói gì, ở đâu ra con rùa này dạy dỗ cô, thật là chú nhện thì được nhưng thím không thể nhện.

“Ba! Ba!”

“Mày là con rùa nào, dám mắng Bố mày?”

“Ba! Ba!”

“Còn mày nữa, cái đồ chó đẻ kia! Lần sau còn nói lung tung cẩn thận đầu lưỡi của mày”

Sau khi Triển Thất đánh xong hai tên vừa nói năng lỗ mãng trở lại chỗ ngồi, thì mọi người phía dưới mới có phản ứng.

Mọi người hoảng sợ nhìn cô, đây là “Bố” ở nơi nào tới? Còn lớn lối quá cả bố chúng hắn rồi, ngồi vào ghế của Nhị đương gia chưa nói, còn ở trước mặt Bang chủ đánh một vị Đà chủ hai bạt tai, đánh một vị còn chưa đủ, lại đánh một vị Đường chủ khác hai bạt tai, chẳng lẽ cô không biết bang quy ở đây là động thủ trước mặt Bang chủ, thì chỉ có một con đường chết sao?

“Bố mày ngồi ở đây, bang chủ của các người còn không nói gì, thì các người là cái rắm gì.”

Triển Thất mặc kệ sắc mặt của Văn Nhân Mạc và mọi người, Mẹ nó, chỉ thẳng vào mặt cô mắng, cô mà xem như gió thoảng bên tai, thì cô không phải là Triển Thất. Một lần cô có thể xem như nể mặt Văn Nhân Mạc tạm thời không truy cứu, lại còn chửi thêm một lần nữa, đó chính là cho chút mặt mũi nên làm tới rồi.

Triển Thất Liên tục đánh hai người, mà một là Đà chủ, một là Đường chủ, phía dưới còn có ai dám lên tiếng.

“Đủ rồi!”

Triển Thất mới vừa mắng xong, thời điểm còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, cô đã bị Văn Nhân Mạc cầm súng gí vào đầu.

Giờ phút này toàn thân anh tản ra lệ khí, dám ở ngay trước mặt anh, đánh thủ hạ của anh, cho rằng anh là người chết sao? Cứ coi như anh cho phép cô can rỡ, nhưng ở trước mặt anh động vào thủ hạ của anh, thân là lão đại, anh không thể ngồi đó xem như không thấy. Bên trong phòng khách không khí cũng theo màn kịch này lập tức biến chuyển khẩn trương tới cực điểm.

“Ồ, dùng bố mày xong rồi, liền định bắn chết bố mày sao?”

4. Chương 4: Tôi Muốn Hợp Tác Với Anh!

Người khác có thể sợ Văn Nhân Mạc, nhưng Triển Thất thì không, cô vốn phách lối kiêu căng thành thói rồi. Văn Nhân Mạc anh ở đây áp bức tôi thì làm sao, cùng lắm thì anh cũng chỉ có thể giết chết tôi được một lần.

“Tôi đây là thay Bang chủ Văn Nhân Mạc dạy dỗ hai tên không biết chết sống này, đang thời điểm Bang chủ xử lý vấn đề lại cứ nhiên xông ra mắng chửi người khác, bọn họ đây là không coi bang chủ anh ra gì. Nếu chiếu theo bang quy.”

Triển Thất nói đến đó thì dừng lại, nhưng mọi người phía dưới lại kinh hãi đến vã mồ hôi lạnh toàn thân, phải biết rằng, Bang chủ ghét nhất khi đang thời điểm anh ta nói chuyện mà chen miệng vào, xử trí theo bang quy, đây chính là muốn mạng người a. Hiện tại người sợ nhất chính là hai vị Đường chủ và Đà chủ mới vừa mắng người kia.

“Dẫn đi xử trí, còn cô đi theo tôi”

Văn Nhân Mạc liếc nhìn Triển Thắt không có một chút sợ hãi nào, sau đó nhún nhủ đôi câu rồi xoay người hướng hậu viện đi tới, Triển Thắt đứng dậy vội vàng chạy theo.

Mọi người đứng tại chỗ sững sờ thật lâu, về sau mới có người đem hai vị đường chủ và Đà chủ sợ hãi đến ngu cả người dẫn ra ngoài. Những người khác cũng run như cầy sấy tản đi làm việc. Chuyện Triển Thắt náo loạn vừa rồi bọn họ không tiếp tục bàn tán nữa, nhưng chuyện này cũng không chứng tỏ rằng sau đó Bang chủ sẽ không tìm bọn họ hỏi tội nữa. Hiện tại phải cố gắng làm việc, hi vọng đến lúc đó có thể xử lý nhẹ hơn.

“Ai cho cô lá gan lớn như vậy, lại dám ở trước mặt của tôi dạy dỗ thuộc hạ của tôi?”

Văn Nhân Mạc vừa ngồi vững trên ghế liền hướng Triển Thắt chất vấn, Triển Thắt rõ ràng cảm thấy, nếu cô không có sự giải thích hợp lý, Văn Nhân Mạc thật sự có thể một phát súng giết chết cô.

Lại nói sau khi Triển Thắt và Văn Nhân Mạc thoát thân khỏi sự bao vây của bảy sói, thái độ của Văn Nhân Mạc đối với Triển Thắt cũng có chút khác biệt. Mà Triển Thắt cũng vì muốn đi lại dễ dàng hơn, nên đổi lại một thân mặc quần áo đàn ông, hôm nay cho tạo ọi người một ấn tượng chính là một thư sinh.

“Chúng ta hợp tác như thế nào?”

Triển Thắt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Văn Nhân Mạc cười nói.

“Hợp tác? Trước tiên đem chuyện vừa rồi nói cho rõ ràng đã?”

Văn Nhân Mạc rõ ràng không ngờ tới Triển Thắt lại nói chuyện này, bèn lười biếng dựa vào thành ghế có phủ một tấm da hổ, chờ cô giải thích.

“Chuyện vừa rồi? Đây không phải là anh dung túng để cho tôi làm như thế sao? Nếu không phải do anh đồng ý, tôi có đủ năng lực ở dưới mắt anh liên tiếp đánh hai thủ hạ của anh sao? Anh là đang mượn tay của tôi diệt trừ những phần tử đặc biệt kia đó thôi.”

Sau khi Văn Nhân Mạc nghe xong chỉ nhướn mày, không nói thêm câu gì, hiển nhiên, Triển Thắt biết là cô đã nói chính xác. Cô đã nói, với bản lĩnh của Văn Nhân Mạc, nếu không cho cô có cơ hội đánh hai thủ hạ của anh ta, thì trước khi cô động thủ đã trở thành một cỗ thi thể rồi.

“Tôi thấy, nơi này không còn an ổn nữa, tôi có thể giúp anh đạt thành mục tiêu của anh, còn anh phải giúp tôi báo thù, Chu Tước môn tôi nhất định phải đoạt lại, thiếu nợ của tôi tôi nhất định phải đòi lại.”

Triển Thắt thông qua trí nhớ của “Triển Thắt” chấp vạ lại một chút tin tức về Văn Nhân Mạc. Lâm Phong muốn chiếm ngọc bội nhưng không được, lúc hai bên khai chiến, nếu bên cạnh Văn Nhân có trợ thủ, thì khi đánh nhau Lâm Phong cũng không chiếm ưu thế.

Tại Thượng Hải, có tứ đại bang phái, Thanh Long bang, Bạch Hổ môn, Chu Tước môn, Huyền Vũ bang. Cả những băng nhóm hắc đạo ở Bến Thượng Hải, cũng bị khống chế trong tay tứ đại bang phái, hơn nữa thế lực tứ đại bang phái còn lan tràn khắp cả nước. Mà Văn Nhân Mạc hiển nhiên không thuộc về bất kỳ bang phái nào trong số đó, nhưng anh lại có thể che dấu xây dựng được một thế lực ở địa phương hỗn tạp như vậy, chứng tỏ rằng thân phận của anh cũng không phải là lão đại của một băng nhóm trộm cướp đơn giản bình thường.

Ban đầu Triển Thắt nghĩ sau khi khi thương thế tốt lên liền rời khỏi Văn Nhân Mạc, nhưng cô lại muốn đi tìm Lâm Phong báo thù, nếu chỉ dựa vào sức lực của bản thân thì không biết trong cuộc đời này có hi vọng hay không, cho nên tìm người hợp tác là phương pháp tốt nhất.

Hơn nữa Văn Nhân Mạc đáng giá cho cô tin tưởng. Anh cứu cô, chỉ vì cái ngọc bội kia, sau khi lấy được ngọc bội tuy nói rằng do bị cô uy hiếp phải bảo vệ mạng sống cho cô, ngay cả cam kết cũng không có, nhưng lại có thể ở cửa ải sống chết bảo vệ cô, không bỏ rơi cô, chuyện này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được, còn có thể lực thần bí sau lưng anh nữa, do đó anh chính là đối tượng hợp tác tốt nhất.

“Cô có tư cách gì hợp tác với tôi?”. Văn Nhân Mạc khê động khóe miệng, rõ ràng cảm thấy Triển Thất không biết lượng sức.

“Trong vòng ba ngày tôi có thể giúp anh điều tra ra nội gian là ai.”

Triển Thất biết lúc này mạnh miệng nói gì cũng không hữu dụng, chỉ có để cho anh thấy năng lực của cô, mới có khả năng hợp tác.

Văn Nhân Mạc nhìn Triển Thất vẻ nghiến ngấm, ban đầu chưa giải quyết trước mặt mọi người cũng là bởi vì anh biết có nội gian, bất quá những chuyện này anh còn chưa để vào trong mắt. Nhưng Triển Thất đã xác định ra vấn đề, còn giúp anh giải quyết hai người.

Triển Thất khiến một người như Văn Nhân Mạc chưa từng đem phụ nữ để ở trong mắt lại trở nên có hứng thú, thật tình mà nói, cô không phải rất xinh đẹp, có thể bởi vì nguyên nhân chưa trở mã hoàn toàn, cô còn có vẻ hơi ngây ngô, hiện tại một thân nam trang lại giống như một thư sinh yếu đuối.

Nhưng từ khi cô tỉnh lại trong xe ngựa cũng không thấy sợ hãi, ngược lại còn giết những tên phục kích còn sót lại kia. Thời điểm gặp phải bầy sói lại có thể sử dụng thuốc mê chống lại, bản thân anh đối với thuốc men rất quen thuộc, biết đó là thuốc mê cô chế biến dựa vào thuốc trị thương anh đưa cho cô. Hôm nay, cô có thể dưới áp lực của anh dám ra tay đánh hai thủ hạ, điều này không khỏi khiến cho anh phải rửa mắt nhìn cô.

Hơn nữa sau đó anh điều tra ra được miếng ngọc bội bị mất là do Triển Thất nhặt được. Một đường nữ Chu Tước môn nhậm chức Môn chủ, nhát gan, mềm yếu, còn có chút ngu xuẩn, cho nên mới dễ dàng bị Lâm Phong lợi dụng như vậy. Tuy nhiên Triển Thất sau khi tỉnh lại so với “Triển Thất” lúc điều tra kết quả hoàn toàn khác nhau, cơ trí, quả quyết, hơn nữa rất can đảm.

Kết quả điều tra của thuốc hạ anh chắc chắn không sai, đây chính là đội ngũ tinh nhuệ nhất của anh, nếu như hình tượng lúc đầu chỉ là giả bộ, như vậy tâm kế của cô cũng quá sâu, vậy thân phận thật sự của cô là gì? Nếu như không phải, rốt cuộc điều gì khiến cô biến chuyển như thế? Chỉ có điều, mặc kệ trước kia là cổ tình nằm gai nếm mật, hay do người khác ngụy trang thành, nhưng bây giờ Triển Thất này đã mãnh liệt gọi lên lòng hiếu kỳ của anh.

“Được, cho cô thời gian ba ngày, ba ngày sau nếu như cô không tìm ra được nội gian, sau khi dưỡng thương tốt thì lập tức tự động rời đi!”

Nói xong liền kêu người đưa Triển Thất đi nghỉ ngơi.

Có những lời này của Văn Nhân Mạc, Triển Thất thấy an tâm, anh đã nói như vậy, chắc chắn cô sẽ có cơ hội hợp tác, cô biết ở thời đại hỗn tạp này, đàn ông đều xem thường phụ nữ, cho nên cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị cự tuyệt, Trùng sinh tới đây đã mấy ngày, lần đầu tiên cô thấy thoải mái, trong lòng liền âm thầm tính toán

“Ba ngày vậy là đủ rồi, bởi vì cô không cần mất công lắm cũng có thể đoán được nội gian là ai, hiện tại cái thiếu chính là chứng cứ, nhưng mà điều quan trọng trước nhất là tìm một cái giường, ngủ một giấc thật say, cổ thân thể này của cô phải từ từ rèn luyện cho khỏe mạnh mới được.”

5. Chương 5: Thử Nghiệm Bản Lĩnh Nhỏ

“Ai, mọi người nói xem, lần tranh tài này ai có thể chiến thắng, người thắng sẽ trực tiếp được ngồi vào chiếc ghế Đường chủ. Bà ngoại ơi! Nếu là lão tử có thể thắng được thì tốt.”

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, nghe nói lần tranh tài này là giành giật, thân phận những người giống như chúng ta, ngay cả súng cũng không được sờ qua, chứ đừng nói là đi so tài”

“Lời này của anh cũng không đúng rồi, tôi nghe nói có một thằng nhóc mới tới, nhà hắn làm nghề thợ săn, từ nhỏ đã luyện thành một tay súng thiện xạ, tất cả mọi người mong đợi rất cao vào hắn đấy.”

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, Triển Thất liền đến Bạch Thành dạo quanh một vòng, trước tiên cô muốn hiểu rõ các thế lực hiện tại của Bạch Thành, điều này sẽ trợ giúp cô mau sớm bắt được nội gian.

Tên nội gian sớm không xuất hiện, trễ không xuất hiện, cố tình sau khi Văn Nhân Mạc mất đi tin tức mới có hành động. Trên đường về Văn Nhân Mạc bị mai phục cũng có vấn đề, như vậy có thể nói, rất có thể có người trong bang hợp tác với Bạch Bang, như vậy thì lớn chuyện rồi, có thể còn có người của Bạch Bang nằm vùng trong bang phái này nữa chứ.

Kết quả cuối cùng sau khi Triển Thất và Văn Nhân Mạc thảo luận chính là, miễn đi chức vụ của Trương Đà chủ và Lý Đà chủ, lợi dụng phương thức so tài bắn súng để tuyển ra hai người mới.

Nếu như giữa hai người bọn họ có một người là nội gian, như vậy người tới nằm vùng nhất định sẽ thắng để có được chiếc ghế Đường chủ, vậy thì bọn họ dễ dàng làm việc hơn, nếu như không, vậy thì chọn một người có năng lực ngồi lên chiếc ghế Đường chủ này.

Nghe được câu chuyện của mấy người này, kết quả hiển nhiên giống y như cô đã nghĩ tới, người của Bạch Bang quả nhiên đã trà trộn vào đây, cái người kia trong miệng bọn họ hết sức khả nghi.

Trong lúc vô tình nghe được tin tức này đối với cô mà nói rất hữu ích, hiện tại cô chỉ còn thời gian là hai ngày, phải mau sớm đem chuyện này giải quyết cho xong, đã có manh mối, như vậy cuộc tranh tài càng sớm tiến hành càng tốt.

Xế chiều hôm đó, thời tiết cực kỳ sáng sủa.

Triển Thất chỉ cần một buổi sáng đã bố trí xong trường thi, cuộc tranh tài chia làm hai vòng, vòng đầu là đấu vòng loại, tất cả mọi người có thể báo danh, mục tiêu là bắn trúng mười viên đá to bằng nắm tay với khoảng cách 50m, sau đó lựa ra năm người có tỉ lệ bắn chính xác nhất lọt vào vòng thứ hai, người thắng cuối cùng sẽ được ngồi lên chiếc ghế của Đường chủ.

Người báo danh không ít, có chừng trên dưới một trăm người. Nên biết vào thời điểm này, có thể sử dụng súng, cũng được coi là có tên tuổi rồi, bang chúng khác cũng chỉ dừng lại ở sử dụng đao mà thôi, như vậy có thể thấy được, thế lực Diễm bang lớn đến bao nhiêu.

“Vương Đại Xuyên, bắn trúng năm viên đá!”

“Trương Kiệt, bắn trúng ba viên đá!”

.....

Cự ly 50m, đối với loại vũ khí ở niên đại này, để bắn được xa như vậy, có thể nói là cũng có một chút năng lực.

“Thạch Lỗi, bắn trúng tám viên!”

Ồn ào.....

Đám người trở nên sôi trào, nên biết mười mấy người dự thi trước mặt, nhiều nhất là chỉ trúng năm viên, nhưng có người ngay lập tức đã bắn trúng tám viên.

Triển Thất không khỏi liếc nhìn thêm một chút, đối mặt với những thảo luận của mọi người, anh ta cũng không cho thấy tâm trạng hưng phấn hoặc hả hê, sau khi biết kết quả thì im lặng lui sang một bên, từ đầu đến cuối vẻ mặt không một chút biểu hiện gì.

Người này hiển nhiên không phải là tay súng thiện xạ mà bọn họ nói tới, trầm ổn như thế, làm việc sẽ phải cẩn thận hơn mới đúng, sẽ không để cho Triển Thất bắt được cái đuôi. Cũng không biết thân phận người này như thế nào, nếu không có vấn đề, có thể nói với Văn Nhân Mạc đây là một người tài có thể sử dụng.

“Vương Hoàng, trúng chín viên vào mục tiêu!”

Triển Thất đang suy nghĩ về thân phận của Thạch Lỗi, lúc này lại nghe được có người bắn trúng mục tiêu chín viên, bèn tập trung nhìn, đó là một người đàn ông ước chừng khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, lúc này vẻ mặt đang hả hê hướng về phía Lý Đường chủ nháy mắt, trong lúc lơ đãng dùng đầu lưỡi liếm vào nòng súng trong tay.

Sau khi quan sát, Triển Thất khẳng định, người này chính là người của Bạch Bang tới nằm vùng, hơn nữa đại khái có thể đoán được thân phận của người đó, xem ra chuyện này càng ngày càng thú vị, nếu đối phương muốn chơi đùa, như vậy cô liền cùng bọn họ vui đùa một chút.

Về sau kết quả cuộc tranh tài phần lớn đều giống như nhau, tốt nhất cũng chỉ bắn trúng sáu viên đá. Trong đám người đã có người bắt đầu nịnh bợ Thạch Lỗi và Vương Hoàng. Theo kết quả cuộc đấu súng, cho tới bây giờ, thì người thắng cuộc lần này nhất định là hai người bọn họ rồi, người đứng nhất sẽ thay vị trí của Đường chủ, người đứng nhì sẽ thay vị trí của Đà chủ, mặc kệ Đường chủ cũng tốt, Đà chủ cũng được, thì đó cũng là tầng lớp có vai vế trong bang, bây giờ nịnh bợ, về sau có khả năng sẽ là thân tín, tiền đồ cũng sẽ rộng mở a.

“Hôm nay cuộc đấu súng vòng loại đã kết thúc, hiện tại tôi tuyên bố năm người tiến vào vòng đấu bán kết.”

Khi tuyển thủ ghi danh cuối cùng cũng thi xong, một người đàn ông trung niên chịu trách nhiệm chủ trì cuộc so tài tuyên bố

“Từ từ, Tôi còn chưa có thi, cuộc tranh tài sao có thể kết thúc!”

Đúng vào thời điểm người chủ trì sắp sửa tuyên bố kết quả cuộc tranh tài thì cô đi tới, mới đầu thật sự cô cũng không muốn tham dự, nhưng nhìn sau khi thấy kết quả cuộc tranh tài hôm nay cô bèn thay đổi ý nghĩ. Nếu như cô thắng, có thể sẽ có thu hoạch lớn hơn.

“Cái gì, cậu cũng muốn tham gia, nói đùa sao, nhìn bộ dáng của cậu giống như có thể tranh tài được sao?”

“Đúng vậy a, cũng đừng có một viên cũng không bắn trúng thì thật mất thể diện!”

.

Triển Thất trong trang phục giả trai nên cảm giác rất nhỏ bé, giống như một cậu bé chừng mười bốn mười lăm tuổi, cái tuổi này cảm súng còn chưa xong, còn vọng tưởng tham gia tranh tài cái gì, phần lớn trong suy nghĩ của những người có mặt ở đây đều cảm thấy cô không biết lượng sức.

Đối với sự hoài nghi của mọi người, Triển Thất chỉ cười, muốn chặn miệng của những người này lại, chỉ có thể dùng thực lực để chứng minh.

Khi Triển Thất móc khẩu súng lục ra, thì Thạch Lỗi từ đầu đến cuối vẫn không có vẻ mặt gì lại thoáng qua trong mắt một tia kinh ngạc.

Súng của cô là do Văn Nhân Mạc cho, khi cô nói với anh muốn có một khẩu súng, anh liền kêu người tìm cho cô khẩu này. Kiếp trước Triển Thất được đại ca xã hội đen nuôi lớn, đối với súng ống cũng đã nghiên cứu rất sâu, Văn Nhân Mạc cho cô khẩu súng này, rõ ràng khác biệt hoàn toàn với những khẩu súng đang lưu hành khác. Với trình độ hiểu biết về súng của cô, điều này không khỏi khiến cho Văn Nhân Mạc đối với thân phận thật sự của Triển Thất càng thêm tò mò.

Pằng, Pằng, Pằng.

Mười tiếng súng vang lên, khi tiếng vang cuối cùng kết thúc, mọi người có mặt tại hiện trường giống như là bị đông kết lại, tất cả đều trở nên ngây ngốc, mà Thạch Lỗi trước sau vẫn luôn bình tĩnh, giờ phút này trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mười..., mười viên, toàn bộ mười viên đều trúng mục tiêu!”

6. Chương 6: Thời Điểm Thích Hợp Làm Chuyện Xấu!

Sau khi người chủ trì nhìn những viên đá rồi tuyên bố kết quả, mọi người mới phản ứng kịp, mười viên đều trúng, hơn nữa còn là bắn liên tục, không giống như những người dự thi khác, mỗi một lần bắn đều phải nhắm mục tiêu một lần.

Con mẹ nó, thật là dũng mãnh, đây mới gọi là tay súng thiện xạ, không trách được thằng nhóc dám lớn lối như vậy.

“Hay quá!”

Trong đám người không biết ai dẫn đầu trầm trồ khen ngợi trước, Triển Thất cũng không quan tâm, những thứ này chỉ là chuyện con nít. Chuyện cô muốn làm là để ý đến vẻ mặt của hai người, một là Thạch Lỗi, vẻ mặt của Thạch Lỗi vẫn không thể hiện gì, hai là Vương Hoàng, hiện giờ sắc mặt của hắn đã xanh mét, trong ánh mắt hiện đầy sát khí nồng đậm.

Xem ra, sắp tới lại có kịch hay diễn ra.

Khi đêm tới thì sự huyền ảo của Diễm bang đã chấm dứt hoàn toàn, mây đen che khuất ánh trăng, đêm đen vừa lúc thích hợp để tập kích bất ngờ.

“Xem ra ông trời cũng muốn giúp chúng ta đây!”

Mấy người áo đen hướng nơi ở của Triển Thất chạy đi, đêm tối rất thích hợp cho việc ẩn nấp, cũng dễ dàng tránh thoát được sự tuần tra của bảo vệ ban đêm.

“Xoẹt!”

Âm thanh tiếng dao đâm vào thịt.

“Anh Ba! Đâm tới 8 dao, đệ không tin tên nhóc này không chết!”

“Sao tao có chút cảm giác mọi việc quá thuận lợi nhỉ, mà xác định người trên giường chính là thằng nhỏ kia sao? Chẳng phải đại ca nói nó rất lợi hại sao? Sao dễ dàng bị đâm chết như vậy?”

“Anh Ba còn chưa tin vào tài nghệ chế thuốc mê của lão Nhị ư, dù là một con trâu, chỉ cần gửi một chút cũng có thể nằm yên một ngày, nhiệm vụ hoàn thành là tốt rồi, đi, tới chỗ đại ca báo cáo đi”

Nói xong, mấy người áo đen biến mất ở trong đêm tối giống y như lúc tới,. Chỉ có điều bọn hắn không phát hiện, sau khi bọn hắn rời đi, có hai bóng người cũng đi theo.

“Ừ. A. Quá tuyệt vời, dùng sức a!”

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, người ta cũng muốn a, nhanh, nhanh lên một chút, sắp tới rồi!”

“A.”

“Này, anh nói hai người bọn họ người nào dùng mãnh a, tôi thấy Lý Đường chủ hình như không làm nhanh được a!”

“Ừ, cái tư thế này không tệ, ai, đáng tiếc sức lực không đủ. Còn hai người kia sức lực thì dư thừa, nhưng tư thế lại không tốt. Quá thất bại, y như ông cụ già đẩy xe.”

Triển Thất, người giờ phút này vốn đã bị giết, lại đang cùng Văn Nhân Mạc ngồi trên tán cây to ngoài cửa sổ phòng của Lý Đường chủ, đang quan sát màn trình diễn xuân cung đồ ở bên trong.

Con mụ nó, đây chính là người thật a, còn là bốn người cùng nhau lăn qua lăn lại trên giường, hai đôi giống như đang tranh tài một dạng, cảnh này so với diễn viên trên ti vi còn đẹp mắt hơn nhiều, Triển Thất càng nhìn càng phấn khích hơn, còn bắt đầu bình luận lớn.

“Câm miệng, không cho coi!”

Đang thời điểm Triển Thất nhìn hăng hái, ánh mắt lại bị Văn Nhân Mạc chặn lại.

Hôm nay sau khi tranh tài xong, Triển Thất đem tình huống lúc đó kể cho anh nghe một lần, hơn nữa còn nói cho anh biết, buổi tối muốn dẫn anh đi xem một màn kịch vui. Ai biết hơn nữa đêm lại nhìn thấy cảnh xuân cung sống, cũng không biết đầu óc nha đầu này cấu tạo bằng cái gì, thấy tình hình như thế chẳng những không xấu hổ giống như những cô gái bình thường khác, ngược lại còn vừa xem vừa bàn tán say sưa.

Vốn tưởng rằng cô còn quá nhỏ, sẽ không hiểu những thứ này, nhưng những lời cô vừa nói, rõ ràng cho thấy là một cao thủ có kinh nghiệm phong phú a, đến tột cùng là người nào dạy cô những thứ này?

Thấy cô như vậy, một Văn Nhân Mạc bình thường luôn luôn tỉnh táo không khỏi bắt đầu tức giận, chỉ là chính anh cũng không chú ý tới.

“Buông tay, tại sao không để cho tôi xem?”

Đang thời điểm tiến hành tới phần mấu chốt, lúc này không để cho cô xem, không phải rất ưong sao? Mà động tác của Triển Thất hiển nhiên thống nhất với suy nghĩ của cô, giờ tay muốn đánh Văn Nhân Mạc, tuy nhiên sao cô có thể đánh thắng được anh, mới vừa giờ tay lên, lập tức bị Văn Nhân Mạc bắt được, nhân tiện đem cô giam cầm trước ngực anh.

Giờ phút này tư thế của hai người muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ, nếu là người khác, vừa mới trải qua lễ rửa mắt vừa rồi, hiện tại đã sớm cúi khô bốc cháy. Thế nhưng hai người rõ ràng cho thấy đầu óc không giống người bình thường.

Lúc này Triển Thất chỉ suy nghĩ làm thế nào để sức mạnh được khôi phục nhanh chóng, như vậy mới không bị Văn Nhân Mạc vây hãm, cảm giác luôn bị áp chế thật khó chịu. Con điều mà Văn Nhân Mạc suy nghĩ lại là, phải tìm người điều tra kỹ một chút, cô có kinh nghiệm phong phú như vậy là do ai dạy, để rồi xem anh có lộ ra hấn không.

“Tối hôm nay điều cô muốn chính là dẫn tôi đến nhìn chuyện này hay sao?”

“Gấp gấp cái gì, ngay lập tức sẽ bắt đầu!”

Hiện tại Triển Thất đã tránh thoát khỏi lồng ngực Văn Nhân Mạc, nhìn cục diện đã kết thúc, tức giận đáp, quả nhiên, Triển Thất mới vừa nói xong, bên trong đã bắt đầu nói chuyện.

“Đại ca, mới vừa tôi thấy được tín hiệu của các anh em, bên kia đã hoàn thành nhiệm vụ giết chết thằng nhóc Triển Thất kia rồi, trận đấu ngày mai, nhất định đại ca sẽ chiến thắng, chờ chiếm được vị trí Đường chủ, chúng ta có thể bắt đầu hành động”

“Hừ, cho dù thằng nhóc đó không chết thì tôi cũng không để nó vào mắt, hôm nay vì không muốn làm náo động, nên tôi đã cố ý bắn trượt một viên đạn, nếu không diễn màn tiểu xảo đó, thì làm sao có thể thoát khỏi được mắt họ!..”

Người được gọi là đại ca chính là Vương Hoàng, người đã bắn trúng chín viên đá trong ngày hôm nay, hấn quả nhiên là người của Bạch Bang tới nằm vùng, hơn nữa nội gian cùng hấn thông đồng làm bấy bán rẻ Văn Nhân Mạc lại chính là Lý Đường chủ.

“Đó là tất nhiên, đại ca của chúng ta là tay súng đứng đầu Bạch Thành, thằng nhóc kia chỉ gặp may mà thôi, chẳng qua tôi sợ nó sẽ làm hư chuyện của chúng ta, cho nên diệt trừ vẫn là tốt hơn.”

Lý Đường chủ thấy trên mặt Vương Hoàng lộ ra vẻ bất mãn, lập tức bắt đầu xun xoe nịnh bợ.

“Vừa rồi đại ca quả nhiên dũng mãnh a, đệ thấy mặc cảm quá!”

“Ha ha ha, Đệ thủ đoạn đa dạng, cũng làm cho đại ca hâm mộ đấy, ngày nào đó chúng ta sẽ vui vẻ bàn luận một chút.”

7. Chương 7: Bị Ăn Đậu Hũ!

Chính sự thảo luận xong, kế tiếp hai tên hèn mọn kia tiếp tục nói và làm những chuyện đều có nội dung không chút nghiêm chỉnh.

“Những thứ cô muốn tôi xem chỉ là những thứ này?”

Sau khi xác định không thể nghe trộm thêm được những tin tức quan trọng gì khác, Triển Thất và Văn Nhân Mạc liền rời đi. Ở trên tầng cây đợi cả đêm, lại chỉ được chút tin tức này, Văn Nhân Mạc vừa về tới thư phòng liền chất vấn Triển Thất, anh cứ có cảm giác chuyện tối hôm nay là do Triển Thất cố ý lừa bòn anh.

Thật ra thì anh hoàn toàn trách lầm Triển Thất, cô cảm thấy rằng buổi tối mình có thể sẽ bị ám sát, cho nên mới tìm một người chết ngụy trang thành bộ dáng của cô nằm ở trên giường. Còn cô đưa Văn Nhân Mạc tới phòng của Lý Đường chủ nghe lén bọn họ nói chuyện hợp tác, nào ngờ, chuyện như thế mà hai tên kia còn có tâm tình làm loại chuyện đó.

“Không phải anh nói cho tôi thời gian ba ngày để điều tra nội gian sao? Hiện tại tôi chỉ dùng một ngày đã tìm ra, hơn nữa, còn tìm cho anh được con cá lớn, như vậy còn không hài lòng?”

Triển Thất không hiểu tại sao Văn Nhân Mạc lại mất hứng, tạo cơ hội cho anh xem miễn phí xuân cung đồ sống, còn chộp được nội gian, đáng lẽ anh nên thỏa mãn mới phải a.

“Nói ra ý tưởng tiếp theo của cô đi!”

Sắc mặt Văn Nhân Mạc nhìn vẫn không tốt, chỉ khi thấy Triển Thất nói tới chuyện nội gian, mới dịu nét mặt xuống.

“Vậy là anh đồng ý hợp tác với tôi?”

Triển Thất cười giống như mèo ăn trộm, cô cũng biết, Văn Nhân Mạc sẽ đáp ứng .

“Mối thù của cô tôi sẽ giúp cô báo thù, tôi cũng sẽ giúp cô ngồi lên vị trí môn chủ Chu Tước môn, nhưng mà bây giờ cô phải ở lại bên cạnh giúp tôi.”

“Mối thù của tôi một mình tôi báo thù, chỉ cần đến lúc đó anh giúp tôi một tay là được, những người đã từng tổn thương tôi, có một ngày tôi nhất định sẽ đem bọn họ giẫm ở dưới chân, nghiền thành vũng bùn.”

Triển Thất nhớ lại những đau khổ ở kiếp trước của cô, cùng thù hận ở kiếp này, trong mắt lóe ra ánh sáng kiên định, trong chớp nhoáng này dường như cô giống như chim Ưng đang giương cánh ngạo du phía chân trời, dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, không ai bì nổi đã động thật sâu tới Văn Nhân Mạc.

“Được, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ hợp tác để thực hiện những gì chúng ta đang suy nghĩ!”

Văn Nhân Mạc rõ ràng cảm thấy hưng phấn, bên cạnh anh, chỉ còn thiếu nhân tài như vậy.

“Một lời đã định!”

Chiếm được sự tin tưởng của Văn Nhân Mạc, Triển Thất cũng rất vui mừng, bèn đưa tay ra bắt tay Văn Nhân Mạc, tuy nhiên cô đã quên mất, đây không phải là thời hiện đại, không có chuyện bắt tay hợp tác, đặc biệt là không có chuyện một phụ nữ bắt tay một người đàn ông.

Văn Nhân Mạc có chút nghi hoặc nhìn Triển Thất vươn tay phải ra, nường mảy, sau đó sử dụng bàn tay mạnh mẽ của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Triển Thất, cảm giác được bàn tay mình bao quanh bàn tay nhỏ bé của cô khiến cho anh cảm thấy không tệ.

Khi bàn tay của Văn Nhân Mạc bắt được tay cô, Triển Thất mới phản ứng được, thời đại này không phải là thời hiện đại, vừa muốn rút tay, nhưng không lấy ra được. Ngược lại còn bị Văn Nhân Mạc cầm chặt hơn, cô rõ ràng nhận thấy được, anh không chỉ cầm tay của cô thôi, mà còn sờ soạng một cái.

“Anh rốt cuộc muốn cầm tới khi nào?”

Triển Thất nổi giận, anh muốn cầm thì cầm thôi, làm gì còn sờ soạng nữa, chẳng trách mọi người đều nói đàn ông đều là loại tham sắc bại hoại.

“Cô chủ động!”

Hiển nhiên tâm tình lúc này của Văn Nhân Mạc không tệ, những tức giận vừa rồi còn chất chứa ở trong lòng đều biến mất không còn chút gì.

Nhìn thấy Văn Nhân Mạc vô sỉ như vậy, trong lòng Triển Thất âm thầm mắng một câu biến thái rồi dùng sức tránh khỏi, xoay người đi về phía phòng mình, vừa đi vừa tiếp tục mắng thầm trong lòng.

“Bang”

Giờ phút này, Văn Nhân Mạc và Triển Thất không hề chú ý tới, ngoài cửa còn có một người. Người này chính là Lý Đại Ngưu mà Văn Nhân Mạc phái đi ra ngoài làm việc, anh ta đã làm xong chuyện mà Văn Nhân Mạc giao cho, sau đó cả đêm quay trở về bẩm báo, nào ngờ gặp được tình huống như thế.

“Bang chủ chưa bao giờ CMN đi tìm phụ nữ, chẳng lẽ Bang chủ thích đàn ông?.”

“Không đúng, Bang chủ cũng chưa từng đi tìm đàn ông a, Tam Đường Gia lúc đương thời cũng không gần gũi với Bang chủ như vậy, chẳng lẽ những chuyện các anh em bàn tán sau lưng kia là sự thật? Bang chủ thích thằng nhóc có tên Triển Thất này?”

Sau khi Lý Đại Ngưu nhìn thấy Triển Thất rời đi, cũng quên mất phải vào bấm báo mọi chuyện với Văn Nhân Mặc, chỉ ngơ ngác sững sờ đi ra ngoài, vừa đi vừa tự hỏi ở trong lòng.

“Đúng rồi, nhất định là cái thằng nhóc nhìn như con gái đó quyến rũ Bang chủ. Không được, mẹ nó, mình nhất định phải hung hăng đánh cho cái thằng nhóc này phải dừng lại, xem nó sau này có còn dám quyến rũ Bang chủ hay không?”

8. Chương 8: Tiếp Tục Tranh Tài!

Triển Thất sau khi về phòng vẫn không thể ngủ được, hiện tại Văn Nhân Mặc đã đồng ý hợp tác với cô, cô muốn suy tính thật kỹ cho sau này.

Môn chủ Chu Tước môn lúc sắp chết có giao cho cô một bức di thư, nội dung xác định Môn chủ mới của Chu Tước môn sẽ do cô tiếp nhận, nhưng bây giờ bức di thư này sớm đã bị Lâm Phong hủy diệt. Thế lực Chu Tước môn trải rộng khắp nơi trong cả nước, muốn tấn công cũng rắn khẳng định không phải là lựa chọn chính xác.

Thời điểm Lâm Lôi, Môn chủ Chu Tước môn nhường lại vị trí cho cô chỉ có một người chứng kiến, thế nhưng người đó đã đầu phục Lâm Phong, cho nên muốn dùng phương thức sử dụng di thư tiếp quản Chu Tước môn là không thể. Cũng phải trách lúc trước “Triển Thất” thật sự không có đầu óc, thứ quan trọng như vậy lại dễ dàng để cho Lâm Phong lấy được, nhưng cô cũng không hiểu tại sao Môn chủ Chu Tước môn lại muốn nhường vị trí môn chủ lại cho cô.

Hiện tại chỉ còn một biện pháp, đó chính là Lão Môn Chủ Lâm Lôi khi còn tại thế có nói qua với cô, từ lúc mới sáng lập, Chu Tước môn có một khối ngọc bội Chu Tước, cái tên Chu Tước môn cũng căn cứ từ cái tên của ngọc bội này mà đặt. Nghe nói ngọc bội của Thanh Long bang, Bạch Hổ môn, Huyền Vũ bang đều giống nhau, chỉ có ngọc bội của Chu Tước môn có hơi khác biệt, có thể gỡ ra thành tám miếng ngọc bội nhỏ.

Ngọc bội Chu Tước vẫn luôn do Bang chủ quản lý, nhưng đã từng có một Bang chủ tiền nhiệm đem ngọc bội chia ấy anh em kết nghĩa đã cùng ông ta vào sanh ra tử, sau đó mấy người anh em này đi khắp nơi trong cả nước phát triển phân hội của Chu Tước môn, mà ngọc bội kia vẫn do bọn họ quản lý.

Bất quá những hậu duệ đời sau này cũng không hoàn toàn trung thành với Chu Tước môn, đã có người lập thành một thế lực riêng biệt rồi. Người kế nhiệm Môn chủ Chu Tước môn đã từng cố gắng thu hồi, nhưng vẫn chưa thành công, cho nên, chỉ cần có người thu thập được tám miếng ngọc bội ghép lại thành một để hoàn thành ngọc bội Chu Tước thì có thể thống trị cả Chu Tước môn.

Hiện tại biện pháp duy nhất của Triển Thất chính là thu thập tám miếng ngọc bội này, sau đó tiếp quản Chu Tước môn, phương pháp này còn có một chỗ tốt, chính là có thể chân chính thống nhất Chu Tước môn.

Lâm Lôi đã từng nói về nơi những người này lập nghiệp, trong đó có ba vị ở quan ngoại, vừa đúng dịp cô có thể giúp Văn Nhân Mặc thống nhất quan ngoại, đồng thời còn thu về ba khối ngọc bội.

“Chỉ cần không cho liên đánh, lão nương muốn đoạt lại tám miếng để hợp nhất thành một miếng ngọc bội duy nhất.”

Sau khi Triển Thất suy nghĩ xong liền kiên định mục tiêu, chỉ cần cô muốn, thì nhất định có thể hoàn thành, trừ phi cô chết.

Một ngày mới rất nhanh đã tới, bầu trời vẫn trong xanh như cũ, mọi người cũng không biết đêm qua xảy ra chuyện gì, hăng hái tăng nhanh bước chân đi tới nơi so tài. Hôm nay, sẽ từ cuộc thi này tìm ra một vô địch, một á quân, hai người sẽ trực tiếp trở thành đường chủ và Đà chủ.

Lý Đường chủ và Vương Hoàng đến sau cùng. Hai người bọn họ làm bộ không biết nhau, hơn nữa còn làm ra vẻ như kẻ thù. Nhưng mà lúc này tâm trạng Vương Hoàng hiển nhiên không tệ, ngoại trừ Triển Thất,

như vậy việc hấn thắng được cuộc tranh tài này đã được biết trước rồi, giống như ngay lúc này đã với tới được chiếc ghế của Đường chủ, thậm chí giống như đã được vào Diễm bang, coi trời bằng vung, không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt.

“Ngày hôm qua đã tuyển ra được năm vị tuyển thủ, Triển Thất, Vương Hoàng, Thạch Lỗi, Vương Đại Xuyên, Lý Thanh, tất cả mọi người đến đông đủ chưa? Cuộc tranh tài lập tức bắt đầu!”

Lúc này ngoại trừ Triển Thất, còn lại bốn người cũng đã đứng ở nơi so tài, hôm nay quy tắc tranh tài là năm người đồng thời bắn súng, sẽ có mấy người ném bình lên trời, người bắn trúng nhiều nhất sẽ là người chiến thắng.

“Triển Thất, Triển Thất, Triển Thất! ”

“Ha ha, không phải là đêm qua do hưng phấn quá độ, vui quá hóa buồn đi!”

Sau khi người chủ trì kêu Triển Thất ba tiếng, thì Vương Hoàng lên tiếng châm chọc.

“Lão Trương, không thể để chúng ta nhiều người chờ một người như vậy, như vậy rất lãng phí thời gian a, không bằng.”

“Ha ha, hôm nay tôi sắp trở thành Đường chủ rồi, cho nên tôi muốn tắm rửa ăn diện một chút, Vương huynh cứ như vậy vội vã muốn thua?”

Vương Hoàng vừa tính kêu trưởng lão tuyên bố Triển Thất rút lui khỏi cuộc tranh tài, thì Triển Thất ung dung đi tới đây. Toàn thân mặc áo trắng khiến cô tản ra vài phần hương vị, trong bang cũng có ít phụ nữ, bình thường họ chỉ thấy đàn ông lồi thối lếch thếch, lúc này hình tượng của Triển Thất ở trong mắt các cô lập tức cao lớn lên. Ban ngày lại bị một đám phụ nữ YY như thế, Triển Thất không sợ trời không sợ đất thật là có chút da tóc tê dại.

Đi tới cùng Triển Thất còn có Văn Nhân Mặc, toàn thân vẫn áo đen như cũ, khí thế mạnh mẽ khiến khi anh đi qua mọi người tự động để trống một con đường, cho dù lúc này là mùa hạ nóng như đổ lửa, nhưng lại giống như rơi vào hầm băng.

Khi Triển Thất và Văn Nhân Mặc vừa xuất hiện cũng khiến cho hiện trường lại một lần nữa mang đến sự YY, khi tất cả mọi người đang hoan hô, vẫn có ít người trong lòng đã có thể không bình tĩnh được.

Vương Hoàng sắc mặt xanh mét trừng Lý Đường chủ, tối hôm qua không phải đã thề son sắt diệt trừ thằng nhóc kia đi à. Lý Đường chủ nhìn thấy Triển Thất xuất hiện thực sự khó có thể tin, mấy tên thủ hạ kia làm việc chưa bao giờ sai sót, đến tội cùng là do nguyên nhân nào mà việc không thành.

Sau khi Triển Thất trình diện, cuộc tranh tài liền chính thức bắt đầu, Vương Hoàng mặc dù đối với sự xuất hiện của Triển Thất rất phẫn hận, nhưng giống như đã nói, hấn vẫn cảm thấy bản thân hấn đã chắc chắn sẽ thắng được Triển Thất, cho nên rất nhanh đứng dậy.

“Hiện tại các vị đều có mười viên đạn, người nào bắn trúng bình nhiều nhất, thì người đó chiến thắng, nếu như tuyển thủ nào có số lượng viên trúng bằng nhau, sẽ tiếp tục tranh tài một vòng nữa, được, bây giờ chuẩn bị bắt đầu”

Pằng!Pằng!

Theo những chiếc bình bay múa, những người dự thi cũng hướng lên bầu trời nổ súng.

“6, 7, 8, 9”

“Triển Thất và Vương Hoàng cùng bắn trúng chín viên..., xem ra sẽ tiếp tục tiến hành vòng so tài kế tiếp, bà ngoại ơi, hôm nay thật không uống công, thấy cuộc tranh tài đặc sắc như vậy, đời này sống cũng không uống a”

Trong lúc họ so tài, quần chúng phía dưới cũng đi theo đếm bình, lúc này Triển Thất và Vương Hoàng bằng nhau, bắn trúng chín bình.

Vương Hoàng biết thế lực của Triển Thất không thể khinh thường, nhưng mà hấn vẫn có niềm tin thắng. Nhếch miệng hướng không trung bắn ra phát đạn cuối cùng.

Pằng!

Tiếng súng này vừa vang lên, lại làm bể nát hai bình.

9. Chương 9: Bang Chủ Của Bạch Bang

Pằng!

Tiếng súng vang lên, làm bể nát hai bình

Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc, thì một sự kiện càng khiến cho người ta giật mình đã xuất hiện.

Triển Thất ra tay hơi chậm hơn Vương Hoàng một chút, sau khi đạn bay ra ngoài, đầu tiên là bắn trúng một chiếc bình có cự ly tương đối gần, tạo thành một lỗ trống thì trực tiếp xuyên vào một cái bình sau đó.

Đình!

Viên đạn này sau khi trúng mục tiêu là cái bình phía sau cũng không bể nát, mà chuyện thần kỳ giờ mới bắt đầu

Viên đạn không ngừng lại, giống như là bị cái bình này ngăn trở, sau khi gặp phải trở ngại liền bay về một cái bình khác kế đó.

Lách tách lách tách.....

tiếng bình bể nát, khi cái bình này bể nát, thì ảnh hưởng tới cái bình kia cũng bể theo.

Bà ngoại ơi, những tuyến thủ khác, trừ Thạch Lỗi đã bắn trúng năm bình ra, thì ngay cả một cái cũng rất khó trúng, mà Vương Hoàng cứ nhiên chỉ cần một phát đạn đồng thời bắn trúng hai cái bình đang bay.

Khi mọi người vừa muốn bày tỏ sự sùng bái với hắn, thì sự biến thái lại xuất hiện, Triển Thất lại một phát súng bắn nát ba bình, đây chính là nghe cũng chưa từng nghe qua a.

Kết quả lần tranh tài này không cần nói cũng biết, Triển Thất dùng ưu thế tuyệt đối trở thành vô địch, xoay người hướng về phía một người duy nhất ngồi xem cuộc tranh tài là Văn Nhân Mạc cười khoe khoang một tiếng, vốn cho rằng anh cũng sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ anh lại mấp máy môi nói một câu.

“Còn phải luyện tập nhiều hơn nữa.”

“Mẹ nó, một phát trúng ba bình rồi, còn nói mình luyện tập nhiều hơn nữa, tiên sư nhà anh, ngồi đó nói chuyện mà không biết suy nghĩ, ngày nào đó nhất định phải xem xem anh có bao nhiêu cổ chấp.”

Triển Thất tứ giận, trong lòng cảm hận mắng chửi Văn Nhân Mạc.

Văn Nhân Mạc không tán thưởng, không có nghĩa là người khác cũng không, giờ phút này không khí ở xung quanh đạt tới đỉnh điểm, người vây xem đang nhìn về phía Triển Thất với ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt, vẻ sùng bái đối với cô cũng đạt tới cực điểm, giống như là bọn họ sùng bái Văn Nhân Mạc vậy.

Nên biết ban đầu cũng bởi vì Bang chủ có tài bắn súng thiện xạ, đạt được vô địch mới ngồi lên chiếc ghế Bang chủ. Triển Thất dù không làm Bang chủ, nhưng tiền đồ sau này cũng thênh thang rộng mở nha.

“Vương huynh muốn đi đâu đây?”

Trong lúc tất cả mọi người hướng về phía Triển Thất chúc mừng thì Triển Thất lại gọi Vương Hoàng đang muốn rời đi.

”Chẳng lẽ tham quan Diễm bang chúng ta xong rồi, muốn trở lại Bạch Bang xử lý công việc?”

“Bạch Quang, Bạch bang chủ?”

Giờ phút này Vương Hoàng đang đi ra ngoài đột ngột dừng bước, xoay người kinh ngạc nhìn Triển Thất.

Một tiếng Bạch bang chủ sau khi từ trong miệng Triển Thất thốt ra, dừng lại không chỉ có Vương Hoàng, mà mọi người mới vừa rồi còn ồn ào, giờ lại giống như hóa đá cùng nhìn Triển Thất và Vương Hoàng.

Bạch Quang, đây chính là Bang chủ Bạch Bang a, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa trong bọn họ rất nhiều người đã gặp qua Bạch bang chủ, đáng kiếp cùng Vương Hoàng này cũng không giống a.

“Triển huynh đệ có phải nhận lầm người hay không, tại hạ là Vương Hoàng, sao có thể là Bạch Bang chủ được!”

Vương Hoàng giống như bị hù sợ, hỏi lại Triển Thất.

“Nghe nói, năm đó Bạch Bang chủ nổi danh bắn súng thiện xạ ở quan ngoại, hơn nữa sau mỗi lần bắn súng xong, Bạch bang chủ đều liếm nòng súng trong tay, hai ngày nay tôi nhìn thấy rất rõ ràng a”

“Ha ha, Triển huynh đệ chỉ dựa vào đó mà đã kết luận tôi là Bạch bang chủ sao? Ngài nên biết, rất nhiều người ở Bạch Thành sùng bái anh ta, cũng cố ý bắt chước động tác này, tôi sùng bái Bạch bang chủ, cho nên có động tác này cũng chẳng có gì lạ.”

Sau khi Triển Thất nói xong, Vương Hoàng cười to giải thích.

Nhưng khi hắn cười mới được một nửa mới phát hiện không khí của hiện trường có vẻ bất thường, mọi người xung quanh nhìn hắn giống như nhìn kẻ địch, lúc này, hắn mới chợt tỉnh ngộ, Triển Thất đã đưa hắn vào tròng. Diễm bang cùng Bạch Bang từ trước tới giờ vẫn như nước với lửa, một đệ tử Diễm bang lại đi sùng bái Bang chủ của kẻ địch, không thể nghi ngờ rằng điều này chính là tìm chết.

Pằng! Pằng!Pằng!

Thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, Vương Hoàng, không, phải là Bạch bang chủ mới đúng, lập tức nổ súng vào đám đông, có vài người trúng đạn ngã xuống đất, hiện trường nhất thời rối loạn.

Pằng! Pằng! Pằng!

“Bang chủ cẩn thận!”

Tiếp đó lại mấy tiếng súng vang, lần này là hướng về phía Văn Nhân Mạc, mà trong đó một viên đạn mắt thấy sẽ trúng vào Văn Nhân Mạc, lúc này, Lý Đường chủ không biết đi tới bên cạnh Văn Nhân Mạc từ lúc nào vươn mình ra, dùng thân thể chặn lại viên đạn kia.

Mọi người ở hiện trường rốt cuộc mới phản ứng, lập tức nổ súng phản kích về phía Bạch Quang, tuy nhiên xung quanh lại xuất hiện rất nhiều người bảo vệ Bạch Quang, hai bên lập tức khai chiến .

“A!!!”

Trong lúc hai bên đang hỗn chiến, Triển Thất bắn một phát súng trúng ngay vai phải của Bạch Quang, sau khi hắn bị thương, sức chiến đấu của bọn họ rõ ràng giảm xuống rất nhiều, không hề ham chiến nữa, mọi người bảo vệ hắn thoát khỏi Diễm bang.

Văn Nhân Mạc không hạ lệnh đuổi theo giết Bạch Quang, mà là giao phó Lý Đường chủ đang bị trọng thương ọi người mang đi chữa trị, không được tiếc, bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi cho ông ta. Văn Nhân Mạc lên tiếng thì nào có ai dám không nghe lệnh, lập tức mang Lý Đường chủ đi xuống chữa bệnh.

Mà Văn Nhân Mạc và Triển Thất nhìn nhau cười một tiếng, sau đó hướng hậu viện đi tới, kịch hay sẽ lập tức diễn ra.

10. Chương 10: Lý Đường Chủ Nhận Tội

“Bang chủ, tôi thật xin lỗi ngài, tôi không nên ham muốn những lợi ích lâu cẩu Bạch Quang ban à phản bội ngài. Còn để cho Diễm bang chúng ta tổn thất rất nhiều huynh đệ, tôi không phải là người, tôi đáng chết, sống hay chết, xin mặc ngài xử trí.”

Cuộc tranh tài đã trôi qua 3 ngày rồi, trong ba ngày này, Bạch Bang bởi vì Bạch Quang bị thương, nên vẫn chưa có hành động gì. Mà Văn Nhân Mạc cũng không nhân cơ hội tấn công Bạch Bang, Lý Đường chủ giữ lại được mạng sống, Văn Nhân Mạc hạ lệnh, Lý Đường chủ có công bảo vệ bang chủ, nên khôi phục chức vị Đường chủ. Triển Thất cũng đồng ý không nhận chức Đường chủ. Còn Đà chủ do Thạch Lỗ đảm nhiệm.

Lý Đường chủ xuống giường hướng Văn Nhân Mạc ngỏ ý cảm ơn, sau đó quỳ trên mặt đất đem mọi chuyện hợp tác với Bạch Bang bẩm báo hết cho Văn Nhân Mạc nghe, cố hết sức lực, mục đích là van xin Văn Nhân Mạc có thể tha thứ cho ông ta.

“A, ông nói xem, ông có lỗi với Bang chủ như thế nào?”

Triển Thất cũng ở đây, ngược lại đối với chuyện Lý Đường chủ hợp tác cùng Bạch Bang cô cảm thấy rất hứng thú.

“Trong thời gian đi Thượng Hải, tôi quên mất lời dặn dò của Bang chủ, không nhịn được đi sông bạc đánh vài trận, không nghĩ tới lần này vận số đặc biệt tốt, thắng liền vài ván. Mới đầu tôi muốn rút lui, nhưng sau đó tôi phát hiện có một kẻ coi tiền như rác, cả đêm đều bị thua tiền, tất cả mọi người đều thắng hẳn rất nhiều, cho nên tôi cũng chơi với hắn.”

Nói tới đây, Lý Đường chủ giống như nhớ lại tình huống lúc đó, cả người hưng phấn lên. Sau đó tiếp tục nói:

“Lúc mới bắt đầu cũng thắng, thời điểm cuối cùng chơi một trận rất lớn, hắn đặt hết toàn bộ số tiền, tôi trong lúc quá hưng phấn, lại không nghĩ nhiều như vậy, còn cảm thấy ông trời hôm nay muốn giúp tôi. Thế nhưng người đó đột nhiên tới vận số, cuối cùng lại thắng, cứ như vậy chúng tôi tiếp tục đánh cuộc. Tôi thường thắng, còn hắn chỉ thỉnh thoảng thắng mấy lần, nhưng mỗi lần thắng lại thắng rất nhiều, cứ như vậy, đến sáng hôm sau, tôi chẳng những thua sạch tất cả tiền đánh cuộc, mà còn thiếu hắn rất nhiều tiền.”

“Tôi vốn thấy hắn là người vùng khác, nên muốn trốn nợ, nhưng sau đó Bạch Bang lại cầm giấy ghi nợ tới, tôi rất sợ, đúng lúc đó Bạch bang chủ xuất hiện, nói nếu tôi giúp hắn một chuyện, thì có thể xóa bỏ hết tất cả tiền nợ của tôi, còn bảo đảm sẽ không làm thương tổn đến Diêm bang.”

“Lúc ấy tôi hiểu mình đã mắc bẫy của Bạch Bang, nhưng nhược điểm của tôi đã nằm trong tay họ, chỉ có thể đồng ý. Chẳng qua tôi nghĩ, nếu mà hắn kêu tôi làm tổn hại tới Diêm bang, thì cho dù tôi có chết, cũng không thể làm, kết quả, chuyện này rất đơn giản. Chẳng những tiền nợ của tôi được xóa, mà hắn còn trả lại cho tôi một khoản tiền.”

Lúc nói tới chỗ này, Lý Đường chủ bắt đầu lâm vào hồi hận.

“Cứ như vậy, Bạch Quang tới tìm tôi mấy lần, yêu cầu mỗi lần so với lần trước khó hơn một chút, nhưng cho tiền cũng rất nhiều. Do đó, nhược điểm của tôi trong tay bọn họ càng nhiều thêm, tôi vốn đã muốn liều mạng, nhưng bọn họ lại lấy mạng của con trai tôi ra uy hiếp tôi. Bang chủ, ngài cũng biết, nhà tôi tám đời con một, bản thân tôi đến hơn 40 tuổi mới có một đứa con trai, đó chính là mạng sống của tôi. Nếu nhà họ Lý đến đòi tôi tuyệt hậu, như vậy thì dù tôi có chết, cũng không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông. Cuối cùng do hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể hợp tác với bọn họ.”

Lý Đường chủ nói tới đây, nước mắt đã tuôn đầy mặt. Tuy nhiên Triển Thất và Văn Nhân Mạc tuyệt đối không thương hại ông ta, tất cả những chuyện này, là do ông ta có lòng tham vô đáy, vì vậy Bạch Quang hiển nhiên đã nhìn trúng nhược điểm này của ông ta.

Những chuyện sau đó cũng không sai biệt lắm so với suy đoán của Triển Thất và Văn Nhân Mạc, đầu tiên là đem hành trình của Văn Nhân Mạc nói cho Bạch Quang, rồi mặc cho Bạch Quang chịu trách nhiệm phục kích. Không ngờ sau khi bị tổn thất hơn một trăm người cũng không thể giết chết Văn Nhân Mạc.

Tiếp đó lại ẩn núp trong Diêm bang, tính toán thừa dịp trước khi Văn Nhân Mạc trở về liền đoạt đi chức bang chủ. Không ngờ bang chúng căn bản không tin tưởng Văn Nhân Mạc đã chết, mà toàn bộ còn hăng hái chống cự lại Bạch Bang, khiến hai người bọn họ không thể thành công.

Sau khi Văn Nhân Mạc trở về, Lý Đường chủ bị bắt cũng là do bọn họ điều tra kỹ, như vậy về sau xuất hiện chuyện gì, cũng không có người hoài nghi đến Lý Đường chủ. Đến lúc đó nhân cơ hội ám sát Văn Nhân Mạc, đánh lên Diêm bang, đợi đến lúc đó hắn ta sẽ an bài Lý Đường chủ ra ngoài bắt vài tên nội gian, tình thế lúc đó rối rắm, bang chúng sẽ đề cử Lý Đường chủ làm bang chủ Diêm bang mới.

Văn Nhân Mạc lợi dụng cuộc so tài bắn súng để chọn Đường chủ mới, khiến cho hai người bọn họ cảm thấy ông trời cũng đang giúp bọn họ. Bạch Quang tự nhận là có thể ngồi yên ổn ở chức vị đường chủ, như vậy

cơ hội chiếm được Diễm bang sẽ lớn hơn. Nhưng nửa đường lại xuất hiện một Triển Thất tranh giành với hắn, lại thiết kế người sát hại Triển Thất, sau khi kế hoạch bị thất bại, Bạch Quang liền chạy trốn.

Sau khi Đường chủ khai báo thêm một số chuyện, Văn Nhân Mạc liền hạ lệnh đưa ông ta đi. Khi Lý Đường chủ rời đi, Triển Thất và Văn Nhân Mạc tiếp tục bàn bạc về kế hoạch tiếp theo. Khi bọn họ bàn luận xong, Triển Thất cũng rời đi, lúc này trên nóc nhà yên tĩnh đột nhiên bỗng nhúc nhích, tiếp đó có một bóng người xuất hiện, nhìn xung quanh xác định không có người nào, thừa dịp ban đêm rời khỏi Diễm bang.

11. Chương 11: Mắng Cô Là Nam Hồ Ly Tinh?

“Như thế nào, được liệu này của tôi cũng không tệ lắm chứ?”

Lúc này người nói chuyện chính là Triển Thất, người mới vừa rời đi, sau khi cô xác định xung quanh không còn ai, nên lặng lẽ quay trở lại. Hơn nữa vừa rồi là do Lý Đường chủ bị Triển Thất bỏ thuốc, bất tri bất giác đem tất cả mọi chuyện nói hết ra ngoài.

“So với thuốc mê lần trước, có vẻ cao cấp hơn một chút, tuy nhiên đều chỉ là ít trò mèo.”

Văn Nhân Mạc không thể hiện vẻ mặt gì, nhìn vẻ mặt khoe khoang của Triển Thất, bèn dội cho cô một chậu nước lạnh.

“Trò mèo, hừ, bang chủ đại nhân của tôi, tôi sẽ chờ xem chuyện đại sự của ngài.”

Triển Thất vốn đang muốn khoe khoang liền cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, mặc dù Triển Thất bình thường rất tùy ý, nhưng cảm xúc của cô rất ít dao động. Kể từ sau khi gặp được Văn Nhân Mạc, cô đã rất nhiều lần muốn nổi giận. vì vậy sau khi lạnh lùng nói một câu, liền không ở để ý tới Văn Nhân Mạc nữa, đá cánh cửa rời đi, giằng co hai ngày, nên ngủ bù rồi.

Khi Triển Thất rời đi, Văn Nhân Mạc vẫn vẻ mặt lãnh khốc, đi tới trước cửa sổ, hướng về phía trăng sáng vừa nhú từ trong đám mây đen ra, khẽ nở nụ cười, âm thầm thì thầm một câu: “Có lẽ đưa cô về đây, là quyết định chính xác nhất.”

“Cái gì, mày nói cái tên khốn kiếp chết tiệt kia phản bội tao, mày xác định người mày nhìn thấy chính là Lý Đường chủ?”

Khi thủ hạ của Bạch Quang trở lại bẩm báo chuyện này, hắn vẫn còn nửa tin nửa ngờ, hắn trước sau cần thận suy nghĩ một chút, Lý Đường chủ giấu mình rất kỹ, hoàn toàn không cần thiết phải làm chuyện này, có phải đây là mưu kế của Văn Nhân Mạc hay không?.

“Thuộc hạ đã xác định qua, người này đúng là Lý Đường chủ, phụng mệnh lệnh của ngài, thuộc hạ một bước cũng không dám rời khỏi Lý Đường chủ, còn đem thánh dược Ngài cho để chữa thương cho ông ta. Không ngờ tối hôm qua ông ta đã có thể xuống giường đi lại, chuyện đầu tiên chính là đi tìm Văn Nhân Mạc, sau đó liền đem tất cả mọi chuyện nói hết ra ngoài, chắc chắn không giả.”

“Đáng chết, tao muốn cho hắn biết, phản bội tao là có kết cục gì. Đi, bắt con trai cái tên khốn kiếp kia cho tao.”

Sau khi Bạch Quang nghe thuộc hạ bẩm báo, suy nghĩ tỉ mỉ một lần, rất nhiều chi tiết quả thật chỉ có Lý Đường chủ mới biết, như vậy, Lý Đường chủ thật sự làm phản rồi.

“Nếu rượu mời không uống, thì uống rượu phạt, lão tử muốn gì được gì đó, không cho phép có bất kỳ người nào phá hư”

Thuộc hạ vừa rời đi, Bạch Quang diện mạo dữ tợn ở trong phòng đập đồ, vốn khuôn mặt đã có chút xấu xí, giờ càng trở nên vằn vẹo hơn.

Ở Diễm bang, Lý Đường chủ mới vừa rời giường không khỏi rung mình ớn lạnh, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra vậy. Cần thận đem kế sách đã nghiên cứu cùng Bạch Quang suy nghĩ từ đầu đến đuôi một lần, xác định không có bất kỳ cạm bẫy gì mới an tâm. Nghĩ đến có thể do nguyên nhân vẫn còn bệnh, liền trở về giường nằm xuống, trong lòng suy nghĩ tới người phụ nữ tên Tiểu Đào Hồng trong nhà chứa, bèn cười thầm, hoàn toàn không nhớ đêm qua xảy ra chuyện gì.

Ngay tại lúc đó, Triển Thất muốn ngủ bù một chút cũng không thể an bình, sáng sớm đã nghe phía ngoài có người gầm thét, há miệng vừa ngáp vừa mặc quần áo tử tế sau đó đi ra bất mãn mắng: “Người nào muốn tìm chết thì tìm nơi khác chết đi, đến cửa của tiểu gia giày vò cái gì”

Người vừa tới không phải là ai khác, chính là Lý Đại Ngưu. Lại nói đêm qua Lý Đại Ngưu một mình một người ngủ không yên nên đi đi lại lại ở trong sân. Mấy ngày nay chuyện tình của Văn Nhân Mạc sắp đem hấn hành hạ tới chết, hấn là một người rất dễ kích động, cuối cùng quyết định không suy nghĩ nữa, nên đi tìm Văn Nhân Mạc hỏi cho rõ ràng.

Khi đi tới phòng của Văn Nhân Mạc lại thấy Triển Thất đang lén lút chạy vào phòng anh. Hấn không dám đi tới nhìn nữa, bên trong phòng nói cái gì cũng nghe không rõ ràng lắm, không bao lâu, liền thấy Triển Thất tức giận rời khỏi phòng của Văn Nhân Mạc.

Hấn vốn tưởng rằng Triển Thất bị cự tuyệt, đang lúc vui vẻ, lại thấy Văn Nhân Mạc đi tới trước cửa sổ hướng về phía bóng lưng của Triển Thất nở nụ cười. Phải biết Văn Nhân Mạc rất ít khi nào thể hiện chuyện gì trên nét mặt, muốn nhìn thấy anh cười, thật sự là khó hơn lên trời rồi.

Hấn nhận định Văn Nhân Mạc và Triển Thất nhất định là có gian tình, nên toàn bộ nguyên nhân đổ hết cho Triển Thất, cảm thấy đều là do cô quyến rũ Văn Nhân Mạc, cho nên sáng sớm liền tìm tới.

“Ngài là một con hồ ly tinh được không biết xấu hổ, dám quyến rũ Bang chủ, hãy chịu một quyền của Đại Ngưu tôi đi.”

Sau khi Lý Đại Ngưu nhìn thấy Triển Thất xuất hiện, mắng to một tiếng, liền hướng Triển Thất đấm một quyền.

Triển Thất đã từng nghe Nhân Mạc nói về người tên Lý Đại Ngưu này, là một người rất trung thành, có thể vì Văn Nhân Mạc làm bất cứ chuyện gì, là một người liều mạng vì chủ. Nhưng mà đúng là người quá xúc động, hơn nữa có chút nóng tính.

Nghe thấy Lý Đại Ngưu gọi cô là nam hồ ly tinh, còn đi quyến rũ Văn Nhân Mạc, Triển Thất thật muốn cười to, cho dù cô có là hồ ly tinh, thì cũng không thể đi quyến rũ Văn Nhân Mạc a, tên mặt lạnh đó, còn chưa làm cô chết rét sao.

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ cậu, quả đấm của cậu vừa thối vừa cứng, tuyệt ăn không ngon. Nhóc con! Cho dù muốn ăn thì tôi cũng phải ăn Bang chủ, vừa trắng vừa mềm.”

Sau khi biết lý do Lý Đại Ngưu tìm đến, Triển Thất không nhịn được muốn trêu chọc hấn, dễ dàng tránh một quyền hấn đánh tới, vừa nói, sắc mặt còn lộ ra một vẻ háo sắc, muốn bao nhiêu dâm đảng có bấy nhiêu dâm đảng, còn thiếu điều sắp chảy nước miếng nữa thôi.

Nhưng có một điều Triển Thất không ngờ chính là, những lời cô nói với Lý Đại Ngưu, bị Văn Nhân Mạc vừa lúc đến tìm cô, nghe đến một câu cũng không bỏ sót.

12. Chương 12: Anh Giống Phụ Nữ?

Hôm nay là ngày Lý Đường chủ cùng Bạch Quang ước định. Chắc hẳn tối hôm qua xảy ra chuyện gì, hiện tại Bạch Quang nhất định đã biết, không biết hấn sẽ đối phó với Lý Đường chủ thế nào.

Ngay sáng sớm Văn Nhân Mạc đã tới đây vì muốn đưa Triển Thất ra ngoài nghe ngóng tin tức, thật ra thì anh hoàn toàn có thể sai thuộc hạ tới nói, nhưng chẳng biết tại sao lại đích thân đi tới.

Thời điểm gần tới phòng Triển Thất liền nghe thấy Lý Đại Ngưu đang chửi Triển Thất, anh đã biết thực lực của Triển Thất, hơn nữa cô cũng sẽ không làm gì Lý Đại Ngưu, nên bình tĩnh đuổi đám người đang vây xem xung quanh, chỉ một mình tới đây, đúng lúc nghe được Triển Thất nói câu kia.

Anh cúi đầu nhìn hai tay của mình, nhíu mày, thì thào một câu: “Tôi giống phụ nữ sao?”

Mặc dù âm thanh của anh rất nhỏ, nhưng Triển Thất vẫn nghe thấy, trong lòng nghĩ đến lần đã từng bắt tay Văn Nhân Mạc, chắc chắn, cảm giác bàn tay đó, mềm mại giống như con gái nha. Về mìn màng khiến ột thiếu nữ như cô rất đỏ ỹ

“Lão đại”

Đây là do Triển Thất sau khi nghĩ tới nghĩ lui mới quyết định gọi, sau khi kêu một tiếng, không để ý đến Lý Đại Ngưu nữa mà đi về phía anh, sớm như vậy đã tìm đến cô, nhất định có chuyện gì đó xảy ra.

Đối với việc Triển Thất gọi anh khác với mọi người, Văn Nhân Mạc chỉ nhướn mày, cũng không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì, Lý Đại Ngưu nhìn thấy Văn Nhân Mạc tới lập tức chạy trốn giống như chuột thấy mèo.

“Anh qua đây là có tin tức?”

Bạch Quang chỉ cho rằng hắn đã bố trí rất nhiều gian tế ở Diễm bang mà không ai hay, thật ra thì hắn không biết là Văn Nhân Mạc đã sớm biết. Không có anh ngấm ngầm cho phép, tại sao có thể có nhiều người như vậy xuất hiện mà còn chưa có lộ ra bất kỳ chân tướng gì. Muốn nói tới gian tế, thì người của Văn Nhân Mạc phái đi cũng không nhiều lắm, nhưng đều là những nhân tài, một địch mười, cho nên Bạch Bang có động tĩnh gì, Văn Nhân Mạc biết trước tiên.

Triển Thất rốt cuộc cũng biết tại sao Văn Nhân Mạc không nóng nảy vì chuyện này, thì ra là vậy, cho nên chuyện này đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

Văn Nhân Mạc chỉ hơi gật đầu trả lời, tiếp đó đưa Triển Thất phi qua tường ra ngoài.

Trên đường hiện tại rất nóng nực, chính là vì lúc này có một con ngựa đang phi như điên, phía sau là một người đàn ông áo đen cưỡi một con ngựa khác đuổi theo. Mắt nhìn thấy người cưỡi con ngựa điên sắp lao vào chiếc xe ngựa phía trước. Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, người đàn ông phía sau lập tức kịp thời ôm lấy người đàn ông tương đối thấp bé phía trước, rơi xuống đất an toàn.

Hai người này chính là Triển Thất và Văn Nhân Mạc, sau khi ra ngoài, Triển Thất đề nghị hai người nên cải trang, cuối cùng quyết định cải trang thành người đàn ông đi phiêu bạt giang hồ.

Thế nhưng thân phận này lại mang đến cho cô phiền toái, giang hồ đều phải cưỡi ngựa nha, khi Triển Thất lên ngựa mới biết đề nghị này của mình có nhiều ngu xuẩn đến thế nào.

Xe, máy bay, ca-nô những thứ này cô đều biết lái, nhưng việc cưỡi ngựa đáng chết này cô lại không biết cưỡi, hơn nữa còn rất mất thể diện khi bị ngựa hất té xuống. Sợ lại một lần nữa bị Văn Nhân Mạc cười nhạo, vì thế diện, cô dùng áo kinh ngăn chặn ý đồ bị con ngựa hất xuống, hướng về phía móng ngựa quất roi, kết quả chính là, cô dừng lại không được, mặc cho con ngựa này điên cuồng chạy loạn khắp nơi.

“Mày nhớ đó, xem tiểu gia trở về có ăn thịt mày không!”

Lúc này Triển Thất đã an toàn rơi xuống đất, phần hận mắng con ngựa đang hả hê bên cạnh.

“Cái tên nhà quê này, dám đụng xe của chủ tử chúng ta, mẹ nó, mày thấy sống như vậy đủ rồi hả?”

Đang lúc Triển Thất vẫn cùng con ngựa kia so tài, thì bị người tùy tùng của chiếc xe vừa bị đụng mắng.

Triển Thất đang bực bội, vào lúc này mà mắng cô, chính là đi tìm chết.

Không nói hai lời, trực tiếp đi lên đâm đá một trận vào gã tùy tùng kia, đây là tên tự đưa mình tới cửa cho cô trút giận, ngu sao mà không đánh.

Khi Triển Thất đánh đủ rồi, hết giận trở lại bên cạnh Văn Nhân Mạc mới phát hiện, đầu đường vừa rồi còn chật chội khác thường chẳng biết từ lúc nào đã trống đi một mảng lớn. Hai người cô và tên tùy tùng bị một nhóm người vây vào giữa.

“Mày có biết, ở Bạch Thành này không có người nào ở trước mặt tao dám đánh người của tao. Hôm nay, không đem chân của mày cắt rồi, rồi treo ở cửa thành thì thật khó giải mối hận trong lòng của tao.”

Nói chuyện là một người ở trong cỗ xe ngựa suýt bị đụng bước ra, một người đàn ông trông ốm đau bệnh tật, nhìn cũng biết do ham mê tửu sắc, túng dục quá độ mà thành.

Lời này vừa nói ra, Triển Thất im lặng triệt để, quay đầu lại liếc nhìn Văn Nhân Mạc, nhắc tới lão đại trong Bạch Thành trừ anh ra không còn có thể là ai khác, từ lúc nào thì liên xuất hiện một người như vậy.

“Ai, cậu bé này quá vọng động rồi, lần này xong rồi, nhìn dáng dấp vẫn còn con nít a”

“Cậu bé, nhanh lên dập đầu nhận lỗi đi, có lẽ còn có thể lưu lại tính mạng!”

.

“Hừ, cho dù bây giờ mày có quỳ xuống dập đầu một trăm cái, bố mày cũng sẽ không tha ày!”

Thời điểm Triển Thất còn đang sững sờ, tên đàn ông bệnh tật một lần nữa mở miệng, sau khi nghe những người chung quanh lên tiếng, càng thêm kiên cường vọng.

“Hắn là con trai của Bạch Quang, Bạch An Huy.”

Khi Triển Thất còn đang ngờ vực, Văn Nhân Mạc đã kề sát bên tai cô nói cho cô biết thân phận của đối phương.

“Con trai của lão thất phu kia, hừ, tới thật đúng lúc, hôm nay tôi sẽ giáo huấn anh ta một chút.” Sau khi biết rõ thân phận đối phương, trong lòng Triển Thất hả hê, hôm nay thật là không phí công ra cửa, chuyện tốt như vậy mà để cho cô gặp được.

Hiện tại cả người cô tràn đầy ý chí chiến đấu, hoàn toàn quên đi chuyện vừa rồi mình mới bị ngựa đá. Kể từ khi đi tới thế giới này, cô còn chưa hoạt động tay chân, hiện tại thương tích đã hoàn toàn bình phục, lấy mấy người này luyện tay một chút, vừa đúng lúc có thể kiểm tra xem cơ thể khôi phục ở mức độ nào.

“Anh đứng lên, giao cho tôi.”

13. Chương 13: Một Mình Đấu Với Đường Chủ Của Bạch Bang.

“Anh đứng lên, giao cho tôi.”

Triển Thất quay đầu nhìn Văn Nhân Mạc cười nói, tiếp đó xoay người đi về phía mấy tên tùy tùng đang kêu gào.

“Tiểu gia ở đây chờ đâu rồi, các người cứ từng người từng người bước ra, hay là cùng nhau tiến lên?”

“Lại chủ động tới chịu chết, đi, bắt thẳng nhóc đó lại cho tao.”

“Anh dẫn theo mấy tên hèn nhát như vậy mà dám ra oai cường bức người khác sao?”

Con trai của Bạch Quang vừa dứt lời, hắn đã phát hiện, không đợi người của hắn đi lên, Triển Thất đã đi tới trước mặt của hắn. Những tên tùy tùng vừa rồi còn đứng xung quanh cô bây giờ tất cả đều nằm trên đất.

“Bịch!!”

Triển Thất nâng chân đá bay hắn ra ngoài, khi đụng phải xe ngựa phía sau vẫn còn chưa ngừng lại, tiếp tục bay xuống đất rồi phun ra một búng máu tươi.

Hôm nay Bạch An Huy ra ngoài liền dẫn theo mấy gã tùy tùng, bình thường luôn hoành hành ngang ngược. Hắn vừa xuất hiện mọi người đã chạy trốn, nên đâu cần mang cao thủ đi theo làm gì, nhưng hôm nay hắn xui xẻo vì đụng phải Triển Thất .

“Mày...mày, mày chờ đó cho tao, cha tao chắc chắn sẽ không tha ày, cha tao là Bang chủ Bạch Bang.”

Lúc này Bạch An Huy bị đánh nằm dài dưới đất còn không quên mang cha hắn ra hù dọa người ta, cho rằng Triển Thất sẽ sợ mà bỏ qua cho hắn, nào ngờ, lý do hắn bị đánh chính là vì hắn là con trai của Bạch Quang.

“Ha ha, Bạch Quang nhầm nhò gì, tiểu gia sẽ ở đây chờ, anh kêu cái tên chó má đó mang theo tiền tới chuộc anh, nếu không tôi sẽ cắt đứt chân chó của anh. Các người, đi báo cho bang chủ của các người biết, con trai của Bang chủ đang nằm trong tay tôi, kêu Bang chủ các người mang 5000 đồng tới đây”

Triển Thất còn chưa nói hết, đã có người chạy đi. Đang suy nghĩ làm sao mà thoát đi tìm người giúp một tay, vị này cứ nhiên lại cả gan chủ động kêu bọn họ tìm người, trong lòng âm thầm nghĩ, “Để xem bây giờ

mày hồng hách, một hồi sau ày khóc, lão tử nhất định bắt mày phải chui qua cái đũng quần một tháng còn chưa tằm của lão tử.”

Văn Nhân Mạc đưa ngựa cột vào cây cột bên cạnh, rồi đi tới bên cạnh Triển Thắt. Mấy gã tùy tùng này không khiến anh sợ hãi, nhưng ở Bạch Bang vẫn có một số người tài ba. Anh nghĩ dù sao Triển Thắt cũng là phụ nữ, dù bản lĩnh có khá hơn nữa, có thể đánh thắng mấy người đàn ông, nhưng nếu là một đám thì cũng không chắc. Anh đứng ở bên cạnh cô, có thể phòng ngừa cô bị thương tổn.

Triển Thắt cũng không để ý Văn Nhân Mạc nghĩ như thế nào, cô đang cầu nguyện tới nhiều người một chút. Vừa rồi chỉ có mấy tên so với sức mình vẫn còn rất ít, vừa đánh đã gục, tuyệt không thoải mái.

Chỉ có điều hình như cô quên mất, cho dù chỉ là mấy tên sai vặt, muốn đánh một người trong nháy mắt cũng không dễ dàng. Hiển nhiên cô và Văn Nhân Mạc đều không phải là người bình thường, cho nên cần bản không nghĩ tới chuyện này.

Lần đầu tiên có người dám đánh hoành hành ngang ngược, còn đánh Bạch An Huy, thêm vào đó còn xui khiến đối phương đi tìm người, những quần chúng vây xem kia cũng hưng phấn. Bình thường vẫn bị Bạch Quang khi dễ, bây giờ nhìn hấn nữa sống nữa chết nằm dưới chân của Triển Thắt, trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa nhìn thấy cô chỉ cần mấy quyền liền giải quyết hết một đám đàn ông trông còn mạnh hơn, vì vậy xem cô như thần tượng mà sùng bái.

“Huynh đệ là người ở bang phái nào, nhìn dáng dấp lạ mắt vô cùng, không phải người của Bạch Thành tôi, Thiếu gia nhà tôi đừng phải ngại, tôi xin thay mặt ngài ấy xin lỗi ngài. Ở đây có 1 vạn tệ, xin hiệu kính đến ngài. Mong rằng ngài sẽ bỏ qua cho thiếu gia của chúng tôi.”

Chưa được vài phút, liền tới mấy chục người, người nào người đấy đều cao lớn vạm vỡ. Trong tay còn cầm đao. Một người dẫn đầu trong nhóm đó bước ra trước hướng Triển Thắt giải hòa.

“Hắn gọi là Lý Hải, là Đường chủ của Bạch Bang, là người ngay thẳng, rất trung thành, công phu quyền cước không tệ.”

Văn Nhân Mạc nhìn thấy người tới, thì hướng Triển Thắt nhắc nhở. Triển Thắt nhìn anh vẻ rất kỳ quái, choáng nha, nhìn vị này dường như chưa hề xuất bang, vậy mà người nào anh cũng biết. Tuy nhiên cô cũng bắt đầu cẩn thận, Văn Nhân Mạc nói Lý Hải không tệ, nhất định là người khó đối phó, song, người càng cường hãn, lại càng có thể khơi lên ý chí chiến đấu của cô.

“Tôi lẩn lộn chỗ nào quan con mẹ nó liên quan gì đến ông, tôi nói các người kêu cái tên bang chủ chó má đó tới đây, các người coi là cái gì, nếu hôm nay bang chủ của các người không tới, thì cũng đừng mong đưa được con rùa này về.”

Hôm nay Triển Thắt chỉ thuần túy là tìm người để đánh, ai kêu cô hôm nay khó chịu, dù là Bạch bang chủ có đích thân đến, cô cũng muốn gây chuyện.

Lời của cô vừa nói ra, không chỉ làm cho đối phương nổi giận, mà Văn Nhân Mạc cũng nhíu mày, không phải nói đường nữ của lão đại Chu Tước môn rất nhu nhược sao? Sao cô gái này lại thuận miệng mà mắng người đầy thô tục như vậy?.

Lý Hải nhìn thấy đối phương chỉ có hai người, hơn nữa thông qua phong cách là có thể biết đều không phải là người bình thường. Đặc biệt là Văn Nhân Mạc đứng ở phía sau Triển Thắt, lúc này mặc dù dáng vẻ đang dịch dung, thế nhưng khí thế áp bức của anh ta ông vẫn có thể cảm nhận được. Dù là mấy cao thủ của Bạch Quang cũng không cần nổi.

Thời điểm nghe mấy tên tùy tùng về thông báo chuyện này, ông cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng bây giờ, khi nhìn thấy hai người này thì không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bang chủ hôm nay có chuyện quan trọng phải làm nên không thể quấy nhiễu, cho nên rất khách khí đối với Triển Thắt. Không ngờ Triển Thắt lại không chút nề mặt ông, rõ ràng cho thấy họ có thực lực.

Nhưng nói thế nào thì ông cũng đường đường là Đường chủ của Bạch Bang, ở bạch thành này chỉ cần Bạch Bang dậm chân một cái cũng sẽ run run lên, chưa bao giờ bị người vũ nhục qua. Bây giờ cũng không cần quần sẽ có hậu quả gì, đối phương chỉ có hai người, bọn họ mười mấy người còn không đánh lại sao

“Xem ra vị huynh đệ này có ý kiếm chuyện rồi, vậy tôi xin mạn phép lĩnh hội ngài thôi.”

Lý Hải khoát tay ra hiệu không cho huynh đệ phía sau xông lên, hướng về phía Văn Nhân Mạc nói chuyện. Ông không đem Triển Thất để ở trong mắt. Hơn nữa ông vẫn được xem là người chính trực, dù có tức giận thế nào cũng không trực tiếp cùng một nhóm người vây công, loại phương thức quần đấu này ông vẫn luôn khinh thường.

“Đối thủ của ông là tôi, trước tiếp thử một quyền của tôi đã!”

Triển Thất thấy đối phương không đem cô để ở trong mắt, liền tức giận bưng bưng, trực tiếp công kích về phía Lý Hải.

Tuy nhiên một quyền này bị Lý Hải tránh được, sau khi ông nhìn thấy Triển Thất xuất quyền thì không dám có lòng xem thường nữa, chỉ có chính ông mới biết, vừa rồi né tránh một quyền này phải tốn bao nhiêu sức lực như thế nào. Thu hồi tâm trạng, chuyển tâm công kích lại.

Một quyền vừa rồi của Triển Thất dùng tám phần sức lực, hơn nữa tốc độ lại nhanh, đánh bất ngờ, vốn định một quyền đánh ngã Lý Hải phủ đầu, nhưng lại bị ông ta tránh được. Đúng như Văn Nhân Mạc nói, ông ta cũng có chút bản lĩnh.

Thời điểm còn ở hiện đại, từ nhỏ Triển Thất đã tiếp nhận kiểu huấn luyện ma quỷ, bản lĩnh của cô trong giang hồ cũng đứng số một số hai. Bây giờ mặc dù thân thể này vẫn còn tương đối yếu ớt, không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của cô, nhưng có thể né tránh một quyền gồm tám phần sức lực của cô cũng là rất lợi hại, lập tức liền hưng phấn đánh tiếp.

Bịch!!

Tốc độ và sức lực của Triển Thất rất tốt, sau mấy hiệp thì một quyền đã trúng vào bụng Lý Hải, trực tiếp đánh ông té xuống đất.

Tuy nhiên việc này đối với Lý Hải mà nói, không phải là tổn thương rất nặng, mà còn khơi dậy ý chí chiến đấu của ông, hai người một lần nữa tiếp tục đánh tới.

Bịch!

Sau mấy hiệp Triển Thất lại một cước đá ngã Lý Hải

Bịch!!

Mấy trăm hiệp đã qua, Triển Thất trừ một lần tránh né không linh hoạt bị Lý Hải đánh trúng một quyền, sau đó đối phương còn không đụng được vào y phục của cô chứ đừng nói gì là thân thể. Ngược lại Lý Hải, không biết bao nhiêu lần đứng dậy từ dưới đất. Toàn thân không có một chỗ nào là không bị thương. Rốt cuộc, lại một lần nữa bị Triển Thất đánh tới không còn hơi sức bò dậy.

“Các huynh đệ, hấn đánh bị thương Đường chủ của chúng ta, liều mạng với hấn”

14. Chương 14: Mật Thất Nghe Trộm

“Các huynh đệ, hấn đánh bị thương Đường chủ của chúng ta, liều mạng với hấn”

Nhóm người của Lý Hải nhìn thấy ông đã bị đánh bại nên tất cả đều đỏ tròng mắt đánh về phía Triển Thất. Lý Hải nằm trên đất muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được nữa.

“Ha ha, tiểu gia ta chỉ muốn các người cùng tiến lên, như vậy mới sáng khoái.”

Mới vừa cùng Lý Hải quyết đấu, Triển Thất đang trong trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất. Sức mạnh trong cơ thể cũng đạt tới điểm cao nhất, tay không đeo găng hướng đối phương đánh tới.

Bang bang!!!

Những tên đàn ông này mặc dù so sánh với mấy tên tùy tùng vừa rồi mạnh hơn một chút, nhưng so với Lý Hải lại kém hơn rất nhiều. Triển Thất Linh hoạt xuyên qua xuyên lại trong đám người, gần như chỉ cần mấy quyền là có thể đánh ngã một tên.

Trong khi Triển Thất hưng phấn, thì Văn Nhân Mạc lại lo lắng, thân thể Triển Thất vừa mới khỏi, vẫn còn chưa thích hợp vận động kịch liệt như thế. Hơn nữa đối phương có nhiều người, thể lực càng về sau càng yếu hơn. Cũng không buồn trông nom Bạch An Huy đang nằm trên đất giả chết, mà gia nhập chiến đấu.

Văn Nhân Mạc cũng dùng toàn lực, anh đi theo sau Triển Thất, giờ giờ phút phút đều nhìn cô chăm chăm. Nên có người muốn cầm dao bổ về phía Triển Thất thì một cước đá bay. Anh biết, nếu là anh trực tiếp ra tay thu thập những người này, Triển Thất chắc chắn sẽ mất hứng, sẽ âm ỉ với anh. Anh không biết, từ khi nào thì bắt đầu quan tâm đến cảm thụ của Triển Thất.

“Ha ha ha, thoải mái quá, tiểu gia đã rất lâu không có sáng khoái như vậy qua.”

Khi cô và Văn Nhân Mạc giải quyết hết đám người đó, bèn ngồi phịch xuống đất, ở trước mặt mọi người phá lên cười.

Những người vây xung quanh mới bắt đầu còn nhìn náo nhiệt, khi nhìn thấy dao bay kiếm lượn thì bị hù chạy hết. Bạch An Huy cũng thừa dịp náo loạn chạy trốn, tuy nhiên Triển Thất căn bản không thèm để ý hấn, hiện tại cô đã vui vui vẻ vẻ đánh một trận, cảm thấy chính cô mới xem như chính thức sống lại.

“Gia hôm nay vui mừng nên để lại cho hai người các người một trăm đại đồng trở về khám bệnh thôi.”

Triển Thất mặc dù rất sáng khoái, nhưng vẫn không quên món tiền chuộc mà Lý Hải vừa mang tới. Hiện tại Bạch An Huy đã bỏ chạy, như vậy tiền cũng không thể mang theo rồi, khí phách lấy trong túi ra hai trăm đồng, ném cho Lý Hải, sau đó khoác vai Văn Nhân Mạc rời đi.

“Lão đại, như thế nào, hôm nay không làm anh mất thể diện chứ?”

Giờ phút này hai người cũng không để ý tới hai con ngựa nữa, trong Bạch Thành cũng có rất nhiều người Diễm bang, bọn họ sẽ tự mang đi.

“Cũng vậy, một quyền kia của cô cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Văn Nhân Mạc vẫn trả lời lạnh lùng như cũ, bây giờ đã là anh khoác vai Triển Thất, bởi vì chiều cao của Triển Thất với tới chiều cao gần 1m9 thật sự có chút cổ hết sức.

Hai người cứ như vậy kề vai sát cánh đi trên đường, bây giờ mặc dù con đường này ít người, nhưng vẫn có ít người qua đường, không khỏi hoảng sợ nhìn bóng lưng của bọn họ. Ban ngày ban mặt, hai người đàn ông ôm nhau chặt như vậy, cũng quá kinh hỷ đi.

Đối với câu trả lời của Văn Nhân Mạc, Triển Thất đã sớm nằm trong dự liệu. Chỉ là bản lĩnh của cô sau này trở về phải tăng cường rèn luyện rồi. Nếu là trước kia, mười Lý Hải cũng không đựng tới được một sợi tóc gáy của cô.

“Đi, tôi mời anh đi uống rượu.”

Sau khi về tới mật thất, nhìn bánh ngọt trên bàn Triển Thất buồn bực. Vốn tính toán phải uống một bữa, nhưng mà trước mắt còn việc quan trọng phải làm, liền đổi lần sau đi.

Hiện tại vị trí hai người bọn họ đang ngồi một quán rượu do thể lực bí mật của Văn Nhân Mạc quản lý, nơi Bạch Quang và Lý Đường chủ ước định là căn phòng sát vách. Không phải Lý Đường chủ bọn họ không đủ cẩn thận, mà bởi vì gian mật thất này quá mức bí ẩn.

Quán rượu này nhìn từ bên ngoài, tầng chót nhất chỉ có một gian, nhưng kết cấu bên trong lại là hai gian. Triển Thất rốt cuộc cũng biết làm sao tình báo của Văn Nhân Mạc nắm được tin tức rồi. Thử nghĩ xem, mọi người tới nói chuyện quan trọng cũng sẽ tìm một gian phòng có vẻ bí ẩn, vì ai cũng sẽ để ý sợ sát vách có người nghe lén, vì vậy khi bọn họ yên tâm đem kế hoạch bí mật nói ra đã bị thủ hạ của Văn Nhân Mạc nghe được.

“Bạch Quang và Lý Đường chủ lần trước cũng gặp nhau tại nơi này, vậy sao anh còn có thể bị người của Bạch Bang phục kích.”

“Con đường kia gần”

Văn Nhân Mạc không có quá nhiều giải thích, nhưng Triển Thất biết, choáng nha, biết rõ có mai phục mà vẫn đi con đường kia, hoàn toàn không có đem đổi phương để ở trong mắt, thực lực của anh ta phải mạnh như thế nào hả?

“Phu nhân, phu nhân, mau tỉnh lại, đến tột cùng là tên súc sinh nào làm?”

Khi Triển Thất và Văn Nhân Mạc đang nói chuyện trên trời dưới đất, phòng sát vách truyền đến tiếng gào xen lẫn tiếng khóc thê thảm. Âm thanh này chính là của Lý Đường chủ .

Biết nhất định là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không Lý Đường chủ sẽ không luống cuống như thế. Tiếp đó, khi Triển Thất tò mò, Văn Nhân Mạc liền ôm Triển Thất tung người lên nóc nhà, thì ra chỗ này còn có một cửa sổ nhỏ, không cần phải nói, phòng sát vách nhất định không nhìn thấy được.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng ở phòng sát vách, Triển Thất không nhịn được càng muốn thu thập Bạch Quang. Chỉ thấy Lý Đường chủ đang ôm một người phụ nữ trung niên quần áo rách nát. Cả người đầy vết thương, nhìn dáng dấp có vẻ không ngừng bị một người xâm phạm.

Phu nhân của Lý Đường chủ Diễm bang Triển Thất đã gặp qua một lần, là một người phụ nữ rất dịu dàng. Triển Thất đối với bà có ấn tượng rất tốt. bà là vợ cả của Lý Đường chủ, con trai duy nhất của ông ta chính là do vị phu nhân này sinh ra. Lý Đường chủ đối với bà cũng có tình cảm, mặc dù có rất nhiều vợ bé nhưng vẫn đối với bà rất tốt.

“Khốn kiếp, lại có thể ra tay ác độc đối với một phụ nữ tay trái gà không chặt như thế.” Triển Thất âm thầm thề, nhất định phải khiến cho Bạch Quang thảm thiết hơn so với bây giờ.

Văn Nhân Mạc cảm nhận được sự phẫn nộ của Triển Thất, nên tay ôm cô siết thật chặt, chứ không an ủi cô.

Lý Đường chủ khóc một lát mới phát hiện ở trên bàn có một lá thư, vừa đúng góc độ này Triển Thất và Văn Nhân Mạc có thể đọc được.

Nội dung phía trong đại khái chính là cảnh cáo Lý Đường chủ đừng đùa bỡn hoặc làm gì mờ ám, tất cả cứ theo kế hoạch mà làm việc, nếu không, tính mạng con ông cũng không giữ được.

Sau khi Lý Đường chủ nhìn thấy tin tức ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, tháo áo khoác trên người bọc lại cho Lý phu nhân, sau đó ôm bà đi ra ngoài.

Sau khi Triển Thất và Văn Nhân Mạc thấy ông ta rời đi thì cũng đi ra khỏi mật thất

“Bạch Quang, những ngày an nhàn của mày chỉ còn vài ngày nữa thôi.”

15. Chương 15: Đấu Địa Chủ

“Bạch Quang, những ngày an nhàn của mày không còn nhiều đâu.”

Triển Thất vốn chỉ muốn mượn cơ hội đả kích Bạch Bang, bản thân cô và Bạch Quang không có thâm thù đại hận gì, nhưng giờ phút này, cô lại tức giận. Bộ dạng Lý phu nhân khiến cho cô nghĩ tới bạn bè kiếp trước vì bảo vệ cô mà bị một đám lưu manh cường hiếp tới chết. Cho nên, Bạch Quang, cô nhất định không thể để hấn ta có kết cuộc tốt.

Triển Thất biết Văn Nhân Mạc trở lại Diễm Bang để ổn định, vốn cô định nhờ Văn Nhân Mạc xin chỉ bảo, nhưng anh ta lại ra ngoài làm việc. Mấy ngày nay Bạch Bang cũng không có bất kỳ hành động gì, Lý Đường chủ cũng rất đàng hoàng. Mỗi ngày cô trừ luyện một chút quyền cước, rèn luyện thân thể nhân tiện đi dạo quanh Diễm bang.

Lúc mới bắt đầu còn có thể túm được mấy người luyện quyền cùng cô, hiện tại mọi người vừa nhìn thấy cô tìm người luyện quyền, nháy mắt một cái chẳng thấy bóng dáng của ai cả.

Mọi người nhìn Triển Thất gầy còm nhỏ bé cảm thấy không có gì, nhưng nắm đấm thật mạnh mẽ, rất nhiều anh em đều bị đánh đến phải nằm trên giường, còn ai dám luyện quyền cùng cô nữa.

“Mẹ nó! mấy người lại thàm thì gì thế, có phải muốn tới đây luyện quyền cùng tôi hay không.”

Mấy ngày nay cô rảnh rỗi rất nhàm chán, thấy bên này cái vĩa lập tức liền đi tới.

“Trở về nhà họ Triển, các anh em phải mua lương thực trở về, bọn họ lại bị tên khốn kiếp Lục Hiên kia cho tăng giá. Lần này giá cả lương thực cao không chỉ gấp năm, cuộc sống cứ đi xuống, đến cơm cũng chẳng có đủ cho các anh em ăn rồi.”

Mặc dù hiện tại Triển Thất không có chức cụ thể gì, nhưng mọi người cấp dưới không phải người mù, ai không nhận ra Bang chủ đối với cô không giống với bọn họ, cho nên bình thường đều gọi một tiếng Triển gia. Hơn nữa Triển Thất đang điều tra nội gián mà Văn Nhân Mạc ra lệnh, Triển Thất hỏi gì, cần gì phải toàn lực ứng phó.

“Lương thực tăng giá, hơn nữa còn tăng gấp năm lần? Chẳng lẽ mấy người không ở chung một nhà sao?”

“Trở về nhà, tất cả lương thực buôn bán bên ngoài đều do Lục phủ phụ trách, cho nên nếu chúng ta muốn ăn cơm, chỉ có thể tiếp nhận giá tiền này. Thật ra thì lúc đầu cũng không có cao như vậy, chỉ là thường dân mua thì giá có cao hơn chút mà thôi, nhưng lần này không biết vì chuyện gì xảy ra.”

“Còn nữa, Lục phủ rất có thể lực, vốn anh em chúng ta có thể coi là mạnh mẽ, thế nhưng người nào cũng bị người của họ đánh quay trở về. Hiện tại chúng ta phải chờ lệnh Lý Đường chủ, mang theo đám anh em đi đập cửa hàng bọn họ.”

Triển Thất mới vừa nói xong hai quần sự lập tức trả lời, Văn Nhân Mạc không có ở đây, chuyện trong bang đều do mấy Đường chủ trông nom, trùng hợp, hiện tại Lý Đường chủ đang ở đây.

“Ni Mã, gần đây khi thấy mọi người không có cơm để ăn là khá kỳ quái rồi thì ra là bọn khốn kiếp kia tăng giá, không có tiền mua. Đi, tôi mang mọi người đi đập cái đám Lục phủ chó má kia, cướp lương thực của hắn ta, xem hắn ta còn dám tăng giá lung tung hay không.”

Sau khi Triển Thất nói xong, tất cả mọi người toát mồ hôi, mà một mình cậu ta ăn cơm cũng không có khẩu vị gì, cho nên kêu đầu bếp đặc biệt thay đổi các dạng mì phở cho cậu. Hiện tại lão nhân gia lại đổ thừa việc này cho Lục phủ, thật sự là mạnh mẽ, chỉ là nếu đi Lục phủ bối mốt, mọi người tất nhiên bằng lòng đi cùng.

Triển Thất nghe thấy có đánh nhau, lập tức liền hưng phấn, tự mình mở miệng bịa ra lý do. Đừng trách cô bạo lực, tại ở Diêm bang thật sự quá nhàm chán, hiện tại có chuyện tốt như vậy sao cô có thể không tham dự.

“Các anh em, chúng ta phải đi diệt Lục phủ, thay nhà họ Triển đòi công đạo.”

“Đúng, nhất định phải khiến cho nhà họ Triển ngày ngày có cơm ăn”

Tiếp lời, mọi người kêu cùng la to khẩu hiệu theo Triển Thất, anh em Diêm bang đoàn kết nhất trí, đánh vì cô không được ăn cơm khẩu hiệu đòi công đạo thanh thế mệnh mệnh cuộn cuộn thẳng tới Lục phủ.

Giờ phút này buồn nhất chính là đầu bếp nấu cơm cho Triển Thất, tối hôm nay phải làm cơm với món gì, còn là sủi cảo nữa chứ.

“Gia, chính là chỗ này, chúng ta mới vừa nghe ngóng, Lục Hiên đang ở trong phủ”

“Hừ, cái tên đại gian ác xã hội Đại Địa Chủ cũ, hôm nay, tôi muốn vì bách tính đòi lại công bằng.”

“Các anh em, tiến lên..., đánh Đại Địa Chủ!”

Trong ấn tượng của Triển Thất, những người như thế chính là địa chủ, mà địa chủ đều là quỷ hút máu trong lòng độc ác, cho nên thay đổi khẩu hiệu lần nữa.

“Đánh bại Đại Địa Chủ!”

Thật ra thì phần lớn mọi người không biết Triển Thất nói cái gì, nhưng thấy rằng hô vang dội, liền cùng nhau hô theo.

Cứ như vậy, tiếng khẩu hiệu của mọi người vang dội, ra sức cầm vũ khí đánh vào Lục phủ.

Hộ vệ Lục phủ cũng không phải ngồi không, ban đầu bị người của Diễm bang đánh ngất ngẩn cả người, nhưng lại kịp phản ứng nhanh.

Triển Thất nhìn những hộ vệ tầm thường này so với anh em Diễm bang được huấn luyện nghiêm chỉnh, đúng lúc cô cảm thấy hứng thú đối với chủ nhân của Lục phủ.

Xem ra, hẳn ta đúng là một địa chủ không đơn giản.

“Dừng tay”

Ngay lúc Triển Thất cùng tất cả mọi người đánh hăng say thì một giọng nói ôn hòa truyền đến. Âm thanh này mặc dù ôn hòa, bên trong lại mang theo oai phong không thể khinh thường.

Nghe âm thanh không lớn lại có thể thấm vào trong lòng mỗi người.

“Chẳng lẽ đây là nội công trong truyền thuyết? Theo như nhìn thấy, hẳn là tại thời kỳ này không có nội công này mới đúng?”

Ngay lúc Triển Thất hết sức nghi ngờ, chủ nhân của âm thanh đã đi ra.

16. Chương 16: Đánh Địa Chủ

“Không biết tại sao cậu bạn này lại đánh Lục phủ của tôi, chẳng lẽ phu nhân của cậu cũng không thể chống lại được sức hấp dẫn của Lục mô nên muốn đến báo thù với tôi. Ai, chỉ trách tôi sinh ra đã quá mức anh tuấn, bất kể mặc cái gì cũng phong lưu phóng khoáng, tôi đã rất khiêm tốn, nhưng vẫn có nhiều người đẹp thích tôi. Sinh ra đẹp trai như thế cũng không phải là lỗi của tôi, làm sao cậu có thể vì vậy mà tới đánh Lục phủ của tôi, tôi thấy bộ dạng cậu cũng không kém, mặc dù mặc dù xấu hơn tôi một chút.”

Ba ba

“DxxCM, Ni Mã, đây quả thực là anh trai tự kỷ.”

Triển Thất ghét nhất chính là loại đàn ông này, cô không chịu nổi, hỏng mắt. Nhìn Lục Hiên vẫn còn ở đó lăm nhăm, trực tiếp vung hai bạt tay.

Triển Thất có vài suy đoán với người tới, anh tuấn như ánh mặt trời, lịch sự nho nhã, mạnh mẽ cứng rắn, hay là lão già bụng bự. Nhưng lại là —— một người đàn ông tự kỷ.

Đúng, chính là người tự kỷ, còn siêu cấp tự luyện (tự yêu mình), còn hèn hạ hơn cả Đường Tăng

Người này chính là chủ nhân Lục phủ - Lục Hiên, không cần bàn cãi nhiều hẳn ta đúng là một mỹ nam thật sự, mặc dù không mang cho người ta sự rung động như Văn Nhân Mạc, nhưng đưa xuống hiện đại, thì cũng là Thiên vương. Nhưng tại sao lại nói chuyện hèn hạ như vậy.

Sau khi Triển Thất đánh hẳn ta hai bạt tai, rốt cuộc xung quanh cũng yên tĩnh.

Xung quanh yên tĩnh đến cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được, ngay sau đó người Lục phủ và Lục Hiên, toàn bộ đều hóa đá.

Người Lục phủ đều biết, không có người nào dám đánh Lục gia bọn họ, đột nhiên bị đánh, cũng không phản ứng kịp.

Mà người của Diễm bang lại nghĩ, Triển gia thật phách lối. Ở địa bàn của người ta, trước mặt nhiều người như vậy, đánh vào mặt lão gia người ta, cậu thật không chịu suy nghĩ gì cả.

“Cậu...cậu, làm sao cậu thô lỗ như vậy, còn đánh mặt của tôi, đây vốn là dung nhan tuấn mỹ kiêu ngạo của tôi.”

Ba ba

Lại hai cái tát

“Cậu”

Ba ba

Lại thêm hai cái tát

.

Mỗi khi Lục Hiên muốn nói chuyện, Triển Thất lại cho hắn ta hai cái tát. Mà chung quanh chẳng có người nào phản ứng kịp

Cuối cùng Lục Hiên bụm mặt trốn phía sau gia đình Lục phủ, mọi người mới phản ứng kịp. Dung mạo Lục Hiên vốn anh tuấn bây giờ đã sắp biến thành đầu heo.

“Hừ, mày chính là tên khốn tùy tiện cho tăng giá lương thực làm hại tao ngày ngày phải ăn mì đó sao?”

Lời Triển Thất vừa ra khỏi miệng, Lục Hiên vừa bị đánh cho thành đầu heo liền choáng váng.

“Cái gì mà tôi tăng giá cậu phải ăn mì, không phải cậu cũng mua từ Lục gia chúng tôi sao?”

Nhưng mà hắn ta há miệng cũng không dám nói ra tiếng, hắn ta cũng không muốn bị đánh.

“Hiện tại cho phép mày nói chuyện, chỉ là nếu nói những lời vô dụng, ông đây đánh mày.”

“Thương gia không ngẫu nhiên cướp đoạt, phải dựa vào đấu giá để quyết định”

“Thật dễ nói chuyện”

Lục Hiên bị Triển Thất đánh nên nói chuyện có chút khó khăn, bị Triển Thất tạo áp lực, rốt cuộc cũng nói đầy đủ một câu.

“Không phải là tôi muốn tăng giá, mà giá mua vào gần đây rất cao, không tăng giá, tôi sẽ chết đói.”

“Con mẹ nó đừng nói mấy lời ngụy biện này, tiểu gia ta mặc kệ những thứ đó. Từ ngày mai, nếu dám cho tăng giá Diễm bang, tao liền lột sạch y phục của mày, treo lên tường thành. Tin tưởng, sẽ có không ít bác gái cam tâm tình nguyện đi xem.”

Đang nói phần sau, Triển Thất còn tà ác nhìn xuống Lục Hiên, choáng nha nếu im lặng còn rất đẹp trai.

“Nói ày biết, về sau đừng để cho ông đây gặp lại mày, nếu không, gặp một lần đánh một lần.”

Triển Thất uy hiếp Lục Hiên một lần nữa, sau đó mang theo đám người Diễm bang anh dũng rời đi.

“Cậu, chúng ta có muốn”

Khi đám người Triển Thất mới rời đi, cuối cùng đám người đang hóa đá ở Lục Phủ đã có phản ứng, phần hận nhìn về hướng họ rời đi, có ý muốn đuổi theo, nhưng bị Lục Hiên ngăn cản lại. Cho đến khi đám người Triển Thất hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt hắn ta, mới sờ lên gương mặt bị đánh đến sưng đỏ. Trong mắt thoáng qua một tia sáng khiếp người, “Triển Thất, hợp khẩu vị của hắn ta rồi.”

Phách lối, mẹ hắn quá lớn lối.

Khi Triển Thất dẫn các anh em trở về Bang thì mọi người đối với cô chỉ có một ấn tượng. Lục phủ có thể khống chế tất cả sản nghiệp lương thực của Quan ngoại(vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc), khẳng định bối cảnh phía sau rất lớn. Hơn nữa thực lực cũng không thấp, nghe nói, thân thủ của Lục Hiên cũng không tồi bị Triển Thất đánh cho thành đầu heo.

Hôm nay bọn họ bị chọc tức, hơn nữa vì kẻ sinh nhai không suy nghĩ nhiều như vậy, đã đi theo Triển Thất tới. Bây giờ nghĩ lại còn có chút sợ, nếu Lục phủ dám công khai tăng giá với Tam đại bang phái Bạch Thành, tất nhiên đã hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Nhưng mà, là một người gia thế lớn như vậy, lại bị Triển Thất đánh cho thành đầu heo cũng không dám phản kháng. Chẳng qua hôm nay Triển Thất cho bọn họ chấn động quá lớn, cho đến bây giờ vẫn không kịp phản ứng. Cho nên hiện tại mọi người vội vã trở về, đến Diễm bang, liền có cảm giác an toàn.

Triển Thất hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là gần đây cô nhàm chán cho nên ra ngoài tìm chút chuyện làm. Theo như cô nghĩ, những địa chủ này coi như có thể lực thì thế nào. Có thể đấu với Văn Nhân Mạc?

“Triển gia, ngài trở lại rồi, Bang chủ Bạch Bang đưa tới ba cô gái, bảo là muốn hiếu kính Bang chủ. Hiện tại Bang chủ không có ở đây, mọi người tranh cãi, không biết có nên nhận hay không.”

“Ha ha, quả nhiên ông trời cũng không muốn tôi phải nhàm chán, rốt cục Bạch Quang cũng hành động hả.” Triển Thất đi vào trong nghe Tiểu Hương báo tin, trong lòng đều vui mừng phấn khởi.

17. Chương 17: Ba Người Đẹp

Da trắng nõn nà, mặt như bạch ngọc, đúng là Chim Sa Cá Lặn, dáng vẻ tu hoa bẻ nguyệt.

Đây là ấn tượng đầu tiên sau khi Triển Thất nhìn thấy ba người. Vừa nhìn thật đã có cảm giác em gái Giang Nam khác hoàn toàn với em gái Phương Bắc. Cứ như được làm bằng nước vậy, vừa nhìn không ít nam nhân sẽ mở to mắt, nước miếng cũng bay đầy trời.

“Quả nhiên đều là người đẹp, quay về cảm ơn ý tốt của Bạch bang chủ, nói là Bang chủ của chúng tôi rất thích.”

Triển Thất vừa tới, mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, trực tiếp nhận ba cô gái này, bởi vì cô biết, Bạch Quang đưa ba người này tới, nhất định là có mục đích.

Dám thay Văn Nhân Mạc làm chủ cũng chỉ có vị cô gia này, vừa rồi những người kia có ý kiến phản đối cũng không dám nói gì nữa. Dù sao Bang chủ trách tội xuống có cô hứng chịu.

“Tới đây, nói cho tôi, các cô tên là gì.”

Triển Thất đặt mông ngồi ở chỗ ngồi của Văn Nhân Mạc, đắm đuối nhìn ba cô gái này. Đối với tính tình tùy ý của Triển Thất tất cả mọi người thấy nhưng không thể trách. Mọi người đều biết, coi như ông nội này quấy long trời, Bang chủ đại nhân Anh Minh Thần Võ của bọn họ cũng sẽ không nói gì.

“Thưa gia, nô tỳ gọi Tiểu Thúy.”

“Nô tỳ, Tiểu Liên”

Hai người nhìn Triển Thất lộ ra vẻ nịnh bợ, phải biết rằng, mới vừa rồi nhiều người cũng lấy ý cậu ta làm chủ như vậy, coi như hai người các cô không bỏ lên giường Văn Nhân Mạc được, thì leo lên giường người trước mắt cũng tốt. Thấy Triển Thất đưa ánh mắt mê gái nhìn bọn họ, họ lại càng cười xinh đẹp hơn.

“Tiểu nữ Như Mộng”

Sau khi hai cô gái mặc quần áo màu hồng giới thiệu xong, cô gái đứng ở giữa, trên người mặc bộ quần áo màu đỏ, xinh đẹp tuyệt sắc lên tiếng. Cô ta khinh thường quét mắt Tiểu Thúy cùng Tiểu Liên, trong lòng thầm nghĩ:

“Bạch Quang ngu xuẩn muốn cô ta mang hai người này tới đây, quả thật chính là dư thừa, chẳng lẽ bằng một người xinh đẹp quyến rũ như cô vẫn không quyến rũ được Văn Nhân Mạc sao? Cô ta còn chưa có gặp qua người đàn ông nào không có ý nghĩ đối với mình đây. Vả lại, đến lúc đó cô ta lộ ra thân phận thật của mình, Văn Nhân Mạc còn không nhanh tới nịnh bợ, nếu không phải là nghe tin đồn hử rất tuyệt sắc, làm sao cô lại dùng cái thân phận này đến gần.”

Triển Thất thận trọng quan sát ba người, mặc dù sắc đẹp Tiểu Liên và Tiểu Thúy không tệ, nhưng kém mấy phần so với Như Mộng. Đang nhìn cô gái tên gọi Như Mộng, sắc đẹp không phải nói, khí chất cũng rất được, chính là vẻ đắc ý trên mặt quá mức rõ ràng. Giống như Văn Nhân Mạc sẽ lấy cô ta làm phu nhân. Cái loại vẻ mặt kiêu ngạo rõ như ban ngày — ông trời cũng kém xa.

“Bây giờ Bang chủ không có ở trong bang, trước hết ba vị ở lại phòng khách, an bài thế nào, vẫn là chờ Bang chủ trở lại rồi nói.”

Triển Thất cố ý đi tới bên cạnh Như Mộng, ghé vào bên tai của cô ta, đúng như một tên lưu manh ngạo mạn.

Hơi thở ẩm áp thổi tới bên tai của cô ta, trong mắt của Như Mộng thoáng qua tia chán ghét. Trong lòng âm thầm mắng: “Cái kẻ lòng còn chưa mọc hết đốm lại dám ăn đậu hũ của cô, cô đợi Văn Nhân Mạc trở lại, bảo hắn ta mọc mắt cái tên đáng chết này.”

“Nhàm chán, thật nhàm chán.”

Lại ba ngày trôi qua, trừ việc trong bang có thêm ba cô gái, thì chẳng có gì thay đổi nào cả. Căn bản Triển Thất cho là Bạch Quang sẽ hành động, nhưng đã qua ba ngày rồi, một chút động tĩnh cũng không có.

“Gia, ba người Bạch bang chủ đưa tới, nói muốn gặp ngài.”

“Gặp tôi, đưa tới.”

Văn Nhân Mạc không có ở đây, cũng không biết an bài ba người họ thế nào, cô liền ném ba người họ đến phòng khách, cô cũng không hứng thú chào hỏi bọn họ.

Nhưng mà bây giờ, ha ha, đang thấy nhàm chán như vậy, liền xem các cô có thể giở thủ đoạn gì.

“Nô tỳ, tiểu nữ, ra mắt Triển gia”

“Ừ, tìm tôi có chuyện gì hả, không phải là nhớ gia, mới tới đây chứ.”

“Thưa gia, tui nô tỳ đã tới đây mấy ngày, tại sao vẫn chưa nhìn thấy Bang chủ, lúc nào thì ngài ấy trở lại ạ.”

Thấy Triển Thất hỏi, Tiểu Thúy lập tức lấy lòng đi lên bóp lưng cho Triển Thất, vừa dấm bóp vừa làm nũng.

“Người đẹp bóp lưng cho cảm thấy thật thoải mái, lực đạo vừa đủ, mùi hương trên người cũng thơm.”

Trong lòng Triển Thất thích thú, từ từ nhắm mắt, lại có thể ngủ thiếp đi.

Cô ngủ không quan trọng, nhưng điều cô lo lắng chính là ba người này. Triển Thất không có kêu ngừng, Tiểu Thúy vẫn bóp lưng cho cô, Tiểu Liên vẫn đứng, Như Mộng đợi một lúc không nhìn được liền dứt khoát tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, ăn trái cây trên bàn, ngồi đấy hưởng thụ. Cô thăm dò mấy ngày, bọn họ nói, chỉ có Triển Thất mới biết lúc nào thì Bang chủ trở lại, cho nên, hôm nay nhất định cô phải chờ được kết quả.

Thời gian một nén hương đã qua, hai nén hương đã qua.

Triển Thất vẫn không có tỉnh, mắt thấy trời đã tối dần, Như Mộng cũng không ngồi yên. Cầm ly trà trên bàn lên lập tức ném xuống đất kêu to.

“Triển Thất, rốt cuộc cậu có ý gì, để cho ba chúng tôi ở đây chờ, cậu lại có thể ngủ thiếp đi.”

Triển Thất thật sự ngủ thiếp đi, đang nằm trong giấc mộng đẹp, lập tức bị đánh thức, lửa giận liền xông lên.

Ba

“Cậu...cậu dám đánh tôi, cậu là cái thá gì. Phải biết rằng, về sau tôi là Bang chủ phu nhân, là nữ chủ nhân Diễm Bang, cậu lại dám đánh tôi.”

Một cái tát đánh tới, khiến cho Như Mộng choáng váng, một tay ôm mặt, một ngón tay chỉ vào Triển Thất gào lên.

Ba

“Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, tôi để cho cô đợi ở đây sao? Con mẹ nó cô tự nguyện đợi ở đây, đừng tưởng rằng cô là phụ nữ thì tôi không đánh cô. Nói cho cô biết, quấy nhiễu đến những giấc mộng của tôi, coi như lão Thiên Vương tôi cũng đánh.”

“Hừ, cậu chờ đó cho tôi, chờ Bang chủ trở lại xem tôi kêu ngài lột da của cậu ra.”

“Diễm Bang đối chủ nhân từ khi nào vậy? Sao tôi lại không biết?, còn bảo tôi đi lột da người ta?.”

Ngay lúc Như Mộng cảm thấy không đánh lại Triển Thát muốn rời đi, giọng nói Văn Nhân Mạc từ ngoài cửa truyền đến.

18. Chương 18: Văn Nhân Mạc Tặng Quà

Lần này Văn Nhân Mạc đi ra ngoài gặp chuyện quan trọng cản trở, cho nên trở về trễ vài ngày. Trong mấy ngày anh rời đi, anh cảm thấy rất bức bối, rất muốn nhìn thấy Triển Thát. Có thể những người ở bên cạnh đều quá khô khan, bọn họ đều sợ anh muốn chết, không có chống đối với anh như Triển Thát khiến cho anh cảm thấy giống như thiếu một cái gì đó, cho nên vừa trở về, trực tiếp đến chỗ Triển Thát.

Anh còn mang về cho Triển Thát vài món đồ. Nhất định là cô sẽ thích

Mới vừa bước vào trong sân Triển Thát, liền nghe được tiếng Triển Thát mắng người, trong lòng thấy mới lạ. Muốn nhìn một chút xem là ai lại chọc tới bà cô này, cũng không nghĩ đến, kế tiếp lại nghe được giọng nói của một người phụ nữ.

Anh cũng không nhớ rõ ngoài Triển Thát ra bên cạnh anh còn có loài động vật đó.

“Văn Nhân, Văn Nhân Bang chủ.”

Khi anh đi vào phòng Triển Thát, mặt Như Mộng mới vừa còn hung dữ, sững sờ chốc lát, lập tức giống như biến thành người khác, thẹn thùng nhìn Văn Nhân Mạc.

Cô nghe rất nhiều người nói về diện mạo Văn Nhân Mạc, lúc mới đầu vẫn còn không tin tưởng. Bây giờ nhìn lại, miêu tả còn thua xa người thật, gây cho cô rung động quá lớn, cô không tiếc khi phải làm bất cứ giá nào để có được anh. Hay. Bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn có được anh

“Cô là ai, không biết tôi ghét phụ nữ sao, mau cho cô ta biến đi.”

Sau khi Văn Nhân Mạc nghe cô mở miệng, lông mày đều muốn nhăn lại một chỗ. Nhìn cũng chưa từng nhìn Như Mộng một cái, đi tới bên cạnh Triển Thát, gọi người đuổi cô ta đi ra ngoài.

Sau đó đi tới trước người Triển Thát, nhanh chóng hít thở mấy hơi, lúc này lông mày mới giãn ra chút ít. Trong phòng này đã bị cái mùi hương phấn gay mũi làm ô nhiễm.

“Bang chủ, làm sao ngài có thể đối với người ta như vậy, người ta, ô ô.”

Như Mộng thấy Văn Nhân Mạc ngay cả liếc cũng chưa từng liếc cô một cái, giận đến nghiến răng, nhất định là vừa này Triển Thát tát cô một cái, mặt không đẹp, chỉ là không sao cả, cô lập tức ra đòn sát thủ, khóc lóc. Phải biết rằng, còn không có người đàn ông nào có thể chống lại nước mắt của cô đâu. Vừa khóc, vừa lén lút liếc mắt nhìn Văn Nhân Mạc, trong lòng âm thầm YY (tự sướng) nói:

”Mau tới ôm tôi đi, hiện tại tôi rất cần sự ấm áp được anh ôm trong ngực an ủi tôi, chỉ cần anh đến đây tôi sẽ không so đo những lời vừa rồi anh đã nói với tôi.

“Người đâu, ném cô ta ra ngoài cho tôi, nếu để tôi nhìn thấy cô gái này ở đây, tất cả các người liền chết hết đi.”

Văn Nhân Mạc cũng mặc kệ Như Mộng khóc như hoa lê dầm mưa*, hiện tại anh rất bức bối, nhưng mà anh không muốn mình ra tay, giống như đụng phải cô gái này thì tay mình sẽ bị thối rữa vậy.

(hoa lê dầm mưa*=Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái)

Văn Nhân Mạc nổi giận, hai người từ bên ngoài lập tức đi vào, cũng không quan tâm cái gì mà thương hương tiếc ngọc, lôi kéo Như Mộng và hai cô gái đang đứng ngây ngốc bên cạnh ra ngoài, phải biết rằng bọn họ đi theo bên cạnh Văn Nhân Mạc nhiều năm, lực tay thế nhưng rất lớn, đau đến khiến cho ba cô gái không ngừng la hét

“Trước tiên mang các cô ấy đến phòng khách.”

Đang trong lúc ba cô gái đó cho là họ không có cơ hội ở lại Diễm Bang, Triển Thất lên tiếng ngăn lại, kế hoạch của họ còn chưa có coi xong, làm sao có thể để cho họ rời đi dễ dàng như vậy. Hơn nữa, cô cảm thấy thân phận của Như Mộng nhất định không tầm thường, nếu không tuyệt đối sẽ không lớn lối như vậy.

Hai người thủ hạ kia ngăn ra, phải biết rằng cho dù là ở Diễm Bang, hay là ở chỗ khác, cho tới giờ không ai dám làm trái ý Văn Nhân Mạc, chẳng lẽ Triển Thất không muốn sống nữa.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo còn giật mình hơn, Văn Nhân Mạc lại có thể chấp nhận, cuối cùng ba người họ được ở lại Diễm Bang.

“Tại sao cho họ ở lại.”

“Bọn họ là do Bạch Quang đưa tới.”

Triển Thất còn đang suy nghĩ làm sao đi hành hạ cô gái kia, chợt nghe Văn Nhân Mạc không nhịn được mở miệng.

“Tôi mặc kệ cô làm cái gì, sau này không được cho họ xuất hiện trước mặt của tôi.”

“Lão đại, nhưng mà họ là ba người đẹp nha, mặc dù có hai người giống như từng bị người ta hưởng dụng, chỉ là vẫn thấy đẹp nhất như một nụ hoa chưa nở, anh thật là có diễm phúc, không biết lão sắc nhân kia làm sao nhịn nổi.”

Triển Thất thấy vẻ mặt Văn Nhân Mạc đen kịt, liền không nhịn được trêu chọc mấy câu.

“Cô thích tôi sẽ đem họ tặng cho cô, tốt nhất cô hưởng thụ đi.”

Văn Nhân Mạc nghe ra Triển Thất muốn đưa ba cô gái kia cho anh, sắc mặt càng đen hơn. Suy nghĩ tới lời nói của cô chuyên nghiệp như vậy, còn có lần trước nhìn lên Bạch Quang cùng Lý Đường chủ, cũng tỏ ra rất nhiều kinh nghiệm, trong lòng càng buồn bực hơn. Không cho Triển Thất nói gì nữa, xoay người rời đi, thậm chí quên mục đích anh tới.

Sau khi Văn Nhân Mạc rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại có một mình cô, ngủ một buổi chiều, đến lúc đi ra ngoài vận động một chút. Ngay khi cô mới vừa đi tới phía sân trước, liền nghe thấy tiếng ồn ào phấn khởi, theo truyền thống tốt đẹp có náo nhiệt thì nên đến xem, Triển Thất đi tới đám người phía trước.

“Triển gia, vừa muốn đi tìm cậu, mau xem, Bang chủ nói cái này là cho cậu. Cậu rất có phúc, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.”

Mọi người thấy Triển Thất đã tới, lập tức nhường lại quà tặng đang bị vây ở giữa.

“Mẹ nó, đây chính là xe cổ trong truyền thuyết, nhưng lần này bà cô kia có thể nhìn thấy thật.”

19. Chương 19: Phóng Túng Quá Độ?

Triển Thất thấy chiếc xe màu đen cổ bị đặt ở giữa kia, cả người đều hưng phấn. Ở hiện đại cô đặc biệt thích xe cổ, chỉ là muốn có được cái này cũng là một việc khó khăn, đã từng muốn có một chiếc, chỉ là sau khi lấy được không lâu liền bị người đuổi giết xuyên không tới nơi này.

“Lão đại nói là cho tôi, chìa khóa đâu?”

Hiện tại cô không kịp chờ đợi muốn lái xe đi hóng gió, khi biết chìa khóa vẫn còn ở chỗ Văn Nhân Mạc, giống như một cơn gió bay đi rồi.

“Lão đại, chiếc xe bên ngoài là cho tôi sao?”

“Ừ”

Hiển nhiên Văn Nhân Mạc vẫn còn đang tức giận, không cho Triển Thất vẻ mặt tốt, nhưng Triển Thất cũng không để ý, dám lấy chìa khóa từ trong tay anh.

“Lão đại, yêu anh chết mất.”

Lấy được chìa khoá, Triển Thất lập tức hưng phấn tiến lên ôm lấy Văn Nhân Mạc, ột cái ôm nhiệt tình, sau đó giống như cơn gió chạy đi.

Sau khi Triển Thất chạy đi, Văn Nhân Mạc vẫn duy trì tư thế ôm. Trừ Triển Thất, không có ai có thể dựa vào anh gần như vậy, ngay cả anh cũng không biết tại sao khi Triển Thất đến gần không có chút chán ghét nào.

Lần này đúng lúc anh đi ra ngoài thấy chiếc xe này, nghĩ đến đáng về ngày đó Triển Thất cười ngửa lại muốn dạy cô lái xe, xem chừng cô đã học xong.

Thu cánh tay, xoay người lại nằm xuống ghế tựa dành riêng cho anh, khoe miệng lần nữa mỉm cười, tâm tình lập tức chuyển biến tốt.

Vả lại sau khi Triển Thất lấy được chìa khoá về muốn đi thử xe thì tâm tình lại không thể vui vẻ được, bởi vì cô phát hiện, không có xăng. Hỏi một vòng cũng không biết ở đâu có thể tìm được xăng, nghĩ tới đây, cô cảm thấy Văn Nhân Mạc cố ý, cho nên một thân một mình trở về nhà hờn dỗi.

“Triển gia, Triển gia, cậu đã ngủ chưa?”

Đêm khuya, Triển Thất vẫn lẩn qua lộn lại suy nghĩ làm thế nào có xăng, nghe thấy tiếng gọi quấy rầy đến tận xương tủy, nghe âm thanh rất giống Tiểu Liên.

Lúc ban ngày Tiểu Liên nghe thấy Văn Nhân Mạc nói, đưa ba người các cô cho Triển Thất, sợ Triển Thất bị Như Mộng quấy rầy cho nên nửa đêm lặng lẽ bò tới cửa. Hơn nữa, nhiệm vụ chủ yếu cô tới Diễm bang chính là quấy rầy Triển Thất.

“Gia, tôi đi vào giúp cậu.”

Tiểu Liên tự thấy là diện mạo cô mặc dù không bằng Như Mộng, nhưng cũng coi như tuyệt sắc rồi, đặc biệt là công phu trên giường, cũng không người đàn ông nào có thể bỏ qua. Ở trong mắt cô, Triển Thất là một thanh niên chưa có hưởng qua mùi vị phụ nữ, có thể leo lên giường “Cô”, thế nhưng cô được lợi.

Không lâu sau khi Tiểu Liên bò vào phòng Triển Thất, trong phòng liền truyền đến từng đợt âm thanh làm cho người ta đỏ mặt tim đập.

“Ừ, a, gia gần cậu”

Lúc này ừ. A. Âm thanh ước chừng vang lên suốt đêm, mà những người ở gần sân bị hành hạ cả đêm.

Ngày thứ hai Triển Thất lại trở thành người tin cậy của Diễm bang, buổi sáng người đang luyện công thấy cô đều đưa ánh mắt mập mờ nhìn cô, làm hại Triển Thất không dám ra khỏi phòng.

Liên tục suốt ba ngày đều như vậy, những người đàn ông kia đều nhìn Triển Thất đến đỏ mắt, không biết ban đêm phải chịu đựng, hay là ghen tỵ. Mà tai tiếng giữa cô và Văn Nhân Mạc không đánh mà tan, mấy đêm liên tục đến rạng sáng, thân thể mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể là chịu được?

Ngay lúc đó, còn có một chuyện nhỏ, chính là một người đi khắp khiêng cho ngựa ăn, nói hắn ta gặp phải hồ tiên. Mỗi đêm khi trời tối đều có thể cùng hồ tiên xinh đẹp này cùng **, thế nhưng, bộ dạng hồ tiên kia như thế nào thì không nhớ rõ. Chỉ là, tất cả mọi người cho rằng hắn ta bị mộng xuân. Như vẻ bề ngoài xấu xí, thân thể tàn tật của lão, thì có người phụ nữ nào sẽ coi trọng hắn ta, chưa nói là một hồ tiên xinh đẹp, chỉ sợ hắn ta có lấy tiền đi dạo kỹ viện, cũng không có người nguyện ý cùng hắn ta.

“Lão đại, mấy ngày nay bố trí không sai biệt lắm, đợi lão tặc Bạch Quang kia tới.”

Đêm khuya ngày hôm đó, lúc này đáng lý ra nhân vật chính nên ở trong phòng hưởng thụ thì bây giờ đang mang một đôi mắt gấu mèo cùng Văn Nhân Mạc thảo luận làm thế nào đối phó Bạch Bang.

“Bây giờ Bạch Quang đã mất đi tín nhiệm đối với Lý Đường chủ, cho nên, lần này hắn ta sẽ không đặt mình vào nguy hiểm, chúng ta chỉ cần đánh bại bọn họ là tốt rồi.”

“Ha ha, xem ra Lý Đường chủ Anh Minh Thần Võ của chúng ta lần này nên vì Diễm bang chúng ta lập công rồi.”

Hai người họ đều là người thông minh, dù không cần nói ra cũng biết đối phương nghĩ thế nào, sau khi thảo luận xong Triển Thất thúc giục Văn Nhân Mặc rời đi. Thì ra mấy ngày nay sau khi cô bố trí phòng bị cả đêm liền trở lại thư phòng Văn Nhân Mặc nghỉ ngơi, ngủ ở đây rất thoải mái, vừa không có người tiến vào, như vậy, chuyện cô không có ở trong phòng cũng sẽ không bị lộ.

“Đây là thư phòng của tôi mà, lúc nào thì thành của em rồi hả?”

Văn Nhân Mặc càng thấy Triển Thất như vậy, lại càng muốn trêu chọc cô, nhìn bộ dạng cô kinh ngạc, tâm tình cực kỳ tốt.

“Lão đại, nhìn tôi đã thức suốt mấy đêm vì Diễm bang rồi, anh để cho tôi ngủ sớm chút đi, tối mai lại không được ngủ.”

Đối với một người lười biếng coi ngủ làm sinh mạng mà nói, không có gì hành hạ hơn so với việc không được ngủ.

“Chẳng lẽ không phải hàng đêm em phóng túng quá độ mà thành sao? Chính tôi nghe người dưới nói, người nào đó ngày ngày trầm mê nữ sắc đến thân thể cũng không cần.”

Khó có dịp Văn Nhân Mặc nói giỡn, sau khi dứt lời không cho Triển Thất cơ hội liền rời đi như cơn gió. Để lại Triển Thất thề trong lòng, một ngày nào đó, sẽ cho anh nếm thử cảm giác phóng túng quá độ.

20. Chương 20: Trước Lúc Chiến Đấu

Ngày thứ hai, Diễm bang xảy ra vài việc hệ trọng.

Thứ nhất, chính là Triển Thất bị cấm sừng. Sáng sớm hôm nay, Triển Thất quang minh chính đại đi từ thư phòng của Văn Nhân Mặc tới chỗ ở của mình, mọi người vẫn nhìn cô đầy vẻ mờ ám, cùng cô chào hỏi.

“Triển gia, tối ngày hôm qua chiến đấu rất dữ dội nhỉ, thế nhưng vẻ tươi đẹp của ngài không cạn à.”

“Nhưng mà Triển gia, ngài cũng nên kiềm chế, cẩn thận thân thể suy yếu nhé.”

Mặc dù hàng ngày Triển Thất thường đi qua chỗ bọn họ, cũng thường cùng bọn họ nói giỡn, mấy người có quan hệ không tệ với Triển Thất đều tới trêu ghẹo.

“Đêm qua? Đêm qua tôi cùng lão đại nghiên cứu công việc tới muộn liền ngủ ở thư phòng lão đại..., cái gì mà chiến đấu kịch liệt hay không kịch liệt?”

Cô mờ mịt nhìn mấy người đàn ông đối diện, làm bộ hỏi.

Lời Triển Thất vừa nói ra, mấy người đàn ông đối diện liền hoảng sợ. Há to mồm không biết nói gì cho phải.

Nếu như đêm qua Triển Thất ngủ ở thư phòng Bang chủ, vậy thì, đêm qua chiến đấu kịch liệt là người nào?

“A”

Khi Triển Thất vừa muốn bỏ đi, từ trong trong phòng cô truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. Cô lập tức chạy đến gian phòng của mình, người phía sau cũng chạy theo.

Khi nhóm Triển Thất chạy tới gian phòng của cô, vừa lúc thấy Tiểu Liên dùng chân bông vây quanh thân thể của mình, phía trên cánh tay lộ ra ngoài còn hiện đầy dấu hôn, sau khi nhìn thấy Triển Thất đi vào kêu to một tiếng đã hôn mê.

Hiện tại trong phòng chỉ có mỗi Tiểu Liên, cửa sổ phía sau bị mở ra, có thể thấy được, gian phụ đó chạy trốn từ phía cửa sổ.

“Nhanh, đuổi theo cho tôi, mẹ nó, quỷ tha ma bắt, lại có thể cho tôi bị cấm sừng. Đêm trước còn nói ông đây rất lợi hại chứ, mẹ kiếp, chỉ không có ở đây một đêm đã bắt đầu đi tìm đàn ông, chờ bắt được gian phụ liền đưa cô ta đến đền kỷ viện đi.”

Bây giờ nét mặt Triển Thất tức giận tới cực điểm, cô cũng có chút bội phục chính mình, lại có kỹ năng diễn xuất giỏi như vậy.

Cuối cùng người đàn ông kia bị mọi người hợp sức bắt được, thì ra người này là Nhị Hắc ở chuồng ngựa. Nghe thấy Lý què nói nửa đêm gặp được hồ tiên, thì mỗi đêm trời tối đều ra ngoài đi dạo lung tung, không nghĩ tới đêm qua, thật sự gặp được hồ tiên, sau đó vui vẻ cả đêm. Nhưng hắn ta lại ngủ với cô gái hiện tại là người của Triển gia Diễm Bang, có thể là bởi vì hắn ta uống rượu say, dưới xúc động mà làm chuyện này. Hướng về phía Triển Thất quỳ gối dập đầu nhận sai.

Trải qua âm ỉ này, hiện tại mọi người trên dưới Diễm Bang đều biết chuyện này.

Cuối cùng Triển Thất quyết định, đem bán Tiểu Liên bán cho kỹ viện bên ngoài, đuổi Nhị Hắc ra khỏi Diễm Bang, trọn đời không được bước vào Bạch Thành.

Việc xử phạt này đối với hai người bọn họ mà nói, đây chính là xử lý vô cùng nhẹ, bình thường loại này đều là lập tức hành quyết, hai người dập đầu cảm ơn Triển Thất vì đã không giết, lập tức lên đường rời đi.

Còn có một chuyện khác, chính là Tiểu Thúy bò lên giường Triệu đường chủ Diễm Bang, bị chính phu nhân Triệu đường chủ bắt tại trận.

Sau khi Tiểu Liên được thưởng cho Triển Thất, Văn Nhân Mạc liền tặng Tiểu Thúy cho Lý đường chủ có vị phu nhân mới qua đời, Lý Đường chủ vẫn nhớ tới Lý phu nhân, không có đụng tới Tiểu Thúy, mà Tiểu Thúy này liền không chịu nổi vắng vẻ bò đến giường Triệu đường chủ.

Chuyện này dính đến hai vị Đường chủ, sự việc rất nghiêm trọng.

Lúc Tiểu Thúy bị Triệu phu nhân phát hiện liền tự vẫn. Rất nhiều người ủng hộ Lý Đường chủ liền tới cầu xin Văn Nhân Mạc hủy bỏ chức vị của Triệu đường chủ, còn phe bên kia nói, chẳng qua là một cô gái, hoàn toàn không cần thiết, mọi người không ngừng tranh luận, chuyện bất gian biến thành đấu tranh giữa hai thế lực lớn trong Diễm Bang.

“Lão đại, Diễm Bang đã loạn thành như vậy, tại sao anh không thêm quan tâm quản lý?”

“Đây chẳng phải là kết quả cô muốn sao?”

Lúc này Triển Thất mới vừa tức giận vì bị cấm sừng, đang nhàn nhã ngồi ở bên trong thư phòng Văn Nhân Mạc, uống trà Long Tỉnh thượng hạng, ăn chút điểm tâm, cùng Văn Nhân Mạc trò chuyện. Cái này nếu để cho những người kia nhìn còn tưởng là hai bọn họ đang lo lắng bàn bạc kết quả chuyện này, nhất định sẽ hộc máu mà chết.

Thì ra, đây chính là do Triển Thất bày ra.

Rõ ràng Tiểu Thúy và Tiểu Liên là do Bạch Quang phái tới đây khơi mào nội loạn, cô liền nhân cơ hội này đưa nội loạn tăng thêm mà thôi, như vậy, Bạch Quang mới có thể an tâm tiến hành kế hoạch của mình.

Tiểu Liên là Bạch Quang phái tới đây quyến rũ Triển Thất, ngay lúc Tiểu Liên bò lên giường Triển Thất ngày ấy, Triển Thất cho cô ta xuân dược có thể để người ta sinh ra ảo giác, sau đó đi ra ngoài tiện tay bắt một người đàn ông trở lại, cũng bỏ thuốc, cô thì lặng lẽ rời đi, căn phòng sẽ để lại cho hai người kia. Vì muốn gây tiếng động lớn một chút, cô đã hạ đủ lượng thuốc.

Đợi đến khi do thám của Văn Nhân Mạc ở bên Bạch Quang báo lại, nói mấy ngày gần đây Bạch Quang tính hành động, liền trình diễn một tiết mục cô đi bắt gian.

Còn bên Tiểu Thúy căn bản cũng không cần cô đi thiết kế, mục đích cô ta chính là đi quyến rũ Triệu đường chủ, để cho thế lực của hai bên Triệu đường chủ và Lý Đường chủ sinh ra tranh chấp. Triển Thất cũng hạ thuốc với Triệu đường chủ, để cô tiến hành càng thuận lợi hơn, cuối cùng tự mang tin tức cho Triệu phu nhân giết con cộp cái, khiến chuyện này diễn ra trước thời gian đã định.

Sau khi Triển Thất ăn uống no đủ, đi tới ngoài cửa, nói ọi người chờ đợi kết quả xử lý cả ngày.

“Sau khi tôi cùng Bang chủ nghiên cứu quyết định, chúng ta không nên bởi vì một cô gái mà tổn thương hòa khí. Cho nên phạt Triệu đường chủ đền cho Lý Đường chủ ba cô gái, hai người liền bắt tay giảng hòa đi.”

Sau khi Triển Thất nói ra kết quả xử lý liền trở lại thư phòng Văn Nhân Mạc, không ọi người có bất kỳ cơ hội hỏi câu nào, mà Văn Nhân Mạc, sau khi nhiều chuyện xảy ra đến cả mặt cũng không thấy.

Mọi người đều không phục với kết quả xử lý, hơn nữa lại có người âm thầm xúi giục, hai bên tranh luận gay gắt hơn. Lại qua hai ngày, Văn Nhân Mạc và Triển Thất vẫn như cũ, không ai lộ diện, tranh luận càng thêm ác liệt.

“Bang chủ, hiện tại Diễm Bang đang rất rối loạn, kẻ dưới cũng bắt đầu đánh nhau, mấy ngày nay Văn Nhân Mạc và Triển Thất đều trốn bên trong không ra ngoài, xem ra mọi chuyện giống lời đồn đại, bây giờ hẳn ta đã bị Triển Thất mê hoặc, lúc này hai người bọn họ đang ha ha.”

Lúc này bên phía Bạch Bang, do thám ở Diễm Bang, đem toàn bộ báo cáo cho Bạch Quang.

“Ha ha, Văn Nhân Mạc, xem mày còn ngông cuồng, đợi qua ngày mai, tất cả mọi thứ đều là của tao. Phân phó, tối mai hành động.”

21. Chương 21: Đêm Không Trăng Dễ Giết Người

Ngày mùa hè ban đêm vẫn oi bức muốn chết, mấy ngày nay trong Diễm Bang vẫn đấu đá lẫn nhau, ban ngày cũng không đấu ra kết quả gì, buổi tối hai bên đều tự chiếm giữ một bên uống rượu.

“Mẹ nó, đây là ngày gì mà càng ngày càng nóng.”

“Không được rồi, đi lấy nước đây.”

Một người đàn ông đi tới nhà xí trong miệng chửi mắng, cảm giác được thời tiết này càng nóng, lúc này mới phát hiện, phía sau Diễm bang bốc cháy. Quần cũng không kịp buộc dây, liền chạy ra phía sau.

Hắn ta còn chưa có chạy mấy bước, liền bị hắc y nhân xuất hiện trước mặt một dao chém chết. Nhưng mà hắn ta đã gây ra tiếng động, những người đàn ông đã có mấy phần men say kia mới phát hiện, vừa vặn thấy màu đỏ bên kia cũng không phải đồng lửa, mà là bốc cháy thật, vội vàng cầm lấy đồ đi cứu hỏa.

Lúc này, trong đám người cứu hỏa có người ngã xuống, bây giờ mọi người mới kịp phản ứng, bọn họ bị tập kích. Người Bạch Bang giống như là không có căn cứ xuất hiện, cướp đi sinh mạng của đệ tử Diễm Bang.

“Bang chủ, khi nào thì chúng ta đi xuống.”

Giờ phút này, ở phía sau núi tối om, Diễm bang đang đứng cùng một nhóm người, dẫn đầu chính là Triển Thất và Văn Nhân Mạc.

“Mọi người, cùng tôi mang theo một đội người ngựa tới gần vị trí của Lý Đường chủ, sau đó hô khẩu hiệu Lý Đường chủ, giết chết toàn bộ đám chó Bạch Bang.”

Văn Nhân Mạc chỉ đứng một bên nhìn, từ khi Triển Thất bắt đầu tiếp nhận điều tra kẻ gian, thì toàn bộ đều giao cho Triển Thất phụ trách.

Người anh muốn, cũng không phải chỉ có chút thông minh mà được, thông qua chuyện này, càng khẳng định quyết tâm giữ Triển Thất ở bên người.

Những người này hoàn toàn trung thành với Văn Nhân Mạc, mấy ngày nay vẫn do Triển Thất bố trí, bọn họ đã ngầm thừa nhận để Triển Thất là chủ tử thứ hai của họ.

Lần này chính là Triển Thất mượn tay Bạch Quang sắp đặt, diệt trừ Diễm bang một cách triệt để.

Lúc đầu Diễm Bang cũng không lấy tên này, mà gọi là Hắc Phong trại. Mặc dù ở Bạch Thành không có thực lực như Bạch Bang, nhưng mà rất có tiếng. Bên trong có rất nhiều người mang tội giết người quan trọng bị quan phủ truy nã khắp nơi, giết người phóng hỏa không chuyện ác nào không làm.

Sau khi Văn Nhân Mạc tới Bạch Thành, dưới cơ hội và duyên phận gặp gỡ rồi kết thù với trại chủ Hắc Phong trại, phái người khắp nơi đuổi giết anh, sau đó anh và mấy anh em, mang theo mấy chục người đoạt Hắc Phong trại, giết trại chủ kia, cùng những ma đầu giết người không chớp mắt, sau đó đổi tên là Diễm bang.

Sau khi anh đoạt Hắc Phong trại vốn là muốn giải tán, nhưng bởi vì cũng không có chỗ đặt chân, mà anh còn có chuyện rất quan trọng ở Quan Ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc), nên ở lại.

Những năm gần đây Diêm bang được anh lãnh đạo đã sạch sẽ rất nhiều, dân chúng đã có chút thay đổi cái nhìn đối với họ. Nhưng vốn dĩ vẫn còn sót lại người của Hắc Phong trại ở bên ngoài, lại khôi phục bản chất ban đầu, nếu như muốn dọn dẹp sạch sẽ một lần không phải là việc dễ dàng, đúng lúc, mượn cơ hội này, dùng tay Bạch Quang, có thể đạt được mục đích này.

“Các anh em, cùng với tôi tiến lên, giết sạch những con chó Bạch Bang kia.”

Lúc này Lý Đường chủ cũng mang theo phía sau mình hơn mười người thân tín và mấy tên gian tế Bạch Bang giả vờ đi tới trước mặt tấn công Bạch Quang.

Đánh.

Ngay khi Lý Đường chủ đang biểu diễn những màn đặc sắc thì phát hiện người Bạch Bang đang đứng bên cạnh hắn ta bất ngờ ngã xuống, rất nhanh hắn ta liền phát hiện có gì đó bất thường, quay đầu lại nhìn, thiếu chút nữa thì hù chết hắn ta, phía sau hắn ta lại nhiều người như vậy từ khi nào, mà những người thân tín của hắn ta, gian tế Bạch Bang, giờ phút này đã sớm không biết tung tích.

Triển Thất dẫn đầu một đội người ngựa chạy tới, lặng lẽ ở sau lưng Lý Đường chủ, giết hết tất cả mấy thân tín của hắn ta và gian tế Bạch Bang. Lúc này một nhóm người khác cũng chạy tới, hai bên cùng nhau giúp Lý Đường chủ giết hết người của Bạch Bang.

Giờ phút này Bạch Bang chủ phát hiện chuyện đã vượt qua tầm tay hắn ta, hiện tại muốn chạy trốn cũng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì đứng đây.

Vốn hắn ta và Bạch Quang tính rằng mình và Bạch Quang trong ngoài phối hợp, giết Văn Nhân Mặc cùng những người phản kháng kia, cuối cùng do Lý Đường chủ xuất hiện, mang theo nhóm người dũng cảm giết địch, người của Bạch Bang thừa dịp chạy trốn. Như vậy, Lý Đường chủ có thể lên làm chức bang chủ rồi. Hắn ta có nhược điểm ở trong tay Bạch Quang, cùng lắm chỉ là con rối, người của Bạch Bang đang từ từ thâm nhập vào trong Diêm bang. Bạch Quang có thể danh chính ngôn thuận đem hai bang phái hợp lại làm một.

“Các anh em, tất cả mọi người đi giết địch cùng Lý Đường chủ.”

Triển Thất lần trong đám người hô khẩu hiệu, chiếm được sự hưởng ứng của nhiều người.

Lúc đầu mọi người cho rằng hôm nay tất cả sẽ bị Bạch Bang tiêu diệt, không ngờ Lý Đường chủ mang theo một đội người làm xoay chuyển tình thế. Cho nên mọi người trong Diêm bang đoàn kết với nhau hơn bao giờ hết.

Dù sao hiện tại Lý Đường chủ vẫn là Đường chủ Diêm bang, cho nên phải làm tấm gương, toàn lực đuổi giết người của Bạch Bang. Ban đầu vẫn giả bộ, nhưng lúc sau, nhiều người nhìn như vậy, không dùng hết sức cũng không được.

Cuối cùng dưới sự chỉ huy của Lý Đường chủ, toàn bộ người của Bạch Bang đã bị tiêu diệt, chỉ có mấy người chạy trốn.

“Cám ơn Lý Đường chủ giúp chúng tôi giết lũ Bạch Bang, Lý Đường chủ muôn năm!”

Cuối cùng sau khi mấy người Bạch Bang chạy trốn Triển Thất hét khẩu hiệu lên, thật ra thì cô cũng không biết là cô nói cái gì. Chẳng qua giờ phút này mọi người đang phấn khởi nên cũng không quan tâm nhiều như vậy, trong khoảng thời gian này Văn Nhân Mặc không có quan tâm, nhưng bọn họ bị Bạch Bang chèn ép đã lâu, lần này để cho Bạch Bang bị thương nặng như thế, làm sao có thể không phấn khích, tất cả cùng nhau hô to:

”Lý Đường chủ! Lý Đường chủ! Lý Đường chủ!

Âm thanh vang tận mây xanh

Ở xa ngoài vài cây số, Bạch Quang đang chờ kết quả thắng lợi, ban đầu còn tưởng kế hoạch của bọn họ thành công, không nghĩ tới không lâu sau, liền trông thấy mấy người chạy trốn trở về, thế mới biết đầu đuôi sự tình.

“Lý Hưng Vượng, mày lại phản bội tao một lần nữa, tao sẽ không bỏ qua ày.”

22. Chương 22: Triển Thất Bị Bắt?

“Lão đại, lần này tôi giúp anh dọn dẹp sạch sẽ Diễm bang, có gì không tốt chứ.”

Sau khi khắc phục xong hậu quả, Triển Thất cười tranh công với Văn Nhân Mạc, cô cần phải gạt một vố mới được. Nghe những người bên dưới nói vũ khí của Văn Nhân Mạc là ngân châm, điều này khiến cho cô vô cùng hưng phấn, anh ta hiểu rõ được lý như vậy, nhất định cũng sẽ hiểu y thuật, từ lâu cô đã có hứng thú với Trung y.

“Tôi giúp em lấy tín vật của Chu Tước môn.”

“Hả?”

Văn Nhân Mạc đột nhiên nói một câu, Triển Thất ngây ngẩn cả người.

“Muốn có được cái ghế môn chủ của Chu Tước môn, cần phải thu thập đủ tám mảnh ngọc bội tín vật của Chu Tước môn, hiện giờ tôi biết tung tích của một cái.”

Lần đầu tiên Văn Nhân Mạc thấy bộ dáng ngây ngốc của Triển Thất, khóe miệng cong lên, đưa tiên vuốt mái tóc của Triển Thất.

“Anh biết, ở đâu? Cho tôi xem với.”

Trong khoảng thời gian này Triển Thất luôn giúp Văn Nhân Mạc xử lý chuyện trong Diễm bang. Hơn nữa, cô cũng không có thủ hạ thân tín, chuyện điều tra về ngọc bội của Chu Tước môn không có chút tiến triển nào. Không nghĩ tới Văn Nhân Mạc lại giúp cô tìm được, xem ra Văn Nhân Mạc cũng có cái người trong Chu Tước môn, điều này khiến cho Triển Thất càng thêm tò mò với anh ta, thân phận thực sự của anh ta rốt cuộc là gì.

“Chờ xử lý xong chuyện này, tôi sẽ nói cho em biết làm thế nào để lấy được, giờ cứ an tâm xử lý chuyện này đi, chuyện ngày mai đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Tôi làm việc anh cứ yên tâm, ngày mai tôi nhất định sẽ bắt hết toàn bộ.”

Nhắc tới chuyện này, Triển Thất lại hăng hái, cô đã lên kế hoạch từ lâu rồi, giờ sẽ chờ bắt ba ba trong rọ.

“Đáng chết, anh lại dám coi tôi như cún con à...”

Một lát sau, bên trong mật thất bỗng vang lên tiếng rít gào của Triển Thất. Sau khi cô thoát khỏi mơ suy nghĩ về chuyện ngọc bội Chu Tước, cô mới phát hiện tóc của mình đã bị Văn Nhân Mạc vò thành ỏ quạ.

“Em dùng sức chút đi có được không...”

“Lại lần nữa...”

“Tôi không tin không thắng được anh ván nào, lại đi...”

Cuối cùng chỉ còn tiếng gầm gừ đầy phẫn nộ của Triển Thất, tiếng cười của Văn Nhân Mạc và tiếng đổ vỡ của bàn ghế.

“Đường chủ Lý, phong thư này là giao cho ngài, chúng tôi còn phát hiện, phát hiện...”

Ngày hôm sau, đường chủ Lý ở trong phòng ngủ nghe hai thân tín của hắn báo cáo chuyện, sắc mặt hai người kia rất khó coi, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn về phía đường chủ Lý, do dự không dám nói tiếp.

“Có rắc mau thả, đừng dó dài dòng lê thê.”

Sắc mặt của đường chủ Lý hôm nay cũng không tốt, hai vành mắt đem ngòm, hiển nhiên là cả đêm không ngủ. Đêm qua hẳn cứ mãi suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không ổn, đến gần sáng mới ngủ thiếp đi, nhưng tìm cứ đập loạn lên, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn gì đó, giờ thấy bộ dạng không dám nói của hai người kia, cũng biết là có chuyện không ổn.

“Đường chủ, thiếu chủ, cậu ấy, cậu ấy bị người của Bạch Quang bắt đi rồi.”

“Cái gì, không phải nó đã an toàn ra ngoài rồi sao? Sao Bạch Quang tìm ra nó được.”

Hắn xem mạng con trai hẳn còn quan trọng hơn cả mạng hẳn, hẳn lo lần này Bạch Quang sẽ lại bắt con trai hẳn để uy hiếp hẳn lần nữa nên đã bí mật đưa nó đi từ sớm, ai dè vẫn bị Bạch Quang tìm được.

“Trong những người bảo vệ thiếu chủ có người làm phản, tiết lộ tin tức cho Bạch bang, hiện giờ thiếu chủ đã bị bọn họ bắt đi, những huynh đệ còn lại đều đã chết hết, phong thư trên tay ngài chính là Bạch bang phái người đưa tới.”

Hai thủ hạ vội quỳ trên đất bẩm báo chi tiết, hiện giờ họ chỉ lo đường chủ Lý sẽ giận chó đánh mèo lên hai người bọn họ.

Đường chủ Lý đâu còn lòng dạ nào mà trông nom hai người bọn họ, vội vàng xem thư.

Ý tứ trong thư đại khái là chỉ trích đường chủ Lý bội bạc làm hại Bạch bang tổn thất trầm trọng, hiện giờ chỉ còn một cách để đền bù, chính là bắt Triển Thất để đổi lấy con trai hẳn, nếu không hẳn sẽ được nhìn thấy thi thể con trai hẳn.

Bạch Quang nhận được tin tức gần đây Văn Nhân Mạc không có ở Diễm bang, Diễm bang xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh ta vẫn không lộ diện, hết thấy đều do Triển Thất xử lý. Cuộc tranh tài lần trước đã để cho Triển Thất đoạt hết danh tiếng, làm hại hẳn phải thay đổi kế hoạch, những kế hoạch sau đó cũng đều bị cô phá hư. Con trai bảo bối của hẳn cũng bị Triển Thất đánh cho trọng thương, cho nên hẳn hận cô thấu xương.

Hơn nữa, hẳn nghe nói quan hệ giữa Triển Thất và Văn Nhân Mạc không tầm thường, chỉ cần chop được Triển Thất, không sợ không ép được Văn Nhân Mạc ra mặt.

Đêm khuya, một đám áo đen lặng lẽ vào phòng Triển Thất, chọc mấy lỗ nhỏ lên cửa sổ, sau đó thổi thuốc mê vào trong phòng, sau khi xác định được người bên trong đã hoàn toàn hôn mê, mới vào phòng mang người đi.

“Sao còn chưa tới, Nhị Tử, cậu đi xem thử đi.”

Ngày hôm sau, tại nơi hẹn của Bạch Quang và đường chủ Lý, đường chủ Lý đã đến từ sớm. Hẳn cho rằng Triển Thất rất lợi hại, muốn bắt được cô ta rất khó, không nghĩ tới chỉ dùng mấy túi thuốc mê đã thành công, bây giờ cô ta vẫn còn ngủ như heo chết trong xe ngựa.

Thời gian giao hẹn đã đến, nhưng vẫn chưa thấy người của Bạch bang xuất hiện. Hẳn đã phái người đi xem nhiều lần, chỉ sợ Bạch Quang đổi ý, vậy thì tính mạng đứa con trai duy nhất của hẳn cũng không bảo toàn rồi.

“Lý Hưng Vượng, tên tiểu nhân nhà ngươi, lại dám phản bội tao.”

Đường chủ Lý còn đang lo lắng, Bạch Quang dẫn theo một đội người ngựa xuất hiện, vây chặt nhóm người đường chủ Lý.

“Bang chủ Bạch, chuyện này không phải thế, đêm đó... Cho nên van xin ngài hãy bỏ qua cho con tôi đi, Triển Thất tôi đã mang tới cho ngài rồi.”

Đường chủ Lý nhanh chóng kể lại chuyện hôm đó cho Bạch Quang nghe, hiện giờ hẳn ngày càng chắc chắn chuyện hôm đó đã được an bài từ sớm.

Những người đột nhiên xuất hiện kia, sao cứ một mực đứng phía sau hẳn. Hơn nữa còn giết chết toàn bộ nội ứng của Bạch bang và thân tín của hẳn, lại còn đẩy hết công trạng lên người hẳn.

Bạch Quang nghe đường chủ Lý kể xong liền tin lời hắn, hắn vốn cũng không mấy tin là Đường chủ Lý sẽ phản bội hắn, chuyện này không có chút ích lợi nào với Đường chủ Lý cả. Nhưng hắn cũng không muốn giữ một mối họa bên người mình, nếu quả thật là do Đường chủ Lý phản bội mình, mà mình lại bỏ qua cho hắn như vậy chẳng phải là tiện nghi cho hắn quá rồi sao, thế nên mới bắt con hắn tới để uy hiếp.

“Dem người tới đây cho tao.”

Bạch Quang vừa nghe đã bắt được Triển Thất, ánh mắt lóe ra tia lạnh, xem ra, hắn có biện pháp thay đổi chiến cuộc (tình hình trận chiến) rồi.

Lúc này Triển Thất còn đang ngủ say, bị mấy người ném tới dưới chân Bạch Quang, dù bị té cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Hahaha, rốt cuộc ông đây cũng bắt được mày rồi, nếu không phải tại mày, Diêm bang đã sớm là thiên hạ của ông rồi, tao phải chiều cổ ày thật tốt, đến lúc đó dùng mày để dẫn Văn Nhân Mạc tới rồi giết chết hắn, Diêm bang sẽ trở thành thiên hạ của ông đây.”

Bạch Quang nhìn Triển Thất nằm trên đất, cười phá lên, nâng chân đá một cú vào người Triển Thất, một cú này nếu đá trúng người cô, đoán chừng cô sẽ phải mất nửa cái mạng. Ngay khi cú đá sắp chạm trúng người Triển Thất, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, Triển Thất vừa nãy còn ngủ say không tỉnh lại đột ngột đứng lên, một tay khống chế Đường chủ Lý, một tay lại bóp chặt cổ họng Bạch Quang.

“Hả, không biết bang chủ Bạch định đối phó tôi thế nào đây?”

23. Chương 23: Bắt Sống Bạch Quang

“Hả, không biết bang chủ Bạch định chiều cổ tôi thế nào đây?”

Triển Thất giữ chặt cổ họng Bạch Quang sau đó hài hước hỏi, trước khi bị bắt cô đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ chút ít thuốc mê đó sao đó thế làm gì được cô, nói đến luyện chế thuốc mê, cô phải thuộc hàng cấp bậc tổ tông.

“Cho dù mày bắt được tao thì sao chứ, nơi này tao đã cho người bao vây, chỉ một mình mày mà đòi sống sót rời khỏi chỗ này à. Nếu bây giờ mày thả tao ra, có lẽ tao có thể tha ày một mạng.”

Sắc mặt Bạch Quang đã thay đổi, nhưng cậu thể người đồng nên cố ra vẻ trấn tĩnh bàn điều kiện với Triển Thất, nhưng trong lòng cũng không mấy chắc chắn. Kế hoạch của hắn lần nào cũng thất bại trong tay Triển Thất, giờ thấy cô ta không chút e dè như thế, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“Hahaha, buồn cười thật, anh cho rằng tôi không có ai sao, các anh em, ra đi.”

Theo giọng Triển Thất, bốn phía đột nhiên xuất hiện một đám người, vây chặt đám người Bạch Quang vào giữa. Văn Nhân Mạc cũng xuất hiện chung với đám người đó, vốn Triển Thất không định dùng tới anh ta, nhưng để cô một mình anh có chút lo lắng, cho nên cũng đi theo.

“Văn Nhân Mạc? Không phải mày không ở Diêm bang sao? Toàn bộ chuyện này đều là kế hoạch của mày?”

Lúc Bạch Quang nhìn thấy Văn Nhân Mạc thì sắc mặt lập tức thay đổi, hắn biết bản lãnh của Văn Nhân Mạc, lúc đầu anh ta chỉ dẫn theo mười mấy người đã đầu tằm được mấy ngàn người trong Hắc Phong trại. Trước đó hắn còn phái hơn trăm người phục kích một mình anh ta, kết quả, những người đó toàn quân bị diệt, mà Văn Nhân Mạc thì lại bình yên vô sự.

“Mày, còn chưa đáng để tao phải ra tay.”

Đối với nghi vấn của Bạch Quang, Văn Nhân Mạc chỉ đáp một câu, quả thật, mọi Bạch bang nho nhỏ còn không đáng cho anh để vào mắt, sở dĩ anh không làm gì là vì hai nguyên nhân, một là trước kia anh cũng không muốn mở rộng Diêm bang, hai là anh có thể dễ dàng tiêu diệt Bạch bang, nhưng ở Bạch thành vẫn còn một bang phái khác, hơn nữa ở Quan Ngoại còn có rất nhiều bang phái, hiện giờ cái anh muốn làm là chinh đồn cả Quan Ngoại, thu tất cả lực lượng về dưới trướng của mình.

“Những thứ này đều do tiểu gia tôi an bài, từ chuyện anh mưu đồ bí mật với đường chủ Lý đến chuyện vạch trần thân phận của anh ở cuộc độ súng, cố ý để cho anh chạy, đường chủ Lý phản bội, xử lý hai ả đàn bà ngu ngốc do anh phái tới, trận đánh lén hai ngày trước, ngay cả chuyện ngày hôm nay đều nằm trong lòng bàn tay của tiểu gia, nếu anh có thắc mắc gì, gia đây sẽ trả lời cho anh biết.”

Triển Thất khinh bỉ nhìn Bạch Quang, hẳn tự cho là thông minh, thật ra thì nếu không phải vì Văn Nhân Mạc muốn dọn dẹp Diễm bang thì sao phải chờ lâu như vậy, đã phế hẳn từ sớm rồi.

Từ lúc Triển Thất đột nhiên đứng lên bắt được Bạch Quang, đường chủ Lý đã bị hù cho ngớ ngẩn, giờ nghe Triển Thất nói xong những câu kia thì hẳn biết, bất luận thế nào hẳn cũng không thể sống sót mà rời khỏi nơi này, nghe theo lời dụ dỗ của kẻ địch, phản bội Diễm bang, muốn ám sát bang chủ cướp lấy cái ghế bang chủ, chỉ một chuyện thôi cũng đủ để hẳn chết vài chục lần rồi.

“Bang chủ, tôi biết tôi có lỗi với ngài, có lỗi với Diễm bang, cũng có lỗi với các anh em trong Diễm bang, nhưng ngài có thể nể tình cha tôi từng hy sinh vì Diễm bang, cứu con trai tôi, ân tình này kiếp sau tôi sẽ báo đáp.”

Nói xong, đường chủ Lý lấy thanh chủy thủ giấu trong giày ra, kết thúc mạng mình.

Đường chủ Lý chết như thế, những thân tín bên cạnh hẳn phần lớn đều đầu hàng, bọn họ vốn là người của Diễm bang, chỉ vì có nhược điểm trong tay đường chủ Lý, vạn bất đắc dĩ mới nghe theo lệnh của hẳn, chỉ có mấy người trung thành với hẳn là tự vận theo hẳn.

Mấy người tự vẫn, mấy người đầu hàng thì bị dẫn đi, trong sân chỉ còn lại đám người của Bạch Quang. Sắc mặt Bạch Quang khó coi tới cực điểm, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, quần áo cũng sớm ướt đầm.

“Các anh em, không cần lo cho tôi, cứ liều mạng với đám cẩu tặc của Diễm bang đi, xông ra ngoài nói với Nhị bang chủ phò tá Hoàn nhi thừa kế chức bang chủ của Bạch bang, Bạch mỗ tạ ơn các vị.”

Bạch Quang biết hẳn không sống được, hơn nữa hẳn sợ Triển Thất bắt hẳn làm con tin, giờ hẳn chết thì Bạch Hoàn chính là bang chủ, Bạch bang vẫn nằm trong tay bọn họ. Cho nên mới kêu những người này liều chết sống ra, có lẽ còn có mấy người sống được.

Vừa nói xong, những người xung quanh liều mạng thật, những anh em này đều hiểu ý hẳn. Hẳn thấy những người kia phóng ra ngoài xong liền định cắn lưỡi tự vẫn, nhưng Triển Thất sao lại để hẳn chết dễ dàng như thế. Cánh tay đang khóa cổ họng hẳn giờ ra phía trước tháo rút khớp hàm của bang chủ Bạch, vứt bỏ vũ khí trên người hẳn, vậy thì dù hẳn muốn chết cũng không chết được.

Những người Bạch Quang mang đến cũng là những người dũng mãnh, nhưng Triển Thất lại an bài cả một đội súng, còn bên Bạch Quang lại chỉ có vài người có súng, chẳng mấy chốc đã bị người của Diễm bang bắn chết.

Trên đồi Bạch Quang vừa trúng một phát đạn, cả người quỵ trên đất chỉ mong được chết sớm một chút, tận mắt nhìn người mình đưa tới chết ngay trước mắt hẳn, dù là ai thì cũng không thể chịu nổi sự đả kích này.

“Bang chủ, Triển gia, chúng tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ, xin trách phạt.”

Trong lúc Triển Thất đang xử lý Bạch Quang thì một hán tử từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Triển Thất và Văn Nhân Mạc liền quỳ xuống nhận tội.

“Có chuyện gì?”

Hán tử này tên là Trương Khuê, là một đà chủ của Diễm bang, cũng là thân tín của Văn Nhân Mạc. Triển Thất sắp xếp anh ta đến Bạch bang, lúc đầu cô đã nghĩ, dựa theo tính cách của Bạch Quang, lần này hẳn nhất định sẽ dẫn theo thân tín của mình, hơn nữa còn sẽ dẫn theo không ít người, Bạch bang sẽ trở nên vô dụng, lúc này mà phái người đi đánh lén, nói không chừng sẽ cướp được Bạch bang. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Khi chúng ta dẫn người bao vây Bạch bang chuẩn bị tiến công, có một đám người đột nhiên xuất hiện, chúng ta liền nghe theo căn dặn của Bang chủ, lập tức rút lui, nhưng vẫn tổn thất hơn mười anh em.”

Trương Khuê khai báo mọi chuyện một cách ngắn gọn.

“Có một đám người đột nhiên xuất hiện.”

Bạch Quang nghe được câu nói của Trương Khuê thì giùng giàng muốn đứng lên, sắc mặt ngày càng tái nhợt, kích động đến mức phun một ngụm máu, hiển nhiên, hắn đã biết những kẻ kia là ai.

Triển Thất liếc nhìn Bạch Quang, cũng không mở miệng hỏi gì, hiển nhiên Văn Nhân Mạc cũng đã biết đến chuyện của đám người kia, sau này trở về sẽ hỏi lại anh ta sau. Hiện giờ quan trọng nhất là xử lý tên cầu vật Bạch Quang này đã.

“Mọi người, ra chợ tìm cho tôi mười tên ăn mày, sau đó giam bang chủ Bạch và bọn họ chung một chỗ, đem túi thuốc hợp hoan cường lực này của tôi cho họ uống, sau đó để bọn họ hầu hạ bang chủ Bạch thật tốt, bang chủ Bạch, anh có hài lòng với sự sắp xếp của tôi không?”

24. Chương 24: Bộ Dạng Của Em Rất Giống Tiểu Hoa

“Mọi người, ra chợ tìm cho tôi mười tên ăn mày, sau đó giam bang chủ Bạch và bọn họ chung một chỗ, đem túi thuốc hợp hoan cường lực này của tôi cho họ uống, sau đó để bọn họ hầu hạ bang chủ Bạch thật tốt, bang chủ Bạch, anh có hài lòng với sự sắp xếp của tôi không?”

“Mày.. Mày...”

Triển Thất vừa nói xong câu đó, Bạch Quang tức giận nhìn cô, há mồm muốn nói gì đó, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã phun một ngụm máu rồi hôn mê.

Bạch Quang đã hôn mê nhanh chóng được mang đi, rất nhiều người trong Diễm Bang đều không đợi được muốn nhìn xem cảnh tượng hắn sắp gặp phải.

“Lão đại, những người đó là sao?”

Sau khi trở lại Diễm Bang, Triển Thất lập tức kéo Văn Nhân Mạc vào thư phòng, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Bọn họ là người của Chu Tước Môn, thật ra thì Bạch Bang là một nhánh bí mật của Chu Tước Môn, nhiệm vụ của họ là tìm lại ba mảnh ngọc bội bị lạc ở Quan Ngoại. Hiện giờ đến một mảnh Bạch Quang còn chưa tìm được, từ lâu Chu Tước đã có ý định giết hắn, nhưng dù sao thì hắn cũng đã ở Bạch Bang nhiều năm, cũng có thể lực của mình, chọn lại bang chủ khác có thể sẽ xảy ra tranh chấp, hành động lần này của chúng ta cũng có thể xem là giúp họ một chuyện.”

Văn Nhân Mạc biết Triển Thất nôn nóng, trực tiếp kể lại mọi chuyện một cách đơn giản nhất.

“Lại là Chu Tước Môn, lần này bọn họ tới là nói với anh chuyện có liên quan đến mảnh ngọc bội sao?”

“Được rồi, gần đây tôi nhận được tin, tín vật của bang Long Hồ ở Mạc Thành bị trộm, nghe nói nó chính là tín vật của Chu Tước Môn, ngọc bội Chu Tước. Long Hồ Môn treo giải thưởng mười vạn đại dương lừng bắt đạo tặc, hiện giờ đã có rất nhiều người tới đó, Chu Tước Môn cũng nghe được tiếng gió, bọn họ nói muốn tìm được tên đạo tặc đó trước để đoạt lại tín vật.”

Quả nhiên đúng như Triển Thất đoán, người của Chu Tước Môn tới đây chủ yếu là để tìm ngọc bội Chu Tước, chuyện Bạch Bang chẳng qua chỉ là tiện tay xử lý. Xem ra, vị trí môn chủ của Lâm Phong cũng chẳng vững chắc mấy.

“Anh biết tung tích của đạo tặc đó sao?”

“Tên đạo tặc đó hình như là Tây Môn Vũ mới nổi danh mấy năm gần đây, hắn chuyên trộm các bảo vật trấn bang của giới hắc đạo Quan Ngoại, chỉ cần là thứ hắn nhìn trúng thì cho tới giờ cũng chưa từng thất bại. Nhưng vì vật lần này có dính lời Chu Tước Môn nên hắn mới đồng thời bị người của bang Long Hồ và Chu Tước Môn đuổi giết, bây giờ vẫn chưa chạy thoát khỏi Mạc Thành. Ngày mai em lên đường đến Mạc Thành, bên đó sẽ có người hỗ trợ cho em, có thể sau khi em đến thì đã có tin tức của hắn.”

“Hắn có đặc điểm gì không? Không phải là am hiểu dịch dung chứ?”

Từ TV và tiểu thuyết, Triển Thắt biết những đạo tặc thường am hiểu thuật dịch dung, có thể biến thành bộ dạng của bất kỳ ai, cho nên rất khó bắt được.

“Không, bộ dạng của hần cho đến giờ vẫn chưa ai thấy qua, vốn không cần phải dịch dung. Tên của hần cũng là do tự hần truyền ra.”

Mấy năm trước Văn Nhân Mạc cũng không ở Quan Ngoại nhiều, gã này cũng không đến Diêm Bang trộm cắp vật gì, mạng lưới tình báo của anh cũng không có quá nhiều tin tức, cho nên anh cũng không rõ lắm, nhưng những tin tức anh có cũng đã hơn bên ngoài rất nhiều rồi.

“Không ai thấy được bộ dạng của hần, chẳng lẽ những ai từng gặp hần đều bị giết hết?”

Đây là lý do duy nhất mà Triển Thắt có thể nghĩ đến.

“Hần không giết người bừa bãi, không có ai gặp được hần là vì khinh công của hần rất cao, đến đi vô ảnh, nhưng võ công thì không cao lắm.”

“Khinh công? Chẳng lẽ thời này vẫn còn kẻ bay được trên trời trong truyền thuyết?” Đây là lần đầu tiên Triển Thắt nghe được ở thời này có khinh công, theo ghi chép trong lịch sử thì thời dân quốc đã gần với hiện đại, những thứ cao thâm đó đã sớm không còn ai biết, hôm nay lại đột ngột xuất hiện, khiến cô thấy thật hưng phấn, trong lòng suy nghĩ, đến khi bắt được hần rồi nhất định phải bảo hần dạy mình một ít.

“Lần này tôi có việc nên không thể đi cùng em được, em tự mình làm đi. Dẫn theo Đại Ngưu, cậu ta mặc dù lỗ mãng nhưng công phu cũng không tệ lắm, năng lực làm việc cũng rất mạnh. Tôi sẽ chọn mấy người đi theo giúp em, đến khi có được tin tức của tiểu tặc kia thì cứ kêu bọn họ đi làm, em cũng có thể mang loại thuốc mê em vừa nghiên cứu theo.”

Hiếm khi thấy Văn Nhân Mạc quan tâm đến người khác, nhưng Triển Thắt lại không cảm kích, bởi vì cái tay của anh ta lại biến đầu cô thành ổ quạ rồi.

“Không muốn anh sờ đầu tôi, tôi không phải sủng vật của anh.”

Đối đãi với Triển Thắt như sủng vật cũng chỉ có một mình Văn Nhân Mạc.

“Dáng vẻ hung hăng của em rất giống Tiểu Hoa, lần sau tôi sẽ giới thiệu hai người với nhau, nhất định sẽ trở thành chị em tốt.”

Nhìn Triển Thắt tức giận sắp bùng nổ, Văn Nhân Mạc đột nhiên thả một câu, rồi lại cười nhìn vẻ tức giận của Triển Thắt.

“Tiểu Hoa?” Lần đầu tiên nghe được Văn Nhân Mạc nhắc đến một người phụ nữ, nhìn ánh mắt ôn nhu của anh ta trong lòng Triển Thắt không khỏi phiền não, không nói hai lời liền đánh một quyền vào người Văn Nhân Mạc. Tuy nhiên cho dù tốc độ của cô có nhanh thế nào thì cũng chưa bao giờ đánh trúng được anh ta.

“Bang chủ, con trai của đường chủ Lý đã mang về rồi.”

Đang khi Triển Thắt bị Văn Nhân Mạc làm cho ngã xuống đất lần thứ n thì ngoài cửa truyền tới giọng nói của Trương Khuê.

“Vào đi.”

“Bẩm bang chủ, chúng tôi đã tìm được con trai của đường chủ Lý trong địa lao, hần bị thương rất nặng, may mà chúng tôi tới kịp không thì thần tiên cũng không cứu nổi, hiện giờ đã tìm người chữa trị. Mặt khác, hiện tại Bạch bang đang do nhị bang chủ Bạch Thiên Lâm tiếp quản, còn con trai của Bạch Quang thì đã bị đuổi khỏi Bạch bang rồi.”

Trong lúc Trương Khuê bẩm báo vẫn luôn cúi đầu, thỉnh thoảng lại lén đưa mắt ngấm Triển Thắt quần áo xốc xếch đang đưa lưng về phía anh ta. Anh ta thầm nghĩ, không trách được không một ai tình nguyện đến báo tin, thì ra là sợ quấy rầy chuyện tốt của Bang chủ và Triển Thắt, nhìn bộ dạng của bọn họ lúc này, rõ ràng là đang giữa lúc quan trọng, mong là hai vị này sẽ không giận chó đánh mèo lên người anh.

Triển Thất không biết trong lòng Trương Khuê đang nghĩ cái gì, nếu biết, nhất định sẽ giết người, hiện giờ cô chỉ muốn mau chóng trở về, ngủ một giấc thật ngon, sau đó lên đường tới Mạc Thành.

Cha của đường chủ Lý đã từng hy sinh cho Diễm Bang, cho nên Văn Nhân Mạc đã tìm người cứu con trai đường chủ Lý. Trương Khuê bấm báo xong thì chạy như bị chó đuổi, nhanh chóng trốn khỏi thư phòng. Triển Thất cũng đi ra theo, nhưng vừa đi đến cửa thì miệng đã bị chặn lại.

“Bang chủ, chương quỹ Lục của Lục phủ cầu kiến, hần nói muốn gặp Bang chủ và Triển gia.”

25. Chương 25: Tên Cự Phẩm Đê Tiện

“Bang chủ, chương quỹ Lục của Lục gia cầu kiến, anh ta nói muốn gặp bang chủ và Triển gia.”

Triển Thất nhíu mày một cái, tên cự phẩm bị cô đánh kia sao? Chương quỹ Lục của Lục gia chính là Lục Hiên, hần thích người khác gọi hần là chương quỹ, cho nên tất cả mọi người đều gọi như vậy.

“Không gặp, kêu hần biến đi, nói cho hần biết, tôi gặp hần một lần thì đánh một lần.”

Triển Thất vừa nghĩ tới bộ dạng tự luyện của tên kia thì dạ dày lại bắt đầu sôi trào.

Văn Nhân Mạc đã nghe nói đến chuyện lần trước Triển Thất đến Lục phủ đại náo và đánh Lục Hiên, chuyện đó rất kỳ quái, dựa vào năng lực của Lục Hiên không thể nào bị Triển Thất mang mấy người tới đánh mà không thể chống trả. Lúc đầu anh còn cho rằng Lục Hiên sẽ truy cứu trách nhiệm với Triển Thất, âm thầm điều động rất nhiều người lên ẩn núp chung quanh Quan Ngoại, vậy mà hần lại không có chút phản ứng, cho nên anh kết luận Lục Hiên có mưu đồ với Triển Thất, liền trực tiếp hạ lệnh đuổi người.

“Tiểu Thất Thất thân ái, lâu rồi không gặp em có nhớ người ta hay không, người ta ngay cả nằm mộng cũng nhớ đến em đó.”

Trong lúc Văn Nhân Mạc và Triển Thất đang hạ lệnh đuổi khách, hần đã tự mình tiến vào, sau lưng còn có một đám đệ tử Diễm bang đang đuổi theo hần.

“Con mẹ nói anh dám nói thêm một câu nữa, bà đây sẽ đánh chết anh.”

Triển Thất nhìn thấy bộ dạng đê tiện này của hần thì đã muốn đánh người, tay cũng không khách khí, giơ quả đấm về phía hần, chỉ có điều lần này hần né rất dễ dàng.

“Tiểu Thất Thất, lần này người ta tới là để đưa gạo đưa thịt cho em mà, kể từ lần trước em nói không có cơm ăn, lòng anh vô cùng đau đớn, cho nên, anh đã tự mình vợ vét tất cả những loại gạo tốt nhất và thức ăn ngon nhất cả nước để đưa đến cho em nè. Em chẳng những không cảm ơn anh, còn muốn đánh người, sao em có thể đối xử với anh như vậy chứ.”

Lục Hiên diễn vai một oán phụ bị ruồng bỏ. Vừa nói xong lời này, mọi người trong phòng đều nổi hết da gà. May mà trong phòng không có người của Lục phủ, bằng không để họ nhìn thấy lão gia mà bình thường họ luôn tôn kính bày ra dáng vẻ cô vợ nhỏ như thế sẽ tự sát tập thể mất.

Triển Thất vừa nhìn thấy bộ dáng đó của hần liền nổi giận, muốn hung hăng đánh hần một trận, vừa định ra tay đã bị Văn Nhân Mạc kéo trở lại, nhìn cô bằng ánh mắt trách cứ, Triển Thất lập tức ngừng công kích.

Lục Hiên nhìn dáng vẻ ăn ý mười phần của hai người, ánh mắt còn cười đào hoa ban nãy thoáng vẻ cô đơn không cam lòng, nhưng tâm tình này chỉ chợt thoáng qua, gần như không ai phát giác được, trừ Văn Nhân Mạc.

“Chương quỹ Lục lần này đến đây có việc gì, chắc không đơn thuần chỉ là đưa lương thực đó chứ?”

Văn Nhân Mạc nắm thật chắc cái tay đang khoác vai Triển Thất, khiêu khích nhìn Lục Hiên, trong mắt nhuộm đầy ham muốn chiếm hữu.

“Tại hạ đúng là đến tìm bang chủ Văn Nhân có chút việc, nhưng chủ yếu vẫn là đến đưa lương thực cho Tiểu Thất Thất nhà tôi, nghe nói cô ấy ở Diễm bang ngay cả cơm cũng không được ăn, hay là đến phủ anh đi, cho dù em muốn làm gì, anh cũng sẽ đồng ý với em.”

Câu đầu là Lục Hiên nói với Văn Nhân Mạc, nhưng câu sau lại nói với Triển Thất, vừa nói vừa liếc cô đầy mập mờ, sau đó lại dùng cặp mắt đào hoa không ngừng phóng điện, đáp trả lại Văn Nhân Mạc.

Rầm.

Tiếng một vật nặng rơi xuống đất vang lên, Triển Thất không chịu nổi nữa, tiện tay cầm một băng ghế ném về phía hắn, tuy nhiên vẫn để hắn thoát được.

Cuối cùng Lục Hiên vì để Triển Thất thỏa hiệp, trở lại bình thường một chút, sau đó mọi người mới đi tới tiền sảnh hỏi thăm nguyên nhân thực sự dẫn đến Diễm bang.

“Văn Nhân bang chủ, lần này tôi đến trước là vì Môn chủ của Huyền Vũ Môn nhờ vả nói chuyện hợp tác với bang chủ Văn Nhân, sau nữa là Môn chủ có chuẩn bị hai phần lễ vật cho Bang chủ, lễ vẫn đã được biểu muội của Môn chủ đưa đến trước, không biết bang chủ có hài lòng với lễ vật này không?”

“Bang chủ Văn Nhân, xin thứ cho lần đầu gặp mặt tiểu nữ có chút quá đáng, bởi vì mấy ngày nay luôn phải dưỡng thương, cho nên hôm nay mới có thể đứng lễ vật lên, xin Bang chủ tha thứ.”

Lục Hiên vừa nói xong, đã truyền đến giọng nói của Như Mộng. Trong khoảng thời gian này cô vẫn yên lặng chờ đợi trong phòng không lộ diện, Triển Thất cũng không màng để ý đến cô, hôm nay, thân phận thật sự rốt cuộc cũng lộ ra rồi.

“Đây chính là biểu muội của môn chủ Nam Cung của Huyền Vũ Môn, Nam Cung Như Mộng, nói vậy cô ấy đã ở Diễm bang từ trước, Văn Nhân bang chủ đã sớm quen thuộc với cô ấy rồi đúng không?”

Lục Hiên nhìn thấy Như Mộng chân thành bước đến sau đó tự giới thiệu với Văn Nhân Mạc, cũng mập mờ tỏ ý cô và Văn Nhân Mạc rất thân.

Nam Cung Như Mộng năm nay 18 tuổi, chính là độ tuổi phong nhã hào hoa. Bản thân cô ta cũng là một cực phẩm, cộng thêm hôm nay trang điểm tỉ mỉ nên càng thêm xinh đẹp, tin tưởng bất cứ người đàn ông bình thường nào nhìn thấy cũng đều sẽ huyết mạch sôi trào.

Tiếc là người trong phòng này rõ ràng không bình thường, bản thân Triển Thất thì không phải đàn ông, cho nên hoàn toàn không có chút cảm giác nào với cô ta. Còn Văn Nhân Mạc lại rất ghét phụ nữ, bất kể người phụ nữ đó là đẹp hay xấu, trong mắt anh ta cũng cùng một vẻ, ngoại trừ Triển Thất. Lục Hiên thoát nhìn có vẻ như cũng không bị vẻ đẹp của Như Mộng ảnh hưởng.

Sau khi Như Mộng bị Triển Thất đánh một bạt tay xong thì lặng mắt tằm trong một thời gian dài, cô đã nghĩ cô phải đi tìm Văn Nhân Mạc, nhưng cũng nhìn ra được Diễm bang mấy ngày trước xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên biết điều không xuất hiện. Nay biết Lục Hiên muốn tới, cũng đã dậy sớm để trang điểm, nhất định phải làm cho Văn Nhân Mạc quên đi bộ dạng xấu xí của mình trong lần đầu gặp mặt. Cộng thêm Lục Hiên có thể chứng minh thân phận của cô, Văn Nhân Mạc nhất định sẽ yêu cô, nhưng không nghĩ tới, anh ta ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn mình lấy một cái.

“Hợp tác cái gì?”

Khuôn mặt của Văn Nhân Mạc vẫn lạnh lùng như cũ, điều này khiến cho Lục Hiên có chút ngạc nhiên, hẳn vốn cho là Văn Nhân Mạc sẽ bị Như Mộng mê hoặc, vậy thì cơ hội của hắn sẽ nhiều thêm một chút. Nhớ năm đó khi lần đầu tiên hắn gặp được Như Mộng ăn mặc lộng lẫy còn thoáng thất thần, nhưng tiếp xúc rồi mới biết, ra là một người phụ nữ ngực to ngu xuẩn không chút đầu óc.

“Vấn đề hợp tác này cứ để Như Mộng trực tiếp nói với anh đi, tôi là người ngoài, nói cũng không tiện.”

Vốn là chuyện hợp tác để cho Lục Hiên nói với Văn Nhân Mạc, nhưng giờ hắn đã thay đổi ý định, để cho Như Mộng và Văn Nhân Mạc tiếp xúc với nhau, nói không chừng anh ta sẽ bị Như Mộng mê hoặc.

“Bang chủ, đây là lễ vật tặng ngài, bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt, cho nên chuyện hợp tác cứ để sau này tôi sẽ từ từ nói cho ngài nghe, có được không?”

Như Mộng biết Triển Thất đang tạo cơ hội cho cô, nên đã lập tức nắm lấy cơ hội, cái miệng lắc qua lắc lại, đưa cái cằm trong tay đến trước mặt Văn Nhân Mạc, nhìn anh bằng ánh mắt mỉa mai hoặc, thâm tình, định lợi dụng chuyện hợp tác để từ từ quyến rũ Văn Nhân Mạc.

“Nếu đã vậy, lễ vật này tôi nhận, nếu như hiện tại không muốn nói chuyện hợp tác thì chờ sau này có cơ hội thuận tiện rồi nói, người đầu, tiền khách.”

Như Mộng càng tới gần, Văn Nhân Mạc nhíu mày càng chặt, mùi phấn trang điểm nồng nặc khiến anh muốn nôn mửa. Lễ vật cũng để cho người phía dưới nhận lấy, sau đó lôi kéo Triển Thất rời khỏi tiền sảnh, không cho Lục Hiên và Như Mộng bất kỳ cơ hội nào để nói chuyện. Anh có thể chịu được Như Mộng ở Diễm bang lâu như thế đã là cực hạn, giờ lại có thêm tên Lục Hiên, anh lại càng ghét hơn, trực tiếp đuổi đi mới là tốt nhất.

“Bang chủ, chương quỹ Lục đã cùng Như Mộng tiểu thư rời khỏi, đây là lễ vật bọn họ để lại.”

Sau khi Văn Nhân Mạc và Triển Thất trở lại thư phòng, vừa uống xong mấy ngụm trà, người làm đã đến bẩm báo, cũng đặt lễ vật xuống thư phòng.

Vừa nãy cái khay đã bị một tấm vải che phủ, giờ được gỡ ra, một khẩu súng đập vào mắt Triển Thất.

“Khỉ thật, đây là súng tự động do Đức chế tạo nha!”

Triển Thất vẫn còn chút ấn tượng với thời kỳ lịch sử này, loại súng tự động này cũng mới vừa được nghiên cứu ra, đừng nói là ở Quan Ngoại, cho dù là ở Thương Hải thì cũng là vật rất xa xỉ, chỉ cái này thôi cũng đủ chứng minh thành ý hợp tác lần này của Huyền Vũ môn rồi.”

“Em thích thì cho em đây, tôi muốn nói cho em biết lần này đến Mạc Thành, trừ chuyện cướp lấy ngọc bội Chu Tước ra, còn có một chuyện khác.”

26. Chương 26: Lên Đường Đến Mạc Thành

Văn Nhân Mạc ném cây súng xuống bàn như thể đang tránh ôn dịch, một lát sau mới nói tiếp.

“Mạc Thành có hai bang phái lớn, một là Long Hồ Môn, cái còn lại là Phi Ưng Trại. Long Hồ Môn lúc trước là một nhánh nhỏ của Chu Tước Môn, mảnh ngọc bội cũng do bọn họ đánh cắp, mà thứ tôi kêu em tìm là ở Phi Ưng trại.”

“Là vật gì, có thể tìm được ở đâu?”

Triển Thất thật tò mò, rốt cuộc là vật gì mà lại có thể khiến cho Văn Nhân Mạc coi trọng như vậy.

“Bề ngoài nó là một quyển y thuật, nằm trong mật thất của Phi Ưng trại, sau khi em đến Mạc Thành sẽ có người giúp em tìm được đến mật thất của Phi Ưng trại, em chỉ cần mang quyển sách đó về là được, bọn họ sẽ toàn lực giúp đỡ em.”

“Mật thất, trong đó nhất định sẽ có rất nhiều bảo bối, ha ha, đến lúc đó mình mượn gió bẻ măng chôm ít đồ là có thể phát tài, ở thế giới này, tiền thật đúng là đồ tốt, đến lúc đó còn có thể xin lão đại... Hắc hắc.”

Triển Thất nghe được muốn đi mật thất trộm đồ liền thầm YY (tự sướng) trong lòng.

Tiếp đó Triển Thất và Văn Nhân Mạc lại thương nghị một vài chuyện về Mạc Thành rồi về nghỉ ngơi, bởi vì Chu Tước Môn luôn tìm kiếm ngọc bội Chu Tước, vì phòng ngừa bị bọn họ giành trước, Triển Thất muốn đến đó thật nhanh.

“Hôm nay tôi muốn tuyên bố một chuyện, lần về người làm phản trong bang lần này chắc mọi người đều rõ, lần này có thể dọn dẹp được phản đồ, đánh lui Bạch bang đều là công lao của Triển Thất, cho nên tôi thăng cấp cho cô ấy lên làm Nhị bang chủ Diễm bang. Mệnh lệnh của cậu ấy ngang hàng với mệnh lệnh của tôi, bất kể cậu ấy nói gì, mọi người đều phải phục tùng, bất luận kẻ nào cũng không được dị nghị, người trái lệnh, xử trí theo bang quy.”

Sáng sớm hôm nay, lúc Triển Thất định đi thì Văn Nhân Mạc triệu tập mọi người tuyên bố chuyện này, anh biết lần này Triển Thất dẫn theo đệ tử Diễm bang đến Mạc Thành sẽ hung hiểm vạn phần, nếu người của Diễm bang không thể hoàn toàn nghe theo lệnh của cô, vậy tình cảnh của cô sẽ càng thêm nguy hiểm.

Bởi vì ngay từ lúc Triển Thắt mới tới đã được bổ nhiệm chức Đường chủ, cộng thêm Triển Thắt vốn cũng là người có thực lực, hơn nữa những phần tử phản loạn cũng gần như đã dọn dẹp ổn thỏa, nên không có gì trở ngại Triển Thắt an vị trên cái ghế Nhị bang chủ.

“Chiếc nhẫn này tượng trưng cho quyền thống lĩnh thế lực ẩn núp của tôi, chú ý an toàn.”

Trước khi đi Văn Nhân Mạc đưa cho Triển Thắt một cái nhẫn, trên nhẫn có in hình một con rồng đang bay lượn. Triển Thắt đã từng gặp qua cái nhẫn này, nó vẫn luôn được đeo trên tay Văn Nhân Mạc, Văn Nhân Mạc cho cô cái nhẫn này, có nghĩa là anh hoàn toàn tin nhiệm cô, cũng giống như cô hoàn toàn tin nhiệm anh.

Từ Bạch Thành đến Mạc Thành phải đi ba ngày, Triển Thắt nhàm chán ngồi trong xe ngựa, ngậm một cọng cỏ đuôi chó quan sát núi rừng hùng vĩ chung quanh.

Đường đến Mạc Thành phần lớn đều là đường núi, rất khó đi, cho nên chiếc xe hơi kia liền trở nên vô dụng, Triển Thắt cũng không cỡi ngựa được, nên chỉ có thể ngồi trong xe ngựa, vì lẽ đó, tên khốn Đại Ngưu kia đã cười nhạo cô một trận.

Triển Thắt nhìn những hán tử cỡi ngựa bên ngoài, cảm giác mình không thể tiếp tục nhìn được nữa, liền đóng rèm nằm ngủ trong xe.

“Tiểu Thắt Thắt, chờ anh một chút.”

Đang khi Triển Thắt định đánh cờ với Chu Công, một giọng nói dễ nghe từ xa truyền tới, nghe tiếng gọi này, không cần phải nói, nhất định là tên đàn ông dê tiện Lục Hiên kia.

“Quả nhiên là hồ ly tinh được mà, không biết Bang chủ thích cậu ta ở chỗ nào, quyền rũ đàn ông khắp nơi, cậu ta nên đi cùng người đàn ông này mới phải, như vậy sẽ không tiếp tục quyền rũ Bang chủ nữa.”

Nhìn thấy Lục Hiên đuổi theo phía sau, trong lòng Đại Ngưu thầm nghĩ, tưởng tượng đến cảnh sau khi Triển Thắt rời đi cùng Lục Hiên, Văn Nhân Mạc cười một bang phủ phu nhân mỹ lệ, cười đến vô cùng xảo trá. Nghĩ đến đó, hần lập tức sai người dừng xe chờ Lục Hiên tới.

“Tiểu Thắt Thắt, người ta biết ngay là tên quỷ nghèo Văn Nhân Mạc kia không nuôi nổi em, xem đi, cũng không thèm chuẩn bị cơm trưa cho em.”

Giờ phút này Triển Thắt đang ngồi trong xe ngựa của Lục Hiên, bên trong xe đã được tân trang một lần khiến cô không khỏi cảm thán, có tiền thật tốt. Mặc dù hiện giờ đã bước vào đầu thu, nhưng trời vẫn còn rất nóng, trong xe ngựa này bốn góc đều đặt băng, còn hơn cả máy điều hòa của xe hơi hiện đại. Ở hiện đại có băng là bình thường, nhưng vì bây giờ là niên đại không có tủ lạnh, mùa này còn có nhiều băng như vậy, cũng không phải dễ dàng mà có được.

Trên cái bàn nhỏ đặt giữa xe có đủ loại nước trái cây ướp lạnh, thức uống, đồ ăn vặt, còn có cả con vịt nướng vừa ra lò không lâu.

“Lần này bận rộn nhiều việc, không có thời gian chuẩn bị, em ăn tạm những thứ này đi, đến Mạc Thành rồi, anh sẽ dẫn em đến tửu lâu ăn một bữa thật ngon, nếm thử con vịt nướng này trước đi, đây là món nổi danh nhất ở Bạch Thành, tên quỷ nghèo Văn Nhân Mạc kia nhất định chưa từng dẫn em đi ăn rồi. Hôm nay vì phải chờ nó nên anh mới lỡ chuyện ra thành cùng em.”

Lục Hiên nói dạo này hần rảnh rồi, nhàm chán, muốn đi ra ngoài giải sầu, sau khi biết Triển Thắt muốn đến Mạc Thành thì đòi theo cùng. Triển Thắt đánh hần thì đánh không lại, đuổi hần thì hần lại không đi, cuối cùng đành nghe theo hần. Mặc dù không biết tại sao hần lại cứ dính lấy mình, nhưng cô có thể cảm nhận được hần cũng không có ác ý gì, hơn nữa thế lực sau lưng hần cũng không đơn giản, có một sự trợ giúp miễn phí, người bình thường cầu còn không được nữa là.

Đại Ngưu luôn giận dữ với Triển Thắt, không thèm nói chuyện với cô, những người khác thì lại không chút thú vị, có Lục Hiên gia nhập, cảm giác không còn nhàm chán như trước nữa. Dọc theo đường đi Lục Hiên luôn thay đổi phương thức lấy lòng Triển Thắt, Triển Thắt nhàm chán sẽ cùng hần tâm sự còn không thì ra ngoài cãi vã với Đại Ngưu, ba ngày trôi qua, Triển Thắt phát hiện, Lục Hiên ngoại trừ chút tự luyện thì những mặt khác cũng không tệ lắm.

“Tiểu Thất Thất, đây chính là Lưu Tiên các, tửu lâu lớn nhất Mạc Thành, bên trong có bồ câu nướng, thịt bò muối, sườn lợn kho tàu, còn có món cá chép dầm đường rất nổi danh ở Quan Ngoại, truyền thuyết nói rằng lúc tiệm này vừa khai trương còn có mấy vị thần tiên tới, sau khi họ ăn vài món nổi tiếng của quán bọn họ xong thì lưu luyến đến mức không muốn rời đi, nên đã đổi tên thành Lưu Tiên các. Hôm nay em cũng nên ăn nhiều một chút, nhìn em ba ngày nay ăn trên đường chả được bao nhiêu.”

Triển Thất im lặng nhìn Lục Hiên đang ra sức lấy lòng, dọc theo đường đi cô đã ăn rất nhiều bữa tiệc lớn rồi, Lục Hiên nhất định đang xem cô là heo mà nuôi. Không phải chỉ vì lần trước cô tùy tiện lấy cái lý do là không có cơm ăn thôi sao, có cần ngày ngày dẫn cô đi khắp nơi để ăn như thế không.

“Đám người gian ác các người, ngay giữa ban ngày ban mặt, lại dám ức hiếp một cô gái yếu đuối, thật là làm uổng mặt đàn ông.”

Trong lúc Triển Thất và Lục Hiên vừa định đến tử lâu ăn cơm thì bên cạnh truyền đến một tiếng quát to.

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Tôi thích, đi, chúng ta đi xem một chút đi.”

27. Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Tôi thích, đi, chúng ta đi xem một chút đi.”

Sau khi Đại Ngưu tới Mạc Thành liền tới cứ điểm của Diễm bang ở Mạc Thành, nghiên cứu cách tìm được mật đạo Phi Ưng trại. Triển Thất lại bị Lục Hiên kiên trì lôi kéo đi ăn uống, giờ lại có trình diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, sao cô có thể bỏ qua, chuyện này thú vị hơn ăn cơm nhiều.

“Mày là tên khốn khiếp ở đâu chui ra, biết gia là ai không? Gia là em vợ của đường chủ phân đường thành Bắc Long Hồ Môn. Xen vào việc của người khác, cẩn thận tao lột da mày đó.”

Lúc Triển Thất và Lục Hiên tới thì thấy một tiểu mỹ nhân mảnh mai đang nằm trên đất, bên cạnh mỹ nữ là một vị đại hán khôi ngô, Triển Thất liếc mắt nhìn bộ dáng thân cao hai mét của người này, đứng sừng sững như một ngọn núi nhỏ. Nước da màu đồng sẫm chắc, sống mũi cao thẳng, dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Đứng đối diện là một tên lưu manh vô cùng bỉ ổi, phía sau còn có mười mấy gia đình đi theo, chung quanh thì có dân chúng vây xem. Tên lưu manh kia nhìn thấy hán tử khôi ngô kia đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân thì lên tiếng cảnh cáo.

Ở Mạc Thành, dân chúng quen thuộc nhất chính là Long Hồ Môn, sự tồn tại của nó còn mạnh hơn cả nha môn, tuy thế lực của Phi Ưng trại so ra thì mạnh hơn Long Hồ Môn một chút, nhưng vì cư ngụ trên núi, rất ít khi lộ diện nên mọi người cũng không rõ lắm.

Triển Thất thấy tên lưu manh này có lẽ cũng hay dựa vào danh nghĩa của Long Hồ môn để làm chuyện gian ác, đùa giỡn phụ nữ hàng hoàng, ấn tượng về Long Hồ môn của cô lập tức sụt giảm.

Nhưng có lẽ hôm nay tên lưu manh này gặp phải vận xui rồi, hán tử đối diện cũng không phải người dễ chọc. Vóc người khôi ngô như vậy, cho dù chỉ dựa vào năng lực thì cũng đủ để bá bay mấy người rồi.

Triển Thất và Lục Hiên đứng bên cạnh quan sát, quả nhiên hành động của hán tử kia không nằm ngoài dự đoán của Triển Thất, hán kéo cô gái trên đất qua một bên rồi lập tức đánh nhau với tên lưu manh đối diện. Nhưng tình hình lúc sau lại xảy ra chút biến đổi.

Hán tử nhìn hết sức khôi ngô và lợi hại đó, thực sự chỉ đang cậy mạnh mà thôi, lúc bắt đầu còn đá trúng được mấy tiểu lưu manh, nhưng vì nhân số đối phương đông đảo, nên dần dần đã lộ ra dấu hiệu thất bại.

“Hôm nay gia cũng muốn ném thử cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân.”

Ngay khi hán tử kia sắp không chống đỡ nổi, Triển Thất xuất thủ. Mặc dù vóc dáng của cô rất nhỏ, nhưng thân thủ lại không tệ. Trong khoảng thời gian này cô còn được Văn Nhân Mạc đích thân chỉ dạy, thân thủ tốt hơn nhiều so với lúc trước, đừng nói là mười mấy tiểu lưu manh, cho dù có đến một trăm tám mươi đại hán, cô cũng có thể giải quyết dễ dàng.

“Đừng để tôi gặp lại các người, nếu không, gặp một lần đánh một lần.”

“Vị cô nương này không sao chứ?”

Giải quyết xong đám lưu manh còn dư lại, Triển Thất cảnh cáo đám tiểu lưu manh đó rồi thả cho bọn họ đi. Sau đó cô quay sang cô gái còn đang nước mắt lưng tròng, ôn nhu an ủi.

“Cảm ơn hai vị công tử cứu giúp, các anh theo tôi về nhà đi, cha tôi nhất định sẽ hậu tạ hai anh.”

Cô gái này sau khi nhìn thấy vẻ ôn nhu săn sóc của Triển Thất, sắc mặt hơi đỏ lên, nói với Triển Thất và vị đại hán kia.

“Cô nên tạ ơn vị huynh đài này, là anh ta cứu cô, tôi chỉ thuận tay đánh mấy tên tiểu tặc nhìn không vừa mắt mà thôi.”

Triển Thất lúc này đang bận suy nghĩ nên giải quyết cơm nước sớm một chút để quay về Diêm bang, cùng mọi người thương lượng chuyện kế tiếp, nào có tâm tình mà theo cô ta về nhà chứ.

Đại hán kia cũng từ chối, cuối cùng cô gái kia bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình rời đi.

“Vị tiểu ca này, vừa nãy cảm ơn cậu đã ra tay cứu giúp, anh đây mời cậu đi uống rượu.”

Vị đại hán vừa nãy lại lôi kéo Triển Thất đi về phía Lưu Tiên các, Lục Hiên luôn đứng bên cạnh, nhìn thấy hán tử xa lạ kia dám lôi kéo ông tay áo Triển Thất liền lập tức chạy tới, bắt cái tay đang kéo áo Triển Thất ra, anh ta và Triển Thất cũng chưa từng đứng quá gần nhau, vậy mà một tên mới gặp lại dám đến gần cô như vậy, sao anh có thể đồng ý được chứ.

Triển Thất không biết Lục Hiên đang nổi điên cái gì, nhưng quả thật cô không quen người khác dựa mình quá gần, Văn Nhân Mặc là một ngoại lệ, bởi vì cô có phản kháng thể nào cũng không đánh lại anh ta.

Hán tử này thấy Lục Hiên phản ứng như thế thì cũng khó hiểu, không biết hán tử đã làm sai cái gì, nhưng thấy Triển Thất vẫn tiếp tục đi về phía Lưu Tiên các thì cũng đi theo.

“Tôi tên là Diêm Xuyên, không biết vị tiểu ca này xưng hô thế nào?”

Sau khi ba người bọn họ ngồi vào chỗ của mình, hán tử lên tiếng tự giới thiệu trước.

“Gọi tôi Triển Thất là được, anh ta tên Lục Hiên.”

Tên Diêm Xuyên này rất phóng khoáng, làm việc cũng đứng đắn, Triển Thất rất có thiện cảm với hán tử.

“Được, tiểu đệ Triển Thất trẻ tuổi như vậy mà đã có được thân thủ như thế, thật là tuổi trẻ tài cao, chẳng bù với tôi, học võ nhiều năm như vậy mà vẫn không chút tiến bộ.”

“Tính cách chính trực của Diêm huynh đây cũng thật khiến tôi bội phục.”

Hai người càng tán gẫu càng vui vẻ, càng nói chuyện càng hợp ý, như đôi bạn thân thất lạc lâu ngày. Diêm Xuyên tới Mặc Thành thăm người thân, hôm nay đúng lúc gặp phải kẻ lừa giỡn thiếu nữ nhà lành, liền ra tay tương trợ, may mà Triển Thất xuất thủ, không thì thân hán tử cũng khó bảo toàn rồi.

Triển Thất buồn bã ngồi bên cạnh, lẽ ra hôm nay người ngồi ở đây nói chuyện phiếm với Triển Thất phải là anh ta mới đúng, giờ lại bị cái tên không biết từ đâu chui ra này đoạt mất danh tiếng. Nhưng nhìn thấy Triển Thất vui vẻ như vậy, anh ta cũng chỉ có thể ngồi một bên tức giận, cầu nguyện cho tên Diêm gì đó Xuyên này cút sớm một chút.

“Thì ra là Triển huynh đệ đến từ Bạch Thành, chờ chuyện bên này xong xuôi, anh đây nhất định phải đi Bạch Thành tìm cậu.”

“Được, đến lúc đó tiểu đệ sẽ tiếp đón huynh thật nồng hậu.”

Hai người hoàn toàn không thấy sắc mặt càng lúc càng đen của Lục Hiên, hẹn ước gặp lại nhau ở Bạch Thành.

“Cha, ở đây, chính là hai vị công tử này đã ra tay cứu con.”

Triển Thất và Diêm Xuyên vừa định đứng dậy rời khỏi thì một đám người bước tới, đi đầu là cô gái vừa được cứu ban nãy, bên cạnh cô ta là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

“Cuối cùng cũng tìm được hai người, Long mỗ cảm ơn hai vị đã ra tay tương trợ cho con gái tôi, nếu không có hai vị, không chừng nó đã gặp phải bất trắc gì rồi, đi, đến Long Hồ Môn của lão phu đi, lão phu sẽ hậu tạ hai vị.”

“Long Hồ môn, Long mỗ, khỉ thật, lần đầu làm anh hùng cứu mỹ nhân không phải đã cứu được con gái của lão đại Long Hồ môn đó chứ?”

28. Chương 28: Làm Khách Long Hồ Môn

“Long Hồ Môn, Long mỗ, khỉ thật, lần đầu tiên làm anh hùng cứu mỹ nhân không phải đã cứu được con gái của lão đại Long Hồ Môn rồi đó chứ?”

Triển Thất cảm thán trong lòng, cô muốn tìm ngọc bội, Long Hồ Môn là mấu chốt, cô còn đang nghĩ sau khi đến được Mạc Thành rồi phải làm thế nào để tiếp cận được Long Hồ Môn, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy. Quan trọng nhất là, cô cũng không biết cái ngọc bội kia có hình dạng thế nào, giờ phải tìm mọi cách hối lộ lão đại Long Hồ Môn để ông ta cho xem bản vẽ mới được.

“Long Môn chủ, lâu rồi không gặp.”

“Chưởng quỹ Lục, ha ha, thứ cho lão phu vô lễ, vị tiểu ca này quá xuất sắc, khiến cho lão phu không nhìn thấy cậu.”

“Phốc.”

Triển Thất cười nghiêng ngửa, Long Môn chủ này quá thành thực rồi. Một người lớn như thế ngồi đó, ông ta lại không nhìn thấy, hơn nữa còn nói ra rất tự nhiên. Nhìn sắc mặt đã sánh ngang với bao công của tên Lục Hiên kia, cô thầm cười trộm trong lòng, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Lục Hiên.

Cô thấy tên lưu manh kia dựa hơi Long Hồ Môn để ra ngoài làm chuyện xấu còn tưởng rằng Long Hồ Môn không phải thứ gì tốt, bây giờ gặp được Long Môn chủ này khiến cô phải thay đổi cách nhìn với Long Hồ Môn. Đồng thời trong lòng thầm mặc niệm với tên vô lại kia, trêu ai không trêu, lại trêu vào con gái của lão đại, đừng nói mày chỉ là anh vợ của một đường chủ, cho dù có là đường chủ cũng không có kết quả tốt.

“Nếu Long Môn chủ đã lên tiếng, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Long Môn chủ vốn tưởng rằng muốn mời bọn họ đi phải tốn không ít công sức, không ngờ Triển Thất lại nể mặt ông đến vậy.

“Chưởng quỹ Lục cũng rất lâu rồi không đến Long Hồ Môn, gần đây lão phu có sưu tầm được rất nhiều cực phẩm Long Tinh để chờ cậu đấy.”

“Đương nhiên, Tiểu Thất Thất nhà tôi đã muốn đi, sao tôi có thể không theo được chứ.”

Lục Hiên nói xong cũng bước lên trước dẫn đường, dẫn Triển Thất xuống lầu ngồi vào xe ngựa, lên đường đến Long Hồ Môn.

Từ cuộc nói chuyện giữa Lục Hiên và Long Môn chủ, Triển Thất cũng đã đoán được hai người họ đã quen biết từ trước, hơn nữa quan hệ còn rất tốt. Rượu bọn họ uống đã được Long Môn chủ chiêu đãi, dưới lầu cũng đã chuẩn bị xong. Cỗ xe cô và Lục Hiên ngồi có thể chứa bốn người, sau khi hai người các cô lên xe, con gái của Long Môn chủ và Diêm Xuyên cũng lên theo, Long Môn chủ chỉ có thể leo lên một chiếc xe khác để đi về Long Hồ Môn.

“Tôi tên là Long Mai, xin hỏi tên của ba vị ân công là gì.”

Sau khi ngồi vững vàng trong xe ngựa, Long Mai tự giới thiệu trước, tiếp theo mấy người Triển Thất cũng giới thiệu tên mình.

“Từ nhỏ tôi đã được cha cho ra nước ngoài, hôm nay trở lại vốn muốn cho cha một sự kinh ngạc, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy...”

Long Mai không hề có bộ dáng nũng nịu, ngược lại như những kẻ tú bình thường khác, vốn hiểu biết cũng rất rộng, nhưng Triển Thất cảm thấy thân thể của cô không tốt lắm, rất suy yếu.

Triển Thất cũng rất có hảo cảm với cô ấy, trên đường nói chuyện rất vui vẻ, chỉ có điều cứ luôn bị Lục Hiên chọc tức.

“Đây là quà lão phu cảm tạ hai vị, xin hai vị hãy nhận lấy.”

Sau khi đến Long Hồ Môn, Long Môn chủ dẫn mấy người bọn họ đến phòng khác quý, sau đó dâng lên hai rương nhỏ.

Bên trong mỗi rương có hai lệnh bài, mặt trước là một con rồng, mặt sau là một con mãnh hổ. Bên cạnh đó, trong rương còn có vài món châu báu, phẩm chất đều là thượng thừa, nếu đem bán nhất định có thể đổi được rất nhiều đại dương.

“Đây là?”

Triển Thất thắc mắc với cái lệnh bài, nhìn thì có vẻ là tín vật của Long Hồ Môn.

”Đây là tín vật của Long Hồ Môn, người có tín vật này nếu gặp phải chuyện gì không giải quyết được, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa, Long Hồ Môn nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ.

Xem ra Long Môn chủ này rất yêu thương con gái của mình, nếu không sẽ không tặng một vật quý như thế, ở Quan Ngoại, thế lực của Long Hồ Môn rất lớn, có sự trợ giúp vô điều kiện của bọn họ, không nói ở nơi khác, ít nhất cũng có thể xông pha ở Mạc Thành này.

Không biết có thể nhờ ông ta giúp tìm mật đạo của Phi Ưng trại được không, nhưng bây giờ cô còn chưa dám đường đột nói ra chuyện này.

Triển Thất cũng không từ chối, sẵn khoái tiếp nhận lệnh bài và châu báu, , trong lòng thầm nghĩ xem phải sử dụng tấm lệnh bài này thế nào.

Diêm Xuyên thấy Triển Thất nhận thì cũng nhận theo, tấm lệnh bài này hẳn đã sớm có, hơn nữa, cái hẳn không thiếu nhất.. chính là tiền.

“Không biết nhị vị có nghe nói qua chuyện gần đây xảy ra ở Long Hồ Môn hay chưa?”

Long bang chủ thấy mặc dù Triển Thất sẵn khoái tiếp nhận lễ vật, nhưng trong mắt lại không hề có vẻ tham lam, hơn nữa ông cũng rất thích những người sẵn khoái. Long Hồ Môn rất biết cách dùng người, ông lập tức nổi lòng kết giao, muốn lôi kéo bọn họ giúp ông tìm ngọc bội.

“Long Môn chủ muốn nhắc đến chuyện ngọc bội trấn môn của quý môn bị trộm đúng không?”

Triển Thất đang suy nghĩ không biết làm sao để kéo Long Môn chủ đến chuyện này, không ngờ ông ta lại nói ra trước.

“Chính là chuyện này, tính đến nay thì miếng ngọc bội này đã mất hơn nửa tháng rồi, chúng ta đã treo thưởng 30 vạn, mời hết nhóm người này đến nhóm người khác, nhưng lại không có chút tin tức nào, không biết nhị vị có muốn thử sức hay không?”

Long Môn chủ thấy Triển Thất nói thẳng chuyện này ra, vậy thì chứng minh cô cũng có quan tâm đến chuyện này, nói không chừng đã có đầu mối gì đó. Người ngoài chỉ nghĩ ông chỉ mất đi một miếng ngọc bội mà thôi, thật ra thì, bởi vì miếng ngọc bội này, ông đã sắp cùng đường rồi.

“Tôi muốn thử, không biết Long Môn chủ có thể nói rõ chuyện này cho tôi biết được không?”

“Chuyện là thế này, miếng ngọc bội này vẫn do lão phu bảo quản, nhưng khoảng thời gian trước, thân thể của lão phu không khỏe, nghe người ta nói tắm ôn tuyền có thể trị bệnh, nên cũng muốn thử xem sao. Nhưng tôi lại sợ nước ôn tuyền sẽ làm hư miếng ngọc bội, nên cất nó trong mật thất, không ngờ lúc tôi trở lại đã không thấy tăm hơi đâu nữa, nếu vẫn đeo trên người thì tốt rồi.”

Long Môn chủ kể sơ lược lại mọi chuyện.

“Nếu đã cất trong mật thất, vậy sao Long Môn chủ lại biết ngọc bội bị Tây Môn Vũ lấy trộm?”

“Bởi vì mỗi lần sau khi Tây Môn Vũ trộm đồ đều sẽ để lại vật này.”

Long Môn chủ vừa nói vừa lấy ra một thứ, Triển Thất nhận lấy nhưng nhìn một hồi cũng không biết nó có gì đặc biệt, đó chỉ là một chiếc nhẫn màu đen, bên trên hình như có khắc gì đó, nhưng rất mờ, không thể nhìn rõ.

“Nếu Tây Môn Vũ có thể biết được Long Môn chủ không có mang theo ngọc bội, vậy chứng tỏ chuyện ông đi tắm Ôn tuyền cũng nằm trong dự liệu của hắn. Có thể là hắn nghe nói gần đây Môn chủ có bệnh, sau đó lan truyền tin về Ôn tuyền, rồi lại cho người nói với Môn chủ rằng nước Ôn Tuyền làm hư ngọc bội, vậy thì ngài sẽ không mang theo ngọc bội bên mình, lúc này, hắn sẽ nhân cơ hội trộm đi. Môn chủ có thể bắt tay điều tra từ những người cung cấp tin tức đó xem sao.”

Triển Thất nghe Long Môn chủ kể xong thì bắt đầu phân tích.

Ba!

“Đúng vậy, sao lão phu lại không nghĩ đến chứ, người đâu, dẫn hai người nói tắm ôn tuyền có thể chữa bệnh đến đây cho ta.”

Long Môn chủ nghe Triển Thất phân tích xong, vỗ đùi một cái, lập tức hạ lệnh cho người đi điều tra.

“Môn chủ, không xong rồi, người của Chu Tước Môn lại tới.”

29. Chương 29: Dạy Đỗ Chu Tước Môn

“Cái gì? Sao bọn họ lại tới, không phải còn bảy ngày nữa mới tới ngày giao hẹn sao?”

Long Môn chủ vừa mới vui vẻ vì tìm được đầu mối, nghe được tin này thì giống như bị dội nguyên chậu nước lạnh vào đầu, lo lắng đi ra ngoài.

“Tiểu Sơn, có chuyện gì thế, không phải cha và Chu Tước Môn đã không còn quan hệ gì với nhau rồi sao? Sao bọn họ còn đến tìm cha vậy?”

“Tiểu thư, cô đừng ra ngoài, nếu không để đám tặc kia biết tiểu thư trở lại, lại, aizz...”

Triển Thất không hiểu nhìn bọn họ, theo cô biết, Long Hồ Môn đi ra từ Chu Tước Môn, hiện giờ họ đã sớm không còn quan hệ gì mới đúng, sao giờ lại thấy có vẻ như Long Hồ Môn rất sợ Chu Tước Môn.

“Triển Thất, cầu xin anh ra ngoài xem giúp.”

Trong lúc Triển Thất còn đang nghi ngờ, Long Mai cầu xin nhìn Triển Thất. Triển Thất cũng muốn xem coi đến tột cùng là có chuyện gì, liền đi theo Tiểu Sơn ra ngoài.

Triển Thất không sợ trong Chu Tước Môn có người nhận ra cô, bởi vì Triển Thất trước kia là một người nhất gan hèn yếu, bình thường không dám ra ngoài. Cũng chỉ có những lúc hội họp Lão Môn chủ mới dẫn cô theo, nhưng cô luôn chỉ núp ở một góc. Ngay cả những anh em của Chu Tước Môn ở bên Thượng Hải cũng có rất ít người biết mặt cô, huống chi hiện tại cô lại đang dịch dung thành một đứa con trai.

“Long Môn chủ, kỳ hạn giao nộp ngọc bội đã sắp tới, nếu đến lúc đó không có ngọc bội, con gái bảo bối này của ông, chắc sẽ phải hương tiêu ngọc vãn rồi.”

“Không phải kỳ hạn vẫn còn chưa tới sao, đến ngày đó lão phu nhất định sẽ giao ngọc bội, hiện giờ Long Hồ Môn không hoan nghênh các người, xin mau rời khỏi.”

“Tôi thấy là ông không muốn giao nộp thì có, chẳng lẽ còn muốn giữ lại ngọc bội cho người kia, tôi nói cho ông biết, hiện giờ môn chủ của Chu Tước Môn là Lâm Phong, đứa con gái ngu ngốc vô dụng đó đã đi theo Lão Môn chủ rồi.”

”Chó Diên, mày, khụ...”

Lúc Triển Thất đi ra, liền nghe được mấy câu đó, trong lòng âm thầm nghi ngờ: “Chẳng lẽ Long Môn chủ là người của cha nuôi, ngọc bội này là giữ lại ỉn.”

“Long Môn chủ, ngài có khỏe không?”

Triển Thất nhìn Long Môn chủ đang che ngực, quan tâm hỏi. Cô nhìn ra được, trải qua chuyện vừa rồi, bệnh cũ của ông có lẽ lại tái phát. Kiếp trước Triển Thất có nghiên cứu nhiều về y học, cho nên, nhìn một cái đã có thể đoán được bệnh của Long Môn chủ, tuy nhiên, dù có phát hiện nhưng không có đủ thiết bị tân tiến và thuốc men thì cũng không thể chữa khỏi cho ông được.

“Không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi.”

“Lão già, đừng tưởng cứ giả bộ sắp chết là có thể vọng tưởng Môn chủ chúng ta sẽ bỏ qua cho ông. Ông nói ngọc bội Chu Tước bị Tây Môn Vũ lấy đi đúng không, nhưng sao lâu như thế rồi mà vẫn chưa có chút tin tức nào, nếu Lâm Môn chủ biết ông ở đây lừa gạt ngài ấy, ngay cả Long Hồ Môn của ông cũng phải chôn cùng.”

Người của Chu Tước Môn gần như đã lật cả Mạc Thành lên, nhưng vẫn không có tin tức gì của ngọc bội Chu Tước, cho nên vẫn hoài nghi đây là kế sách trì hoãn của Long Môn chủ.

“Ha, Môn chủ của Chu Tước Môn chỉ vì một miếng ngọc bội mà muốn diệt môn cả nhà thủ hạ cũ đã bán mạng cho hắn mấy đời, vị môn chủ này cũng uy phong thật đấy. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết còn có bao nhiêu người sẽ nguyện ý đi theo vị môn chủ chó má vong ân phụ nghĩa đó.”

Long Môn chủ bị tức nói không ra lời, Triển Thất liền ra mặt nói giúp, hơn nữa rất có thể Long Hồ Môn là người cha nuôi để lại cho cô, cộng thêm Long Môn chủ là người không tệ, cô rất thích, cho nên, chuyện này cô phải quán.

“Mày từ đâu tới, không có mắt, dám nhục mạ Môn chủ của bọn tao, muốn chết sao?”

“A!”

Ngay khi tên được gọi là Chó Diên kia cầm đao lao về phía Triển Thất, Triển Thất trở tay chém đứt tay cầm đao của hắn. Đau đớn kịch liệt khiến hắn kêu thét lên, ôm lấy cánh tay bị đứt không ngừng lăn lộn trên đất.

Nghe được tiếng gào thét của Chó Diên, người của Chu Tước Môn mới kịp phản ứng, lập tức băng bó lại cho hắn.

“Triển huynh đệ, Tiểu Thất Thất.”

Trong sân xảy ra động tĩnh lớn như thế, Diêm Xuyên và Lục Hiên cũng chạy tới, sau khi xác định Triển Thất không có việc gì mới yên lặng nhìn đám người của Chu Tước Môn.

“Long Môn chủ, ông dám làm phản à, dám làm thế với anh Chó Diên, lập tức xử tử thằng đó, nếu không hậu quả ông cũng biết rồi đó.”

Người của Chu Tước Môn sau khi cầm máu cho Chó Diên xong liền lên tiếng uy hiếp Long Môn chủ. Họ dám nói như thế bởi vì điểm yếu của Long Môn chủ đã nằm trong tay bọn họ, đoán chừng Triển Thất là người của Long Hồ Môn, Long Môn chủ nhất định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Triển huynh đệ đây không phải là người của Long Hồ môn tôi, lão phu không có quyền xử trí cậu ấy, mà cho dù cậu ấy có là người của Long Hồ môn, lão phu cũng sẽ không làm. Chuyện này đều là vì Long Hồ Môn của tôi, các người muốn làm gì thì cứ tính với tôi, mạng của cậu ấy do tôi bảo vệ, nếu cậu ấy có chuyện gì, lão phu chắc chắn sẽ liều mạng với mấy người.”

Long Môn chủ nghe Chu Tước Môn uy hiếp cũng không hề dao động, ngả lưng trong chốc lát khiến ông nói chuyện lưu loát hơn, kéo Triển Thất ra phía sau, phản bác.

Nhưng mà, bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của Triển Thất, Triển Thất cũng không chịu núp sau lưng Long Môn chủ mà nhanh chóng chạy đến trước mặt cái kẻ đang nói chuyện, không nói hai lời đã chém đứt tay hắn.

“Người chém đứt tay hắn là tôi, muốn gì thì cứ tính với tôi, không liên quan đến Long Hồ Môn, hiện giờ tôi cho các người một cơ hội, lập tức biến đi, còn nữa, nếu để tôi biết các người còn dám can đảm chạy tới gây sự với Long Hồ Môn, thì đừng nghĩ sẽ có cơ hội rời khỏi Mạc Thành.”

Triển Thất không ngờ là Long Môn chủ sẽ bảo vệ mình như thế, nguyện ý vì một mình cô mà trở mặt với Chu Tước Môn, chỉ dựa vào phần tâm ý này của ông, chuyện này cô nhất định phải nhúng tay vào. Nhưng những người còn dư lại này cô vẫn chưa thể động vào, hiện giờ điểm yếu của Long Hồ Môn vẫn còn ở trong tay bọn họ, nói cách khác, cô không thể để Long Hồ Môn vì cô mà bị diệt môn.

“Hừ, lần này bỏ qua ày, Long Môn chủ, đừng quên lời hẹn năm ngày sau, nếu đến lúc đó các người vẫn chưa giao ra được ngọc bội, hậu quả không phải một mình ông là có thể gánh nổi đâu.”

Người của Chu Tước Môn không dám làm gì Triển Thất, đỡ hai người bị chặt tay rời khỏi Long Hồ Môn, chỉ sợ Triển Thất sẽ đuổi theo, chặt đứt tay bọn họ.

Bọn họ rời đi rồi, đám người Triển Thất cũng đi khỏi.

“Triển huynh đệ muốn giúp Long Môn chủ tìm ngọc bội sao?”

Sau khi ra ngoài, Diêm Xuyên hỏi.

“Đúng, bất kể thế nào, khối ngọc bội này tôi cũng phải lấy được.”

Hiện giờ cách duy nhất để bảo vệ Long Hồ Môn chính là tìm được miếng ngọc bội này, cho nên, bất kể thế nào, cô cũng phải lấy được ngọc bội.

“Vậy ngày mai chúng ta cùng tới Long Hồ Môn đi, hôm nay tôi còn có việc, xin đi trước.”

Diêm Xuyên thấy Triển Thất đồng ý, chân mày hơi cau lại, sau đó cũng rời đi.

Lục Hiên liếc mắt nhìn Triển Thất, ngoài dự đoán là anh ta không đi theo cô mà cũng tự mình rời đi.

Triển Thất không có tâm tình để hỏi nhiều, tới Long Hồ Môn một chuyến, hiện giờ cô có thêm quá nhiều nghi vấn, việc phải làm lúc này là trở lại cứ điểm của Diễm bang, xem bên đó có tin tức gì hay không. Hơn nữa, cô biết, sau khi cô trở về Diễm bang, vẫn còn phiền toái đang chờ cô ở đó.

30. Chương 30: Lập Uy

“Nhị bang chủ, ngài đã trở lại, ăn cơm chưa, hay để tôi dẫn ngài đi ăn trước?”

Lúc Triển Thất trở lại Diễm Bang, Trương Khuê đang chờ ở cửa, nhìn sắc mặt hắn quái dị, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, Triển Thất cũng biết là có vấn đề.

“Cơm thì không cần, kêu Đại Ngưu và mấy người phụ trách bên này đến đây trước đi, tôi có việc muốn hỏi.”

Cô nói xong câu đó liền tới hậu đường chờ mọi người đến, nhưng chờ hơn mười lăm phút vẫn chưa thấy ai xuất hiện. Mồ hôi lạnh trên đầu Trương Khuê chảy xuống, không ngừng cho người đi thúc giục. Triển Thất cười lạnh trong lòng, đám dùng mấy mảnh khố đó, cũng quá xem thường cô rồi.

“Bọn họ đang ở đâu?”

“Bẩm nhị bang chủ, bọn họ, bọn họ ở...”

“Nói!”

“Bọn họ đang ăn cơm ở hậu đường.”

“Dẫn tôi đi.”

Sau khi Triển Thất ăn mấy miếng điểm tâm, uống xong một bình trà thì hỏi thăm Trương Khuê nơi bọn họ đang ở, sau đó kêu Trương Khuê dẫn cô qua đó.

Cô biết Đại Ngưu vì Văn Nhân Mạc nên luôn có thành kiến với mình, vừa tới Mạc Thành đã cố ý để mình phải tự đến gặp mấy anh em ở Mạc Thành, chắc chắn là vì muốn lập uy với mình.

Thân phận bây giờ của cô là nhị bang chủ Diễm Bang, bang chủ gọi mà người dưới không ai đáp lại, vậy có nghĩa là không để cô vào trong mắt, không xem cô là bang chủ. Xem ra, Đại Ngưu muốn cô mất mặt trước mặt mọi người, để mọi người xem trò cười của cô.

“A, đây không phải là nhị bang chủ đại nhân sao? Sao lại làm phiền ngài phải tự mình tới đây thế, cả ngày hôm nay chúng tôi đã phải thảo luận chuyện Phi Ung trại, không được ra ngoài tiêu dao sung sướng như nhị bang chủ, cho nên đến giờ chúng tôi mới có thời gian ăn cơm.”

Lúc Triển Thất theo Trương Khuê tới hậu đường thì mười mấy người đang ngồi ăn trên bàn, hơn nữa còn đang uống rượu. Đại Ngưu kinh ngạc nhìn Triển Thất, ngồi ở bàn cơm khiêu khích cô nói, mà phần lớn người khác cũng giống hần, không thèm để cô vào mắt. Chỉ có mấy người theo cô tới đây thấy cô tới thì lập tức đứng lên, sợ hãi nhìn cô.

Mấy người ở cứ điểm của Diễm Bang ở Mạc Thành cảm thấy Triển Thất đã đích thân tới trước, nhất định là muốn nhận thua, cho nên vẫn tiếp tục ăn uống như cũ.

Sau khi Triển Thất đến Diễm Bang, mặc dù đã dọn dẹp cả Diễm Bang nhưng với những đệ tử Diễm Bang bên ngoài thì chỉ là một lính nhảy dù. Cộng thêm tuổi cô cũng nhỏ, nên tất cả mọi người đều hòa theo Đại Ngưu mà làm cô khó chịu.

Rầm!

Bình!

“Lúc đi Bang chủ đã có nói với các người, tôi chính là Nhị bang chủ của Diễm Bang, lời của tôi tương đương với lời của anh ấy, hôm nay các người lại dám xem lời của tôi như gió thoảng bên tai, đó chính là coi thường Bang chủ, coi rẻ bang quy, hôm nay, tôi sẽ nói cho các người biết làm trái bang quy thì sẽ có kết quả gì.”

Đầu tiên Triển Thất một cước đá ngã bàn ăn của bọn họ, tiếp theo lại một quyền đánh ngã Đại Ngưu. Một quyền này đánh thẳng vào mặt Đại Ngưu, lúc hần lão đảo đứng dậy thì khóe miệng tràn ra tia máu, nửa bên mặt cũng sưng phù lên, đủ để thấy một quyền này của Triển Thất mạnh đến mức nào.

Chuyện là do hần bày ra, cho nên người bị đánh đầu tiên phải là hần. Mọi người không ngờ Triển Thất lại trực tiếp đánh Đại Ngưu, nhìn vóc người nhỏ nhắn của cô lại có thể một quyền đánh ngã Đại Ngưu, trong lòng bắt đầu thấy sợ, vẻ khinh thường lúc trước cũng không còn. Họ thầm hối hận, cô có thể được bang chủ coi trọng mà cất nhắc lên vị trí này, vậy nhất định là có thực lực, bọn họ ngàn vạn lần không nên tin lời của Đại Ngưu, giờ chỉ cầu mong cô đừng thi hành bang quy.

“Người đâu, những người tới muộn này, toàn bộ lôi ra đánh 20 bang côn.”

Sau khi Triển Thất nói xong, mọi người ngây ngẩn cả người, thấy Đại Ngưu tự mình đi trước mới phản ứng lại, không cần người lôi kéo, toàn bộ tự động ra ngoài nhận phạt. 20 bang côn mặc dù rất nặng, nhưng so với bang quy thì đã là rất nhẹ, nên đều thầm cảm ơn rồi tự động ra ngoài chịu phạt. Thật ra thì, có lúc bọn họ cũng rất bỉ ổi.

Sau khi Đại Ngưu bị Triển Thất đánh một quyền thì mới nghĩ thông suốt, bây giờ cô là Nhị bang chủ, hần làm thế với cô chính là đang gây hần với Văn Nhân Mạc. Hần có thể không phục Triển Thất, khiêu khích cô, nhưng nhất quyết không được làm chuyện tổn hại đến mặt mũi của Văn Nhân Mạc, cho nên khi biết chuyện này có ảnh hưởng đến Văn Nhân Mạc thì lập tức tự động đi nhận phạt. Cũng chính vì điểm này, cho nên Triển Thất mới cho phép hần khiêu khích mình nhiều lần như thế.

Triển Thất không để ý bọn họ, cô biết cho dù cô không nhìn, những người đó cũng sẽ thành thật đi nhận 20 bang côn. Cô tin, sau hôm nay, lúc gặp cô những người đó sẽ dâng hoàng hơn nhiều.

Xử lý xong chuyện bên này, cô phải đi gặp thế lực ngầm ở Văn Nhân Mạc ở đây, lúc đó mới có thể có được tin tức chính xác.

Bây giờ trời đã tối, một mình cô rời khỏi cứ điểm của Diễm Bang, đi đến Lưu Tiên Các, vừa vào cửa đã được người dẫn vào trong mật thất.

“Thuộc hạ tham kiến thống lĩnh.”

Triển Thất vừa ngồi xuống, trưởng quầy của Lưu Tiên Các và hai hán tử khác cũng vào theo, đồng loạt cúi người hành lễ với Triển Thất.

Lưu Tiên Các chính là thế lực ngầm của Văn Nhân Mạc ở Mạc Thành, người của Diễm Bang cũng không biết. Bọn họ thấy Triển Thất đi đến chỗ này còn tưởng rằng cô tức giận nên mới bỏ ra ngoài ở, cho nên đã tự động trở về.

“Đứng lên đi, nói cho tôi nghe chuyện về Long Hồ Môn.”

“Thưa thống lĩnh, Phi Ứng trại, Chu Tước Môn và Long Hồ Môn đều đang cho người tìm kiếm Tây Môn Vũ trong thành, nhưng vẫn chưa có tin tức gì. Người của chúng ta thám thính được sở dĩ Long Môn chủ làm mất ngọc bội là do đi tắm ôn tuyền nên mới không mang ngọc bội theo bên người, chúng tôi dựa theo tin này để tìm kiếm đầu mối, tra được có thể Tây Môn Vũ đang ở trong miếu tự trên núi Phi Ứng của Mạc Thành.”

Triển Thất không ngờ họ lại có tin tức nhanh như vậy, nghe ý của bọn họ, chắc cũng vừa biết mối liên quan giữa chuyện Long Môn chủ mất ngọc bội và chuyện ông tắm ôn tuyền, xem ra bọn họ cũng có cài người trong Long Hồ Môn.

Ngay từ lúc Triển Thất bước vào Lưu Tiên Các ăn cơm bọn họ đã nhận ra cô, sau đó lặng lẽ để lại một tờ giấy cho Triển Thất, hẹn buổi tối gặp mặt, Triển Thất vừa đến, họ liền bẩm báo toàn bộ những đầu mối điều tra được.

Triển Thất thầm nghĩ, những người này gọi cô là thống lĩnh, có lẽ nguyên nhân là từ chiếc nhẫn Văn Nhân Mạc được cho cô. Không ngờ Văn Nhân Mạc lại đưa cho cô một thứ quý giá đến vậy, thật ra thì, cô không biết chiếc nhẫn này còn quý giá hơn cả những gì cô tưởng tượng.

Sau khi nghe được tin tức của Tây Môn Vũ, cô cũng không muốn trở về cứ điểm của Diễm Bang mà trực tiếp ngủ lại Lưu Tiên Các. Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn điểm tâm xong, tên Lục Hiên mặt đen kìa liền tìm tới, theo sau còn có Diễm Xuyên và Long Mai.

Thì ra là sau khi Lục Hiên biết Triển Thất muốn giúp Long Môn chủ tìm ngọc bội liền trở lại nhà anh ta ở Mạc Thành, tìm người điều tra chuyện này cả đêm, sáng sớm liền chạy tới nói cho Triển Thất, vốn muốn cùng Triển Thất điều tra chuyện này, nhưng lại gặp được Long Mai và Diễm Xuyên, cuối cùng cả bọn quyết định không đi chung với người của Long Hồ Môn mà đơn độc đến núi Phi Ứng để điều tra.

Vì để che dấu tai mắt, tránh bứt dây động rừng, bốn người cải trang một chút, Triển Thất và Long Mai đóng giả thành một đôi tình nhân lên miếu tự dâng hương. Lục Hiên và Diễm Xuyên thì làm thủ hạ của bọn họ, Lục Hiên tức giận, nhưng đây là quyết định của Triển Thất, anh ta có tức giận cũng không có cách nào.

“Tiểu nương tử, chúng ta lại gặp mặt, anh đây còn tưởng em đã chết rồi.”

Bốn người vừa đến được chân núi Phi Ứng đã truyền tới một giọng nói mang ý cợt nhả, Triển Thất nhìn về phía đó, người nói không phải ai khác mà chính là tên lưu manh hôm qua đùa giỡn Long Mai, xem ra hắn vẫn còn chưa biết thân phận thật của Long Mai.

31. Chương 31: Bị Tập Kích Trên Núi Phi Ứng

“Tiểu nương tử, để xem lần này còn có ai giúp được em.”

Tên lưu manh nhìn sang Triển Thất và Diễm Xuyên rồi nói thêm một câu.

Triển Thất thấy lần này người phía sau hắn tương đối nhiều, nghĩ rằng nhất định hắn muốn báo thù rồi. Xem ra hôm nay không đánh cho hắn một trận nên trò thì hắn sẽ không nhớ được.

“Chẳng lẽ đã quên hôm qua tôi nói gì với các người sao? Thấy tôi còn dám tới đây?”

“Hừ, mày đừng có phách lối, anh rể tao sắp tới rồi, bọn mày cứ chờ đó.”

Thì ra là sau khi tên lưu manh này bị Triển Thất đánh, lúc về chị gái nhìn thấy, sau đó chị gái hắn đã thổi gió bên tai vị Đường chủ của Long Hồ Môn kia cả đêm, nói nhất định phải báo thù cho hắn.

“Anh rể, em ở đây, những người hôm qua đánh em đã tìm được rồi.”

Trong lúc Triển Thất đang tính toán sẽ giải quyết tên này nhanh gọn một chút để đi điều tra tung tích Tây Môn Vũ thì tên lưu manh kêu lên.

Triển Thất nhìn theo, thấy một đám người đi từ xa tới, nhìn ký hiệu trên người chính là người của Long Hồ Môn, có vẻ bọn họ cũng đến núi Phi Ứng để tìm kiếm Tây Môn Vũ.

“Hôm qua chính các người đã đánh Cầu Thặng Tử (cầu là chó, thặng là thừa), chẳng lẽ không biết nó là ai sao?”

“Phụt”

Triển Thất nghe người vừa tới gọi tên của tên lưu manh kia thì bật cười, ở Quan Ngoại, có tập tục đặt tên xấu cho con để dễ nuôi.

“Anh rể, đừng gọi tên mụ của em.”

“Các vị là người của Long Hồ Môn? Chẳng lẽ Long Hồ Môn đều là mấy kẻ chuyên đùa giỡn con gái dàng hoàng.”

Triển Thất hỏi vị Đường chủ đó, cô muốn dò xét trước xem mấy người này là người thế nào, nếu quả thật là những kẻ dung túng cho người thân của mình làm chuyện xấu, vậy cô sẽ giúp Long Môn chủ thanh lý môn hộ.

“Đương nhiên không phải, Long Hồ Môn của chúng tôi có môn quy của mình, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện thương thiên hại lý, chúng tôi...”

“Vị huynh đệ này nếu đã biết chúng tôi là người của Long Hồ Môn còn dám đánh người của tôi, cậu đang muốn khiêu khích Long Hồ Môn sao?”

Sau khi Triển Thất nói xong thì lập tức có một hán tử nhảy ra mở miệng phản bác, nhưng còn chưa nói hết câu thì đã bị vị Đường chủ kia lôi về, ý tứ của hán tử rõ ràng là muốn bao che cho đứa em vợ của hán tử rồi.

“Ban ngày ban mặt mà hán dám ngang nhiên đùa giỡn vị hôn thê của tôi, chẳng lẽ không đáng đánh sao? Cho dù có là người của Long Hồ Môn thì sao chứ, huống chi hán còn không phải.”

“Nó không phải thì sao, nó đã nói ra danh của tao mà mày còn dám động tới nó, xem ra mày không hề để tao vào mắt, không để Long Hồ Môn vào mắt. Hôm nay tao phải giáo huấn tên không có mắt là mày mới được.”

Tên Đường chủ không hề nhắc tới chuyện đùa giỡn, chỉ luôn miệng nói Triển Thất coi rẻ Long Hồ Môn, xem ra cũng có tâm kế riêng.

“Triệu Đường chủ, sao cậu còn ở đây, không nhớ mục đích hôm nay của chúng ta sao?”

Lúc tên đường chủ định dạy dỗ Triển Thất, một đám người từ hướng khác đi tới.

“Triển gia, các cậu cũng đến núi Phi Ứng vì chuyện kia sao?”

Người đến là phó môn chủ Long Hồ Môn, cũng họ Triệu, lúc Triển Thất đến Long Hồ Môn đã có gặp qua. Triển Thất giúp Long Môn chủ dạy dỗ Chu Tước Môn, nhưng lại lấy được thiện cảm của tất cả đệ tử từ trên xuống dưới, rất nhiều người đều xem cô như thần tượng.

“Triệu đại ca, nếu có người dám vô lễ với người giữ lệnh bài thì phải chịu trừng phạt gì?”

Triển Thất cũng rất có cảm tình với vị phó môn chủ Triệu này, cô cảm thấy gọi phó môn chủ Triệu rất kỳ, nên mới gọi là đại ca.

Rõ ràng tiếng đại ca này khiến cho Phó môn chủ thấy rất thoải mái, không nói hai lời đã bắt trói tên đường chủ Triệu đó lại.

“Phó Môn chủ, sao anh lại...”

Đường chủ Triệu đang muốn cãi lý, Triển Thất đã lấy ra lệnh bài Long Môn chủ cho cô, vị đường chủ này liền ngu người, hán biết lệnh bài này là thứ gì, người có được lệnh bài là người nào. Nhưng đá kích đó vẫn còn chưa đủ, câu nói tiếp theo của Triển Thất đã đánh thẳng hán xuống vực sâu.

“Người em vợ anh cột nhà không phải ai khác mà chính là thiên kim vừa từ nước ngoài trở về của Long Môn chủ.”

Đường chủ Triệu nghe xong cũng không có phản ứng gì lớn, lúc mang đi khoe miệng vẫn còn hơi cong lên, khiến Triển Thất cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tên Cầu Thặng Tử vừa này vẫn còn phách lối thấy anh rể mình bị trói đi thì cũng biết mình đã phạm phải sai lầm gì, vừa định chạy trốn đã bị người của Long Hồ Môn trói lại.

“Hôm qua Môn chủ vừa nghe chuyện này xong đã bị cháu gái Long Mai kéo đi tìm các cậu, lúc trở lại thì bị người của Chu Tước Môn tìm đến, rồi còn phải điều tra chuyện của ngọc bội, đến sáng hôm nay mới nhớ tới chuyện này. Tôi vừa nghe nói em rể của đường chủ Triệu ở đây liền đi tới, không ngờ lại gặp được các cậu.”

Phó môn chủ Triệu kể lại vắn tắt mọi chuyện xong liền dẫn người rời đi, còn mấy người Triển Thất thì tiếp tục đi về phía đỉnh núi.

“Cẩn thận.”

Đám người các cô vừa đi tới giữa sườn núi thì một ngọn phi đao bay về phía Triển Thất, Lục Hiên lập tức đẩy Triển Thất ra.

Lúc ngọn phi đao này bay tới Triển Thất cũng có phát hiện, nên dễ dàng tránh đi.

Vừa tránh thoát cái phi đao thì một đám người áo đen che mặt xuất hiện vây chặt bốn người bọn họ.

“Diêm đại ca anh bảo vệ Long Mai đi, có cơ hội thì nhanh chóng chạy trốn.”

Diêm Xuyên và Long Mai không có võ công nên chỉ có Triển Thất và Lục Hiên liều mạng với đám người đó, hơn nữa, mục tiêu của họ rõ ràng là Triển Thất, cho nên, Diêm Xuyên và Long Mai dễ dàng thoát thân hơn.

“Ha ha, còn muốn chạy, thật là một ý nghĩ kỳ lạ, hôm nay, tao sẽ báo thù cho anh Chó Diên.”

Người tới chính là người của Chu Tước Môn, hôm qua Triển Thất chém đứt tay hai người của Chu Tước Môn, hôm nay bọn họ tới để trả thù.

Bốn người Triển Thất tiếp chiến với người của Chu Tước Môn. Công phu của Triển Thất và Lục Hiên không thấp, muốn hai người họ đối phó với đám người này không khó, nhưng giờ còn có hai người không có võ công, nên còn phải phân tâm chiếu cố hai người họ, lực chiến đấu cũng giảm xuống rất nhiều.

Dù thế, Triển Thất và Lục Hiên vẫn tìm được đường thoát thân, sau đó kéo theo Diêm Xuyên và Long Mai phóng ra ngoài.

“Diêm đại ca cẩn thận.”

Trong lúc bốn người các cô đang cố gắng thoát khỏi vòng vây thì một ngọn phi đao khác bay tới, lần này không nhắm vào Triển Thất mà là nhắm vào Long Mai sau lưng cô. Diêm Xuyên thấy ngọn phi đao bay tới thì dùng sức đẩy Long Mai ra, mắt thấy phi đao sắp đâm vào tim hắn thì bị Triển Thất đẩy ngã xuống đất mà tránh thoát.

“Triển Thất.”

“Nhị bang chủ.”

Mặc dù Diêm Xuyên không sao, nhưng Triển Thất lại bị phi đao đâm trúng.

32. Chương 32: Tây Môn Vũ

“Triển Thất.”

“Nhị bang chủ.”

“Tôi không sao, tìm đường ra ngoài trước rồi hãy nói.”

Lúc Triển Thất nhào tới đẩy Diêm Xuyên ra thì không thể tránh thoát khỏi ngọn phi đao, may là chỉ bị thương ở cánh tay, Triển Thất thấy người của Diêm bang chạy tới liền dẫn mọi người mở đường máu chạy ra.

Sau khi Lục Hiên nhìn thấy Triển Thất bị thương, ánh mắt trở nên ngoan độc, không ngừng chém giết người của Chu Tước Môn đến đỏ mắt. Trong nháy mắt khi Triển Thất bị thương đó, tim anh ta cũng đau theo, anh thầm thề, nhất định phải khiến người của Chu Tước Môn trả giá thật lớn.

Diêm Xuyên thấy Triển Thất không có vấn đề gì quá lớn thì không nói thêm gì nữa, nhưng chỉ có chính hắn mới biết lúc này khi Triển Thất xô ngã hắn, trong nháy mắt đó hắn đã rung động đến mức nào. Nhặt một cây đao trên đất lên, theo sát Lục Hiên chém giết người Chu Tước Môn, giờ phút này hắn thật hối hận vì không học nhiều công phu một chút: Nếu thế thì Triển Thất đã không bị thương.

Sau khi người của Diêm bang chạy tới cũng cùng xông vào chém giết người của Chu Tước Môn, chẳng mấy chốc, người của Chu Tước Môn đã bại trận chạy trốn.

“Nhị bang chủ, xin thứ cho thuộc hạ đến muộn.”

Người tới chính là Trương Khuê, lúc hắn đang tìm lối vào mật đạo của Phi Ứng Trại thì nhận được một bức thư gắn trên phi đao, trên đó viết Triển Thất gặp nạn, đang ở núi Phi Ứng. Hắn không kịp nghĩ nhiều, bất kể có thật hay không thì hắn đều phải đi, trong bang không có bao nhiêu người, hắn dẫn theo những người còn lại chạy đến, may mà đến kịp, nếu chậm chút nữa không biết sẽ có hậu quả gì.

“Không sao, đi thôi, về rồi nói.”

“Xem coi phi đao có độc hay không rồi băng bó đi.”

Lục Hiên thấy Triển Thất coi thường chuyện mình bị thương, trong lòng không khỏi tức giận, sao lại có người không quan tâm đến bản thân mình như vậy, sau đó nhanh chóng kéo ống tay áo Triển Thất lên, kiểm tra vết thương.

Thật ra thì lúc vừa bị ngọn phi đao đâm phải, Triển Thất đã có bôi thuốc rồi, những thứ thuốc cô mang theo bên người đều do cô tự mình nghiên cứu chế ra, đã được Văn Nhân Mạc giám định, vừa đắp lên đã lập tức cầm máu. Cô vừa định nói với Lục Hiên thì ống tay áo đã bị kéo lên, ngay khi cánh tay trắng mịn như ngọc kia hiện lên trước mặt Lục Hiên, tim anh nhảy lệch một nhịp. Nhưng sau đó đã nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Mau lên, trên phi đao có độc, lập tức xử lý.”

“Triển Thất, Nhị bang chủ.”

Theo tiếng gọi của Lục Hiên, mọi người cũng lo lắng vây lại.

Có độc? Triển Thất cũng nhìn về phía vết thương trên tay, cánh tay cũng không bị sưng lên hay biến đen, hơn nữa cơ thể cô cũng không thấy có gì khó chịu, sao lại trúng độc được.

“Anh CMN nhẹ một chút, đau.”

Triển Thất vừa định hỏi Lục Hiên có chuyện gì, đã cảm thấy vết thương vừa được cầm máu bắt đầu đau lại, thì ra là Lục Hiên đang nặn máu ra. Lúc Lục Hiên nhìn thấy máu chảy ra đều là màu đỏ thì cũng ngu người, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ nguyên nhân, thì ra là anh xem cái bột màu đen trên tay Triển Thất là do trúng độc.

Ngọn phi đao kia đâm vào ngay bên cạnh vết bột, mắt lạnh vừa nhìn đã thấy đây giống như trúng độc, vết bột này lớn cỡ một đồng đại dương, không chỉ thế... mà còn là màu đen tuyền, bên trên còn hơi gồ lên, nhìn kỹ lại thấy giống một hoa văn nào đó, nhưng lại cảm thấy cái gì cũng không phải.

“CMN anh dám khiến cho ông đây phải chịu tội thêm lần nữa, có phải muốn chết hay không!”

Cuối cùng, dưới ánh mắt đầy sát khí của Triển Thất, Lục Hiên không những phải nói xin lỗi, còn đáp ứng một đồng điều kiện bất bình đẳng, Triển Thất mới bỏ qua cho anh.

Mọi người thấy Triển Thắt thật sự không sao, lúc này mới cùng nhau đi xuống chân núi. Không ai chú ý thấy lúc Diêm Xuyên nhìn thấy vết bớt trên cánh tay Triển Thắt thì trên mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tiểu Thắt Thắt, mấy ngày nay anh phải xử lý chút chuyện, đợi anh xử lý xong anh sẽ lại tới tìm em, nhất định phải chờ anh cùng về.”

Sau khi Lục Hiên xuống núi thì lại khôi phục bộ dáng buồn nôn thường có, nói với Triển Thắt. Triển Thắt đã quen thấy anh ta như thế, “ừ” một tiếng rồi rời đi.

“Điều tra cho tôi xem lần này Chu Tước Môn cử bao nhiêu người tới, kế tiếp có hành động gì.”

“Vâng, chủ tử.”

Sau khi Triển Thắt đi rồi, Lục Hiên nói một câu với người bên cạnh, sau tiếng đáp thì một bóng dáng phóng nhanh ra ngoài. Anh tiếp tục đứng tại chỗ nhìn theo đoàn người Triển Thắt, đến khi họ hoàn toàn biến mất mới xoay người đi khỏi.

Sau khi Triển Thắt trở lại Diễm bang, những người hôm qua bị phạt vẫn còn nằm trên giường nghe tin cô bị thương thì muốn đến thăm hỏi, Triển Thắt không chịu đựng nổi nên đuổi luôn cả đám ra ngoài, những người này giờ đã khôn hơn rồi.

“Sao cậu lại cứu tôi?”

Khi trong phòng chỉ còn lại cô và Diêm Xuyên, Diêm Xuyên mở miệng hỏi.

“Tôi đã nói rồi, chúng ta là bạn bè, tôi nghĩ với tình cảnh lúc ấy của chúng ta, nếu đổi lại thì anh cũng sẽ làm như thế.”

“Nếu tôi lừa gạt cậu, cậu vẫn xem tôi là bạn?”

“Cậu đang nói đến chuyện cậu là Tây Môn Vũ?”

Diêm Xuyên vẫn luôn nhìn Triển Thắt, hẳn muốn biết sau khi Triển Thắt biết được chuyện bị mình lừa gạt thì sẽ có phản ứng gì, không ngờ Triển Thắt lại đoán được thân phận của mình, kinh ngạc nói với Triển Thắt:

“Sao cậu lại biết tôi là Tây Môn Vũ?”

“Muốn liên hệ anh với cái tên Tây Môn Vũ dùng khinh công để xưng danh thì quả có chút khó khan, nhưng lại là sự thật. Bình thường lúc anh đi bộ, vì sợ mọi người hoài nghi nên luôn cố ý tăng thêm tiếng động khi chân giẫm xuống đất, nhưng tiếc là anh lại không khống chế được lực giẫm. Việc đó khiến tôi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn không liên hệ anh với Tây Môn Vũ, mãi đến hôm nay lúc ở chân núi anh cứu Long Mai, tốc độ trong nháy mắt đó không phải người thường nào cũng có thể đạt tới. Khinh công cao đến vậy, võ công thì lại kém, vẫn còn ở lại Mạc Thành thì cũng chỉ có Tây Môn Vũ thôi.”

Triển Thắt cười giải đáp cho Tây Môn Vũ.

“Nếu đã biết tôi là Tây Môn Vũ, cậu sẽ giao tôi cho Long Hồ Môn để đổi lấy tiền thưởng sao?”

Diêm Xuyên hỏi, không, hiện giờ đã là Tây Môn Vũ rồi. Trong lòng hẳn rất bội phục Triển Thắt, hẳn vẫn cho là mình che giấu rất kỹ, không ngờ vẫn bị cô phát hiện.

“Sẽ không, tôi đã nói rồi, anh là bạn tôi, nhưng ngọc bội Chu Tước rất quan trọng đối với tôi, tôi hi vọng anh có thể cho tôi mượn dùng một chút.”

Lúc ở chân núi, khi Triển Thắt đoán được Diêm Xuyên chính là Tây Môn Vũ thì cũng kinh ngạc thật lâu, những người có thể trọng nhẹ, chiều cao hơi thấp một chút thường thích hợp để luyện khinh công. Dáng vẻ cao lớn như hắn mà có thể luyện được đến trình độ đạp tuyết vô ngân (giẫm lên tuyết mà không để lại dấu vết), cần phải bỏ ra gấp mười lần người thường mới được, khó trách công phu của hắn không được tốt.

Một trong những mục đích cô tới Mạc Thành là để lấy được khối ngọc bội này, nhưng không ngờ lại có thể trở thành bạn của Tây Môn Vũ. Nếu là bạn, cô không thể mạnh mẽ cướp đoạt, cô biết, Tây Môn Vũ bỏ ra công sức để trộm miếng ngọc bội này nhất định có chỗ dùng, cô chỉ muốn lúc trở lại Chu Tước Môn thì mượn cho những người đó nhìn một cái là được.

Diêm Xuyên nhìn chăm chăm Triển Thắt mấy lần, xác định được Triển Thắt thật sự xem hắn là bạn, không hề muốn lợi dụng hắn để lấy miếng ngọc bội.

Hắn cười với Triển Thắt một cái, ánh mắt sáng trong, như đã thông suốt được chuyện khiến hắn rối rắm từ lâu, sau đó đột nhiên quỳ xuống trượt mặt cô.

“Tôi, Tây Môn Vũ thề, cả đời này sẽ trung thành với Triển Thắt. Nếu làm trái, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế.”

Đã sửa bởi SCR0811 lúc 10.08.2015, 12:02.

33. Chương 33: Quen Biết Nhau

“Anh làm gì thế? Mau đứng dậy đi.”

Triển Thắt bị hành động đột ngột của Tây Môn Vũ dọa sợ, cô không hiểu sao đột nhiên hắn lại thề thốt như thế.

“Chủ tử, sau này cái mạng của Tây Môn Vũ tôi sẽ thuộc về cô.”

Sau khi Tây Môn Vũ thề liền bị Triển Thắt kéo dậy, cung kính đứng bên cạnh Triển Thắt.

“Tây Môn Vũ, tôi đã nói rồi, chúng ta là bạn, cho nên tôi mới ra tay giúp anh, không cần anh trả ơn, tôi hi vọng sau này chúng ta vẫn giữ quan hệ bạn bè.”

“Tôi không phải vì chủ tử cứu tôi một mạng nên mới làm thế, chờ đến thời cơ thích hợp tôi sẽ giải thích cho chủ tử. Đây là ngọc bội tôi trộm được ở Long Hồ Môn, giờ nó đã thuộc về chủ tử.”

Tây Môn Vũ lấy miếng ngọc bội Chu Tước từ trong người ra, cung kính đặt lên tay Triển Thắt.

“Sau này anh cứ lấy thân phận Diêm Xuyên ở bên cạnh tôi đi.”

Triển Thắt khuyên mấy lần cũng không thay đổi được suy nghĩ của Tây Môn Vũ, cuối cùng không miễn cưỡng hắn nữa, chỉ có thể để hắn đi theo bên cạnh, nhưng cô lại không hề xem hắn như tùy tùng.

“Chủ tử, kế tiếp cô định làm gì, trả miếng ngọc bội này cho Long Hồ Môn sao? Nếu trả lại cho Long Hồ Môn thì họ sẽ giao cho Chu Tước Môn.”

“Không cần gọi tôi là chủ tử, cứ gọi tôi là Triển Thắt được rồi, miếng ngọc bội này dĩ nhiên phải trả lại cho Long Hồ Môn, chúng ta không thể để cho Long Hồ Môn chịu thương tổn, nhưng chờ sau khi miếng ngọc bội này đến tay Chu Tước Môn rồi, hừ.”

Diêm Xuyên vừa nghĩ đã hiểu được ý đồ của Triển Thắt, cô muốn giao ngọc bội cho Long Hồ Môn, để Long Hồ Môn đi giao, sau đó chờ miếng ngọc bội tới được tay của Chu Tước Môn thì đoạt lại, vậy thì sẽ không liên quan gì đến Long Hồ Môn.

Cuối cùng Diêm Xuyên đồng ý với Triển Thắt, lúc không có người thì gọi cô là chủ tử, lúc có người thì gọi theo những người của Diêm bang, Nhị bang chủ.

Còn một chuyện nữa là, bên Triển Thắt điều tra được tin tức Diêm Xuyên đang ở núi Phi Ưng là giả, do người của Chu Tước Môn là Phi Ưng trại cố ý thả ra. Hơn nữa, sự xuất hiện của vị đường chủ Triệu kia và tên em vợ của hắn cũng rất kỳ quái, cho nên sau khi hai người nghỉ ngơi xong liền chạy thẳng tới Long Hồ Môn.

“Long Môn chủ, tôi đem ngọc bội đến cho ông đây.”

Triển Thắt vừa đi đến Long Hồ Môn liền vào thẳng vấn đề, giao ngọc bội cho ông.

“Ngọc bội, Triển huynh đệ tìm được rồi.”

Long Môn chủ cầm lấy ngọc bội tra xét cẩn thận khắp một lượt, quả nhiên là miếng ngọc bội bị mất của ông, sau đó ông kéo Triển Thất vào trong mật thất.

“Lão phu muốn hỏi Triển huynh đệ một chuyện, không biết cậu có quen biết Môn chủ Lâm - Lâm Khiếu hay không?”

“Ông ấy chính là cha nuôi của tôi.”

Triển Thất vừa nghe đã biết Long Môn chủ đang muốn xác định thân phận của cô. Sớm muộn gì ông ta cũng sẽ biết, nên cô trực tiếp nói luôn cho ông.

“Cậu thật sự là người mà lão môn chủ nhắc tới?”

“Nói ra rất dài, chuyện là thế này...”

Người Lâm Khiếu nhắc tới với Long Môn chủ chính là con gái nuôi Triển Thất của ông, lần đầu tiên ông nhìn thấy Triển Thất, nghe cô báo tên họ thì đã hơi chút hoài nghi với người này, cho nên lúc Chu Tước Môn nói muốn Triển Thất đền mạng mới che chở cho cô, không ngờ lại là cô thật.

“Khốn khiếp, sao Lão môn chủ lại có thể sinh ra một thằng con bất hiếu như vậy!”

Long Môn chủ nghe Triển Thất kể xong câu chuyện thì tức giận mắng to.

“Cháu gái, miếng ngọc bội đó nhất định không thể giao cho Chu Tước Môn, nếu để cho Lâm Phong lấy được tất cả ngọc bội, hắn sẽ an vị trên cái ghế môn chủ của Chu Tước Môn. Cháu yên tâm đi, cho dù chú có phải liều cái mạng già này, cũng sẽ giúp cháu giữ gìn miếng ngọc bội đó.”

Lâm Khiếu có ân cứu mạng với Long Môn chủ, cho nên Long Hồ Môn từ lâu đã quay về Chu Tước Môn. Nhưng Lâm Khiếu sợ có một ngày Lâm Phong sẽ gây bất lợi cho Triển Thất, cho nên mới kêu ông vẫn giữ nguyên như trước, đợi đến thời điểm mấu chốt sẽ có tác dụng bất ngờ. Ông và Lâm Khiếu là anh em sống chết có nhau, cho nên Triển Thất gọi ông là chú.

“Không, miếng ngọc bội đó chú nên cầm đi giao cho Chu Tước Môn, đến lúc đó...”

Triển Thất trình bày kế hoạch của cô cho Long Môn chủ nghe một lần.

“Được, cứ nghe theo cháu gái đi.”

Chuyện ngọc bội đã được giải quyết, cũng tìm được người mà người anh em của mình đã phó thác ỉnh, lại còn xuất sắc đến vậy, tảng đá lớn trong lòng Long Môn chủ đã được dỡ xuống. Gánh nặng không còn, bệnh của ông cũng tốt lên hơn nữa, cả người thay đổi giống như một người khác. Hiện giờ mọi chuyện ông đều nghe theo Triển Thất, Triển Thất nói gì ông chỉ cần làm theo là được.

“Chú, lần trước người của Chu Tước Môn tìm đến, cháu cảm thấy hình như họ có nắm được điểm yếu của chú, có phải vì Long Mai không?”

“Vẫn bị cháu nhìn ra, thật ra thì lúc còn bé Mai Nhi đã bị trúng độc, là anh Lâm tìm người cứu nó, nhưng mỗi năm nó đều phải uống một viên thuốc giải. Đây cũng là nguyên nhân chú đưa nó ra nước ngoài, hi vọng sau khi ra nước ngoài rồi có thể tìm được cách trị tận gốc căn bệnh của nó, không ngờ vẫn không chữa được. Thuốc giải lúc trước cũng đã uống hết, bây giờ không biết tại sao thuốc giải bí truyền ấy lại rơi vào tay Lâm Phong, hắn uy hiếp chú nếu không giao ngọc bội Chu Tước ra thì hắn cũng không đưa thuốc giải, vậy thì Mai Nhi sẽ không sống qua được năm nay.”

“Chú yên tâm đi, bệnh của chị cháu nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi, sau khi cháu hoàn thành xong chuyện của mình, cứ để chị ấy theo cháu đến Bạch Thành.”

Thì ra là Long Mai trúng độc, khó trách cô lại cảm thấy thân thể cô ấy rất suy yếu, cô rất để tâm chuyện này, cô tin mình nhất định có thể giải hết chất độc giúp Long Mai.

“Cháu gái không ở lại Long Hồ Môn sao? Sau này Long Hồ Môn sẽ giao cho cháu, chú nhất định sẽ toàn lực giúp cháu giành lại cái ghế môn chủ Chu Tước Môn.”

Long Môn chủ vừa nghe Triển Thất muốn rời khỏi liên nóng này.

“Hiện giờ chúng ta thua kém Lâm Phong quá nhiều, cho nên bây giờ cháu vẫn chưa thể tiết lộ thân phận của mình được, chú cứ âm thầm giúp cháu thì tốt hơn, hơn nữa cháu đã hứa với anh ấy, sẽ giúp anh ấy đạt thành tâm nguyện của mình.”

“Anh ấy? Thất Thất của chúng ta có người yêu rồi sao, lúc nào thì giới thiệu cho chú xem thử.”

Long Môn chủ nghe Triển Thất trả lời xong thì hài hước hỏi, người có thể khiến cô để ý đến vậy, nhất định không đơn giản. Lúc trước ông cũng từng nghe chuyện của Văn Nhân Mạc, nhưng lại chưa từng gặp mặt, giờ đã ngày càng hiểu kỳ rồi.

“Chúng cháu chỉ là quan hệ hợp tác, không phải là loại quan hệ như chú nghĩ đâu. Lần này cháu đến Mạc Thành thật ra thì còn có một mục đích khác, không biết chú có từng nghe nói đến chuyện mật đạo của Phi Ưng trại chưa.”

Nghe Long Môn chủ nói, trong lòng Triển Thất thầm oán: “Có phải người lớn tuổi một chút thì đều thích ghép loạn duyên ương hay không? Cô và Văn Nhân Mạc? Đánh chết cô cũng không tin có thể có chuyện đó xảy ra.”

Triển Thất không biết, câu trả lời có chút giấu đầu hở đuôi của cô lại càng khiến cho Long Môn chủ hiểu lầm.

“Muốn biết mật đạo của Phi Ưng trại sao, cháu đã tìm đúng người rồi. Nhớ lúc còn trẻ, trong lúc vô tình chú đã chui vào một cái mật đạo, không ngờ nó lại thông với Phi Ưng trại. Sau khi ra ngoài chú liền bí mật vẽ ra, muốn tấn công Phi Ưng trại, nhưng có điều mật đạo này quá nhỏ, không thích hợp để nhiều người tiến vào, nếu bị phát hiện mà rút lui không kịp sẽ dẫn đến toàn quân bị diệt. Cho nên bản vẽ này cũng bị chú ném qua một bên, lát nữa sẽ kêu người tìm cho cháu.”

Không ngờ Long Môn chủ lại có bản đồ mật đạo của Phi Ưng trại, hơn nữa còn tự mình đi thử, điều này khiến cho Triển Thất hưng phấn không thôi.

“Phi Ưng trại, cứ chờ đấy cho bà.”

34. Chương 34: Phát Tài

“Chú, chú nên thăm vấn đường chủ Triệu đi, cháu cảm thấy hắn là gian tế của Chu Tước Môn.”

Triển Thất cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện, đường chủ Triệu là đường chủ của Long Hồ Môn, đã không lo lắng chuyện ngọc bội, lại còn có tâm tư tìm cô gây chuyện, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khả nghi rồi. Còn cái tên em vợ kia của hắn nữa, theo lý thì không đủ can đảm đi gây hấn với cô mới phải, nhưng hôm đó lại xuất hiện ở chân núi Phi Ưng, như đang đợi tụi cô tới vậy. Sau khi cô giải quyết hai người bọn họ, đường chủ Triệu lại cười một tiếng, sau đó bọn cô liền bị người của Chu Tước Môn bao vây, nói lên chuyện này đã có dự mưu.

Triển Thất nói ra suy đoán của mình cho Long Môn chủ nghe xong, Long Môn chủ giận giữ, nếu chỉ đùa giỡn Long Mai thôi thì còn có thể tha cho hắn một mạng, nhưng nếu là gian tế thì nhất định không thể bỏ qua cho hắn.

Quả nhiên, sau khi thăm vấn đường chủ Triệu đã khai nhận, từ đầu hắn đã bị Chu Tước Môn mua chuộc, luôn làm việc cho Chu Tước Môn. Triển Thất đả thương hai người của Chu Tước Môn, cho nên họ đã dùng tin tức của Tây Môn Vũ để lừa Triển Thất lên núi Phi Ưng. Hắn lại được lệnh đi điều tra tung tích của Tây Môn Vũ, sau đó dẫn người đi lùng sục chung quanh chân núi để tìm Triển Thất. Sau khi phát hiện ra cô thì lập tức gửi tin hiệu cho Chu Tước Môn, sau đó hắn định sẽ dẫn người rời đi, không ngờ phó môn chủ Triệu lại đột nhiên xuất hiện, ngay cả người của Diêm bang cũng xuất hiện.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Long Hồ Môn, Triển Thất liền trở lại cứ điểm của Diêm bang, hiện giờ cô đi đâu Diêm Xuyen liền theo đó.

“Nhị bang chủ, ngài trở về thật đúng lúc, chúng ta đã có được bản đồ mật đạo của Phi Ưng trại, ngài xem, chừng nào thì chúng ta hành động.”

“Lấy cho tôi xem một chút.”

Triển Thất vừa nhận được bản đồ mật đạo Phi Ưng trại từ Long Môn chủ, trở về bọn họ cũng có, từ sau khi nhận được tin tức giả của Tây Môn Vũ lần trước, Triển Thất liền trở nên cẩn thận. Nếu đây là bẫy của Chu Tước Môn hay Phi Ưng trại thì sẽ tổn thất rất nhiều huynh đệ.

Triển Thất mở bản đồ ra quan sát thật kỹ, tấm bản đồ này và tấm của cô có rất nhiều chỗ tương tự nhau, nhưng của ra lại không giống, cô tin Long Môn chủ nhất định không gạt mình, vậy thì tấm bản đồ này nhất định là giả, xem ra người của Phi Ưng trại đã nghe được phong phanh gì đó.

“Tấm bản đồ này là giả, tấm thật tôi đã lấy được, các cậu xem đi, nhìn thì giống nhau, nhưng lối ra lại khác nhau.”

“Sau cậu lại chắc chắn của cậu là thật mà của chúng tôi là giả, cậu đừng luôn tự cho là đúng. Vì tấm bản đồ này chúng tôi đã tổn thất mất hai huynh đệ, đây là do các huynh đệ dùng mạng để đổi lấy.”

Triển Thất vừa chỉ ra chỗ khác nhau của hai tấm bản đồ, Đại Ngưu đã nhảy ra tranh luận với Triển Thất.

“Tấm bản đồ của tôi đã có người đi thử, đảm bảo là thật, hơn nữa, thứ các huynh đệ dùng mạng để đổi thì không thể là giả sao? Nếu là giả, hẳn sẽ phải tổn thất nhiều huynh đệ hơn nữa, trách nhiệm này anh có gánh nổi không?”

“Vậy sao cậu có thể đảm bảo của cậu là đồ thật, nếu là giả, không phải sẽ tổn thất nhiều huynh đệ hơn sao?”

“Nhiệm vụ của các anh chỉ là lấy bản đồ mật đạo mà thôi, còn việc lên vào Phi Ưng trại tôi sẽ đi một mình, cho nên quyết định dùng tấm nào là do tôi.”

Triển Thất biết bọn Đại Ngưu vì để lấy được tấm bản đồ này đã bỏ ra rất nhiều, cho nên cũng lười phải so đo với hắn. Quan hệ giữa cô và Long Hồ Môn bây giờ vẫn chưa thể công khai, bọn họ cũng đã thống nhất với nhau, quyết định nên để quan hệ giữa họ ở trong tối thì tốt hơn, cho nên cô không thể giải thích quá nhiều. Hơn nữa, đến Phi Ưng trại trộm cái gì cũng chỉ có một mình cô biết, những người còn lại cũng chỉ biết phải đến Phi Ưng trại trộm đồ mà thôi.

Cuối cùng Triển Thất quyết định thời gian hành động là vào buổi tối trước ngày giao dịch ngọc bội giữa Long Hồ Môn và Chu Tước Môn, vậy thì đợi cô lấy được đồ rồi vẫn kịp đi phục kích Chu Tước Môn.

Mấy ngày nay Đại Ngưu vẫn luôn thần thần bí bí, Triển Thất không muốn gặp hắn cũng không muốn hỏi nhiều, chuyện phục kích Chu Tước Môn cũng đã sắp xếp xong xuôi, giờ chỉ cần chờ lấy được quyển sách kia từ chỗ Phi Ưng Trại xong thì có thể hoàn thành nhiệm vụ, trở về Bạch Thành được rồi.

Ba ngày qua đi rất nhanh, đêm trước ngày hẹn của Chu Tước Môn và Long Hồ Môn, Triển Thất dẫn theo Diêm Xuyên lên vào mật đạo của Phi Ưng trại theo bản đồ của Long Môn chủ.

Mật đạo này quả thật giống hệt như bản vẽ của Long Môn chủ, giữa hai ngọn núi có một con đường hẹp, càng đi sâu vào trong thì lối đi càng hẹp, cuối cùng chỉ có thể đi được một người, nếu gặp phải phục kích Phi Ưng trại ở phía trước thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Chủ tử, ngài xem đi, con đường này đã có người tới, hơn nữa còn được sửa sang lại, những tảng đá hai bên đường cũng đã được dọn dẹp, nếu không đã không dễ đi đến thế.”

Đi được một nửa, Diêm Xuyên nói với Triển Thất.

“Tôi cũng thấy thế, phải cẩn thận một chút, phòng ngừa có bẫy.”

Ước chừng khoảng nửa giờ sau Triển Thất và Diêm Xuyên mới ra được khỏi đó, lạ là đoạn đường này rất thuận lợi, hơn nữa đoạn đường phía sau cũng giống vậy, như là đã có người sửa sang trước rồi vậy. Nhưng nếu đã tới thì có nghĩ nhiều hơn nữa cũng chẳng để làm gì, cho dù phía trước có mai phục thì cô cũng muốn xông vào.

Phi Ứng trại nằm ở đỉnh núi, bao bọc xung quanh là sông lớn và vách đá, chỉ có một đường lên núi, địa thế dễ thủ khó công. Nếu không có bản đồ mật đạo của Long Môn chủ, Triển Thất và Diêm Xuyên có muốn lên cũng không dễ.

Đến được Phi Ứng trại rồi, bọn cô lại càng phải cẩn thận hơn, gần như cứ mỗi phút là có một đám tuần tra đi qua, mỗi nơi đều có người canh gác, trong đó còn có rất nhiều ám vệ. Diêm Xuyên thật không hổ là thần trộm khiến người người đều sợ, dễ dàng dẫn Triển Thất thoát khỏi đám tuần tra và ám vệ để tiến vào mật thất, điều này càng khiến cho Triển Thất càng có hứng thú với khinh công, cô thầm nghĩ sau khi trở lại Diêm bang nhất định phải nghiên cứu cái món khinh công này thật kỹ mới được.

Cánh cửa mật thất cũng không ngăn được Diêm Xuyên, hần dễ dàng dẫn Triển Thất vào trong mật thất.

“Khỉ thật, Phi Ứng trại thật có tiền mà, ông đây phát tài rồi.”

Triển Thất nhìn đủ món bảo bối trong mật thất, không nhịn được nở nụ cười.

Mật thất của Phi Ứng trại thật ra là một sơn động, được chia làm hai căn phòng nhỏ và lớn, bên trong chẳng những chứa nhiều vàng bạc châu báu, mà còn có các loại tranh chữ, đồ cổ. Bốn góc mật thất có đặt những viên dạ minh châu lớn cỡ trứng gà, khiến cho cả gian mật thất sáng như ban ngày.

Triển Thất đi vòng quanh mật thất mấy vòng vẫn không phát hiện bóng dáng của cuốn sách, chẳng lẽ tin tức của Văn Nhân Mạc bị sai, quyển sách thuốc này ở chỗ khác?

“Chủ tử, ngài nghe xem, tiếng ở chỗ này khác với những chỗ khác.”

Triển Thất vừa định từ bỏ thì Diêm Xuyên tìm được một chỗ khác lạ trên tường.

“Nhìn đi, ở đây có một miếng nhỏ nhô ra.”

Triển Thất thử kéo nhẹ cái miếng nhô ra khỏi tường kia, không ngờ nó thật là một ngăn nhỏ âm tường, trong ngăn đúng là quyển sách thuốc mà Văn Nhân Mạc muốn, cô đổi nó với cuốn sách giả mà Văn Nhân Mạc đưa trước đó.

Nhiệm vụ Văn Nhân Mạc giao cuối cùng cũng đã hoàn thành, bây giờ Triển Thất muốn đi thu chiến lợi phẩm.

“Anh xem giúp tôi đi, những bảo bối ở đây cái gì đáng tiền nhất, phải dễ cầm nữa.”

Triển Thất không quá hiểu biết những thứ trong thời kỳ này, không biết cái nào đáng tiền, nhưng vị bên cạnh cô thì khác, hần là người trong nghề, nhanh chóng lựa cho Triển Thất mấy món bảo bối có giá trị liên thành.

Cuối cùng họ quyết định lấy một đồng ngọc bội có phẩm chất thượng thừa, tranh chữ Đường Tống, mấy viên dạ minh châu, cái này Triển Thất thích, cô cảm thấy ánh sáng trong phòng mình quá mờ. Phải cầm nhiều một chút, cũng lấy thêm mấy viên cho Văn Nhân Mạc, Triển Thất càng chòm càng vui vẻ, mấy món đó có thứ nào không phải là bảo bối có giá trị liên thành đâu, đoán chừng gia tài mấy đời của Phi Ứng trại đều ở đây.

“Chuyến này thật không uống công, nào, những thứ này là của anh, những thứ này là của tôi.”

Sau khi ra ngoài, Triển Thất và Diêm Xuyên chia chiến lợi phẩm với nhau, trừ quyển sách y kia, cô đem tất cả mọi thứ ra chia với Diêm Xuyên.

Diêm Xuyên đương nhiên không muốn, nhưng cuối cùng cũng không tranh luận với Triển Thất mà nhận những thứ đó.

“Nhị bang chủ, ngài trở lại rồi, Đại Ngưu, Đại Ngưu anh ấy xảy ra chuyện rồi.”

35. Chương 35: Cứu Đại Ngưu

“Nhị bang chủ, ngài đã trở lại, Đại Ngưu, Đại Ngưu xảy ra chuyện rồi.”

“Xảy ra chuyện gì? Giờ anh ta đang ở đâu? Không phải đã bảo các anh ra ngoài thành mai phục vào tối nay rồi sao?”

Triển Thất và Diêm Xuyên vừa mới trở lại, Trương Khuê đã chạy tới. Cô thấy mấy người trong Diêm bang đều đứng đây, mày nhíu chặt lại, bộ dạng gấp gáp. Lẽ ra là tối nay cô và Diêm Xuyên đi trộm sách, những người khác sẽ mai phục ngoài thành, chờ hôm sau người của Chu Tước Môn và Long Hồ Môn giao dịch ngọc bội thì lập tức ra tay giành lấy, nhưng bây giờ...

“Thưa Nhị Bang chủ, mấy ngày vừa rồi Đại Ngưu luôn nghiên cứu tấm bản đồ này, lúc đầu tôi cũng không biết, nhưng tối nay lúc tập hợp các anh em thì không thấy cậu ấy đâu, lúc đó mới biết. Đáng lẽ tôi muốn lập tức bẩm báo cho ngài, nhưng ngài đã đi rồi nên chúng tôi đành để lại một nhóm người chờ ngài trở lại, một nhóm khác thì đi đến địa điểm mai phục. Còn đây là tin Đại Ngưu để lại.”

Trương Khuê vừa giải thích vừa giao phong thư Đại Ngưu để lại cho Triển Thất.

“Nếu cậu thật CMN nhìn thấy lá thư này, vậy chứng tỏ ông đây đã xảy ra chuyện, nhất định đừng dẫn người tới cứu tôi. Lúc đến đây tôi đã đáp ứng với bang chủ là sẽ nghe lời cậu, dù có chết cũng phải bảo vệ cậu an toàn... Thay tôi chiếu cố bang chủ thật tốt.”

Triển Thất nhận lấy bức thư đọc lướt qua một lần, thì ra là mấy ngày nay Đại Ngưu dẫn người đi điều tra mật đạo, hơn nữa còn sửa lại rất nhiều chỗ. Hắn nghĩ nếu tấm bản đồ trên tay hắn là đúng, vậy sẽ giao cho Triển Thất, còn nếu sai, hắn bị bắt, vậy có nghĩa là tấm bản đồ của Triển Thất đúng, Triển Thất sẽ được an toàn, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ Văn Nhân Mạc giao.

“Đáng chết, tôi phải đảm bảo bản đồ chính xác thì mới đi, sao anh ta lại lỗ mãng thế chứ. Sao các anh biết anh ta gặp chuyện không may, bị người của Phi Ưng Trại bắt đi sao?”

Hôm nay lúc cô và Diêm Xuyên đi vào mật đạo có phát hiện con đường đó đã được tu sửa, lúc ấy cô còn tưởng là do Long Môn chủ sai người làm, không ngờ lại là Đại Ngưu.

Lúc trước mặc dù Triển Thất không thích tên Đại Ngưu này, nhưng cũng không ghét hắn, hắn có kiên trì của hắn, hơn nữa còn rất trung thành. Hôm nay Đại Ngưu vì để đảm bảo an toàn của cô nên mới lâm vào nguy hiểm, cho nên cô nhất định phải cứu hắn ra ngoài.

“Ngài xem, chúng tôi nhận được cái này, đi nghe ngóng mới biết Đại Ngưu gặp chuyện không may. Hơn nữa, lần trước lúc ngài bị tập kích trên núi Phi Ưng cũng là có người ngầm báo cho tôi biết.”

Trương Khuê nghe nghi vấn của Triển Thất thì lấy ra một bức thư khác, cũng giống bức thư trước, được truyền bằng phi đao, bên trong chỉ viết mấy chữ: “Đại Ngưu bị Phi Ưng trại bắt.”

Triển Thất nhìn dòng chữ trên thư, phỏng đoán có lẽ là thế lực ngầm của Văn Nhân Mạc làm, lúc này bọn họ chưa thể ra mặt, cho nên mới phải truyền tin để người Diêm bang ra mặt.

“Các anh đã nghe ngóng được gì rồi.”

“Tình hình cụ thể thì vẫn chưa rõ lắm, nhưng thám tử của chúng ta ở Phi Ưng trại truyền tin lại báo trại chủ của Phi Ưng trại như có năng lực tiên đoán, đã cho người chờ sẵn ở đó, không ngờ buổi tối thực sự có người xông vào, bị bắt tại trận, nhưng vẫn chưa rõ thân phận là gì.”

Triển Thất âm thầm suy nghĩ một chút, xem ra tấm bản đồ giả này nhất định là do người của Phi Ưng trại cố ý thả ra, bọn họ lựa chọn mai phục vào tối nay, nhất định đã cho là có người đến ám sát Chu Tước Môn, nếu người của Chu Tước Môn bị giết thì tội danh sẽ đổ lên đầu bọn họ, còn có thể ngăn cản được cuộc giao dịch với Long Hồ Môn vào ngày hôm sau.

“Gọi những anh em đang phục kích ngoài thành trở lại, ngày mai lúc Chu Tước Môn và Long Hồ Môn giao dịch, chúng ta xông vào Phi Ưng trại.”

“Sao không thừa dịp trời tối mà đi, nếu xông vào Phi Ưng trại vào ban ngày, không phải sẽ càng khó hơn sao?”

Triển Thất vừa nói xong thì Trương Khuê hỏi.

“Chắc chắn tối nay Phi Ưng trại đã giăng sẵn thiên la địa võng để chờ chúng ta, cho nên tối nay đi chẳng những không cứu được Đại Ngưu mà còn làm liên lụy đến những anh em khác. Bọn họ sợ chúng ta là người đến giết Chu Tước Môn, nên ngày mai, lúc Chu Tước Môn và Long Hồ Môn giao dịch, họ nhất định sẽ phái rất nhiều người đến bảo vệ, cho nên lúc đó Phi Ưng trại sẽ tương đối yếu. Chúng ta chỉ cần liên lạc với nội gián trong Phi Ưng trại, nội ứng ngoại hợp, có lẽ sẽ cứu được bọn họ.”

Triển Thất an bài mọi chuyện ở Diêm bang xong thì đi đến Lưu Tiên Các, lấy được địa điểm Đại Ngưu bị giam, đồng thời bọn họ cũng có người trong Phi Ưng trại, sẽ phối hợp với Triển Thất cứu bọn Đại Ngưu ra ngoài.

“Chủ tử, nếu toàn bộ người của chúng ta đều đi cứu Đại Ngưu, vậy ngọc bội chẳng phải bị Chu Tước Môn cầm đi sao?”

Vất vả đến hơn nửa đêm Triển Thất mới trở lại cứ điểm của Diêm bang, cô vừa về đến là Diêm Xuyên đã đi tới.

“Ngọc bội có quan trọng đến mức nào thì cũng không bằng mạng người, anh ta là do tôi dẫn theo, cũng bởi vì tôi mà bị bắt, cho nên bất kể giá nào tôi cũng phải cứu được anh ta ra.”

Diêm Xuyên không hỏi tiếp, chuyện Triển Thất chọn từ bỏ ngọc bội để cứu người hấn cũng đã sớm đoán được, cũng bởi vì cô là người trọng tình nghĩa nên hấn mới quyết định cả đời đi theo cô, trung thành với cô.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Triển Thất dẫn anh em trong Diêm bang đi tới vách đá phía sau Phi Ưng trại.

Sau khi Triển Thất có được bản đồ cũng đã nghiên cứu địa thế của Phi Ưng trại, ngoại trừ cái mật đạo kia cũng không phải không còn cách để tiến vào. Vách núi phía sau mặc dù cao chót vót, nhưng cũng không phải là không thể lên được, nếu đi buổi tối thì tương đối nguy hiểm nhưng ban ngày lại dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa chỗ này là góc chết tuần tra của Phi Ưng trại, bọn họ quá tự tin với vách đá này rồi.

“Nhị bang chủ, chúng ta đi từ đây lên?”

Sau khi tới được vách đá, các anh em trong Diêm bang chần chờ hỏi, trong mắt bọn họ, muốn đi lên từ chỗ này là chuyện không thể làm được.

“Được rồi, mật đạo kia chắc chắn sẽ có rất nhiều mai phục, cho nên không thể đi vào theo lối mật đạo được, nói thẳng ra là, nhân số chúng ta quá ít, cho nên đây là lựa chọn tốt nhất. Các anh chọn ra mấy người thân thủ linh hoạt, lực tay mạnh đi theo tôi, những người còn lại một phần chờ ở đây để tiếp ứng, nhóm khác đi đến bên kia núi để đánh lạc hướng, nhớ, chỉ gây xôn xao một chút rồi lập tức rời đi ngay.”

Triển Thất nhanh chóng chọn ra mấy người, nhưng mọi người vẫn không hiểu làm thế nào mới có thể leo lên, từng người tò mò chờ đợi.

“Bây giờ đến phiên anh, chú ý an toàn.”

Lúc Triển Thất tới đây có cho người ôm theo mấy bọc lớn, mọi người vẫn tò mò bên trong là cái gì, lúc này mới nhìn ra, bên trong có rất nhiều dây, còn có một vài thứ quái lạ khác, nhìn giống cây búa, nhưng lại có một đầu nhọn, đây chính là công cụ leo núi đơn giản mà Triển Thất đã thức trắng đêm để làm.

Diêm Xuyên cầm lấy một sợi dây thừng cột vào ngang hông, đầu còn lại thì Triển Thất cầm trong tay, sau đó bắt đầu leo lên vách đá. Khinh công của hấn thì không có gì phải bàn, chẳng mấy chốc đã biến khỏi tầm mắt mọi người. Khoảng chừng nửa tiếng sau, Triển Thất cảm giác sợi dây rung động, chứng tỏ Diêm Xuyên đã lên đến đỉnh núi, cô không khỏi vui mừng, gọi mấy người vừa được theo leo theo sợi dây mà lên.

Lúc ở hiện đại Triển Thất có chơi trò leo núi, chuyện này không khó đối với cô, vừa nãy trong quá trình chờ đợi, cô cũng đã dạy ấy người kia kỹ thuật leo núi, tất cả mọi người đều nhanh chóng bò lên.

“Cuối cùng mọi người cũng tới, chúng ta mau đi cứu người, vừa nãy tôi có vào trong dò xét một vòng, hiện giờ bên trong Phi Ưng trại đang rất hỗn loạn, tôi nghe nói hình như những người của Chu Tước Môn hôm

nay đi giao dịch với Long Hồ Môn trên đường về đã bị giết hết, ngay cả những người được phái đi bảo vệ ngầm cũng không còn một ai sống sót trở về.”

36. Chương 36: Rời Khỏi

“Người của Chu Tước Môn bị giết hết rồi à?”

Triển Thất nghe Diêm Xuyên nói xong thì hết sức nghi ngờ, kế hoạch ban đầu của cô là hôm nay sẽ đi mai phục Chu Tước Môn, đoạt ngọc bội rồi giết bọn họ, không ngờ lại có người có cùng ý định với cô.

Nhưng cô cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, phải thừa dịp Phi Ưng trại đang đại loạn mà đi cứu Đại Ngưu, vậy thì cơ hội cũng lớn hơn.

“Nhị bang chủ, bên này.”

Nội gián bên trong Phi Ưng trại đã sắp xếp xong xuôi, đã dò xét được nơi bọn Đại Ngưu bị nhốt. Bên vách đá chỉ chừa lại một người canh chừng sợi dây, bọn họ có thoát được hay không còn phải dựa vào sợi dây này.

“Cái đám chó hoang chúng mày, có giỏi thì cứ giết Đại Ngưu tao đi, cho dù chúng mày có nhường cái ghế Trại chủ đó cho ông mày ngồi, ông mày cũng không phản bội bang chủ của mình đâu.”

Đám người Triển Thất vừa đi đến chỗ Đại Ngưu bị giam đã nghe hấn mắng to, từ giọng nói có thể biết được hiện giờ hấn vẫn rất ổn.

Đại Ngưu không bị giải đến phòng giam, mà còn được ở trong một sương phòng, có lẽ đối phương đang muốn dụ dỗ hấn quy thuận mà bán đứng Văn Nhân Mặc.

“Xem ra cái tên này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi, tôi phải đi bẩm báo Trại chủ, dụng hình với hấn, xem hấn còn dám mạnh miệng nữa không!”

Mấy người Phi Ưng trại vừa ra khỏi phòng hấn, đám người bên Diêm bang đã lập tức tiến lên đánh ngã bọn họ, Triển Thất cũng nhân cơ hội này mà vào phòng Đại Ngưu bị nhốt.

“Sao cậu cũng bị bắt đến đây?”

“Tiếp tục mắng đi, đừng ngừng lại.”

Đại Ngưu còn đang đập đồ la hét trong phòng, đột nhiên thấy có người đi vào, còn tưởng rằng là người Phi Ưng trại trở lại, không ngờ lại là Triển Thất. Ý nghĩ đầu tiên của hấn là: chẳng lẽ cậu ta cũng bị bắt đến đây?

“Đám bọn mày là con rùa rút đầu, khôn khiếp... Cả đám rùa đen rút đầu, chẳng thú vị gì hết, ông mày đi ngủ đây.”

Đại Ngưu thấy ánh mắt của Triển Thất thì lập tức hiểu được, Triển Thất không phải bị bắt tới, vậy có nghĩa là...

Hấn không ngạc nhiên, sau khi sửng sốt giây lát thì lập tức phản ứng, mắng vọng ra ngoài cửa một hồi sau đó lấy cớ đi ngủ để có thể nói chuyện với Triển Thất. Không có ai trong Phi Ưng trại hoài nghi, kể từ khi hấn tới đây vẫn mắng không ngừng nghỉ, giờ mệt mỏi muốn đi ngủ cũng là bình thường.

“Cậu không thấy tờ giấy nhắn tôi để lại sao? Sao lại còn tới đây?”

Đại Ngưu hạ thấp âm lượng xuống để hỏi Triển Thất, hấn nghĩ không ra tại sao Triển Thất lại tới đây, hấn luôn đối xử với cô không tốt, gây rối cho cô ở khắp nơi, sao cô lại đến đây cứu hấn?

“Khoan hãy nói nhảm đã, nhanh lên đi, các anh em khác đâu?”

“Chúng tôi đều ôm theo tâm trạng phải chết để tới, lúc bị bắt cũng không hề phản kháng, cuối cùng bọn họ bị giết, chỉ còn mình tôi bị hạ độc rồi nhốt lại ở đây.”

Nhắc tới những người khác, trong mắt Đại Ngưu không khỏi ánh lên vẻ bi thương, nhưng đây là do bọn họ tự chọn, không hối hận.

Triển Thất vừa nhìn đã biết Đại Ngưu bị cho uống thuốc mê, trên người cô ngoại trừ thuốc chữa thương, còn có giải độc của thuốc mê, lập tức đưa cho Đại Ngưu uống. Nếu những anh em khác đã không còn ở đây, thì không thể để tổn thất thêm người nào nữa, nhanh chóng dẫn Đại Ngưu đi về phía vách đá.

Hiện giờ phần lớn người của Phi Ưng trại đều đã ra ngoài, hơn nữa cũng không ai nghĩ cô dám đến đây cứu người vào ban ngày, cho nên bọn họ thoát khỏi Phi Ưng trại rất thuận lợi.

“Cảm ơn cậu đã cứu tôi một mạng, từ sau về sau Đại Ngưu nợ cậu một mạng.”

Sau khi trở lại cứ điểm của Diễm bang, Đại Ngưu không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Triển Thất, lúc trở về hẳn có nghe người khác nói, vì hẳn, cô đã hủy bỏ hành động hôm nay.

“Tôi tới cứu anh không phải để anh thiếu tôi một mạng, bởi vì anh là người Diễm bang, là người một nhà, là anh em của Triển Thất tôi. Cho dù hôm nay là ai trong số các anh bị bắt, tôi cũng sẽ dốc sức đi cứu, tôi sẽ không để cho bất cứ ai đả thương đến người của tôi, sẽ không vứt bỏ bất kỳ một anh em nào.”

“Nhưng anh đừng tưởng rằng anh sẽ không có chuyện gì, bởi vì anh mà Diễm bang phải tổn thất mất tám anh em, đừng có nói với tôi mạng các anh là của ai, chết là phải. Mỗi người đều chỉ có một cái mạng, không ai nợ ai cả, hôm nay bọn họ chết vì quyết định sai lầm của anh, vậy thì anh sẽ phải gánh chịu trách nhiệm.”

“Kính xin Nhị bang chủ trách phạt.”

Đại Ngưu nghe được những lời của Triển Thất xong, lần đầu tiên trong lòng ngẫm thừa nhận thân phận của Triển Thất. Trước giờ hẳn chỉ bội phục một mình Văn Nhân Mạc, giờ lại thêm một người là Triển Thất. Hẳn biết, lần này cũng vì hẳn không nghe theo sự an bài của Triển Thất nên mới khiến mấy anh em kia mất đi tính mạng, cho nên, dù bị trách phạt thế nào, kể cả muốn mạng của hẳn, hẳn cũng bằng lòng.

Những lời này của Triển Thất không chỉ khiến một mình Đại Ngưu chấp nhận Triển Thất, mà mỗi một người ở đây đều thấy rung động. Nguyên tắc ở đây là kẻ mạnh làm vua, bọn họ đều vì cuộc sống bôn ba mới đi tới con đường thổ phỉ này, nhưng bọn họ cũng chỉ là những nhân vật nhỏ, được định sẵn là vật hi sinh, lần đầu tiên có người đặt bọn họ lên ngang hàng với mình như thế. Họ thâm thê, cả đời này sẽ trung thành với Triển Thất, dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

“Anh đứng lên đi, sau khi trở lại Bạch thành sẽ xử trí anh sau, giờ chúng ta đi khỏi đây trước đã.”

Trải qua chuyện lần này, Triển Thất thấy được trong bang có rất nhiều tệ nạn, thế nên, sau khi về lại Bạch thành cô nhất định phải chấn chỉnh những thói hư tật xấu này.

Lần này mặc dù không lấy được ngọc bội nhưng cô đã hoàn thành được nhiệm vụ Văn Nhân Mạc giao cho cô, còn thu nhận được một thần trộm làm trợ thủ và sự trợ giúp của Long Hồ Môn. Cộng thêm những thứ châu báu cô trộm được, thu hoạch lần này đến Mạc thành vẫn rất phong phú, nghĩ đến đây, tâm tình của Triển Thất bắt đầu lơ lửng, ngồi trên xe ngựa nghĩ xem làm thế nào để khiến Văn Nhân Mạc vui mừng.

“Tiểu Thất Thất, chờ anh một chút, sao em lại bỏ đi một mình như thế.”

Đám người Triển Thất vừa ra khỏi thành không lâu, phía sau đã truyền tới giọng nói của Lục Hiên. Mãi đến khi nghe được giọng của anh ta, Triển Thất mới nhớ tới, cô đã đồng ý cùng về với anh ta.

“Này, sao anh còn ở đây, tôi phái người tới tìm anh nhưng bọn họ nói anh đã trở về Bạch Thành rồi mà.”

Lục Hiên nghe Triển Thất nói thì khóe miệng co giật liên tục, bốc phét mà không cần viết cả bản nháp.

“Anh biết ngay Tiểu Thất Thất không phải người không có lương tâm như thế mà, mau nhìn xem anh mang cái gì đến cho em nè.”

Triển Thất vốn tưởng rằng là chỉ một ít thức ăn, cũng chả buồn liếc mắt, nhưng vì ngại lúc trước cô đã làm chuyện trái với lương tâm nên ghé mắt nhìn sang.

“Ngọc bội Chu Tước?”

37. Chương 37: Chuyện Lý Thú Trên Đường

“Ngọc bội Chu Tước, đây là miếng của Long Hồ Môn, sao lại nằm trên tay anh, chẳng lẽ?”

Bên trên mảnh ngọc bội này có khắc hình cánh Chu Tước, đây là ấn tượng đầu tiên của cô đối với ngọc bội Chu Tước, giờ xuất hiện trên tay Lục Hiên, rất nhiều chuyện đều dần rõ ràng.

“Mấy ngày nay anh dẫn người đi dạo chung quanh, đúng lúc phát hiện những người ngày đó làm hại Tiểu Thất Thất, cho nên anh dẫn người đi đánh họ một trận để báo thù cho em, không ngờ bọn họ lại không giỏi chịu đòn, chưa được mấy cái đã ngủ. Hơn nữa anh còn tìm được miếng ngọc bội này trên người họ, anh cảm thấy Tiểu Thất Thất sẽ thích, cho nên đã lấy tới cho em. Thế nào, có thấy anh tốt không?”

Triển Thất nghe Lục Hiên nói rất nhẹ, nhưng biết nhất định anh ta đã phải bỏ ra rất nhiều. Triển Thất không biết bối cảnh của anh ta lớn đến đâu, nhưng có lẽ là có quan hệ với những thế lực ở Bến Thượng Hải. Nếu để người Chu Tước Môn biết đây là do anh ta làm nhất định sẽ mang đến phiền toái rất lớn, thế nên mấy ngày qua mới không gặp anh ta, nhất định là do anh ta bận sắp xếp chuyện này.

Thông qua chuyện này, trong lòng Triển Thất cảm thấy rất áy náy, nói thật, từ sau khi quen biết Lục Hiên, cô vẫn chưa từng cho anh ta sắc mặt gì tốt, vẫn luôn là anh ta chạy theo mình. Mặc dù cô nhìn ra Lục Hiên không có ác ý với cô, nhưng không ngờ anh ta lại làm nhiều việc cho cô đến vậy. Sau này bất kể thân phận của anh ta thế nào, cô đều xem anh ta là một người bạn quan trọng, liếc nhìn gương mặt anh ta, đột nhiên cô cảm thấy bộ dáng tự nhiên bình thường của anh ta cũng rất đáng yêu.

“Ngọc bội này tôi lấy, Triển Thất tôi thiếu anh một món nợ, sau này bất kể anh có chuyện gì, chỉ cần có thể giúp, tôi nhất định sẽ dốc hết sức.”

Cô biết miếng ngọc bội này là Lục Hiên giúp cô đoạt lại, nên cũng không khách khí mà trực tiếp nhận lấy. Lấy được miếng ngọc bội rồi, chuyện đi Mạc Thành lần này xem như là viên mãn, hiện giờ khỏe miệng của cô cũng sắp vĩnh viễn lên đến trời luôn rồi.

Thấy Triển Thất vui vẻ Lục Hiên cảm thấy công sức mình bỏ ra mấy ngày qua đều đáng giá, cho dù sau này Chu Tước Môn có biết là anh làm, quan hệ giữa họ có tệ hơn đi nữa cũng đáng.

“Tiểu Thất Thất, nếu không thì trở về Lục phủ với anh đi, ngày ngày anh sẽ cho em ăn những món ngon, làm trò cười cho em vui.”

“Tiểu Thất Thất, đừng có không để ý đến anh chứ.”

“Tiểu Thất Thất, anh dứt em ăn nhỏ.”

“Tiểu Thất Thất...”

Khi Lục Hiên lại bắt đầu ca bài khoác lác của anh ta lần nữa, Triển Thất thầm khinh bỉ suy nghĩ của mình, sao cô lại cảm thấy người này đáng yêu được chứ.

“Biến đi, cách Nhị bang chủ của bọn tôi xa một chút, đừng có suốt ngày trưng ra cái vẻ phụ nữ có chồng đó.”

Triển Thất vừa định nổi giận thì Đại Ngưu xuất hiện, ra tay đánh Lục Hiên, chỉ là Lục Hiên không phải là người hèn có thể đánh thắng, sau đó Lục Hiên liền quay sang trêu chọc hắn, nhờ thế lỗ tai Triển Thất mới được thanh tĩnh.

Khoảng thời gian này cô đã mệt muốn chết rồi, rốt cuộc trong xe ngựa chỉ còn một mình cô, có thể nằm xuống ngủ một giấc thật ngon rồi. Cô biết, vừa này Lục Hiên làm vậy nhất định là không muốn để cô cảm thấy mắc nợ anh ta, trải qua chuyện đó, trong lòng quả nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Khác với sự nhẹ nhõm của cô, không khí ở Phi Ứng Trại đang vô cùng đè nén.

Giờ phút này, một người đàn ông tuấn mỹ đang ngồi trên chiếc ghế da hổ phía trên đại sảnh Phi Ưng trại, vẻ tuấn mỹ của hắn không rung động lòng người giống Văn Nhân Mạc, nam tính như Diêm Xuyên, vô sỉ như Lục Hiên, mà thiên về âm nhu.

“Nói đi, người bị bắt hôm qua đâu rồi, còn cả bảo vật trong mật thất nữa, bị trộm lúc nào?”

“Thưa trại chủ, chúng tôi phát hiện một vài dấu vết trên vách đá phía sau, xem ra là bọn họ leo lên từ đó.”

Người đàn ông này chính là trại chủ Phi Ưng Trại, Thượng Quan Phi Ưng, mặc dù lúc này hắn rất bình tĩnh, nhưng những người bên dưới đã mặt xám như tro, bọn họ biết, mặt ngoài trại chủ càng tỏ ra bình tĩnh thì càng nguy hiểm.

“Vách đá? Là ai làm?”

“Đến giờ vẫn chưa điều tra ra, nhưng đã có chút manh mối, người bên dưới bấm báo, gần đây Nhị bang chủ của Diêm bang ở Bạch Thành đến Mạc Thành. Hắn quen thân với Long Hồ Môn, còn chặt đứt tay của một đà chủ và một hương chủ của Chu Tước Môn, tên bị bắt tối qua cũng là người Diêm bang, cho nên thuộc hạ hoài nghi chuyện này có liên quan đến hắn.”

“Hắn tên Triển Thất, là do Văn Nhân Mạc tự mình mang về Diêm bang vào tháng trước, không biết bối cảnh sau lưng hắn thế nào, sau khi hắn tới đã giúp bang chủ Văn Nhân Mạc dọn dẹp phản đồ, bắt sống bang chủ Bạch bang, sau đó được Văn Nhân Mạc cất nhắc lên làm Nhị bang chủ.”

Người của Phi Ưng Trại cũng có cài rất nhiều tai mắt bên ngoài, mỗi khi mấy bang phái có gió thổi cỏ lay gì đều hết sức chú ý, Thượng Quan Phi Ưng vừa hỏi đã lập tức bấm báo kết quả điều tra được.

“Triển Thất? Lần sau để tao xem xem mày có được cái bản lĩnh như thế thật không?”

Trong mắt Thượng Quan Phi Ưng ánh vẻ ngoan lệ, biểu tình dữ tợn bao trùm trên khuôn mặt tuấn mỹ, lần này là lần họ chịu thiệt lớn nhất từ trước đến nay.

“Tiểu Thất Thất, anh phát hiện dáng vẻ khi ngủ của em rất mê người, nếu em là con gái thì tốt rồi, vậy thì anh sẽ cưới em về, giấu đi, ngày ngày chỉ để em đi theo anh.”

Lúc Triển Thất tỉnh lại thì sắc trời đã tối, vừa ngẩng đầu đã thấy Lục Hiên đang nhìn mình, trong lòng có chút sợ hãi, không phải là anh ta đã nhìn ra được gì rồi đó chứ.

“Anh mới là con gái, cả nhà anh đều là con gái, gia đường đường là nam tử hán, dám nói gia là con gái, có phải anh phát xuân rồi không, có muốn gia tìm cho anh mấy mỹ nhân về dập lửa hay không?”

“Mỹ nhân thì không cần, nếu là Tiểu Thất Thất thì anh nhất định sẽ nhận.”

Triển Thất thấy anh ta càng nói càng quá đáng nên giơ tay ra đánh, Đại Ngưu nghe được bên trong xe ngựa có tiếng động liền lập tức xông vào giúp Triển Thất đánh Lục Hiên. Từ trong xe ngựa đánh ra tới bên ngoài xe.

Cứ thế, dọc theo đường đi đều trải qua những cuộc cãi vã ầm ĩ, kể từ khi Triển Thất cứu Đại Ngưu, anh ta liền đứng về phe cô, mọi chuyện đều lấy cô làm chủ, nhất là trong chuyện đối đãi với Lục Hiên, lại càng tận tâm tận lực. Thật ra thì, Triển Thất không biết, kể từ sau chuyện kia, Đại Ngưu không chỉ đơn thuần chấp nhận cô là Nhị bang chủ Diêm bang, mà cũng chấp nhận chuyện giữa cô và Văn Nhân Mạc.

Trước kia, nguyên nhân lớn nhất Đại Ngưu nhắm vào Triển Thất là vì Văn Nhân Mạc, hắn cảm thấy Triển Thất đang quyến rũ Văn Nhân Mạc, cái vấn đề hai người đàn ông ở chung với nhau vừa nghĩ đã khiến hắn thấy thật kinh khủng. Nhưng giờ nghĩ lại, nếu Văn Nhân Mạc không thích phụ nữ thì Triển Thất chính là lựa chọn thích hợp nhất. Cho nên, ở trong mắt hắn, Triển Thất đã là của Văn Nhân Mạc, giờ có người có ý đồ với cô sao được chứ, hắn nhất định phải giúp Văn Nhân Mạc bảo vệ thật tốt.

“Tiểu Thất Thất, nếu anh có khó khăn cần em giúp, em có giúp không?”

Hôm đó, đột nhiên Lục Hiên chạy đến hỏi Triển Thất một vấn đề rất vô vị.

“Giúp.”

“Vậy nếu là chuyện vô cùng khó khăn?”

“Giúp.”

“Nếu nó có nguy hiểm đến tính mạng thì sao?”

“Giúp, CMN anh có chịu im đi không, sao ngày nào đều hỏi mấy cái vấn đề vô vị này thế?”

“Hỏi thêm một câu nữa thôi, đảm bảo là câu cuối cùng rồi.”

“Hỏi đi.”

“Nếu anh và Văn Nhân Mạc cùng gặp nguy hiểm, em sẽ giúp ai?”

“Sao anh nói nhảm nhiều thế, ai có thể khiến các anh cùng gặp nguy hiểm được chứ?”

“Vừa nãy em đã nói là sẽ trả lời, sao giờ lại đổi ý rồi.”

Lục Hiên khẩn trương nhìn Triển Thát, anh ta rất mong đợi đáp án của Triển Thát, không biết cô sẽ nói thế nào, anh ta lớn đến vậy rồi, vẫn là lần đầu khẩn trương đến thế.

Triển Thát không mấy để tâm đến câu hỏi của Lục Hiên, ngày nào anh ta cũng tìm mấy cái vấn đề đầu đầu tới hỏi, cô rất phiền, nhưng trong lòng vẫn thử suy nghĩ, nếu thật có một ngày bọn họ trở thành đối thủ, cô sẽ giúp ai đây?”

“Lão đại.”

38. Chương 38: Em Còn Quá Nhỏ

“Lão đại.”

Lục Hiên thì hỏi xong thì im lặng chờ đợi Triển Thát trả lời, vừa nghe Triển Thát gọi “lão đại” thì tâm như chìm vào đáy cốc. Đang định hỏi nguyên nhân thì đã không thấy Triển Thát đâu nữa, bước ra ngoài nhìn mới thấy Triển Thát đang đứng trước mặt Văn Nhân Mạc, thì ra là anh tới đón cô. Vấn đề vừa nãy không tìm được đáp án, so ra thì tốt hơn nghe được từ chính miệng cô nói ra.

“Cho tôi xem vết thương của em có nặng hay không.”

Khoảng thời gian này Văn Nhân Mạc không ở Quan Ngoại, nhưng vẫn có tin tức của Triển Thát, lúc nghe nói Triển Thát bị thương chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô. Anh mất hai ngày hai đêm mới có thể xử lý xong mọi chuyện, lập tức ra roi thúc ngựa trở về, vừa kịp gặp được Triển Thát ở cửa thành. Anh cỡi ngựa trở về một mình, không quan tâm đến ánh mắt của những người khác, lập tức kéo Triển Thát đến đòi kiểm tra vết thương.

“Chút vết thương nhỏ đó đã lành rồi, chỉ là phải để lại sẹo, một thời gian nữa mới mờ đi được.”

“Lần sau mà bị thương nữa thì tôi sẽ giam em lại.”

“Được, nhưng lão đại này, rốt cuộc là mấy ngày rồi anh không tắm thế, không cảm thấy có mùi rất nặng sao?”

Triển Thát biết Văn Nhân Mạc đang quan tâm cô, hiếm khi cô không chống đối.

Lục Hiên nhìn thấy hình ảnh Văn Nhân Mạc ôm Triển Thát, mặc dù hiện giờ hai người họ đều mặc nam trang, nhưng lại vô cùng xứng đôi.

“Triển Thát Thát, anh phải rời khỏi Bạch Thành một thời gian, nhớ phải nghĩ đến anh đó, đừng quên, em còn thiếu anh một nụ hôn.”

Khoảng thời gian này, vì ở cạnh Triển Thất mà anh đã lãng phí rất nhiều thời gian, giờ đưa được Triển Thất về đến Bạch Thành rồi liền lập tức muốn đi. Không biết lần sau khi họ gặp lại nhau, chỗ ngồi mà anh dày công vất vả lưu lại trong lòng cô có còn không.

Lục Hiên thấy câu nói của mình thành công khiến cho Văn Nhân Mạc tối mặt mới cười đi khỏi, Triển Thất biết anh ta cũng có rất nhiều chuyện phải làm nên không nói thêm gì nữa, chỉ vẫy tay từ biệt.

“Chúng tôi đi trước, các cậu trở về bang đi.”

Đại Ngưu thấy Văn Nhân Mạc dẫn Triển Thất rời đi mới lén cười trong lòng, vẫn là lão đại lợi hại, vừa xuất hiện đã giành lấy Triển Thất chạy mất.

“Nụ hôn vừa nãy anh ta nói là sao?”

“Anh nói gì?”

Văn Nhân Mạc dẫn Triển Thất đi theo đường núi trở về, vừa thấy người của Diêm bang vừa khuất khỏi tầm mắt, Văn Nhân Mạc đã đen mặt hỏi.

“Lục Hiên.”

Lúc này Triển Thất mới nhớ, thì ra là vì câu nói lúc nãy của Lục Hiên, bình thường anh ta hay giỡn nên cô cũng quen rồi. Lại nói, cô cần phải cách tên Lục Hiên đó xa xa một chút, nếu bị một tên đồng tính nhòm ngó thì cô phải làm sao.

“Đầu óc của anh ta bị động kinh đó.”

Văn Nhân Mạc nhìn thấy phản ứng của Triển Thất thì trong lòng liền bình tĩnh lại, cô vốn không để tâm đến lời nói của Lục Hiên. Cánh tay ôm Triển Thất nắm lại thật chặt, anh không biết vì sao lúc nghe Lục Hiên nói câu đó anh lại tức giận, cũng không biết loại cảm giác đó là thích. Nhưng anh biết, anh thích ở chung với Triển Thất, để anh được an lòng, sau này nhất định phải trói cô lại bên người mình.

Triển Thất thoải mái vùi đầu vào ngực Văn Nhân Mạc, híp mắt tính toán ngủ thêm giấc nữa, phải ngồi xe ngựa ba ngày rất mệt mỏi, còn bị Lục Hiên hành hạ suốt ba ngày trời, cô sắp điên luôn rồi, giờ phải nghỉ ngơi thật tốt mới được. Cô không thích tiếp xúc gần gũi với người khác, nhưng khi được Văn Nhân Mạc ôm vào ngực, cô lại thấy rất ấm áp, rất an toàn.

“Hiện giờ em vẫn chưa thể nói chuyện yêu đương.”

Ngay khi cô sắp ngủ thì Văn Nhân Mạc lại nói ra một câu.

“Tại sao?”

Triển Thất không hiểu sao Văn Nhân Mạc lại đột nhiên nói thế, kiếp trước ở hiện đại, mãi cho đến chết cô vẫn chưa từng biết yêu, cũng chưa từng tiếp xúc với đàn ông. Một là vì chính cô cảm thấy những tên đàn ông đó rất đáng ghét, hướng chi, chuyện xảy ra lúc bé vẫn còn để lại bóng ma trong lòng cô. Kiếp này được trọng sinh, cô chỉ muốn sống theo ý mình, đàn ông, cô vẫn không cần.

“Em còn quá nhỏ.”

Văn Nhân Mạc không thèm nhìn cô lấy một cái đã ném ra một câu khiến cô hộc máu.

Triển Thất cúi đầu nhìn bộ ngực vẫn không lớn ra chút nào của mình, chẳng lẽ cái này nhỏ thì không thể tìm đàn ông. Đáng chết, bây giờ cô vẫn chưa phát triển, một ngày nào đó cô phải để anh nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Văn Nhân Mạc không hiểu tại sao lúc nãy Triển Thất còn rất tốt, giờ đột nhiên lại nổi giận, anh chỉ nói cô còn nhỏ tuổi, không nên tìm đàn ông không đúng sao? Cứ thế, hai người đều mãi suy nghĩ chuyện của mình đến tận khi về đến Diêm bang.

“Sách y anh cần đây.”

Khi Triển Thất tắm rửa sạch sẽ, ăn xong bữa tiệc lớn, Văn Nhân Mạc mới đến tìm cô, dáng vẻ của anh cũng là vừa mới tắm xong. Có điều cô không biết, chỉ vì một câu mấy ngày không tắm của cô mà Văn Nhân Mạc phải tắm hơn một giờ liền.

“Lão đại, có phải quyền y thuật này rất lợi hại không? Chừng nào thì anh chỉ tôi vậy.”

Sau khi giao cuốn sách trộm được ở Phi Ứng trại cho Văn Nhân Mạc, Triển Thất tò mò hỏi. Lần này cô trở về nhất định phải học được y thuật của Văn Nhân Mạc.

“Đây chỉ là một cuốn sách y bình thường.”

Thấy biểu tình tò mò của Triển Thất, Lục Hiên cố ý chọc tức cô.

“Bình thường, bình thường sao lại được giấu ở mật thất? Còn giấu trong tủ âm tường?”

Văn Nhân Mạc cười kêu Triển Thất đến cạnh mình, cầm quyển sách y lên sờ sờ, sau đó dùng dao rạch bìa cuốn sách ra. Sau khi rạch xong, cô ngạc nhiên phát hiện, bên trong có một tấm như da dê rơi ra, bên trên còn có hình vẽ, có vẻ giống như một tấm bản đồ.

“Mẹ kiếp, cái này chẳng lẽ là bản đồ kho báu.”

Triển Thất rất kinh ngạc, trong cái quyển sách “42 kinh mạch” này không phải thật sự có bản đồ kho báu đấy chứ?

“Được rồi, đây là một phần của bản đồ kho báu, tương truyền mấy trăm năm trước có một người thống nhất tất cả sơn trại và thế lực ngầm trên giang hồ. Lúc ấy, ngay cả hoàng đế cũng không có nhiều quyền lực bằng ông ấy, tài phú của ông ấy còn nhiều hơn cả quốc khố. Nhưng sau đó, không biết vì nguyên nhân gì, ông ấy đột nhiên lui về ở ẩn, chôn toàn bộ gia tài của ông trong một ngọn núi, tương truyền ai có được kho báu đó sẽ có cả thiên hạ, cho nên vẫn có rất nhiều người tìm kiếm. Nhưng mấy trăm năm trôi qua, mọi người cũng chỉ tìm được vài cái kho báu giả, mãi đến ba trăm năm trước, có người tìm được một bức thư trong nhà ông ấy, nói là ông có để lại bản đồ, thông qua tấm bản đồ này có thể tìm được kho tàng. Mà tấm bản đồ này bị chia làm tám phần, phân tán ở khắp nơi trong cả nước. Tôi tìm ba năm, cộng thêm mảnh này là được ba mảnh.”

“Lão đại, tôi giúp anh tìm được mảnh bản đồ này, tôi được lợi gì?”

Triển Thất không ngờ lại là bản đồ kho báu thật, hơn nữa còn là được một nhân vật trâu bò như thế để lại. Phú khả địch quốc, ở một thời đại hỗn loạn như thế này, nếu ai lấy được kho tàng này, vậy có thể xem như có được cả thiên hạ rồi. Cô không có dã tâm có được cả thiên hạ, chỉ muốn thay Triển Thất giành lại Chu Tước Môn, sống một cuộc sống tiêu diêu tự tại. Nhưng nếu mảnh bản đồ này là do cô tìm ra, vậy cô phải kiếm chút thù lao mới được.

“Nói đi, muốn cái gì?”

“Nếu bản đồ này có 8 mảnh, tôi lấy giúp anh một mảnh, vậy sau này nếu tìm được kho báu, tôi muốn 1/8.”

“Được.”

Triển Thất chỉ nói giỡn với Văn Nhân Mạc, không ngờ anh lại đồng ý, khiến cô không biết phải nói gì mới đúng.

“Vậy là còn chưa chắc chắn, bây giờ muốn cái gì trước?”

Văn Nhân Mạc thấy bộ dạng sững sờ của cô liền muốn cười, đưa tay xoa tóc cô, hỏi.

“Dạy tôi học trung y.”

“Được.”

“Dạy tôi khinh công.”

“Được.”

“Dạy tôi cưỡi ngựa.”

“Được.”

Triển Thất nghe Văn Nhân Mạc liên tục đồng ý, hưng phấn nhào tới ôm lấy anh.

“Lão đại, anh thật là bạn chí cốt của tôi mà, tối nay tôi nhất định sẽ cho anh một sự kinh ngạc thật lớn.”

39. Chương 39: Đi Đạo Kỳ Viện

Đối với việc Triển Thất chủ động ôm mình, Văn Nhân Mạc rất vui vẻ, cứng chịu vuốt tóc cô. Anh rất nhớ cảm giác được ôm cô vào ngực, nhưng Triển Thất chỉ ôm một chút rồi lui ra, ngửi được mùi hương còn lưu lại trong ngực khiến khóe miệng anh cong lên ngày càng cao, đồng thời cũng bắt đầu mong đợi với điều bất ngờ của cô.

“Khụ, Bang chủ, Nhị bang chủ.”

Văn Nhân Mạc còn đang đắm chìm trong cái ôm của Triển Thất, đột nhiên thấy mặt Đại Ngưu, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Trong lòng anh thầm suy nghĩ, khó trách Triển Thất không thích hắn, anh cũng cảm thấy hắn càng ngày càng chướng mắt.

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi.”

Đại Ngưu thấy Văn Nhân Mạc ban nãy còn sắc xuân đầy mặt, vừa thấy hắn đã lập tức nổi giận, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống. Hắn định tới nhận tội, thấy tâm tình Văn Nhân Mạc không tệ còn tưởng sẽ được khoan hồng, không ngờ lại cắt ngang chuyện tốt của anh.

“Tôi tới xin nhận tội, bởi vì sơ sót của tôi mà làm tổn thất nhiều anh em, xin bang chủ trách phạt.”

“Đi đào mộ một năm đi, toàn bộ quỹ đạo thu được đều đưa cho thân nhân người chết.”

“Vâng, Đại Ngưu lập tức đi ngay.”

Đại Ngưu biết lần này bởi vì hắn không nghe theo lời của Triển Thất, không bảo vệ tốt cho cô nên Văn Nhân Mạc mới tức giận. Đào mộ một năm, đây cũng là trừng phạt nặng nhất.

Triển Thất không biết trừng phạt thế này là nhẹ hay nặng, nhưng cô tin Văn Nhân Mạc, anh xử trí nhất định là hợp lý.

“Giờ dừng đi vội, buổi chiều giúp tôi làm vài chuyện, mai rồi hãy đi.”

Triển Thất suy nghĩ một chút, chuyện cô cần làm buổi tối rất thú vị, bây giờ ở Diêm bang cô vẫn chưa có người đáng tin, Diêm Xuyên mới tới Bạch Thành, vẫn còn nhiều chỗ không biết, Đại Ngưu là lựa chọn tốt nhất.

Triển Thất lấy nguyên nhân muốn cho anh một sự ngạc nhiên mà đuổi Văn Nhân Mạc ra ngoài, dẫn theo Đại Ngưu đi bàn tính mưu đồ bí mật, thật ra thì đều là cô nói, Đại Ngưu nghe mà thôi.

“Được rồi, cứ quyết định thế đi, anh cầm mấy miếng ngọc bội này đi đổi chút tiền, còn dư thì đưa cho thân nhân những anh em đã chết kia đi, cũng đủ cho họ sinh sống.”

Đại Ngưu cầm ngọc bội của Triển Thất rời đi, giờ hắn rất muốn được đi đào mộ ngay lập tức. Không biết sau khi Văn Nhân Mạc biết được chuyện này, anh có nhốt hắn ở hầm mỏ cả đời không nữa.

Đại Ngưu đi rồi, Triển Thất lập tức gọi Diêm Xuyên tới, cô đã nói chuyện của Diêm Xuyên cho Văn Nhân Mạc nghe, Văn Nhân Mạc kêu để cho hắn làm Đả chủ, an tâm làm việc cho Triển Thất.

“Ngày mai anh vào thành mua một căn nhà đi, kín đáo một chút, tốt nhất là mua loại có hậu viện thật lớn, sau đó tìm thêm vài người có tư chất tốt, không có người thân và con nhỏ, giữ lại, sau này tôi sẽ dùng đến.”

Diêm Xuyên không hỏi nhiều, chỉ cần là điều Triển Thất nói, hắn sẽ làm theo, tuyệt đối phục tùng, sau khi nghe Triển Thất nói xong thì lập tức ra ngoài chuẩn bị.

Đem xuống rất nhanh, Triển Thất dẫn theo Văn Nhân Mạc trèo tường ra ngoài, hai người đều dịch dung. Văn Nhân Mạc cải trang thành một công tử có tiền, Triển Thất thì làm người hầu bên cạnh anh, leo lên một chiếc xe ngựa vào thành. Văn Nhân Mạc càng ngày càng thấy hiếu kỳ với điều bí mật của Triển Thất, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn, chờ đợi điều ngạc nhiên này.

“Lão đại, đến rồi, xuống đi.”

Triển Thất vừa nói xong, Văn Nhân Mạc đã nhảy xuống xe ngựa, trong lòng anh vẫn luôn không yên, cứ cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sắp đến. Quả nhiên, khi anh vừa nhảy xuống thì đã biết được nguyên nhân, bởi vì giờ phút này hai người bọn họ đang đứng trước cửa của kỹ viện lớn nhất ở Bạch Thành.

Trước cửa có hai hàng phụ nữ trang điểm rất đậm, phấn trắng trên mặt sắp rơi cả xuống, mùi son phấn nồng nặc khiến anh vô cùng khó chịu. Hiện giờ anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chứ nếu tiếp tục đứng đây, anh không dám cam đoan có thể không chế được mình.

“Lão gia, ngài đã tới.”

Văn Nhân Mạc vừa định đi thì Đại Ngưu nghiêm mặt đi tới, vừa thấy vẻ mặt đó của Văn Nhân Mạc, hẳn đã biết mình sắp gặp xui xẻo.

“Tất cả đã chuẩn bị xong chưa, còn không nhanh chóng dẫn lão gia vào đi.”

Triển Thất không thấy sắc mặt của Văn Nhân Mạc, bởi vì giờ phút này được thấy kỹ viện trong truyền thuyết khiến cho cả người cô đều vô cùng hưng phấn, bèn suy nghĩ xem lát nữa có được gặp mấy người thân thể đáng thương, chỉ bán nghệ không bán thân gì gì đó hay không. Mấy người dạng đó đều là thân mang tuyệt kỹ, cô muốn nhân cơ hội này nhìn cho thật kỹ, nếu có thể chiêu mộ được thì cô có thể phát tài rồi.

“Lập tức đi về.”

Sắc mặt của Văn Nhân Mạc càng ngày càng đen, đã sắp vượt cả Bao Công, nhưng chuyện càng khiến anh học máu hơn lại xuất hiện, Triển Thất căn bản không nghe lời anh, tiến vào nhanh như một làn khói. Anh sợ một mình Triển Thất sẽ gây ra chuyện, nên đành nhắm mắt vào theo.

Thật ra thì ngay từ lúc Văn Nhân Mạc và Triển Thất xuất hiện ở cửa, mấy cô gái đã để ý đến họ, mắt ai nấy đều sáng lên, tuyệt sắc như vậy bọn họ chưa từng gặp qua, cho dù là làm thiếp thì các cô cũng đồng ý. Nhưng nghĩ lại, những người mở cửa bán thân như các cô sao có thể với cao được chứ. Nhưng các cô không biết, Văn Nhân Mạc đã cố ý cải trang cho hình tượng của mình bình thường xuống rồi.

Đại Ngưu dẫn Văn Nhân Mạc đi đến phòng bao đã đặt sẵn, chung quanh mặc dù có rất nhiều cô gái nhìn chằm chằm nhưng lại không có một ai dám bước lên.

Chuyện này hẳn đã dẫn tú bà từ trước, nếu không muốn có chuyện gì xảy ra thì nên để mấy cô gái này cách Văn Nhân Mạc xa một chút. Nhưng dù hẳn không dẫn trước thì lúc này cũng không có ai dám đi đến bên cạnh Văn Nhân Mạc, bộ dáng lúc này của anh như đang muốn giết người trút giận vậy, làm gì còn ai dám đến gần cơ chứ.

“Lão đại, anh chậm quá đi, mau xem đi, mấy vị cô nương này thế nào, tôi toàn nhìn trúng hàng thượng đẳng không đó.”

Triển Thất đã lệnh cho Đại Ngưu đến đây đặt sẵn một phòng hạng sang vào buổi chiều, tìm thêm mấy cô đứng đầu đến đây. Quả nhiên có tiền có thể sai khiến quỷ ma, những cô được chọn đều là hàng thượng đẳng.

Trong nhà phòng không giống bên ngoài, khắp nơi đều được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, trong phòng còn có hòn non bộ, rất giống vùng sông nước Giang Nam, vô cùng ưu nhã. Ba cô gái đứng trong phòng đều mang khăn che mặt, mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, người đứng giữa đánh cổ cầm, hai người hai bên lại đang khiêu vũ, thật xứng với tên của nhà phòng - Thiên Thượng Nhân Gian.

“Đây chính là bất ngờ mà em nói.”

Văn Nhân Mạc nhìn Triển Thất đang nằm trên xích đu, vừa uống rượu vừa nghe ca múa, căn răng hỏi.

“Đúng vậy, sao, cảm thấy không tệ đúng không, tôi thấy lão đại quá cực khổ, cố ý lấy tiền của tôi đi tìm thú vui cho ngài, Đại Ngưu, anh cũng đi xuống đi, mấy cô nương ở đây anh có thể chọn tùy ý, hôm nay gia mời khách.”

Đại Ngưu chỉ hận không thể lập tức biến mất, vừa nghe Triển Thất nói xong thì lập tức lao đi như một làn gió.

“Mấy người cũng rút hết ra ngoài cho tôi.”

Văn Nhân Mạc nhìn ba người đang liếc mắt đưa tình với anh, lớn giọng mắng, anh không dám cam đoan kế tiếp sẽ không giết người.

“Mấy cô đi xuống trước đi.”

Đối mặt với cơn giận của Văn Nhân Mạc, Triển Thất không chút ngạc nhiên, đuổi ba cô gái đang lưu luyến không rời kia ra ngoài.

Khi đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Triển Thất, trong lòng Văn Nhân Mạc có chút khó chịu, lại dám đi tìm phụ nữ cho anh, có phải anh đã quá cứng chịu cô rồi không?

Nhìn Văn Nhân Mạc cả người tỏa ra khí lạnh đang bước dần về phía mình, Triển Thất mới cảm thấy có chút áy náy, có phải đã đùa hơi quá rồi không? Thật ra thì cô cũng chỉ muốn xác định xem Văn Nhân Mạc có chút yêu thích nào với phụ nữ không thôi, xem ra anh thật sự thích đàn ông, khó trách bên người anh không có lấy một người phụ nữ nào, phải biết ba cô gái vừa này đến cô còn thấy động lòng.

Nhìn vẻ hối cải trên mặt Triển Thất, rốt cuộc trong lòng Văn Nhân Mạc cũng thấy thoải mái đôi chút, nhưng nếu anh biết suy nghĩ hiện tại trong lòng Triển Thất, đoán chừng anh sẽ trực tiếp bóp chết cô.

Mặc dù thấy cô hối hận, nhưng trừng phạt thì vẫn phải có, anh đi tới bên người Triển Thất, đè cô xuống, từ từ tiến gần đến mặt cô, nhìn đôi môi mê người của cô, từ từ cúi xuống...

40. Chương 40: Cực Phẩm Tiểu Thụ

Khuôn mặt Văn Nhân Mạc cách càng ngày càng gần, ngay khi anh định hôn lên thì Triển Thất lại đột ngột hét lớn.

“Cuối cùng cũng tới, lão đại, bắt ngờ sắp tới rồi.”

Thấy Triển Thất đột nhiên đẩy anh ra, trong lòng Văn Nhân Mạc không khỏi có chút mất mát, vừa này anh quá tức giận, thấy Triển Thất vẫn không biết hối cải như cũ thì rất muốn nhào qua bóp chết cô. Nhưng đến khi nhích lại gần cô, nhìn thấy khuôn mặt và đôi môi cô thì lại đột nhiên rất muốn hôn lên đó, không biết làm thế nào khiến cô bị dọa hay không.

Nhưng giờ phút này anh lại không muốn nghĩ quá nhiều, vừa này lúc Triển Thất đứng dậy đã vô tình đá trúng chỗ... của anh.

“Lão đại, mau tới đây.”

Triển Thất đẩy cánh cửa sổ nhỏ của nhà phòng ra, gọi Văn Nhân Mạc tới. Tim cô vẫn còn đập thình thịch, bộ dạng vừa này của Văn Nhân Mạc thật dọa người, đáng vẻ như muốn bóp chết cô, xem ra sau này cô không nên đem phụ nữ ra giỡn với anh rồi. Trong lòng cũng thầm tiếc hận, một tuyệt sắc trai đẹp như thế, lại là đồng tính, thật quá lãng phí mà.

Văn Nhân Mạc chỉnh lại quần áo, sau khi trở lại như cũ mới nhìn theo Triển Thất ra ngoài. Lúc này trong sảnh lớn đã được dựng một cái đài, bên dưới là một vòng người vây quanh, trên tay mỗi người đều cầm một mã số, có vẻ như đang muốn đấu giá vật gì đó.

“Các vị đại gia, hôm nay chúng ta sẽ đấu giá một tuyệt sắc, kể từ khi ma ma tôi đây vào nghề đến giờ chưa từng gặp được người nào chói mắt đến vậy.. Được rồi, không nói nhiều nữa, tôi sẽ lập tức dẫn người đó đến cho các vị đại gia được mở rộng tầm mắt.”

Tú bà đứng huyền thuyên cả một tràng dài, mãi đến hi bên người có người thúc giục mới chịu thôi. Hơn nữa còn có một chuyện lạ là, khách xem bên dưới không chỉ có đàn ông mà còn có cả phụ nữ, nhìn thì có vẻ là những phu nhân giàu sang. Từ xưa kỹ viện đã có quy định không cho phụ nữ vào cửa, hôm nay quả là đặc biệt.

Văn Nhân Mạc không biết Triển Thất đang suy nghĩ cái gì, cũng không có tâm trạng mà xem bên dưới đấu giá mặt hàng tuyệt sắc nào, thật ra thì anh còn không biết là bên dưới đang đấu giá.

Bởi vì cửa sổ rất nhỏ, hai người lại cùng nhau nhìn xuống dưới, nên dựa rất sát vào nhau. Bộ dạng lúc này của họ giống như anh đang ôm Triển Thất vào ngực. Triển Thất cao khoảng 1m7, so với phụ nữ mà nói thì đã là rất cao rồi. Nhưng giờ phút này, được anh ôm vào ngực khiến anh cảm thấy cô rất nhỏ bé, khiến cho người ta thương tiếc. Nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định nghe theo tim mình, ôm Triển Thất vào ngực.

Triển Thất lúc này đang một lòng hướng về cuộc đấu giá bên dưới, vốn là hôm nay cô đang định kêu tú bà tìm một vài tiểu quan đến cho Văn Nhân Mạc để anh chọn, không ngờ lại gặp phải buổi đấu giá, nghe nói còn là một xử nam, Văn Nhân Mạc may thật đấy.

Rốt cuộc buổi đấu giá cũng bắt đầu, một cái kiệu được đưa lên đài, màn kiệu từ từ được vén lên, lộ ra khuôn mặt đẹp đến mức người thần phần nộ. Có vẻ là đã bị bỏ thuốc, đang nằm ngủ say trong kiệu, chỉ riêng tư thế ngủ thôi cũng đủ để khiến tất cả đàn ông và phụ nữ bên dưới máu huyết sôi trào, mặt đỏ tìm run.

“Thật là một tiểu thụ tuyệt sắc mà, lão đại, thấy thế nào, mua lại tặng cho anh được chứ.”

“Được.”

Triển Thất xoay người lại, nhìn Văn Nhân Mạc bằng vẻ mặt háo sắc, hỏi, sau đó nghe anh ta nói “Được”, trong lòng lại cảm khái lần nữa: “Quả là một cặp đẹp đôi, Văn Nhân Mạc đẹp trai khí phách, tiểu thụ nhìn lại xinh đẹp tươi trẻ. Cõi đời này cũng chỉ có hai người họ mới có thể xứng với nhau.”

“Hôm nay dù có phải táng gia bại sản tôi cũng phải mua tặng cho lão đại.”

“Ừ.”

Lúc này Văn Nhân Mạc đang chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không biết Triển Thất đang nói cái gì, chỉ thấy Triển Thất mỉm cười với anh, cho nên anh cũng cười với cô.

“Giá khởi điểm là một vạn đại dương, trong tay các vị đều có biển số, mỗi lần giơ biển là giá tăng một ngàn, các vị khách quan bắt đầu kêu giá đi.”

Một vạn một ngàn.

Một vạn năm ngàn.

Một vạn tám ngàn.

...

Mười vạn.

Tú bà vừa kêu bắt đầu, người bên dưới đã bắt đầu sôi trào, chẳng mấy chốc đã tăng đến mười vạn.

Mười lăm vạn đại dương.

Khi giá đã tăng đến mười vạn đại dương Triển Thất mới bắt đầu giơ biển ra giá, trực tiếp nâng giá lên mười lăm vạn. Ở niên đại này, mười lăm vạn đại dương đã đủ cho những gia đình bình thường sống mấy đời, cho dù là gia đình phú quý thì cũng đủ sống cả đời. Nhưng Triển Thất lại không quan tâm, số tiền này đều là tiền trộm được từ Phi Ung trại, lúc xé chiêu cô đã nhờ Diêm Xuyên đi đổi, không ngờ lại đổi được nhiều tiền như vậy.

Triển Thất vừa kêu giá xong tú bà đã cười đến lệch miệng, người đứng đầu ở đây cũng chỉ có giá mười lăm vạn đại dương, không ngờ ra đường nhặt đại một người đàn ông về cũng có thể giúp bà kiếm được nhiều đến vậy. Nhưng bà lại không dám giữ người này lại, bộ dáng lúc ngủ của người này tuy rất yếu ớt, nhưng lúc tỉnh lại rất nguy hiểm.

Mười tám vạn.

Triển Thất vừa nghĩ mình đã nắm chắc thắng lợi thì ở phòng đối diện lại kêu giá. Triển Thất nhìn theo, thấy đối phương cũng là hai thanh niên trẻ tuổi, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đây là nữ cải nam trang. Mặc dù cải trang rất giống, nhưng sau khi cô được Văn Nhân Mạc dạy dỗ thì nhận ra được rất nhiều sơ hở.

“Thú vị thật, không ngờ ở Bạch Thành vẫn còn có người chịu chơi đến vậy.”

Mười chín vạn

Hai mươi ba vạn

Hai mươi lăm vạn

Hai mươi tám vạn

Ba mươi vạn

Triển Thất kêu thêm một lần thì đối phương lại kêu thêm một lần, có vẻ như là muốn đối nghịch với cô. Hôm nay Triển Thất chỉ đem theo ba mươi vạn, là vì lúc Diêm Xuyên đưa cô cô vẫn chưa kịp mang đi cất, nếu không thì cô cũng chỉ định đem theo một vạn, cô nghĩ đi dạo kỹ viện thì thế là đủ rồi.

“Cái người này sao lại như thế chứ, rõ ràng bên cạnh anh đã có một người đàn ông xuất sắc đến vậy, sao còn tham lam muốn giành với tôi.”

Đối phương không ngờ Triển Thất lại cạnh tranh quyết liệt đến vậy, số tiền đó đã là cực hạn với cô.

Nghe cô ta nói như thế, Triển Thất mới phát hiện, không biết từ lúc nào cô đã bị Văn Nhân Mạc ôm chặt vào ngực, vậy mà cô lại không biết.

Đến lúc này Văn Nhân Mạc mới nhận ra Triển Thất đang làm gì, cô lại dám đi giành đàn ông với người phụ nữ khác, lửa giận vừa mới đề xuống lại lần nữa bùng lên.

“Có giỏi thì tới đấu với gia, ai thắng thì thuộc về người đó.”

Triển Thất thấy Văn Nhân Mạc tức giận còn tưởng rằng anh tức là do người bên dưới bị kẻ khác tranh giành, không nói hai lời đã nghĩa khí tìm đối phương quyết đấu, thế phải giúp Văn Nhân Mạc đoạt lại.

“Quyết đấu thì quyết đấu, còn sợ anh sao.”

Hai người nhảy thẳng từ cửa sổ xuống đất, bày thế định đánh nhau, lúc này, tiểu thụ tuyệt sắc đang ngủ say kia tỉnh lại.

“Nếu hai vị đều muốn mua tại hạ, có phải nên nghe thử ý kiến của tại hạ hay không?”

41. Chương 41: Thích?

“Nếu hai vị muốn mua tại hạ, có phải nên nghe ý kiến của tại hạ hay không?”

Ngay khi Triển Thất và cô gái nữ cải nam trang phòng đối diện định đánh nhau, tiểu thụ vẫn giả vờ ngủ say kia tỉnh lại. Giọng nói của hắn không hề ôn nhu như vẻ ngoài của hắn, mà trầm trầm đầy nam tính. Nhưng có lẽ do Triển Thất quá “đàn ông” nên khi nghe giọng nói đầy nam tính đó cũng cảm thấy nó mềm mại, yếu ớt giống với vẻ ngoài.

Dáng vẻ của hắn lúc tỉnh càng thêm lóa mắt, đặc biệt là đôi mắt, không hề có màu đen giống người phương Đông mà là màu xanh đậm. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt kia, mọi người đều sẽ không tự chủ được mà bị hút vào, nước miếng đã sắp chảy đầy cả sảnh rồi.

“Tình cảm thật quá huyền diệu, Văn Nhân Mạc thật có phúc.” Lúc Triển Thất nhìn thấy hắn, trong đầu chỉ có mỗi một ý nghĩ này.

“Muốn tôi đi theo ai thì phải nghe theo ý kiến của tôi.”

Tiểu thụ thấy Triển Thất và cô gái kia đều bị hắn hấp dẫn thì lên tiếng lần nữa.

“Câm miệng.”

Không ngờ hắn vừa nói xong, Triển Thất và cô gái kia đã đồng thời quay sang hắn hét lên cùng một câu. Hai người hét xong thì nhìn nhau cười một chút, xem ra cả hai cô đều không bị mê hoặc, hơn nữa tính cách còn có vẻ giống nhau, nhưng càng như thế, lại càng muốn đánh với đối phương một trận.

“Ra tay đi, người nào thắng thì dẫn hắn đi.”

“Được.”

Sau khi hai cô thống nhất ý kiến xong thì lập tức động thủ đánh nhau. Lúc Văn Nhân Mạc nhìn thấy Triển Thất lộ ra ánh mắt thương thức với tiểu thụ kia thì hận không thể bước tới che kín mắt cô lại. Nhưng thấy cả hai người đều không bị mê hoặc thì lại thấy vui vẻ, giờ lại đang nhàn nhã đứng một bên nhìn hai người quyết đấu.

Mặc dù Triển Thất rất bận rộn nhưng vẫn luôn dành thời gian luyện tập, hơn nữa chỉ cần có thời gian, Văn Nhân Mạc cũng hay luyện tập với cô, thân thủ của cô bây giờ đã có rất ít người có thể thắng được.

Mặc dù thân thủ của đối phương không lợi hại bằng Triển Thất nhưng cũng không yếu, đánh mấy trăm hiệp với Triển Thất, đặc biệt kỹ thuật dùng roi của cô ta rất nhuần nhuyễn, nhưng cuối cùng vẫn bại dưới tay Triển Thất.

“Anh thắng, người đàn ông này là của anh, hôm nay bị gò bó nên không thể đánh hết sức được, ba ngày sau có dám đánh lại một trận nữa không?”

Cô gái này làm việc dứt khoát, thua thì thua, thắng thì thắng khiến cho Triển Thất rất thích, đúng là chỗ này chật hẹp, roi pháp của đối phương không dễ thi triển, mà Triển Thất cũng chỉ tiện tay nhặt một cây côn gỗ, đánh không đã lắm, nghe cô ta nói thế thì lập tức đồng ý.

“Thời gian và địa điểm cụ thể tôi sẽ thông báo cho anh sau, cho tôi biết địa chỉ nhà anh đi.”

Triển Thất không nói cho cô ta biết cô ở Diễm bang, mà để cô ấy đưa tin đến quán rượu trong thành của Văn Nhân Mạc, cô sẽ tìm người đến lấy tin.

“Bà chủ, người này tôi dẫn đi, đây là tiền mua hắn.”

Sau khi thấy được trận đánh vừa nãy của hai người, bà chủ nào dám nói thêm gì nữa, hiện giờ dù Triển Thất có trực tiếp dẫn người đi cũng được, nhanh tay chộp lấy túi tiền Triển Thất đưa rồi biến mất như một cơn gió.

“Sau này anh sẽ đi theo lão gia của chúng tôi, giờ thì theo chúng tôi trở về.”

“Lão đại, thế nào, có thích món quà này không?”

Đầu tiên Triển Thất quay sang nói với tiểu thụ một câu, sau đó hớn hỏ kéo tay Văn Nhân Mạc nói.

Giờ phút này trong mắt Văn Nhân Mạc vô cùng u ám, điều ngạc nhiên mà anh mong đợi thật lâu lại là cái này, anh thật muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong đang chứa cái gì. Anh thật hối hận đã để cô hành hạ mình như thế, cũng oán Đại Ngưu biết mà lại dám dấn thân anh. Mặt càng ngày càng đen, lời kéo Triển Thất ra ngoài, lúc về anh nhất định phải dạy dỗ cô thật tốt mới được.

Đại Ngưu trốn trong góc nhìn Văn Nhân Mạc và Triển Thất đi rồi mới dám lộ ra, hai người bọn họ đi rồi, nhưng vẫn còn một cái phiền phức ở lại, không còn cách khác, hẳn chỉ có thể dắt theo vị tiểu thụ vừa mua được này về bang phái.

“Vị công tử này, người đã bị gia của chúng tôi mua lại, giờ đi theo tôi đi.”

Đại Ngưu lặng lẽ liếc nhìn tiểu thụ này, má ơi, đẹp quá đi, còn đẹp hơn cả phụ nữ nữa. Hẳn đối xử rất khách khí với tiểu thụ này, bởi vì nói không chừng ngày nào đó vị trước mắt này bò lên được giường của Văn Nhân Mạc, đến lúc đó hẳn có muốn hối hận cũng không kịp, Triển Thất chính là một ví dụ sống sờ sờ đó.

Tiểu thụ kia thấy người mua mình là Triển Thất thì trong mắt lóe ra tia sáng phấn khích, hơn nữa, đây là lần đầu tiên hẳn thấy có người không bị vẻ ngoài của mình hấp dẫn. Nhưng hình như hẳn không thêm để mắt đến Văn Nhân Mạc và cô gái nữ cải nam trang kia, mà hai người đó cũng không để hẳn vào mắt.

“Lão đại, tôi đã tốn 30 vạn đại dương để mua về cho anh, sao anh đến nhìn cũng không nhìn lấy một cái, lúc ở trên lầu không phải vẫn còn rất thích sao?”

Triển Thất thấy Văn Nhân Mạc không có chút hứng thú nào với tiểu mỹ nam kia thì bắt đầu tức giận, cô đã phải đánh một trận, còn tốn 30 vạn đại dương mới có được. Nếu không thích thì cứ nói trước, cô cũng không cần phải lãng phí nhiều tiền đến vậy, đây là toàn bộ tiền để dành của cô đó.

“Tôi nói thích hẳn lúc nào, là do em tự ý mua.”

Văn Nhân Mạc có chết cũng không thừa nhận lúc ở trên lầu trong lòng đều đang nghĩ đến cô, cho nên nói xong một câu thì dựa vào xe ngựa giả vờ ngủ say. Chỉ để lại một mình Triển Thất phiền muộn ngồi đó, nghĩ xem ngày mai có đem trả tiểu thụ này lại được không, hoặc là đem bán, đúng rồi, đem bán lại cho cô gái lúc này là được rồi.

Triển Thất nghĩ thông suốt rồi thì cũng thấy mệt mỏi, muốn híp mắt một lát nhưng lại thấy không thoải mái, cuối cùng nhìn sang Văn Nhân Mạc đang ngủ say, anh đã chọc tức tôi, vậy thì tôi cũng không cho anh ngủ ngon, cô đổi vị trí sang ngồi cạnh Văn Nhân Mạc, vùi vào ngực anh ngủ, lần này quả thật khiến cho Văn Nhân Mạc không ngủ được.

Nhìn Triển Thất đang ngủ say, trong lòng Văn Nhân Mạc rất loạn, kể từ sau khi cô xuất hiện anh rất thất thường. Trước kia anh rất ghét phụ nữ nhưng lại không ghét cô, anh ghét người khác đụng chạm nhưng lại thích cô đến gần, lúc xa cách thì lại thường nhớ tới cô. Lúc anh nghe tin cô bị thương thì chỉ hận không thể lập tức giết chết những kẻ làm cô bị thương, thấy tên đàn ông khác đến gần cô thì lại thấy phiền muộn, muốn giấu cô đi, hi vọng cô chỉ thuộc về mình anh, chẳng lẽ đây chính là thích sao?

42. Chương 42: Chó Ngáp Phải Ruồi

Văn Nhân Mạc suy nghĩ, xác định mình đã yêu thích Triển Thất, nếu thích thì phải nắm giữ thật chặt.

Khoảng thời gian này Triển Thất luôn nghỉ ngơi không tốt, về đến Mạc thành rồi còn phải vất vả tạo bất ngờ cho Văn Nhân Mạc, giờ được vùi vào ngực Văn Nhân Mạc, cô ngủ vô cùng thoải mái. Được Văn Nhân Mạc ôm vào ngực mặc dù không đủ mềm mại, còn hơi thô ráp, nhưng lại khiến cô cảm thấy rất ấm áp, rất yên tâm, đôi tay thế rồi ôm hẳn tiếp tục ngủ.

Nhìn Triển Thất cứ nhích tới nhích lui không chút đề phòng trong ngực anh, tâm tình Văn Nhân Mạc lại lơ lửng lần nữa.

“Vật nhỏ, từ giờ em chỉ có thể thuộc về một mình tôi, chờ khi em trưởng thành rồi cũng chỉ có thể làm người phụ nữ của Văn Nhân Mạc tôi.”

Bây giờ Triển Thất mới 16 tuổi, mặc dù thời kì này kết hôn tương đối sớm, nhưng 16 tuổi vẫn còn quá nhỏ, cho nên Văn Nhân Mạc không vội cho cô biết mình thích cô. Anh sẽ giữ cô bên người, đợi cô lớn lên. Đợi

đến khi anh giúp cô hoàn thành tâm nguyện của mình và giải quyết xong chuyện của anh rồi, anh sẽ dẫn cô đi du ngoạn khắp nơi, cho cô một cuộc sống tự do tự tại.

Lúc Triển Thất tỉnh lại thì đang nằm trên giường của mình, lúc về đến Diễm bang, bởi vì cô ngủ quá sâu nên Văn Nhân Mạc đã ôm cô về phòng, nhưng vì trời đã khuya, Văn Nhân Mạc lại cố ý tránh né nên không ai nhìn thấy.

Hiện giờ anh không muốn mang đến phiền toái cho cô, cứ thuận theo tự nhiên thì hơn, hơn nữa anh thấy Triển Thất cũng không chán ghét việc tiếp xúc với anh, có lẽ cô cũng thích anh, anh tin đợi đến khi cô hiểu được thế nào là yêu thì nhất định sẽ yêu anh.

Nhưng có lẽ Văn Nhân Mạc không biết, trong lòng Triển Thất, anh đã bị gấn cái móc là đoạn tụ. Vậy nên cô cũng không ngại đụng tay đụng chân với anh, cô coi anh như anh em. Đáng tiếc, cô thông minh về mọi mặt, nhưng mặt tình cảm lại vô cùng ngốc nghếch, cho nên, mọi tính toán của Văn Nhân Mạc đều bị chìm vào khoảng không.

Hôm sau, sau khi luyện công, đến lúc ăn cơm Triển Thất mới nhớ tới hôm qua mình có cầm 30 vạn đi mua một tiểu thụ, không ngờ chuyện quan trọng đến thế mà cô lại quên mất, lập tức chạy ra ngoài tìm người.

“Nhị bang chủ, Đại Ngưu nói người anh muốn tìm đang ở tại sương phòng, để tôi dẫn anh qua đó.”

Sau khi Đại Ngưu đưa về trở về thì đã chạy trốn trong đêm, chỉ sợ Văn Nhân Mạc sẽ lôi hấn ra mà xả giận.

“Anh tên gì?”

“Tôi tên là Nam Cung Ngọc.”

Cậu tiểu thụ này cũng đã chuẩn bị sẵn chờ Triển Thất tới, đôi mắt trong suốt sáng rõ nhìn Triển Thất, dáng vẻ rất biết nghe lời.

“Trong nhà anh còn có ai không? Nhà ở đâu? Sao lại bị đưa vào kỹ viện?”

“Người nhà tôi đã không ai cần tôi nữa, sau khi họ bán tôi cho những người đó thì đi mất. Không phải đến cả chủ tử cũng không cần tôi đó chứ?”

Quả thật Triển Thất rất muốn không cần hấn nữa, nếu Văn Nhân Mạc đã không có hứng thú với hấn, vậy thì không thể lãng phí nhiều tiền như vậy. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt vô tội đang van nài kia, những lời đó không cách nào thoát ra khỏi miệng được.

“Diễm bang không giữ người vô dụng, anh có lý do gì để tôi giữ anh lại?”

“Chủ tử sẽ giữ tôi lại, trước lúc đến đây tôi đã bói một quẻ, sau này trước khi làm việc gì tôi cũng sẽ giúp chủ tử tính toán thời gian hành động tốt nhất.”

“Bói quẻ?” Trong lòng Triển Thất thầm nghi ngờ, là một người hiện đại, cô vốn không tin vào những điều này, nhưng kể từ khi xảy ra sự kiện trọng sinh đó, cô đã tin trên thế giới này có rất nhiều chuyện hoa học không thể giải thích được.

“Nếu biết bói toán, sao anh không tự xem ình, mà để lưu lạc vào kỹ viện thế kia?”

“Bẩm chủ tử, tôi đã tính ra là mình sẽ gặp được quý nhân trong đời ở tại kỹ viện, cho nên tôi vẫn luôn chờ chủ tử xuất hiện.”

Nam Cung Ngọc như biết được Triển Thất muốn hỏi gì, kiên nhẫn trả lời.

“Vậy anh xem coi sau này tôi sẽ thế nào, có thể sống được bao lâu.”

Chuyện bói toán mà Nam Cung Ngọc nói, Triển Thất nửa tin nửa ngờ, cố ý đưa ra một vấn đề để làm khó hấn.

“Từ khi ra đời đến năm 16 tuổi chủ tử đã trải qua các loại kiếp nạn, năm nay là năm gặp phải kiếp nạn lớn nhất trong đời, qua được thì phá kén thành bướm, thất bại thì vạn kiếp bất phục. Dựa theo quẻ bói thì sinh mệnh của chủ nhân đã hết, nhưng nó lại xuất hiện một hiện tượng rất quý dị, từ trong tuyệt cảnh sinh ra một đường cơ may.”

Nam Cung Ngọc nghe Triển Thất nói xong thì lấy ra ba đồng tiền bắt đầu xem cho cô, nhưng coi được một nửa thì chân mày cau lại, nghi ngờ nói, hắn đã từng xem cho rất nhiều người cũng chưa từng gặp phải hiện tượng quỷ dị này.

Trong lòng Triển Thất thầm nhắc lại mấy chữ “sinh mệnh đã hết”, chẳng lẽ hắn thật sự xem được Triển Thất vốn đã chết, cô bây giờ chỉ là một luồng u hồn đến từ hiện đại mà thôi.

Nam Cung Ngọc lắc lại mấy đồng tiền, mày nhíu ngày càng chặt, ước chừng khoảng một nén nhang mới nói với Triển Thất: “Bẩm chủ tử, mạng của chủ tử tôi coi không được, trên đời chỉ có hai loại mệnh số không thể nhìn thấu, một là người có được thiên mệnh, một loại khác chính là người đã mất đi sinh mệnh, mệnh của chủ tử không phải thiên mệnh, cũng không phải người đã mất đi sinh mệnh, nhưng lại có biểu hiện này, trừ phi là...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi linh hồn của chủ tử đã bị tráo đổi, sau khi hoán đổi linh hồn sẽ thoát khỏi sự khống chế của số mệnh, cho nên không thể xem được mệnh số của chủ tử.”

Nam Cung Ngọc do dự một lát rồi lên tiếng, hắn không nhìn thấu được mạng của Triển Thất, tuy quẻ bói nói thế nhưng hắn không cách nào tin được linh hồn của Triển Thất đã bị hoán đổi.

Hắn không tin, Triển Thất cũng hiểu được, cô tin hắn thật sự có bản lãnh này, rõ là chó ngáp phải ruồi mà. Hắn có được sở trường đó, cô lại chỉ tốn 30 vạn đại dương đã có thể có được một nhân tài như vậy, quả là hời to rồi.

“Chủ tử, là tôi tự nguyện nhận ngài là chủ tử, cho nên xuất hiện ở đó cũng vì muốn chờ chủ tử tới, chủ tử có muốn lấy lại 30 vạn đó không?”

Nam Cung Ngọc nhìn bộ dáng của Triển Thất đã đoán được cô đang nghĩ gì, hơn nữa cho cái loại tú bà vô lương đó nhiều tiền như vậy hắn cũng không cam lòng.

“Nếu anh đã tự nguyện, anh nói xem phải làm thế nào chúng ta mới có thể lấy lại tiền đây?”

Triển Thất biết hắn muốn ra tay, cô cũng vui vẻ xem xem hắn có bản lãnh gì, cô không giữ người vô dụng bên mình.

Nam Cung Ngọc nói cho Triển Thất biết, tất cả mọi việc cứ giao cho hắn, chỉ cần buổi tối Triển Thất đi đến kỹ viện với hắn là được.

Đến đêm, Triển Thất dẫn theo Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc quay lại kỹ viện chỗ hôm qua mua Nam Cung Ngọc. Nhưng lần này ba người bọn họ không nghênh ngang tiến vào mà nhảy vào từ đường cửa sổ. Nam Cung Ngọc có giác quan thứ sáu vô cùng mạnh, dễ dàng dẫn Triển Thất và Diêm Xuyên tránh né đám lính canh.

“Chủ tử, tiền của ngài được cất ở đây.”

Sau khi Nam Cung Ngọc nói xong Triển Thất liền mở cánh cửa mật thất của tú bà ra, ba người lần lượt bước vào, bên trong là một hầm ngầm, phía trên vách tường có vài ô vuông lồi ra ngoài, Triển Thất vừa nhấn vào đã phát hiện tiền tài bên trong quả thật có rất nhiều, không riêng gì 30 vạn của cô mà còn có mấy rương châu báu nhỏ, hai mươi mấy vạn ngân phiếu.

Triển Thất tuân theo nguyên tắc kẻ trộm không về tay không, chia đám châu báu ra cho Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc cầm. Mặc dù Nam Cung Ngọc có dáng vẻ tiểu thụ, nhưng công phu lại rất tốt, Triển Thất cảm thấy thân thủ của hắn không kém gì cô.

“Chủ tử, tôi ở đây một thời gian, thấy tú bà này cường đoạt những cô gái đàn ông, còn lừa bán trẻ em, làm đủ mọi chuyện xấu.”

Nam Cung Ngọc vừa nói, Triển Thất đã hiểu, một ma cô vô lương tâm như thế, dĩ nhiên phải ra tay dạy dỗ mới được.

“Diêm Xuyên, đi thu thập một vài chất dễ cháy lại đây, hôm nay gia phải thay trời hành đạo mới được.”

43. Chương 43: Đốt Kỹ Viện

“Diêm Xuyên, đi thu thập mấy chất dễ cháy lại đây, hôm nay, gia phải thay trời hành đạo.”

Sau khi Nam Cung Ngọc nghe được lời của Triển Thất thì nở nụ cười đầy tà mị, Diêm Xuyên vừa nghe, lập tức hiểu được Triển Thất muốn làm gì, hơn nữa loại chuyện như vậy hẳn cũng thích, liền dựa vào khinh công cao siêu hơn người biến mất trong nháy mắt.

“Chủ tử, đây là thứ ngài cần, cho dù kỹ viện này có đến mười gian thì cũng sẽ bị đốt sạch sẽ.”

“Tốt, nhưng người bên trong không nên chết, các anh đến chung quanh đốt chút lửa gây xôn xao để mọi người bên trong rút lui hết đi, sau khi rút lui rồi chúng ta mới chơi lớn một chút.”

Lâu rồi chưa làm loại chuyện thế này, Triển Thất cảm thấy trong cơ thể cô có phần tử bạo lực, chỉ cần làm chuyện xấu sẽ trở nên rất hưng phấn.

Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên nghe xong thì mỗi người cầm mấy thùng dầu đi phóng hỏa, Triển Thất muốn ở lại đây, đứng ngay trước mặt tú bà mà đốt sạch sẽ mọi thứ.

Lửa bên ngoài được đốt rất nhanh, những gã đàn ông vừa rồi còn đang đắm chìm trong hương sắc kia ngay cả quần cũng không kịp mặc đã vội chạy ra ngoài, những cô gái kia cũng vậy, có người khoác áo, có kẻ khoác mền chạy ra ngoài. Triển Thất ngồi trên nóc nhà nhìn một đám nam nữ thân thể trần truồng chạy đầy đường.

“Aizz, nếu có máy chụp hình thì thật tốt, phải chụp lại cảnh tập thể trần truồng cùng nhau chạy này mới được, cũng không dễ gì được nhìn thấy. Cô này đáng người không tệ, chân dài ghê luôn, oa, tên này thật cường hân, lớn như vậy, em gái này cũng rất lớn nữa...”

“Không cho nhìn.”

Triển Thất đang ngắm nhìn, thưởng thức trai đẹp gái xinh thì đột nhiên mắt bị che lại. Không cần phải nói, người có thể lảng lẽ xuất hiện bên cạnh cô mà không bị phát hiện chỉ có thể là Văn Nhân Mạc, hơn nữa hơi thở của anh đã quá quen thuộc, dù không nhìn cũng biết là ai.

“Lão đại, sao anh lại tới đây, chẳng lẽ anh cũng định đi vụng trộm một mình vào ban đêm sao?”

Triển Thất lấy cái tay của Văn Nhân Mạc ra, quay đầu lại nhìn anh đầy mập mờ, cô còn tự hỏi, một người đàn ông phải làm thế nào để giải quyết vấn đề sinh lý? Thì ra là đợi đến tối rồi tự mình đến kỹ viện vụng trộm. Kỹ viện ở đây không chỉ có phụ nữ, còn có tiểu quan, đương nhiên Triển Thất cho rằng anh tới đây tìm đàn ông.

Văn Nhân Mạc không biết Triển Thất đang nói cái gì, lúc tối anh ngủ không yên muốn tìm Triển Thất lại phát hiện cô không có ở đó, hơn nữa cả Diêm Xuyên và tiểu thụ bị mua về cũng không thấy, anh liền đoán được có thể là cô đến kỹ viện lấy lại tiền. Nhưng không ngờ cô lại ngồi trên nóc nhà nhìn đàn ông khỏa thân, còn bình luận, vóc dáng của những người đó nào có đẹp bằng anh, muốn nhìn thì cũng nên nhìn anh mới đúng chứ.

“Có người đến.”

Trong lúc Triển Thất còn đang suy nghĩ phải chế nhạo Văn Nhân Mạc thế nào thì bỗng nghe tiếng người đi tới, Văn Nhân Mạc nghe được trước cô, hai người ăn ý không nói chuyện. Người tới không phải ai khác, chính là tú bà của kỹ viện, tất cả mọi người đều chạy ra ngoài trốn, chỉ có một mình bà ta quay trở lại, đương nhiên là vì đồng tiền tài trong mật thất.

Triển Thất liếc mắt nhìn đầy thương hại, sống chết trước mắt mà vẫn không quên quay lại lấy tiền, chẳng lẽ tiền bạc quan trọng đến thế sao?

Tú bà đi tới mật thất, mở ám vách ra, bên trong không phải là vàng bạc châu báu, mà là dầu mỡ lúc này Triễn Thất để vào, bà ta thấy không có tiền thì như bị điên, lục tung tất cả ám vách lên, trên người cũng bị dính đầy dầu mỡ.

“Tiền của tôi, tiền của tôi, ai trộm tiền của tôi nhanh trả lại cho tôi đi.”

Lúc bà ta phát hiện tiền đã mất thì điên lên vọt ra ngoài, vừa chạy vừa kêu to, nhưng lúc này phần lớn mọi người đều đã chạy ra ngoài, còn có ai quan tâm bà ta bị gì đâu chứ. Lúc bà ta chạy được ra đến cửa chính thì bị ngọn lửa liếm tới, lập tức cả người đều bùng cháy.

“Bà ta là người của Bạch bang, kỹ viện này cũng là tài sản của Bạch bang, bình thường bà ta hay lừa bán phụ nữ trẻ em, sau đó giam trong kỹ viện ép bọn họ ra ngoài tiếp khách, trừng phạt đúng tội.”

Triễn Thất vốn cũng thấy hơi đau lòng, một người đang sống tốt như vậy thì bị chết cháy, nhưng sau khi nghe Văn Nhân Mạc nói xong thì hoàn toàn yên tâm. Đem phần dầu còn lại tưới hết xuống dưới, lại ném thêm một cây đuốc đốt cháy cả kỹ viện.

“Chủ tử, mọi người đều đã sơ tán hết rồi, trong đó còn có mấy người thông đồng làm bậy với tú bà kia đều bị tôi đánh bất tỉnh nhốt trong phòng rồi.”

Nam Cung Ngọc đã ở nơi này được một thời gian, rất quen thuộc với những người này, mấy tên đại ác đó cũng bị bắt hết lại.

“Chúng ta đi trước thôi, người của Bạch bang đến rồi.”

Đây là chỗ quan trọng của Bạch bang, kỹ viện chẳng những có thể kiếm tiền, còn có thể thu thập các loại tình báo, giờ bị cháy lớn như vậy hẳn phải có người đến liền. Thật ra thì đến giờ bọn họ mới đến là do Văn Nhân Mạc phả người trì hoãn, lúc anh vừa tới đã đoán được Triễn Thất sẽ không lập tức lấy tiền rồi đi, cho nên trước đó đã an bài người giữ chân Bạch bang để cô chơi cho tận hứng.

Sau khi mấy người bọn họ rời khỏi kỹ viện thì người của Bạch bang chạy tới, nhưng lúc này đã chậm, kỹ viện lớn nhất Bạch bang đã trở thành một mảng phế tích. Kỹ viện này bị đốt, Bạch bang sẽ phải chịu đả kích rất lớn, không chỉ nguồn thu nhập bị giảm đi đáng kể, mà tin tức của họ trong thời gian tới cũng phải chịu ảnh hưởng.

“Chủ tử, thấy tôi làm thế nào, ngài hài lòng chứ.”

Sau khi bọn họ quay về Diêm bang, Nam Cung Ngọc quay sang hỏi Triễn Thất, giống như một đứa trẻ đòi khen sau khi làm việc.

“Ngoan, lần này làm không tệ.”

Triễn Thất không chỉ... trong lòng cảm thấy hẳn giống đứa bé, mà hành động thực tế cũng như thế, vừa nói vừa giơ tay sờ đầu hẳn tỏ ý khích lệ.

Văn Nhân Mạc nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Nam Cung Ngọc thì nổi hết da gà, trong mắt như bốc lửa nhìn chằm chằm Nam Cung Ngọc.

Anh đã cho người tra xét lai lịch của tên này, rất sạch sẽ, không biết vì lý do gì mà tìm đến Triễn Thất, chuyện ban ngày anh cũng đã nghe nói, anh cũng không có ý kiến gì khi Triễn Thất giữ hẳn lại, nhưng mà giữ lại thì cũng không thể để hẳn dựa vào gần như thế được, Diêm Xuyên thì tương đối thức thời hơn.

Thật ra thì Diêm Xuyên cũng rất muốn dựa sát vào Triễn Thất như thế, nhưng bản thân hẳn tương đối vạm vỡ, cũng không biết làm cách nào để thân mật với. Quan trọng nhất là, cái loại ánh mắt giết người đó của Văn Nhân Mạc khiến hẳn thấy rất áp lực.

Đối với ánh mắt giết người của Văn Nhân Mạc, Nam Cung Ngọc chẳng những không sợ, còn dùng sức cọ vào tay Triễn Thất, khiêu khích nhìn Văn Nhân Mạc, ý nói, có giỏi thì anh cũng làm thử như tôi xem.

Giữa hai người họ đang nồng nặc thuốc súng, nhưng trong mắt Triễn Thất thì lại khác, cô thấy rõ ràng là họ đang liếc mắt đưa tình.

Cứ như vậy, hai người cứ trừng mắt nhìn đối phương mà trở lại Diễm bang, Triển Thất thì cười mập mờ suốt cả đoạn đường.

“Nhị bang chủ, thư của ngài.”

Ngày hôm sau, lúc Triển Thất đang ăn cơm thì có người đưa tới một phong thư, phong thư này chính là của cô gái chạm mặt ở kỹ viện hôm đó đưa tới, trong thư hẹn địa điểm quyết đấu. Vốn là Triển Thất muốn nhường Nam Cung Ngọc cho cô ta, nhưng giờ lại không thể, cho nên, cuộc quyết đấu này không thể tránh được rồi.

44. Chương 44: Tỷ Võ Chọn Rể

Triển Thất đi tới nơi hẹn theo địa điểm trên thư, cô dẫn theo Diêm Xuyên đi cùng, Nam Cung Ngọc quá thu hút tầm mắt mọi người nên cô cho hắn ở lại Diễm bang để bồi dưỡng tình cảm với Văn Nhân Mặc.

“Sao lại nhiều người như vậy, không phải chỉ đánh một trận thôi sao, lại còn bày cả lôi đài.”

Triển Thất đến chỗ hẹn nhìn cả đám người đang vây quanh lôi đài hò hét, mà trên lôi đài lại có một hàng người đang ngồi, nhìn có vẻ giống với bộ dạng giám khảo.

Triển Thất nhìn một hồi, thì ra là bày lôi đài để tỷ thí thật, hình như người thắng còn có tiền thưởng. Trên đài có rất nhiều người tham gia, nhưng phần lớn cũng chỉ biết chút quyền cước, chờ đợi một hồi rồi cuộc cũng nhìn thấy cô gái ngày đó xuất hiện.

Cô vừa xuất hiện đã dẫn đến một trận xôn xao, Triển Thất cũng không biết đám người kia hưng phấn chuyện gì. Cô gái này quả nhiên lợi hại, một cây roi chín khúc của cô đùa giỡn vô cùng uy vũ, chẳng mấy chốc trên đài chỉ còn lại mình cô.

“Các vị, còn có ai muốn lên thử nữa hay không.”

Mấy người vừa lên đài kia, đều bị đánh đến trầy da tróc vẩy, làm gì có ai dám lên nữa chứ.

“Cô em xuống tay ác độc thật đấy, nhưng gia đây lại thích tính tình cay độc.”

Triển Thất không thấy ai lên đài thì tung người nhảy lên, nói ra đầy lời khinh bạc. Quả nhiên, cô vừa nói xong thì cô gái kia lập tức vùng roi, lôi đài rộng lớn, cô vận dụng roi tự nhiên, uy lực cũng lớn hơn so với hôm ở kỹ viện. Nhưng Triển Thất không sợ, ngày đó cô cũng chưa vận dụng hết sức, huống chi sau khi trở về Văn Nhân Mặc còn chỉ cô những sơ hở trong roi pháp của cô ta, cho nên cô ứng phó rất tự nhiên.

“Tiểu nương tử cay cú như thế thì sao có hán tử nào dám muốn cô chứ, không thì cứ đi theo gia đi được không.”

Triển Thất vừa đánh vừa cất giọng đùa giỡn, người bên dưới nhìn thấy Triển Thất có thể dễ dàng chế phục cô gái kia, cũng bắt đầu hò hét theo. Hơn nữa, những người ở đây đều không hề ngạc nhiên với thân phận nữ của cô, mọi người đều đã quen chuyện cô hay nữ cải nam trang.

“Tên khốn khiếp này.”

Hiển nhiên đối phương là lần đầu tiên nghe được có người nói chuyện với mình với giọng điệu đó, trên mặt không biết là tức giận hay thẹn thùng mà đỏ như sắp rỉ máu. Tay vùng roi cũng ngày càng độc ác, không ngừng vút về phía Triển Thất, nhưng hai người quyết đấu kiêng kỵ nhất là tâm trí không tỉnh táo, công phu của cô vốn đã thua Triển Thất, giờ lại càng không thể đánh trả.

“Thì ra còn là một mỹ nhân.”

“Tới quần áo tôi cũng cởi xuống giúp cô rồi, một thân nam trang này nhìn thật chương mắt.”

Trong lúc cô gái kia không chú ý Triển Thất tháo cái mũ trên đầu cô xuống, sau đó, đưa tay cởi nút trên áo cô, thật ra thì cô chỉ muốn hù dọa cô ta một chút mà thôi, không ngờ đối phương lại gấp gáp đến nỗi

bị mất trọng tâm mà ngã xuống đất. Đúng lúc tay của Triển Thất đang kéo lấy áo cô ta, thế là, áo khoác cũng bị cởi ra theo.

“Anh...”

Đối phương tức đến mức không nói nổi một câu trọn vẹn, kéo áo chạy mất, Triển Thất chỉ có thể gào thét trong lòng, cô không hề cố ý mà.

May mà thời kỳ này không quá bão thủ, cô ta vẫn còn mặc quần áo bên trong, cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến thanh danh của cô ta. Những người vây xem bên dưới thấy cô kéo áo chạy mất cũng bắt đầu ồn lên.

“Xin hỏi vị tiểu ca này tên gì, từ đâu tới?”

Triển Thất thấy cô gái kia chạy mới thì cũng muốn rời đi, nhưng lại bị một người lớn tuổi ngồi trên đài gọi lại. Từ lúc bắt đầu tỷ thí cô đã để ý thấy, khi cô vừa lên đài ông lão này đã bắt đầu nhìn cô cười, ánh mắt kia khiến cả người Triển Thất đều thấy không thoải mái.

“Bang chủ Tiễn, đây là nhị bang chủ mới nhậm chức của Diễm bang chúng tôi, Triển Thất.”

Triển Thất vừa định báo tên giả thì một người đã giành nói trước, người này Triển Thất chưa từng gặp, nhưng từ giọng điệu của hắn thì chắc là đệ tử Diễm bang. Triển Thất không biết là, hiện tại nhân khí của cô ở Diễm bang đã vượt cả Văn Nhân Mạc. Nhưng khi nghe nói đối phương là lão đại Tiễn bang, một trong tam cự đầu (ba bang phái đứng đầu) của Bạch thành thì trong lòng Triển Thất đột ngột cảm thấy không ổn.

“Thì ra là bang chủ Triển, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tôi vẫn luôn rất thích bang chủ Văn nhà cậu, đã từng gặp mặt vài lần, cũng xem là có giao tình. Vốn định để cậu ta làm con rể tôi, nhưng tiểu nữ lại lọt vào mắt của con rể Triển, là may mắn của nó.”

Ở Bạch thành có ba thế lực, Triển Thất đã từng đụng mặt Bạch bang, nhưng lại chưa từng gặp qua bang chủ Tiễn bang. Nhưng cô đã từng nghe Văn Nhân Mạc nói, bang chủ Tiễn bang Tiễn Đại Đầu là người trượng nghĩa, hơn nữa những năm gần đây cũng bắt đầu chuyển dần từ hắc đạo sang buôn bán. Cho nên ông là người rất khiên tốn, cho dù Bạch bang và Diễm bang có đấu đá nhau thì cũng không tham dự vào.

Cô gái vừa nảy quyết đấu với Triển Thất là con gái của bang chủ Tiễn, ba ngày trước đột ngột trở lại nói với ông là muốn tự chọn chồng ình, nên mới có trận tỷ võ kén rể này. Sau khi Triển Thất lên đài, người tình mất như ông đã lập tức biết được con gái mình để ý đến ai.

Tuy bình thường người cha nào gặp cảnh Triển Thất đùa giỡn con gái mình như thế cũng sẽ nổi trận lôi đình, nhưng hiển nhiên Tiễn Đại Đầu là ngoại lệ. Ông rất hiểu con gái của mình, cả ngày lẫn vào đám đàn ông, có rất ít người có thể quản được nó, giờ Triển Thất lại có thể thu thập nó, ông cao hứng còn không kịp nữa là. Bang chủ Tiễn càng nhìn Triển Thất càng thấy thuận mắt, cho nên từ xưng hô bang chủ Triển lúc đầu, giờ đã trực tiếp đổi thành con rể.

Lúc nghe Tiễn Đại Đầu gọi cô là con rể, Triển Thất có cảm sét như bị sét đánh. Nếu cái ông Tiễn Đại Đầu này mà biết cô là nữ, không biết có trực tiếp đập chết cô hay không.

“Tiễn bang chủ, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi, tôi và con gái ông chỉ mới gặp mặt có hai lần, cũng không có tình yêu nam nữ, không tin ông cứ về hỏi lại con gái ông đi.”

“Cái gì, cậu đã thắng cuộc tranh tài, còn làm ra chuyện ban này, giờ lại không dám nhận?”

Tiễn Đại Đầu nghe Triển Thất nói xong lập tức kích động, vừa định đứng dậy thì một gã sai vặt đưa cho Tiễn Đại Đầu một tờ giấy, không biết trên đó viết gì, sau khi Tiễn Đại Đầu xem xong thì lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười.

“Con rể Triển không cần ngại, trận tỷ võ này cả Bạch thành ai ai cũng biết, hôm nay cậu đã thắng cuộc tranh tài, dĩ nhiên chính là con rể của tôi. Con rể ngoan, hôm nay tôi còn có việc phải làm, để hôm nào đó chúng ta cùng uống với nhau hai chén.”

Lúc này Triển Thất mới biết, cuộc tỷ thí này thì ra là tỷ võ kén rể, mấy ngày nay cô chỉ toàn rúc ở Diễm bang đào móc tiềm lực của Nam Cung Ngọc, không nghe được tin này. Còn Diễm Xuyên thì lần đầu tới

Bạch thành, vẫn chưa mấy quen thuộc với nơi này, hai ngày nay cũng đang bận ở Diễm bang làm quen với vai trò mới của mình, cho nên, hai người bọn họ thật sự không biết đây là tỷ võ kén rể.

“Nghe nói hôm nay em thắng được người vợ trở về.”

Triển Thất vừa về tới Diễm bang, Văn Nhân Mạc đã cười nói, cô gái của anh, không chỉ có thể hấp dẫn đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng bị cô hấp dẫn.

“Lão đại, anh đừng có bỏ đá xuống giếng, mau giúp tôi nghĩ cách giải quyết đi.”

Triển Thất đang nghĩ xem cô có nên ra ngoài vài ngày để tránh đầu gió hay không, cưới một cô gái? Cô cũng không phải là đồng tính.

“Nhị bang chủ, ngoài cửa có một người tự xưng là vị hôn thê của ngài cầu kiến.”

Triển Thất còn đang định chạy trốn thì vị kia đã tìm đến.

“Nhị bang chủ, ngoài cửa, ngoài cửa lại có thêm một cô gái nữa, cũng nói là vị hôn thê của ngài.”

Văn Nhân Mạc nhúc nhích đầu nhìn Triển Thất đang ngu người trước mặt, không biết là phải chế giễu hay tán dương cô đây, chỉ đi ra ngoài có một chuyến đã đem về được hai vị hôn thê.

45. Chương 45

“Thì cứ nói là tôi không có ở đây, ra ngoài đi.”

Triển Thất cũng không quản hai người bên ngoài là hai người nào, nhưng có một chuyện có thể xác định, cái cô con gái của lão đại Tiền kia cũng không phải là đèn càn dầu, hay cô nên trốn đi trước nhĩ. Bị một đám lưu manh cầm dao xông tới cô không sợ, nhưng bị một cô gái nhào tới thì thật đáng sợ.

“Anh dám chạy, anh đoạt đàn ông của tôi, làm hại tôi bị cha tôi bức hôn, sau đó còn quang minh chính đại đánh thắng tỷ võ kén rể, giờ anh lại muốn bỏ mặc tôi, không có cửa đâu, đời này Tiền Kỳ tôi không phải anh không gả.”

Triển Thất còn đang suy nghĩ mấy ngày tới phải đi đâu trốn, cô con gái của lão đại Tiền đã xông vào.

“Vợ trước?” (Tiếng trung của Tiền Kỳ và vợ trước (tiền thê) đồng âm với nhau) Cái tên này đặt thật hay, Triển Thất nghe cô ta nói xong cũng không nhận được phải bội phục Tiền Đại Đầu, thật biết đặt tên mà.

“Triển Thất.”

Triển Thất vừa định khuyên nhủ Tiền Kỳ, bên ngoài lại vang lên một giọng nói êm dịu, không chỉ giọng nói nhỏ nhẹ, mà dáng người cũng vô cùng thước tha, người này chính là Long Mai ở Mạc thành.

“Long Mai.”

Triển Thất vừa nghe giọng đã biết là ai tới, cô đã nhận lời Long môn chủ là sẽ chữa bệnh cho Long Mai. Gần đây cô và Văn Nhân Mạc cũng đã gần nghiên cứu xong thuốc giải có thể khắc chế được loại độc đó, cho nên đã phái người truyền tin gọi Long Mai tới đây.

Gần đây Long Mai bị độc được hành hạ, người cũng gầy xuống một vòng, nhưng tinh thần thì không tệ lắm. Tính ra thì, cô được xem như là chị của Triển Thất, hơn nữa Triển Thất cũng rất thích cô, cho nên cũng rất nhiệt tình chào đón cô.

Nhìn thấy Triển Thất đôi dài khác nhau như thế, Tiền Kỳ lập tức giận dữ, túm chặt lấy một tay Triển Thất giống như Long Mai.

“Anh là đàn ông của tôi, không thể đụng chạm cô gái khác.”

Tiền Kỳ đã hoàn toàn xem Triển Thất là của mình. Hôm nay cô mặc một bộ đồ màu đỏ, tóc cũng dùng dây đỏ buộc cao lên, chân mang một đôi giày bó, thắt lưng chính là cây roi chín khúc của cô, mười phần anh khí. Cả người giống như nắng hè chói chang, nhiệt tình như lửa.

Long Mai thì hoàn toàn đối lập với cô, mặc một bộ đầm kiểu tây dương màu trắng, đầu đội mũ dạ màu trắng, chân mang đôi giày cao gót đang thịnh hành, kết hợp với vẻ ngoài yếu đuối, nhìn xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù dáng vẻ hai người không tính là tuyệt sắc, nhưng mỗi người đều có nét riêng, đứng giữa đám người cũng đủ để trở nên nổi bật.

Nếu Triển Thất là đàn ông, vậy sẽ xem như là diễm phúc, nhưng cô là nữ mà.

“Cái gì mà đàn ông của cô, tôi đã sớm thề sẽ lấy thân báo đáp, cô mới là cô gái khác.”

Mặc dù Long Mai nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lúc nói chuyện cũng rất có khí thế.

“Cái cô gái bệnh tật này, có tư cách gì mà đứng bên cạnh anh ấy, cái anh ấy cần là một người vợ có thể sánh vai với anh ấy như tôi.”

“Giờ có ai thích được loại phụ nữ dã man như cô chứ, mặc dù tôi không thể sánh vai chiến đấu với anh ấy, nhưng tôi có thể ở sau lưng ủng hộ anh ấy, giúp đỡ anh ấy.”

...

“Được rồi, hai người các cô đừng ồn nữa, tôi có chuyện cần nói với Bang chủ, các cô đi xuống trước đi.”

Triển Thất nghe hai người các cô cãi nhau mà đau cả đầu, nếu còn tiếp tục như vậy, đầu cô sẽ nổ tung mất.

“Hừ.”

Tiền Kỳ và Long Mai trừng mắt nhìn nhau rồi tự mình đi về phòng khách nghỉ ngơi, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Triển Thất, khiến cô hận không thể lập tức tự sát.

“Lão đại, cứu tôi với.”

Sau khi hai người kia đi xuống rồi, Triển Thất mới tỏ vẻ đáng thương cầu cứu Văn Nhân Mạc.

Thật ra thì thiếu chút nữa Văn Nhân Mạc đã bị ép điên rồi, vốn anh đã rất ghét phụ nữ, vừa nãy lúc hai cô gái kia ở đây, nếu không phải vì muốn xem bộ dạng kinh ngạc của Triển Thất, sao anh có thể nhẫn nhịn lâu đến vậy được.

“Là do em tự rước lấy, tự mình giải quyết đi.”

Hiếm khi Văn Nhân Mạc thấy được dáng vẻ thế này của Triển Thất, sao chịu giúp cô được chứ. Tốt nhất là để cô bị ép đến đường cùng, chủ động nói ra mình là nữ, là người phụ nữ của Văn Nhân Mạc anh. Nghĩ đến đây anh chợt cười lớn rồi bỏ lại Triển Thất đang phiền muộn mà đi làm việc.

Mấy ngày kế tiếp, mọi chuyện vẫn diễn tiến như cũ, mỗi ngày Long Mai và Tiền Kỳ đều quần lấy Triển Thất, có lúc thì cùng nhau ăn cơm, có lúc thì đến đưa điểm tâm. Nhưng chỉ cần hai người các cô đụng mặt thì sẽ cãi nhau không ngừng. Nếu không phải bởi vì thân thể Long Mai yếu đuối lại không biết võ, chưa biết chừng hai người còn đánh nhau nữa kia.

Triển Thất cho Long Mai uống thử giải dược cô nghiên cứu ra, mỗi ngày đều phải theo dõi tình trạng sức khỏe của cô ấy, những lúc đó Tiền Kỳ đều đi sát theo bên cạnh, tình huống như vậy kéo dài suốt tận mấy ngày.

Trong lúc Triển Thất trở lại căn nhà trong thành mà lúc trước cô nhờ Diêm Xuyên mua và chiêu mộ những tên khát cái đến đó. Trong khoảng thời gian này Diêm Xuyên đã làm xong, ngày hôm đó, cô đang cùng Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc nghiên cứu xem làm cách nào để huấn luyện những khát cái này, thì Long Mai và Tiền Kỳ lại xuất hiện.

“Triển Thất, hai chúng tôi đã thương lượng xong rồi, tụi tôi quyết định sẽ cùng nhau hầu hạ anh, không phân biệt lớn nhỏ.”

Hai người vừa đến thì Tiễn Kỳ lớn tiếng nói ra, lời của cô vừa ra khỏi miệng thì Long Mai cũng thẹn thùng nhìn Triển Thắt.

“Cùng nhau hầu hạ?” Triển Thắt hoảng sợ nhìn hai cô, một người cô còn chịu không nổi, chứ đừng nói là hai. Hơn nữa, sự thay đổi của Long Mai cũng rất kỳ quái, cô nhớ lúc ở Mạc thành hai người vẫn là bạn bè bình thường mà.

Triển Thắt không biết là, lúc cô dùng dáng vẻ thiên thần để cứu cô ấy thoát khỏi tay đám lưu manh, trái tim của cô ấy đã bị rung động, hơn nữa trong khoảng thời gian này Long môn chủ còn ngày ngày nhắc đến, càng khiến cô cảm thấy cuộc đời này không phải Triển Thắt thì không lấy.

“Lão đại, van cầu anh nói giúp tôi một chút đi, anh hẳn tâm nhìn tôi bị hai cô ấy bức tử sao?”

Mất thật nhiều sức mới hắt được hai người đó ra, Triển Thắt lập tức chạy tới, ra vẻ đáng thương mà cầu cứu Văn Nhân Mạc. Có thể khiến cô bày ra bộ dáng cô gái nhỏ yếu điệu cũng chỉ có Văn Nhân Mạc.

“Ngồi hưởng phúc của mỹ nhân là ước mơ tha thiết của nhiều đàn ông đó.”

Văn Nhân Mạc gơ sách che đi khuôn mặt đang ngăm cười trộm, lần này đã nắm được bím tóc của cô rồi.

“Anhỡ hẳn tâm để ái tướng đặc lực nhất của mình bị hai cô gái bức chết sao?”

“Em muốn tôi giúp em thế nào.”

Văn Nhân Mạc tính toán thời gian dẫn đo suy nghĩ rất chính xác, ngay khi Triển Thắt vừa định bỏ cuộc thì nhanh chóng rút quyển sách trên tay xuống.

“Lão đại, anh nói tôi là nam sủng của anh được không, dù sao hiện giờ cả Diễm bang đều nghĩ chúng ta như thế, chúng ta liền tương kế tựu kế, vậy có thể khiến hai cô ấy thấy khó mà lui rồi.”

“Nam sủng?”

“Được rồi, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đi tìm Nam Cung Ngọc, kêu anh ta làm nam sủng của tôi cũng không tồi.”

Cuối cùng, Văn Nhân Mạc không biết tại sao anh lại chấp nhận cái yêu cầu vô lý này của Triển Thắt. Vì để diễn càng giống thật, tối hôm đó Triển Thắt liền đến phòng anh ngủ.

“Lão đại, chúng ta ai tới trước đây.”

“Sao cũng được.”

“Anh không có kinh nghiệm, hay để tôi tới trước đi, đầu tiên là cởi quần áo.”

“Quần cũng cởi luôn.”

“Nằm xuống.”

“Lão đại, đáng người anh không tệ nha.”

“Đừng nói nhảm, nhanh lên một chút.”

“Lão đại, thoải mái không.”

“Ừ.”

“Có muốn dùng thêm chút lực nữa không.”

“Được...”

“Này, đừng chỉ hưởng thụ một mình như thế, đến tôi nữa.”

“Nhanh lên một chút.”

“Đúng, đúng, chính là chỗ này.”

“Ừ... A...”

“Nhanh lên một chút... dùng thêm lực nữa... A...”

46. Chương 46: Yêu Trong Lửa Đốt

“Dùng sức a.....”

“Nhanh.....”

“Không phải chỗ đó, ở đây..... Đúng..... Chính là ở đó.....”

“A.... ..”

Buổi sáng Triển Thất và Văn Nhân Mạc đã thương lượng tốt từ nay về sau cố ý làm ra vẻ rất ân ái, như vậy sẽ có thể hấp dẫn kẻ địch cần cầu.

Mỗi ngày Long Mai và Tiễn Kì đều nhìn Triển Thất, hơn nữa do những lời đồn đại gần đây này, cho nên đối với lúc Triển Thất và Văn Nhân Mạc ở chung một chỗ với nhau thì càng thêm chú ý. Buổi sáng hôm nay khi cảm thấy tình hình của hai người bọn họ không đúng thì càng nhìn chặt chẽ hơn, đến tối hôm đó lại phát hiện sau khi Triển Thất tắt đèn đi thì lén lút chạy ra ngoài, ngay lập tức vội vàng đi theo. Mà mục đích của Triển Thất không thể ngờ lại là phòng của Văn Nhân Mạc, vào phòng không được bao lâu, liền truyền đến những tiếng động làm cho người ta đỏ mặt tim đập nhanh. Hai người các cô mặc dù là hoàng hoa đại khuê nữ, nhưng một người là nữ thổ phỉ thường xuyên qua lại kỹ viện, một người lớn lên ở nước ngoài nên suy nghĩ cởi mở từng trải việc đời, đương nhiên hiểu được đây là ý tứ gì.

“Cô nói xem là thật hay giả.”

Long Mai hỏi Tiễn Kì, ngày thường cô nhìn thấy Triển Thất là một người rất đàn ông, làm sao có thể là đồng tính đây, hơn nữa còn là ở dưới cái đó.

“Chết tiệt, làm sao có thể, nhất định là cố ý gạt chúng ta.”

Tiến Kì là chết cũng không tin Triển Thất thích đàn ông, anh nhất định vì trốn tránh hai người các cô nên cố ý thiết kế ra. Bắt đầu từ lần đầu tiên cô gặp phải anh ở kỹ viện, chỉ biết Triển Thất là một tiểu “Nam nhân” mưu ma chước quỷ.

“Xem ra tôi cũng có cơ hội đây.”

“Tôi cũng muốn thử một chút đây.”

“Bang chủ thật sự đúng là thích đàn ông nha, xem ra sau này nên cách xa bọn họ một chút.”

Hơn nữa những người tò mò đi theo đến đây nghe lén còn có Nam Cung Ngọc, Diêm Xuyên và một số người của Diêm bang, chẳng qua là núp ở những nơi khác nhau bên ngoài phòng thôi.

Sở dĩ Văn Nhân Mạc mặc kệ bọn họ ở góc tường nghe lén đều là vì phối hợp diễn với Triển Thất, có điều là vừa nghe vừa thảo luận làm ảnh hưởng đến việc anh hưởng thụ, anh cũng không chịu được.

“Cút.”

Ở bên ngoài phòng sau khi câu nói của anh ngay lập tức không còn một người nào.

“Lão đại, kỹ thuật không tệ nha, trước đây có bấm qua cho ai hả.”

Đến khi ngoài phòng không còn ai sau đó Triển Thất liền xoay người lại hỏi, vừa rồi hai người bọn họ liên tục mát xa cho nhau, tất cả mấy cái kêu a gì đó đều là Triển Thất tự mình làm ra, là một người hiện đại, xem quen một lượng lớn các loại, điểm ấy vẫn có thể học được.

Bây giờ toàn thân của Văn Nhân Mạc chỉ còn lại có một cái quần đùi nằm ở trên giường, Triển Thất vì thương cho anh nên mới thực hiện một lần mát xa toàn thân cho anh như vậy. Mát xa toàn thân nha, tất nhiên phải thoa tinh dầu, thoa tinh dầu thì nhất định phải cởi quần áo. Nghĩ đến cô mới vừa cởi quần áo

của Văn Nhân Mạc xuống thì dáng vẻ của anh liền làm cô buồn cười, một người đàn ông trưởng thành, lão đại của hắc đạo, bị cởi quần áo sau đó lại đỏ mặt, ha ha, cười chết cô, với lại không phải là cởi sạch, xấu hổ cái gì chứ.

Đàn ông chỉ mặc một cái quần lót Triễn Thất thấy nhiều rồi, coi như là **, cô cũng thấy không ít. Chẳng qua là nói về dáng người thôi, vẫn chưa thấy qua một người có dáng đẹp như anh.

Trong tư tưởng của Triễn Thất bình thường không có nghĩa là Văn Nhân Mạc không có nghĩ ngợi nhiều, bây giờ anh gần như lộ ra toàn bộ, còn bày ra ở trước mặt người phụ nữ mình thích, cảm giác này chỉ có bản thân anh mới biết. Khi bàn tay nhỏ bé của Triễn Thất bám lên trên người của anh, thời điểm thoa tinh dầu khắp người, trong lòng như là có vô số con kiến đang gặm cắn. Mà một bộ phận quen thuộc nào đó cũng kêu gào đứng lên, khi cô bắt đầu mát xa, anh thoải mái thiếu chút nữa đã phát ra tiếng, cũng may là nhịn được, nếu không thì rất mất mặt.

Khi Triễn Thất ấn anh lại cảm thấy rất thoải mái, nhưng là thân thể không thể phát tiết lại sợ hãi loại đụng chạm này, loại đụng chạm này thật sự quá giày vò người khác. Thực ra giày vò nhất cũng không phải cái này, mà là khi Triễn Thất ở trước mặt anh trực tiếp cởi quần áo để mát xa cho anh.

Sau khi Triễn Thất mát xa cho anh xong anh vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu lại, thì thấy được Triễn Thất cởi áo ngoài xuống. Mặc dù chỉ là cởi áo ngoài, nhưng hai bờ vai trắng nõn mềm mại lại để lộ ra, khi bắt đầu mát xa cho cô, loại xúc cảm mềm mại này làm cho tâm tình của anh lại bắt đầu trở nên mất tập trung. Để đạt đến hiệu quả giống y như thật, Triễn Thất còn phối hợp kêu lên, loại âm thanh này, giọng nói này, cho dù anh chưa từng trải qua cũng biết là dưới tình huống như thế nào mới có thể phát ra được.

“Hôm nay em ngủ trên giường đi, tôi ngủ dưới đất.”

Văn Nhân Mạc không để ý đến Triễn Thất, trực tiếp không mặc quần áo mà đi ra ngoài, bây giờ anh cần tắm nước lạnh ngay. Trong lòng oán giận nghĩ, cô gái nhỏ này chẳng lẽ không biết anh là một người đàn ông bình thường sao? Nếu như đối lại là những người khác, thì tại sao có thể chịu đựng được sự hấp dẫn như thế, đã sớm bỏ nhào qua hung hăng giày vò một phen.

Loại chuyện nam nữ này Triễn Thất thấy không ít ở trên tivi, chẳng qua là không có tự mình thử qua, còn có, cả hai kiếp cô đều không có đàn ông thì làm sao có thể hiểu được tâm tình bây giờ của Văn Nhân Mạc. Hơn nữa, ở hiện đại mặc đồ hở hang đều có, bây giờ cô chỉ là để lộ ra bờ vai mà thôi căn bản không có gì mà. Còn có một điều quan trọng nhất là, cô vẫn luôn cho rằng Văn Nhân Mạc là người đồng tính, cho nên anh sẽ không suy nghĩ đến những chuyện nam nữ.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy Văn Nhân Mạc trở về, cho là Văn Nhân Mạc tức giận, cho nên một mình nằm xuống dự định ngủ. Nhưng lần qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, nghĩ đến Văn Nhân Mạc vừa mới còn chạm vào cô thì giống như là bị điện giật, trong lòng cũng cảm thấy là lạ, cứ lẩn qua lẩn lại như vậy, không biết lúc nào thì ngủ say rồi.

Văn Nhân Mạc tắm rửa gần hai tiếng đồng hồ, hai tiếng này một mực ngâm ở trong nước lạnh. Sau khi cơ thể hoàn toàn trở lại bình thường mới quay trở lại phòng, buổi sáng nhìn thấy người này giường nham múa vuốt, bây giờ lại yên lặng mà ngủ như vậy, chỉ là nhìn như vậy, trong lòng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Dáng vẻ của Triễn Thất lúc ngủ rất khó coi, làm sao ngủ thoải mái như thế, bây giờ chân đã đá sang một bên, hình như còn chảy nước miếng nữa. Nhưng như vậy ở trong mắt của Văn Nhân Mạc lại càng đáng yêu, chậm rãi giúp cô đắp kín chăn, nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh cô ôm cô vào lòng cùng nhau ngủ, chợt cảm thấy, để cho cô gái này vào đây ở cũng không tệ lắm, như vậy từ nay về sau có thể ngủ chung với cô.

Khi Triễn Thất tỉnh lại Văn Nhân Mạc đã rời khỏi, duỗi lưng một cái cảm thấy giấc ngủ này vô cùng thoải mái, chẳng lẽ là giường của Văn Nhân Mạc mềm mại hơn giường của cô?

“Triễn Thất, anh.....”

Khi Triễn Thất thu dọn xong đi ra ngoài ăn cơm vẻ mặt của Long Mai và Tiễn Kỳ ai oán nhìn cô, Long Mai còn rớt xuống hai giọt nước mắt, giống như là một người chồng bắt gặp vợ mình ngoại tình vậy.

“Tôi thế nào, trên mặt có hoa sao?”

Cô biết hai cô ấy muốn nói cái gì, cho nên cố ý chuyển chủ đề. Long Mai và Tiễn Kỳ thấy cô không muốn nói cũng không có hỏi đến cùng, chỉ ngồi xuống ở bên cạnh nhìn cô.

“Chủ tử, bữa sáng ăn ngon không? Cái này là tự tay tôi làm, anh nếm thử một chút đi.”

Triển Thất mới vừa ăn hai miếng, Nam Cung Ngọc liền đi vào, trong tay còn bưng một mâm điểm tâm. Mà Diêm Xuyên cũng cố ý nhìn cô một cái, điều này làm cho Triển Thất tràn đầy nghi hoặc, hôm nay làm thế nào mà nhìn mọi người đều kỳ quái.

“Nhị bang chủ, ngoài cửa có người cầu kiến bang chủ.”

Diêm bang có rất ít người có thể nhìn thấy Văn Nhân Mạc, cho nên hiện tại có chuyện gì đều đến tìm Triển Thất.

“Tìm Bang chủ? Là ai?”

“Thế nào mà một thời gian ngắn không gặp Triển gia, liền ngay cả tiểu nữ cũng quên mất sao hả, gia làm như vậy khiến cho người ta rất đau lòng nha.”

Vừa nghe cái giọng này, Triển Thất liền biết người đến là ai, nhưng mà, tại sao cô ta lại đến đây? Hơn nữa còn nói vòng vo?

47. Chương 47: Tranh Thủ Tình Cảm

Editor: White Silk-Hazye

Beta: Thu Lệ

“Triển gia, một thời gian ngắn không gặp, liền ngay cả tiểu nữ cũng quên mất rồi sao? Gia như vậy khiến cho người ta rất đau lòng nha.”

Như Mộng vẫn mặc một bộ váy màu trắng như trước, đẹp như một đóa hoa, nhưng lần này có sự khác biệt lớn hơn so với lần trước, trở nên quyến rũ hơn. Khi lần đầu tiên cô ta mắt cao hơn đầu(kiều ngạo) đến Diêm bang, đặc biệt là đối với Triển Thất rất không thân thiện, cả hai người còn kết mối thù lớn với nhau. Theo như tính cách của cô ta thì sẽ không dễ dàng buông tha trả thù cô được, nhưng bây giờ nhìn thấy Triển Thất lại biểu hiện giống như cả hai người là bạn bè lâu năm vậy.

Đối với sự thay đổi của Như Mộng Triển Thất không có gì để nói, chỉ là câu nói mỉa hoặc đến tận xương kia của Như Mộng khi ở trước mặt “Triển gia” lại có thể mỉa làm cho hai người Long Mai và Tiễn Kỳ mọc đầy gai. Một nữ nhân như vậy, vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt đẹp gì.

“Đây không phải là thiên kim của Huyền Vũ môn, tiểu thư Như Mộng sao, hôm nay ngọn gió nào thổi cô đến đây vậy, Diêm bang nhỏ nhỏ này của chúng tôi không đủ khả năng đón tiếp một vị đại tôn thần như cô đâu.”

“Triển gia, ngài còn chưa tha lỗi cho người ta sao, lần trước đều do hai nhỏ tiện nhân Tiểu Liên và Tiểu Thúy hãm hại tôi đó. Nếu không làm sao có thể đụng đến ngài chứ, trong lòng người ta rất kính trọng ngài.”

Triển Thất nhìn Như Mộng, đây có phải thật sự là người cao ngạo lần trước, cô tiểu thư bốc đồng điều ngoa. Cô ta cho cô cảm giác giống như là đang đi vào kỹ viện vậy.

“Khụ khụ.”

Triển Thất nghi ngờ nhú nhú mày, lúc này liền truyền đến hai tiếng ho khan. Triển Thất nhìn sang, là một ả nha hoàn đứng hầu ở bên cạnh Như Mộng, khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng dấp rất bình thường, có điều là Triển Thất biết, sắc mặt ả đang biến sắc. Như Mộng nghe tiếng ho khan này lập tức xoay người đứng lên ra vẻ như một hoàng hoa đại khuê nữ.

“Triển gia, lần này tôi đến đây là để tìm Văn Nhân Bang chủ, muốn nói với anh ấy một chút về vấn đề hợp tác ở lần gặp mặt này, không biết bây giờ Văn Nhân Bang chủ đang ở đâu vậy?”

“Bây giờ anh ta đã đi ra ngoài làm việc, cô ở lại đây trước đi, Trương Khuê, đến đây sắp xếp chỗ ở cho Như Mộng cô nương, đưa đến căn phòng lần trước đi.”

Triển Thất không muốn tiếp tục nhìn bộ mặt giả dối này của cô ta nữa, dặn dò một tiếng rồi bị mang đi khỏi. Thật ra thì cô biết Văn Nhân Mạc ở đâu, chỉ là không thích Như Mộng đi tìm anh mà thôi.

Như Mộng nháy mắt với Triển Thất, sau đó lắc lư đi ra ngoài. Nhưng cô ta vừa mới đi đến giữa phòng kia một lúc, tất cả nỗi uất ức nhục nhã lại dâng lên trong lòng cô ta, sau đó chắc chắn không có ai ở xung quanh, hung hăng ném đổ những đồ vật bên trong phòng xuống đất.

“Đồ đáng chết, lại dám mặt nặng mặt nhẹ với tôi, đều là chủ ý của cô mà ra, không phải nói là đàn ông đều không chịu được sức quyến rũ của tôi sao? Tại sao anh ta một chút cũng không có phản ứng? Lần trước con nhỏ Tiểu Liên kia còn làm anh ta say mê mà.”

Như Mộng vừa đập đồ, vừa hướng về phía cô gái bên cạnh mà mắng.

“Không nên so đo với loại người như vậy, không được quên, mục đích chuyến đi này của tiểu thư là Văn Nhân Mạc, nhất định phải nhện, ngàn vạn lần không thể bởi vì loại người này mà làm hao phí công sức được.”

“Hừ, hi vọng phương pháp cô nói có hiệu quả, nếu không, vĩnh viễn cô cũng đừng hòng có được trái tim của anh họ.”

Như Mộng quay lại phía sau nói một câu rồi quay trở về phòng giận dữ, đồng thời ở trong lòng mắng to: “Chỉ là một kỹ nữ, xinh đẹp một chút, biết quyến rũ đàn ông thì có lợi ích gì chứ. Xuất thân thấp kém như vậy, anh họ làm sao có thể thích cô, nếu không phải bởi vì cô còn có chỗ để lợi dụng, thì cô có tư cách gì đứng ở bên cạnh của tôi...”

“Thất Thất, cô gái kia là ai vậy, sao ghê tởm như thế, nhìn giống như chị Diêu(Ý nói là gái kỹ viện).”

Tiền Kỳ muốn ở bên cạnh lôi kéo và phát triển quan hệ với Triển Thất, trực tiếp sửa lại cách xưng hô, bởi vì cô vừa phát hiện ánh mắt của Nam Cung Ngọc nhìn về Triển Thất bắt đầu có sự thay đổi rồi.

“Cô ta là em họ của Huyền Vũ môn ở bến Thượng Hải, về sau có nhìn thấy cô ta thì nên tránh xa ra một chút, cô gái này chính là một con chó điên, luôn thích đi cắn bậy khắp nơi.”

Triển Thất sợ Tiền Kỳ kích động đi trêu chọc Nam Cung Như Mộng, dù sao đi nữa, với thân phận của cô ta, Tiền bang làm sao có thể đánh thắng được Huyền Vũ môn.

“Tốt lắm, không nhắc đến cô ta nữa, Thất Thất chúng ta đi chơi được không.”

Mấy ngày hôm nay dù sao Triển Thất cũng không có chuyện gì để làm, mỗi ngày đều bị Tiền Kỳ và Long Mai kéo đi khắp nơi, hôm nay cũng như vậy không còn cách nào, cho nên cả đám quyết định ra sau núi đi săn thú. Diêm bang thực ra là Hắc Phong trại, được xây ở trên một ngọn núi, trên đó có rất nhiều dã thú, giống như một khu săn bắn thiên nhiên, các huynh đệ trong bang thường hay tổ chức đi săn thú.

“Chúng ta đấu như thế này đi, người nào săn được ít thú hơn, thì buổi tối phải nướng thịt cho mọi người ăn, tôi sẽ làm trọng tài.”

Long Mai vừa lên đến núi liền ra đề nghị, bởi vì nguyên do bị trúng độc, thân thể yếu đuối không học qua công phu nào. Dù là săn thú thì cô cũng chắc chắn là sẽ thua rồi, cho nên xưng phong làm trọng tài.

“Tôi đồng ý.”

“Tôi cũng đồng ý.”

“Tôi không có ý kiến.”

Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên cũng đi theo, một là muốn bảo vệ Triển Thất, hai là muốn đến gần cô một chút, ở chung một chỗ với cô.

“Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, tôi cũng đồng ý, lấy thời gian quy định là bốn tiếng, khu vực chính là sau núi, có điều mọi người nhất định phải chú ý an toàn.”

“Được.”

Mọi người thoả thuận xong điều kiện thì bắt đầu đi săn thú, nhưng Triển Thất vừa chuẩn bị đi thì bị Long Mai kéo lại.

“Thất Thất, tôi có chút khó chịu, anh có thể đỡ tôi ngồi xuống không?”

“Có phải thuốc giải có phản ứng không tốt hay không, đưa tay ra cho tôi bắt mạch xem một chút.”

Gần đây Triển Thất đi theo Văn Nhân Mạc học được một ít về Trung Y, cô vốn dĩ thông minh, hơn nữa hiểu biết về y thuật, đối với các huyết vị trên cơ thể con người cũng quen thuộc, nên tiến bộ rất nhanh. Ngay cả Văn Nhân Mạc luôn thích châm chọc cô cũng khen cô là một bác sĩ thiên tài.

Long Mai nhìn Triển Thất cẩn thận kiểm tra, trong lòng có chút áy náy, cô và Tiễn Kỳ đã bàn bạc kĩ rồi, cô sẽ là người lôi kéo Triển Thất, để buổi tối anh sẽ nướng thịt cho bọn họ ăn. Chỉ là hai người nghĩ Triển Thất chắc chắn sẽ không biết được, đến lúc đó sẽ nhân cơ hội mà chiếm lấy chỗ tốt.

Triển Thất cẩn thận kiểm tra một lần, phát hiện thân thể Long Mai rất khoẻ mạnh, độc tố đã giảm đi rất nhiều. Nhưng cô ấy trúng độc quá sâu muốn hoàn toàn trị tận gốc còn cần một thời gian ngắn nữa. Nhìn ánh mắt lảng tránh của Long Mai, Triển Thất liền hiểu được là có chuyện gì xảy ra, nếu bọn họ muốn thắng thì cứ để bọn họ thắng là được, nhanh chóng đi bộ trong rừng với Long Mai.

Đến buổi trưa Văn Nhân Mạc muốn tìm Triển Thất đi ăn cơm, thì được báo là cô đã đi săn, vừa hay những chuyện gần đây anh đều sắp xếp ổn thỏa đầu vào đó rồi, cũng đi đến sau núi.

“Thất Thất, tôi bắt được hai con thỏ, ba con gà rừng.”

“Chủ tử, tôi bắt được sáu con thỏ, bảy con gà rừng.”

“Tôi bắt được ba con thỏ, một con gà rừng, còn có một con sơn dương.”

Qua bốn tiếng đồng hồ mọi người đều tự động quay trở lại khoe ra thành quả với Triển Thất, Nam Cung Ngọc nhiều nhất. Chỉ có Diêm Xuyên là cường hãn nhất, săn thú mà không cần lấy tên bắn, trực tiếp dùng tay săn thú, ngay cả loài sơn dương chạy rất nhanh cũng không nhanh bằng anh được.

Triển Thất luôn đi chung với Long Mai, nên không có đi săn, chỉ có một con lợn rừng không sợ chết chạy đến thì đã bị cô xử lý thôi.

“Chủ tử, tôi bắt được nhiều như vậy thì có được thưởng cái gì không?”

Nam Cung Ngọc nhìn xuống thấy thành quả của anh là nhiều nhất, liền chạy đến bên Triển Thất đòi phần thưởng, một khuôn mặt yêu nghiệt, ánh mắt cầu xin làm cho Triển Thất không thể từ chối được.

“Nói đi, cậu muốn cái gì.”

“Hôn tôi một cái như thế nào.”

Nam Cung Ngọc vừa nói vừa đưa khuôn mặt sát lại Triển Thất, chờ cô hôn, nhưng mà mặt vừa đưa đến một nửa thì bị một cước đá bay ra ngoài.

“Hai người đàn ông làm vậy thì thành ra cái gì.”

Văn Nhân Mạc mới vừa đi đến sau núi tìm được bọn họ, lại nhìn thấy Nam Cung Ngọc đáng chết kia đang muốn hôn Triển Thất của anh, lập tức một cước đá qua. Mặc dù sử dụng hơi nhiều lực, còn là để đá Nam Cung Ngọc ra ngoài. Trong lòng oán thầm nghĩ: “Lão tử còn chưa có hôn qua, người là cái thá gì.” lq’đ

Kết quả cuối cùng là, sau khi Văn Nhân Mạc đến thì mọi người đều bị đuổi đi hết, chỉ còn một mình Triển Thất ở lại.

“Từ nay về sau tránh mấy người đàn ông khác xa một chút.”

Những người đó vừa đi, Văn Nhân Mạc liền bày ra khuôn mặt thối nói.

“Tại sao chứ?”

“Bây giờ thân phận của em là đàn ông, sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

Triển Thất có chút im lặng nhìn Văn Nhân Mạc, anh ta nói hai người đàn ông ở chung với nhau sẽ có ảnh hưởng không tốt, nhưng mà anh ta cũng là đàn ông nha. Mỗi ngày ngoại trừ sờ thì chính là ôm, hiện tại tay còn bị anh ta nắm lấy, lời này thế mà có thể nói đúng lí hợp tình như vậy.

48. Chương 48: Bữa Tiệc Nướng Thịt

Editor: White Silk-Hazye

Beta: Thu Lệ

Có lẽ cả hai người họ đã quen với việc đụng chạm này, cho nên vẫn cứ nắm tay nhau cùng đi xuống núi. Trên đường gặp được không ít người, quay lại nhìn chăm chăm hai người nắm tay đi chung với nhau, kinh ngạc rớt cả cằm xuống. Mặc dù vẫn có lời đồn Triển Thất là nam sủng của Văn Nhân Mạc, nhưng lời đồn dù sao cũng là lời đồn, bây giờ hai người công khai nắm tay như thế chính là thừa nhận lời đồn đó rồi, chuyện này quá khủng bố nha.

Nghe thấy mọi người thảo luận với nhau, nhưng có điều là không có một ai dám thảo luận trước mặt hai người, Triển Thất và Văn Nhân Mạc đều nghe được, nhưng hai người không lên tiếng nói câu nào. Triển Thất nghĩ là chỉ cần Văn Nhân Mạc không cảm thấy ngại là được, như thế tốt hơn so với việc buổi tối hàng ngày phải giả bộ ân ái, bây giờ Triển Thất vẫn mặc quần áo của đàn ông, liền có nhiều người đánh chủ ý lên cô, nếu không nhanh chóng cột lại bên người thì chẳng phải tình địch sẽ càng ngày càng nhiều hơn sao. Bây giờ mọi người đều biết cô là người của anh, đối với những tên muốn đánh chủ ý với cô cần phải suy nghĩ thật tốt.

Văn Nhân Mạc suy nghĩ thật tốt, phải biết là trước kia những người công khai theo đuổi Triển Thất chỉ là phụ nữ, bây giờ lại thêm một đám đàn ông nữa.

“Lão đại, buổi tối chúng ta mở tiệc nướng thịt đi, hôm nay săn được rất nhiều dã thú, buổi tối mọi người trong bang tụ tập lại với nhau nha.”

Khi trở lại trong viện Triển Thất cố ý ghé sát vào bên tai Văn Nhân Mạc nói.

“Chỉ cần là em tự tay nướng tôi sẽ đến.”

Nhìn Triển Thất nghịch ngợm, Văn Nhân Mạc cũng cố ý ghé sát vào bên tai cô nói. Môi của anh như cố ý vô tình chạm vào vành tai của cô, chỉ tiếc Triển Thất lại không có phản ứng gì mà là trực tiếp bỏ về phòng.

Triển Thất một mình bỏ đi, bàn tay của anh liền trở nên lạnh, tim cũng cảm giác mất mát. Cho đến khi nhìn thấy cô trở về phòng mới rời đi, trong lòng âm thầm suy nghĩ, làm cách nào mới có thể đuổi hai tên chương mất kia đi.

Đến khi Triển Thất và Văn Nhân Mạc rời đi không lâu, xa xa phía sau cây đại thụ liền lộ ra một đôi mắt độc ác, hung hăng nhìn chăm chăm một lúc mới rời khỏi.

“Thất Thất, hôm nay là anh thua, người thua là phải đi nướng thịt nha, nếu không muốn, có thể cầu xin tôi nha.”

Khi Triển Thất trở lại trong phòng thì phát hiện nhóm bốn người Long Mai đều ở trong phòng, bọn họ cố ý tránh nói đến mối quan hệ giữa Triển Thất và Văn Nhân Mạc, nhìn thấy anh liền tụ tập nhau tránh qua đây để suy nghĩ giúp anh, từ đó đòi luôn chỗ tốt. Triển Thất buồn cười nhìn bọn họ, thật sự xem cô là người ngu sao? Nhớ đến thời gian năm đó ở rừng rậm nguyên sinh thám hiểm vì vậy đã luyện ra một thân đây công phu này.

Nếu nói nấu đồ ăn có lẽ cô sẽ không biết làm nhưng nói đến việc nướng đồ ăn, cô đây chính là chuyên gia nha.

Triển Thất không tiếp tục để ý đến bọn họ, lấy lý do muốn nghỉ ngơi mà đuổi họ đi. Nằm ở trên giường nhớ lại khi này môi của Văn Nhân Mạc chạm phải lỗ tai của cô, trong nháy mắt đó tim của cô thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài. Cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút nhưng trong đầu lại toàn là Văn Nhân Mạc, cho nên dứt khoát đứng dậy đi chuẩn bị những đồ dùng cần thiết để buổi tối nướng thịt.

Trong khi đó cũng có người không nhàn rỗi chính là Văn Nhân Mạc, anh nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ để làm sao để đuổi Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc đi.

“Bây giờ hai người các cậu đã chấp nhận Triển Thất là chủ, như vậy thì đi làm một chút chuyện cho cô ấy đi. Tôi nghe được là ở Tùng thành có tin tức của ngọc bội Chu Tước, ngày mai hai người các cậu liền đi đến Tùng thành đi.”

Văn Nhân Mạc biết hai người này không phải là người bình thường, cũng sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Diêm bang, nhưng nếu như là có chuyện liên quan đến Triển Thất, hai người bọn họ nhất định sẽ trở về. Về chuyện của ngọc bội Chu Tước là có thật, anh vốn định là sẽ phái những người khác đi, nhưng bây giờ xem ra hai người bọn họ là người thích hợp nhất. Một người có thể biết trước tương lai, một người có khinh công tuyệt đỉnh, quả thật là tuyệt phối — — tuyệt phối để đi trộm đồ.

Diêm Xuyên biết Triển Thất đang tìm ngọc bội Chu Tước, cho nên vừa nghe là có liên quan với chuyện này lập tức đồng ý, Nam Cung Ngọc thấy Diêm Xuyên đồng ý, liền hiểu được khối ngọc bội này đối với Triển Thất mà nói chắc chắn rất quan trọng. Có điều là anh cũng đoán ra được đây là Văn Nhân Mạc đang cố ý úp mở lấy cớ với hai người bọn họ, nếu như không đáp trả, anh sẽ không gọi là Nam Cung Ngọc rồi.

“Bang chủ để cho người ta đến một nơi xa như vậy làm nhiệm vụ sẽ không nhớ người ta sao?”

Nam Cung Ngọc bày ra một bộ dáng tiểu thụ, đáng thương nhìn Văn Nhân Mạc, vành mắt ẩn chứa nước mắt, đáng vẻ đó muốn bao nhiêu động lòng người thì có bấy nhiêu động lòng người, hơn nữa còn vừa nói vừa dùng chân cọ xát vào chân của Văn Nhân Mạc.

Văn Nhân Mạc rất ghét người khác đụng chạm, trong lòng biết rõ Nam Cung Ngọc chính là cố ý, nhưng vẫn nghĩ muốn một quyền đánh chết cậu ta. Có điều là định lực của anh vô cùng tốt, trong lòng mặc dù chán ghét kinh khủng, nhưng ngoài mặt lại giả vờ làm ra vẻ tiếc nuối, cũng thâm tình nói: “Trong lòng của tôi chỉ có một mình Triển Thất, cậu nên đi tìm phu quân khác đi.”

Khi anh nói đến trong lòng anh chỉ có một mình Triển Thất thì cả người đều trở nên nghiêm túc, như là nói cho Nam Cung Ngọc nghe, cũng như là đang tự nói cho chính mình nghe.

Nam Cung Ngọc sau khi nghe trong lòng cũng có chút kích động, chẳng qua trên mặt vẫn là một bộ dáng không đúng đắn: “Anh thật sự không lo lắng cho người ta chút nào sao? Người ta tuyệt sắc hơn so với cơ ấy mà, hơn nữa, buổi tối người ta nhất định sẽ hầu hạ để cho anh phiêu như tiên.”

“Cút.”

Sau khi Nam Cung Ngọc nói xong câu này Văn Nhân Mạc cuối cùng không chịu đựng được nữa, lại lần nữa một cước đá bay Nam Cung Ngọc.

Diêm Xuyên vừa vặn ở bên cạnh thấy toàn bộ, nhìn đến Nam Cung Ngọc giống như một cơn gió mà bay đi. Mẹ ruột a, cái này cũng quá biến thái rồi, sau này cần phải cách anh ta ra xa một chút.

Cùng thấy một màn này không chỉ có một mình Diêm Xuyên, còn có Triển Thất. Cô đến đây là muốn bàn bạc với Văn Nhân Mạc về chuyện của Như Mộng, không ngờ lại nhìn thấy một màn kinh bạo như thế. Một người đàn ông anh tuấn tràn đầy khí phách, một tiểu thụ tuyệt sắc dịu dàng như nước, cả hai dựa vào nhau khiến cho cô cao hứng muốn hét chói tai.

Trong lòng vừa mới có một chút xúy rung động đối với Văn Nhân Mạc cũng đã biến mất vô tung vô ảnh (không thấy dấu vết). Nếu để cho Văn Nhân Mạc biết, anh nhất định sẽ hối hận đến học máu, làm sao lúc Nam Cung Ngọc đến gần không một quyền đánh chết cậu ta.

Triển Thất thấy Văn Nhân Mạc bọn họ đều bỏ đi cũng không còn vội vã đi tìm anh nữa, tiếp tục đi chuẩn bị đồ gia vị, trong lòng còn nghĩ, làm sao để nói với tiểu thụ Nam Cung Ngọc là cô và lão đại không có quan hệ gì đây, nếu như để cho cậu ta hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ.

Buổi tối rất nhanh đã đến, bây giờ ở khu đất trống trước cửa của Diễm bang đã dấy lên mấy đồng lửa rồi. Đã lâu chưa từng được thả lỏng như vậy, tất cả mọi người uống ngụm rượu lớn, hưng phấn vung quyền, tỷ võ rất náo nhiệt.d.đ.l.q.đ

Triển Thất, Văn Nhân Mạc và mấy người Tiễn Kỳ bọn họ ngồi quanh một đồng lửa, mấy người họ ở đây ăn thịt do Triển Thất nướng là chính.

“Thất Thất, khi nào mới có thể ăn được, tôi đói muốn chết rồi đây.”

“Chủ tử, phương pháp nướng này của ngài gọi là gì thế, nghe mùi thơm thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng a.”

.....

Triển Thất cảm con sơn dương mà Diễm Xuyên bắt được đi nướng, dưới đất còn chôn mấy con gà rừng. Cách nướng nguyên con sơn dương và gà rừng Triển Thất đã từng tìm hiểu qua, thu thập tinh hoa khắp nơi, hơn nữa cô còn cải thiện lại, bây giờ mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, những tên thần trù kia cũng chưa chắc so sánh được. Theo thời gian trôi qua, mùi thơm càng ngày càng đậm, làm hại người của Diễm bang đồng loạt chảy nước miếng, nhưng bọn họ một chút cũng không muốn chia ra, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm cũng đã rất thỏa mãn rồi.

“Thì ra là Triển gia tự mình nướng thịt nha, tôi còn nói là làm sao có thể thơm như vậy được, tôi muốn tới nếm thử một chút, gia sẽ không từ chối chứ.”

Trong khi tất cả mọi người đang chờ được ăn sơn dương nướng nguyên con thì Như Mộng ăn mặc tỉ mỉ lại xuất hiện, tối hôm nay cô ta mặc một bộ váy mỏng màu hồng nhạt, hoa văn trước ngực được miêu tả mềm mại sống động. Cô ta đi qua nơi nào thì lại có mùi hoa nhàn nhạt tỏa ra trong không khí, thị giác và khứu giác đồng thời bị hấp dẫn, những người đàn ông của Diễm bang từng người một đều cảm thấy cả người hừng hực lửa nóng, chỗ nào đó đã không thể khống chế nổi.

Như Mộng hưởng thụ những ánh mắt của những người đàn ông kia, không e ngại chút nào để cho bọn họ nhìn, sau đó gia nhập vào với nhóm người Triển Thất.

Đối với việc Như Mộng đột nhiên xuất hiện, nơi này không có một ai hoan nghênh, mới vừa rồi mấy người họ còn vui vẻ ra mặt thì bây giờ sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Triển Thất lạnh lùng nhìn Như Mộng, lại có thể sử dụng thủ đoạn hạ lưu như vậy, thật sự cho rằng Văn Nhân Mạc sẽ giống với những người đàn ông bình thường khác sao?

Hai người Long Mai và Tiễn Kỳ từ lúc Như Mộng chen vào giữa Triển Thất và Văn Nhân Mạc đã trao đổi một cái, đang lo lắng nên tìm lý do gì để dạy dỗ cô ta một trận, cô ta cư nhiên tự mình tìm đến cửa.

49. Chương 49: Gà Rừng Nướng

Muốn tham gia cũng có thể, chỉ có điều là phải làm việc nha, cũng không thể ăn không được.

Sau khi Long Mai và Tiễn Kỳ bàn bạc xong thì liếc mắt nhìn nhau một cái, cô ta đã muốn chơi thì các cô sẽ bồi cô ta chơi thật tốt.

“Quên đi, cô cũng sẽ không nướng thịt hơn nữa cho dù cô có muốn làm thì cũng không thể được Thất Thất nướng ăn đã rất ngon rồi, cho nên cô sẽ phụ trách việc phân phát, đem những miếng thịt mà Thất Thất đã nướng xong đưa cho chúng tôi.”

Tiến Kỳ nhìn thấy sắc mặt của Nam Cung Như Mộng càng ngày càng khó coi, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ.

Vẻ mặt của Như Mộng mới này vẫn còn lộ ra vẻ phong thái mỉa mai hoặc bây giờ đã muốn vắn vẹo, thật ra thì người bình thường cầm những vật này thì không có vấn đề gì. Nhưng từ nhỏ cô đã là một đại tiểu thư được nuôi dưỡng cưng chiều, cho đến bây giờ cũng là do người làm hầu hạ cho cô, ngay cả một ly nước cô cũng chưa từng lấy cho cha mẹ, bây giờ để cho cô phân phát thịt nướng, làm sao có thể. Còn có, cô luôn có cảm giác ưu việt đối với thân phận của cô, cho rằng thân phận của nhóm Triễn Thất bọn họ đều thấp hơn cô một bậc, bây giờ Tiễn Kỳ xem cô như một người làm mà sai bảo thì sắc mặt làm sao có thể tốt được. Chẳng qua nhìn thấy Văn Nhân Mạc cười nói với Triễn Thất, liều mạng cắn môi, hôm nay cô thật ra đã tỉ mỉ chuẩn bị, nếu như không thể đến gần Văn Nhân Mạc, thì đều là uống phí.

“Tôi đương nhiên sẵn lòng vì mọi người mà phục vụ, trước hết tôi sẽ cắt cho Bang chủ một miếng thịt nướng.”

Cô thấy Triễn Thất giống như đã nướng thịt xong rồi, sau đó đi đến bên cạnh đồng lửa cầm con dao cắt thịt đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh ra.

Những chuyện này cô chưa bao giờ làm qua, cho nên không biết nên làm như thế nào, nhìn con sơn dương nướng tỏa ra mùi thơm mê người thì không biết bắt tay làm từ đâu.

“Hừ, ngay cả thịt đã nướng chín rồi cũng không biết chia, thật sự là ngu ngốc mà.”

“Này, cô không nên nói như vậy, nói như vậy quả thật chín là vũ nhục ngu ngốc.”

... ..

Nhìn thấy Như Mộng đang đi vòng vòng quanh thịt nướng, Tiễn Kỳ và Nam Cung Ngọc nhỏ giọng thảo luận. Tiễn Kỳ vốn là một người kiêu ngạo tùy tính, mà Nam Cung Ngọc mặc dù bộ dáng nhu nhược khiến cho người ta muốn bảo vệ khi mở miệng lại không có chút lưu tình, hai người bọn họ mắng Như Mộng một lần từ trong ra ngoài. Mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng mọi người ngồi xung quang cả hai đều nghe được rõ ràng.

Lúc Nam Cung Như Mộng nghe được câu đầu tiên thì khuôn mặt đen lại, cầm con dao cắt thịt trong tay nghĩ muốn đi giết hai người bọn họ. Chỉ có điều vừa nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Văn Nhân Mạc, còn có người phụ nữ kia dạn dỏ, nói cô nói ngàn vạn lần không được phát tính khí đại tiểu thư ra, dần ông luôn thích phụ nữ ôn nhu dịu dàng, kìm xuống tức giận trong cơ thể tiếp tục nghiên cứu cách làm thế nào mới có thể chia thịt ra được.

Đối với phản ứng của Như Mộng Triễn Thất rất bất ngờ, người phụ nữ này trở nên thông minh rồi sao, nhớ lại thời gian lần đầu tiên cô ta đến Diễn bang câu đầu tiên nói ra đã có thể chọc giận cô, bây giờ lại có thể chịu đựng được Tiễn Kỳ và Nam Cung châm chọc.

“Như Mộng tiểu thư thân phận cao quý chắc chưa từng làm qua những chuyện này đi, hay là cứ để đó cho những người bình thường nhỏ bé chúng tôi đến làm đi.”

Long Mai chậm rãi đi đến bên cạnh Như Mộng, cầm lấy con dao trong tay cô ta nhẹ giọng nói.

Như Mộng cũng không cho rằng Long Mai sẽ tốt bụng đến giúp cô, lời nói này còn không phải đang cười nhạo cô vụng về sao. Trong lòng cực kỳ khó chịu, không phải chỉ là cắt thịt thôi sao, có thể có khó khăn gì, đi lên cắt hai nhát là được rồi. Sau khi xác định, lại lần nữa đoạt lấy con dao cắt thịt hung hăng đi đến con sơn dương nướng, nhưng mới vừa đến gần liền bị đồng lửa phía dưới của con sơn dương nướng đốt không chịu nổi, sợ lửa nóng sẽ làm cho làn da mềm mại của cô bị thương, liền lập tức lui về.

Ngay khi Như Mộng muốn lui về phía sau, vừa vặn đụng phải Long Mai, cơ thể Long Mai mặc dù suy nhược, nhưng đã từng học qua một chút công phu cường thân kiện thể (ý nói thân thể khỏe mạnh rắn chắc), so với đại tiểu thư tay trái gà không chặt kia thì mạnh hơn nhiều. Cho nên, khi Như Mộng vừa đụng vào người cô thì cô đã mượn lực hung hăng đẩy về phía Như Mộng, sau đó làm bộ để thân thể ngã về sau, trong miệng còn kêu to: “Như Mộng tiểu thư, tôi tốt bụng đến giúp cô, cô làm sao lại cố tình đẩy tôi.” Như Mộng bị Long Mai đẩy, trọng tâm không vững lập tức ngã nhào vào đồng lửa ở trước mặt.

“Long Mai.”

Khi Long Mai sắp ngã xuống đất Tiễn Kỳ và Triễn Thất lập tức chạy đến, Triễn Thất một phen túm lấy Long Mai sắp ngã xuống đất lên, mà Tiễn Kỳ thì nhanh chóng đi qua túm lấy Như Mộng sắp ngã vào trong

đồng lửa lên.

Khi Như Mộng nhìn thấy cô sẽ lập tức ngã vào trong đồng lửa sợ đến mức há to miệng, nếu là cứ như thế mà ngã xuống chắc chắn khuôn mặt sẽ bị hủy. Đúng lúc đó, cô được Tiễn Kỳ túm lại, theo bản năng cầu cứu khi đối mặt với nguy hiểm, cô gắt gao nắm chặt lấy tay của Tiễn Kỳ không chịu buông.

Con người khi ở dưới tình huống này sức mạnh sẽ bộc phát rất đáng sợ, Tiễn Kỳ cảm giác cánh tay đau nhức định đẩy cô ta ra, hai người cứ như vậy lôi kéo nhau. Cuối cùng khi Như Mộng xác định bản thân đã an toàn thì mới buông tay của Tiễn Kỳ ra, Tiễn Kỳ còn đang cố gắng dùng sức muốn đẩy cô ta ra, lúc này Như Mộng đột nhiên buông ra cô không kịp chuẩn bị, thuận thế ngã về phía sau.

Có điều là từ nhỏ cô đã được luyện qua, trong nháy mắt xoay người một cái, ưu nhã né tránh tình cảnh ngã nhào và trong đồng lửa, nhưng lúc chân chạm xuống đất vừa vịn giẫm lên một cái khúc cây đang cháy ở phía sau.

Khúc cây này bị cô giẫm lên một cái liền từ bên trong đồng lửa rơi xuống dưới chân của Như Mộng. Hôm nay Như Mộng vì để đạt được bộ dáng bông bênh như tiên này, cố ý mặc một cái váy dài chạm đất, khúc cây đang cháy này rơi lên trên làn váy của cô ta ngay lập tức bắt đầu cháy lên.

“A, cháy rồi, nhanh lên một chút, nhanh lên qua đây giúp tôi với.”

Như Mộng thấy váy của mình bốc cháy, đã sợ đến choáng váng rồi, ra sức nhảy tại chỗ, ý đồ muốn dập tắt lửa.

“A, cháy thật rồi sao, tôi không phải cố ý nha, tôi đến giúp cô.”

“Nhanh lên một chút, lấy nước dập tắt lửa đi.”

“Ách, đó là rượu không phải nước.”

“Vậy lấy đất đi, đất cũng có thể dập lửa mà.”

... ..

Mọi người nhìn thấy váy của Như Mộng bốc cháy thì âm ỉ nói ra ý kiến của bản thân. Hơn nữa họ không chỉ nói ra ý kiến, mà còn dùng đến hành động thực tế.

Long Mai đầu tiên là lấy tay ra sức vỗ vào người của Như Mộng, cũng không cần biết chỗ đó có cháy hay không, dù sao chính là liều mạng mà vỗ, Như Mộng đau đến mức oa oa kêu to.

Tiến Kỳ thì càng trực tiếp hơn, lập tức đem đất hất lên người Như Mộng, có điều là cũng không chỉ hất lên trên người, mà là chỗ nào cũng hất lên, rất nhanh cả người của Như Mộng đều là đất. Chỉ là đất còn chưa đủ, Tiễn Kỳ dùng sức đập mấy cái vào bắp chân của Như Mộng thì lúc này mới chịu dừng lại.

Hai người bọn họ ai cũng không có ý định muốn giúp cô ta dập lửa, chỉ là không chế tốt để ngọn lửa không đốt lên trên mặt, cuối cùng, vẫn là một người anh em ở phía sau tìm được một thau nước tạt lên trên người của Như Mộng mới dập tắt lửa được.

Lửa được dập tắt, nhưng mà bộ dáng bây giờ của Như Mộng thật sự là thảm hại đến cực điểm. Trên người, trên mặt đều là đất, tóc vẫn còn nhỏ nước, nhìn xuống phía dưới còn thảm hại hơn. Phần đuôi váy bị đốt cháy nhiều nơi, hơn nữa còn bị tạt nước như vậy, cả người đều ướt đầm. Còn quần áo thì dính sát ở trên người, lộ ra đường cong xinh đẹp, vốn là không có mặc nhiều quần áo, lần này thì tốt rồi, ngay cả trước ngực cũng mơ hồ có thể thấy được, những người đàn ông xung quanh nhìn đến hai mắt đỏ ngầu.

“Các người, các người lại dám đối xử với tôi như vậy, tất cả các người đều chờ đó cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

50. Chương 50: Đút Cho Tôi

“Các người, các người lại dám đối xử với tôi như vậy, tất cả các người đều chờ đó cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

Như Mộng vừa che cảnh xuân trước ngực vừa hung ác nhìn mấy người Triển Thất bọn họ uy hiếp một phen, sau đó lao đảo đi về phía sau viện.

“Chỉ là xảy ra một chút ngoài ý muốn mà thôi, mọi người tiếp tục ăn đi.”

Trương Khuê nhìn thấy mấy vị đại gia này rước lấy phiền toái lớn như vậy lại coi như không có chuyện gì mà ngồi xuống tiếp, ý tứ đó chính là muốn tiếp tục ăn đi, vì vậy anh mới đứng lên nói một câu với mọi người đang ngây ngốc ở xung quanh. Chuyện vừa mới xảy ra rất nhanh đã trở thành đề tài thảo luận mới nhất, những người đàn ông đã uống vào không ít rượu bắt đầu lớn tiếng thảo luận về dáng người của Như Mộng, bọn họ thảo luận như vậy chọc cho những người phía sau cười dâm dăng không ngừng.

Không khí ở bên này của nhóm người Triển Thất cũng rất căng thẳng. Long Mai và Tiễn Kỳ ban đầu là muốn dạy dỗ Như Mộng, muốn lừa cô ta đi đến bên cạnh đồng lửa rồi sau đó tìm cách để lửa bén lên trên người cô ta, nhân cơ hội đó cởi váy của cô ta ra để cô ta bị bôi xấu trước mặt mọi người, ai biết được lần này lại chơi lớn thành ra như vậy.

Mọi việc trước đó đều phát triển đúng theo sự suy nghĩ của các cô, nhưng mà sau khi váy của Như Mộng bị cháy thì tình hình đã không còn trong phạm vi khống chế của các cô. Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên ở bên cạnh đang nghĩ kế, sau khi nghe được các loại biện pháp dập lửa thì không nhịn được mà làm theo, sau đó thì càng lúc càng thấy hưng phấn, cuối cùng không khống chế được, bất tri bất giác làm lớn chuyện này. Thật ra thì họ không biết là: trên người của Như Mộng có mê hương, loại thuốc này tương tự với xuân dược, nếu đàn ông mà ngửi thấy thì máu nóng sẽ sôi sục, muốn đi tìm phụ nữ. Còn phụ nữ mà ngửi thấy mặc dù không có loại phản ứng đó, nhưng sẽ trở nên hưng phấn, cho nên, tất cả mọi chuyện cũng chỉ có thể nói là Như Mộng tự làm tự chịu thôi.

“Thất Thất, thật sự xin lỗi, lại mang đến cho anh rắc rối lớn như vậy, chuyện này là do tôi gây ra, nếu có xảy ra vấn đề gì thì một mình tôi sẽ gánh chịu.”

Sau khi Như Mộng bỏ đi mấy người bọn họ lại lần nữa ngồi xuống thì Tiễn Kỳ quay sang nói với Triển Thất, cô biết thân phận của Như Mộng là gì, thế lực sau lưng của cô ta bây giờ liên tất cả mọi người ngồi ở đây cũng đều không chọc vào nổi. Cho nên, cô muốn gánh chịu một mình, làm thế nào cũng không thể đẩy hết qua để cho Triển Thất gánh chịu được.

“Không phải là chuyện của một mình cô, tôi cũng có phần mà, hơn nữa chủ ý là do tôi đưa ra, nên tôi phải là người gánh chịu mới đúng.”

Sau khi Tiễn Kỳ nói xong, Long Mai ngay lập tức cũng lớn tiếng nói.

Chuyện xảy ra ở Diễm bang, cho nên nếu mà có xảy ra chuyện thì nhất định sẽ đến tìm Diễm bang, các cô ấy hoàn toàn có thể đẩy hết mọi trách nhiệm để cho Diễm bang đến xử lý. Bây giờ lại chủ động đứng ra nhận lấy trách nhiệm về phía bản thân, trong lòng của Triển Thất rất cảm động. Ba người các cô quen biết cũng chưa được lâu, cách làm lần này của họ khiến cho cả Văn Nhân Mặc cũng cảm thấy bất ngờ.

Có nhiều người chính là như vậy, cả đời quen biết nhau cũng sẽ có quan hệ tốt với nhau, nhưng khi mà bạn gặp khó khăn thì ngay lập tức không tìm được bóng người. Còn người mặc dù chỉ mới quen biết thôi, nhưng lại có thể đồng cam cộng khổ với bạn (ý là cùng chia sẻ khó khăn hoạn nạn với nhau), khi bạn gặp khó khăn thì sẽ kéo bạn một cái.

“Hai người đừng tranh đến tranh lui nữa, chuyện này chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, cho dù cô ta tìm đến thì thế nào chứ, là tự bản thân cô ta chủ động đến đây giúp đỡ. Hơn nữa, chúng ta còn tốt bụng giúp cô ta, coi như cô ta muốn lấy oán báo ơn thì Môn chủ cũng không phải người thị phi trắng đen không phân biệt được.”

Triển Thất căn bản không để chuyện này ở trong lòng, nhiều người chứng kiến bọn họ tốt bụng giúp cô ta dập lửa, cho dù Huyền Vũ môn tìm đến thì thế nào. Hơn nữa, bây giờ hình thức của bốn thế lực lớn ở bên Thượng Hải lại đang rất chặt chẽ, làm sao sẽ vì một chút chuyện nhỏ này mà đi đối phó với Diễm bang, cho nên, lần này Như Mộng nhất định sẽ phải chịu thiệt mà nuốt cục tức này xuống.

“Nhưng....”

“Chuyện này tôi sẽ xử lý, bây giờ tôi đói rồi.”

Khi Long Mai và Tiễn Kỳ đang muốn nói thêm điều gì nữa thì bị Văn Nhân Mạc cắt đứt, đi với hình thức ở bên Thượng Hải anh còn hiểu rõ hơn Triển Thát, lại càng không coi chuyện này quan trọng chút nào. Hơn nữa, coi như Huyền Vũ môn muốn trả thù thì sao chứ, anh còn phải sợ bọn chúng sao, nhìn hai người phụ nữ kia tranh giành trách nhiệm với nhau làm cho anh rất khó chịu, chuyện của Văn Nhân Mạc anh khi nào đến lượt phụ nữ có thể xem vào chứ. Mặc dù chuyện này không phải chuyện lớn gì, nhưng dù sao Nam Cung Như Mộng cũng là em họ của Môn chủ Huyền Vũ môn, cho nên vấn đề mặt mũi thì chắc chắn phải xử lý cho tốt, vì vậy vẫn là có chút phiền phức.

Triển Thát thấy hai người các cô vẫn còn đang rối rắm, liền giải thích đơn giản tình hình trước mắt cho các cô. Hai người bọn họ đều là người thông minh, hơn nữa còn lớn lên ở trong bang phái, cho nên lập tức hiểu được, đúng thật là sẽ không có việc gì, trái tim cũng dễ xuống.

Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên ở bên cạnh nghe thấy vậy thì mỉm cười, hai người các cậu cũng bởi vì thấy rõ tình hình nên mới cổ động Long Mai và Tiễn Kỳ quây đến như vậy. Hơn nữa, nếu là Triển Thát xảy ra chuyện thì cho dù hai người các cậu phải hi sinh tính mạng của mình cũng sẽ bảo vệ cho cô.

Sau khi giải quyết xong chuyện này thì bụng đã bắt đầu kêu gào, cho nên mọi người tự động đến chia con sơn dương nướng ra.

“Con sơn dương này chúng tôi ăn không hết, các anh em cũng đến đây ném thử một chút đi.”

Sáu người ăn một con sơn dương, vài con gà, cho dù có là heo đi nữa thì cũng không thể ăn hết được, cho nên Triển Thát liền gọi mọi người đến ăn chung với nhau. Từ khi Triển Thát bắt đầu nướng thịt thì những người đó đã chảy nước miếng rồi, vốn cho là chỉ có thể ngửi mùi thơm như vậy thôi, nhưng bây giờ được phép ăn thì lập tức liều mạng đi lên giành lấy, mấy người Long Mai bọn họ nhìn thấy mọi người xông lên giành thịt thì cũng tham gia vào cuộc chiến.

“Con mẹ nó, anh có phải là đàn ông hay không, làm sao có thể đi tranh giành đồ với phụ nữ.”

“Cô có chỗ nào nhìn giống phụ nữ sao, đồ ăn ngon như vậy không đi giành mới là người ngu đó.”

“Này, cái chân này là của tôi mà.”

“Phi, được lắm, bây giờ nó đã dính nước miếng của tôi, cậu muốn ăn thì đến lấy đi.”

“Này này, làm sao cậu lại độc ác như vậy, cái đó đã dính nước miếng của tôi cậu còn giành được sao.”

... ..

Trong khi bọn họ đang tranh luận, Triển Thát trước cắt một cái đùi sơn dương cùng Văn Nhân Mạc chậm rãi ngồi xuống từ tốn ăn, đồ ăn của Văn Nhân Mạc dĩ nhiên không ai dám đến giành, cho nên hai người bọn họ ăn rất thoải mái.

“Đút tôi ăn.”

Khi Triển Thát vừa mới ăn được vài miếng thì Văn Nhân Mạc lên tiếng, nhưng mà khi anh vừa mở miệng đã làm cho Triển Thát bị ghen.

Đút cho anh ta ăn? Không có nhầm chứ, những lời đó là từ trong miệng của đại Bang chủ lãnh khốc của bọn họ nói ra sao.

“Em không phải đã nói em là nam sủng của tôi sao? Hầu hạ chủ nhân là việc em nên làm.”

Sau khi Triển Thát nghe hiểu được lời anh nói mới biết Văn Nhân Mạc là đang nhắc nhở cô, chẳng lẽ bởi vì cô cản trở anh và Nam Cung Ngọc sao? Nghĩ đến đây Triển Thát quyết định nên bù đắp lại cho anh ta, hơn nữa hai người bọn họ còn đang đóng giả ân ái cũng rất bình thường, chỉ có điều vừa nãy lại dám uy hiếp cô, dạy dỗ một chút cũng không thể thiếu được.

“Lão đại, ăn một miếng đùi sơn dương đi, đây chính là tự tay người ta nướng cho anh ăn đó nha.”

“Còn có cái này, mấy con gà nướng đất này là tôi tự sơ chế đó nha, anh phải ăn nhiều một chút.”

“Không thể chỉ ăn thịt, nên ăn thêm một chút trái cây và uống một hớp rượu nữa.”

Triển Thất cả người rúc vào trong ngực của Văn Nhân Mạc, sau đó cắt một khối thịt sơn dương thật to còn có nhiều thịt, trực tiếp nhét vào miệng của Văn Nhân Mạc. Sau đó lại xé một cái đùi gà cũng nhét luôn vào trong miệng của anh, luân phiên là: trái cây, thịt sơn dương, rượu, thịt sơn dương, thịt gà.....

51. Chương 51: Liếc Mắt Đưa Tình

Đối với cách làm của Triển Thất Văn Nhân Mạc chỉ cười khê, cũng chịu nuốt nuốt tóc của cô, ăn hết những thứ mà cô đút cho anh. Đây chính là do tự tay cô đút cho anh nha, làm sao có thể lãng phí được chứ, cuối cùng lương tâm của Triển Thất nổi dậy mới ngừng việc đút anh ta ăn.

“Ngày mai tôi sẽ phái Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc đi đến Tùng thành, người của chúng ta vừa phát hiện được tung tích của một mảnh ngọc bội Chu Tước. Mấy ngày này em phải ở lại đây để giúp tôi, chờ thêm mấy ngày nữa, chúng ta sẽ cùng đi.”

Buổi tối sau khi trở về phòng, Văn Nhân Mạc nói ra cách thu xếp của anh, bây giờ anh còn có chuyện chưa có xử lý xong, vẫn không thể rời khỏi Diêm bang được. Để tránh cho việc Triển Thất đi chung với hai người bọn họ nên anh tùy tiện bịa ra một cái lý do.

Triển Thất nghe được là đã có tin tức của ngọc bội Chu Tước trong lòng rất cao hứng, đối với cách an bài của Văn Nhân Mạc cũng không có ý kiến, chỉ có điều hai người bọn họ đi là thích hợp nhất rồi, so với việc cô tự mình đi thì có lợi hơn.

“Qua mấy ngày nữa anh cũng muốn đi Tùng thành sao?”

“Ừ, lần trước không phải tôi đã nói với em chuyện về bảo tàng sao, ở Tùng thành có một cái bảo tàng, mặc dù không biết chuyện đó có thật hay không, nhưng bên trong cũng có rất nhiều bảo vật quý. Hơn nữa dựa vào việc trước đây đã từng tìm thấy những bảo tàng nhỏ ra, bên trong cũng sẽ có một tấm bản đồ của bảo tàng. Bảo tàng này có chút đặc biệt, nó bị một cái trận pháp nào đó nhấn chìm xuống, phải ba năm mới có thể mở ra một lần, ba năm trước lúc phát hiện ra bảo tàng vừa vặn đã bỏ lỡ thời gian mở ra, cho nên những người phát hiện ra bảo tàng đó liền giao ước ba năm sau sẽ đi vào chung với nhau. Cái bảo tàng này thần bí như vậy, cho nên càng thu hút người khác.”

“Giao ước? Sẽ có ai tham gia, bốn bang phái lớn cũng tham gia sao?”

Triển Thất nghe ra được trong lời nói của Văn Nhân Mạc rất nặng nề, liền hiểu được chuyện này rất khó giải quyết. Cô cũng biết, Văn Nhân Mạc có chuyện rất quan trọng phải làm, cho nên anh mới muốn lấy cho được bảo tàng, nếu anh muốn, cô nhất định sẽ dùng hết sức của mình để hỗ trợ anh.

“Khi đó chỉ là một vài bang phái ở quan ngoại phát hiện ra thôi, có điều là ở trong những bang phái này phần lớn đều là có liên quan với bốn bang phái lớn kia. Bọn họ cũng nghĩ muốn chiếm lấy bảo tàng, cho nên cuối cùng bọn họ cũng tham gia vào.”

“Như vậy làm sao quyết định được nên đi vào bên trong bảo tàng như thế nào, không thể nào mà nhiều người như thế đều đi vào trong chứ?”

“Đúng, cho nên mới quyết định trước khi bảo tàng mở ra sẽ tổ chức một trận thi đấu, để cho công bằng, tất cả các thế lực ở quan ngoại và bốn thế lực lớn mỗi nhà chọn ra hai mươi người để tiến hành cuộc thi đấu. Sau đó quyết định tên và chọn ra số người để đi vào bảo tàng, hạng nhất có thể đi vào hai mươi người, hạng nhì có thể đi vào mười lăm người, hạng ba có thể đi vào mười người, còn lại mỗi một thế lực chỉ có thể đi vào năm người.”

“Bọn chúng thật hèn hạ mà.”

Sau khi Triển Thất nghe được thật sự muốn lớn tiếng chửi bậy a, cái này rõ ràng là ăn hiếp người mà. Thế lực của bốn bang phái lớn đó đã nhiều, nhân tài thì càng nhiều hơn, chọn ra hai mươi người chắc chắn đều

là tinh anh, những bang phái nhỏ ở bên dưới này rõ ràng không thể nào sánh bằng, chỉ có thể là bốn bang phái lớn của bọn họ quyết đấu thôi.

“Thật ra ở quan ngoại chỉ có chúng ta là không có đi nhờ vả bất cứ một bang phái nào, còn lại những bang phái khác cơ bản đều là chi nhánh của bốn bang phái lớn kia. Bốn bang phái lớn của bọn họ đối đầu lẫn nhau, cho nên không ai dám động vào Diêm bang. Lần này không chỉ riêng Huyền Vũ môn phái người đến bàn chuyện hợp tác với tôi, mà ba bang khác cũng đến rồi. Bọn họ muốn dùng tiền để đổi lại vị trí nằm người của chúng ta, như vậy nếu có nhiều người đi vào trong bảo tàng thì phần thắng sẽ nhiều hơn.”

“Hừ, năm người sao? Lão đại, lần này chúng ta nhất định phải đoạt lấy hạng nhất, để cho mấy con chó kia tức hộc máu.”

Triển Thất rất khinh thường con mắt nhìn người thấp kém của những con chó kia, cho nên cô nhất định phải giúp Văn Nhân Mạc đoạt lấy hạng nhất .

Nghe được lời nói của Triển Thất trong lòng của Văn Nhân Mạc cảm thấy rất xúc động, mặc dù cô ấy có đôi lúc lỗ mãng, nhưng không người nào có thể so với cô ấy.

“Lão đại, tôi có một cách có thể làm cho bọn chúng trước khi thi đấu chó cắn chó....”

“Tốt, mọi chuyện đều nghe theo em.”

“Anh tin tưởng tôi như vậy, không sợ tôi bán đứng anh sao?”

Sau khi Triển Thất nói với Văn Nhân Mạc về kế hoạch của cô xong thì anh một chút cũng không nghi ngờ , cô rất vui vẻ, có điều là không biết Văn Nhân Mạc vì sao lại tin tưởng cô như vậy, chẳng lẽ không sợ cô lừa anh sao?

“Không có vấn đề gì rồi thì đi ngủ sớm một chút đi, ừ, hôm trước em nói mát-xa kiểu thái là sao? Tối nay nhân tiện làm thử một chút kiểu mát-xa này đi.”

Văn Nhân Mạc vừa nói vừa thực hiện, có kinh nghiệm của lần trước anh cởi quần áo của mình ra. Chỉ chờ lại một cái quần đùi rồi nằm lên giường chờ Triển Thất, lần trước là cô ấy nói mỗi ngày vào buổi tối đều phải làm như vậy. Hơn nữa, loại cảm giác đó dễ làm cho người ta nghiện nha.

Anh không có trả lời câu hỏi của Triển Thất, nhưng Triển Thất cũng hiểu được, giống như cô cũng sẽ không che giấu chút nào mà tin tưởng anh vậy.

“Hôm nay tôi mệt mỏi tôi muốn đi ngủ rồi.”

“Em không phải nói rằng buổi tối mỗi ngày muốn tôi diễn trò với em sao? Đây chính là do em tới cầu xin tôi nha.”

“Anh thật sự muốn bắt tôi mát-xa cho anh?”

“Đúng.”

“Được rồi, chỉ cần anh có thể chịu nổi.”

Triển Thất vừa nói xong thì ra tay rồi, mát-xa kiểu thái chủ yếu là lấy các đốt ngón tay là chính, thủ pháp bao gồm: bấm, sờ, kéo, bóp, nhào nặn, nắm...lập lại tất cả động tác như vậy. Chẳng qua hôm nay Triển Thất chỉ sử dụng hai loại, chính là kéo và bóp, để không làm đau Văn Nhân Mạc thì trên cơ bản phải dùng lực là việc quan trọng nhất.

Một loạt tất cả các động tác làm đi xuống thì trên đầu của Văn Nhân Mạc cũng đã chảy mồ hôi, có điều anh một tiếng kêu đau cũng không có, trong lòng thầm nghĩ, có phải là Triển Thất cố ý trả thù hay không.

“Hôm nay tôi muốn ngủ ở trên giường.”

“Vậy tôi đây sẽ ngủ ở dưới đất.”

“Dưới mặt đất lạnh lắm, ngủ chung đi.”

Văn Nhân Mạc không cho Triển Thất có cơ hội phản bác trực tiếp kéo cô lên giường ôm vào trong lòng ngủ.

“Này, anh dù sao cũng phải cho tôi thời gian để cởi quần áo ra chứ...”

Chỉ là mặc kệ cho cô có giấy dựa như thế nào thì Văn Nhân Mạc cũng không có nhúc nhích một chút nào, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp. Lần trước Văn Nhân Mạc ôm cô ngủ lúc đó cô có biết, nhưng mà ngủ ở trong lòng của anh thật sự rất dễ chịu cho nên cô sẽ không từ chối, hơn nữa, nam nữ ngủ chung với nhau cũng không nhất định là sẽ xảy ra chuyện không nên gì đó, với lại anh còn là đồng tính mà làm sao có thể cảm thấy hứng thú với cô chứ.

Sau khi Triển Thất ngủ Văn Nhân Mạc mới mở mắt ra, nhẹ nhàng cởi áo ngoài của cô ra, sau đó một lần nữa ôm cô vào trong lòng. Mắt nhìn thấy cô ngủ say anh nhin không được tự giấu ngời dậy, khi nào thì anh cũng trở thành vô lại như vậy rồi.

Văn Nhân Mạc không biết là anh không chỉ vô lại mà còn rất ngây thơ, chỉ là nếu có liên quan đến chuyện yêu đương giữa nam và nữ thì đều sẽ trở nên rất ngây thơ, chỉ là chính anh cũng không biết mà thôi.

Ngày hôm sau hai người còn chưa có ngủ dậy, cấp dưới đã đến đây đưa một lá thư, là của Nam Cung Như Mộng lưu lại. Đêm qua cô ta bị một phen nhục nhã thì sau khi thu thập đồ đạc suốt đêm liền rời đi. Ý tứ trong thư chính là, trừ khi Văn Nhân Mạc lấy cô ta, nếu không thì cô ta sẽ làm cho Long Hồ môn, Diêm bang và nhóm của Tiên Kỳ biến mất.

“Lão đại, sức quyến rũ của anh thật là lớn nha, nếu không thì anh hãy hy sinh một chút đi.”

Triển Thất vừa nói ra liền bị Văn Nhân Mạc khinh bỉ. Người phụ nữ này lại muốn đẩy anh ra ngoài, không dạy dỗ một chút là không được mà. Cho nên giấy tiếp theo mỗi nam nào đó lập tức áp dụng dạy dỗ mỗi nữ nào đó.

52. Chương 52: Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim

Ngày hôm sau, ở đại sảnh của Diêm bang đã ngồi đầy người, người đến không phải là ai khác, chính là những người đứng đầu của xã hội đen đại diện cho bốn bang phái lớn.

Triển Thất và Văn Nhân Mạc đã bàn bạc mưu kế là lấy năm danh ngạch này. Bốn bang phái lớn vì để tranh đoạt bảo tàng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, đi vào bên trong bảo tàng chắc chắn sẽ lại xảy ra một trận quyết chiến, chỉ cần thêm năm người cũng đủ để thay đổi kết quả rồi.

“Văn Nhân bang chủ, ngài thật sự muốn nhường năm danh ngạch này lại sao?”

Người nói là người đại diện của Chu Tước môn, hắn đã đi tìm Văn Nhân Mạc mấy lần rồi, nhưng đều bị từ chối với lời lẽ nghiêm khắc, cho nên đối với việc Văn Nhân Mạc chủ động nhường lại năm danh ngạch này thì cảm thấy rất bất ngờ, sợ đó chính là một cái bẫy.

“Nếu Văn Nhân bang chủ đã chủ động buông tha cho cơ hội lần này, như vậy tôi nhất định sẽ đền bù đầy đủ cho quý bang.”

“Đền bù cái gì, các người đừng nghĩ là có nhiều tiền dơ bẩn như vậy là ngon.”

Người đầu tiên mở miệng là Thanh Long bang, Thanh Long bang là một bang nằm trong bốn bang phái lớn, bọn họ không chỉ là xã hội đen mà còn làm ăn buôn bán rất nhiều, cho nên rất có tiền.

“Chính là, có tiền thì có ích gì, còn không phải đều là lũ bất tài vô dụng sao, lần này thi đấu các người thế nào cũng sẽ trở thành một cái đệm lưng thôi, tôi khuyên các người cũng nên nhường lại năm danh ngạch kia đi.”

“Đúng, sau khi các người làm ra loại huyện này còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt mọi người, lão Tiên tôi khinh bỉ nhất chính là những người như thế.”

“Mẹ nó, cậu dám nói một câu nữa lão tử liền bắn chết cậu.”

“Phi, cậu dám cầm súng chĩa vào người của tôi, xem lão tử có giết chết cậu không.”

.....
Triển Thất và Văn Nhân Mạc liếc mắt với nhau một cái, khoé miệng gợi lên ý cười, quả nhiên những người này vì để đoạt lấy năm danh gạch này để đi vào bảo tàng nhất định sẽ ra tay tàn nhẫn, bây giờ còn chưa có nói gì cũng đã muốn đánh nhau rồi.

Bây giờ trong bốn bang phái lớn, Thanh Long bang mặc dù vẫn là có thế lực lớn nhưng sức mạnh đã không còn lớn như xưa. Bây giờ vị trí bang chủ chỉ cần dùng những thủ đoạn hèn hạ để cướp lấy, cho nên hiện tại trong bang đã chia ra thành nhiều phe vô cùng rối loạn. Hơn nữa, bây giờ bang chủ là một người bụng dạ hẹp hòi, không tin bất kì ai, gần như không có thuộc hạ thân tín, vì cậu ta bán mạng cũng là vì lợi ích mà ràng buộc ở chung với nhau. Hơn nữa ngoài ba bang phái khác cũng có xích mích, thường xuyên đánh nhau.

“Được rồi, tắt cả ngừng tay lại đi, các người muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh, chỗ này là địa bàn của tôi.”

Bây giờ mặc dù Văn Nhân Mạc chỉ là Bang chủ của một bang phái nhỏ, nhưng khí thế không biết ở đâu ra. Sau khi nói ra một câu liền ngăn cản được người đại diện của bốn bang phái đánh nhau, không phải là anh tốt bụng, mà là để bọn họ đánh tới đánh lui như vậy không phải là mục đích của anh. Ngoài ra bốn bang phái kia mặc dù đối với thái độ lúc này của Văn Nhân Mạc có chút khó chịu, nhưng dù sao cũng là có chuyện muốn nhờ anh, cho nên cũng không dám nổi giận.

“Ngày mai tôi hi vọng mọi người có thể mang đến cái giá mà mọi người cho là hợp lý, sau đó đặt vào bên trong bốn cái hộp, tôi sẽ bán năm danh gạch này cho bên có nhiều tiền nhất.”

Đây là phương thức đấu giá mà Triển Thất đưa ra, Văn Nhân Mạc vừa nói xong thì sắc mặt của những người đại diện ở khắp nơi liền thay đổi, đây không phải là muốn để cho bọn họ dốc hết vốn liếng sao. Lúc đầu còn nghĩ rằng Văn Nhân Mạc là sợ, cho nên mới chủ động đi lấy lòng, nhưng không ngờ là anh ta lại có thể nghĩ ra một cách như vậy, như vậy anh ta sẽ không đắc tội với bất cứ bên nào, mà còn có thể thu vào một khoản tiền lớn nữa, kế sách này cũng rất sâu nha.

“Đúng rồi, tôi không thích người đến trễ, buổi chiều ngày mai khi gặp nhau, nếu như không đúng giờ xuất hiện như lời tôi nói liền đại biểu là tự động rút khỏi cơ hội lần này, được rồi, tiễn khách.”

Sau khi Văn Nhân Mạc nói ngắn gọn hai câu liền mang theo Triển Thất rời đi, bốn bang phái lớn đó cũng không ở lại lâu, lập tức nhanh chóng đi trở về bàn bạn kế sách. Bây giờ quan trọng nhất chính là chuẩn bị tiền, nếu muốn đoạt được năm danh gạch từ trong tay của Thanh Long bang đây mới chính là đã khó càng thêm khó, nhưng nếu như người của bọn họ không thể đến đúng giờ như lời đã nói.... ..

Người của bốn bang phái đều mang những suy nghĩ khác nhau mà rời khỏi Diễm bang.

“Ha ha, lão đại, ngày mai chúng ta chờ kiếm tiền thôi. Hơn nữa tối nay và sáng mai bọn chúng nhất định sẽ xảy ra cuộc chiến đấu kịch liệt, như vậy lúc chúng ta thì đấu sẽ nắm chắc hơn vài phần thắng lợi, thật sự là một mũi tên hạ hai con chim mà.”

“Vậy em có muốn tôi thưởng cho em thứ gì không?”

“Rất đơn giản, buổi tối anh dạy cho tôi cách châm cứu kia như thế nào.”

Sau khi đám người kia đi Triển Thất tiếp tục đòi quyền lợi, chẳng qua cô không biết là, cho dù cô không nghĩ ra kế sách này, chỉ cần là cô muốn thì Văn Nhân Mạc cũng sẽ đồng ý.

Đối với Triển Thất và Văn Nhân Mạc, bốn bang phái lớn này không còn có thể thoải mái nhàn nhã như trước, thực ra thì khi bọn họ đến cũng có mang theo một chút tiền, chính là vì muốn lấy lòng Văn Nhân Mạc, nhưng không ngờ được anh ta lại nghĩ ra cách hèn hạ như vậy

Bên trong Thanh Long bang.

“Triệu đường chủ, tiền đối với chúng ta là không thành vấn đề, tôi tin tưởng ba bang phái khác cũng sẽ không thể nào nhiều hơn chúng ta được, quan trọng nhất chính là sợ rằng trưa mai bọn họ sẽ mai phục chúng ta, mới vừa rồi còn có mấy anh em nói với chúng ta xung quanh đây có rất nhiều người khả nghi, nếu không thì chúng ta cứ buông tha đi, như vậy có thể bảo toàn thực lực ra sức đoạt lấy hạng nhất”

“Hừ, cho dù bọn họ muốn giở trò thì thế nào, tại sao chúng ta phải sợ bọn họ chứ, hơn nữa, nếu như bởi vì năm danh ngạch này mà làm chậm trễ đại sự của bang chủ thì anh có chịu trách nhiệm không? Nhanh đi chuẩn bị tiền đi.”

Trong Chu Tước môn.

“Các người có hỏi thăm được Thanh Long môn muốn lấy ra bao nhiêu tiền không? Chúng ta chỉ cần nhiều hơn bọn họ một đồng là được, nếu có thể giữa đường xử lý bọn họ, như vậy chúng ta chính là người có nhiều tiền nhất, nếu như làm không xong, chúng ta cũng sẽ là người có nhiều tiền nhất.”

“Đúng, Đà chủ, thuộc hạ nên đi làm ngay, chắc chắn dò ra được bọn họ đang chuẩn bị bao nhiêu tiền.”

Trong Bạch Hổ môn.

”Môn chủ, chuyện lần này Diễm bang nhất định là cố ý, bọn họ chính là muốn để cho bốn bang phái của chúng ta đấu đá với nhau, nhưng không biết bọn họ làm như vậy là để làm gì. Chỉ có điều theo thám tử báo cáo lại, Huyền Vũ môn muốn gả em gái họ của anh ta cho Văn Nhân Mạc, chẳng lẽ bọn họ đã đạt thỏa thuận với nhau rồi sao?”

“Không, theo tôi biết được Như Mộng đã bị đuổi ra Diễm bang rồi, hơn nữa còn giống như là mang theo oán hận mà rời đi vậy. Mặc kệ mục đích của bọn họ như thế nào, lần này tôi phải lấy được năm danh ngạch này, các người đi ra ngoài, liên hệ với hai bang phái khác hỏi một chút xem nên đối phó với Thanh Long bang như thế nào.”

Trong Huyền Vũ môn.

“Lần này tôi thay mặt anh họ đi đàm phán với bọn họ, bọn họ lại dám đối xử như vậy với tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Ngày mai các người liền mang theo vũ khí đi, nếu như bọn họ dám không cho, như vậy cứ trực tiếp đánh, ngoài Văn Nhân Mạc ra, còn lại không được lưu lại người sống.”

“Tiểu thư, bên ngoài có người của Bạch Hổ môn đến, chúng ta có ra ngoài gặp hay không?”

Bên trong bốn bang phái đều ở đây an bài kế hoạch về ngày mai, cuối cùng thì người nào có thể đoạt lấy được năm danh ngạch này đây?

53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, một đêm này ở Bạch Thành xảy ra nhiều cuộc chiến làm chết vô số, thế nhưng những thứ này được thu dọn rất sạch sẽ, không nhìn ra là ai làm.

Đúng thời gian ước định, Văn Nhân Mạc và tứ đại bang phái cùng đến, đúng như trong dự liệu, chỉ có ba phe nhân mã đến, không có Thanh Long bang ở trong số đó.

“Nếu đã đúng giờ, như vậy chúng ta cũng không cần đợi lâu. Hôm nay, các vị có thể ngồi ở đây nói lên tất cả đều có thành ý muốn mua năm danh ngạch của Diễm bang chúng tôi, bây giờ các người trực tiếp cho chúng tôi xem các người có bao nhiêu thành ý.”

Văn Nhân Mạc cũng không muốn nói lời khách khí gì với bọn họ, đêm qua, có chuyện rối rắm gì xảy ra, trong lòng anh rất rõ ràng.

“Huyền Vũ môn trả một trăm vạn đại dương.”

Lần này đại biểu của Huyền Vũ môn là Như Mộng, khi ra giá mập mờ nhìn Văn Nhân Mạc. Hơn nữa, cô rất tự tin, với một trăm vạn này tuyệt đối có thể đoạt được năm danh ngạch rồi. Thật ra năm danh ngạch này cũng không đáng nhiều tiền d’đ,l/q’đ như vậy, ai biết đến tột cùng bên trong bảo tàng có bao nhiêu bảo vật, nếu chỉ là giấu một vật vô ích thì một trăm vạn này chẳng khác gì lấy gỗ trúc mức nước.

Ở thời đại này, một trăm vạn coi như ddld là thiên văn số tự, nhưng mà đối với sự giàu có của tứ đại bang phái mà nói thì coi như không là cái gì.

“Ha ha, lần này Huyền Vũ môn làm chuyện lỗ vốn nha, ai, Bạch hổ nhận thua, cả đêm qua chúng ta vất vả lắm mới kiếm được 20 vạn đại dương.”

Lần này Chu Tước môn tới chính là Bạch đường chủ, ông ta đã đứng tuổi, ông ta vừa nói chuyện vừa vuốt cái râu dê mà thở dài lắc đầu.

Bạch đường chủ vừa nói xong, Như Mộng cười hả hê. Mặc dù còn có một Bạch Hổ môn chưa có ý kiến, nhưng mọi người đều biết, Môn chủ Bạch Hổ môn cũng không phải là người hào phóng, đối với việc có tỷ lệ nguy hiểm cao lại không nhất định có kết quả tốt hẳn sẽ không đi làm. Nếu không phải là vì Văn Nhân Mạc, làm sao cô sẽ ra giá tiền cao này.

“Haha, vậy tất cả năm danh ngạch này đều thuộc về bang Bạch Hổ chúng ta rồi, chúng ta ra giá 108 vạn đại dương.”

Lời của đại biểu Bạch Hổ môn vừa dứt khỏi miệng không khí trong sảnh đột nhiên trở nên khẩn trương, mà Bạch đường chủ Chu Tước môn càng khoa trương hơn ném ly trà trong tay xuống đất.

“Hừ, thì ra Bạch Hổ môn cũng không phải là thứ gì tốt, chúng ta đi, Bang chủ Văn Nhân, tôi hi vọng khi cậu hợp tác với loại người bội bạc này thì chú ý một chút, cẩn thận bị người ta đâm sau lưng.”

Như Mộng nghe Bạch Hổ môn ra giá xong nói với Văn Nhân Mạc một tiếng rồi đi, chân trước cô ra cửa, chân sau đại biểu Chu Tước môn cũng bước ra ngoài, trước khi ra đến cửa còn quay lại nhìn đại biểu Bạch Hổ môn. Hiện tại chỉ còn đại biểu Bạch Hổ môn ngây ngốc đứng đó. Không phải là lúc ra giá tiền sao? Có chuyện ngoài ý muốn sao? Mặc dù hẳn cũng rất ngoài ý muốn, nhưng mà đêm qua Môn chủ bọn hắn thắng một số tiền lớn, hôm nay vừa đứng lấy ra dùng.

Uy tín Bạch Hổ môn luôn rất tốt, nói thật, so với việc cùng người của ba bang phái kia nói chuyện, Văn Nhân Mạc muốn giao năm danh ngạch này cho bọn họ hơn, hiện tại mặc dù chỉ còn lại bọn họ nhưng như vậy cũng gây ra chút phiền toái.

Sau khi rời đi, Bạch đường chủ của Chu Tước môn đuổi theo đám người Huyền Vũ môn: “Như Mộng tiểu thư, cô cũng đã biết hôm qua chúng ta hỏi thăm tin tức thì lần này Thanh Long môn cũng ra giá tiền 108 vạn đại dương.”

“Cái này tôi cũng biết rõ, nhưng này sao có thể nói rõ vấn đề?”

“Mọi người đều biết, Môn chủ Bạch Hổ môn là người làm việc rất cẩn thận, đặc biệt ở phương diện tiền bạc, ddld hôm nay thế nhưng bỏ ra nhiều tiền như vậy cô không cảm thấy kỳ quái sao? Hơn nữa, số tiền này giống với số tiền Thanh Long bang chuẩn bị, tôi và cô cũng biết, người của Thanh Long bang là vì cái gì không thể đến đây không phải sao?”

Thật ra thì Bạch môn chủ không nói Như Mộng cũng bắt đầu hoài nghi, đầu óc của cô cũng không phải quá ngốc, những chuyện này cô vẫn có thể nhìn ra được. Đầu tiên là đêm qua, họ cùng Bạch Hổ môn hợp tác, sau đó bàn cùng nhau gom góp tiền để tranh đoạt chỗ ngồi của năm danh ngạch, sáng sớm hôm nay bọn họ cùng nhau ngăn trở không để người của Thanh Long bang đúng giờ đến tham gia đấu giá, sợ bọn họ ra giá tiền quá cao. Bây giờ bọn họ thế nhưng thắng lần đấu giá này.

“Như Mộng tiểu thư, ở ngoài kênh đào bảo vệ thành chúng ta có phát hiện có mấy cỗ thi thể, từ trên y phục bọn họ thấy có dấu hiệu nhìn chính là của đại biểu Thanh Long bang. Sáng sớm hôm nay, bọn họ nói muốn đơn độc xử lý cất giấu người của Thanh Long bang đi nói đợi khi chuyện này xong thì thả ra, xem ra là bọn họ đã sớm ra tay giết người ở sau lưng chúng ta rồi.”

“Như Mộng tiểu thư xem, chúng ta nên tìm nơi nào tốt để nói chuyện đi.”

Bạch đường chủ nhân cơ hội mang Như Mộng đi tìm nơi để mưu đồ bí mật.

Ở đây, người của Thanh Long bang cũng nhận được tin tức trong thời gian nhanh nhất, lần này dẫn đầu là Đường chủ Thanh Long bang hung hăng cầm khối ngọc bội Ngọc Như Ý thượng đẳng ném xuống đất:

“Hừ, Bạch Hổ môn rõ ràng dám cướp tiền của người Thanh Long bang, bọn họ chính là không để chúng ta ở trong mắt, bây giờ còn hèn hạ lấy tiền của chúng ta đi đầu giá, nhất định không thể bỏ qua cho bọn họ.”

Bạch Hổ môn cũng lấy được tin tức của Thanh Long bang, Môn chủ Bạch Hổ môn biết bọn họ thắng được năm danh ngạch cũng không có vui mừng, ngược lại vẻ mặt hết sức nặng nề hạ lệnh phân phó nói: “Đáng chết, gặp nói với mọi người, lập tức tập hợp các huynh đệ đến cửa Diễm bang đón mấy người kia trở về, sau đó chúng ta lập tức lên đường đến Tùng Thành.”

“Lần này em nói người chân chính tẩy máy chân tay là môn phái nào?”

Khi mấy người đại biểu Bạch Hổ môn rời đi, Văn Nhân Mạc mở miệng hỏi Triển Thất. Anh ở Bạch Thành nhiều năm như vậy, tuy nói không có tâm tư gì quản lý Diễm bang, nhưng có một ngọn gió nào thổi động cỏ ở Bạch Thành, anh nhất định là người đầu tiên nhận được tin tức.

“Vậy mà còn phải hỏi, trừ bọn họ ra còn ai có thể làm ra chuyện hèn hạ như vậy? Nhưng mặc kệ như thế nào, khẳng định kết quả đối với chúng ta đều có lợi, hiện tại chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi biến hóa, ngồi yên xem hổ đấu là được rồi.”

Đối với chuyện phát triển ngoài dự liệu như thế nào Triển Thất đều mặc kệ, lần này con ma tước kia cũng đã ngồi vào chỗ của bọn họ rồi.

“Em cũng đi thu thập một chút đi, ngày mai chúng ta cùng nhau đến Tùng Thành, sao chúng ta có thể bỏ qua chuyện đùa tốt như vậy được.”

Văn Nhân Mạc có thói quen sờ tóc Triển Thất như cũ, sau khi nói thì đứng dậy rời đi, bây giờ chuyện đã phát triển đến bước này, anh cần phải điều chỉnh một chút kế hoạch trước đó.

Triển Thất đã sớm hình thành thói quen sự đụng chạm của Văn Nhân Mạc, đối với sở thích này của anh cũng không phản đối, hiện tại cô tập trung toàn bộ chú ý đến Tùng Thành. Đây chính là bảo tàng trong truyền thuyết, chuyện tìm kiếm bảo vật này ở hiện đại cô đã rất hứng thú, lần này nhất định phải lấy được bảo tàng bên trong, tốt nhất là khiến cho mấy kẻ ngựa mất tự đại cuồng một xu cũng không chiếm được.

54. Chương 54: Tiểu Hoa Trong Truyền Thuyết.

Sau khi Bạch Hổ môn mua năm danh ngạch từ Diễm bang, tứ đại bang phái liền rời khỏi Bạch thành. Trên đường tới Tùng Thành, Bạch Hổ môn thường xuyên bị Thanh Long bang truy kích, Huyền Vũ môn cùng Chu Tước môn cũng tham dự vào. Trận đấu chính thức còn chưa bắt đầu Tứ đại bang phái đã đánh trước.

Sau khi tứ đại bang phái đi được ba ngày Triển Thất và Văn Nhân Mạc dẫn theo hơn mười người đi Tùng Thành. Bạch bang cùng Tiễn bang rời Bạch thành trước một ngày. Long Mai trở về Mạc thành cùng Bạch Hổ môn đi Tùng thành, chờ đến Tùng thành sẽ tập hợp lại. Chuyến đi Tùng thành lần này thật sự là đại hắc đạo đoàn tụ, tứ đại bang phái cả nước, vài bang phái nhỏ cũng đồng loạt tiến về Tùng thành.

“Đến Tùng thành anh giới thiệu một người với em, là huynh đệ từ nhỏ từng vào sinh ra tử với anh tên là Thích Thiên, cũng là Tam Đương gia của Diễm bang. Anh ấy ở Tùng thành phát triển Diễm bang, còn mang em đi gặp Tiểu Hoa, cô ấy rất giống em, đến lúc đó không được trêu chọc cô ấy.”

Đường tới Tùng thành rất xa, Văn Nhân Mạc sợ Triển Thất cưỡi ngựa mệt mỏi nên cùng ngồi xe ngựa với cô. Bên trong xe ngựa, Triển Thất còn rúc vào lòng Văn Nhân Mạc, mặc kệ đệm cao cấp hay chăn bông đều không thoải mái bằng lồng ngực anh, Văn Nhân Mạc vừa ôm vừa nói chuyện với cô.

Ở Diễm bang một thời gian Triển Thất đã từng nghe qua cái tên Thích Thiên này, cô biết đối với Văn Nhân Mạc mà nói, anh ta cùng Nhị bang chủ đều là người rất quan trọng. Người này nhân phẩm tốt, tiếng nói trong bang rất có trọng lượng, chẳng qua luôn ở Tùng thành nên chưa từng gặp mặt, lần tới Tùng thành này nhất định phải uống với anh ta vài chén mới được.

“Tôi có thể hỏi Nhị bang chủ là ai không, sao trong bang không ai biết gì về anh ta?”

Triển Thất đối với vị Nhị bang chủ này rất tò mò, cô hỏi rất nhiều người, nhưng không ai biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Chỉ nghe từ lúc thành lập Diễm bang, Văn Nhân Mạc để trống vị trí Nhị bang chủ không cho ai ngồi vào, khiến vài vị trưởng lão bất mãn sỉ nhục vị trí này, Văn Nhân Mạc không nói hai lời, trực tiếp lôi bọn họ ra ngoài giết. Cũng ra lệnh, về sau ai phản đối vị trí này, bàn luận chuyện này mà để anh biết, giết không tha. Bởi vậy mà lúc Triển Thất ngồi vào vị trí đó ai cũng giật mình.

“Đó là một người rất quan trọng, có thể nói, nếu không có người đó, sẽ không có anh ngày nay, trước khi anh vào Diễm bang thì anh ấy chết, cho nên người Diễm bang chỉ biết có vị trí đó, nhưng chưa bao giờ thấy người. Chuyện về người đó sau này anh sẽ nói với em, trở về Bạch thành anh sẽ kể hết cho em, sau này muốn biết việc gì hỏi anh là được anh sẽ nói hết cho em biết.”

Thời điểm nhắc tới Nhị bang chủ Triển Thất cảm nhận được toàn thân Văn Nhân Mạc căng thẳng, tay ôm cô cũng xiết chặt, vùi đầu vào cổ cô, nói bên tai cô.

Hơi thở ấm nóng phun vào tai Triển Thất, khiến cả người cô nóng rang, giãy giụa thân thể thoát khỏi lồng ngực Văn Nhân Mạc.

“Không nói chuyện này nữa, chúng ta nói một chút về Tiểu Hoa đi.”

Tiểu Hoa? Triển Thất lại nghe Văn Nhân Mạc nhắc tới cái tên này, không biết tại sao trong lòng lại có cảm giác chán ghét. Thời điểm Văn Nhân Mạc nhắc tới Tiểu Hoa cô đã cố ý lảng tránh, cuối cùng vẫn không tránh được.

“Tôi mệt muốn ngủ, tới Tùng thành thì kêu tôi.”

Hiện tại trong lòng Triển Thất rất loạn, dùng sức thoát khỏi lồng ngực Văn Nhân Mạc nằm qua bên giả vờ ngủ. Nhìn gương mặt ngày càng đỏ của Triển Thất, tâm trạng khi nãy của Văn Nhân Mạc cũng giảm bớt.

“Sao mỗi lần nhắc tới Tiểu Hoa em đều không thoải mái, lần trước cũng vậy, chẳng lẽ em ghen?”

Nghĩ tới đây, tâm tình Văn Nhân Mạc càng thêm tươi sáng, lăn lộn thế nào cũng không ngủ được cười Triển Thất một tiếng rồi nằm xuống ôm cô. Triển Thất nằm trong lòng Văn Nhân Mạc, tìm một vị trí thoải mái rồi yên ổn ngủ.

Từ Bạch thành đến Tùng thành cũng không quá xa, đại khái cũng khoảng một ngày đường, đến nửa đêm rốt cuộc cũng tới nơi. Triển Thất vừa ngủ một giấc thoải mái, lúc nghe thuộc hạ bẩm báo liền tỉnh ngủ, hoạt động lại xương khớp rồi nhảy xuống xe tính cưỡi ngựa. Văn Nhân Mạc dạy cô cưỡi ngựa vài lần, nhưng vẫn chưa học được, cô học cái gì cũng nhanh, chỉ có cưỡi ngựa, học mấy lần vẫn chưa cưỡi được.

“Không nên cưỡi ngựa một mình rất nguy hiểm.”

Như thường ngày, Văn Nhân Mạc ngồi phía sau vấp cô trong lòng ngực mình, cưỡi chung một con ngựa chậm rãi đi vào Tùng Thành.

“Chủ tử.”

Chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy giọng của Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên, nghe thấy giọng của bọn họ Triển Thất rất vui mừng, còn Văn Nhân Mạc thì nhủ mảy lại. Sao anh lại quên hai người này vẫn còn ở Tùng thành. Lúc trước để bọn họ đến Mạc thành đảm nhiệm chức vụ thì được rồi, không thì cho tới bến Thượng Hải càng tốt.

Thời điểm Nam Cung Ngọc cùng Diêm Xuyên thấy Triển Thất tự nhiên ở trong lòng Văn Nhân Mạc nhất thời sắc mặt liền thay đổi, chỉ là khôi phục rất nhanh, Triển Thất không thấy được.

“Chủ tử, sao bây giờ người mới tới, tôi còn tưởng người đi cùng với Tiễn kỳ chứ.”

Nam Cung Ngọc không thèm để ý tới sắc mặt thối của Văn Nhân Mạc, cố ý nói trước ngựa của Triển Thất. Cô liền trực tiếp nhảy xuống ngựa vừa đi vừa nói chuyện, dù sao cũng sắp đến nơi rồi, vừa lúc có thể hỏi về chuyện ngọc bội Chu Tước.

“Hai mảnh.”

Xem ra chuyến đi này vận khí không tồi, Tùng thành đúng là nơi tốt, chẳng những có bảo tàng, còn tìm được hai mảnh ngọc bội.

Đoàn người vừa đi vừa nói rất nhanh đã đến căn cứ ở Tùng thành, ở Tùng thành Diễm bang có vẻ phát triển hơn so với Mạc thành, chắc nhờ Thích Thiên quản lí. Hiện tại Thích Thiên không có ở Diễm bang, thuộc hạ nói đến mỏ quặng rồi, Triển Thất biết Diễm bang ở Tùng thành có một mỏ quặng. Đại Ngưu đã bị đẩy đi nơi nào, mặc dù rất muốn gặp Thích Thiên, nhưng xem ra phải chờ vài ngày nữa.

Trừ việc không gặp được Thích Thiên còn thêm một chuyện khiến cô đau đầu, tên Văn Nhân Mạc này cứ muốn ở cùng một phòng với cô, bị cô phản đối mãnh liệt mới chịu đổi thành mỗi người một phòng riêng.

Ăn cơm xong mọi người vốn định nghỉ ngơi, lại thấy Văn Nhân Mạc lôi kéo Triển Thất đi viện khác, đến nơi cô mới biết nguyên nhân mình đến đây.

“Đó chính là Tiểu Hoa mà anh nói đến?”

55. Chương 55: Nửa Đêm Trèo Cửa Sổ.

“Đó chính là Tiểu Hoa mà anh nói?”

Triển Thất bị Văn Nhân Mạc thần bí kéo đến sân trước, thấy một con vật khổng lồ trước mắt kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chỉ thấy trong viện một con vật to lớn khoảng 1m50 đang vẫy vẫy đuôi, cặp mắt hữu thần lấp lánh mở to đáng thương nhìn Văn nhân Mạc.

Hoá ra Tiểu Hoa là con chó Ngao, bộ lông đỏ rực, so với chó Ngao bình thường còn lớn hơn. Tuy bề ngoài rất hung hãn, nhưng giờ trông rất buồn cười, thấy Văn Nhân Mạc không để ý đến nó liền giơ bốn chân hướng lên trời như làm nũng, sau đó nhìn Văn Nhân Mạc cầu vuốt ve.

Triển Thất thật sự bị con lôi thú này hấp dẫn, ni mã, người là chó Ngao đó, sao có thể giống chó bình thường đi làm nũng như thế.

“Tiểu Hoa, giới thiệu với mày, cô ấy tên là Triển Thất, sẽ không bắt nạt người, sau này sống chung phải hoà hợp nghe chưa.”

Văn Nhân Mạc đi tới, vừa xoa bụng nó vừa nói. Tiểu Hoa thoải mái nằm trên mặt đất cọ loạn, nghe Văn Nhân Mạc nói xong mới thu hồi ánh mắt trên người Văn Nhân Mạc, liếc nhìn Triển Thất rồi hừ nhẹ một tiếng, giống như rất bất mãn với lời nói của Văn Nhân Mạc.

Đầu Triển Thất đầy hắc tuyến, bắt nạt nó, nó không làm thịt cô là may rồi.

“Sau này cô ấy sẽ đối xử tốt với mày, cô ấy là...”

Văn Nhân Mạc lén lút nói bên tai Tiểu Hoa, không cho Triển Thất nghe được. Chỉ là không biết anh nói gì, Tiểu Hoa chậm rãi bò dậy, lúc lắc thân thể mập mạp đến trước mặt Triển Thất nâng chân trước lên trước mặt cô, ánh mắt lại nhìn sang một bên, bộ dáng như rất khinh thường Triển Thất.

“Nó muốn bắt tay làm bạn với em.”

Thấy Triển Thất không có phản ứng, Văn Nhân Mạc đứng bên nhắc nhở, cô mới vươn tay nắm lấy bàn chân béo múp của Tiểu Hoa.

“Mày nên giảm béo đi.”

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, thật béo mà, chó Ngao bình thường chỉ 1m2 là cùng, nó lại tới 1m50, hơn nữa còn tròn vo.

“Thế nào, rất giống em phải không?”

Triển Thất bị kích thích quá lớn, đầu óc vẫn dần dần, cho đến khi nghe thấy giọng nói của Văn Nhân Mạc cô mới giật mình nhớ lại, ngày đó anh hai lần nói cô giống Tiểu Hoa, lại nói cô với con chó kiêu ngạo này giống nhau chỗ nào?

“Đáng chết, anh mới giống nó, cả nhà anh đều giống nó.”

Cuối cùng trong sân vang lên tiếng của một nam một nữ cùng tiếng gầm báo đạo của một con chó.

Đi xe cả ngày, còn não loạn cả đêm, cả người Triển Thất đều không còn sức lực, về phòng tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lên giường ngủ. Cứ nghĩ một như thế sẽ ngủ rất nhanh, nhưng ánh mắt đã mở không nổi lại không ngủ được.

“Haiz, cái giường rách này thật không thoải mái, ngày mai nhất định phải kêu lão đại đổi cái khác.”

“Nếu không thoải mái thì đến giường anh ngủ đi, giường của anh cũng không tệ lắm.”

Triển Thất vừa nói xong, chợt nghe thấy giọng của Văn Nhân Mạc từ cửa sổ truyền đến, trong nháy mắt, mới đứng ngoài cửa sổ Văn Nhân Mạc đã đứng trước mặt cô.

“Lão đại, sao anh lại học trộm mà chui cửa sổ thế.”

“Không phải anh lo lắng đổi giường em sẽ không quen sao.”

“Sao anh còn chưa ngủ, trẻ như vậy đến đây có việc gì?”

Triển Thất cho rằng trẻ như vậy mà Văn Nhân Mạc còn đến đây nhất định có chuyện quan trọng, nên cẩn thận hỏi.

“Không có gối ôm ngủ không được.”

“Gối ôm? chẳng lẽ anh đem cô thành gối ôm? Không có gối ôm ngủ không được, vậy hai mươi mấy năm nay anh sống thế nào, không ngủ sao” Triển Thất bất mãn oán thăm, nhưng vẫn xê dịch thân thể vào trong một chút, sau đó dựa lưng về phía Văn Nhân Mạc.

Thấy Triển Thất để chỗ cho mình, Văn Nhân Mạc không nói hai lời, lập tức nhảy lên giường, cởi áo khoác chui vào chăn ôm lấy Triển Thất, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người cô lập tức thấy thư thái, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp. Triển Thất nghĩ cũng không sai, không có cô hai mươi mấy năm qua anh chưa bao giờ được một giấc ngủ ngon.

Triển Thất cũng vậy, bị anh ôm trong ngực liền cảm thấy thoải mái, cũng tiến nhanh vào mộng đẹp, trong đầu chỉ có một ý niệm, thói quen thật đáng sợ mà.

Sáng hôm sau tỉnh lại hai người cùng dùng bữa sáng rồi quyết định đi mở quặng một chuyến. Diêm Xuyên với Nam Cung Ngọc cũng muốn đi theo, nhưng bị Văn Nhân Mạc nghĩ cách đuổi đi, hai người kia mà đi theo, nhất định sẽ quấy rối bọn họ.

Đây chính là mỏ quặng của chúng ta ở Tùng thành, bên này là mỏ Than, là hợp tác với bang phái khác, cái này rất thu hút khách du lịch, xem như giúp Diêm bang thu nhập không ít. Bên này là quặng Sắt, thành phần trong quặng không được tốt lắm, không thể chế tạo được súng ống, không có mỏ than khai thác, nên bị anh mua rồi, hiện tại chỉ mình bang ta khai thác, Thích Thiên ở mỏ Sắt rồi, chúng ta đi tìm anh ta.

Nghe Văn Nhân Mạc nói xong Triển Thất liền nghi ngờ, Văn Nhân Mạc chưa bao giờ làm việc lỗ vốn, lại có thể bỏ tiền mua mỏ quặng Sắt này, chẳng lẽ có bí mật gì sao?

“Đại ca, cuối cùng anh cũng đến, người này chính là Triển Thất mà anh nói?”

Thời điểm Triển Thất và Văn Nhân Mạc mới bước chân vào mỏ quặng đã thấy một người đàn ông nho nhã cười ngửa đến chỗ bọn họ.

Người tới là Thích Thiên, lông mày rậm rạp, cặp mắt sáng ngời, cả người toả ra hơi thở, khiến người ta cảm giác như tắm gió xuân ấm áp. Một bộ quần áo sơ mi đơn giản trên dáng người cao to phá lệ bắt mắt, khiến Triển Thất có cảm giác, giống như một lão đại lịch sự.

“Chào anh, Tôi là Triển Thất.”

Triển Thất lễ phép vươn tay ra chào, anh ta cũng đưa tay ra nắm nhẹ, tay rất ấm nha.

“Tôi là Thích Thiên.”

“Tôi biết, lão đại đã nói về anh với tôi, anh em trong bang cũng thường xuyên nhắc về anh, tất cả mọi người đều nói tốt về anh, hôm nay vừa gặp quả thật danh bất hư truyền.”

“Đại ca cũng thường xuyên nhắc về anh với tôi, Đại Ngưu cũng hay kể về chuyện của hai người, cảm ơn anh đã chăm sóc đại ca của tôi.”

Triển Thất liếc về mặt quần bách của Văn Nhân Mạc, không biết đã nói gì về cô, không lẽ nói xấu cô? Bằng không sau ánh mắt của Thích Thiên lại kì quái như vậy.

“Chúng ta vào trong nói chuyện đi, để tôi dẫn cậu đi xung quanh xem thử.”

Văn Nhân Mạc vì che dấu luồng cuống, ôm Triển Thất nhảy lên ngựa rồi chạy lên núi. Thấy bộ dáng như vậy của Văn Nhân Mạc, Thích Thiên nhin không được cười ha hả, kể từ sau chuyện đó, đã lâu không thấy đại ca vui vẻ như vậy, có thể gần gũi một người như thế, xem ra khúc mắc trong lòng đại ca sắp được cởi bỏ.

Tới lối vào mỏ quặng mọi người trang bị một chút, sau đó đi vào trong mỏ, người ngoài nhìn vào tưởng là lãnh đạo đi thị sát, nhưng Triển Thất biết, có bí mật trong mỏ quặng này.

Đi khoảng được hai trăm mét vẫn không thấy bất kì thợ mỏ nào, chỉ thấy Thích Thiên nhấn mạnh vài nút, thì xuất hiện một cánh cửa, khi đẩy cửa vào Triển Thất thấy đồ vật trong đó mà sợ ngây người, Văn Nhân Mạc mấy năm nay rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật.

56. Chương 56: Bí Mật Động Trời.

“Lão đại, sao những thứ này có thể ở đây?”

Khi vào trong mật thất thấy trước mặt xuất hiện một thứ khiến Triển Thất kinh hãi không khép miệng lại được. Cô biết Văn Nhân Mạc rất cường hãn, rất trâu bò, nhưng không ngờ sẽ nghịch thiên như thế.

Nói là một gian mật thất nhưng Triển Thất cảm thấy nơi này phải hơn một ngàn thước vuông. Bên trong chất đầy các loại vũ khí, nhiều nhất chính là súng mo-ze, còn có xếp một hàng súng Submachine (súng tiểu liên), thời đại này lại có nhiều loại vũ khí như vậy, đủ để sánh ngang một đội quân phiệt võ trang rồi.

“Đây đều là chúng ta tự sản xuất, đừng xem những thứ vũ khí này cùng loại với những thứ ngoài kia, có bộ dáng giống nhau nhưng tính năng thì tốt hơn nhiều. Những thứ này sau khi được đại ca cải tiến, dù là tốc độ hay xạ kích cũng đều mạnh hơn rất nhiều.”

Thấy Văn Nhân Mạc không trả lời, Thích Thiên liền chủ động giải thích cho Triển Thất. Ở phương diện quân hỏa, Văn Nhân Mạc là chuyên gia, cũng là thiên tài, những thứ đồ này chỉ cần xem qua sách, anh thao tác thực tế là có thể thiết kế được, nếu để cho người ngoài biết sợ là không dám để anh tồn tại ở trên đời.

“Là lão đại thiết kế?”

Triển Thất nghe lời giải thích thì kinh ngạc, cái đầu của anh là cái đầu gì vậy, đến tột cùng còn có cái gì anh không làm được, thứ hàng này cũng sẽ không tự nhiên mà tới chứ?

Hiện tại cô không còn kinh ngạc nữa, nhanh chóng đi qua nâng một khẩu súng mo-ze mở ra nhìn, sau đó lại nâng khẩu súng Submachine bên cạnh cũng mở ra nghiên cứu qua. Quả nhiên, những thứ đồ này có thể so sánh với vũ khí hiện đại.

“Lão đại, sẽ không phải cũng tới từ hiện đại chứ?”

“Hả? Như thế nào, có những thứ này, đừng nói là một Chu Tước môn, nếu như em muốn cả thiên hạ, anh đều có thể lấy cho em.”

Văn Nhân Mạc không hiểu ý tứ của Triển Thắt nói là gì, nhưng dù ý tứ gì, anh cũng chỉ muốn cho cô vui vẻ.

Nhìn Triển Thắt thành thạo nghiên cứu rồi sử dụng khẩu súng mô-ze rồi đến khẩu Submachine, Thích Thiên giật mình. Anh cho là Văn Nhân Mạc đã đủ nghịch thiên, nhưng một đứa bé choai choai như Triển Thắt mà cường hãn như vậy, có phải là hãn quá yếu hay không.

“Lúc nào thì hoàn thành những thứ này, đến tột cùng là làm sao làm được?”

Văn Nhân Mạc đối với lời nói của Triển Thắt, nội tâm rất cảm động, Văn Nhân Mạc sẽ ghi nhớ ở trong lòng những ý muốn của cô, cũng vậy, chỉ cần anh muốn làm chuyện gì, cô cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.

“Nói rất dài dòng, ban đầu chúng ta đến quan ngoại khi vừa nhìn thấy mỏ quặng mở ra đầu giá, vốn là không để ý, chẳng qua trong lúc vô tình thấy ngoài khoáng thạch được khai thác bên trong còn có một loại mỏ thiết cực phẩm. Loại thiết này sau khi được luyện chế thì vô cùng cứng rắn, là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo vũ khí, thấy vậy anh liền mua nó. Sau khi mua lại, chúng ta cùng mấy người thân tín trong nội bộ đi vào bên trong khảo sát một vòng, thế nhưng không ngờ ở bên trong lại phát hiện thật nhiều khoáng thạch quý giá này. Cuối cùng dứt khoát quyết định ở trong này xây dựng một trung tâm sản xuất vũ khí, nơi này đều là anh và những thuộc hạ trước kia xây dựng, sau này còn có thêm những người hết sức trung thành khác. Vì phòng ngừa bí mật bị tiết lộ ra ngoài, hàng năm bọn họ đều sống ở bên trong mỏ, rất cuộc, chúng ta nghiên cứu ra loại súng mô-ze đầu tiên, sau đó đem loại súng này bán đi kiếm tiền từ từ cải tạo nơi này lại mới được như bây giờ. Vì che giấu tai mắt mọi người, vẫn tiếp tục khai thác những phế thạch ngoài kia. Không chỉ vậy còn đạt được quyền khai thác mỏ than phía đối diện. Từ đó về sau, hàng năm Thích Thiên lưu lại Tùng Thành để quản lý tất cả những thứ này. Hiện tại khoáng thạch thiết đã khai thác gần hết rồi, những vũ khí này cũng đủ để chúng ta dùng, mọi người cũng có thể buông xuống được rồi.”

Văn Nhân Mạc nói đại khái từ đầu xây dựng nơi này với Triển Thắt, nhưng những vất vả gian khổ trong đó thì chỉ chính anh mới biết được, lúc đó khi vừa mới bắt đầu có rất nhiều gian khổ, bởi vì lúc đầu không biết cách khai thác quặng nên mỏ sụp xuống giết chết không biết bao nhiêu anh em.

Triển Thắt nắm thật chặt tay Văn Nhân Mạc, anh thừa nhận những chuyện này cô đều hiểu.

“Lão đại, những loại vũ khí này hết sức hiện đại, anh làm thế nào nghĩ ra được?”

“Đây đều không phải là công lao của em sao, lần trước khi em lấy khẩu súng của anh nói cái đó có quá nhiều khuyết điểm, còn nói cho anh rất nhiều thứ, cho nên lúc trở về anh suy nghĩ lại, liền cải tạo lại hai loại súng này.”

Nếu Văn Nhân Mạc không nói thiếu chút nữa làm Triển Thắt quên mất, lúc ấy khi tranh tài cũng Bạch Quang, Văn Nhân Mạc tặng cho cô một khẩu súng, khẩu súng ấy tuy tốt nhưng so với loại súng hiện đại thì kém hơn nhiều. Cho nên nói cho Văn Nhân Mạc một chút kiến thức vũ khí hiện đại, không ngờ anh có thể nghe hiểu và nghiên cứu chế tạo ra được những thứ vũ khí đó.

Nhìn những vũ khí này làm lòng Triển Thắt sôi trào lên, sau này tất cả anh em trong bang mỗi người cầm một khẩu súng Submachine, gặp mấy bang phái khác sử dụng đao, pháo thì có thể diệt bọn hãn một cách dễ dàng. Một Chu Tước môn thì nhằm nhỏ gì, cô cung cấp cho Văn Nhân Mạc thêm chút kiến thức về các loại vũ khí khác, đến lúc đó cũng có thể diệt luôn bên Thượng Hải.

“Không khí nơi này không được tốt, chúng ta ra ngoài trước đi, chờ khi trở về rồi nói tiếp.”

Văn Nhân Mạc kéo Triển Thắt còn đang ở đẳng kia YY đi ra ngoài, lưu lại bộ mặt Thích Thiên đứng tại chỗ ai oán, trong lòng oán thầm nói: “Đại ca, anh thật là có ‘đàn ông’ là quên anh em nha, tôi là do anh em vào sinh ra tử với anh, hàng năm đều sống ở trong hang núi này, sao anh chưa bao giờ quan tâm tôi một chút đi.”

Hôm nay đã đạt được mục đích gặp được Thích Thiên, còn biết một bí mật lớn như vậy cho nên tâm tình Triển Thắt rất tốt. Thích Thiên còn phải xử lý một số chuyện nữa mới có thể xuống núi nên Triển Thắt và Văn Nhân Mạc đi về trước, nhưng mà bây giờ thời gian còn sớm, cho nên Triển Thắt đề nghị đi dạo ở Tùng Thành xem một chút.

“Lão đại, khách sạn của anh ở đâu, bây giờ em rất đói bụng.”

Triển Thất biết ở mỗi thành thị Văn Nhân Mạc đều có mấy gian khách sạn, như vậy không chỉ để kinh doanh mà thăm dò tin tức cũng đặc biệt dễ dàng.

“Không phải ở tất cả các nơi đều có khách sạn, ở Tùng Thành chỉ có sòng bạc.”

“Sòng bạc sao?”

Triển Thất hưng phấn, ở hiện đại cô được danh xưng là Đồ Thần của Las Vegas, đi tới nơi này vẫn cho là chỉ có sòng bạc bên Thượng Hải mới có cao thủ, không ngờ Văn Nhân Mạc nói anh cũng mở sòng bạc, như vậy đồ thuật của anh nhất định rất cao, chờ có thời gian cô muốn tìm anh hảo hảo thi thố xem ai cao thủ hơn.

Nhưng mà trước mắt giải quyết vấn đề sinh lý thì tốt hơn, cô đã quá đói rồi, đói đến mức có thể ăn hết một con trâu.

Ở bên đường, hai người tìm kiếm một quán rượu tương đối sạch sẽ đi vào ngồi xuống, mặc dù điểm này nhỏ nhưng ăn cơm rất ngon miệng. Hai người ăn uống no đủ tính toán đi dạo một chút thì tiểu nhị đi vào nói vào bên tai Văn Nhân Mạc mấy câu rồi rời đi.

“Một người đã vào vùng đất bên trong, anh dẫn em đi coi một chút.”

57. Chương 57: Đánh Cược

Khi Triển Thất và Văn Nhân Mạc đến sòng bạc thì bên trong đã có một nhóm người vây quanh rồi.

“Vị nhân gia này lần này anh cược lớn hay là cược nhỏ thế.”

“Đúng vậy, người này đúng là thần tài nha, đời này tôi chưa từng thắng được nhiều tiền như vậy.”

“Tôi cũng vậy nha, từ nay về sau ngài đến chỗ nào đánh bạc, các anh em đều sẽ đi theo ngài.”

“Chủ tử, người đứng ở giữa đang bị nhiều người vây quanh kia chính là người mà thuộc hạ vừa mới bẩm báo cho ngài đó. Cả đêm anh ta đã thắng hơn mười mấy vạn bạc rồi, hơn nữa anh ta chỉ đặt cược lớn nhỏ, những người xung quanh đi theo anh ta cũng đặt cược theo, hôm nay tỉ lệ đặt cược của bọn họ đã lên đến một trăm vạn bạc rồi.”

Triển Thất vừa nghe được lập tức biết người này đến đây là để dò xét, chẳng qua sòng bạc mở cửa để làm ăn buôn bán, không có lý do gì để mà đuổi khách đi, cho nên hôm nay muốn lấy lại số tiền này rõ ràng là phải chạm mặt nhau trên bàn đánh bạc rồi.

“Vận khí của Lôi môn chủ vẫn tốt như trước.”

Văn Nhân Mạc vừa nói, mọi người xung quanh liền bị khí thế của anh áp bức mà tự động tản ra tạo thành một con đường, sau khi bọn họ làm lộ ra bộ dạng của người bị vây ở giữa kia.

Trên nửa gương mặt của người này có mang một cái mặt nạ, chẳng qua chỉ từ nửa gương mặt phía dưới thì có thể nhìn ra bộ dạng của anh ta cực kỳ tuấn mỹ.

“Người này chính là Môn chủ của Bạch Hổ môn-một trong bốn bang phái lớn sao? Đáng lẽ bây giờ anh ta đang bị Thanh Long bang đuổi giết mới đúng, làm sao có thể ngồi ở đây đánh bạc chứ? Hơn nữa, việc này rõ ràng là vì muốn ép Văn Nhân Mạc ra mặt, cuối cùng là có mục đích gì đây?” Khi Triển Thất nhìn thấy Lôi Liệt môn chủ của Bạch Hổ môn thì trong lòng hiện ra một đồng câu hỏi lớn, chẳng lẽ binh đến tướng chần thối, trước tiên để xem mục đích của anh ta là cái gì?

“Nga, trùng hợp như vậy Văn Nhân bang chủ cũng ở đây sao, hôm nay vận khí của Lôi môn chủ vậy mà vô cùng tốt nha, nếu không thì chúng ta đánh cược hai ván đi.”

“Đúng lúc, hôm nay tôi cảm thấy vận khí của tôi cũng vô cùng tốt, trước để cho tôi và Lôi môn chủ đánh cược vài ván đi.”

Anh ta có thể gian lận ở giữa sông bạc lớn như vậy mà vẫn luôn thắng chứ không có thua, thì nhất định là một cao thủ hàng đầu, điều này làm cho Triển Thất cảm thấy hưng phấn, sau đó căn Văn Nhân Mạc lại, quyết định phải đi gặp anh ta.

“Thứ lỗi cho Lôi mỗ trí nhớ kém, vị này là?”

“Triển Thất.”

Triển Thất trực tiếp đơn giản nói ra tên mình, bây giờ cô chỉ chờ mong được chơi mấy ván thật tốt.

“Như vậy trước hết để cho tôi nhìn thấy Triển huynh đệ, không biết chúng ta đánh cược kiểu nào đây?”

“Cứ đồ lớn nhỏ đi, cái này đơn giản, chúng ta cược ba ván, xem ai thắng nhiều hơn.”

“Được, nếu như tôi thắng, tôi muốn cậu và Bang chủ của các người trả lời tôi ba câu hỏi, hơn nữa làm người hầu cho tôi một tháng, nếu như tôi thua thì toàn bộ số tiền tối hôm nay tôi thắng đều trả lại cho cậu, hơn nữa cộng thêm 50 vạn bạc, thế nào.”

“Được, ván đầu tiên, đồ lớn hay đồ nhỏ.”

“Ván đầu tiên đồ đại trước.”

Lôi Liệt nhìn thấy Văn Nhân Mạc để cho Triển Thất đi ra ứng chiến thì chắc chắn là có thực lực, cho nên lập tức trở nên hết sức chăm chú. Cả đời này của anh ta đã đánh bao nhiêu lần khắp thiên hạ không có đối thủ, tung hoành ngang dọc ở sông bạc bao nhiêu năm, nhưng lại thua một lần, cả đời cũng sẽ thua một lần như thế, ba năm trước thua dưới tay của Văn Nhân Mạc.

Lúc đó cũng là ở đây tại sông bạc này, anh và trước kia giống nhau đều đến đây để đánh bạc, thắng rất nhiều thì chắc chắn sẽ bị nhà cái nghi ngờ, cuối cùng ông chủ ra mặt muốn đánh cược với anh ba ván. Ông chủ này chính là Văn Nhân Mạc, hơn nữa lần đó cũng là lần đầu tiên trong đời mà anh thua. Lần này trở về, anh ngoài có một số vấn đề muốn hỏi Văn Nhân Mạc ra, cũng muốn đem khu đất lúc đó lấy về.

Nếu Văn Nhân Mạc không phải cảm thấy Triển Thất có nắm chắc phần thắng mới có thể để cho cô chơi đùa, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi. Nhưng lúc Lôi Liệt nói là để cho cô đi làm người hầu một tháng thì anh nghĩ muốn mở miệng từ chối, chẳng qua Triển Thất nếu đã dám nhận lời thì nhất định là có chắc chắn. Xem ra lần này Lôi Liệt phải thua lần nữa rồi.

Bởi vì Lôi Liệt có chuyện muốn hỏi Văn Nhân Mạc, cho nên ba người bọn họ liền cùng đi đến căn phòng bí mật để tiến hành đấu ba ván. Mặc dù người ở bên ngoài rất muốn xem cũng không có cách nào, vừa đứng tới nay thắng được nhiều tiền như vậy, buổi tối có thể ra ngoài ăn một bữa, tìm người đẹp rồi.

Khi Triển Thất và Lôi Liệt bắt đầu lắc xúc xắc hai bên đều trịnh trọng đứng lên, người trong nghề vừa ra tay cũng biết đối phương làm gì, ngay lúc này gặp phải đối thủ rồi.

“Để cho công bằng, chúng ta mở cùng lúc đi.”

Sau khi hai người cầm xúc xắc để xuống thì Lôi Liệt đề nghị nói, như vậy có thể đề phòng gian lận.

“Ba con sáu.”

“Tôi cũng ba con sáu.”

Hai người bọn họ đều là cao thủ, cho nên ván đầu tiên hòa nhau.

“Ván trên hòa, lúc này phải cược cái gì.”

“Vẫn như cũ đồ lớn.”

Sau khi xác định thích đánh lớn nhỏ xong tiếp tục lắc xúc xắc, mà khi mở ra kết quả vẫn là hòa, hai người đều là ba con sáu.

“Không nghĩ tới kĩ thuật đồ của Triển huynh đệ cũng hơn người như thế, lần này chúng ta liền cược nhỏ thế nào.”

Đã lâu không có ai có thể đấu ngang tay với cô rồi, cho nên Triển Thất cũng trở nên hưng phấn. Đúng ra là lắc ra ba con sáu này không tính là việc khó khăn gì, nhưng kỹ thuật đổ của hai cao thủ còn là gặp phải hai cao thủ chơi bắn thì hai bên đều âm thầm phân cao thấp. Liền hai ván mới vừa nãy mà nói, bọn họ ở phía dưới đã đấu tay vài lần rồi, nhưng cũng không có đi phá số điểm của đối phương.

Âm thanh rào rào của xúc xắc lại vang lên thì trên đầu của Lôi Liệt và Triển Thất đều toát ra một tầng mồ hôi mỏng, hai ván trước đều là hòa, cho nên một ván này vô cùng quan trọng.

“Lần này hai người chúng ta ai mở trước.”

“Anh là khách, cho nên anh mở trước đi.”

“Cậu không hối hận chứ?”

Lôi Liệt không nghĩ tới Triển Thất sẽ để anh mở trước, chỉ có điều ở trong đó có bao nhiêu anh là người rõ ràng nhất, xem ra lần này nhất định thắng rồi. Thấy Triển Thất như vậy mày của Văn Nhân Mạc cũng nhú lại, anh vừa mới cẩn thận nghe qua âm thanh va chạm của hai người, chẳng qua ở bên trong xúc xắc của Lôi Liệt sẽ mở ra là bao nhiêu anh là người rõ ràng nhất, trong lòng len lén vì Triển Thất đổ một loạt mồ hôi liên tục. Chỉ là của Triển Thất anh lại không có nghe ra, điểm này làm cho anh vô cùng kinh ngạc.

Lôi Liệt đúng là có chuyện muốn cầu xin Văn Nhân Mạc, cho nên không nói hai lời trực tiếp mở nắp ra, bên trong lại có thể xuất hiện chỉ có một điểm. Bây giờ ba cái xúc xắc này rơi ở cùng một chỗ, mặt trên cùng chỉ thấy một điểm.

“Ha ha, xem ra hôm nay vận khí của Lôi mỗ vẫn là so với Triển huynh đệ có hơn một chút, tôi chỉ có một điểm, xem ra trận đấu này là tôi thắng rồi.”

Lúc đầu anh chính là vì vậy mà thua dưới tay của Văn Nhân Mạc, lúc đó ở một ván cuối cùng với Văn Nhân Mạc cũng là so lớn nhỏ với anh ta. Anh lắc ra ba con một, nhưng số điểm Văn Nhân Mạc chỉ có hai điểm, bởi vì hai cái xúc xắc trong đó là rơi cùng một chỗ. Sai khi anh quay về Thượng Hải khổ luyện kỹ thuật này, cuối cùng cũng thành công rồi, chẳng những có thể để hai cái xúc xắc rơi cùng một chỗ, mà đã đạt đến ba cái rồi.

Nhìn thấy Lôi Liệt đang đắc ý Triển Thất chậm rãi nói ra:

“Có lẽ tối nay để cho Lôi môn chủ thất vọng rồi.”

Sau đó chậm rãi mở nắp trong tay ra, tình hình bên trong lập tức hiện ra rõ ràng ở trước mặt của Lôi Liệt và Văn Nhân Mạc.

“Triển huynh đệ, đây là?”

58. Chương 58: Hợp Tác.

“Triển huynh đệ, đây là.”

Thấy dáng vẻ sợ không nói nên lời của Lôi Liệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy kết quả của Triển Thất Văn Nhân Mạc lại cười, thật không ngờ cô có thể làm được như vậy.

Thì ra lí do Triển Thất lắc một chút cũng không có tiếng động, bởi vì tất cả xúc xắc đều biến thành bột phấn, đến Văn Nhân Mạc ở phía sau cô cũng không nghe được bao nhiêu điểm, cơ bản là không có xúc xắc.
dieendaanleequydonn

“Rất rõ ràng, của anh một, của tôi không, đương nhiên tôi thắng, lấy tiền ra đây.”

Triển Thất cười nhắc lại, cái loại đem ba viên xúc xắc lắc giống nhau chỉ là trò trẻ con mà thôi. Cho nên đến vòng cuối cùng so ai nhỏ hơn này, cô đã nghĩ đến khả năng anh ta sẽ dùng chiêu này, chiêu này ở hiện tại có thể xem là khó nhất, nhưng đối với người đến từ hiện đại thì không tính là gì cả.

Lôi Liệt cũng là người biết giữ chữ tín, lập tức lấy tiền ra đưa cho Triển Thất. Mặc dù lần này Triển Thất dùng chút kĩ xảo, nhưng anh vẫn nhận thua, không tranh cãi gì, bởi vì dù dùng kĩ xảo, nhưng muốn đem ba viên xúc xắc đều hoá thành bột phấn phải cần bao nhiêu sức lực, nếu là anh một viên còn làm không được nữa là.

Thật ra sức lực của Triển Thất cũng không lớn như vậy, cô chẳng qua lúc rung xúc xắc có bỏ thêm ít thuốc bột vào, khiến xúc xắc dễ dàng hoá bột thôi.

“Chờ một chút, anh còn vấn đề gì, chỉ cần tôi biết đều nói hết cho anh.”

Vốn Lôi Liệt nghĩ lần này thua Văn Nhân Mạc nên anh ta nhất định sẽ không nói cái gì, nhưng hiện tại anh ta nói như vậy, là chấp nhận trả lời vấn đề của anh, mấy vấn đề liên quan đến lợi ích của Bạch Hồ môn, đều rất quan trọng, lập tức không khách khí, trực tiếp hỏi. D’Đ’L’Q’Đ

“Anh đem năm danh ngạch lấy ra bán đấu giá nhất định không phải vì sợ hãi, mà là muốn khơi mào mâu thuẫn giữa tứ đại bang phái sau đó làm ngư ông đắc lợi ?”

«Đúng.»

Văn Nhân Mạc với Triển Thất liếc nhìn nhau rồi cười đáp, làm chính là làm, không có gì không dám thừa nhận.

Lôi Liệt không ngờ Văn Nhân Mạc ngay cả giả thích cũng không có lập tức thừa nhận, cho nên mới yên tâm hỏi thêm một chuyện, chuyện cũng coi như là thử thách đi, nếu anh ta giải thích một phen hay cho ra câu trả lời phủ định, thì câu sau cũng không cần thiết phải hỏi nữa.

“Tốt, rất rõ ràng, vấn đề thứ hai, lúc trước tôi ở Bạch thành thắng một trăm lẻ tám vạn, sòng bạc đó cũng là của anh đi, anh có biết thiệt phận mấy người thua tiền kia không?”

“Ba người đó đều là thuộc hạ của Chu Tước môn, bọn họ mua chuộc tin tức Thanh Long môn từ một Hương chủ nói sẽ xuất ra một trăm lẻ tám vạn, sau đó đến sòng bạc chia thành ba người giả vờ thua dưới tay anh giống y số tiền đó. Bọn họ biết, Lôi môn chủ bình thường đối với tiền trong môn rất tính toán, nhưng đối với tiền mình thắng cho tới bây giờ đều rất hào phóng, cho nên, biết anh thắng tiền nhất định sẽ dùng đến, liền thiết kế bẫy này.”

Ít ra Lôi Liệt vẫn biết, thực lực Văn Nhân Mạc không đơn giản như vẻ bề ngoài của anh, thật không ngờ lần này tứ đại bang phái lại bị anh ta dắt mũi.

“Vấn đề thứ ba, giết những người Thanh Long bang đó cũng là Chu Tước môn làm sao?”

“Đúng, lúc các anh giam bọn họ trong sơn động sau núi, người Chu Tước môn liền giết hết mấy người kia. Nhưng mà bọn hắn còn để lại hai người sống sót, trong đó một người chính là Hương chủ bán tin tức. Còn có, Hương chủ này cũng đem tin Thanh Long bang lấy ra bao nhiêu tiền nói cho Huyền Vũ môn, như vậy Huyền Vũ môn nhất định sẽ hoài nghi các người hợp tác cùng bọn hắn. Chu Tước môn còn giả thành người của anh đi hành hung, hơn nữa Hương chủ kia còn nói, bọn họ nên an vị không nên đắc tội. Bạch bang ở Bạch thành là người của Chu Tước môn, cho nên tin tức của bọn họ nhanh hơn các anh, làm những chuyện này cũng rất dễ dàng.”

dieendaanleequydonn

Việc này Văn Nhân Mạc cũng biết, thuộc hạ của anh thấy toàn bộ quá trình. Ở Bạch thành, gần như mọi chuyện đều không gạt được anh, như là Bạch bang chỉ là một tiểu bang phái, Văn Nhân Mạc căn bản không đem bọn họ vào mắt, vì không muốn bại lộ thân phận, nên mới để bọn họ tồn tại.

“Xem ra Văn Nhân bang chủ thật xứng danh đệ nhất, chúng ta hợp tác thế nào?”

“Nha, không biết Lôi bang chủ nghĩ chúng ta hợp tác như thế nào đây?”

“Anh cũng biết, lần này đi bảo tàng chính là bốn bang phái chém giết nhau, từng bang phái đều xuất ra đội ngũ tinh nhuệ nhất, đều là người có thể một địch mười. Hiện tại Chu Tước môn đã liên thủ cùng Huyền Vũ môn, chúng tôi vẫn bị Thanh Long bang đuổi giết, tình cảnh rất khó khăn. Nhưng Diêm bang cũng sẽ không được lợi nhiều, cho dù lần này các anh thắng lợi dành được 20 danh ngạch kia thì đã làm sao, như

vậy càng khiến tứ đại bang phái hợp lực công kích, tuy rằng bốn bang phái luôn mâu thuẫn, nhưng tuyệt đối không hi vọng bảo tàng rơi vào tay người khác.”

“Nếu muốn hợp tác, không biết Lôi môn chủ có bao nhiêu thành ý đây?”

Lần này người nói là Triển Thất, tuy rằng hai bên hợp tác mới có lợi, nhưng không kiếm chỗ tốt thì không phải Triển Thất cô rồi, phải biết rằng, năm danh ngạch của bọn họ đều nằm trong tay Bạch Hổ môn.

“Không biết các anh muốn cái gì, chỉ cần Bạch Hổ môn có thể làm được nhất định không thành vấn đề.”

“Những lời này là anh nói đó, tôi muốn năm danh ngạch kia thế nào, sẽ không quá phận chứ. Thứ nhất, mua năm danh ngạch này đều là tiền của Chu Tước môn, các người một phân tiền cũng không bỏ ra. Thứ hai, vừa rồi chúng tôi cho anh nhiều tin tức như vậy, anh cũng nên bày tỏ một chút chứ. Thứ ba...”

“Được, tôi đồng ý.”

Lúc Lôi Liệt nghe Triển Thất nói muốn năm danh ngạch, biết hôm nay nếu muốn hợp tác, nhất định phải nhả ra năm danh ngạch này. Cô nói cũng đúng, bọn họ cơ bản không tốn một phân tiền nào, hiện tại nếu hợp tác, mất năm người cũng không sao.

Kế tiếp bọn họ thương lượng một chút nội dung hợp tác, lần này đi bảo tàng đều phải an bài trước, người đều do Triển Thất quyết định, Văn Nhân Mạc chỉ phụ trách cung cấp người cho cô. Nên cùng Lôi Liệt trao đổi cũng giao cho Triển Thất.

Lôi Liệt nghe nói trong bang có Nhị bang chủ là nam sủng của Văn Nhân Mạc, anh vẫn xem thường loại chỉ biết dựa vào nhan sắc quyến rũ người này, nhưng hôm nay gặp mặt Triển Thất đã làm anh thay đổi cách nhìn hoàn toàn mới. Đầu tiên là đồ thắng anh, sau đó lúc nói chuyện hợp tác lại có năng lực sắp xếp giỏi như vậy, còn đem những khả năng có thể xảy ra đều nghĩ đến, ngay cả anh cũng không ngờ chỗ sơ hở có thể an bài tốt như vậy, có người này trợ giúp, không lo đại sự không thành, anh đối với cô càng thấy hứng thú.

“Văn Nhân bang chủ, không bằng chúng tôi đem tất cả danh ngạch đều cho anh... anh đưa cậu ta cho tôi thế nào?”

59. Chương 59: Tề Tụ Tại Tùng Thành, Nụ Hôn Đầu

“Văn Nhân bang chủ, bằng không tôi đưa tất cả danh ngạch của chúng tôi cho anh... bù lại anh đưa anh ấy cho tôi, như thế nào?”

Lôi Liệt biết, nếu có thể có được sự phụ trợ của Triển Thất, không có cái gì không làm được.

“Cút.”

Lôi Liệt vừa nói dứt lời, nụ cười vẫn còn treo trên miệng Văn Nhân Mạc lập tức biến mất, sắc mặt âm trầm đáng sợ, đánh về phía Lôi Liệt một quyền, mặc dù anh ta lóe lên né tránh rất nhanh nhưng vẫn bị đánh trúng, vết thương ở khoeo miệng co rút lại. Trong lòng thầm mắng: “Không được thì không được, làm gì phát hỏa khí lớn như vậy, không phải chỉ là người có chút đầu óc thôi sao, suy cho cùng cũng chỉ là một nam sủng thôi mà?”

Khi anh ta có ý định đến nơi này chuẩn bị nói chuyện hợp tác, thật khó đả động khấn lẩm để bàn xong chuyện hợp tác, cũng không thể cứ để bị hủy đi như vậy được. Tuy nhiên Lôi Liệt không ngờ Văn Nhân Mạc lại để ý đến Triển Thất như thế, không phải chỉ là một nam nhân sao, nếu anh ta lấy được tất cả danh ngạch của bọn họ, lần tranh tài này nhất định sẽ thắng, giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn của anh thế này, càng làm anh hiểu kỳ hơn đối với người tên Triển Thất kia.

“Về sau không cho phép em cười với đàn ông khác.”

Sau khi Lôi Liệt rời đi Văn Nhân Mạc vẫn còn đang tức giận, thế nào mà nhiều người cùng tranh giành Triển Thất với anh thế chứ? Bây giờ Triển Thất vẫn là một đàn ông đã có nhiều người để ý như vậy, nếu

để cho đám người kia biết cô là nữ thì không phải sẽ càng điên cuồng hơn sao? Xem ra cần phải sửa lại kế hoạch ban đầu một chút, nếu không anh cũng không dám đảm bảo có người tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước) động thủ hay không.

Nhìn thấy Văn Nhân Mạc một mình hờn dỗi, Triển Thất thật không thể giải thích được, lúc nào thì cô cười với người khác, nhưng dù là cười thì liên quan gì đến anh chứ? Nhưng là cô rất vui mừng đối với việc vừa rồi Văn Nhân Mạc quả quyết cự tuyệt yêu cầu của Lôi Liệt. Tuy nhiên Lôi Liệt có vẻ nhất quyết không chịu bỏ qua, con mẹ nó, xem Triển Thất cô là ai chứ, lại muốn đối chác cô như một món hàng vậy.

Triển Thất và Văn Nhân Mạc đang ở Tùng Thành đi dạo mấy ngày, Thích Thiên đã an bài xong công việc ở mỏ cũng xuống núi, bây giờ là lúc cần dùng người, Đại Ngưu cũng được đặc xá rồi, nên cho phép anh ta được lập công chuộc tội.

“Chủ tử, xem ra tiệm ăn bên này cũng không tệ nha, hôm nay chúng ta đến nơi này ăn đi.”

Mấy ngày này, mấy người lại tiếp tục ra ngoài đi dạo, vừa đúng lúc đi ngang qua một quán rượu, mấy người ai nấy đều đói bụng, Nam Cung Ngọc liền nói vào bên trong ăn cơm, vừa mới đi vào lại gặp phải một người quen.

“Tiểu Thất Thất, chúng ta thật là có duyên nha, tôi vừa mới đến Tùng Thành đang nghĩ không biết anh đang ở đâu, không nghĩ lại gặp được anh ở đây, có phải anh dđlqđcđng đang nghĩ đến tôi không? Mau cho tôi nhìn xem một chút, thời gian này không có tôi ở đây, anh có ăn nhiều không, xem một chút xem, người anh gầy đi rồi kìa. Anh à, không cần ở cái nơi nghèo này nữa đi, hôm nay đi theo tôi thôi, lần này tôi đi ra cửa gặp đại phát tài, chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài đi du ngoạn khắp nơi...”

Lục Hiên liên tục nói không ngừng bên tai, Triển Thất dự liệu sẽ gặp Lục Hiên ở đây, vốn bản thân cũng nhớ đến anh ta nhưng vừa gặp cô cảm thấy hồng mắt.

Mấy người bọn họ vốn định tìm một nhà gian, nhưng Lục Hiên cố gắng đi thêm vào, sau lại cảm giác cả quán rượu này đều được bao hết rồi. Chính giữa trưa lại bao hết chỗ này thì cần phải tốn bao nhiêu tiền chứ, chỉ là nhìn bộ dáng của anh ta lần này đi ra ngoài có vẻ kiếm được rất nhiều tiền nên một chút ý tứ đau lòng cũng không có.

Vào lúc ăn cơm cũng xảy ra mấy vấn đề nhỏ, bình thường Triển Thất đều là cùng ngồi ăn một chỗ với Văn Nhân Mạc, bên kia đôi khi là Nam Cung Ngọc, đôi khi có thêm Diêm Xuyên, lần này Lục Hiên chạy đến ngồi bên cạnh Triển Thất thì chỉ có thể chen vào chỗ của Nam Cung Ngọc. Cả hai tranh giành chỗ ngồi không chịu nhường ai.

Nhóm người bọn họ vừa ngồi yên ổn để ăn cơm, từ bên ngoài lại có một nhóm người khác đi vào.

“Thất Thất, thì ra là anh ở nơi này, tôi và Long Mai tìm anh đã mấy ngày rồi, mỗi lần đến Diêm bang tìm anh đều bị người ta đuổi ra, hôm nay hoàn hảo gặp được anh rồi, nếu không thì có lẽ phải đợi đến lúc tranh tài chúng tôi mới gặp được anh mất.”

Người tới chính là Long Mai và Tiễn Kỳ, hai người bọn họ hàng ngày cứ đến Diêm bang tìm Triển Thất, bị Nam Cung Ngọc chặn lại đuổi về, lần này vừa gặp được Triển Thất cũng dính chặt lấy không rời.

Người càng nhiều thêm, thế nhưng như vậy vẫn chưa tính là loạn lắm vì Tiễn Kỳ và Long Mai vừa đi vào thì bên ngoài lại có một nhóm người nữa đuổi đến.

“Hai người các cô không biết xấu hổ còn tìm nương nhờ môn phái khác, được Đường chủ chúng ta coi trọng là phúc khí của các cô, còn dám phản kháng, là muốn tìm chết sao?”

Người tới là người của Thanh Long bang, mấy ngày nay bọn họ cũng chờ tranh tài nên không có việc gì làm ra ngoài đi dạo, mấy ngày trước, gặp Long Mai và Tiễn Kỳ đi tìm Triển Thất, liền nổi lên sắc tâm, nhất quyết muốn bắt trở về làm tiểu thiếp. Nhưng Tiễn Kỳ cũng không phải là người ngồi không, ra tay đánh thủ hạ bọn họ một trận, lần này bọn họ thấy hai người các cô đi vào quán rượu thì lập tức đuổi theo.

Vừa đi vào thì nhìn thấy trong đại sảnh đầy người thì liền ngắc ngứ cả người, lại gặp Lục Hiên cũng ở đây thì lập tức đi tới chào hỏi. Bọn họ không để Văn Nhân Mạc và Triển Thất ở trong mắt, nhưng Lục Hiên là người không thể đắc tội được, vị này chính là thần tài đấy.

Người Thanh Long môn đến không lâu thì cửa khách điểm mở ra một lần nữa, lần này đi vào là Như Mộng và người của Chu Tước môn. Trong khoảng thời gian này hai bên vẫn thường ở cùng một chỗ với nhau, vào trong quán rượu, Như Mộng lập tức bị Văn Nhân Mạc hấp dẫn, mượn quan hệ với Lục Hiên nên cũng đến ngồi xuống cùng bàn với bọn dđlqđh, khi cô ngồi xuống thì người của Chu Tước môn cũng theo cùng ngồi xuống.

“Mồ hôi, chỉ còn thiếu người của Bạch Hổ môn nữa thôi, như vậy thì tứ đại bang phái đều đến đông đủ.” Khi nội tâm Triển Thất ai oán, cửa lại bị đẩy ra lần nữa, thật choáng nha, không biết sao dự đoán của cô lại chính xác thế chứ.

“U, hôm nay mọi người cùng nhau tụ họp sao? Thế nào nhiều người như vậy đều tụ tập ở đây? Không phải ngày mai mới đại hội sao hôm nay lại đến trước chứ? Tại sao không có ai nói cho Bạch Hổ môn một tiếng vậy?”

Quả nhiên, người đang tới chính là Lôi Liệt Môn chủ Bạch Hổ môn.

Như vậy là đủ rồi, tứ đại bang phái đều tề tựu đầy đủ rồi, sắc mặt Văn Nhân Mạc vốn đã thối lắm rồi giờ lại càng đen hơn, vốn tính toán cùng Triển Thất ra ngoài đi dạo một chút, ai biết một đồng người làm đuôi đi theo phía sau. Sau đó lúc ăn cơm lại tới một đám người nữa, nhìn mấy con ruồi kia xoay quanh lấy lòng Triển Thất, anh thật muốn đập một phát chết hết.

“Tiểu Thất Thất, mau tới ăn thịt đi.”

“Chủ tử không cần ăn thịt đâu, quá béo thì không tốt, chỉ cần ăn rau dưa thôi.”

“Thất Thất, ăn của tôi đi.”

“Ăn của tôi mà.”

...

“Tốt lắm, mọi người tiếp tục ăn đi, tôi ăn no rồi.”

Triển Thất thật sự không chịu nổi, cứ tiếp tục như vậy nữa cô liền phát điên luôn.

Nhưng khi cô vừa muốn rời đi thì bị người khác gọi lại.

“Tôi nói này người anh em, được Lục chương quỹ đây coi trọng chính là phúc khí của anh, nếu anh không đặc biệt kính rượu anh ấy thì chúng tôi sẽ bị phạt rượu anh đấy.”

Hiện tại Thanh Long bang chủ yếu lấy buôn bán làm trọng, cho nên vẫn cùng hợp tác với Lục Hiên, mạch kinh tế cả nước phần lớn đều do Lục Hiên nắm giữ, anh ta cũng được coi là thiên hạ thủ phủ rồi. Cho nên người Thanh Long bang vẫn muốn nịnh bợ Lục Hiên, nhưng Lục Hiên vẫn không tỏ thái độ với bọn họ, hôm nay thấy sắc mặt Lục Hiên lúc Triển Thất đứng dậy rồi đi không tốt liền ra mặt dạy dỗ Triển Thất.

“Phanh.”

“Mày là cái vật gì vậy, dám nói thế với Triển Thất, muốn chết sớm thì nói với tôi một tiếng.”

Tâm tình Văn Nhân Mạc vốn không tốt, hiện tại Đường chủ Thanh Long bang xuất hiện ở đây nói lời châm chọc Triển Thất, anh càng tức giận hơn, cho nên trực tiếp vung ra một quyền đánh Đường chủ Thanh Long bang văng vào vách tường. Đụng vào vách tường hắn rơi xuống đất miệng còn phun dđlqđra một ngụm máu lớn. Nhìn đáng vẻ như vậy có lẽ ngực bị gãy mấy cái xương sườn rồi, như thế cũng đủ thấy Văn Nhân Mạc có bao nhiêu tức giận.

“Đáng đánh, ai bảo anh xen vào việc của người khác, tại sao nói tiểu Thất Thất của chúng tôi như vậy chứ? Tiểu Thất Thất, đây đều là lão thất phu kia nói, anh mặc kệ anh ta đi.”

“Ha ha, vô mông ngựa tới tận đuôi, thật đáng đời.”

Lôi Liệt chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội để chế nhạo Thanh Long bang, lại thêm có chút hảo cảm với Triển Thất nên khi Đường chủ Thanh Long bang mở miệng muốn dạy dỗ Triển Thất, anh đã muốn đánh người rồi, nếu không phải là Văn Nhân Mạc ra tay quá nhanh, anh đã muốn xuống tay.

Trong đại sảnh vì một quyền của Văn Nhân Mạc mà nơi này hoàn toàn rối loạn hết lên. Phải biết đây là thế lực của tứ đại bang phái hắc đạo nổi tiếng khắp cả nước, tuy Bạch Hổ môn chỉ có một mình môn chủ tới, nhưng dù là vậy thì chỉ cần một đường chủ ở đây dậm chân một cái thì cũng sẽ khiến cho người của mấy thành thị đều run lên. Hôm nay đệ nhất Bang chủ Thanh Long bang bị một lão đại của môn phái nhỏ đánh, đây không phải là đánh vào mặt mũi của tứ đại bang phái bọn họ à.

“Văn Nhân Mạc, có biết nơi này là chỗ nào mà đến phiên một bang phái nhỏ nhỏ như Diêm bang càn rỡ, còn không mau quỳ xuống nói xin lỗi.”

“Ông nói để cho anh ấy quỳ xuống nói xin lỗi?”

Hôm nay tâm tình của Triển Thất cũng không tốt, mới vừa rồi thấy Văn Nhân Mạc ra tay đánh cái lão hỗn đản kia làm cho trong lòng cô thoải mái hơn rất nhiều, thế nhưng bây giờ cái lão đầu bang chủ của Chu Tước môn kia còn không biết xấu hổ dám bắt Văn Nhân Mạc phải quỳ xuống nói xin lỗi, thật coi bọn họ là người dễ khi dễ sao.

“Phanh.”

Một cái đấm khác nhưng một quyền này lại là của Triển Thất đánh ra, nếu người khác mắng cô thì coi như không sao đi, Triển Thất cũng không có tức giận như thế, nhưng nếu vũ nhục Văn Nhân Mạc thì không thể được.

Triển Thất mặc dù là phụ nữ, sức lực cũng không lớn nhưng hàng ngày cùng một đám đàn ông đánh qua đánh lại, đã sớm luyện được sức lực mạnh mẽ hơn, vị đường chủ Chu Tước môn này bị đánh một quyền xem ra cũng không nhẹ hơn Thanh Long bang chủ bao nhiêu.

“Này, hai người các anh thật muốn làm phản, tôi muốn báo với biểu ca của tôi, để cho các anh phải trả giá thích đáng.”

Vào lúc này Như Mộng thể hiện ra uy phong của một đại tiểu thư, chỉ là rất nhanh cô biết mình làm việc sai lầm rồi. Cô nhìn thấy Long Mai và Tiễn Kỳ đi về phía mình, da đầu của cô tê dại, ánh mắt của bọn họ làm cô nhớ tới lần trước ở Diêm bang bị một trận lửa đốt kia, bây giờ nghĩ đến trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Các cô... mấy tên hỗn đản kia còn chần chờ gì nữa, còn không mau ra tay đi.”

Khi hai người Tiễn Kỳ và Long Mai áp sát vào hai bên trái phải của Như Mộng khiến cô bất an kêu mấy người phía sau ra tay.

Lần này mấy người bọn họ ra ngoài đều chọn người ưu tú để dẫn theo, mặc dù tứ đại bang phái đã đạt thành hiệp nghị không công kích lẫn nhau ở đây, nhưng đều sợ hãi đối phương bí mật lật lọng ra tay cho nên vẫn dẫn hộ vệ theo bên cạnh để bảo vệ.

Chủ tử đã lên tiếng, phận làm hạ nhân không dám không tuân theo, chỉ có thể nhắm mắt xông vào.

Thích Thiên, Đại Ngưu, còn có Nam Cung Ngọc, Diêm Xuyên, Tiễn Kỳ đều là những người tính tình nóng nảy, bọn người kia dám khi dễ người của bọn họ, sao bọn họ có thể bỏ qua được, cho nên trong lúc nhất thời xảy ra một trận hỗn chiến.

Lôi Liệt đã đạt thành hiệp nghị với Văn Nhân Mạc, bây giờ bọn họ là đồng minh, làm sao có thể dẫn người mình đánh người mình, cho nên vừa thối lui về phía sau vừa quan sát trận hỗn chiến. Lục Hiên dĩ nhiên chỉ có một mình, anh không tham chiến mà vẫn một mực đứng bên cạnh Triển Thất, những người kia ngại vì thân phận của anh, cũng không quá mức đi công kích Triển Thất.

Những người còn lại hầu như đều bao vây mấy người Văn Nhân Mạc, đẩy bọn họ vào trung tâm cuộc hỗn chiến.

Nhưng đám người Văn Nhân Mạc có người nào là ngòi không chứ, thỉnh thoảng đá bay một vài người trong đám người bao vây bọn họ bay ra ngoài.

Kết quả cuối cùng, mấy người bên Văn Nhân Mạc giành thắng lợi, trừ đám người không tham chiến là Bạch Hổ môn ra thì tất cả người của tứ đại bang phái ai cũng bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

“Hôm nay coi như làm nóng người trước ngày bắt đầu tranh tài đi, tới đây giải tán được rồi.”

Khi trận hỗn chiến kết thúc, Lôi Liệt nghênh ngang đứng dậy nói mấy câu không đau không nhột, đây chẳng qua là cho đám người tứ đại bang phải một bậc thang đi xuống. Dù thế nào thì anh cũng là lão đại của một trong tứ đại bang phái, một câu nói của anh cũng đủ để mọi người còn lại nể tình.

“Hừ, tốt nhất đợi đến cuộc so tài ngày mai, để xem thử bọn mày có bao nhiêu liều lĩnh.”

Người của Thanh Long bang còn dư lại Ngự Tiểu Hương chủ hòa, sau khi nói một câu với mấy người Triển Thất và Văn Nhân Mạc rồi dẫn mấy anh em trong bang rời đi.

Người của Thanh Long bang vừa ra khỏi cửa, đám người Chu Tước môn ở phía sau cũng lặng lẽ theo ra ngoài, Như Mộng thấy tất cả mọi người rời đi cũng chỉ có thể ảo não cùng rời đi mà thôi.

“Văn Nhân bang chủ, đến đây thì Triển bang chúng tôi cũng cáo từ vậy, hi vọng ngày mai trên đấu trường hợp tác vui vẻ.”

Rất nhanh mọi người liền đi hết, mới vừa rời ở đại sảnh còn một trận náo loạn hò hét ầm ĩ nhưng bây giờ ở đây cũng chỉ còn lấy mấy người bọn Triển Thất và cộng thêm một Lục Hiên nữa. Về sau Lục Hiên phát hiện cảm giác không khí giữa Triển Thất và Văn Nhân Mạc có gì đó thay đổi, hình như càng lúc càng thân mật hơn, trong quan hệ thân mật của hai người bọn họ không thể có bất kỳ người nào chen vào giữa bọn họ được.

“Tiểu Thất Thất, em nhớ còn nợ tôi một nụ hôn đó nha.”

Lúc này tất cả mọi người thấy một loạt vấn đề xảy ra, cho nên Lục Hiên không thể cùng bọn họ trở về Diễm bang, nên trước khi chia tay với bọn họ, anh đã ở bên tai cô nói nhỏ một câu. Triển Thất cũng đã hình thành thói quen bị Lục Hiên thường xuyên chiếm tiện nghi của cô nên chỉ cười không nói gì đấy anh ra, nhưng một màn này rơi vào mắt Văn Nhân Mạc thì chuyện không phải đơn giản như vậy, rõ ràng giữa hai người có**, còn nói lời mập mờ như vậy, mặc dù lời nói vô cùng nhỏ song anh cũng nghe không sót một từ nào.

“Lão đại, bả vai của em rất đau, mau tới đây giúp em xoa bóp như phương pháp em đã dạy cho anh đấy.”

Sau một ngày du ngoạn khắp nơi, còn xã giao, rồi đánh nhau, không việc nào không liên lụy đến Văn Nhân Mạc, cho nên khi vừa về đến Diễm bang, Triển Thất lập tức nằm dài trên giường lấy lòng Văn Nhân Mạc để Văn Nhân Mạc buông lỏng một chút.

Lúc trước chỉ cần cô nói như vậy, Văn Nhân Mạc sẽ lập tức tới giúp cô xoa bóp, có lúc không cần cô nói anh cũng sẽ đến giúp cô, nhưng hôm nay dù cô nói thế nào anh cũng ngồi yên bên kia không nhúc nhích.

“Lão đại, hôm nay anh bị thương ở đâu sao? Cho em xem một chút có bị thương ở chỗ nào không?”

Triển Thất cho là Văn Nhân Mạc bị thương nên lập tức kiểm tra thử, nhưng khi cô vừa đụng vào người Văn Nhân Mạc liền bị anh dùng lực rất lớn ôm cô vào trong lòng, sau đó anh dùng miệng hung hăng cắn lên môi cô.

Hôm nay Văn Nhân Mạc thấy một đám đàn ông và phụ nữ vây xung quanh Triển Thất, trong lòng anh rất phiền não. Mà Triển Thất một chút cũng không thềm né tránh, còn giống như rất hưởng thụ sự phục vụ của bọn người kia vậy, đặc biệt là tên Lục Hiên kia, thiếu chút nữa là ôm cô, còn nói lời mờ ám như vậy, lúc chứng kiến thế anh cảm thấy cả người mình như sắp nổ tung mất. Cho nên Triển Thất vừa đi đến bên cạnh, anh lập tức ôm lấy hôn lên môi mọng của cô, trong lòng anh dường như có một giọng nói kêu gào anh hãy cắn lên đôi môi đó.

Vốn Văn Nhân Mạc muốn hung hăng cắn trừng phạt cô một chút, nhưng lúc môi anh đụng phải đôi môi mềm mại của cô, tất cả tức giận cũng biến đi đâu mất, cả thế giới giống như dừng lại, cái loại cảm giác QQ ngọt ngào này làm cho anh nhận không được còn muốn nhiều hơn.

Cả Văn Nhân Mạc và Triển Thất chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với người khác chứ đừng nói chỉ là hôn môi. Nhưng hình như đều xuất phát từ bản năng, căn bản không cần học tập, cả hai đều có ý nghĩ muốn nụ hôn này sâu hơn nữa.

Một người luôn luôn cơ trí, khôn khéo như Triển Thất bị Văn Nhân Mạc hôn đến thiên hôn đại ám, đại não như dừng hoạt động, để mặc cho Văn Nhân Mạc hôn càng lúc càng sâu hơn.

Vừa mới bắt đầu, Văn Nhân Mạc chỉ cẩn nhẹ vào môi của cô, nhưng khi thấy Triển Thất không có cự tuyệt, nên không thể nghi ngờ làm lá gan của anh to hơn. Ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể cô khiến hô hấp của anh nóng rực lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hai hàm răng cô ra, từ từ dùng lưỡi xâm nhập sâu hơn vào miệng của cô...

Quyển sách xin đăng ký.

60. Chương 60: Cùng Phối Hợp

Editor: White Silk-Hazye

Trong phút chốc trong thế giới chỉ còn có hai người bọn họ, mặc kệ cảm giác về nụ hôn thế nào, cho đến khi không thở được nữa thì mới rời ra.

Triển Thất nằm trong ngực của Văn Nhân Mạc thở mạnh. trong lòng lại thầm mắng: “Choáng nha, kiếp trước đã sống hai mươi mấy năm, kiếp này cũng hai mươi năm vậy mà nụ hôn đầu tiên lại có thể mất đi như vậy. Cô không cam tâm, muốn hôn cũng phải do cô chủ động chứ, nụ hôn đầu tiên bị mất, thì cô sẽ đợi đến đêm kết hôn, hừ hừ, đến lúc đó nhất định phải thay đổi mà lên là chủ mới được.”

Bởi vì buổi tối lúc đi ngủ Triển Thất đều xoa tóc ra, bây giờ một đầu tóc dài xinh đẹp đen nhánh của cô, hai gò má đỏ ửng, đánh vẻ thẹn thùng, bởi vì thiếu không khí mà nằm ở trong ngực của anh, bộ dáng như vậy rất hấp dẫn. Văn Nhân Mạc làm một người đàn ông bình thường, hơn nữa trong ngực còn là người phụ nữ mà mình thích, một chỗ nào đó lập tức nổi lên phản ứng.

Triển Thất cũng không phải là một cô nữ sinh nhỏ không biết gì, bây giờ đang nằm trong ngực của anh, làm sao không hiểu được bây giờ anh muốn làm cái gì chứ, nhìn anh lại lần nữa hô hấp dồn dập, trong mắt hiện lên một tia cười gian.

“Lão đại, anh làm sao vậy, chỗ nào đau sao? sắc mặt sao đỏ như vậy? Bị sốt sao?”

Cô vừa hỏi vừa nhảy người qua giạng chân ngồi lên trên đùi của Văn Nhân Mạc, một tay ôm lấy cổ của anh, một tay sờ lên trán của anh.

“Phốc.”

Triển Thất vừa ngồi lên thì Văn Nhân Mạc liền kêu lên, thân thể căng cứng không dám cử động dù chỉ một chút, chỉ sợ không khống chế được chính mình mà muốn có.

“A, dáng vẻ của anh không giống như là bị sốt nha? Tôi đến kiểm tra một chút.”

Cảm nhận được sự biến hóa của Văn Nhân Mạc càng lúc càng rõ ràng, còn đang chịu đựng, Triển Thất càng thêm tà ác. Nhanh chóng ngẩng đầu lên, dùng trán của cô chạm vào trán của anh. Cử chỉ này của cô khiến cho hai người bọn họ càng dán chặt vào nhau, Văn Nhân Mạc rõ ràng có thể cảm giác được ngực của cô đang dán thật chặt vào cơ thể của anh, cái loại mềm mại này khiến cho người khác có cảm giác muốn hung hăng giãy vò một trận.

“Em đây là đang đùa với lửa.”

Văn Nhân Mạc vẫn còn giữ nguyên tư thế đó không dám cử động, nhìn Triển Thất đang châm lửa khắp người của anh mà cắn răng nghiến lợi nói.

“Lão đại, anh thật sự không muốn tôi giúp anh sao, nhìn anh giống như thật sự bị ngã bệnh đó.”

Triển Thất tiếp tục giả bộ vô tội, một câu hai nghĩa mà hỏi anh. Mặc dù đáng vẻ nhìn ngây thơ, nhưng một chút cũng không có ngừng việc quyến rũ anh, hai tay của cô lại lần nữa ôm chặt Văn Nhân Mạc, cơ thể của hai người không có một kẽ hở dán chặt vào nhau.

“Em còn nhúc nhích một cái nữa, tối nay tôi liền ăn em.”

Văn Nhân Mạc lần thứ hai cảnh cáo nói, nếu như Triển Thất quyến rũ anh nữa, anh thật sự sẽ không thể không chế được, 16 tuổi cũng không còn nhỏ, rất nhiều cô gái ở tuổi này cũng đã có con làm mẹ rồi, có phải hay không anh cũng nên cân nhắc lại chuyện này.

Triển Thất biết anh thật sự đã đến cực hạn, cho nên sẽ không đùa với anh nữa, bản thân từ trên người của anh leo xuống đi về giường ngủ. Vừa giằng co một lần như vậy, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn, cảm giác mệt mỏi cả ngày đều biến mất.

Sau khi Triển Thất rời khỏi Văn Nhân Mạc không nói hai lời liền hướng ngoài cửa chạy đi, xem ra tối hôm nay phải ngủ trong thùng nước lạnh rồi.

Lúc anh lại lần nữa đi tắm nước lạnh gần hai tiếng đồng hồ, sau khi quay lại thì phát hiện Triển Thất thật sự đã ngủ, giống như mọi ngày nhẹ nhàng nằm lên giường, ôm cô vào trong lòng. Nhưng tối nay có nụ hôn mất hồn này, thì anh cũng không thể nào bình tĩnh được giống như trước kia. Nghĩ đến cô vậy mà lại có đáng vẻ quyến rũ giống như yêu tinh, dục vọng vừa mới bị nước lạnh dập tắt lại lần nữa nổi lên.

Một đêm này không biết là Văn Nhân Mạc đã trải qua như thế nào, cũng lẫn lộn không ngủ được còn có Triển Thất.

Cô biết là Văn Nhân Mạc thích cô, chỉ có điều cô vẫn không muốn thừa nhận mà thôi. Giống như phần lớn người lần đầu tiên nói yêu thương vậy, hồi hộp, sợ hãi, lại có chút mong đợi. Lúc đầu cô sợ hãi, không tin vào tình yêu, cho nên cô lựa chọn trốn tránh, vẫn cứ xem anh như là một người đồng tính mà đối xử. Nhưng khi hai người bọn họ càng ngày càng gần thì cô dần dần cảm thấy yêu thích loại cảm giác này, cũng có một chút mong đợi. Tối hôm nay khi anh đột nhiên hôn cô, trong lòng của cô là thích, vui vẻ, một chút tâm tình để mà chống cự cũng không có.

Cô biết tại sao anh không muốn cô, hơn nữa là bởi vì phần tâm ý này, càng để cho cô nhận thấy rõ tim của mình.

“Nếu đã xác định, như vậy từ giờ về sau người đàn ông này chính là của cô, chờ đến một ngày nào đó nhất định phải nói chuyện thật tốt với anh, dạy anh một chút cái gì gọi là phụ xứng phu tùy (ý là vợ nói chồng nghe).” Sau khi Triển Thất ở trong lòng nghĩ thông suốt, chờ Văn Nhân Mạc quay lại mới chui vào ngực của anh yên tâm ngủ.

Ngày mai là thời gian ba năm ước hẹn cho lần thi đấu này, sáng sớm sau khi mọi người thu xếp xong liền lên đường đi đến địa điểm tổ chức đại hội tranh tài này.

Đại hội lần này ngoài bốn bang phái lớn ra thì tất cả các thế lực ở quan ngoại đều sẽ tham gia. Nhóm người của Triển Thất mặc dù nói trước là dậy sớm, nhưng vẫn là người cuối cùng đến. Trong sân người đã đến đủ, Triển Thất đã biết qua ba bang phái ở Bạch thành là Tiền bang, Bạch bang, Mạc thành cô cũng đã từng đi, cùng Long Hồ môn rất quen thuộc, dẫn đầu là Long môn chủ, Long Mai đứng ở bên cạnh Long môn chủ lặng lẽ chào hỏi cô. Còn một Phi Ưng trại cũng đã ngầm giao thủ, lần này dẫn đầu Phi Ưng trại là trại chủ Thượng Quan Phi Ưng, khi Triển Thất nhìn sang thì đúng lúc anh ta cũng nhìn về phía bên này, trong mắt loé lên một tia sát ý. Xem ra lần trước chuyện Triển Thất trộm đi bảo vật của bọn họ. cứu Đại Ngưu thì anh ta đều biết, có thể chuyện Chu Tước môn bị giết cũng tính luôn lên trên đầu của cô.

Tùng thành là vùng quan ngoại lớn nhất, gần như là vượt qua hai nơi lớn như Bạch thành và Mạc thành cộng lại

Mấy ngày nay Văn Nhân Mạc mang theo Triển Thất đi xung quanh Tùng thành, đối với mấy thế lực lớn cũng đại khái biết một chút. Ở Tùng thành cũng có bốn bang phái, trong đó thế lực lớn nhất và thần bí nhất chính là Thanh Phong trại, nói nó thần bí, là bởi vì người ngoài chỉ biết là bọn họ ở trên núi Thanh Phong, nhưng cụ thể trại ở chỗ nào thì không ai biết được. Hơn nữa người của Thanh Phong ít vào trong thành, cũng không tham gia bất kỳ thế lực nào ba thế lực cạnh tranh khác cũng không đi trêu chọc bọn họ.

Lần tầm bảo tranh tài này bọn họ lại đến tham gia cũng đã làm cho rất nhiều người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Trừ Thanh Phong trại đi, còn có ba bang phái khác thế lực cũng không chênh lệch bao nhiêu. Trong đó có hai bang phái Bang chủ là anh em, ban đầu là cùng nhau quản lý một bang phái, nhưng sau đó bởi vì suy nghĩ không hợp nên tách ra. Vì vậy mà ở Tùng thành xuất hiện hai bang phái lớn là Liệt Hỏa bang và Xích Viêm bang. Một bang khác chính là với tính ngang ngược độc ác tàn nhẫn nổi danh Dã Lang bang, Bang chủ của bọn họ tên là Thác Bạt Dã, người cũng như tên, điên giống như là dã nhân ở núi sâu vậy.

Đứng ở phía dưới chỗ đó đều là những bang phái nhỏ, mà bốn bang phái lớn mỗi một thế lực đều có khu nghỉ ngơi riêng, dẫn đầu những người đó cũng ngồi ở đó mà nhàn nhã uống nước trà.

Ngoại trừ những thế lực hắc đạo đó ra còn có một đội, chỉ có năm người, bọn họ chính là do Lục Hiên lãnh đạo. Bọn họ không tham gia thi đấu, trực tiếp chọn ra năm người đi vào bảo tàng. Lục Hiên không thiếu tiền, cũng không muốn lấy cái gì, đơn giản là vì chơi cho thật vui, nhưng bây giờ anh ta lại muốn đi giúp Triển Thất. Cho nên chọn ra năm người thủ hạ mà anh ta đặc ý nhất, tính toán sau khi đi vào bảo tàng sẽ bảo vệ Triển Thất an toàn.

“Lục mỗ bắt tài, đại hội lần này đảm nhiệm là người chủ trì kiêm giám khảo. Tôi cũng nói nhiều nữa, đại hội lần này ba năm trước đã được giao hẹn tốt, cho nên tiếp theo liền trực tiếp đánh đi.”

Lục Hiên không thuộc bất kỳ thế lực nào, cũng không tham gia thi đấu, cho nên là người được chọn để chủ trì cho cuộc thi đấu này thì không còn gì tốt hơn.

Kế tiếp Lục Hiên nói đơn giản quy luật của lần thi đấu này, lần thi đấu này chia làm thi đấu một người và thi đấu đoàn thể. Thi đấu đơn là mỗi thế lực cử ra ba đội viên, tiến hành ba loại thi đấu, mỗi loại bốc thăm để chọn ra đối thủ, lấy phương thức loại trừ để tiến hành trận đấu, hạng nhất được năm phần, hạng nhì được ba phần, hạng ba được một phần, còn lại không được chia. Thi đấu đoàn thể là mỗi thế lực chọn ra bảy đội viên, sau đó tất cả các thế lực trộn lại quyết đấu với nhau, cuối cùng còn lưu lại ba đội chiến thắng ở trong sân, số người của đội nào nhiều thì chính là hạng nhất, có thể thu được mười phần, nếu như là có hai đội có số người bằng nhau thì nhất định phải tiến hành thi đấu, sau đó phân thắng thua mới có thể kết thúc.

“Hôm nay là ngày đầu tiên sẽ tiến hành chính là thi đấu cá nhân, bây giờ mỗi đội trước chọn ra ba tuyển thủ dự thi.”

Nội dung của thi đấu đơn lần này là đấu súng, cận chiến, còn có Sư Vương tranh bá.

Những quy tắc này mọi người hầu như đều biết, chọn người nào tham gia thi đấu cũng đã sớm được quyết định, rất nhanh đã chọn ra người đến tham gia thi đấu. Diễm bang xuất chiến là Triển Thất, Thích Thiên, còn có Diêm Xuyên.

Sư Vương tranh bá chủ yếu là tất cả đội tham gia thi đấu bắt đầu đi lên đỉnh núi, người của đội nào tr chạy đến đỉnh núi lấy được lá cờ nhanh nhất liền giành chiến thắng, nếu là so tốc độ, ai có thể nhanh hơn Diêm Xuyên. Cuộc thi đấu đoạt đồ này đúng là trình độ mà chỉ có người ăn cắp mới quen thuộc, chia cho mỗi người một cây súng tốt đã bị hủy đi, lấy tốc độ nhanh nhất để lắp ráp tốt và bắn trúng hồng tâm đã được cố định, người bắn trúng hồng tâm nhiều nhất là người chiến thắng, lần này tham gia là Thích Thiên, cậu ta mỗi ngày đều tiếp xúc với súng, tốc độ lắp ráp không ai có thể địch lại. Triển Thất tham gia cận chiến còn lại, bởi vì cô biết có người muốn tham gia, cô còn có chút thù riêng phải báo.

Văn Nhân Mạc lần này chính là cho Triển Thất đến để tiếp sức, mấy năm nay anh vì lần tranh tài này mà nuôi dưỡng rất nhiều người, nhưng bây giờ Triển Thất xuất hiện, những người đó ngoại trừ Thích Thiên ra thì cũng không có dùng đến. Mà Văn Nhân Mạc lại càng không tham gia vào loại thi đấu nhỏ này, trình độ thi đấu loại này anh còn khinh thường ra tay, nếu không phải Triển Thất có một chút chuyện muốn giải quyết cũng nghĩ muốn xem náo nhiệt.

“Tốt, trận đấu đầu tiên chúng ta so tài chính là Sư Vương tranh bá, các bang phái chuẩn bị cử ra một tuyển thủ, trong quá trình thi đấu ngoại trừ vũ khí, cho phép sử dụng tất cả biện pháp để ngăn cản đối thủ.”

Lần này tham gia tranh tài có tổng cộng là mười ba bang phái, mỗi bang một người tổng cộng cũng có mười

ba người tham gia, hơn nữa nội dung thi đấu đã được quyết định giống như cho phép các đội viên khác đánh nhau thì có thể tưởng tượng ra được sẽ loạn thành thế nào.

Theo tiếng súng bắt đầu cuộc thi đấu vang lên, mười ba người như ong vỡ tổ chạy lên trên núi, nhưng mà chưa chạy được bao lâu thì đánh nhau. Trong mười ba đội này thật ra thì cũng chưa làm mấy tổ, như là Long Hồ môn, Bạch bang còn có Liệt Hỏa bang của Tùng thành đều là thế lực của Chu Tước môn. Tiễn bang là thế lực của Bạch Hồ môn, Xích Viêm và Dã Lang bang là thế lực của Thanh Long bang. Thế lực của Huyền Vũ môn ở quan ngoại hầu như đều bị tiêu diệt, cho nên lần này mượn sức của Chu Tước môn và Phi Ưng trại để tham gia. Còn lại Diêm bang và Thanh Phong trại đều là đơn độc.

Mấy thế lực này trong quá trình chạy ra sức dùng đủ các cách để đánh lén đối thủ chỉ có hai người không có tham dự vào, một là người của Thanh Phong trại, bọn họ ở phía sau từ từ đi tới, một người nữa chính là Diêm Xuyên. Diêm Xuyên dáng dấp rất tuấn tú, cho nên khi những người đó xuống tay sẽ cố ý tránh đi, còn một lý do nữa là Diêm Xuyên cũng ở phía sau mà chậm rãi chạy cho nên bọn họ cũng không có để anh vào trong mắt.

Rất nhanh cuộc thi đấu này cũng không còn là trận so tài chạy đua nữa, mà trở thành một trận quần áo, lại một lát sau, trên trận đánh đã bị loại ra ngoài nhiều người chỉ còn có năm sáu người, lúc này mới bắt đầu chạy lên trên núi. Diêm Xuyên nhìn cũng không xê xích gì nhiều, quyết định nhanh chóng kết thúc trận đấu bắt đầu vận khinh công bay về phía đỉnh núi.

Đối với Diêm Xuyên Triển Thất một trăm phần trăm tin tưởng, cô cũng không tin người nào có thể chạy nhanh hơn cậu ta. Nhưng vừa nghĩ đến tình hình hiện tại thì liền cho một gậy, cái Tiểu Cá Tử của Thanh Phong trại một mực chạy chậm ở phía sau lại có thể thoáng chốc lao ra ngoài, tốc độ của cậu ta không có kém hơn so với Diêm Xuyên, xem ra cũng là một cao thủ dùng khinh công.

Lúc đầu không có để ý về cuộc tranh tài này chút nào, bởi vì có đối thủ mà trở nên đặc sắc. Từ sớm Diêm Xuyên đã nhìn ta cậu ta là cao thủ từ những bước chân của cậu ta, cho nên chờ đến lúc cậu ta đuổi theo thì hai người mới so tài hăng say. Một người chờ ở trên núi đã lâu, hiếm có khi gặp được một đối thủ mạnh như vậy cho nên cả người đều hưng phấn, càng liều mạng chạy.

“Đây chính là khinh công trong truyền thuyết sao?”

“Con mẹ nó, còn thoáng cái xuất hiện đến hai người.”

“Nếu không thì chúng ta đánh cược xem người nào sẽ thắng có được hay không.”

“Đánh cược thì đánh cược, tôi cược cái người cao to sẽ thắng.”

“Tôi cược cái người còn lại.”

“Anh nói xem nếu như Tây Môn Vũ kia đến đây thì ai sẽ nhanh hơn hả?”

... ..

Rất nhanh, hiện trường liền bắt đầu một trận cá cược, phía sau những người mà bốn bang phái lớn đã phái ra căn bản cũng không nhìn, bây giờ cũng không đánh nhau nữa, liều mạng chạy về phía trước, hạng nhất và hạng nhì không lấy được thì lấy hạng ba cũng tốt.

Khi chờ đợi được lấy xuống Triển Thất cũng có chút hồi hộp, cô không phải là để ý Diêm Xuyên có thắng hay không, mà là lo lắng bọn họ nhân cơ hội này mà đánh lén cậu. Phải biết rằng công phu của Diêm Xuyên rất kém, người còn lại cũng không phải sợ, đánh không lại có thể chạy, nhưng này khinh công rất tốt, nếu như muốn giành với anh mà đã thương anh thì làm sao chứ.

Chỉ là cũng may mắn, không lâu lắm thì Diêm Xuyên đã an toàn xuất hiện trước mặt cô, trong tay cầm lá cờ, rất rõ ràng là anh đã thắng lợi. Người kia không có nói gì nhiều, yên lặng trở về trong đội ngũ của Thanh Phong trại, giống như người vừa mới chạy rất nhanh kia không phải là cậu ta vậy.

Trận đầu tiên Diêm xuyên giành thắng lợi, trận đấu kế tiếp là bắn súng, ra thi đấu chính là Thích Thiên.

Thích Thiên một mực ở Tùng thành, cho nên những bang phái trong Tùng thành này đều biết anh, rất nhiều người đã từng lôi kéo anh. Anh ở Tùng thành nổi tiếng nhất chính là kỹ thuật bắn súng, có người nói,

anh mà bắn thì đều trúng mục tiêu, coi như là nhắm cả hai mắt cũng sẽ không bắn lệch, cho nên anh vừa ra trận lập tức đưa đến một trận xôn xao.

Cuộc thi đấu này không giống như là trận do Diễm bang kia làm, không có người tài nào. Bốn bang phái lớn như vậy, thứ không thiếu nhất chính là người có năng lực, cái gọi là núi cao còn có núi cao hơn, cho nên Thích Thiên cũng rất coi trọng cuộc thi đấu này, làm sao cũng không thể để cho Văn Nhân Mạc mất mặt được, nếu như sử dụng công phu lấp ráp lại của anh lại để thua mất thì còn mặt mũi đâu mà gặp Văn Nhân Mạc.

Cuộc thi đấu này mặc dù có rất nhiều tay súng thiện xạ, nhưng mà ở vòng lấp ráp súng ống sẽ không có ai có thể vượt qua Thích Thiên, một người quanh năm làm cướp trong nháy mắt lấp ráp một khẩu súng là quá dễ dàng, cho nên Thích Thiên cũng không có phí nhiều hơi sức liền giành chiến thắng trong lần thi đấu này.

Trận thi đấu cuối cùng người tham gia là Triển Thất, nhìn người ở đối diện trong lòng âm thầm cười nói: “Lần này phải trả thù thật tốt chuyện lần trước, các người cứ chờ bị đánh đi.”

61. Chương 61: Đại Toàn Thắng.

Thi đấu cận chiến là hai người đánh tay đôi với nhau, hiện tại đội ngũ dự thi là 13 người, như vậy là dư ra 1 người, cho nên rút thăm để chọn một người trực tiếp vào vòng trong. Không ngờ Triển Thất lại may mắn rút được thăm trực tiếp vào vòng trong, nên chỉ ngồi xem người khác so tài.

Lại trải qua một hồi quyết đấu, cuối cùng tiến vào trận chung kết là người của tứ đại bang phái cùng với Triển Thất, sau khi hai trận đấu cuối cùng kết thúc so sánh tỷ lệ thắng cuộc mới chọn ra người đứng nhất, thời điểm vào trận chung kết Triển Thất gặp phải Lôi Liệt. Hơn nữa sở dĩ lần này cô tham gia thi đấu là bởi vì Lôi Liệt cũng tham gia, cô còn nhớ rõ tên khốn kia dám xem cô như hàng hoá để trao đổi. dfienddn lieqiudoon

“Anh yên tâm, tôi sẽ nhẹ tay, nhất định sẽ không làm anh bị thương.”

Lôi Liệt nhìn Văn Nhân Mạc phía sau Triển Thất sau đó nhìn sang cô nói, anh ta không đem Triển Thất vào trong mắt, một là vóc dáng của cô ở nơi toàn người cao to lực lưỡng thật quá nhỏ bé, người đã có đầu óc thông minh như vậy nhất định không giỏi võ thuật.

Đối với ánh mắt khinh thường của Lôi Liệt trên mặt Triển Thất hoàn toàn không để ý, trong lòng lại âm thầm cười nói: “Tôi cũng sẽ không nương tay, nhất định đánh anh thành đầu heo.”

Lục Hiên liếc nhìn Lôi Liệt không đem Triển Thất vào mắt trong lòng âm thầm mặc niệm, anh tuyệt đối không lo lắng cho Triển Thất. Hơn nữa giữa Triển Thất với Lôi Liệt cũng có chút thù oán, ha ha, lần này có cái để xem rồi, lập tức tuyên bố trận đấu bắt đầu.

“Đừng nói tôi khi dễ anh, tôi nhường anh ba chiêu thế nào.”

Đến bây giờ Lôi Liệt vẫn chưa biết rõ tình huống, vẫn còn tự tin khoác loác.

“Đây chính là anh nói.”

“Phanh.”

Thời điểm Lôi Liệt vừa nói xong Triển Thất Trực tiếp đá một cước, một cước này dùng mười phần sức lực, lại thêm Lôi Liệt không có chuẩn bị nên bị Triển Thất đá nằm trên đất. Một cước này khiến người xem chết lặng. Đây là lão đại của một trong tứ đại bang phái sao, cứ như vậy bị đá ngã?

Lôi Liệt phúi đất trên người xuống, lau máu ở khoe miệng đứng dậy đi tới trước mặt Triển Thất. Một cước này khiến anh tỉnh ngộ, người ngoài sẽ nghĩ Triển Thất thừa dịp đá lên anh, nhưng chỉ có anh mới biết được sức lực thực sự của cú đá này, không ngờ cô cũng là một cao thủ võ thuật, xem ra phải vui đùa một phen rồi đây. dfienddn lieqiudoon

“Còn muốn kiên trì nhường tôi ba chiêu nữa không?”

Triển Thất nhìn cả người đầy đất của Lôi Liệt trên tức hỏi.

“Đương nhiên, đại trượng phu nói lời phải giữ lời, động thủ đi.”

Triển Thất cũng không có thù oán gì với Lôi Liệt, chẳng qua mấy lời nói ngày đó của anh ta làm cô khó chịu mà thôi, lần này chỉ là muốn đánh một trận xả giận. Cho dù không chiếm được tiện nghi ít nhất cũng có thể đánh anh ta rằng rơi đầy đất, nên Triển Thất chỉ đánh tượng trưng hai cái, sau đó chính thức quyết đấu cùng anh ta.

Văn Nhân Mặc có nói với cô, đặc điểm bản lĩnh của Lôi Liệt đó là linh hoạt, tốc độ nhanh, khí lực không quá lớn. Mà đặc điểm của Triển Thất cũng là nhanh nhẹn, khí lực cô cũng lớn, cho nên muốn thắng cũng không quá khó khăn.

Dù sao Lôi Liệt cũng là lão đại thống lĩnh cả một bang phái, công phu tốt, tốc độ so với dự định của cô còn mau hơn, tốc độ của Triển Thất cũng coi là rất nhanh rồi, nhưng Lôi Liệt vẫn hơn cô một bậc, cũng may sức mạnh Triển Thất cũng xuất sắc. Cứ như vậy, trải qua mấy trăm hiệp, song phương cũng không đánh được vào người đối thủ mấy quyền. Người dưới đài đều là người trong hắc đạo nên thấy rõ cách thức chiến đấu của hai người, người bình thường nhìn vào chỉ thấy bọn họ đang vung quyền nhanh đến hoa cả mắt.

Lại trôi qua mấy trăm hiệp, thể lực song phương bắt đầu giảm xuống, dù sao Triển Thất cũng là phụ nữ, hơn nữa cơ thể còn chưa trưởng thành gây trở ngại đến thể lực, nếu muốn thắng Lôi Liệt nhất định phải nghĩ biện pháp.

Triển Thất học được rất nhiều loại võ thuật, Thái Cực Quyền Taekwondo, Tuyệt Quyền Đạo, Không Thủ Đạo các loại, lúc này liền phát huy được lợi thế. Lúc thì cô sử dụng Thái Cực mượn lực chống lực, lúc thì dùng Không Thủ Đạo, đánh vài hiệp lại đổi chiêu khác. Cứ như vậy, Lôi Liệt nhanh chóng bị Triển Thất làm cho rối loạn, nhìn không ra động tác của Triển Thất, bắt đầu bị động. Rốt cuộc, sau hơn trăm hiệp nữa trôi qua Triển Thất cũng bắt được một tia sơ hở của Lôi Liệt, nhằm thời cơ dùng hết sức lực đánh ra một chiêu.

“Oanh.”

Một quyền này Triển Thất dùng toàn bộ sức lực, lại thêm quán tính, khiến Lôi Liệt bay xuống lôi đài.

Còn chưa hết, tiếp đó, Triển Thất nhảy xuống lôi đài hành hung một Lôi Liệt một trận, khiến đám người xem phía dưới ngây cả người.

Cuối cùng Triển Thất đánh một mới dừng lại, sau còn đá Lôi Liệt một cái, cười thầm rồi đi về phía Văn Nhân Mặc, trong lòng kêu gào nghĩ: “Cho anh khinh thường lão nương, lần này rốt cuộc sáng khoái, ha ha ha.”

Triển Thất đánh một trận sáng khoái, bất quá trừ bỏ một quyền kia còn lại tất cả đều không dùng sức, bọn họ còn đang quan hệ hợp tác, không nên đánh anh ta tới nỗi không đứng dậy được.

“Hiệp này Nhị bang chủ Diễm bang Triển Thất thắng.”

Thấy Triển Thất rời đi Lục Hiên hưng phấn công bố kết quả, nhìn Lôi Liệt trên mặt đất chật vật không chịu nổi trong lòng vui sướng như nở hoa, rốt cuộc cũng có người thảm hơn anh, anh vẫn còn nhớ lần đầu gặp Triển Thất lúc đó cũng bị hành hung một trận.

Rất nhanh một nhóm người Bạch Hổ môn đã chạy ra đỡ Lôi Liệt dậy còn âm ỉ đòi tìm Triển Thất báo thù, nhưng đều bị Lôi Liệt cản lại. Anh cũng không biết mình chỗ nào đắc tội Triển Thất, nhưng trải qua trận đấu vừa rồi cách nhìn của anh về Triển Thất hoàn toàn thay đổi. Từ nhỏ anh đã được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, vì là con trai của Môn chủ Bạch Hổ môn, cho nên ai thấy anh cũng a dua nịnh nọt, lớn lên trực tiếp cai quản Bạch Hổ môn có thể nói là một đường thuận buồm xuôi gió.

Cho tới bây giờ lần đầu tiên anh bị người đánh, cho nên trong lòng có chút vui vẻ. Nếu Triển Thất biết được suy nghĩ trong lòng của Lôi Liệt nhất định sẽ đập anh ta thêm hai cái, hàng này quá tiện rồi.

Một ngày sau khi trận đấu kết thúc, Diễm bang trở thành một đám hắc mã, thi đấu cá nhân toàn bộ đều vô địch, tổng cộng được mười lăm phần. Đứng thứ hai là Chu Tước môn, Chu Tước môn có hai người đứng thứ hai dành được sáu phần. Thanh Phong trại có một người đứng thứ hai dành được ba phần, còn lại Bạch Hổ môn, Huyền Vũ môn cùng Thanh Long bang đều có một người đứng thứ ba dành được một phần.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, ngày mai chúng ta tiến hành thi đấu đoàn thể.”

Công bố xong kết quả Lục Hiên lập tức chạy lại chỗ Triển Thất vượt mông ngựa, lại cầm một đồng đồ cổ quái nào đó đưa cho Triển Thất, các bang phái nhìn thần tài thường ngày hay áp bức bọn họ giờ lại chân chó như vậy khoe miệng đều run rẩy một trận, hôm nay đúng là bị coi thường không ít.

“Trận đấu ngày mai các người nên cẩn thận, Chu Tước môn bây giờ có sáu phần, bọn họ nếu muốn thắng như đã nói nhất định sẽ uy hiếp các người. Như vậy chỉ cần thi đấu đoàn thể bọn họ đạt được quán quân sẽ nhiều hơn các người một phần.”

Về tới Diễm bang Lục Hiên liền nhắc nhở Triển Thất.

Chuyện này Triển Thất và Văn Nhân Mạc cũng từng nghĩ tới, nhưng nếu muốn loại bỏ bọn họ, Chu Tước môn chưa có năng lực đó. Nhưng nhất định phải cẩn thận, Chu Tước môn giỏi nhất là đâm sau lưng.

Bởi vì ngày mai sẽ thi đấu nên mọi người đều nghỉ ngơi sớm, Triển Thất đánh với Lôi Liệt gần nửa ngày xương cốt đều rã rời, nằm lên giường Văn Nhân Mạc lập tức tiến tới mát xa thả lỏng cơ bắp khiến cô ngủ luôn. Đợi Triển Thất ngủ say Văn Nhân Mạc mới ôm cô vào trong ngực cùng nhau ngủ.

Ngày hôm sau Triển Thất bị Văn Nhân Mạc đánh thức, dạo gần đây cô cảm thấy cơ thể thật mệt mỏi, thể lực cũng giảm xuống, cho nên ngủ rất nhiều, cô và Văn Nhân Mạc cũng thử kiểm tra đều không có bệnh tật gì, chắc gần đây sự việc quá nhiều dẫn đến mệt mỏi thôi.

Thu thập xong mọi thứ rồi đi về phía sân đấu ngày hôm qua, lần này tiến hành thi đấu đoàn thể. Trong sân đã dựng lên một lôi đài lớn, chứa đủ cả trăm người. Hiện tại dự thi có mười ba đội ngũ, từng đội có thể phái ra mười người, những người này đứng trên lôi đài có vẻ nhàn rỗi.

Mười ba đội lên đài lập tức có người đứng lên cổ vũ, lần đấu này do Triển Thất dẫn đầu còn có đám người Thích Thiên, Đại Ngưu phụ trợ.

Sau khi Lục Hiên tuyên bố trận đấu bắt đầu liền đánh nhau, Chu tước môn nhân số đã nhiều lần này còn thêm huyền Vũ môn trợ thủ, gần như nửa sân đều là người của bọn họ.

Chu Tước môn giống như bàn bạc từ trước, vừa bắt đầu liền nhắm bên Triển Thất đánh. Lần so tài này các bang phái đều đưa ra người giỏi nhất, bản lĩnh không nhỏ, đánh một lần nhiều người như vậy cũng hơi quá sức.

Bên Diễm bang công phu cao nhất là ba người Triển Thất, Thích thiên Đại Ngưu. Chu Tước Môn đối với bọn họ đều hiểu rõ hết sức, đều đã điều tra qua, cho nên vừa lên đã dồn bọn họ vào góc riêng. Ba người bọn họ bị ép dẫn trở nên bị động, rất nhanh đã có người bị đánh xuống lôi đài.

“Triển Thất cẩn thận.”

Thời điểm Triển Thất phân tâm để lộ sơ hở cho đối thủ, lập tức vài người hướng cô đánh tới, Văn Nhân Mạc theo dõi trận đấu mà tâm đều thất lại, sớm biết như vậy để anh thi cho rồi.

Thấy mấy người kia sắp đánh đến Triển Thất, đúng lúc này một đạo bóng dáng xuất hiện, miên cường thay Triển Thất chống đỡ một kích kia. Chờ nguy hiểm qua đi quay đầu lại mới biết người cứu cô là Lôi Liệt, không nghĩ tới anh ta lại giúp cô, nhìn dáng vẻ của anh ta không giống như vì quan hệ hợp tác, bất quá bây giờ không có thời gian để suy nghĩ chuyện này.

Văn Nhân Mạc thấy Lôi Liệt cứu Triển Thất tâm cũng nhéo một trận, cũng không biết nên hình dung cô thế nào, lại trêu chọc thêm một người đàn ông nữa.

Có Lôi Liệt hỗ trợ bên Triển Thất dần chiếm ưu thế, hơn nữa Tiễn Kỳ cũng thoát khỏi Tiễn bang chạy sang hỗ trợ bọn họ. Mà người của Long Hổ môn bên Chu Tước môn, bọn họ cũng chỉ giả vờ đánh hai cái, rất nhanh đã thay đổi thế trận.

Vừa rồi Triển Thất thiếu chút nữa bị thương, điều này cũng kích thích mọi người trong Diễm bang, tất cả đều liều mạng xông lên. Không ngừng có người bị đánh xuống lôi đài, những người bị đánh xuống đều là người của Chu Tước môn. Người trên lôi đài ít dần, hiện tại chỉ còn không tới một nửa.

Người cuối cùng của Chu Tước môn còn sót lại cũng bị đánh rớt khỏi lôi đài trong sân chỉ còn lại ba đội ngũ, nhiều nhất là Bạch Hổ môn còn chín người, thứ hai là Thanh Long bang còn bảy người, đứng thứ ba là Diễm bang, trải qua một hồi công kích chỉ còn lại năm người.

“Kết quả thi đấu đoàn thể Bạch Hổ môn đứng nhất dành được mười phần, Thanh Long môn đứng thứ hai dành được tám phần, Diễm bang đứng thứ ba dành được năm phần. Cộng thêm kết quả của ngày đầu, ba đội đứng nhất đó là, Diễm bang đứng thứ nhất với hai mươi phần, Bạch Hổ môn đứng thứ hai được mười một phần, Thanh Long bang đứng thứ ba được tám phần.”

Diễm bang thể hiện tài năng đạt được quán quân khiến mọi người mở rộng tầm mắt, nhưng sự thật trước mắt không thể phủ nhận. Có điều tức giận nhất chắc là Chu Tước môn và Huyền Vũ môn, ngay cả ba vị trí đầu cũng không dành được.

Diễm bang lần này chiếm được hai mươi danh ngạch tiến vào bảo tàng, vốn Bạch Hổ môn mua mất năm danh ngạch, nhưng bị Triển Thất thắng cược đòi lại, nên vẫn còn hai mươi danh ngạch. Bạch Hổ môn có mười lăm danh ngạch, cộng thêm năm danh ngạch của Tiễn bang cũng là hai mươi danh ngạch. Thanh Long bang đứng thứ ba được mười danh ngạch, cộng thêm Xích Viêm và Dã Lang bang giúp vào được thêm năm danh ngạch tổng lại cũng được hai mươi người. Huyền Vũ môn không có thắng lợi, chỉ có năm danh ngạch, bọn họ hợp tác với Phi Ưng trại được thêm mười danh ngạch nữa. Chu Tước môn quan hệ tương đối rộng, cộng thêm Long Hổ môn, Bạch bang, Liệt Hoả góp vào cũng đủ hai mươi danh ngạch. Thanh Phong trại cùng Lục Hiên đều là năm danh ngạch.

Tứ đại bang phái lần này trừ Huyền Vũ môn đều được hai mươi danh ngạch, xem ra tiến vào bảo tàng nhất định sẽ trải qua một hồi chém giết.[dfienddn lieqiudoon](#)

Bảo tàng còn một ngày mới có thể mở ra, một ngày này các bang phái đều chuẩn bị đầy đủ vật tư, bởi vì sau ba ngày bảo tàng mới mở cửa lại một lần nữa cho người bên trong đi ra.

“Nhị bang chủ, lần này chúng ta chiến thắng tất cả đều nhờ công lao của anh, ly này Đại Ngưu tôi kính anh, trước đây là tôi không hiểu chuyện, mong anh bỏ qua cho.”

Vật tư chuẩn bị bảo tàng đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ việc đợi đến lúc đi bảo khố, một ngày này cũng không có sự tình gì lớn là thời gian tốt để nghỉ ngơi hồi sức. Vì để mọi người thả lỏng, nên tổ chức một lễ chúc mừng nhỏ, thời điểm uống được một nửa Đại Ngưu lão đảo đến cho Triển Thất kính rượu tạ lỗi. Trong khoảng thời gian ở mỏ quặng anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng học được rất nhiều, người cũng thành thực hơn, cũng bởi vì như vậy, Văn Nhân Mạc mới gọi anh về.

Triển Thất cũng không có ghi hận đối với Đại Ngưu, cho nên uống vài ly sau này hai người đều trở thành bằng hữu.

Sau khi kết thúc trận đấu trở về Triển Thất cũng cảm giác được bụng không thoải mái, sau khi uống vài ly rượu cảm giác khó chịu càng mãnh liệt, Văn Nhân Mạc đã nhận ra sự khác thường của Triển Thất từ sớm, sắc mặt cô trắng nhợt không chút máu, nhưng kiểm tra cẩn thận mấy lần cũng không phát hiện ra bệnh gì.

“Lão đại mang tôi về trước.”

Ngay lúc Văn Nhân Mạc đang cau mày tìm nguyên nhân thì Triển Thất đi đến bên cạnh anh nói nhỏ, thời điểm cầm tay cô Văn Nhân Mạc liền giật mình, cơ thể cô có tính hàn, tay chân lạnh hơn người thường, nhưng không có lạnh băng như hôm nay, hơn nữa nhìn cô có vẻ như đang cố nhịn đau, trán phủ đầy tầng mồ hôi lạnh.[deendaaneequydoon](#)

Lúc này cũng có rất nhiều người nhận thấy Triển Thất có điểm bất thường, đều vây quanh lại.

“Thất Thất, sao tay anh lại lạnh như vậy.”

“Văn Nhân Mạc, tiểu Thất đây là bị bệnh gì.”

“Chủ tử, anh không thoải mái chỗ nào.”

62. Chương 62: Động Tĩnh

“Tôi không sao, để lão đại đưa tôi về trước là được rồi, các anh cứ tiếp tục đi.”

Hiện tại cô yếu ớt nằm trong ngực Văn Nhân Mạc, phải cố gắng dùng hơi sức toàn thân mới nói ra được những lời này, vì bụng cô đau đớn vô cùng, cô dùng sức nắm chặt cánh tay Văn Nhân Mạc, móng tay cũng bấm thật sâu vào da thịt anh.

Giờ phút này Văn Nhân Mạc đau quần vết thương trên tay do ddlqd Triển Thất gây ra, trực tiếp ôm lấy Triển Thất chạy đi. Về đến phòng, anh đặt Triển Thất lên giường rồi lập tức bắt mạch cho Triển Thất một lần nữa.

“Các anh đi ra ngoài trước đi.”

Những người kia không yên lòng vì lo cho Triển Thất nên cùng đi vào, thấy một phòng đầy người như vậy Triển Thất trấn an cho nên mở miệng đuổi người ra ngoài. Bọn họ vừa mở miệng nói thêm chút gì đó thì bị Văn Nhân Mạc trực tiếp đánh văng ra ngoài.

“Bọn họ đều đi hết rồi, nói cho anh biết bây giờ em thấy chỗ nào không thoải mái?”

Thật sự Triển Thất không biết nói làm sao, nhưng vì thấy Văn Nhân Mạc lo lắng nên cần rằng nói nhỏ vào bên tai Văn Nhân Mạc tình huống của cô bây giờ, khi nghe Triển Thất nói ra yêu cầu của mình xong Văn Nhân Mạc cảm thấy anh lần đầu tiên bị làm khó rồi, Triển Thất nhờ anh một chuyện thật khó xử lý...

Sau khi nói với Văn Nhân Mạc xong Triển Thất cũng cảm thấy rất quẫn bách, nhưng mà thân phận chân thật hiện tại của cô cũng chỉ một mình Văn Nhân Mạc biết nên cô cũng chỉ có thể cầu xin anh thôi.

Văn Nhân Mạc nhìn thấy sắc mặt Triển Thất tái nhợt thì suy nghĩ bằng bất cứ giá nào cũng phải đi tìm cho cô những thứ cô cần: “Em chờ anh một chút, một lát nữa anh sẽ sai bọn họ mang nước nóng đến, em uống trước rồi cứ nằm nghỉ đi. Lát nữa anh quay lại.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Triển Thất, cô ôm bụng đau đớn, mấy ngày nay cô thật yếu ớt không chịu nổi, đến tối còn bụng còn đau không phải bởi vì cái gì mà là do đại di mụ tới...

Khi ở hiện đại cô đã có triệu chứng đau bụng kinh, mỗi lần như vậy đều giống như trải qua một lần sống chết vậy, may là chỉ đau khoảng một hai ngày đầu, còn về sau thì tương đối ổn hơn. Sau khi trọng sinh đến đây thì thân thể này còn nhỏ, dậy thì tương đối muộn nên kỳ kinh nguyệt cũng đến muộn. Hơn nữa, cô còn mặc nam trang nên thật đúng là quên luôn chuyện này, cho đến khi mới vừa rồi cái loại đau đớn then thuộc truyền đến khiến cô mới đột nhiên nhớ lại, mẹ ơi, đời này cô vẫn là phụ nữ. Nếu ông trời đã cho cô trọng sinh, sao lại còn để cô phải trải qua chuyện này chứ, nếu không hoặc là dứt khoát cho cô trở thành đàn ông cũng không tồi.

Một lát sau có người bên ngoài mang đến một cốc nước nóng xong rồi liền ra ngoài, Văn Nhân Mạc đã nói, ngoại trừ mang nước đến thì không cho ai vào phòng cho nên tất cả mọi người chỉ có thể đều trở về phòng mình ngủ.

“Thế nào, còn đau lắm không?”

Văn Nhân Mạc rời đi khoảng một nén nhang rồi quay trở lại, trong tay cầm thứ đồ dùng mà phụ nữ có kinh nguyệt cần dùng rồi lúng túng đưa cho Triển Thất. Mặc dù từ trước đến nay anh không có phụ nữ, ddlqd nhưng bởi vì là thầy thuốc, vẫn biết là phụ nữ sau khi trưởng thành mỗi tháng sẽ có kinh nguyệt. Chỉ là không ngờ lại đau đớn như vậy, nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của Triển Thất, anh thật đau lòng thật muốn đau thay cho cô ấy.

“Lão đại, anh có thể đi ra ngoài không?”

Nhìn thấy Văn Nhân Mạc vẫn ngồi yên bên giường không có ý rời đi, Triển Thất cau mày hỏi, anh còn ngồi ở đây làm sao lão nương có thể thay đồ được?

Nghe Triển Thất hỏi vậy, Văn Nhân Mạc mới nghĩ đến chuyện ra ngoài, chờ Triển Thất thu thập xong thì lại lập tức chạy trở lại vào phòng, lúc này anh đi tới đi lui bên ngoài phòng càng khiến cho nhiều người trong bang không thể giải thích được.

Triển Thất phải mất một khoản thời gian mới nghiên cứu ra cách dùng của thứ đồ kia, cuối cùng cũng thu thập xong, Văn Nhân Mạc nằm xuống ôm lấy cô, còn dùng tay xoa bụng cô rất nhẹ nhàng.

“Như vậy cảm giác có đỡ hơn chút nào không?”

Bản thân Văn Nhân Mạc y thuật rất giỏi, đối với việc tìm huyết vị rất chính xác, dùng sức rất nhẹ nên rất nhanh Triển Thất không còn đau nữa. Nhìn tất cả những điều người đàn ông của cô làm vì cô, lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân rất hạnh phúc.

“Lão đại, thủ pháp của anh thành thạo như vậy, có phải hay không đã nhiều lần làm như thế với rất nhiều phụ nữ rồi?”

“Làm sao em biết?”

Nghe nụ cười nghịch ngợm của Triển Thất, Văn Nhân Mạc cố ý nói đùa, cũng chỉ vào lúc này, hai người bọn họ mới có thể trêu đùa như thế.

“Mặc kệ trước kia anh đã làm chuyện này cho bao nhiêu phụ nữ rồi, từ nay về sau anh chỉ có thể làm vậy với mỗi mình em, nếu không em liền không cần anh.”

“Cái gì?”

Nghe Triển Thất bá đạo tuyên ngôn như vậy Văn Nhân Mạc không kịp có phản ứng, đây là có ý gì, chẳng lẽ cô ấy không hiểu được tình cảm của anh sao?

“Sau này anh là người đàn ông của Triển Thất em, cả đời này anh chỉ có thể yêu một mình em, cũng chỉ có thể lấy một mình em, mặc kệ là thân thể, hay là trong lòng cũng không được chạm vào người phụ nữ nào, cũng không được nghĩ đến người phụ nữ khác hay lấy người phụ nữ khác, ngay cả nhìn cũng không được nhìn.”

Sau khi Triển Thất nói xong Văn Nhân Mạc mới tin tưởng anh đã hiểu lầm cô, thì ra trong lòng của cô vẫn có anh.

“Dĩ nhiên, trừ em ra anh cũng không cần ai hết.”

Văn Nhân Mạc thật sự rất kích động, bản thân anh rất ghét phụ nữ, ghét bất kỳ người phụ nữ nào, cho đến khi gặp được Triển Thất mới thay đổi. Vốn anh cho là cả đời này anh sống chỉ vì báo thù, chưa từng nghĩ tới sẽ gặp và yêu một phụ nữ sâu sắc như vậy.

Mặc dù biết Văn Nhân Mạc sẽ đồng ý nhưng khi nghe anh trả lời nhanh như vậy, một chút chần chừ cũng không có, Triển Thất vẫn cảm thấy thật vui mừng. Lập tức cô ôm Văn Nhân Mạc còn chủ động hôn lên môi anh, nụ hôn này không triền miên nhưddlqd nụ hôn lần trước mà là nhiệt liệt, nóng bỏng. Ở trên TV, Triển Thất đã xem rất nhiều cảnh hôn môi, nên dù là trông mèo vẽ hổ cũng học không khác bao nhiêu, cũng vì biểu đạt nội tâm thật sự kích động mà hung hăng hôn, hôn phát tiết niềm hạnh phúc.

Đối với việc Triển Thất chủ động hôn, tâm Văn Nhân Mạc muốn nhảy ra ngoài, loại chuyện này sao có thể để phụ nữ chủ động được chứ nên anh lập tức nằm đè lên Triển Thất biến bị động thành chủ động. Có kinh nghiệm lần trước, kỹ thuật lần này tiến bộ hơn rất nhiều, rất nhanh Triển Thất bị anh hôn đến thất điên bát đảo.

Anh cảm thấy chỉ có hôn không vẫn chưa thỏa mãn, bởi vì Văn Nhân Mạc cảm thấy ở một chỗ nào đó trên thân thể anh kêu gào muốn nhiều hơn, thân thể anh ** đã đạt đến cực điểm. Tay của anh cũng dần dần không yên phận mà vì cả hai người đều đang nằm trên giường ngủ, quần áo mặc cũng rất mỏng và đơn giản, cho nên rất nhanh liền cởi hết quần áo của Triển Thất, tay từ từ dò xét đi vào.

Nhờ lần đầu tiên gặp mặt, anh cũng không cẩn thận đặt sai vị trí, chỉ là lần đó làm anh có xúc cảm hơi nhỏ. Lần này mặc dù vẫn không lớn như cũ nhưng so với lần trước kia có vẻ đã lớn hơn nhiều, cảm giác mềm mại làm cho máu anh sắp sôi trào, hận không thể một ngụm ăn hết cô.

Triển Thất cũng là một đại cô nương lần đầu tiên trải qua cảm giác thế này, bây giờ cô đã sớm trầm mê trong nụ hôn nồng nhiệt của Văn Nhân Mạc, thân thể cô cũng muốn nhiều hơn nữa. Cô không giống với hoàng hoa đại khuê nữ của thời đại này, nếu muốn thì sẽ chủ động nói ra, nên cô vòng hai tay qua cổ Văn Nhân Mạc, còn cơ thể thì nhiệt liệt đáp lại đòi hỏi của Văn Nhân Mạc.

“Thất Thất, anh nghĩ muốn... có thể không?”

Mặc dù thân thể của anh như muốn nổ tung, nhưng trước hết phải trải qua sự đồng ý của cô.

Văn Nhân Mạc vừa nói đột nhiên làm thức tỉnh Triển Thất, nhìn phân thân của Văn Nhân Mạc tràn đầy dục hỏa, cô áy náy ghé miệng vào tai anh nhẹ nhàng nói một câu:

“Nhưng đại di mục của em tới.”

Vừa nói xong những lời như vậy, tâm của Triển Thất cũng muốn chết luôn rồi, chuyện hôm nay đều là do cô khơi mào, không riêng gì anh nghĩ muốn, cô cũng muốn nhưng làm sao cô lại quên mất...

Một câu nói của cô giống như một chậu nước lạnh dội lên người Văn Nhân Mạc, khiến anh lạnh từ đầu đến chân.

“Em cứ nghỉ ngơi trước đi, anh đi tắm rửa.”

Bởi vì nhìn vẻ động tình của Triển Thất, thật ra anh cũng không thu lại được rồi, có vẻ đêm nay nhất định phải xuống hồ tắm qua nước lạnh rồi.

Lần này tắm nước lạnh ước chừng phải hai canh giờ anh mới từ trong nước ra ngoài, hồ nước lạnh này là lần đầu tiên có ý niệm với Triển Thất đã xây nên, gần đây mới vừa xây xong, vừa đúng lúc giải quyết vấn đề hiện tại của anh.

Khi anh trở về phòng Triển Thất vẫn còn chưa ngủ, nằm trên giường nhìn anh, cả người Triển Thất tràn đầy cảm giác hạnh phúc thỏa mãn.

“Sao còn chưa ngủ, có phải bụng còn đau không thoải mái hay không?”

Anh lại ôm cô vào lòng lần nữa và quan tâm hỏi.

Bụng Triển Thất đã hết đau, cô không ngủ được vì không có anh ở bên người, chờ anh tắm rửa xong trở lại, ngửi thấy mùi vị quen thuộc trên cơ thể anh tâm mới an định trở lại.

“Lão đại, có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

Bây giờ trời đã gần sáng, giằng co một đêm nên một đêm không ngủ được, như vậy thì liền tiếp tục nói chuyện phiếm cũng được.

“Ừ, chỉ cần em muốn biết, anh đều nói cho em biết.”

“Có thể hỏi buổi tối anh tìm ở đâu được những thứ đó vậy?”

Văn Nhân Mạc không hiểu Triển Thất muốn hỏi cái gì, không nghĩ nghe xong lập tức liền hiểu cô muốn hỏi về cái gì rồi, loại chuyện như vậy vẫn là không cần nói cho cô biết mới tốt. Chẳng lẽ cô muốn anh nói, anh đường đường là một lão đại hắc đạo lại đi cướp của một gia đình giàu có ở chân núi, cướp gì không cướp lại cướp bằng vệ sinh.

“Trời rất nhanh sẽ sáng rồi, nhanh ngủ đi.”

“Anh thật sự không muốn nói cho em biết?”

Văn Nhân Mạc càng không muốn nói khiến Triển Thất càng hiếu kỳ, cho nên, tối nay bất luận thế nào cũng muốn hỏi cho cặn kẽ.

“Em không ngủ thì anh ngủ.”

Nhìn vẻ giả ngủ của Văn Nhân Mạc, Triển Thất cười xấu xa, hiện tại cô đã nắm được nhược điểm của anh rồi nên cô không tin cô không hỏi được.

“Ừ, lão đại, vóc người của anh thật không tệ nha, sờ lên cảm giác thật tuyệt.”

Triển Thất đưa tay vào trong áo sơ mi của Văn Nhân Mạc, từ cổ xuống dưới một chút, rồi xuống dần phía dưới. Khi tay Triển Thất đụng vào bụng dưới của Văn Nhân Mạc thì thân thể lập tức căng lên, tay Triển Thất dời xuống một chút nữa càng khiến cho hô hấp Văn Nhân Mạc bắt đầu dồn dập.

“Thật không chịu nói sao?”

Đã bắt đầu như vậy, anh không thể làm gì khác hơn là phải giải chết để tránh.

Nhưng Văn Nhân Mạc đã sắp không kiên trì được nữa, không kiềm được anh giữ tay Triển Thất lại lấy ra. Sau khi tay cô rời khỏi thân thể anh, rõ ràng cô nghe ddld thấy anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng mọi sự đã phát triển ngoài phạm vi khống chế của anh.

Lần này Triển Thất trực tiếp ngồi lên người anh, sau đó còn nằm ở trước ngực anh, nhẹ nhàng cắn xuống môi anh. Cái cảm giác tê dại giống như là có vô số con kiến đang cắn thật làm anh không thể chịu nổi, chưa hết, Triển Thất hôn cắn xuống cổ anh, rồi dần dần kéo dài xuống trước ngực rồi cắn xuống nữa...

“Dừng lại... anh nói.”

Văn Nhân Mạc không thể tiếp tục kiên trì hơn được nữa, nếu cô cứ như vậy tiếp tục cắn xuống không khiến mạch máu của hắn nổ tung mà chết sao. Nhìn tiểu nữ nhân đốt lửa trên người anh, bất đắc dĩ anh lôi cô lên ngực ôm chặt lại lần nữa, để lại bàn tay bé nhỏ sờ loạn khắp nơi, ở bên tai cô khẽ nói việc tối nay phải trải qua một lần đi cướp bóc.

“Hahaha, lão đạo, anh thật là tài tình nha, sẽ không cứ như vậy đi, như vậy nếu có người nhận ra anh thì sao? Haha...”

Anh biết cô sẽ cười mà cho nên mới kiên trì không nói.

“Anh che mặt.”

Cuối cùng khi thấy cô cười đến không còn hơi sức mới nói một câu như vậy, vốn là Triển Thất đã cười quá mức rồi, lại nghe một câu thế thì lần nữa cười to. Cô không ngờ thì ra một người lãnh khốc như Văn Nhân Mạc lại có một mặt hài hước như thế, xem ra ở anh còn có loại tính cách khác còn đợi khai phá.

“Lão đại, em hỏi anh một câu hỏi cuối cùng, hai mươi mấy năm nay anh không đi tìm phụ nữ, anh giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào?”

63. Chương 63: Tiến Vào Bảo Tàng

“Lão đại, em hỏi anh một câu hỏi cuối cùng, hai mươi mấy năm nay anh không có đi tìm phụ nữ, như vậy anh giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào?”

Triển Thất đối với chuyện này thật sự rất tò mò, một người đàn ông bình thường, làm sao có thể không có nhu cầu sinh lý. Cô vào Diễm bang lâu như vậy cũng chưa từng thấy anh đi tìm phụ nữ, nghe những lời thủ hạ của anh nói trước kia anh cũng không có đi tìm phụ nữ, ban đầu vốn nghĩ anh là đồng tính, thích đàn ông, bây giờ đã phủ định vấn đề này rồi. Về sau cũng đã từng hoài nghi anh không được, nhưng phản ứng của tối hôm nay không phải là bộ dạng không được, cho nên cô càng thêm tò mò, chẳng lẽ là dùng....

Khi Triển Thất hỏi xong những vấn đề này Văn Nhân Mạc thật sự muốn hồng rồi, cho nên dứt khoát đứng dậy một mình đi ra khỏi phòng, nếu như tiếp tục chờ ở đây thì cô gái nhỏ bên trong không biết sẽ nói cái gì nữa.

Một đêm này cứ như vậy mà trôi qua, Triển Thất vì quá mệt mỏi, cho nên rất nhanh liền ngủ thiếp đi, bởi vì trước khi vào bảo tàng sẽ được nghỉ một ngày, cho nên Triển Thất ngủ cả một ngày. Đến tối ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy cô cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, với lại Văn Nhân Mạc còn kêu người chuẩn bị cơm chiều thật tốt chờ khi cô vừa tỉnh dậy thì mang đến. Buổi tối khi chuẩn bị đi ngủ Văn Nhân Mạc sợ cô lại tiếp tục hỏi vấn đề của tối qua, cho nên cái gì cũng không nói trực tiếp ôm cô ngủ.

Chờ đợi ba năm đến lúc bảo tàng mở ra cuối cùng cũng đến, sau khi đến nơi tập hợp thì một đám người đều tỏ ra rất háng hái.

“Bảo tàng còn hai tiếng nữa sẽ mở ra, sau này đi vào bên trong nhất định phải cẩn thận. Theo kinh nghiệm từ những bảo tàng trước đây, bên trong có rất nhiều cơ quan với lại phải cẩn thận mấy bang phái kia sẽ giở trò đánh lén, bây giờ cơ thể của em không tốt nhất định phải đi sát bên cạnh anh.”

Lần này Văn Nhân Mạc luôn có dự cảm xấu, vốn định để cho Triển Thất chờ bọn họ đi ra, nhưng cô lại kiên trì muốn đến.

Thực ra không chỉ riêng Văn Nhân Mạc có loại dự cảm này, Triển Thất, Nam Cung Ngọc đều có, cho nên Triển Thất mới kiên trì muốn đến, cô cũng lo lắng cho Văn Nhân Mạc.

Trước khi xuất phát Nam Cung Ngọc cảm thấy có dự cảm xấu rất mãnh liệt, nhưng mạng của Triển Thất và mạng của Văn Nhân Mạc anh đều không tính ra được. Có điều là kết quả tính ra không có sai chỉ hy vọng những điều này là do khấn trương quá mà ra.

Bảo tàng ở tại trên núi Thanh Phong của Tùng thành, một nửa khác của núi Thanh Phong vốn là địa bàn của Thanh Phong trại, rất nhiều người cũng hoài nghi bảo tàng đã sớm bị Thanh Phong trại phát hiện, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mọi người vẫn là liều mạng muốn vào xem một chút.

Hai tiếng đồng hồ rất nhanh đã trôi qua, khi ánh mặt trời chiếu lên trên tấm bia đá ở cửa động thì chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Đạo ánh sáng đó khiến cửa chính làm thế nào cũng không thể mở ra lại tự động mở ra. Nhìn thấy một màn như vậy tất cả mọi người đều sợ ngây người, Triển Thất biết, đây là cơ quan được thiết kế khéo léo, chỉ là không nghĩ đến, một cái bảo tàng như vậy lại có thể có cơ quan tinh xảo như vậy, thấy được chủ nhân của bảo tàng này giấu đồ có bao nhiêu khó khăn.

“Lần này thời gian mở ra là ba ngày, ba ngày tới chúng ta không thể từ bên trong mà đi ra ngoài được, giống nhau, nếu như nói đến ngày ba mà chúng ta không đi ra như vậy cũng sẽ không ra được.”

“Những thứ này là khi phát hiện bảo tàng này đã tìm được một cuốn sách ở phía trên viết như vậy, lúc đầu tất cả mọi người đều không tin, chỉ là cuối cùng những người đó thật sự không có đi ra.”

Văn Nhân Mạc nói một lần những điều cần chú ý với Triển Thất, nhìn dáng vẻ Triển Thất nghi ngờ liền nói rõ nguyên nhân một chút. Ba năm trước khi tìm ra bảo tàng thì bảo tàng đã mở ra ba ngày, lập tức sẽ đóng lại, nhưng chưa gặp qua chuyện kỳ lạ như vậy, cho nên phần lớn đều là bán tín bán nghi, để chứng minh có đúng như vậy hay không, khi tìm ra bảo tàng đó những bang phái kia cũng chọn ra 10 người đi vào trong, nhưng sau khi bọn họ đi vào thì cũng chưa từng thấy đi ra.

Cửa động của bảo tàng đã hoàn toàn mở ra, chẳng qua bây giờ tất cả mọi người ai cũng không muốn là người đầu tiên đi vào trong, ai biết được bên trong đó có cơ quan gì hay không chứ, hay là sau khi đi vào cũng sẽ không thể đi ra được.

“A.”

Ngay lúc tất cả mọi người đang chờ có ai đó vào trước, cuối cùng Huyền Vũ môn không kiềm chế được, cho nên phái 1 người đi vào trước, nhưng mới vừa đi đến cửa động thì chợt có một mũi tên nhọn bay ra xuyên thẳng qua tim. Nhìn người vừa mới này còn sống sờ sờ trước mắt liền chết ngay trước mặt như vậy thì mọi người cũng không dám di chuyển nữa.

“Chủ tử, ngài tin tưởng tôi không?”

Bảo tàng đã mở ra hai tiếng rồi, vẫn không có một ai đi vào, cứ như vậy mãi thì chờ đợi ba năm liền uống phí rồi. Cho nên Nam Cung Ngọc hỏi Triển Thất, anh tin chắc có thể dẫn bọn họ đi vào trong, nhưng giác quan thứ sáu này quá kỳ lạ anh sợ mọi người không tin mình, cho nên mới hỏi Triển Thất trước.

“Tôi tin.”

Lấy được sự tín nhiệm của Triển Thất anh rất vui vẻ, cho đến bây giờ Triển Thất chưa từng hỏi qua xuất thân của anh, tại sao đi theo cô, lại có thể tín nhiệm anh như vậy, loại cảm giác này thật tốt, cho dù suốt đời cho cô mạng của anh thì anh cũng cam tâm tình nguyện.

Văn Nhân Mạc không tin Nam Cung Ngọc, nhưng hẳn tin tưởng Triển Thắt, chỉ cần cô tin thì anh cũng tin. Những người phía dưới cũng tin giống như Văn Nhân Mạc, cho nên không ai phản đối, đem mạng của mình giao cho Nam Cung Ngọc.

Diễm Bang vừa động cuối cùng cũng phá vỡ cục diện trầm mặc này, nhìn thấy bọn họ chuẩn bị đi vào trong lòng mọi người đều mâu thuẫn. Rất nhiều người cũng chế nhạo bọn họ, bang phái nhỏ chính là bang phái nhỏ, không chịu đựng nổi, hơn nữa còn là đích thân Bang chủ đi vào, loại việc này trước hết nên để cấp dưới đi chịu chết mới tốt. Hơn nữa, họ còn có hi vọng Diễm bang có thể an toàn đi vào trong, nếu như Diễm bang an toàn đi vào, như vậy thì có nghĩa là họ cũng có thể đi vào.

“Các người cũng đi qua đó, nhìn xem bọn họ đi vào như thế nào, nếu có thể đi vào thì quay trở về nói cho tôi biết.”

Bạch đường chủ của Chu Tước môn sau khi thấy Diễm bang muốn đi trước mở đường thì phái Long Hồ môn đi theo vào trong, bây giờ ông còn không biết Long Hồ môn thật ra là người của Triển Thắt, nhưng bọn họ không thích Chu Tước môn, cho nên để cho bọn họ tự tìm cái chết đi.

Chẳng qua an bài như vậy vừa đúng với ý muốn của Long Môn chủ và Long Mai, hai người họ lo lắng cho Triển Thắt, cho nên liền đi theo vào.

Thấy Chu Tước môn phái người đi theo như vậy, các bang phái khác cũng phái thuộc hạ đi theo vào để nhìn đường, chờ sau khi xác định hoàn toàn không có nguy hiểm bọn họ mới có thể đi vào.

Lục Hiên lo lắng cho Triển Thắt, cho nên anh mang người đến trực tiếp gia nhập vào thế lực của Diễm bang cũng đi vào bên trong cùng nhau.

“Chúng ta cũng đi theo.”

Lôi Liệt sau khi cùng Văn Nhân Mạc và Triển Thắt đánh qua lại vài lần thì cảnh ngày càng tin tưởng thực lực của bọn họ, bọn họ đã dám đi và, thì đã vô cùng chắc chắn thành công rồi. Cho nên anh trực tiếp dẫn người đi theo vào trong, đi trước vào so với đi sau vào sẽ chiếm được ưu thế hơn.

Nam Cung Ngọc toàn tâm chú ý dẫn đường ở phía trước, đoạn đường ở tại cửa ra vào này quả nhiên có rất nhiều cơ quan, anh dựa vào giác quan thứ sáu của mình mà tránh khỏi từng cái một, cuối cùng sau khi đi khoảng chừng một trăm thước thì an toàn đi vào cửa động.

Khoảng một trăm thước này là một con đường rất hẹp, đều là một người rồi tiếp một người đi vào, bây giờ sau khi đi qua trước mắt đột nhiên trở nên rộng lớn. Đoạn đường vừa này mặc dù không dài nhưng đi vô cùng khó khăn, không cẩn thận là có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Bây giờ quần áo của mọi người đều ướt đầm.

“Bang chủ, bây giờ chúng ta đi hướng nào.”

Sau khi đi vào trong sơn động, xuất hiện trước mặt bọn họ có ba con đường, ba con đường này không có chung đường ra, có thể đi thông vào bảo tàng, cũng có thể thông vào địa ngục.

“Chúng ta chờ một chút để cho bọn họ chọn trước đi.”

Triển Thắt biết Nam Cung Ngọc đã nghĩ ra nên đi đường nào rồi, nhưng cô cũng không muốn để cho những người kia chiếm được tiện nghi, trải qua chuyện vừa rồi, cô tin rằng tất cả mọi người đã nghi ngờ bọn họ, nếu bọn họ chọn trước, chắc chắn bọn chúng sẽ đi theo.

Sau khi nghe Triển Thắt nói xong mọi người bắt đầu ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó một đám người bày ra vẻ mặt đăm chiêu ủ dột như là không biết chọn cái nào.

“Văn Nhân bang chủ các người muốn chọn đường nào.”

Lôi Liệt là một trong bốn bang phái đi vào theo bọn họ đầu tiên, cho nên thừa dịp mấy bang phái kia còn chưa đến mà hỏi Văn Nhân Mạc trước.

“Lôi môn chủ gấp cái gì, loại việc này đương nhiên là phải để cho người khác chọn trước thì tốt hơn.”

Nghe vậy, Lôi Liệt cũng cười mà ngồi xuống, mỗi khi nghe khẩu khí Triển Thất nói chuyện như vậy thì đều là đã chuẩn bị tốt rồi.

Rất nhanh, một vài bang phái khác cũng đều đi vào, vốn cho là sẽ bị Diễm bang và Bạch Hổ môn chiếm trước tiên cơ, nhưng sau khi đi vào thấy bọn họ đang ngồi tại chỗ thì ngẩn người một chút, cuối cùng mới nhìn đến ba con đường ở trước thì nở nụ cười, xem ra ông trời cũng đứng về phía bọn hắn.

”Thuộc hạ của Văn Nhân bang chủ thật sự là người tài giỏi, thế nhưng có thể phá được cơ quan tinh diệu như vậy.

Bạch đường chủ của Chu Tước môn vừa tiến vào liền bắt đầu chế giễu, vẻ mặt ghen ghét.

“Ai, phá cái cơ quan gì đó thì không hề khó khăn, nhưng mà bây giờ ba con đường trước mặt này nên chọn như thế nào a.”

Triển Thất cố tình làm ra vẻ mặt chán nản, một chút cũng không có sơ hở.

“Hừ, lão tử trước khi đi vào đã tìm người tính qua, lần này nhất định sẽ thắng lợi trở về, chúng tôi chọn đi đường này.”

Triệu đường chủ của Thanh Long bang chọn con đường ở bên phải đi vào trước, từ trước khi đến anh thực sự đã tìm người tính qua, nói lần này tầm bảo anh là hữu kinh vô hiểm (nghĩa là có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm), mặc dù quá trình tương đối phức tạp, nhưng kết quả là rất tốt.

Có Thanh Long bang dẫn đầu, Chu Tước môn cũng không do dự, chọn con đường bên trái đi vào, Thanh Phong trại cũng đi theo con đường mà Thanh Long đi vào. Lần này người của Huyền Vũ môn rất ít, cho nên chỉ có thể tiếp tục hợp tác với Chu Tước môn vì vậy bọn họ cũng đi chung vào theo.

Cuối cùng chỉ còn lại Diễm bang và Bạch Hổ môn, sau khi thấy mấy thế lực kia đều dần dần đi mất lúc này Triển Thất mới phải mông đống đứng dậy nhìn Nam Cung Ngọc.

“Chủ tử, chúng ta nên đi con đường ở giữa đi, đỡ phải nhìn thấy đám chó hoang làm cho tâm tình khó chịu kia.”

Sau khi Nam Cung Ngọc thành công mang mọi người tiến vào bảo tàng thì những người phía dưới đều bắt đầu tin tưởng anh rồi, nghe anh nói đi con đường ở giữa, vậy nhất định là không sai, đồng thời trong lòng nguyên rửa mấy tên gia hỏa mất mọc ở trên đầu kia đều đi con đường không có lối về.

Lôi Liệt vừa rồi chỉ biết Nam Cung Ngọc là người dẫn đường, bây giờ nhìn lại thấy cậu ta đang chọn đường thì hai mắt không khỏi nhìn qua, anh có cảm giác hình như đã gặp cậu ta ở đâu rồi.

Con đường ở giữa này quả nhiên là con đường chính xác thông vào bảo tàng, bọn họ rất nhanh đi đến cuối đường cũng không có gặp phải một cơ quan nào.

“Đến rồi.”

Sau khi bọn họ tiếp tục đi thêm mấy trăm thước, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một bức tường, sau khi Nam Cung Ngọc tính toán một chút xác định không có nguy hiểm mới dùng sức đẩy ra.

Đây là một cái cửa đá, cho nên phải mấy người mới đẩy được cánh cửa ra, một lúc sau khi cánh cửa được đẩy ra đột nhiên có ánh sáng phát ra. Ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến cho mọi người không thích ứng được đều phải che lại hai mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng đột nhiên xuất hiện này rồi thì bắt đầu đánh giá xung quanh, mới nhìn thì thấy không có gì, thật đúng là so với chuyện heo biết leo cây còn ngạc nhiên hơn.

Xuất hiện ở trước mắt bọn họ là một căn phòng rộng lớn, ở bốn phía trên vách tường treo đầy dạ minh châu, mỗi một viên dạ minh châu đều to bằng trứng gà, mà ở giữa phòng có một viên dạ minh châu to bằng quả đấm, những người ở đây chưa từng thấy viên dạ minh châu nào to như vậy.

Triển Thất từng nhìn thấy những viên dạ minh châu đó ở trong mật thất của Phi Ưng trại thì đã cảm thấy rất ngạc nhiên rồi, nhưng những viên đó đem so sánh với những viên này, thật sự là tiểu vu kiến đại vu. (*)

(*) Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực. Trong câu này có nghĩa là Triển Thắt đang so sánh những viên dạ minh châu của Phi Ung trại với ở trong bảo tàng là khác nhau một trời một vực.

“Ở đây khoảng hơn mấy trăm viên dạ minh châu nha, mỗi một viên đều có giá trị liên thành, con mẹ nó, cho tới bây giờ lão tử còn chưa từng thấy nhiều bảo vật như vậy.”

Đại Ngưu nhìn những viên dạ minh châu này cảm khái nói.

“Chúng ta trước hết lấy những viên dạ minh châu này xuống đi, phòng ngừa một lát nữa bọn chúng đến đoạt đi.”

Bây giờ những người ở chỗ này đều xem như là người của mình, cho dù đối mặt với nhiều bảo vật như vậy cũng không có một ai đánh giết lẫn nhau.

Rất nhanh, ngoài mấy viên chưa lấy để chiếu sáng ra thì những viên dạ minh châu còn lại đều bị lấy xuống. Lúc bọn họ đến có chuẩn bị rất nhiều hộp, các loại túi,... đều trang bị rất tốt.

“Dạ minh châu lớn như vậy, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, chủ nhân của bảo tàng này thật con mẹ nó có tiền.”

Sau khi lấy viên dạ minh châu lớn nhất vào trong tay, Lục Hiên xoay qua xoay lại nhìn mấy lần. Bây giờ có thể nói anh là người giàu nhất cả nước, mà ngay cả anh cũng chưa từng thấy qua cái đó thì người khác càng khỏi phải nói.

Chúng ta làm nhanh lên một chút, sau đó tranh thủ đến trước những người kia tìm hết bảo vật lấy đi rồi rời khỏi đây.”

Triển Thắt nói ra thì mọi người đều hiểu, mấy thứ này nếu như bị mấy bang phái đang ở con đường hai bên thấy chắc chắn bọn chúng sẽ hợp lại nổi điên mà bắt bọn họ.

Căn phòng này chỉ có trên vách tường bốn phía là treo đầy dạ minh châu, trừ cái đó ra không có cái khác. Chỉ là trước mặt bọn họ còn có ba con đường, những thứ bên ngoài cũng đã nghịch thuận như vậy, bên trong chắc chắn cũng sẽ không kém, cho nên nhanh chóng đi lên mở ra những cánh cửa này.

Sau khi mở ra cửa đầu tiên xuất hiện ở trước mắt mọi người là một căn phòng châu báu, đúng, chính là một phòng. Căn phòng này không sai biệt lắm có hơn trăm bình lớn nhỏ, bên trong để mười mấy cái rương, mỗi rương sau khi mở ra đều là trang sức và châu báu, tất cả số châu báu này đều có chất lượng cao không thua những viên dạ minh châu ở bên ngoài, những thứ này nếu như cầm ra cho mỗi người một phần, như vậy, vị trí người giàu nhất của Lục Hiên có lẽ sẽ không ngồi vững.

Chỉ có điều nhìn thấy nhiều châu báu như vậy mặc dù hưng phấn, nhưng ngay lập tức liền trở nên lo lắng, cuối cùng phải làm sao mới có thể mang những cái này ra ngoài được, nếu hai người cầm một rương cũng có thể mang ra hết.

“Chúng ta đi xem căn phòng tiếp theo một chút.”

Nếu không thể lấy đi thì ở đây rồi rầm cũng không có tác dụng, chỉ có thể đợi đến lúc cuối cùng xem có thể lấy được bao nhiêu là được rồi. Chỉ mới mở ra một căn phòng đã có nhiều kho báu như vậy, như thế thì bên trong hai căn phòng phía sau chẳng phải là càng có nhiều bảo vật sao.

Sau khi mở căn phòng thứ hai ra thì xuất hiện không phải là vàng bạc châu báu, mà là một phòng vũ khí, ở chính giữa phòng đặt hai thanh đoản kiếm. Chỉ nhìn thôi cũng biết là bảo bối thượng đẳng. Có điều binh khí trong phòng này mặc dù là bảo vật, nhưng dù sao bây giờ đã là thời hiện đại, các loại vũ khí có tính sát thương đã hoành hành mấy thời đại rồi, cho nên loại vũ khí lạnh này đã không còn sử dụng rồi.

Thời đại của bảo tàng này quá lâu đời, thời đó còn chưa có thuốc nổ và các loại pháo...Nếu như góc nhìn là ở thời đại đó thì những loại vũ khí này đem so với vàng bạc châu báu ở căn phòng đầu tiên càng có giá trị hơn.

Bỏ qua căn phòng này, nhanh chóng chạy qua căn phòng thứ ba. Sau khi đi vào căn phòng này thì không có đồ vật gì, trên bàn chỉ đặt một cái hộp hình vuông nhỏ, bên trên hộp còn có một lá thư.

Trên thư viết là: "Có thể nhìn thấy lá thư này, như vậy chứng minh rằng người rất thông minh, cũng rất có thực lực. Ở nơi này tôi đã để lại tất cả tài sản mà trước khi 20 tuổi tôi đã kiếm được, người tìm được toàn bộ những thứ này là có thể thống trị một phương. Nhưng nếu như người có hùng tâm muốn thống trị cả giang hồ, như vậy thì phải tìm được bảo tàng của một người đã cất giữ toàn bộ tài sản cả đời của ta. Trong hộp này có một cái bản đồ bảo tàng nói chi tiết về bảo tàng của tôi và một phần bản đồ để tìm kiếm được bảo tàng của người kia. Tôi hi vọng các người có thể tìm được bảo tàng của người kia từ bên trong lá thư tôi để lại.

Sau khi mở hộp ra nhìn thấy bản đồ ở bên trong mới phát hiện, thì ra cái bảo tàng này cũng không cần phải đến ba năm mới mở ra, hơn nữa còn có một lối đi khác. Ngoại trừ tấm bản đồ bảo tàng này ra phía sau còn có một phần bản đồ bảo tàng, cùng tấm bản đồ mà Văn Nhân Mạc đã từng cho Triển Thất xem có tính chất giống nhau.

"Tấm bản đồ bảo tàng này nên thuộc về Diễm bang."

Lôi Liệt biết, nếu như không có nhóm người của Triển Thất thì căn bản sẽ không có khả năng tìm được bảo tàng một cách thuận lợi như vậy, có thể là ngay cả cửa động và một cửa ải kia cũng không vào được, cho nên tấm bản đồ bảo tàng này để cho nhận lấy Diễm bang là thích hợp nhất. Mà Lục Hiên cũng không có ý muốn lấy, như vậy vừa đúng, Văn Nhân Mạc liền đem bản đồ bảo tàng thu lại. Bây giờ có tấm bản đồ bảo tàng này, thì vấn đề làm sao để mang hết đồng bảo vật này ra ngoài cũng dễ giải quyết.

Chỉ là mọi thứ giống như là quá mức thuận lợi, trong lòng Triển Thất có một loại dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt.

"Triệu đường chủ, chúng ta tìm được bảo tàng rồi."

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời khỏi thì ở bên ngoài truyền đến tiếng âm ỹ, khi đi ra ngoài vừa hay nhìn thấy người của Thanh Long bang.

"Lôi môn chủ và Văn Nhân bang chủ thật là may mắn nha, nhanh như vậy đã tìm ra bảo tàng rồi."

Hai mắt của Triệu đường chủ Thanh Long bang tức giận nhìn bọn họ.

Thanh Long bang chọn con đường có đầy cơ quan, khi đi ra có hơn một nửa nhân tài đã chết, vừa đi ra liền nhìn thấy người vốn là đi ở phía sau bây giờ lại xuất hiện ở nơi này, chỉ biết bọn họ trước đó chắc chắn đã biết cách bố trí bên trong bảo tàng này rồi, nếu không thì tại sao có thể không hao tổn một chút nào hết mà đứng ở chỗ này.

"Đường chủ, xem ra bọn họ còn chưa có mang bảo vật đi."

Bây giờ trên vách tường chỉ còn treo hơn mười mấy viên dạ minh châu, những người này có ai đã từng thấy qua những viên dạ minh châu lớn như vậy, hơn nữa còn là hơn mười mấy viên, ánh mắt của một đám người đều sáng lên, nhìn không biết chán.

"Hai vị nếu là mọi người cùng nhau tìm được, sẽ không có đạo lý mà độc chiếm một mình đi, tôi hi vọng hai vị có thể đem những bảo vật đã lấy được ra."

"Triệu đường chủ nói rất đúng, nếu mọi người là cùng đi, thì mọi người nên chia sẻ với nhau."

Sau khi Triệu đường chủ nói xong, ở phía sau liền truyền đến một giọng nói khác, không phải ai khác, chính là âm thanh phát ra của Chu Tước môn và Huyền Vũ môn từ một con đường khác.

Dáng vẻ của bọn họ so với Thanh Long bang còn thảm hại hơn, một đám người quần áo rách rưới có rất nhiều vết thương, số người cũng ít đi rất nhiều.

"Ai có thể lấy được số bảo vật này đều phải bằng bản lĩnh của mình rồi, nếu là chúng tôi tìm ra trước, như vậy những bảo vật này liền thuộc về chúng tôi, chỉ có điều hôm nay tôi cao hứng, đến lúc đó có thể xem bình thường giao tình chúng ta ra sao thì có thể chia cho các vị một chút, đỡ phải mất công chạy đến đây một chuyến mà tay trắng ra về."

Lôi Liệt nhìn đám người tham lam kia vừa cười vừa nói, đồng thời đưa tay ra sau lưng ra hiệu cho Văn Nhân Mạc. Chỉ là nhìn ánh mắt của đám người đó cũng biết bọn họ căn bản không muốn chia đều, mà là một mình độc chiếm, cho dù họ có muốn nhường lại một phần thì cũng vô dụng. Trận quyết chiến này là không thể tránh được, bây giờ cả ba bang phái đều tổn thất rất nhiều người, mà họ một người bị thương cũng không có, nếu như đánh nhau, chưa chắc sẽ bị tổn thất.

“Lôi môn chủ, làm người không thể tham lam như vậy được, nếu như anh lấy ra chia đều những bảo vật kia, chuyện lần trước anh giết người cướp tiền của chúng tôi thì chúng tôi sẽ bỏ qua, tuyệt đối sẽ không truy cứu.”

Triệu đường chủ của Thanh Long bang cũng đã an bài thuộc hạ đợi lệnh, anh vốn cho là mình căn bản không đánh lại nhóm người của Triển Thất, nhưng bây giờ hai bang phái khác đã tới, bây giờ bọn họ đã chung một phe rồi, như vậy nếu như liều mạng thì cũng chưa biết chắc là ai sẽ thắng ai, chờ đến lúc đó sẽ cướp được bảo vật.....

“Bây giờ Triệu đường chủ cho là chỉ bằng những người này là có thể đánh thắng chúng tôi sao?”

“Ha ha, nói như vậy cũng không đúng.”

Bạch đường chủ của Chu Tước đột nhiên cười phá lên, đồng thời ở trong đội ngũ của Diễm bang và Bạch Hổ môn bên này đột nhiên chuyển động, một người ở bên cạnh Văn Nhân Mạc và Lôi Liệt chợt xuất hiện cùng lúc nổ súng về phía hai người bọn họ.

“Lão đại, cẩn thận.”

“Bang chủ cẩn thận.”

“Chủ tử.”

Khi nhìn thấy có một phát súng sắp bắn trúng Văn Nhân Mạc Triển Thất nhanh chóng đẩy ngã Văn Nhân Mạc xuống đất, nhưng mà phát súng đáng lẽ bắn về phía Văn Nhân Mạc lại bắn trúng tim của Triển Thất.

64. Chương 64: Triển Thất Trúng Đạn

“Triển Thất.”

“Thất Thất.”

Ngay khi Bạch đường chủ Chu Tước môn vừa nói xong, liền có người nổ súng về phía Văn Nhân Mạc và Lôi Liệt. Văn Nhân Mạc nhanh chóng tránh một viên đạn, nhưng khi tránh một viên khác mới phát hiện, chỉ cần anh tránh ra, viên đạn này sẽ bắn trúng Triển Thất. Anh tình nguyện để bản thân trúng đạn, nhưng Triển Thất cũng có suy nghĩ như vậy, ngay lúc viên đạn sắp trúng người anh, Triển Thất liền chạy tới trước đỡ đạn thay anh.
dieendaanleequydonn

Viên đạn bắn trúng ngay dưới tim của Triển Thất, sau khi dứt tiếng súng, Triển Thất cũng ngã nhào vào trong lòng Văn Nhân Mạc.

“Triển Thất.”

Nhìn Triển Thất nằm trong ngực mình, Văn Nhân Mạc cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ một lần nữa, huynh đệ trước kia vì cứu anh, chết ở trong ngực anh, chẳng lẽ lần này cũng như vậy sao? Anh liên tục bắt mạch cho cô, nhưng mạch đập mạnh mẽ ngày thường giờ đây một chút dấu hiệu đập cũng không có.

“Không.”

Văn Nhân Mạc gào lên một tiếng tê tâm phế liệt, ai nói đàn ông không rơi lệ, hiện giờ đối với Văn Nhân Mạc mà nói tất cả chỉ là đánh rắm, mới vừa rồi còn đứng bên cạnh anh mà giờ phút này lại nằm đây không một chút sức sống, mặc kệ thế nào cũng không thể tiếp nhận nổi.

“Tôi muốn các người toàn bộ chôn cùng.”

Văn Nhân Mạc nhẹ nhàng ôm lấy Triển Thất đặt sang một bên, đứng dậy đi về phía Chu Tước môn, cả người anh như ác ma đi ra từ địa ngục, hai mắt đã nhiễm đỏ như máu.

“Nhanh lên mau nổ súng.”

Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy, Bạch đường chủ lập tức sai người bắn về phía Văn Nhân Mạc, nhưng tất cả đều chậm một bước, Văn Nhân Mạc không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào trực tiếp bắn chết.

Chưa ai thấy qua Văn Nhân Mạc dùng súng, anh bình thường rất ít khi sử dụng vũ khí, cho dù là giết người cũng chưa dùng qua, cho nên người ngoài mới không biết, anh giỏi nhất chính là bắn súng.

Người Chu Tước môn chỉ mới vươn tay đã bị bắn chết, Thanh Long bang và Huyền Vũ môn cùng các tiểu bang phái khác thấy tình huống như vậy lập tức chạy về phía mật đạo, cho dù trong mật đạo có cơ quan, nhưng có khả năng còn một con đường sống, nếu đứng ở chỗ này chỉ có một con đường chết.

“Chúng ta cũng lên, báo thù cho Triển Thất.”

“Đúng, báo thù cho Nhị bang chủ.”

.....

Toàn bộ Diễm bang còn có Lục Hiên, Lôi Liệt cũng điên rồi, hận không thể đem mấy người hại Triển Thất trong Chu Tước môn ra băm thành vạn mảnh.

“Bạch đường chủ, chúng tôi tới rồi.”

Ngay lúc người của Chu Tước môn đều chết hết, phía sau mật đạo bỗng xuất hiện một nhóm người, đồng loạt đi từ mật đạo qua đây.

“Bạch đường chủ đồ tiểu nhân xảo trá, thì ra ông đã sắp đặt người vào từ trước, ông muốn độc chiếm bảo vật sao.”

Lôi Liệt nhìn nhóm người không ngừng từ trong mật đạo đi ra nhìn sang Bạch đường chủ nói.

Làn này tiến vào bảo tàng trước trận đấu là vì phòng ngừa quá nhiều người cùng lúc đi vào dẫn đến các bang phái chém giết lẫn nhau. Ở bên ngoài bảo tàng, đã có nhiều thế lực đã bắt tay với nhau, để đạt được mục đích chung. Bây giờ người Chu Tước môn lại tiến vào không ngừng, nói như vậy, những người bên ngoài đã xảy ra bất trắc.

“Hừ, chỉ cần ta giết hết tất cả các người, như vậy sẽ không ai biết được chuyện ngày hôm nay.”

Nhìn thấy viện binh đến Bạch đường chủ đắc chí nói.

“Đến rất tốt, mặc kệ hôm nay các người đến bao nhiêu người, tất cả đều phải chết.”

“Đại ca.”

“Bang chủ.”

Theo đám người không ngừng tiến vào, huyết sắc trên mặt Văn Nhân Mạc ngày càng dày đặc, sắc mặt ngày càng âm trầm.

Nhìn thấy Văn Nhân Mạc như vậy Thích Thiên lo lắng kêu lên, mấy năm trước anh ấy cũng từng như vậy, lúc đó anh như tử thần bước ra từ địa ngục, giết rất nhiều người, không khác gì một cỗ máy giết chóc.

Vừa mới tiến vào chưa rõ tình hình những người này vẫn còn vẻ mặt đắc ý, bây giờ nhìn thấy Văn Nhân Mạc bước đến, một đám người chân đều mềm nhũn, muốn chạy nhưng cứ đứng nguyên tại chỗ.

“Bang bang phanh.”

Tiếng súng không ngừng vang lên, nhìn thấy nhiều người Chu Tước môn ở cửa vào như vậy, Văn Nhân Mạc, người Diêm bang, Lục Hiên, Lôi Liệt, Bạch Hổ môn, Tiễn Kỳ, Long Mai, còn thêm những thế lực sau lưng bọn họ đều như phát điên nhắm vào người Chu Tước môn giết.

Nhìn thấy một đám người điên cuồng như thế, Bạch đường chủ Chu Tước môn mới nhận thấy tình hình đã không còn nằm trong kiểm soát của bọn hắn nữa.

Bởi vì lần này đi tầm bảo mỗi người mang theo đạn dược đều có hạn, về sau mọi người đều rút vũ khí ra chém giết.

Mật thất vốn trống trải, đã bị thi thể chất đầy, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Người Chu Tước môn đã không còn sức phản kháng, tất cả đều chen lấn nhau chạy ra ngoài, song phương đã biến thành đơn phương chém giết.

Màn chém giết này kéo dài khoảng 1 giờ, người Chu Tước môn từ bên ngoài vào, đều đã chết sạch, chỉ còn lại một mình Bạch đường chủ.

“Tôi muốn lột da ông, sau đó cắt tay chân của ông, bỏ ông vào thùng ngâm trong dịch độc, để ông từ từ cảm nhận cái chết của chính mình.”

Văn Nhân Mạc không có giết Bạch đường chủ, chết như vậy quá tiện nghi cho ông ta rồi, anh muốn dùng mọi biện pháp tra tấn ông ta.

“Triển Thất.”

Người Chu Tước môn toàn quân đều bị giết sạch, Thanh Long bang, Huyền Vũ môn cũng đã chạy hết đi, hiện tại chỉ còn lại người cùng phe, Văn Nhân Mạc lại ôm Triển Thất vào ngực mình, nhẹ nhàng vén tóc rút trên tai cô. dieendaanleequaydonn Một lần lại một lần gọi tên cô, bây giờ trông cô như đang ngủ say, anh phải đánh thức cô dậy, giống như mỗi sáng vẫn thường hay làm.

“Đại ca, em có cảm giác Triển Thất vừa cử động.”

Ngay tại lúc mọi người đều cho rằng Triển Thất đã chết, Thích Thiên lại thấy ngón tay cô cử động.

Văn Nhân Mạc lập tức bắt mạch cho Triển Thất, khi tay anh chạm vào mạch chủ của cô tâm tình khẩn trương vô cùng. Lúc này bắt mạch cho cô một chút dấu hiệu sống cũng không còn, có phải Thích Thiên nhìn lầm hay không. Mang tâm tình thấp thỏm đưa tay lên mạch của Triển Thất, cảm nhận được mạnh đập của cô anh liền có cảm giác mừng như điên lan toả toàn thân.

Tuy rằng mạch đập rất yếu, những vẫn đập đều, nói như vậy, Triển Thất chưa chết.

“Nhanh, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.”

Văn Nhân Mạc nhanh chóng tiến hành một loạt sơ cứu, sau đó lập tức tìm đường ra ngoài. Tình hình hiện tại của Triển Thất rất nguy hiểm, nhất định phải phẫu thuật lấy đạn ra mới được, nhưng nơi này không có công cụ để phẫu thuật, nhất định phải rời đi, càng nhanh cơ hội sống của Triển Thất càng cao.

Lẽ ra phải ba ngày sau mới có thể ra khỏi bảo tàng, cũng may tìm được tấm bản đồ khác, có thể dựa vào đó tìm đường ra ngoài.

Có Nam Cung Ngọc dẫn đường, một đường ra ngoài vô cùng thuận lợi. Trong lúc này, Văn Nhân Mạc vẫn ôm Triển Thất, nhiều người tới muốn tiếp thay anh đều bị anh cự tuyệt.

Đường ra lại ở trên một ngọn núi khác của Thanh Phong trại, nói cách khác, con đường này nằm trên địa bàn của Thanh Phong trại. Vì sao lại ở chỗ này, đều không có thời gian lo lắng tới việc người Thanh phong có trại phát hiện hay không, trước mắt quan trọng nhất là phải cứu sống Triển Thất.

“Người nào xông vào cấm địa Thanh Phong trại, dám tự tiện xông vào giết không tha.”

Ra bên ngoài mọi người đều nhẹ thở ra một hơi đột nhiên lại xuất hiện việc ngoài ý muốn, bỗng nhiên từ đâu nhảy ra một đám người cầm súng, vây quanh bọn họ. Xem ra lối đi này là cấm địa của người ta, chẳng lẽ đã có người phát hiện ra?

“Làm phiền các người thông báo với Trần đại chủ một tiếng, nói Bạch thành Diễm bang Văn Nhân Mạc nợ anh ta một món nợ ân tình, chúng tôi lập tức rời đi.”

Lôi Liệt đối với các mối quan hệ thế lực bên ngoài không quá hiểu biết, nhưng Văn Nhân Mạc đều rất rõ ràng.

“Văn Nhân Bang chủ, mau đi theo ta, cứu người quan trọng hơn.”

Ngay lúc Văn Nhân Mạc vừa nói xong câu kia lại thêm một đám người nữa chạy tới, dẫn đầu chính là những người tham gia tầm bảo lần này của Thanh Phong trại.

Tuy rằng Văn Nhân Mạc không biết trại chủ hiện tại của Thanh Phong trại, nhưng anh cũng biết Thanh Phong trại không phải người xấu, bây giờ nếu bọn họ cố tình nhắm về phía anh, trước hết nợ bọn họ một lần. Hiện giờ Triển Thất cần phẫu thuật gấp, không thể kéo dài nữa.

dieendaanleequuydonn

Người kia mang theo đám người Văn Nhân Mạc đi vài vòng đến trước một ngôi nhà gỗ, xem ra trong núi an bài rất nhiều trận pháp phòng bị, địa bàn cũng được giấu đi.

Bên trong phòng đã chuẩn bị tốt tất cả dụng cụ phẫu thuật, xem ra bọn họ ở trong sơn động đều thấy được.

Văn Nhân Mạc không chỉ biết Đông y, mà Tây y cũng học qua, cho nên anh mới tự mình giả phẫu cho Triển Thất, gấp đạn ra. Bây giờ chỉ thiếu một trợ lý, thật phận Triển Thất hiện tại không thể để cho người cho tâm biết được.

“Cô tới đây làm trợ lý cho tôi.”

Văn Nhân Mạc nhìn thoáng qua thấy Long Mai là thích hợp nhất, Long Mai vì cơ thể trúng độc, cho nên có ra nước ngoài du học, có học qua Tây y. Hơn nữa cô cũng là bằng hữu của Triển Thất, có thể tin tưởng được.

Long Mai thật sự lo lắng cho Triển Thất, bây giờ lại có cơ hội trợ giúp cảm thấy rất vui mừng, lần đầu tiên cô cảm thấy học mấy thứ đó ở nước ngoài thật không lãng phí, Văn Nhân Mạc sau khi nói xong lập tức đi vào.

“Không có lệnh của tôi, không ai được phép tiến vào.”

Hiện giờ đang ở trên địa bàn của Thanh Phong trại, Văn Nhân Mạc sợ có người tới quấy nhiễu, lập tức ra lệnh. Cho dù anh không nói Lục Hiên, Lôi Liệt cũng nhất định không cho ai đi vào, người của bọn tuy không nhiều lắm, nhưng cho dù là liều mạng cũng phải bảo vệ Triển Thất.

Sắp xếp xong mọi thứ Văn Nhân Mạc bắt đầu giải phẫu cho Triển Thất, tuy rằng anh y thuật của anh rất tốt, nhưng người nằm trên giường bây giờ lại là người mà anh yêu nhất, một chút bất trắc cũng không được xảy ra.

“Tiêm thuốc mê cho cậu ấy trước.”

Người Thanh Phong trại chuẩn bị dụng cụ rất đầy đủ, dao giải phẫu, thuốc khử trùng, thuốc mê, đồ cầm máu...dù sao những thứ giải phẫu cần đều có hết, giống như một phòng giải phẫu thu nhỏ vậy. Văn Nhân Mạc cẩn thận kiểm tra vài thứ cần thiết, xác định không có vấn đề gì mới chuẩn bị mổ.

Lần này có thể cứu được Triển Thất cho dù Thanh Phong trại có yêu cầu gì anh đều đồng ý, nếu có sự cố phát sinh, anh nhất định sẽ diệt Chu Tước môn. Chỉ là, không được phát sinh chuyện gì, nhất định không được.

“Cởi quần áo của cậu ấy ra, lát nữa tôi tiến hành phẫu thuật cô đứng đó đưa cho tôi đồ dùng cần thiết, chúng ta để sai lầm gì xảy ra.”

Long Mai hít một hơi thật sâu, âm thầm động viên bản thân, mặc dù cô không có học ngoại khoa nhưng giải phẫu cũng đã thấy qua, cũng từng làm trợ lý cho thầy giáo, chỉ cần làm như trước kia là được.

Điều chỉnh tốt tâm tình Long Mai bắt đầu làm theo yêu cầu của Văn Nhân Mạc, nhưng thời điểm cởi quần áo của Triển Thất ra cô liền ngẩn người, Triển Thất lại là nữ?

65. Chương 65: Lời Tâm Tình

Thì ra cô lại là phụ nữ, người mình đã thích lâu như vậy lại là phụ nữ, chuyện này thật châm chọc biết bao, không trách được cô luôn cảm thấy cô ấy luôn giữ khoảng cách với bọn họ, thì ra là cô ấy cố ý cự tuyệt, có lẽ người trong lòng cô chỉ có Văn Nhân bang chủ thôi, cô thật hâm mộ anh ấy quá.

“Chuẩn bị phẫu thuật thôi.”

Văn Nhân Mạc lo lắng đưa mắt nhìn Long Mai, anh không biết cô có bị ảnh hưởng trong suốt quá trình phẫu thuật không, nhưng nếu không có cô trợ thủ, quả thật anh rất khó khăn.

“Bắt đầu đi.”

Long Mai biết bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, hiện tại Triển Thất còn nằm ở đây, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, bọn họ đều là bằng hữu với nhau.

Văn Nhân Mạc thấy Long Mai đã điều chỉnh tốt tâm trạng nên nhanh chóng phẫu thuật cho Triển Thất, lúc này không có thời gian để chậm trễ, mặc dù trong lòng anh rất bất an, nhưng khi hạ dao ddldqđ giải phẫu xuống thì không do dự chút nào. Vết đạn nằm ngay vị trí gần trái tim, chỉ cần anh sơ suất một chút thôi, nhất định Triển Thất sẽ mất mạng.

Văn Nhân Mạc hạ dao giải phẫu rất chính xác, sau khi xác định vị trí của viên đạn rồi nghĩ biện pháp để lấy ra. Khi dao giải phẫu mở lồng ngực Triển Thất ra, Văn Nhân Mạc vui mừng phát hiện, viên đạn lệch một chút mới trúng tim Triển Thất, cũng bởi vì vậy mà cô mới may mắn còn sống. Xem ra ông trời cũng đang giúp anh, khi phát hiện việc này thì việc phẫu thuật trở nên đơn giản, dễ dàng hơn rất nhiều.

Mặc dù có vẻ không phức tạp và thật sự nguy hiểm đến tính mạng nhưng dù sao viên đạn nằm quá gần tim, cho nên phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể gấp viên đạn ra ngoài. Trong suốt quá trình phẫu thuật, Long Mai ở một bên phối hợp rất tốt, sau khi kết thúc việc khâu lại vết thương thì cô tê liệt ngã xuống nền nhà. Cuộc phẫu thuật này tiến hành kéo dài gần năm giờ đồng hồ, trong suốt quá trình giải phẫu, cô khẩn trương cao độ, cho nên vừa xong là lập tức mệt lả.

“Phẫu thuật rất thành công, rất cảm ơn cô.”

Nhìn qua Văn Nhân Mạc hơi có chút mệt mỏi, nhưng cả người tinh thần đã tốt hơn nhiều, rốt cuộc cũng đã cứu được Triển Thất rồi.

“Đây là chuyện tôi phải làm, tôi đi nghỉ trước đây.”

Long Mai biết Triển Thất đã không có chuyện gì nữa nên rất vui vẻ, cũng không có chuyện gì của cô ở đây nữa, lddldqđúc này chắc Văn Nhân Mạc cũng không hy vọng có người quấy rầy, những người bên ngoài cũng cần có người thông báo một tiếng, chắc mọi người đều đang lo lắng.

“Bây giờ thân phận thật sự của cô ấy còn chưa thể nói ra ngoài, hy vọng cô có thể giữ bí mật giúp.”

“Được.”

“Như thế nào, Thất Thất như thế nào rồi?”

Long Mai vừa ra ngoài thì một đám người vây lại hỏi, bọn họ đều thấy vẻ mặt Long Mai không tốt còn tưởng Triển Thất xảy ra chuyện gì, cho nên rất lo lắng.

“Phẫu thuật rất thành công, bên trong có Văn Nhân bang chủ là được rồi, bây giờ anh ấy vẫn còn đang hôn mê, trên người các anh có vi khuẩn nên không thể vào thăm anh ấy được, đợi đến ngày mai lại đến thăm anh ấy.”

“Long Mai.”

Cô vừa mới nói xong thì ngã xuống hôn mê bất tỉnh, thể chất và tinh thần của cô đã đạt đến cực hạn rồi.

Sau khi sắp xếp tốt cho Long Mai, mấy người còn lại cũng chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, Thanh Phong trại đã mang đến rất nhiều thuốc men và thức ăn, vì khi bọn họ và Chu Tước môn chém giết nhau có rất nhiều người bị thương, lúc trước vì lo lắng cho Triển Thát nên không có cảm giác gì, bây giờ biết Triển Thát không có việc gì, tinh thần vừa buông lỏng mới phát giác thương thế của mình. Mặc dù không thể vào phòng xem Triển Thát thế nào, nhưng biết anh ấy không sao nữa thì tốt rồi.

“Làm sao em có thể không thương tiếc cho bản thân mình như vậy chứ, nếu là dùng mạng của em đổi lấy mạng của anh, em nghĩ anh có thể tốt hơn sao?”

“Em nhất định phải tỉnh lại, Chu Tước môn còn chưa có đoạt lại, mối thù của anh còn chưa báo, anh còn phải dựa vào em giúp anh nữa.”

“Em tỉnh lại đi, về sau anh sẽ nói tất cả những điều em muốn biết, em cũng nói cho anh bí mật của em được không?”

“Biết lần đầu tiên gặp em, lúc đó ấn tượng về em là một người nhu nhược, đơn thuần giống như tờ giấy trắng, nhưng anh tuyệt không thích chút nào, nếu không phải em là người giữ khối ngọc bội kia của anh, anh nhất định không nghĩ biện pháp cứu em, cũng sẽ không dẫn em trở lại.”

“Ai, nhưng sau lần thứ hai em tỉnh lại thì biến thành một người hoàn toàn khác, giương nanh múa vuốt như cọp mẹ. Lần đầu tiên có một cô gái dám cùng anh đối nghịch, còn dám ra điều kiện nữa, nhưng vẫn là người phụ nữ duy nhất đi vào lòng anh.”

“Có lúc em hung dữ như đàn ông, có lúc lại yếu ớt dễ vỡ vô cùng, làm cho anh muốn dùng một đời để thương tiếc, che chở, cưng chiều em như trời cao.”

“Tỉnh lại nhanh lên đi, tỉnh lại rồi về sau gả cho anh được không? Đợi đến khi chúng ta diệt được Chu Tước môn, đoạt lại Thanh Long bang rồi về sau chúng ta cùng đi ngao du thiên hạ được không? Anh biết em là người không thích ở một chỗ, cho nên anh cũng muốn là người tự do, chỉ cần sau này em cho phép, anh đều có thể ở bên cạnh em bất kì lúc nào...”

...

Triển Thát nằm ngủ mê man trên giường, cô hôn mê ba ngày ba đêm mà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, thì ba ngày Văn Nhân Mặc cũng không ngủ không nghỉ ở bên cạnh canh giữ cô, ở bên gối nói với cô từng ly từng tý chuyện mà từ khi bọn họ quen biết đã trải qua, không những vậy còn nói ra nỗi lòng của anh. Anh không nghĩ tới cũng có ngày anh cảm tỉnh như thế.

“Cô ấy còn chưa tỉnh sao?”

“Đúng vậy, bây giờ các phương diện của thân thể đều rất bình thường, vết thương cũng khôi phục rất tốt, nhưng không biết sao một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.”

Sau khi tỉnh lại, Long Mai phát hiện Triển Thát vẫn còn chưa có dấu hiệu tỉnh, cho nên cô liền làm công việc của một y tá, mỗi ngày đều thay đổi được cho Triển Thát, còn làm người truyền tình huống của Triển Thát cho những người chờ ở bên ngoài. Mặc dù biết Triển Thát khôngdđlqd còn nguy hiểm nữa, nhưng vẫn chưa tỉnh lại làm cho tâm mọi người vừa dễ xuống cũng đều căng thẳng lên. Bây giờ bọn họ vẫn chưa vào thăm Triển Thát được, chỉ có thể dựa vào sự miêu tả của Long Mai. Đồng thời, mấy người Diễm bang cũng rất lo lắng cho Văn Nhân Mặc, từ lúc bắt đầu phẫu thuật đến bây giờ anh vẫn không phút nào rời khỏi Triển Thát, mỗi lần Long Mai mang cơm vào vẫn còn nguyên khiến cho Long Mai mang vào rồi lại mang ra ngoài, nếu cứ như vậy thì khi Triển Thát tỉnh lại anh cũng ngã xuống mất.

“Có lúc anh lại nghĩ, một đại tiểu thư khuê các được nuông chiều như em sao sẽ có những thứ đồ này chứ?”

“Chẳng lẽ là nhiều năm nay em vẫn luôn giấu tài sao? Như vậy người dạy cho em những thứ này nhất định phải là người rất bản lĩnh, anh thật sự càng ngày càng tò mò rồi. Thật muốn một ngày nào đó muốn tự chính em nói cho anh biết.”

“Còn một việc nữa, em nhất định phải nói cho anh biết, đến tốt cùng là ai dạy cho em những thứ lộn xộn hổng bét như thế chứ, em thế nhưng lại quen thuộc chuyện nam nữ như vậy? Còn nữa, lần trước khi hai người hôn nhau, sao em có vẻ có kinh nghiệm thế chứ, có phải hay không từng có đàn ông khác?”

“Từ cái ngày em đến bên cạnh anh, em chính là người của anh rồi, từ nay về sau chỉ có thể là của một mình anh thôi.”

“Chỉ là số đo của em thật nhỏ, cảm giác khi lần đầu tiên động vào còn nhỏ hơn so với anh, mặc dù lần này có vẻ được hơn một chút. Về sau nhất định phải ăn nhiều cơm vào, em như bây giờ là quá gầy, nhất định phải béo lên một chút mới được.”

Văn Nhân Mạc vẫn tiếp tục nói bên tai Triển Thất, đang suy nghĩ đến chuyện Triển Thất thế nhưng lại quen thuộc chuyện nam nữ như vậy vẫn còn rất tức giận, không biết là tên khốn kiếp nào đã dạy cô. Nói đến lần đầu tiên gặp mặt không cẩn thận sờ trúng ngực cô trong lòng vẫn cảm thấy buồn cười, lúc đó thật sự anh không nghĩ gì nhiều, chẳng qua là nói thật mà thôi.

“Cửa mẹ anh mới nhỏ, cửa bò sữa rất to đấy sao anh không đi tìm nó đi.”

Văn Nhân Mạc vừa nói xong đột nhiên truyền đến một giọng nói khàn khàn, chỉ là giọng nói này nghe vào tai Văn Nhân Mạc chẳng khác nào tiếng trời.

“Em cuối cùng cũng tỉnh rồi, như thế nào, có nơi nào không thoải mái không?”

“Nước... khụ khụ...”

Triển Thất nằm mê man trên giường ba ngày, mỗi ngày chỉ có thể dùng tấm bông thấm ướt lên môi cô, bây giờ vừa tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc như muốn bốc lửa.

“Được, được, em chờ một chút.”

Văn Nhân Mạc nghe được Triển Thất muốn uống nước lập tức rót một bát nước, thổi nguội rồi mới bê lại cho cô.

“Em uống chậm thôi, vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, chú ý một chút nếu không lại vỡ ra.”

“Thật chết khát lão nương rồi, a...”

“Sao thế, cho anh nhìn một chút có phải hay không vết thương rách ra rồi.”

Văn Nhân Mạc nghe Triển Thất kêu đau thì vội vàng cởi quần áo ra kiểm tra vết thương. Mấy ngày nay mặc dù được Long Mai đổi thuốc thường xuyên, nhưng mỗi ngày anh cũng đều kiểm tra vết thương mấy lần, cho nên việc cởi quần áo của cô ra xem xét rất quen việc dễ làm.

“Anh...”

Triển Thất thấy vậy hết ý kiến luôn, mặc dù tuổi của cô còn nhỏ, nhưng cô là con gái đó, anh cứ như vậy mà trắng trợn cởi bỏ hết quần áo trên người cô, cái gì cũng đều nhìn sạch.

“Em không sao, lão đại, làm sao anh lại biến thành như tên ăn xin thế kia, thật xấu muốn chết.”

Mặc dù hai người đã hiểu được lòng nhau, nhưng cô cứ bị nhìn hết sạch như vậy thì rất là , cho nên cô đẩy Văn Nhân Mạc ra mặc quần áo lại.

“Anh thế nào chứ?”

Văn Nhân Mạc nghe Triển Thất nói thế thì ý thức sờ lên mặt mình, khi sờ lên mới phát hiện, trên mặt anh râu đã mọc dài như vậy rồi.

Đồ dùng trong phòng rất đầy đủ, anh tìm một chiếc gương để soi, bản thân anh nhìn thấy cũng sợ hết hồn. Trong gương là người có khuôn mặt râu quai nón, trong mắt là tia máu đỏ ngầu, đầu tóc rối bời chẳng khác nào tên ăn mày.

Thấy bộ dạng Văn Nhân Mạc như vậy Triển Thất cũng biết, nhất định mấy ngày cô hôn mê, anh vẫn một mực ở bên cạnh cô không rời.

“Bộ dáng thật quá xấu rồi, nhanh đi thay đổi một chút đi.”

Văn Nhân Mạc biết là Triển Thất muốn anh đi nghỉ ngơi, nhưng anh vẫn còn lo lắng nên kiểm tra vết thương lại mấy lần, sau khi xác định cô không có chuyện gì mới gọi Long Mai mang quần áo vào.

“Thất Thất, rốt cuộc cũng tỉnh rồi.”

Long Mai thấy Triển Thất tỉnh lại thì ôm cô bắt đầu khóc, giống như muốn dùng tiếng khóc để bày tỏ tất cả những lo lắng và uất ức trong mấy ngày qua vậy.

“Tôi tỉnh rồi, cô còn khóc gì nữa, có phải hay không muốn rửa tội chết sớm.”

Mấy ngày nay Triển Thất ngủ đủ rồi, mặc dù bây giờ còn suy yếu nhưng tinh thần thì rất tốt, thấy bộ dáng khóc nức nở của Long Mai liền nhin không được trêu chọc cô.

“Hừ, phải chết mới phải, ai bảo cô gạt tôi chứ, uống cho tẩm lòng của tôi rồi.”

Trải qua việc bị Triển Thất chế nhạo như vậy Long Mai ngừng khóc phản kích lại, chuyện đã lừa cô nhất định không thể tính toán đơn giản như vậy rồi, còn Tiền Kỳ nữa, nếu để cô ấy biết chuyện này làm sao cô ấy có thể chịu được, so với cô ấy thì cô giấu lòng mình kín hơn.

“Khụ, nếu tôi là phụ nữ thì cô cũng không cần rửa tội như vậy đi, thật ra thì nếu cô không ngại, ngược lại tôi có thể cưới cô để cô làm bang chủ phụ nhân.”

“Tôi nào dám chứ, nếu để cho Văn Nhân lão đại biết còn không lột da tôi ra.”

“Cô đẹp như hoa như ngọc thế kia, tại sao có thể bị lột da được chứ, muốn giữ lại làm ám chắn mới đúng.”

“Cô không đứng đắn chút nào, không nói nữa, Văn Nhân bang chủ thật đúng là một đàn ông tốt, cô hôn mê mấy ngày thì mấy ngày anh ấy không chịu ăn uống, không chịu nghỉ ngơi cứ ở bên cô, cũng lo lắng cho cô ba ngày rồi, nếu cô còn hôn mê nữa, có lẽ anh ấy cũng ngã xuống mất.”

Nghe Long Mai nói vậy trong tâm Triển Thất rất cảm động, người đàn ông kia nói những lời đó bên tai, tất cả cô đều nghe hết. Cô lâm vào hôn mê nhưng về sau lại có ý thức, tuy nhiên xung quanh lại lâm vào một vùng tăm tối, làm thế nào cũng không thể chạy thoát được. Nhưng vào lúc đó, cô lại nghe được những lời anh nói, chính bởi những lời đó, mới mang đến cho cô phương hướng, mang cô từ bóng tối ra bên ngoài. Cô thật sự rất cảm tạ trời cao đã để cho cô trọng sinh mới có thể gặp được anh...

66. Chương 66: Chương 66

67. Chương 66: Tranh Chấp Khi Thay Thuốc

-> “Hừ, xem cô vui vẻ như vậy kìa, những người ở bên ngoài đều rất lo lắng cho cô, bọn họ đều là thật lòng quan tâm cô, chờ sau khi họ biết cô lừa bọn họ thì xem họ xử cô như thế nào.” (mình giải thích cách xưng hô chỗ này tí mình nghĩ bây giờ Long ai biết Triển Thất là nữ nên nếu chỉ có hai người mình để là cô nha ^^)

Long Mai nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Triển Thất không nhin được mà trêu ghẹo cô, chỉ là vừa nói đến đây thì mới nhớ đến, đám người kia vẫn còn chờ ở bên ngoài. Lúc này Văn Nhân Mạc giống như cơn gió chạy ra ngoài kêu cô đi vào, sau đó liền giống như người điên mà chạy đi. Cô còn tưởng là Triển Thất đã xảy ra chuyện gì rồi, đi vào mới phát hiện là cô ấy đã tỉnh, những người kia chắc còn đang nghĩ là Triển Thất đã xảy chuyện đây.

“Tôi đi ra nói một tiếng với bọn họ là cô đã tỉnh.”

Sau khi nhóm người nghe thấy Triển Thất đã tỉnh lại thì tâm tình mới thật sự buông xuống, bây giờ Triển Thất đã tỉnh, cho nên vì lo lắng nên mọi người đi vào thăm cô, những thuộc hạ kia đều đã đi nghỉ ngơi.

“Tiểu Thất Thất, em cuối cùng cũng tỉnh, em mà còn bất tỉnh như vậy thì anh sẽ đi theo em a.”

“Cút sang một bên, Thất Thất, anh thật là nhẫn tâm, nở lòng nào làm cho tôi lo lắng lâu như vậy hả.”

“Chủ tử, anh yên tâm đi những người kia một người tôi cũng sẽ không bỏ qua.”

“Đúng, nhất định phải thiên đao vạn quả bọn chúng (*).”

(*): Thiên đao vạn quả (): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

.....

Mấy người Lục Hiên, Tiễn Kỳ, Nam Cung Ngọc, Diêm Xuyên, Đại Ngưu, Lôi Liệt cũng đi vào thăm cô. Nhiều ngày như vậy vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy cô, sau khi xác định cô không có việc gì thì bắt đầu vây xung quanh cô nói này nói nọ.

“Tôi không sao, các người yên tâm đi, thù này nhất định phải báo, chỉ là bây giờ mọi người nên đi về nghỉ ngơi một chút đi, xem bộ dạng của các người nhất định là mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt rồi.”

Bọn họ thật sự là không có nghỉ ngơi được, thời gian họ ở bên ngoài chờ càng hành hạ họ hơn, ba ngày này bọn họ cũng không chớp mắt chút nào. Bây giờ thấy Triển Thát đã tốt lên, bọn họ cũng muốn đi ngủ một chút, với lại Triển Thát cũng cần phải nghỉ ngơi, quan trọng hơn là, bọn họ thấy người nào đó đang từ bên ngoài đi vào.

Văn Nhân Mạc sau khi chạy về tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm, chỉnh chu lại sạch sẽ sau đó mới quay trở lại. Bọn họ cũng muốn cảm ơn Đường gia của Thanh Phong trại, Thanh Phong trại cũng đã làm hết khả năng, cung cấp đầy đủ cho bọn họ những thứ họ cần, ngoại trừ đưa đồ sang đây ra thì không có ai đến làm phiền bọn họ.

“Ừ, đây mới đúng là lão đại mà em biết, sau này còn dám để em thấy bộ dạng kia thì em sẽ không cần anh nữa.”

“Không cho phép nói vậy, sau này anh sẽ nghe lời em, chỉ cần em không rời khỏi anh.”

Lúc này Văn Nhân Mạc bị dọa sợ, vừa nghe Triển Thát nói sẽ không cần anh nữa liền lấy lòng cô. Mặc dù biết là cô nói giỡn, nhưng anh cũng không muốn nghe cô nói sẽ không cần anh.

Ba ngày nay anh đều không ngủ thật sự là rất mệt mỏi, cho nên liền nằm lên trên giường ôm Triển Thát vào lòng cùng nhau ngủ. Nhìn Văn Nhân Mạc đang ngủ say trên mặt của Triển Thát liền nóng lên, khi nào thì người lạnh lùng hà khắc như lão đại sẽ nói những lời ngọt ngào như vậy.

Chẳng qua những lời này khi nghe vào tai giống như là rất uất ức, người đàn ông này, cô chắc chắn phải có được.

“Bang chủ, trong bang đã xảy ra chuyện, Tam bang chủ bị thương.”

Ngày hôm sau vẻ mặt của Triển Thát đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể xuống giường đi lại, Văn Nhân Mạc đang ngồi ở bên cạnh giường đút cho Triển Thát ăn từng miếng cháo, lúc này thì thuộc hạ đi vào báo cáo.

Sau khi Triển Thát phẫu thuật thành công thì Thích Thiên liền quay về Diễm bang, Bạch thành bây giờ còn có một Bạch bang, bọn chúng chính là người của Chu Tước môn. Mặc dù toàn bộ mấy người đó đi vào trong bảo tàng đều bị giết sạch, nhưng mà ở bên ngoài còn có rất nhiều, cho nên chắc chắn bọn chúng sẽ nhân cơ hội này mà bắt tay với nhau để tiêu diệt Diễm bang, bởi vì trận thi đấu lần này Diễm bang được hạng nhất đã khiến cho bốn bang phái lớn để ý tới, đặc biệt là lão già của Bạch Bang.

Có Thích Thiên trở về Văn Nhân Mạc sẽ không cần lo lắng, bản lĩnh và đầu óc của Thích Thiên đều là hạng nhất, cho nên anh mới có thể yên tâm mà ở bên cạnh chăm sóc cho Triển Thát, bây giờ Thích Thiên lại có thể bị thương, như vậy nhất định là trong bang đã xảy ra biến động lớn.

“Em không sao, bây giờ thì lên đường trở về đi.”

Triển Thát biết Văn Nhân Mạc lo lắng cho Thích Thiên, mà bây giờ cô ngồi xe ngựa đã không có vấn đề gì rồi,

“Em ở lại đây vài ngày nữa đi, chờ vết thương tốt lên một chút thì trở về.”

“Chút xíu vết thương như vậy thì nhằm nhò gì, sẽ không chết được, đi tìm một chiếc xe ngựa đi.”

Cuối cùng khi Triển Thất vẫn cứ kiên trì thì Văn Nhân Mạc chỉ có thể nghe theo cô, đi tìm một chiếc xe ngựa, ở trong xe phủ một lớp chăn bông thật dày, cẩn thận ôm Triển Thất ngồi ở phía trên, sau khi chuẩn bị một ít thuốc mới lên đường quay trở về Bạch thành.

Lục Hiên và Lôi Liệt khi Triển Thất tỉnh lại liền lần lượt rời khỏi, bọn họ đã nán lại lâu lắm rồi, lần này Chu Tước môn là người khơi mào lên cuộc chiến tranh, bên Thượng Hải cũng sẽ không còn yên bình.

Lần này bọn họ phát hiện ra bảo tàng đã tìm người chuyển ra ngoài, chia đều với các thế lực, vì cảm tạ Thanh Phong trại, nên cũng chia cho họ một phần. Văn Nhân Mạc và Triển Thất ban đầu là muốn tự mình đến cảm ơn Tàn trại chủ, nhưng những thuộc hạ ở đó nói Tàn trại chủ không có ở đây, cũng không cần cảm ơn gì cả, nhận phần bảo vật này, coi như là món quà cảm ơn rồi.

Dọc theo con đường này đáng lẽ là mất khoảng một ngày thì sẽ đi đến Bạch thành, bọn họ lại phải mất đến hai ngày.

“Tam bang chủ đâu, cậu ta bị thương thế nào.”

“Bang chủ, anh đã trở về, tôi không sao cả, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi, dặn bọn họ không cần nói cho anh biết, anh vẫn là nhanh chóng trở về, Triển Thất không có việc gì chứ.”

Văn Nhân Mạc trở về liền lập tức đi tìm Thích Thiên, đó cũng là anh em vào sinh ra tử với anh, chỉ sợ cậu ta sẽ gặp chuyện không may. Sau khi nhìn thấy Thích Thiên đúng là chỉ bị thương nhẹ thì tâm tình mới dễ xuống.

“Tôi không sao, đã khá hơn nhiều rồi.”

Đã trải qua hai ngày nghỉ ngơi và hồi phục, bây giờ Triển Thất đã có thể xuống giường đi lại rồi, chỉ có điều là vẫn cần có người dìu, tinh thần đã khá hơn nhiều rồi.

“Cuối cùng, cậu làm sao lại bị thương hả?”

“Bang chủ, là do con trai của Lí đường chủ làm. Sau khi Lí đường chủ chết đi chúng ta không phải đã phái người cứu con của ông ta sao, lần này khi Tam bang chủ trở về cậu ta đột nhiên đòi gặp, sau khi gặp Tam bang chủ thì giống như nổi điên mà nổi sùng, Tam bang chủ tránh không kịp liền bị trúng một phát vào cánh tay.” Thuộc hạ ở phía sau trả lời.

“Tôi là người nhìn đứa nhỏ kia lớn lên, tính tình của nó không xấu, lần này là bị Bạch bang xúi giục, nó cho là cha nó bị chúng ta hại chết, cho nên mới quay lại trả thù. Người của Bạch bang giúp nó an bài tốt tất cả mọi chuyện cho nó, hơn nữa cũng là do tôi sợ ý mới để bị trúng đạn, bây giờ đã không có việc gì rồi.”

“Cậu ta ở đâu?”

“Hai chân của cậu ta đã bị phế rồi, tôi đã phái người đưa cậu ta đi rồi, nói sao đi nữa thì cha của Lí đường chủ đã từng cứu anh, cho nên chúng ta để lại cho ông ta một người nối dõi đi.”

Văn Nhân Mạc thấy Thích Thiên đã an bài tốt rồi anh cũng không nói gì nữa.

“Bây giờ tình hình như thế nào rồi.”

“Trong khoảng thời gian này Bạch bang luôn đến đây đánh lén, đã có nhiều người của Chu Tước môn đi vào Bạch thành, cuộc chiến này sẽ không thể tránh được. Bên Thượng Hải cũng sẽ không còn yên bình nữa, người của Chu Tước môn nghĩ là tất cả mọi người đi vào trong bảo tàng đã chết hết rồi, không thấy ai đi ra ngoài, cho là chuyện này không có ai biết, liền trắng trợn mà tiếp tục làm theo ý mình. Bây giờ Lục Hiên và Lôi Liệt trở lại bên Thượng Hải chắc chắn sẽ phơi bày chuyện này ra, đến lúc đó Chu Tước môn sẽ bị cả giới hắc đạo tấn công, nếu như xử lý không tốt có thể sẽ bị xóa sổ rồi. Nhưng phân hội của Chu Tước môn rất nhiều, cho nên muốn ngay lập tức dọn dẹp sạch sẽ cũng không phải là chuyện dễ. Xem như chuyện này có thể bỏ qua, thì bên Thượng Hải cũng chỉ có nhiều nhất là ba năm yên bình mà thôi.”

Sau khi Thích Thiên quay trở về liền điều tra rõ ràng chuyện này, sau khi Văn Nhân Mạc mang Triển Thất trở về phòng nghỉ ngơi lại bắt đầu bàn bạc với Thích Thiên, cả đêm lên kế hoạch. Chờ đến khi anh trở về phòng thì Triển Thất đã ngủ thiếp đi rồi.

“Hai ngày nay ngồi trên xe ngựa có làm vết thương rách ra không?”

Văn Nhân Mạc trở về liền bắt đầu quan tâm đến hỏi về vết thương của Triển Thất, Long Mai cũng bị Long Hồ môn chủ gọi về, hơn nữa cô phải đi về để Long Hồ môn chủ để ý đến tình hình ở Mạc thành. Sau khi cô đi thì đến hôm nay là ngày thay thuốc, như vậy chỉ có thể để cho Văn Nhân Mạc đến thay.

Vết thương của Triển Thất là ở trên ngực, Văn Nhân Mạc không phải là lần đầu tiên thay thuốc, cho nên biểu hiện rất bình tĩnh. Chậm rãi cởi quần áo của Triển Thất ra, khi một tầng áo sơ mi cuối cùng cũng bị cởi ra thì hai luồng tuyết trắng hiện ra, Triển Thất vô cùng xấu hổ, mặc dù lần trước cũng đã nhìn qua, sờ qua, nhưng vừa nhìn vừa sờ vẫn là lần đầu tiên nha.

“Trước tiên để anh nhìn xem miệng vết thương có khép lại chưa, lúc thay thuốc có thể sẽ hơi đau ráng chịu đựng một chút.”

Đầu tiên Văn Nhân Mạc cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Nhưng ở trong mắt của Triển Thất cũng không có giống như vậy, cái này choáng nha sờ tới sờ lui một hồi, mặc dù nói là kiểm tra miệng vết thương, nhưng cũng không cần cẩn thận như vậy chứ, mặt đều muốn dán sát vào rồi. Hơn nữa, rất không chịu được chính là, cô lại có phản ứng.

Việc này cũng không thể trách Văn Nhân Mạc cố tình được, bởi vì những lần anh thay thuốc trước đó, nhưng đều là lúc cô hôn mê, như vậy chỉ đơn giản xem cô như là bệnh nhân, chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ Triển Thất tỉnh, anh làm như vậy khó tránh sẽ nghĩ đến trong lòng của Triển Thất đang nghĩ cái gì, có phải cho rằng anh đang cố ý hay không, càng nghĩ càng nhiều, sau đó chỉ có thể cúi mặt xuống. Bây giờ trong đầu của anh hoàn toàn không nghe theo anh mà bắt đầu suy nghĩ kung tung, hoàn toàn không thể tập trung để kiểm tra miệng vết thương, cho nên loay hoay sờ qua sờ lại, đến khi cảm thấy Triển Thất có phản ứng thì anh mới phát hiện anh đã làm cái gì.

“Em kiên trì một chút, bây giờ anh thay thuốc cho em.”

Trận thay thuốc này cũng mất khoảng một giờ, cuối cùng sau khi cả người Văn Nhân Mạc dính đầy mồ hôi thì mới xem như là đã thay xong.

“Cứ như vậy đi, miệng vết thương để thoáng khí thì sẽ nhanh liền lại.”

Sau khi đã quấn xong Triển Thất định mặc lại quần áo thì bị Văn Nhân Mạc cản lại. Triển Thất biết vết thương nên để thoáng khí thì sẽ nhanh liền lại, nhưng vấn đề là bây giờ đã quấn chặt như vậy rồi còn thông khí cái rắm hả.

“Văn Nhân Mạc, em cảm thấy anh gần đây lúc nào cũng chiếm tiện nghi của em.”

Triển Thất nổi giận, anh nha hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, bây giờ còn muốn nhìn, ăn đậu hủ của cô ngon lành như vậy sao? Hơn nữa, mỗi lần đều là anh ăn đậu hủ của cô, nếu như không ăn trở lại thì sao mà được.

“Em mới gọi anh là gì, hả?”

Văn Nhân Mạc vừa nghe cô lại có thể ngay cả tên lẫn họ của anh đều kêu ra, xem ra thật sự là nuông chiều cô quá rồi, cô thật sự cho là cô bị thương thì anh không dám làm gì cô sao?

“Mạc, lại đây.”

Triển Thất áp chế ngọn lửa nhỏ ở trong lòng xuống, sau đó đáng thương hề hề mà nhìn Văn Nhân Mạc, động tình kêu lên.

Bây giờ trên người cô ngoại trừ một miếng vải băng ra thì cũng không mặc gì, liền lộ ra ở trước mặt anh, lại động tình gọi anh như vậy, bảo anh làm sao có thể không động lòng chút nào, mặc dù biết là cô làm như vậy chính là một cái bẫy, nhưng vẫn không kiềm chế được mà đi tới, nằm ở bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô.

“Lão Đại, em giúp anh giải quyết được không?”

Đôi mắt của Triển Thất quỳn rũ nhìn anh, sau đó đưa tay xuống đặt lên người anh em phía dưới của anh.

“Xích.”

Chỉ là lần này, Văn Nhân Mạc hít một hơi thật sâu, nhìn thấy cô gái nhỏ cười xinh đẹp thì trong mắt đã phun hỏa, em đây là đang đùa với lửa nha, nếu em muốn chơi đùa, vậy thì anh sẽ chơi với em. Xoay người ngệ nghiêng ôm cô vào lòng, chợt ngậm xuống một bên không có bị thương của cô

68. Chương 67: Chương 67

69. Chương 67: Thương Anh

→ Chỉ là lần này, Văn Nhân Mạc hít một hơi thật sâu, nhìn nụ cười của cô gái nhỏ trong mắt liền phun hỏa, em đây là đang đùa với lửa đó, nếu em đã muốn chơi đùa, vậy anh sẵn lòng chơi cùng em.

“Đáng chết.”

Triển Thất thầm mắng một tiếng, vừa rồi cơ thể cô cũng có phản ứng, giờ lại bị anh chạm vào vài chỗ mẫn cảm, Chỉ là nhất định không thể biểu hiện ra ngoài, sẽ biến thành bị động.

Văn Nhân Mạc vốn chỉ định trừng phạt cô một chút, nhưng hương vị trên người cô thật dễ chịu, làm anh nhin không được càng muốn thưởng thức hơn, bàn tay to cũng lần qua bên ngực kia.

“Ừm.”

Lúc Văn Nhân Mạc đang xoa vật trong tay vô tình đụng phải vết thương, Triển Thất nhin đau không được liền kêu thành tiếng. Văn Nhân Mạc lập tức từ trong say mê nhanh chóng tỉnh táo lại, thầm mắng bản thân, sao lại không có đầu óc như vậy, trên người giờ đang bị thương, làm sao chịu được dày vò của anh.

“Thật xin lỗi, để anh xem thử, miệng vết thương có bị vỡ ra hay không.”

Triển Thất nhìn tình dục nồng đậm trong mắt Văn Nhân Mạc, trong có chút áy náy, có vẻ không nên tra tấn anh như vậy.

“Em không sao, anh cứ tiếp tục.”

Triển Thất vừa nói xong, Văn Nhân Mạc cảm giác như có cái gì đó trong cơ thể bùng nổ.

Triển Thất ở trước mặt anh trở nên xin đẹp khác thường, vì vừa mới hôn nên hai má đỏ ửng, đôi môi ước ác, hai mắt mê hoặc, như đang dụ dỗ anh.

Nhìn xuống dưới, cơ thể lồ lộ, lung linh mê người. Bởi vì đổi thuốc nên thay đổi quần áo trên người, cái đó như hiện ra trước mắt. Trước kia cô vẫn mặc nam trang rộng thùng thình, lại bó ngực nên không thấy được dáng người diễm lệ của cô. Mấy lần trước đổi thuốc đều bắt buộc bản thân không được nhìn loạn, hiện tại nhìn kỹ lại, mới phát hiện cô hoàn mỹ như vậy. Eo nhỏ không đủ một nắm tay, còn có bộ ngực sữa mới phát dục, thật đúng là khảo nghiệm ý chí của anh mà.

“Ừm ừm.”

Triển Thất nghe rõ tiếng nuốt nước miếng của Văn Nhân Mạc, bộ dáng kia như hận không thể đem cô ăn ngay lập tức.

“Anh có thể...”

Triển Thất sau khi nói xong câu đó thì xấu hổ không dám nói nữa, cô đường đường là một hủ nữ cao cấp sao lại có thể nói ra những lời như thế, nghe thế nào cũng là do mình chủ động.

Đây là lần thứ hai Triển Thất ra ám hiệu với Văn Nhân Mạc, nếu anh không có phản ứng thì đúng là ngu ngốc rồi, nhưng lại một âm thanh khác đang kêu gào, cô hiện tại đang bị thương không thể như vậy.

Đưa mắt nhìn hai quả ngực trắng như bánh bao đang nhấp nhô phập phồng, lại liếc nhìn xương quai xanh trên cổ cô, hô hấp ngày càng dồn dập. Tiểu Văn Nhân Mặc cũng kêu gào phản ứng, cơ thể dần trở nên mất khống chế không chịu nghe theo sự điều khiển của anh, theo bản năng hôn môi cô.

Đầu tiên là hôn trên gương mặt mềm mại trắng nõn, sau đó đến mi, sang mắt, cuối cùng dừng trên môi cô, giống như đang thưởng thức món ăn ngon nhất trên đời, làm cho người ta không ngừng muốn thưởng thức.

Mặc dù kĩ thuật của anh không quá tốt, nhưng mà trước lạ sau quen, rất nhanh đã hôn Triển Thất đến choáng váng. Chờ cô lấy lại tinh thần thì môi anh đã ở bên tai cô, hơi thở ấm áp thổi vào bên tai khiến cô ngứa ngáy, loại cảm giác này rất kì lạ, làm long cô nháy loạn một trận.

“Anh đi tắm.”

Ngay khi Triển Thất đang chờ đợi chuyện kế tiếp thì anh đột nhiên dừng lại, nhưng cô cảm nhận được rõ ràng cơ thể của anh căng ra còn nóng như lửa đốt. Đến thời điểm này người đàn ông này vẫn biết suy nghĩ cho cô, cô làm sao để anh phải chịu giày vò như vậy.

“Dừng nhúc nhích.”

Ngực Triển Thất còn đang bị thương, di chuyển hay đứng lên đều rất bất tiện, đột nhiên kéo tay anh, như vậy sẽ động đến miệng vết thương. Văn Nhân Mặc định nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng thấy cô thành thật nằm im đó, hiện tại Triển Thất không nói nh cũng không dám động. Nếu không phải ý chí của anh kiên cường, chuyện nên phát sinh cũng đã xảy ra rồi.

“Em đừng lộn xộn, cẩn thận đụng miệng vết thương.”

“Cảm ơn anh.”

Triển Thất chủ động hôn lên mặt Văn Nhân Mặc, khiến Văn Nhân Mặc chỉ có thể âm thầm cười khổ. Nữ nhân mình thích chủ động thân mật với mình bản thân vốn nên cao hứng, nhưng giờ lại biến thành tra tấn, nếu cô thực sự cảm ơn anh, nên để cho anh đi ngâm nước lạnh đi.

“Em.”

Động tác tiếp theo của Triển Thất khiến Văn Nhân Mặc trợn to hai mắt nhìn cô, chẳng lẽ cô không biết tiếp tục chơi sẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Để em giúp anh giải quyết.”

Người đàn ông này yêu cô tới cực điểm, mà cô cũng thương anh, nếu đã yêu nhau thì không có gì phải băn khoăn cả.

Tay của cô nhẹ nhàng cầm lấy tiểu Văn Nhân Mặc, cô cảm nhận được rõ ràng phản ứng của anh. Tuy rằng chuyện này ở hiện đại đã xem qua rất nhiều lần, ngay cả chuyện kia cũng xem rồi. Nhưng cô vẫn còn rất ngây thơ nha, bây giờ thực hành, không tránh khỏi có chút lúng túng, hơn nữa cũng không biết kỹ xảo.

Văn Nhân Mặc cắn răng cố gắng không phát ra âm thanh, không biết cô muốn làm gì, chỉ sợ sơ ý sẽ làm cô bị thương, nên đành nhận mệnh để cô muốn làm gì thì làm, sau này đòi lại hết là được. Nghĩ thông suốt liền bày ra bộ dáng hi sinh mặc cô giày vò.

Trước kia Triển Thất ở nước ngoài một thời gian đã từng thấy cách người ta giải quyết sinh lí như thế nào, bắt đầu dựa vào trí nhớ bắt chước theo. Cô không biết nên dùng bao nhiêu lực, cho nên chỉ toàn nhờ vào mò mẫm, chỉ tội cho Văn Nhân Mặc và tiểu Văn Nhân Mặc, bị làm đau mấy lần.

Sau đó thấy tay cô trên dưới hoạt động Văn Nhân Mặc mới biết cô muốn làm cái gì, thấy đáng vẻ nghiêm túc của cô, tâm cũng yên tĩnh trở lại. Bởi vì không nắm bắt được điểm mấu chốt, trên trán cô bắt đầu đổ một tầng mồ hôi, trên mũi cũng xuất hiện một tầng thủy châu.

Anh tự nhận bản thân không phải người tốt, kiếp trước không biết đã làm việc thiện gì mà gặp được cô, để cho cô có thể làm được như vậy với anh.

“Như vậy.”

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vận động lên xuống vài lần, rất nhanh cô liền biết cách làm.

May mắn, Triển Thất là một người thông minh, ở phương diện này đều áp dụng giống nhau, rất nhanh liền quen thuộc, biết phải làm thế nào để anh được thoải mái.

Rốt cuộc một lát sau, Văn Nhân Mạc cảm giác như linh hồn thoát ly khỏi cơ thể, cảm giác khoái cảm lan toả biến toàn thân dục tiên dục tử.

Thì ra cảm giác tuyệt vời như vậy, Triển Thất mệt mỏi nằm trên ngực anh, đầu chon sâu vào trong ngực Văn Nhân Mạc, xấu hổ không dám nhìn anh, cô lại có thể đi giúp anh.....

Sau cảm giác đó cơ thể vô cùng mệt mỏi, cứ như vậy lẳng lặng nằm ôm cô, không muốn phá hư phần tốt đẹp này.

Triển Thất thật sự rất mệt mỏi, tuy cơ thể cô có năng lực tự khôi phục rất mạnh, nhưng lần này bị thương rất nghiêm trọng, đêm nay lại giằng co một hồi cơ thể muốn nâng cũng không được, nằm trong ngực anh liền ngủ luôn.

Nhìn dung mạo của cô, trong đầu Văn Nhân Mạc không ngừng hồi tưởng chuyện vừa rồi, cơ thể mới mệt mỏi lại đây lại khôi phục trở lại, phía dưới tiểu Văn nhân Mạc lại bắt đầu kêu gào đứng lên, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cảnh tắm nước lạnh. Hiện tại anh thật sự muốn cô nhanh hồi phục một chút, sau này có thể chân chính cảm thụ cô, cùng cô trải nghiệm loại cảm giác tốt đẹp này.

Giằng co một đêm, hôm sau Triển Thất dậy rất trễ, dù sao hiện tại cô là bệnh nhân, cô lớn nhất, muốn ngủ tới khi nào thì ngủ. Tỉnh dậy trên bàn đã dọn sẵn các món ăn nóng hổi không biết là bữa sáng hay bữa trưa, nhìn thấy đồ ăn hai mắt liền sáng rực, cô thật đúng là đói bụng.

Trong Diễm bang đều là đàn ông, cho dù là phụ nữ Văn Nhân Mạc cũng không thể để bọn họ đến chăm sóc cho Triển Thất, nếu vô tình phát hiện được thân phận của cô thì rất nguy hiểm. Cho nên có thể sai người ở trong phòng đổ đầy nước, để cho cô đơn giản rửa mặt chảy đầu một chút, sau đó mới ăn cơm.

Sau khi ăn cơm thì đi dạo một chút, nhìn cỏ trong bồn hoa cũng miễn cưỡng thuận mắt. Đúng vậy, chính là cỏ, một địa phương toàn đàn ông sao có thể có hoa. Cơm cũng ăn, sân cũng đi dạo, ngay cả cơm chiều cũng ăn rồi mà vẫn không nhìn thấy Văn Nhân Mạc, cho đến lúc ngủ cũng không nhìn thấy anh.

“Hừ, không đến thì không đến, anh đừng có gan xuất hiện ở đây nữa.”

Một ngày không nhìn thấy anh, trong phòng toả ra mùi thuốc an thần rất nhanh cô liền tiến vào giấc ngủ. Cho đến khi cô ngủ thiếp đi Văn Nhân Mạc mới đi vào, nhẹ nhàng kiểm tra miệng vết thương, sau đó đổi thuốc, ôm cô vào trong ngực ngủ. Anh thả trong phòng một loại thảo dược an thần, như vậy có thể giúp cho thương thế của cô. Còn có một chuyện, bây giờ anh thật sự không dám đối mặt với cô, chuyện kia về sau chỉ cần vừa nghĩ tới, liền không nhịn được muốn làm thêm một lần nữa, nhưng như vậy cơ thể cô làm sao chịu nổi, chỉ có thể để cô ngủ.

Buổi sáng Triển Thất thức dậy biết rõ Văn Nhân Mạc đã tới, trong không khí còn lưu lại hương vị quen thuộc của anh, trong chăn vẫn còn hơi ấm, xem anh chỉ vừa mới đi được một lát. Triển Thất nghĩ ngợi một chút, liền hiểu được suy nghĩ của anh, cho nên mỗi ngày đều đặn ăn cơm tản bộ ngủ, Văn Nhân Mạc như trước đợi cô ngủ say mới đi vào.

Văn Nhân Mạc tìm kiếm các loại thảo dược trân quý để cô dùng, lại thêm năng lực hồi phục của cơ thể này vô cùng mạnh mẽ, cho nên không tới mấy ngày nữa Triển Thất lại có thể hoạt động được như xưa.

Cô đối với khả năng hồi phục mạnh mẽ của khối thân thể này vô cùng tò mò, lần trước cô xuyên tới cũng bị trúng đạn, không tới mấy ngày liền hồi phục hoàn toàn, hơn nữa sẹo hay di chứng gì đều không có. Lần này cũng vậy, viên đạn bắn vào vị trí gần tim, thiếu chút nữa đi gặp thượng đế, vẫn khôi phục vô cùng nhanh.

“Sao anh lại tới đây?”

Triển Thất còn đang ở trên giường suy nghĩ những chuyện đã xảy ra, cửa phòng đột nhiên mở, là người mấy ngày nay không gặp Văn Nhân Mạc, tuy rằng biết anh có nỗi khổ riêng, nhưng vẫn không cho anh sắc mặt tốt, Anh không phải có thể giả bộ sao, cho anh giả bộ cả đời.

“HẢ?”

Văn Nhân Mạc tưởng Triển Thắt mấy ngày không gặp giờ thấy anh nhất định sẽ rất vui vẻ, không phải nói tiểu biệt thắng tân hôn sau? Sao giờ lại làm mặt lạnh với anh?

“Làm sao vậy, ai chọc em tức giận, để anh đi xả giận giúp em.”

“Liên quan gì đến anh, mau rút ra ngoài, lão nương buồn ngủ.”

Triển Thắt nói như vậy Văn Nhân Mạc càng cảm thấy khác thường, anh cũng không đắc tội với cô mà, chẳng lẽ vì mấy ngày nay không thấy nên cô tức giận?

“Ngoan, đừng làm rộn, thật vất vả miệng vết thương mới tốt hơn.”

Văn Nhân Mạc tiến tới ôm cô vào lòng thuyết phục, cũng không ngờ Triển Thắt giơ chân đá anh, sau đó găm lên đuổi anh ra ngoài.

Đóng cửa lại Triển Thắt ôm ngực dựa vào cửa thở phì phò, trải qua chuyện kia xong về sau liền không nhìn thấy anh, từng nghĩ sau này có thể thản nhiên đối mặt, nhưng hôm nay nhìn thấy anh vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý. Nhất là thời điểm anh trông chừng cô, lần trước chỉ lấy tay, lần này ai biết có phải sủng thiệt hay không, cô mới bắt đầu nửa đường đã bỏ cuộc rồi....

70. Chương 68: Chương 68

71. Chương 68: Đại Lễ

-> Những ngày kế tiếp họ trở nên rất bận rộn, bây giờ thời cuộc càng ngày càng rối loạn, trải qua việc này, từ đây về sau bến Thượng Hải bắt đầu rung chuyển rồi, không khí yên bình như trước kia nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì ba năm nữa.

“Chuyện nội gián tra đến đâu rồi?”

Trong khoảng thời gian này Triển Thắt cũng bị Văn Nhân Mạc ép buộc nằm dưỡng thương, rốt cuộc hôm nay cũng được anh đặc xá cho nên mới đến phòng nghị sự để thảo luận.

Lần trước khi ở bên trong bảo tàng, bất ngờ nội bộ Diêm bang và Bạch Hổ môn đều xuất hiện kẻ phản bội, chuyện tra ra nội gián tuyệt đối không phải một sớm một chiều là làm được.

“Trong số những người của chúng ta hôm đó, có một người là nội gián, đã nói cho bọn họ hành tung của chúng ta, còn mấy người khác thì sử dụng dịch dung.”

Bọn họ đã mời một cao thủ dịch dung đến, mặc dù Văn Nhân Mạc cũng tinh thông thuật dịch dung, nhưng không đại biểu anh là người vô địch, núi cao còn có núi cao hơn, hơn nữa những người đó Văn Nhân Mạc cũng chỉ gặp mặt một hai lần, không phải rất quen thuộc, cho nên cũng rất khó để phát hiện ra.

Triển Thắt biết gian tế để phòng bị, Diêm bang lớn như vậy, vài người trà trộn vào rất dễ dàng, hoặc là mua chuộc mấy người cũng rất đơn giản. Nhất định những tên gian tế kia trà trộn vào ẩn núp không dưới mười năm rồi, nhưng mười năm trước không có Diêm bang, cho nên nhất định là những người đó là bị mua chuộc. Như thế thì gian tế ở Diêm bang sẽ rất ít, nhưng ở những bang phái khác sẽ nhiều hơn, bây giờ chỉ có thể xác định người bên cạnh mình đều không phải là gian tế. Nên gần đây, Văn Nhân Mạc đã phái những người ở bên cạnh anh lúc trước chuyển đến bến Thượng Hải, bên kia cần những thân tín trung thành như vậy, nếu không xảy ra chuyện gì thì sau ba năm nữa tiến quân ra quan ngoại có thể đã quá muộn.

“Hiện tại Bạch Bang hoạt động càng ngày càng lộ liễu, Tiễn bang đã định hẹn chúng ta ngày mai gặp mặt.”

“Ngày mai Triển Thắt mang Đại Ngưu và mấy người nữa cùng đi.”

Bây giờ những chuyện này đều do Thích Thiên an bài, vì anh thấy quan hệ của Triển Thất và Tiễn Kỳ rất tốt, nên để ddldcđc đi đàm phán sẽ có hiệu quả tốt hơn. Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc đều bị phái đến bến Thượng Hải rồi, Triển Thất không thể để tất cả mọi chuyện ở đây đều dựa vào sự an bài của Văn Nhân Mạc, cô muốn dùng thực lực của mình đi đoạt lại Chu Tước môn.

Lần này đi tìm bảo tàng đã xảy ra quá nhiều chuyện, cho tới bây giờ vẫn không có thời gian đi đoạt lại hai khối ngọc bội kia. Chỉ là cái này không cần gấp gáp, sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi lại.

Ngày hôm sau, Triển Thất và đám người Đại Ngưu cùng đi tới địa điểm đã hẹn với Tiễn bang, từ thật xa đã thấy Tiễn Kỳ chạy lại kiểm tra thân thể của cô.

“Không sao, vết thương đã tốt lên nhiều rồi, sao gần đây không thấy cô đến Diêm bang?”

“Còn không phải vì anh sao, lão nương khắp nơi luyện binh cũng vì muốn giúp cho anh đấy.”

Đối với lời nói của Tiễn Kỳ, Triển Thất có chút không giải thích được, vừa định hỏi nguyên nhân nhưng nghĩ đến Tiễn Đại Đầu đang đứng trước mặt, chỉ có thể dè dặt nửa rồi hỏi.

“Triển bang chủ thân thể hồi phục không tệ, thân thể thật bền chắc như vậy, đúng kiểu lão tử thích.”

Bây giờ Tiễn Đại Đầu nhìn Triển Thất cảm giác như nhìn con rể, nhìn thấy Triển Thất trong trận tranh tài lần trước, cùng với chuyện bên trong hang bảo tàng thì càng ngày càng thấy hài lòng. Mặc dù ông có nghe tin đồn nói Văn Nhân Mạc rất cứng chiêu Triển Thất nhưng ông không tin. Trong mắt ông, Văn Nhân Mạc và Triển Thất đều là những hán tử đỉnh thiên lập địa, sao có thể có loại quan hệ đó được, nhất định là do người nào đó đặt điều. Bây giờ nhìn thấy quan hệ của con gái với Triển Thất như thế này, trong mắt ông đây rõ ràng là tình chàng ý thiếp.

“Tạ Tiễn bang chủ nâng đỡ, thời cuộc bây giờ chắc ông cũng biết, cho nên muốn cùng ông hợp tác.”

“Haha, thật sảng khoái, lần này lão phu tới quý bang là vì chuyện hợp tác. Lão phu có thể hiểu, cái địa phương nhỏ này không phải lý tưởng của Văn Nhân bang chủ, một ngày nào đó tất nhiên sẽ muốn phát triển hơn nữa, anh ấy sẽ loại trừ lực lượng ở Bạch Thành và thậm chí là cả quan ngoại luôn, cho nên trước hết phải thu phục hết các bang phái. Hiện tại Tiễn bang không giống ngày trước sống trên lưỡi dao, bây giờ chúng ta chủ yếu là làm ăn, nếu Diêm bang muốn thu phục Bạch Thành, chúng tôi có thể chủ động thoái vị, thậm chí còn muốn giúp quý bang một tay chỉ hy vọng là quý bang đồng ý với chúng tôi một chuyện.”

Tiến Đại Đầu cũng không có ý giấu giếm, trực tiếp nói cho Triển Thất nghe dự định hợp tác. Mặc dù ông xuất thân từ thổ phỉ, bộ dáng nhìn có vẻ hung hãn, nhưng đầu óc ông tuyệt đối khôn khéo, nếu không sao có thể phát triển buôn bán lớn như vậy chứ.

“Người sáng không nói chuyện ám muội, đúng là tôi cũng nghĩ giống Tiễn bang chủ, nhưng không biết bang chủ muốn ra điều kiện gì?”

“Chúng tôi già rồi, không liều mạng như trước kia, nhưng dù sao bây giờ chúng ta cũng là một bang phái, có rất nhiều người cần phải nuôi, cho nên, nhất định có thể phải làm một số việc, bây giờ bước đầu tôi tính toán sau này buôn bán nhưng sẽ không liên quan đến thế lực hắc đạo. Sau này tôi hi vọng Diêm bang sẽ cho chúng tôi nơi để chúng tôi sinh sống, bảo vệ người của chúng tôi an toàn.”

Tiến lão đại rất hiểu thời thế, Văn Nhân Mạc hạ quyết tâm muốn thu phục Bạch Thành và những thế lực quan ngoại, thu phục được chỉ là vấn đề thời gian. Vừa đúng lúc bọn họ cũng không muốn tiếp tục lẫn lộn trong hắc đạo nữa, còn không bằng tặng cho anh ta một nhân tình. Đợi ddldcđ sau này, anh ta thu phục xong những thế lực ở quan ngoại, ở chỗ này ông ta buôn bán cũng thuận tiện hơn nhiều, cũng không cần suy tính về quan hệ giữa các bang phái. Còn nữa, ông nhìn ra được dã tâm của Văn Nhân Mạc không chỉ như vậy, có lẽ một ngày nào đó anh ta sẽ ngồi ở vị trí lãnh đạo của tứ đại bang phái, bây giờ bán cho anh ta một cái nhân tình, tương lai sau này chỗ tốt bất khả hạn lượng.

Mặc dù cảm thấy Tiễn bang sẵn sàng hợp tác như vậy có chút bất ngờ, nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu, chỉ cần là người thông minh cũng biết cần phải làm gì vào lúc này.

“Được, chúng tôi nhất định đồng ý yêu cầu này của ông.”

Cứ như vậy đã thu phục được Tiễn bang, coi như thiếu họ một món nợ ân tình, nhưng mặc kệ thế nào vẫn tốt hơn là đánh nhau một trận. Ở quan ngoại có rất nhiều thế lực, có thêm bọn họ cũng hơn một phần thắng, tốc độ thống nhất các bang phái có thể nhanh hơn rất nhiều.

“Haha, tôi còn có một nhân tình lớn hơn muốn đưa cho anh đấy.”

Tiến Kỳ thấy hai bên nói chuyện rất thuận lợi thì mở miệng, để làm cho Tiễn Đại Đầu có thể nhanh chóng quyết định hợp tác vào thời điểm này, đương nhiên có sự giúp đỡ rất lớn của Tiễn Kỳ.

Mới vừa rồi Triển Thất cảm thấy hứng thú với việc Tiễn Kỳ nói, bây giờ nghe cô nhắc lại lần nữa thì vừa cảm xúc trà lên uống vừa đợi.

“1000 tinh binh Tiễn bang đều quy thuận Diễm bang, anh thấy thế nào?”

Tiến Kỳ vừa nói xong đã khiến cho Triển Thất sửng sốt, đây chính là một nửa số người của Tiễn bang, hơn nữa còn là tinh binh, cô ấy đang muốn làm cái gì đây?

“Nhưng phải có điều kiện.”

“Cô nói nghe một chút đi.”

Hiện tại Diễm bang rất thiếu người, cho nên nếu có thêm một số lượng lớn người Bạch bang đến có thể nói đó là một niềm vui lớn vượt ngoài mong đợi của tất cả mọi người rồi.

Mặc dù đánh Bạch bang rất dễ dàng, nhưng bây giờ bọn họ hợp tác với Chu Tước môn, cho nên thực lực tăng lên gấp mấy lần, muốn đánh thắng có thể phải trả một cái giá đắt.

“Những người này đều là người của Tiễn bang, bọn họ đều do tôi huấn luyện, tôi sẽ mang bọn họ đến Diễm bang, tôi bảo đảm không cho ai khi dễ bọn họ.”

Khi Tiễn Kỳ nói câu này thì bộ dáng có chút nũng nịu, Triển Thất rất rõ ràng, cô làm vậy là để cho Tiễn Đại Đầu nhìn, nếu không bình thường cô đã trực tiếp nói thẳng, làm sao lại có dáng vẻ thế này chứ. Mặc dù Tiễn bang muốn đổi nghề làm ăn, nhưng dù sao thì vẫn có một số người không thích cách làm ăn như vậy. Cuộc sống của bọn họ là cuộc sống vết đao liếm máu, cho nên sáp nhập vào Diễm bang là lựa chọn tốt nhất. Tiễn Kỳ lo lắng Diễm bang không cách nào khống chế bọn họ hoặc là khi dễ những người đó, cuối cùng sẽ gây chuyện náo động, nên cô ấy làm vậy cũng là vì muốn tốt cho Tiễn bang và cho cả Triển Thất.

Tiến Kỳ càng tốt với cô càng khiến Triển Thất thêm áy náy, xem ra nên nói với cô ấy chân tướng sớm một chút.

Sau khi giải quyết tốt những việc ở đây thì Triển Thất quay trở lại Diễm bang, nói hết tất cả mọi chuyện cho Văn Nhân Mạc và Thích Thiên nghe, hai người rất cao hứng, như vậy bọn họ có thể chuyên tâm đối phó Bạch bang rồi.

“Tam đệ thật có mặt mũi nha, quả nhiên sức quyến rũ so ra còn lớn hơn đại ca.”

Thích Thiên cười đùa với Triển Thất, tuổi của Thích Thiên lớn hơn Triển Thất nhiều, hơn nữa bất luận là mặt nào cũng mạnh hơn Triển Thất, cho nên nếu Triển Thất là nhị đương gia, anh là tam đương gia có vẻ rất kỳ quái, nên đã lập tức điều chỉnh, bây giờ Triển Thất là tam bang chủ, anh gọi Triển Thất là tam đệ.

Văn Nhân Mạc chỉ cười trộm, anh cũng không quên những lời Long Mai nói trước lúc rời đi, xem ra lúc trước Triển Thất bị thương nên đã nể mặt mũi mà bỏ qua, về sau nhất định sẽ đòi lại. Nếu Tiễn Kỳ mà biết chuyện Triển Thất là phụ nữ, đến lúc đó cùng hợp lại với Long Mai không biết cô có chịu đựng được không.

Thật sự Triển Thất không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng còn âm thầm tự luyện, nếu cô thực sự là một người đàn ông, nhất định sẽ cưới rất nhiều vợ.

Ba ngày sau, Tiễn Kỳ mang theo người đến chính thức trở thành người của Diễm bang, cho nên rất nhanh Bạch bang chỉ sợ gặp phải vấn đề nghiêm trọng rồi, chờ sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện thì cũng sẽ không có gì phải lo lắng nữa.

Kể từ khi Tiễn Kỳ đến Diễm bang, Diễm bang lại có thêm lời đồn đại, chính là đại tiểu thư Tiễn gia muốn gả cho dđlqđtam đương gia của Diễm bang. Đồ cưới đúng là không tiền khoáng hậu ở Bạch Thành, thậm chí ở quan ngoại cũng không có, đó là chuẩn bị 1000 đệ tử có lực chiến đấu siêu cường của bang phái.

Sau khi Tiễn Kỳ dẫn người đến Diễm bang, tin đồn xuất hiện rất nhiều, tin đồn chủ yếu vẫn là về Triển Thất và Văn Nhân Mạc, giờ lại có thêm một Tiễn Kỳ nữa, một đoạn cuộc tình tay ba khắc cốt ghi tâm cứ như vậy mà bắt đầu lan rộng.

Có người nói, nữ nhân của Tiễn lão đại quá mức hung hãn không ai dám cưới, nếu không có đồ cưới phong phú thì không có người nào muốn cưới.

Còn người khác lại nói, là do Tiễn lão đại rất sủng ái con gái, trước kia thì yêu vợ, cả đời chính cưới một người, dù sau khi vợ chết cũng không chịu tái giá, vợ chồng ông chỉ sinh hạ một đứa con gái đương nhiên là muốn cưng chiều lên trời cao rồi. Vì vậy sợ sau khi cô gả đi bị khi dễ, nên cho dẫn theo một ngàn người tới đây.

Còn có người nói, Tiễn lão đại sợ Diễm bang không giúp đỡ cho nên muốn gả con gái cho tam bang chủ để hòa thân.

...

Tóm lại, mặc kệ lời đồn đại như thế nào, nhưng có thể khẳng định là, ban đầu chính tam đương gia thắng tỷ võ cầu hôn, bây giờ Tiễn đại tiểu thư đã gả tới rồi. Có người chúc phúc, cũng có người chờ xem náo nhiệt, nhưng nhiều nhất chính là muốn xem Triển Thất lựa chọn thế nào, là chọn đại bang chủ, là người mà bọn họ kính ngưỡng nhất, hay là chọn một cô nương xinh đẹp, kiều diễm? Mặc dù ở Diễm bang tất cả đều là đàn ông, nhưng không có ai quy định đàn ông thì không bắt quái chứ.

“Thất Thất, rốt cuộc là anh thích người nào vậy, hôm nay nói rõ ràng cho tôi, nếu người anh thích là Văn Nhân Mạc, tôi tuyệt đối không cưỡng cầu, như vậy thì chúng ta cả đời làm bằng hữu. Nhưng nếu là do Văn Nhân Mạc ép buộc anh, thế thì nếu liễu cái mạng này tôi cũng muốn ngăn cản anh ta.”

Lúc đầu nghe tin đồn, Tiễn Kỳ không thêm để ý, nhưng nghe nhiều cũng khó tránh khỏi sẽ nghĩ không biết có thật vậy hay không. Tính tình của cô khá nóng nảy, nếu đã có nghi vấn thì nhất định phải hỏi cho rõ. Cho nên, ngay tối hôm đó cô liền gọi Triển Thất vào phòng để hỏi rõ chuyện này. Cô rất thích Triển Thất nhưng nếu Triển Thất cự tuyệt, như vậy sau này cũng chỉ có thể làm bằng hữu, nhưng nếu anh ấy không cự tuyệt, thì hạnh phúc của dđlqđmình thì chính mình tự đi tranh thủ giành lấy.

Nhìn Tiễn Kỳ như vậy tâm Triển Thất có chút phát run, vốn muốn tìm cơ hội thích hợp nói cho cô biết, có thể giống như trường hợp Long Mai trước đây. Nếu là ban đầu lão đại cũng kêu cô nói chuyện thì tốt rồi, cũng không cần lúng túng như bây giờ.

Chỉ là mặc kệ như thế nào, chuyện này cũng không thể kéo dài thêm nữa, cho nên quyết định nói thẳng với Tiễn Kỳ: “Tôi và cô nói chuyện, sau khi nghe xong cô nhất định phải bình tĩnh...”

72. Chương 69: Chương 69

73. Chương 69: Mê Huyền Trộn

→ “Tôi với cô nói chuyện một chút, sau khi nghe xong cô nhất định phải bình tĩnh.....”

Triển Thất ổn định lại tinh thần, nên quyết định nói chuyện này cho Tiễn Kỳ biết, còn kéo dài như vậy chắc chắn sẽ càng rắc rối hơn.

“Anh nói đi, dù cho đáp án là gì tôi đều có thể chấp nhận được.”

Tiền Kỳ cho rằng Triển Thất muốn nói cho cô biết đáp án, cũng có chút lo lắng, nhìn dáng vẻ này của Triển Thất, chẳng lẽ là muốn từ chối cô sao?

“Thật ra, tôi là.....”

“A.”

Triển Thất thật sự không cách nào có thể nói ra được, cho nên trực tiếp cầm tay của Tiền Kỳ đặt lên trên ngực của cô. Cảm giác mềm mại làm cho Tiền Kỳ sợ hãi la lên, đầu óc nhất thời không phản ứng kịp, này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tiền Kỳ bị Triển Thất bịt miệng, hoảng sợ mà trốn to hai mắt nhìn Triển Thất không biết lúc này phải làm thế nào.

“Thật ra tôi là nữ.”

Sau khi Triển Thất thấy Tiền Kỳ đã ổn hơn nhiều thì kéo cô ngồi xuống nói, chẳng lẽ cô ấy thật sự muốn cô là đàn ông, cho nên đối với chuyện cô là nữ thì không chấp nhận được.

“Long Mai có biết không?”

“Có, lần trước khi tôi bị thương thì cô ấy đã biết rồi

“Tôi cần yên tĩnh một chút nên đi về trước đây.”

“Tam bang chủ, không tốt rồi, Bạch bang đến đây.”

Khi Tiền Kỳ vừa muốn rời đi thì có một người thuộc hạ chạy đến, hai người các cô vừa nghe xong, cũng rất kinh ngạc, bây giờ Tiền bang dẫn theo người đến Diêm bang, Bạch bang không thể có hành động nhanh như vậy nha, chẳng lẽ tình hình xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Thông báo cho Bang chủ chưa? Bạch bang làm sao lại đột nhiên đánh lén như vậy?”

“Đã thông báo cho Bang chủ rồi, bây giờ thuộc hạ mang ngài đi qua đó.”

“Còn ngờ ngác cái rắm, mau nhanh đi dẫn đường cho lão nương, con mẹ nó, lão nương trong lòng đang bực bội không có chỗ phát tiết đây, đến đúng lúc lắm, xem lão nương có giết sạch cái bọn khốn kiếp này không.”

“Tiền Kỳ cẩn thận đó.”

Sau khi Triển Thất và Tiền Kỳ đi ra, người thuộc hạ kia cũng không có rời đi, ngược lại là cuối đầu xuống chờ hai người bọn họ, diêm này để cho Triển Thất cảm thấy rất kì quái, với lại ở bên ngoài cũng không có nghe thấy âm thanh đánh nhau. Cô thuận miệng liền hỏi một câu, người này trở lời rất bình thường, nhưng chính là quá mức bình thường cho nên Triển Thất mới cảm thấy có vấn đề. Nếu như ở thời khắc quan trọng như vậy mà người này còn có thể rảnh rỗi đứng đây chờ hai người các cô, gặp người khác thì đã sớm đi ra giết địch rồi. Ngay lúc cô định vạch trần thì người này bất thành lình tấn công Tiền Kỳ.

Triển Thất thấy vậy hét lên một tiếng Tiền Kỳ lập tức phản ứng kịp, cô có thể xem như là một cao thủ, người bình thường hoàn toàn không thể làm cô bị thương được. Cái người đánh lén này mặc dù có chút công phu cơ bản, nhưng không thể đánh thắng cô được, không đến mấy chiêu liền bị cô giết chết. Đúng lúc này ở xung quanh lại xuất hiện thêm một đám hắc y nhân, bọn họ đồng loạt đánh về phía Triển Thất và Tiền Kỳ, chủ yếu chỉ là tấn công Tiền Kỳ nhiều hơn.

“Đám người khốn kiếp này.”

Tiền Kỳ vừa đánh vừa chửi, tối nay tâm tình của cô vốn dĩ đã không tốt, bây giờ lại có người muốn bị đánh đưa đến cửa thì làm sao cô có thể bỏ qua được, càng đánh càng hăng. Vết thương của Triển Thất đã tốt lên rất nhiều, cho nên cũng không để bọn người trong mắt, hai người bọn họ phối hợp ăn ý không chê vào đâu được, rất nhanh người đã bị giết hơn phân nửa. Nhưng những hắc y nhân này vừa chết được một nhóm lại đến thêm một nhóm nữa, giống như là không thể nào giết hết được vậy. Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, bọn họ ở bên này đánh nhau lâu như vậy, lại không có một ai đến đây, nếu như Triển Thất ở bên này xảy ra chuyện gì, Văn Nhân Mặc chắc chắn sẽ là người đầu tiên xuất hiện, như thế nào bây giờ ngay có cả cái bóng cũng không thấy.

Triển Thất càng đánh càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, chuyện này quá bất hờng, Tiễn Kỳ cũng đã nhìn ra, tối nay chắc chắn không đơn giản chỉ là đánh lén như vậy. Ban đầu cô cho là cô dẫn theo người đến Diễm bang nên Bạch bang mới phái người đến muốn giết cô, bây giờ nhìn lại nếu là muốn giết cô chứ, phải phải cao thủ đến đây, thoáng cái đến nhiều người như vậy, rõ ràng là muốn giữ chân hai người bọn họ, đây cuối cùng là có mục đích gì.

“Nhanh chóng giải quyết đi, chuyện này không đơn giản.”

“Được.”

Vốn là còn muốn bắt sống hai người, bây giờ đều là một đao giải quyết trực tiếp bị mất mạng.

“Ngừng thở.”

Những người này vừa chết được một nhóm thì một nhóm khác xuất, căn bản là giết không hết, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, sớm muộn gì cũng bị một chết, cho nên Triển Thất quyết định dùng độc để giải quyết, trong khoảng thời gian cô ngã bệnh, cô đã pha chế một chút ** được, các loại độc được, bây giờ cũng có chút tác dụng rồi.

“Đây là gì?”

Sau khi Triển Thất đem được rải ra ngoài thì chuyện kỳ lạ đã xảy ra, những người này một chút cũng không có phản ứng, vẫn không ngừng chém tới hai người bọn họ.

Những loại độc này Triển Thất đều đã thử qua mấy lần, hiệu quả rất tốt mà, lượng thuốc mê kia cho dù làm cho một con voi ngất xỉu cũng dư sức, bây giờ đối với những người này lại không có tác dụng, cái này rất cổ quái nha.

“Đứng yên đừng nhúc nhích.”

Trong khi Triển Thất đang nghi ngờ thì bên ngoài truyền đến âm thanh của Văn Nhân Mạc, đối với Văn Nhân Mạc Triển Thất là tin tưởng, cho nên lập tức lùi kéo Tiễn Kỳ ngừng lại. Nhưng họ vừa dừng lại, những người đó liền muốn cầm đao chém các cô, cho nên lúc đao sắp chém đến mặt thì trong nháy mắt theo bản năng định đánh trả.

“Dừng đánh trả, đây đều là giả tượng(*).”

(*)Hiện tượng giả

“Giả tượng? ” Văn Nhân Mạc lại nói một câu, lúc này đã đi đến bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng đứng yên tại chỗ, mà Thích Thiên thì ôm lấy Tiễn Kỳ đang muốn phản kháng.

Khi bọn họ đều đứng yên tại chỗ thì chuyện kỳ lạ đã xảy ra, cây đao vừa muốn chém lên trên người bọn họ đột nhiên biến mất, mấy hắc y nhân vừa đánh với các cô cũng đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cỗ thi thể.

“Lão đại, đây là sao?”

Chuyện này rất kỳ lạ, cho nên sau khi những người đó biến mất Triển Thất liền hỏi.

“Em không sao chứ, đi, đi vào trong rồi nói.”

Sau khi Văn Nhân Mạc kiểm tra cơ thể của Triển Thất, phát hiện cô chỉ có chút suy yếu cũng không có bị thương mới mang cô vào trong phòng.

“Tối nay anh và Thích Thiên đang thảo luận chuyện làm sao để đối phó với Bạch bang, lúc này có người gõ cửa, nói em bị thương, anh vừa nghe liền lập tức chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy ra anh liền cảm thấy bất thường, quá yên tĩnh rồi, xung quanh một chút âm thanh cũng không có. Buổi tối cho dù có yên tĩnh đến thế nào, cũng không có thể không có người nào như vậy, ngay cả người tuần tra ở gần đó cũng không có, nghĩ đến đây anh liền bắt cái người đó lại muốn tra hỏi một chút, nhưng cũng không đợi anh bắt hấn, hấn đã bắt đầu đánh lén anh, anh một đao liền chém về phía hấn.”

“Có phải là sau khi anh chém hấn chết liền xuất hiện một đám hắc y nhân vây đánh, sau đó làm sao cũng không giết được hết đám người kia, giết chết một nhóm liền xuất hiện thêm một nhóm khác.”

Triển Thất nghe Văn nhân Mạc nói chuyện xảy ra ở bên kia giống hệt với chuyện xảy ra ở bên các cô, đều là sử lấy các lý do để dụ các cô ra ngoài.

“Đối với những tên tiểu lâu la này tôi và đại ca căn bản là không để vào trong mắt, trong lòng của anh ta nhớ Tam đệ, cho nên muốn đánh nhanh thắng nhanh. Nhưng lúc đó lại xuất hiện loại hiện tượng kỳ quái như cậu vừa mới nói, loại hiện tượng này cùng loại mà đại ca đã từng thấy qua ở trong một cuốn sách, nghe nói đây là một loại trận pháp, phối hợp với một chút mê huyền được, có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác. Mục đích của bọn họ chính là muốn để cho người sống từ từ suy yếu rồi gục ngã, lúc này sẽ có người xuất hiện giết chết những người đã mất đi khả năng chiến đấu, điều này cũng có thể nói là tự mình đánh mình.”

“Loại trận pháp này đã không còn ai bày nữa rồi, hơn nữa muốn chế ra loại thuốc kia cần phải trả một cái giá rất lớn, cho nên loại trận pháp này hầu như là không thể nào thực hiện, khi đó anh cũng chỉ là nhìn qua một chút, không nghĩ rằng trên đời này thật sự có người có thể nghiên cứu ra được. Đây chỉ là trận pháp sơ cấp, những người ở trong trận pháp này đều là ảo giác, chỉ cần ngừng lại là được. Chỉ là nếu luyện đến cao cấp, như vậy thì khó làm.”

“Cao cấp sẽ như thế nào?”

“Bên trong trận pháp cao cấp thì những người đó mặc dù là ảo giác, nhưng so với trận pháp sơ cấp chính là những người xuất hiện ở trong Mê Huyền trận cũng có thể tấn công người, nếu như không đem người bố trí trận pháp giết chết thì sẽ vĩnh viễn bị vây ở trong trận, không chết thì sẽ không ngừng.”

Sau khi nghe Văn Nhân Mạc nói Triển Thất hoàn toàn hôn mê, cái thời kỳ này mặc dù cùng bối cảnh lịch sử mà cô biết thì không khác biệt mấy, nhưng thực tế thì khác biệt thật lớn. Lại có loại nghịch thiên như vậy xuất hiện.

“Ngoại trừ giết chết người bố trí trận pháp ra còn có cách nào khác không?”

“Bây giờ còn chưa biết, trận pháp này anh chỉ thấy qua ở trên sách, cảm thấy rất giống, hôm nay thử qua quả nhiên hiệu quả. Người bày trận này rõ ràng không phải cao thủ, trận pháp này giống như là vừa mới học được không lâu, cho nên chúng ta mới có thể dễ dàng phá.”

Triển Thất trong lòng âm thầm cảm thán, cô đánh giá thế giới này quá thấp, cho nên luôn ở trong tình thế bị động, liên tiếp gặp nguy hiểm, nếu như không có Văn Nhân Mạc, cô rất có thể không sống được cho đến bây giờ. Sau khi lần nữa nhận thức thế giới này, cô nhất định phải trở nên mạnh hơn, bây giờ cô coi như là người đến từ tương lai thì cũng không hề chiếm ưu thế gì. Thế giới này nhân tài rất nhiều, cho nên nhất định phải càng cố gắng thêm mới được.

“Đừng lo lắng, anh sẽ nghĩ biện pháp để phá trận này, bây giờ đi lên trước xem xét tình hình thế nào.”

Lần này đối phương có thể chỉ là dò xét, cũng không có dùng trận này với quy mô lớn, chỉ là sử dụng trận pháp này ở bên ngoài phòng của Bang chủ và các Đường chủ. Xem ra bọn họ cũng không có nắm chắc là trận pháp này có hiệu quả hay không, hay là có thể là không có đủ khả năng thi triển trận pháp này đối với cả Diễm bang.

“Chuyện gì xảy ra?”

Khi Văn Nhân Mạc và Triển Thất đi đến sân của vị Đường chủ cuối cùng thì nghe được tiếng khóc thút thít, đi vào trong thì mới phát hiện là những nữ quyền đang khóc.

”Bang chủ, bên chúng ta lúc đầu cũng không biết trận pháp này, cho nên từ đầu đến cuối đều chiến đấu với nhóm người hắc y nhân kia. Triệu đường chủ bởi vì lúc trước bị ngã bệnh, chúng ta không có bảo vệ tốt, cho nên ông ấy đã hi sinh, chỉ là bắt được một tù binh

Triển Thất nhìn thoáng qua, trả lời câu hỏi chính là Thạch Lỗi người mà lần trước vì để tìm ra nội gián mà tổ chức cuộc thi đấu súng đã biểu hiện rất tốt. Sau lần đó anh ta trở thành một Đà chủ là thuộc hạ của Triệu đường chủ, Triển Thất đã từng hỏi qua Triệu đường chủ mấy lần, ông nói là người này rất tốt, năng lực làm việc rất mạnh, nhưng chính là người nghiêm túc, cũng không có nói chuyện với người khác.

Loại người như vậy, nêu như không phải là chủ động hỏi thì chắc sẽ không chủ động trả lời, nhưng vừa nãy người mà Văn Nhân Mạc hỏi rõ ràng là một người khác, vậy mà cậu ta lại mở miệng trả lời, đây là sao? Là muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Văn Nhân Mạc, lên làm Đường chủ? Hay là có quan hệ rất tốt với Triệu đường chủ, cho nên mới phải như vậy? Chỉ là mặc kệ là loại nào, Triển Thất lại lần nữa lưu tâm người này.

“Triệu đường chủ là vì Diễm bang mà chết, hãy chọn cát thật tốt, hãy sắp xếp tìm cho người thân của ông ấy một chỗ ở thật tốt, sau này cuộc sống của họ là do Diễm bang chịu trách nhiệm.”

Văn Nhân Mạc đối xử với thuộc hạ đều rất tốt, hơn nữa đối với người thân của bọn họ cũng rất tốt. Bây giờ Triệu đường chủ đã chết, con của ông ấy bị mồ côi nhất định phải nuôi, sau đó Thích Thiên lại đi an ủi một nhà của Triệu đường chủ rồi mới rời đi.

“Mang tù binh đó đi theo, cậu cũng đi theo.”

Trước khi đi Văn Nhân Mạc gọi Thạch Lỗi đi theo, Triển Thất phát hiện cậu ta có vấn đề, thì Văn Nhân Mạc cũng phát hiện.

74. Chương 70: Chương 70

75. Chương 70: Sờ Qua Thì Làm Sao?

→ “Mày làm người Bạch Bang phải tới?”

Văn Nhân Mạc và Triển Thất ngồi trên ghế, thẩm vấn tên tù binh nằm dưới đất, thật ra họ cũng biết tên này là từ đâu tới, làm vậy trước hết để hấn thả lỏng cảnh giác, mới lộ ra sơ hở.

“Hừ, Bạch Bang thì sao, nói cho các người biết các người không còn sống được mấy ngày nữa đâu.”

Thấy hấn trả lời trực tiếp như vậy Văn Nhân Mạc và Triển Thất có chút ngoài ý muốn, theo lý thuyết, loại này phải kiêu dáng cao ngạo mặc kệ bị bức hay ép đều không nói mới đúng? Chẳng lẽ không phải người của Bạch Bang.

“Các người nhanh chóng thả ta ra, tiểu gia ta trở về sẽ suy nghĩ lại mà buông tha các người, nếu không.”

“Nếu không thì sao?”

Triển Thất nhìn hấn nở nụ cười, người này không ai khác là con trai của người quen cũ tiền nhiệm bang chủ Bạch bang Bạch Hoàn, lúc ấy hấn phải chạy trốn mới đứng, làm sao lại xuất hiện ở Diễm bang, còn có khẩu khí lớn như vậy.

“Hừ, hiện tại Chu Tước môn quyết định để ta làm bang chủ Bạch bang, nếu các người dám làm gì với ta, Chu tước môn biết được nhất định sẽ diệt Diễm bang.”

Quyết định? Chu Tước môn đến cùng là giở trò gì, sao có thể để hấn tới Bạch bang làm bang chủ? Triển Thất nghi hoặc nghĩ, nhìn bộ dáng của hấn không phải cố ra vẻ mạnh miệng. Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, Chu Tước môn thay đổi chiến lược? Nghe nói bang chủ kia là thân tín do người Chu Tước môn phái xuống, như vậy tuyệt đối sẽ không thay đổi bang chủ.

“Giải hấn xuống trước.”

“Lần này Thạch đà chủ có công biểu hiện trước đây cũng rất tốt, hiện tại đi tiếp nhận vị trí của Triệu đường chủ đi, người cũng đi xuống đi, an bài chuyện bên kia tốt một chút.”

Triển Thất và Văn Nhân Mạc liếc nhìn nhau sau đó sai người dẫn tên kia đi trước.

“Lão đại, lần này anh thấy thế nào?”

“Anh hoài nghi chuyện này cùng chuyện Bạch Quang lần trước có liên quan, cho nên mới phái Bạch An Huy đi làm bang chủ, chúng ta cứ theo hướng này mà đi.”

“Em cũng nghĩ vậy, bất quá Bạch Quang lần trước bị đưa vào kỹ viện không lâu sau thì nhiễm bệnh đã chết rồi. Hắn chết rồi sau này sẽ không còn ai bán mạng vì hắn nữa, vậy tên kia cùng bọn họ có quan hệ gì đây?”

Bạch Quang bị Triển Thất bắt được ném hắn cho mười tên ăn mày chơi bảy ngày bảy đêm, sau đó lại đưa hắn ta tới kỹ viện, nghe nói làm ăn cũng tốt lắm, Bạch Bang có rất nhiều người hận hắn ta, cho nên một bộ phận khách hàng đại bộ phận đều là người Bạch bang, có thể nghĩ, gặp người mình oán hận nên tìm mọi cách, muôn vàn tra tấn, nên không lâu sau cơ thể liền nhiễm bệnh nặng mà chết.

“Chuyện này đối với chúng ta cũng không phải là một tin tốt, em nghĩ thử xem, đảm nhiệm vị trí ở Bạch bang lâu như vậy cũng không phải là nhân vật đơn giản, thật vất vả mới lấy được vị trí bang chủ sao lại chấp nhận cứ như vậy mất đi, cho nên Bạch bang chắc chắn đang nội loạn.”

“Cái đó, em có việc cần đi trước.”

Sau một lúc đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ Văn Nhân Mạc trực tiếp ôm Triển Thất vào lòng, bàn tay không thành thật luồn vào trong áo Triển Thất. Thản nhiên vừa nói chuyện vừa xoa nắn, sau tối hôm đó Triển Thất cố ý lảng tránh Văn Nhân Mạc, Văn Nhân Mạc cũng biết cô nghĩ gì, cho nên cũng không ép buộc cô. d'đ/l/q'd Chỉ là từ đêm hôm đó về sau anh không có khả năng bình tĩnh được, mỗi ngày đều nghĩ tới một khắc** kia, đã lâu rồi anh chưa được chạm vào người cô.

Anh không cầu mỗi ngày sẽ làm gì cô, chỉ cần mỗi ngày ôm một tí, sờ một chút, buổi tối cùng nhau ngủ là tốt rồi—— ngủ đơn thuần. Bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội ở chung với nhau, sau có thể buông tha cô được, nhất định phải đem khoảng thời gian mong nhớ này đòi lại hết.

“Em đã nói mình cần đi rồi, mau lấy móng vuốt của anh ra.”

Triển Thất thấy mình nói mà Văn Nhân Mạc một chút cũng không có phản ứng, giống như đang suy nghĩ, nhưng bàn tay to vẫn không ngừng sờ tới sờ lui.

“Ừm.....Ừm...”

Triển Thất sốt ruột liền mở miệng mắng, định lôi cái tay thối của Văn Nhân Mạc ra ngoài, cô vừa động Văn Nhân Mạc liền phục hồi tinh thần, nhìn cô gái nhỏ không ngừng bị giày vò trong lòng, còn có cánh môi mê người kia liền cúi đầu hôn xuống. Hương vị của cô vẫn ngọt ngào như trước, hôn một lúc mới luyến tiếc buông ra.

Không khí trong phòng nóng lên, tiếng thở dốc không ngừng, một mảnh mờ ám.

Chờ anh hôn đủ mới buông cô ra, Triển Thất oán hận ở trong lòng anh thở hổn hển, tên này sao hô hấp lại tốt như vậy, chẳng lẽ không cần thở sao?

“Vô lại, Lão sát quỷ.”

Triển Thất mỗi lần ở trước mặt Văn Nhân Mạc đều trở nên ngây thơ, có lẽ chỉ có ở trước mặt anh, cô mới giống một người phụ nữ.

“Ừ, anh nhớ ngày đó không phải anh chủ động nha, muốn nói sắc, người nào đó so với anh còn sắc hơn đó.”

Văn Nhân Mạc vừa nói về mặt Triển Thất liền , thật vất vả mới quên đi chuyện tình đêm đó, ngày đó không biết có phải bị quỷ nhập hay không, sao mình lại làm ra chuyện đó, có điều nhớ tới chuyện đó, cô liền nghĩ ra cách phản kích lại.

“Lão đại, động tác ngày đó của anh trông rất thành thạo, không phải mỗi ngày buổi tối đều tự mình làm chứ.”

Triển Thất cười vô cùng mờ ám, nhớ lần đó cô không thành thạo lắm anh ra tay giúp đỡ bây giờ nghĩ lại cô liền nở nụ cười xấu xa, lúc ấy không nghĩ nhiều, bây giờ suy nghĩ lại, nếu bình thường không làm, thì sao biết được.

“Đừng lộn xộn, nếu không anh liền ăn em.”

Triển Thất ở trong lòng Văn Nhân Mạc nhích tới nhích lui, động tác làm tiểu Văn Nhân Mạc cứng lên, như muốn thoát khỏi trói buộc để cùng cô chào hỏi, không hề bị Văn Nhân Mạc khống chế. Anh cũng mượn có này để giảm bớt xấu hổ, anh cũng là đàn ông có được không, hơn hai mươi năm không chạm vào phụ nữ, làm sao lại không có nhu cầu sinh lí, thời điểm có nhu cầu đương nhiên là tự mình giải quyết.

Văn Nhân Mạc nói xong Triển Thất thật sự không động, hiện tại người đàn ông này quá nguy hiểm, không cẩn thận có thể ăn cô luôn. d'đ/1/q'd Nhưng bây giờ đang ở trong phòng họp, nói không chừng còn có người tới, hơn nữa bên ngoài cũng có người hợp tác, nếu có âm thanh gì truyền ra cũng không tốt.

“Vậy có thể lấy tay của anh ra không?”

Choáng nha không cho cô động, còn anh thì không nhàn rồi.

“Như vậy có thể giúp của em lớn hơn.”

Đồ đàn ông vô sỉ, Triển Thất thật sự muốn đập chết anh.

“Em yên tâm, chỉ cần em không muốn, anh vẫn sẽ chờ em. Anh biết bây giờ em vẫn còn nhỏ, hơn nữa bây giờ đang loạn thế, đợi em trưởng thành, anh cũng đủ năng lực mang lại cảm giác an toàn cho em sau đó em liền gả cho anh có được không?”

Những lời này Văn Nhân Mạc để trong lòng rất lâu rồi, bây giờ rốt cuộc nói ra. Nghe những lời này nói không cảm động là giả, cho dù ở hiện đại cũng người phụ nữ không dễ có cơ hội tìm được người đàn ông lí tưởng như vậy, huống chi cái thời đại thê thiếp thành đàn này.

“Thật ra không phải em không muốn, chỉ là chưa chuẩn bị tốt tâm lí, cho em chút thời gian được không?”

Triển Thất sau khi nói xong chủ động hôn lên môi anh, Văn Nhân Mạc biết Triển Thất có suy nghĩ khác người, vì anh có điều tra về cô biết cô còn có một vị hôn phu, hơn nữa hình như cô rất yêu hắn ta, bây giờ nghe cô nói như vậy cảm thấy vô cùng cao hứng. Cho nên để mặc cô kéo xuống triển miên hôn môi.

“Anh còn muốn.”

Đều nói đàn ông vô lại, những lời này một chút cũng không sai, lùi một bước liền muốn được voi đòi tiên. Mới vừa rồi còn chính nghĩa nói tuyệt không ép buộc cô, giờ lại đi suy nghĩ làm chuyện đó rồi.

“Đây là ban ngày, hơn nữa bên ngoài nhiều người như vậy.”

Thì ra tên đàn ông này trong quá trình hôn môi đã kéo tay cô cầm vào tiểu Văn Nhân Mạc, còn vô sỉ yêu cầu cô động. Bây giờ anh có thể không ăn cô, nhưng tạm giải quyết cho đỡ thèm vậy.

“Cũng không phải lần đầu tiên sợ cái gì, lần trước nhiều người ngoài nghe như vậy em cũng không để ý, làm một lần nữa thì có sao.”

Văn Nhân Mạc cũng bắt đầu cò kè mặc cả với cô, nhớ thời điểm diễn trò cho bọn Long Mai nghe cô kêu rên vô cùng lớn.

Triển Thất bây giờ muốn cự tuyệt cũng không được, tên này dám cầm lấy tay cô rồi tự mình động, nhìn anh nhăn nhó cực khổ như vậy cũng mềm lòng giúp anh.

Người bên ngoài phòng họp chợt nghe thấy âm thanh quỷ dị, còn có tiếng rên trầm thấp của đàn ông. Người trong Diêm bang ngoại trừ Văn Nhân Mạc có người nào không hay đi bụi hoa, vừa nghe thấy âm thanh liền biết trong phòng đang làm gì. Trong lòng cũng đồng thời suy nghĩ, cho dù bang chủ người không suy nghĩ cẩn thận cũng không nên làm giữa ban ngày vậy chứ, làm cho một đám đàn ông hận không thể đi kiểm phụ nữ phát tiết.

Khi hai người từ trong phòng họp đi ra thì trời cũng đã tối, buổi chiều vốn có nhiều người tìm đến, nhưng vừa tới cửa đã nghe thấy âm thanh kia liền tự động quay trở về. Văn Nhân Mạc bị cô nói vô lại quyết định vô lại tới cùng, d'đ/1/q'd một lần lại một lần, cuối cùng Triển Thất mệt mỏi tới tay cũng nâng không lên được mới bị anh ôm trở về. Cô không khỏi suy nghĩ, nếu có ngày bị anh ăn thật, cô có thể xuống giường được hay không.

Sáng sớm hôm sau Văn Nhân Mạc tinh thần phơi phới giúp Triễn Thất ăn cơm, bởi cánh tay cô thật không còn sức lực. Thích Thiên thấy Văn Nhân Mạc như vậy cũng không quá ngạc nhiên, bởi vì chiều hôm qua anh có nghe chuyện tình của bọn họ trong phòng họp, hơn nữa tối qua bọn họ cũng ngủ cùng phòng với nhau.

“Hôm nay tâm tình đại ca thật tốt, sao lại không thấy Tam đệ, chẳng lẽ ở cùng với Tiễn Kỳ, hai người đúng là trai tài gái sắc trời sinh một đôi nhà.”

Thấy anh như vậy liền không nhịn được trêu chọc hai câu, ai bảo hần ta mấy ngày nay đều vác cái mặt âm trầm nửa đêm lôi kéo anh đi uống rượu. Thích Thiên rất trung thành với Văn Nhân Mạc cũng không ngại chuyện Văn Nhân Mạc với Triễn Thất ở chung với nhau, tuy rằng hai người đàn ông ở chung có hơi không chấp nhận được, nhưng chỉ cần đại ca có thể sống vui sướng hạnh phúc, chuyện gì cũng không quan trọng.

“Anh nói tôi cùng ai một chỗ, nói cho anh biết, nếu dám huỷ hoại thanh danh của lão nương tôi liền thiên anh.”

Văn Nhân Mạc còn chưa trả lời Tiễn Kỳ đã cướp lời nói trước, cô tối đây tìm Triễn Thất, không nghĩ tới lại nghe thấy tên mình.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tối hôm qua tôi còn nghe huynh đệ tôi nói cô bảo với bọn họ không phải Tam đệ tôi không lấy chồng, thế nào hôm nay lại phải sạch quan hệ rồi.”

Tiến Kỳ biết Triễn Thất là phụ nữ về sau liền cố ý ra ngoài truyền tin tức hai người sắp kết hôn, đây là cô cố ý, cô cũng không muốn như vậy buông tha Triễn Thất, cô còn dùng bồ câu đưa thư kêu Long Mai trở về.

“Cho dù chúng tôi muốn kết hôn nhưng hiện tại còn chưa thực hiện, anh nói như vậy không phải là huỷ danh dự của tôi sao?”

Tuy rằng bình thường Tiễn Kỳ thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng không có nghĩa là cô không thể nói.

“Nha, thì ra Tiễn Kỳ cô nương cũng để ý danh dự.”

“Đương nhiên, lỡ sau này Triễn Thất cảm thấy tôi là phụ nữ tùy tiện thì làm sao bây giờ.”

“Vậy nếu tôi nói cho Tam đệ người mà cô muốn gả bị người khác ôm qua, còn sờ qua thì thế nào?”

76. Chương 71: Chương 71

77. Chương 71: Bắn Ra Lửa Mạn.

—> “Vậy nếu tôi nói cho tam đệ là nữ nhân muốn gả cho là người từng bị ôm qua, sờ qua thì như thế nào?”

Nghe Thích Thiên vừa nói xong, khuôn mặt Tiễn Kỳ đỏ như muốn nhỏ ra máu vậy.

Hôm đó ở phòng Triễn Thất ra ngoài cửa gặp người của Bạch bang bày trận thì Thích Thiên ôm lấy cô, sau đó tay anh trùng hợp đặt lên ngực cô, còn vô tình chạm vào nữa. Chuyện này nếu để Triễn Thất biết chắc sẽ nhảy dựng lên, tình cảm của bang chủ Diêm bang thật là tốt, lần đầu tiên gặp mặt đã sờ vào ngực rồi.

Mặc dù Tiễn Kỳ rất cởi mở, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, còn là ở xã hội nửa phong kiến, cho nên một phụ nữ bị người khác nhắc tới chuyện bị sờ ngực tự nhiên cũng sẽ xấu hổ, nhưng có điều Triễn Thất là một ngoại lệ. Dù Tiễn Kỳ có chút thẹn thùng, nhưng cô cũng là ngoại lệ, mặt cô đỏ hồng phần lớn là do tức giận, cô hận chết người đàn ông lấy chuyện đó ra cợt nhả, cho nên trực tiếp vung roi da lên đánh nhau.

Dĩ nhiên Thích Thiên có thể tránh được, dù sao thì anh cũng không chấp nhặt với phụ nữ. Lại nói, anh làm hết mọi chuyện như vậy cũng vì đại ca và tam đệ, không biết hai người bọn họ có thông cảm cho phần tâm ý này của anh không?

Văn Nhân Mạc nhìn hai người đánh qua đánh lại chẳng những không tức giận mà tâm tình còn rất tốt, qua nhiều năm ddlqdn như vậy đây là lần đầu tiên Thích Thiên tiếp xúc với phụ nữ, cậu ta cũng từng giống như anh, chưa bao giờ nói chuyện với nữ nhân vượt quá ba câu, xem ra tối nay phải nói cho Triển Thất nghe chuyện tốt này rồi.

Không lâu sau, Tiền Kỳ biết đánh cũng không đánh lại, nói cũng không nói được nên tức giận quyết định rời đi, đợi sau khi cô đi hai người kia mới bắt đầu bàn bạc công việc, gần đây Bạch bang đang điều lực lượng ở xung quanh, xem ra chẳng mấy chốc sẽ náo động thôi.

“Đại bang chủ, có người gửi lá thư này cho nhị bang chủ.”

Văn Nhân Mạc vừa nghe có người đưa tin thì lập tức đoán được là ai đưa đến, nhất định là do bọn họ đã bắt được Bạch An Huy nên người giấu mặt ngồi không yên. Quả nhiên là tin do người kia đưa tới, tin cho biết ý tứ đại khái là bảo bọn họ nhanh chóng thả Bạch An Huy, nếu không sẽ khiến cho cả Diễm bang chôn theo.

Thật không biết còn chuyện gì mới mẻ không, mỗi lần đều là đe dọa như vậy, xem ra đối phương còn không biết bọn họ đã tìm được cách để phá trận, cho nên muốn dùng cái này để uy hiếp, nếu đã như vậy thì anh nên tương kế tựu kế tính toán cẩn thận lại mới được.

“Bang chủ, không xong rồi, Bạch An Huy bị giết ở trong ngục rồi.”

Ngay khi Văn Nhân Mạc và Thích Thiên vừa thương lượng xong đối sách thì Trương Khuê vội vàng chạy vào báo, hôm nay người phụ trách trông coi Bạch An Huy là cậu. Cậu biết ban ngày Bạch bang nhất định sẽ âm thầm xuống tay, cho nên trông coi tù rất cẩn thận, ngay cả một con muỗi cũng không lọt vào được, nhưng cảnh giác thế nào thì vẫn xảy ra vấn đề như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là thuộc hạ vô năng, xin bang chủ trách phạt, thuộc hạ dẫn người giám sát phòng giam nước chảy không lọt, ngay cả ruồi cũng không lọt được, chúng ta cũng xác định không có bất kì người nào vào phòng giam. Nhưng tối nay, lúc đưa cơm vào thì phát hiện hắc trùng độc chết.”

“Không có người nào đi vào phòng giam sao?”

Văn Nhân Mạc vừa nghe thì chân mày liền chau lại, như vậy chứng minh được hiện tại ở Diễm bang vẫn còn gian tế ẩn nấp, hơn nữa số lượng còn không ít.

“Buổi sáng, Thạch đường chủ xuống phòng giam hỏi thăm tình hình, sau đó hai chúng tôi cùng đi vào phòng giam, khi đó Bạch An Huy vẫn còn sống, khi nhìn thấy thuộc hạ vẫn còn tức giận mắng thật to, vào một lúc thì thuộc hạ và Thạch Đường chủ cùng nhau ra ngoài, sau đó cũng không có bất luận kẻ nào đi vào nữa.”

“Thạch đường chủ sao?”

Trương Khuê là người Văn Nhân Mạc rất tin tưởng, nhưng Thạch Lỗi thì anh vẫn hoài nghi, chẳng lẽ thật sự chính là hắn sao?

“Bang chủ, Thạch đường chủ lúc ấy cùng đi vào chung với thuộc hạ, nhưng thời gian vào cũng không lâu, cũng không có tiếp xúc với Bạch An Huy, không thể nào lại là anh ta làm được.”

Ở đây, Thạch Lỗi vẫn là người rất có uy tín, thuộc hạ vẫn rất chịu phục anh ta. Cho nên khi cảm thấy Văn Nhân Mạc hoài nghi, Trương Khuê lập tức lên tiếng giải thích giùm anh ta.

Nếu không phải là Thạch Lỗi, thì có thể là ai? Là ai có thể lặng yên không tiếng động tiến vào phòng giam rồi giết chết Bạch An Huy?

Nhưng mặc kệ là ai, đều sẽ bắt ddlqdđ được hắn, Bạch An Huy chết thì chết cũng không sao, vốn cũng không có ý định dùng hắn để uy hiếp Bạch bang. Anh sẽ không giống như Bạch An Huy không biết tự lượng sức mình như vậy, sau Bạch bang là Chu Tước môn, sao bọn họ có thể tính một nước cờ sống chết như vậy?

“Người kia hẹn ngày mai gặp mặt, để Thạch Lỗi cùng đi với tôi đi.”

Văn Nhân Mạc cảm thấy cái chết của Bạch An Huy không thoát khỏi quan hệ với Thạch Lỗi, cho nên anh muốn để cho hắn đi cùng.

“Không, để em đi, vừa đúng lúc có thể thử nghiệm thứ chúng ta nghiên cứu ngày đó.”

Vừa nghe giọng nói này Văn Nhân Mạc bật cười, anh biết cô không chịu ở không mà.

“Tạm thời chưa cần dùng đến hắn, để em đi gặp người thần bí này, xem một chút mê huyền trận của chúng lợi hại hay của chúng ta lợi hại, còn là...”

“Được, vậy mang Đại Ngưu đi cùng, thương thế của em vừa mới tốt lên, nhất định phải chú ý an toàn.”

Hiện tại Văn Nhân Mạc quả thật xem Triển Thát như làm bằng nước rồi, mỗi ngày giống như lão mẹ quan tâm của này tâm đích kia.

Sau khi bị thương Triển Thát vẫn chưa bao giờ rời khỏi Diêm bang, đã khiến cho cô ghen muốn phát điên lên rồi, bây giờ có cơ hội có thể đi ra ngoài nên đầu còn để ý đến lời của Văn Nhân Mạc nữa, không nói hai lời liền chạy đi.

Hôm sau, Triển Thát theo chỉ dẫn trong thư yêu cầu nên chỉ mang theo một mình Đại Ngưu đi tới địa điểm đã ước định, trong thư nói chỉ cần mang Bạch An Huy tới thì họ sẽ không đối phó giúp Diêm bang, ngược lại còn có thể giúp Diêm bang. Tuy nhiên địa điểm ước hẹn lại chính là nơi lần trước bắt Bạch Quang, sau đó hắn chết cũng chôn tại nơi này, xem ra nhất định đối phương có quan hệ với Bạch Quang.

“Tiểu tử ngươi thật có gan, lại có can đảm chỉ mang một người đi cùng, An Huy đâu rồi?”

Nhìn hình dáng người đến là một phụ nữ mặc áo đen, trên đầu có một thành hắc sa bao lại. Sau lưng còn có mười mấy người áo đen, thấy Triển Thát đến thì lập tức bao vây Triển Thát và Đại Ngưu vào giữa.

“Tìm An Huy sao? Xem ra bà và Bạch An Huy cực kỳ thân thiết, chẳng lẽ là...?” Triển Thát nhìn đối phương như vậy trong lòng thầm tính toán.

“Bà đã đến rồi sao không dám để lộ mặt thật ra, chẳng lẽ là do khuôn mặt xấu như ma? Dáng dấp cũng vô cùng xấu xí nên không dám để cho ai biết à?”

Phụ nữ đều để ý người khác nói lớn lên xấu, cho nên Triển Thát mới nói châm chọc bà ta, quả nhiên đối phương nghe Triển Thát nói vậy thì lấy hắc sa xuống.

“Hừ, để lão nương xem ngươi có thể như thế nào, hai người các ngươi đều đã bị bao vây, lập tức thả An Huy nhì ra.”

Người phụ nữ áo đen bỏ khăn che mặt xuống thì thấy khuôn mặt tương tự Bạch An Huy, tầm chừng 30 tuổi, có vẻ được bảo dưỡng rất tốt, mặc dù có hơi lớn tuổi, nhưng có thể biết lúc còn trẻ nhất định là người tuyệt sắc.

Triển Thát thấy khuôn mặt bà ta thì biết thân phận của người này rồi, người này tên là Lý Ngọc Tiên. Trước kia có nghe người khác nhắc nhiều về bà ta, năm đó Bạch bang chủ Bạch Quang, ba của Bạch An Huy cưới trưởng nữ của tộc trưởng bộ lạc ẩn sĩ về làm vợ, có thể nói đối với cô ta cưng chiều hết mực, chỉ là tiệc vui chóng tàn, sau khi người phụ nữ này mang thai, hắn không chịu nổi tịch mịch nên bắt đầu đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu. Mặc dù hắn làm công tác bảo mật rất tốt, nhưng không có tường nào gió không lọt qua được, dđlqđcho nên chuyện này truyền đến tai phu nhân của mình. Cuối cùng, Bạch Quang nghĩ hết biện pháp cầu bà ta tha thứ, nhưng không được mấy năm ông ta lại mắc lại tật xấu cũ, sau đó phu nhân ông ta từ bỏ hắn ông ta.

“Thật tiếc nói cho bà biết, tối ngày hôm qua trong đại lao đã xảy ra chuyện, bây giờ anh ta không có ở đây nữa.”

Triển Thát hiểu tâm tình của một người mẹ, cho nên cô cũng không muốn lừa gạt bà ta, bà ta có quyền biết con mình sống hay chết.

“Oanh.”

Vừa nghe Triển Thất nói xong, trong đầu Lý Ngọc Tiên giống như có gì đó nổ tung, trong đầu lặp đi lặp lại lời Triển Thất nói, con bà không có ở đây, không có ở đây thì đi đâu rồi?

“Nói, An Huy nhi đi đâu rồi, trả An Huy nhi lại cho tôi.”

Lý Ngọc Tiên vừa nói xong thì lao đến với ý đồ bắt Triển Thất, nhưng bị Đại Ngưu cản lại, nhưng lời Triển Thất vừa nói đã làm cho không khí nơi này trở nên khẩn trương, căng thẳng lên.

Tuy nhiên, Lý Ngọc Tiên nghĩ Triển Thất nói vậy có nghĩa là Diễm bang không chịu thả Bạch An Huy, hơn nữa, thám tử của bà lấy được tin tức, Diễm bang phải rất nhiều người trông chừng An Huy nhi, như vậy thì đương nhiên An Huy nhi còn sống, cho nên mới để Triển Thất đến đây đàm phán. Chẳng lẽ Triển Thất đang gạt bà ta?

“Nói bây, An Huy nhi không phải ở trong đại lao Diễm bang sao? Nhanh lên trả nó lại cho tôi, nếu không nhất định tôi sẽ khiến cho Diễm bang các người chôn theo.”

Triển Thất nghe vậy cũng không muốn giải thích gì, cô chỉ muốn nói cho bà ta sự thật mà thôi, tin hay không thì tùy.

“Người tới, bắt hai người bọn họ lại.”

Nghe Triển Thất nói, một khắc kia Lý Ngọc Tiên mất hết lý trí, nhưng một lát thì trở lại bình thường. Bà ta cảm thấy Triển Thất nhất định lừa bà ta, vì vậy trước tiên bắt anh ta lại rồi trao đổi với An Huy.

“Ở chỗ này, Bạch Quang từng dùng một trăm người cũng không bắt được tôi, bà cho rằng chỉ mấy người này lại có thể bắt được tôi sao?”

“Hừ, lần trước là bởi vì có Văn Nhân Mạc tới tiếp ứng người, nhưng lần này hiện tại anh ta đến bản thân cũng không lo xong. Đợi xem một chút còn ai có thể đến cứu được người?”

Sau khi nói xong, Lý Ngọc Tiên nhanh chóng lui ra ngoài, khi Bạch Quang chết, bà từng đến gặp ông ta một lần. Bạch Quang đã nói cho bà ta biết quá trình từ khi bắt đầu bị bắt đi, cầu xin bà ta tìm được Bạch An Huy rồi giúp đỡ nó ngồi yên vị trên chức bang chủ Bạch bang, còn giúp ông ta báo thù, muốn giết chết Triển Thất tại nơi này. Mặc dù ông ta có làm muôn vàn chuyện không phải với bà, nhưng dù sao cũng từng yêu nhau, cho nên ông ta muốn ngoài chuyện tìm Bạch An Huy để nâng lên làm bang chủ Bạch bang còn hẹn Triển Thất gặp mặt ở nơi này cũng vì để báo thù cho ông ta.

Lý Ngọc Tiên đã lui ra ngoài, bà ta mang những người mặc áo đen này chia nhau bao vây Triển Thất và Đại Ngưu, Triển Thất biết lúc này Lý Ngọc Tiên đang bày mê huyền trận người tại Diễm bang, vì vậy tinh thần cảnh giác cũng nâng lên mười hai phần.

Trận pháp này không giống mê huyền trận lần trước, trận này toàn bộ người ở bên trong trận đều là người thật, tùy thời có thể lấy mạng của cô. Những người đó di chuyển càng lúc càng nhanh, theo sự chuyển động của bọn họ cũng khiến cho đất cát bên trong chuyển động theo, giống như gió bay trong không trung.

“Lão tử liều mạng với các người.”

“Cẩn thận.”

Ngay khi Đại Ngưu tính toán liều mạng phá vòng vây thì bị Triển Thất kéo trở lại, đúng lúc đó nháy mắt tại vị trí Đại Ngưu vừa đứng xuất hiện 7 cây đao, nếu bây giờ anh còn đứng đó thì nhất định sẽ trở thành bảy mảnh rồi.

“Hừ, chỉ diễn xiếc như vậy cũng có thể làm khó được tôi sao?”

“Âm.”

Một âm thanh thật lớn vang lên làm cho một người trong mê huyền trận của Lý Ngọc Tiên bị nổ tung.

Quả thật lần này ra ngoài Triển Thất không có mang theo người đến, sau khi cô thấy Văn Nhân Mạc ở kho vũ khí thì có một ý nghĩ manh động xuất hiện, cô nói cho Văn Nhân Mạc biết một loại vũ khí ở hiện đại, Văn Nhân Mạc tìm người làm loại vũ khí tương tự, có vũ khí này thì bọn họ đã có thể không có địch thủ rồi.

Âm thanh vừa rồi chính là bom được cải tiến mà cô và Văn Nhân Mạc đã làm ra, sau tiếng nổ còn khiến cho lửa bắn ra thật mạnh. Uy lực của nó không thua gì loại bom ở thời hiện đại là mấy, nhưng rất nhỏ gọn có thể mang theo bên người, hơn nữa, quan trọng nhất chính là có thể không chế bán kính nổ một cách hiệu quả nhất để tránh làm thương tổn đến người của mình, rất thích hợp sử dụng ở phạm vi gần.

Kèm theo tiếng nổ là lửa bắn ra xung quanh, chung quanh lại vang lên nhiều tiếng nổ mạnh khác. Bởi vì mặc dù Triển Thất không có phái người mai phục chỗ này, song chung quanh lại chôn rất nhiều bom, dđlqđnên khi một quả bom nổ sẽ làm cho những quả bom giấu xung quanh phản ứng dây chuyền cũng nổ. Triển Thất và Đại Ngưu từ lúc đi vào sơn cốc không có di chuyển loạn, bởi vì trong sơn cốc chỉ có duy nhất chỗ này là an toàn. Lý Ngọc Tiên vừa mới chạy trốn được ra phía sau, đụng trúng bom bây giờ có thể bị nổ tan xác rồi.

Âm thanh đình tai nhức óc không ngừng truyền đến, Triển Thất kéo Đại Ngưu đứng ở vị trí trung tâm sơn cốc, Đại Ngưu nhìn qua những người bày trận, xác chết la liệt.

Dùng người bày mê huyền trận của Lý Ngọc Tiên tự động tan vỡ, mà người đang đối với mặt với cái chết đương nhiên sẽ có bản năng tự vệ, cho nên, đầu còn nhớ nơi nào bày trận nên lập tức cố gắng chạy trốn. Bọn họ chưa từng nghĩ, khi chạy loạn lại dẫm vào bom và lửa đang bùng cháy trên mặt đất lập tức tan xương nát thịt. Khi người cuối cùng bị nổ tung chết thì trong sơn cốc trừ cô và Đại Ngưu ra đã không còn ai nữa.

78. Chương 72: Chương 72

79. Chương 72: Chinh Đồn Và Cải Cách Lại Diễm Bang

-> Trận thắng lợi này mặc dù thắng rất dễ dàng, nhưng đằng sau nó Triển Thất đã nỗ lực rất nhiều, cô suy tính, thấu hiểu lòng người, còn có thuốc nổ, nắm chặt khoảng cách bên nào sẽ xảy ra vấn đề và cũng đã đặt cược mạng của chính cô vào, nếu như để cho Văn Nhân Mạc biết, anh sẽ bắt đầu dạy dỗ cô một trận.

“Chúng ta đi thôi.”

Nơi Triển Thất giấu thuốc nổ cũng đã nổ tung rồi, cũng không còn chuyện gì, cho nên Triển Thất liền mang theo Đại Ngưu rời khỏi.

“Ai, thật ra Lý phu nhân rất đáng thương, tìm nhầm đối tượng để trả thù, chúng ta vừa rồi không có lý do để giết Bạch An Huy, Thiên Lâm thế nhưng hận không thể để cho cậu ta chết sớm. Có người ngang nhiên xuất hiện đoạt lấy vị trí của anh ta, đổi lại là người khác cũng không thể nào coi như không có được.”

Ngay khi Triển Thất và Đại Ngưu định rời đi, đột nhiên phát hiện ở phía đằng xa có một hắc y nhân bỗng nhúc nhích, mặc một cái váy màu đen, thì cũng chỉ có Lý Ngọc Tiên rồi. Triển Thất khẽ nhếch khóe miệng, vừa đi vừa nói với Đại Ngưu về chuyện của Bạch An Huy, cô tin là những lời này Lý Ngọc Tiên đều nghe được. Nếu Thiên Lâm có can đảm ở sau lưng giá họa cho Diễm bang, thì cô liền muốn dùng cách gây ông đập lưng ông.

Sau khi Triển Thất nói xong liền mang theo Đại Ngưu rời đi, lần này đi với Triển Thất, anh thật sự được chứng kiến thực lực của Triển Thất, kinh hãi đến bây giờ cũng không kịp phản ứng, tùy ý để Triển Thất mang đi.

Triển Thất mặc dù đã nghĩ rất tốt, nhưng mọi chuyện đều có lúc xảy ra một chút ngoài ý muốn, cô vốn là muốn làm cho Lý Ngọc Tiên đi đối phó với Thiên Lâm, hơn nữa cô vẫn còn tương đối đồng cảm với cô ấy, sau này chính vì sự đồng cảm này của cô nhất thời đã tạo thành một kiếp nạn trước nay chưa từng có.

Người nằm trên mặt đất kia chính là Lý Ngọc Tiên, khi tiếng bom đầu tiên vang lên thì phát hiện có gì đó không đúng, cho nên lập tức liền chạy ra ngoài, mặc dù là còn sống, nhưng bản thân cũng bị thương nặng. Đúng như Triển Thất đoán, sau khi cô ấy nghe được Triển Thất và Đại Ngưu nói đã suy nghĩ lại cẩn thận một chút, thực sự là không tìm ra được lý do Diễm bang muốn giết Bạch An Huy, như vậy người kia chính là Thiên Lâm. Cô đã từng gặp qua Thiên Lâm, cô đã trực tiếp tìm đến Lâm Phong môn chủ của Chu Tước môn ở Thượng Hải. Làm giao dịch với anh ta, sau khi giao dịch thành công thì bọn họ cũng kêu Thiên Lâm

đến, tiến hành một cuộc nói chuyện bình thường. Cô vẫn còn nhớ rõ là lúc đó sắc mặt của anh ta rất khó coi, lúc đó cô không có chú ý, cảm thấy anh ta trước kia là thuộc hạ của Bạch An Huy, nên luôn ngoan ngoãn nghe lời, nghĩ là anh ta cũng sẽ không dám làm gì, chỉ nên không có để ở trong lòng.

Cô lại nằm một lúc, sắc trời đã dần tối lại, sau khi xác định Triển Thất Đại Ngưu đã hoàn toàn rời khỏi thì cô mới cố gắng đứng lên.

“Ui, đây không phải là Bạch phu nhân của chúng ta sao, làm sao có thể một mình nằm ở nơi rừng núi hoang dã này chứ, nếu như gặp phải dã thú thì phải làm sao đây.”

“Tại sao lại là cậu?”

Lý Ngọc Tiên vừa muốn ngồi dậy, thì gặp phải một người cô không muốn gặp nhất.

“Tại sao lại không phải là tôi, Bạch phu nhân, tôi cứu cô đi ra ngoài được không?”

“Không cần, tôi có thể tự rời khỏi.”

Nhưng mà cô vừa muốn đứng lên thì liền té xuống, chỉ có thể sợ hãi nhìn người đang đi tới.

“Nhìn dáng vẻ phu nhân như vậy giống như là bị thương vô cùng nặng, nơi này là nơi Bạch đại ca đã chết, tôi nghĩ anh ấy nhất định là rất nhớ phu nhân đi, không bằng phu nhân đi theo bởi anh ấy đi, đến lúc đó tôi sẽ mang lệnh lang tới đây, cả nhà ba người các người có thể đoàn tụ rồi.”

“Thiên Lâm, làm như vậy cậu sẽ hối hận, cậu giết tôi, cha tôi ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Người đến chính là Thiên Lâm, Lý Ngọc Tiên nghe hắn nói như vậy, lập tức biết người giết Bạch An Huy là hắn, xem ra cô đã tìm nhầm đối tượng để trả thù rồi cho nên mới dẫn đến kết cục như vậy.

“Cha của cô làm sao lại đối phó với tôi chứ? Phải biết rằng người hẹn cô hôm nay là Tam đương gia của Diễm bang, hơn nữa các người cũng là chết ở trong tay anh ta. Bây giờ ở nơi vắng vẻ này, nếu như tôi giết cô, khi đó cô nói xem cha của cô cho là Diễm bang giết cô hay là tôi giết cô đây?”

Lý Ngọc Tiên thật sự tuyệt vọng, hôm nay vốn định nếu có thể sống sót sẽ trả thù cho Bạch An Huy, nhưng mà không nghĩ đến sẽ gặp phải Thiên Lâm, Thiên Lâm nhất định sẽ giết cô, sau đó sẽ giá họa cho Diễm bang. Đáng tiếc là cha của cô lớn tuổi như vậy rồi mà còn bị người khác lợi dụng, tất cả đều là lỗi của cô, lúc đầu không nên rời cốc, như vậy sẽ không xảy ra chuyện này. Hơn nữa Bạch An Huy cũng sẽ không trở thành Bang chủ, mang anh vào trong cốc thì tốt rồi. Chỉ là trên đời cũng không có thuốc hồi hận, một nhà bọn họ nhất định là phải đoàn tụ ở đây rồi, sau khi nghĩ thông suốt tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Chỉ trong chốc lát trong sơn cốc truyền tới một tiếng súng vang, sau đó liền trở nên yên tĩnh.

“Thế nào, có bị thương không?”

Sau khi Triển Thất trở lại Diễm bang thì Văn Nhân Mạc thật sự bắt đầu các loại kiểm tra, làm cho cô căng thẳng một hồi.

“Bang chủ, hôm nay anh hù chết Đại Ngưu tôi rồi, bom nổ ở khắp nơi xung quanh tôi, thiếu chút nữa thì nổ trúng tôi rồi, làm tôi sợ đến mức chạy trốn khắp nơi. May mắn là Triển Thất kéo tôi lại, nếu không thì tôi đã bị nổ trúng rồi.”

Bây giờ Đại Ngưu đã bình tĩnh lại rồi, vừa nghĩ đến chuyện đã xảy ra lúc ban ngày liền cảm thấy rất hưng phấn, cho nên ở một bên giải thích cho Văn Nhân Mạc.

“Chuyện gì xảy ra?”

Văn Nhân Mạc vừa nghe nguy hiểm đến như vậy, lập tức sắc mặt liền trở nên u ám, cô gái này càng ngày càng không nghe lời của anh rồi.

“Đừng nghe cậu ta nói bậy, vị trí của những thuốc nổ kia em đều đã thiết kế tỉ mỉ rồi, chỉ cần đứng ở giữa thì sẽ không có chuyện gì, Đại Ngưu bị mấy cái thuốc nổ kia dọa sợ, rời khỏi vùng an toàn, em đã kéo cậu ta trở lại, chỉ đơn giản như vậy thôi. Được rồi, chúng ta vẫn là nên nhanh chóng nghiên cứu một chút làm sao để đối phó với Bạch bang và Chu Tước môn, bây giờ Bạch bang khả năng có thể sẽ có một hồi nội loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội này đi đánh bọn chúng.”

Triển Thất nói một lần chuyện xảy ra lúc ban ngày, sau đó ba người bọn họ lại xác định phương pháp dễ tấn công Bạch bang, bọn họ đã không còn nhiều thời gian nữa.

Văn Nhân Mạc và Thích Thiên là thuộc kiểu tốc độ, an bài chuyện này chỉ dùng mất 3 ngày, 3 ngày này Bạch bang cũng không có bất kỳ tin tức nào, mọi thứ đều rất yên ổn. Nhưng mọi người đều biết, đây giống như là đêm trước khi bão tố nổi lên, một hồi biến động lớn hơn nữa sắp xảy ra.

“Bang chủ, các anh em đã tập hợp đông đủ ở bên ngoài Diễm bang rồi.”

“Tốt, để các anh em đợi ở đó, tùy thời xuất kích.”

Trong ba ngày, không chỉ riêng Diễm bang đã chuẩn bị tốt, Bạch bang cũng có chuẩn bị đầy đủ. Diễm bang có một ngàn lực lượng tinh anh của Tiền bang đã mạnh lên rất nhiều, mà Bạch bang có Chu Tước môn giúp đỡ lực lượng cũng mạnh lên rất nhiều rồi. Bây giờ hai bang phái có lực lượng ngang nhau, Triển Thất và Văn Nhân Mạc không có mang theo nhiều vũ khí như vậy, đó chính là át chủ bài của bọn họ, với lại đối phó với Bạch bang cũng không cần dùng nhiều vũ khí như vậy.

Sắp xếp đầu tiên là sẽ bao vây Bạch bang rồi dùng thuốc nổ, số lượng này rất kinh người, phải biết rằng, cho dù là mấy bang phái kia ở bến Thượng Hải, cũng lập tức không lấy được nhiều như vậy. Nhưng bọn chúng chính là không biết, đây chỉ là một góc của núi băng mà thôi.

Sau khi chuẩn bị tất cả đầu vào đó liền chuẩn bị bắt đầu tấn công, nhưng kỳ quái chính là, Bạch bang lại không có bất cứ động tĩnh gì, vô cùng im lặng, ngay cả một người đi tuần tra cũng không có.

“Trước hết chờ một chút đã, việc này quá mức kỳ lạ, tôi cảm giác được bên trong Bạch bang đã không còn một bóng người.”

Triển Thất càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, mọi thứ đều rất kỳ lạ, dựa theo tác phong trước sau như một của Bạch bang, bây giờ hẳn là đã mở rộng cửa nghênh chiến mới đúng chứ.

“Mấy ngày nay Bạch Bang có động tĩnh gì không?”

“Khi Tam đương gia quay về, mấy ngày nay Bạch bang luôn đóng chặt cửa chính, chưa từng có người nào đi ra ngoài, thỉnh thoảng sẽ có người đi vào trong đưa chút đồ, mấy ngày nay đều như vậy.”

“Nếu thật sự nói như vậy, thì bây giờ Bạch bang phải có người, làm sao có thể không có một tiếng động nào chứ?”

Triển Thất khó hiểu, Văn Nhân Mạc cũng thấy khó hiểu, đang nhíu mày tự hỏi, trước kia chưa từng gặp phải loại chuyện này.

“Hạ lệnh xuống tất cả rút lui, chúng ta tùy lúc sẽ tấn công.”

Văn Nhân Mạc biết Triển Thất đã có cách rồi, nếu cô ấy nói rút lui thì sẽ quay trở về, như vậy, đội ngũ trùng trùng điệp điệp lại lần nữa đi về Diễm bang.

“Tam đương gia, anh cuối cùng tại sao lại rút lui, phải biết rằng các anh em chờ ngày này đã lâu, kế hoạch của chúng ta không có sơ hở chút nào, nhất định có thể đánh cho Bạch bang sợ đến nỗi phải tè ra quần, như thế nào nói quay lại liền quay lại rồi.”

“Đúng, dựa vào cái gì?”

“Hôm nay anh nhất định phải cho mọi người một lý do, nếu không thì Tam Bàn Tử tôi nhất định sẽ không nghe theo.”

Trước mặt mọi người sau khi trở về Diễm bang thì từng người từng người của nhóm Đường chủ và Đà chủ đều đi tới phòng họp, đối với việc Triển Thất đột nhiên hạ lệnh rút lui thì tất cả mọi người đều vô cùng phẫn nộ. Hơn nữa người phẫn nộ nhất lại là Thạch Lỗi, cậu ta là người đầu tiên nhảy ra trách móc Triển Thất.

Triển Thất màu nhú lại một chút nghe mấy người này nói, Văn Nhân Mạc vừa muốn nổi giận thì bị Triển Thất ngăn lại. Bây giờ chính là cái dạng này, chia rẽ không còn đoàn kết, hơn nữa lại cam đảm ngang nhiên chỉ vào lãnh đạo mà mắng.

“Nga, tôi phải cho các người câu trả lời sao? Trả lời cho các người cái gì? Lần này hành động là do Triển Thất tôi phụ trách, các người chỉ cần nghe theo là được rồi, nào có nhiều tại sao như vậy.”

Triển Thất quyết định muốn nhân cơ hội này mà chỉnh đốn và cải cách lại Diễm bang một chút, cô định quản lý giống như trong quân đội vậy, hoàn toàn đi vào nề nếp hóa. Bước đầu tiên cần phải làm chính là làm cho bọn họ phục tùng, làm quân nhân điều đầu tiên đòi hỏi chính là phải phục tùng, cho nên sau này cô dạy lại để cho những người này biết phục tùng là như thế nào.

“Anh quyết định thì như thế nào, đi ra ngoài đánh là lão tử, anh có tư cách gì mà đứng đây châm chọc.”

“Đi ra ngoài đánh là cậu? Nói nhảm, ra ngoài vào sinh ra tử bán mạng cho Diễm bang tôi chính là những anh em ở dưới kia, cậu khi nào thì phải ra chiến trường. Bây giờ, tôi sẽ thật tốt nói cho các người biết bang quy của Diễm bang, từ nay về sau bang quy điều thứ nhất của Diễm bang chính là phải phục tùng. Mặc kệ ba người chúng tôi nói cái gì, để các người làm cái gì, bất luận là đúng hay sai, các người đều phải phục tùng, cho dù là bắt các người đi tìm chết, các người cũng không được từ chối. Nếu như ai dám chống lại trực tiếp xử lý theo bang quy.”

“Bang chủ, anh nói một câu công đạo đi, trước kia chúng ta đều là tham gia thảo luận với nhau, nhưng mà sau khi tên nhóc con này đến thì mọi thứ đều thay đổi, chuyện này tới cùng anh có quan tâm hay vẫn là mặc kệ.”

Người nói chuyện chính là Vương đà chủ, hẳn là nhóm người ít nhất đi theo Văn Nhân Mạc, chỉ là từng lập công một lần về sau liền dương dương tự đắc, luôn tự cho mình là người có công, cho nên Văn Nhân Mạc cũng không có cho hắn làm Đường chủ.

“Ta đã nói rồi, ở Diễm bang, ngoài Thích Thiên ra, thì còn có Triển Thất, quyết định của ai cũng chính là quyết định của tôi.”

Đối với việc những người thuộc hạ đó làm với Triển Thất như vậy, Văn Nhân Mạc cũng rất tức giận, làm sao có thể để cho bọn họ nhìn sắc mặt tốt được, hơn nữa, bây giờ loại hình thức quản lý này quả thật rất quan trọng.

“Hừ, anh đã mặc kệ không thèm can thiệp tên nhóc đó tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày Diễm bang sẽ diệt vong, hôm nay lão tử sẽ rời khỏi Diễm bang, từ nay về sau không còn là người của Diễm bang nữa.”

“Đúng, Vương đà chủ nói rất đúng, tôi cũng không làm nữa.”

“Đi, mọi người cùng đi.”

Quyết định này của Triển Thất ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người, cho nên bọn họ phải tập hợp lại để phản đối. Hơn nữa bây giờ chính là lúc cần dùng người, bọn họ cho rằng Văn Nhân Mạc sẽ thỏa hiệp, nhưng bọn họ không có đoán được phản ứng của Triển Thất.

“Vương đà chủ xác định là phải đi sao?”

“Đương nhiên, trừ phi ngươi thu hồi lại lời ngươi vừa nói....”

“Phanh.”

Lúc Vương đà chủ đang nói đến một nửa thì Triển Thất trực tiếp bắn một phát vào đầu ông, bắn luôn hai người vừa mới phụ họa ở bên cạnh cái người cả khuôn mặt đầy máu (là Vương đà chủ mới chết đó mấy bạn), vừa rồi ở đại sảnh còn âm ỉ không chịu nổi liền trở nên yên tĩnh.”

“Bang quy điều thứ hai của Diễm bang, đối phó với bất kỳ kẻ đào ngũ chính là giết không tha. Vương đà chủ và thuộc hạ của ông ở nơi này muốn chống lại bằng cách rời khỏi Diễm bang, đây chính là biểu hiện của kẻ đào ngũ. Bây giờ, các người còn ai muốn rời khỏi không?”

80. Chương 73: Chương 73

81. Chương 73: Sửa Trị Bang Quy.

→ “Diễm bang nội quy điều luật thứ hai, đối với bất kỳ kẻ đào binh giết không tha, theo như tôi đọc thỉnh nhớ lại đối với kẻ trong tình hình nguy cấp lại chạy khỏi Diễm bang như Vương đà chủ, đây chính là biểu hiện của kẻ đào binh. Bây giờ, còn ai muốn rời đi.”

Wương đà chủ là công thần, mặc dù mấy ngày nay không có chiến tích gì, nhưng cũng là nguyên lão, cứ như vậy liền bị bắn chết còn ai dám rời khỏi Diễm bang, không phải muốn chết sớm sao.

Bất quá cũng có vài người không sợ chết: “Lão tử muốn đi, thế nào, có giỏi bắn chết bọn tôi đi.”

“Đúng, cậu giỏi thì bắn chết người trong Diễm bang đi, như vậy lão tử mới chịu thua.”

Lần này là một đường chủ và một tên đà chủ, bọn họ ỷ mình chức vụ của mình trong bang cao nên không xem ai ra gì, hơn nữa lại đang trong tình hình nguy cấp, đã giết một đà chủ rồi, chẳng lẽ còn giết thêm hai người bọn họ sao. d’đ/l/q’dCho dù là Văn Nhân Mạc mới lần đầu đảm nhiệm ở Thanh Phong trại cũng không dám cùng lúc giết nhiều người như vậy, nhưng bọn hắn sai lầm rồi, Văn Nhân Mạc không giết, cần bản là anh không để họ vào trong mắt.

“Phanh, phanh.”

Bắn hai phát súng, hôm nay Triển Thát quyết định sửa trị bang quy, coi như giết hết những người cấp cao thì thế nào, chẳng lẽ không có bọn họ Diễm bang sẽ bị huỷ sao? Không bao giờ, thiếu ai cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, những người này xem ra quá coi trọng bản thân mình. Cho dù bây giờ Diễm bang không có Văn Nhân Mạc, không có Thích Thiên, không có Triển Thát cũng vẫn tiếp tục phát triển, bọn họ chết sẽ có người đi lên thay thế không phải sao.

“Hiện tại ai còn muốn rời đi.”

Tuy rằng phương thức của Triển Thát hơi bạo lực, nhưng đối phó với những người này chỉ có thể lấy bạo chế bạo. Trước mặt đã chết ba người rồi, còn ai dám đi nữa, tất cả đều thành thật im lặng, có ai không sợ chết chứ. Ba người kia đến chết cũng không ngờ Triển Thát sẽ giết bọn họ. Chuyện đã tiến triển đến nông nỗi này, cho nên dứt khoát chỉnh đốn lại toàn bang, tổng kết lại tất cả các ý kiến trong bang.

“Hôm nay, tôi muốn tuyên bố hai bang quy mới, thứ nhất, về sau bang chủ nói gì các người đều tuyệt đối phục tùng, không được có dị nghị. Thứ hai, tôi không cho phép trong Diễm bang có kẻ đào binh, nếu có người muốn đào binh trực tiếp xử tử.”

Triển Thát vừa tuyên bố xong phía dưới liền náo động, chuyện này từ trước đến nay chưa từng có.

“Bang.”

Triển Thát bắn một phát súng lên trời, phía dưới nhanh chóng yên tĩnh trở lại. chú ý câu tiếp theo của Triển Thát, cũng nhìn tất cả đường chủ, xem bọn hắn có phản ứng gì, nhưng tất cả các đường chủ đều đứng cúi đầu, không ai có biểu tình gì cả.

“Về sau không được làm chuyện gây tổn hại đến lợi ích của Diễm bang, nguyên tắc hoạt động là duy trì lợi ích của Diễm bang. Mọi chuyện ảnh hưởng đến quyền lợi của dân chúng tuyệt đối không được làm, sau này tôi sẽ chỉ dẫn các người sử dụng các phương thức kiếm tiền, không cho phép đi cướp bóc của dân chúng. d’đ/l/q’dCòn có một chuyện quan trọng, Diễm bang không lưu người vô dụng, nếu để tôi biết ai không làm mà đòi ăn sẽ phết bỏ một chân đuổi khỏi bang. Đương nhiên, nếu ai biểu hiện tốt, lập nhiều công có thể thăng chức, đừng nói là hương chủ, đà chủ, cho dù là đường chủ, bang chủ cũng có thể, chỉ cần anh có năng lực.”

Trước kia lãnh đạo bang hội đều là con thừa kế, giống như Lý đường chủ trước đây phụ thân là một đường chủ, sau đó hắn mới lên kế thừa, cho nên hắn gấp gáp sinh con cũng vì nguyên do này. Triệu đường chủ là một ngoại lệ, dưới gối ông không có con, chỉ nhận Thạch Lỗi làm con nuôi, hơn nữa Thạch Lỗi thực rất có năng lực nên anh mới được thăng làm đường chủ.

Người phía dưới nghe nói tới về sau phải bị giới hạn, hơn nữa còn không được đi phá phách cướp bóc đều muốn rút lui, thổ phỉ, chính là tự do, là mua bán không cần vốn. Nhưng lúc nghe về sau có thể thăng chức liền dao động, đây chính là **mê hoặc đó.

“Bây giờ tôi cho các người 15’ suy nghĩ, nếu muốn lưu lại phải phục tùng bang quy, nếu muốn đi thì lập tức rời đi, nếu như sau này muốn rời đi thì coi như đào binh mà xử trí.”

15’ đồng hồ trôi qua rất nhanh, chỉ có vài chục người chọn rời đi, Triển Thất cũng không làm khó bọn họ, cấp cho mười ngày lương thực để bọn họ.

“Nếu những người ở đây nếu chọn lưu lại, vậy thì nhớ cho kỹ, Diễm bang nhất định sẽ không bạc đãi các vị. Về sau cố định mỗi tháng các huynh đệ sẽ nhận được một số tiền nhất định, dĩ nhiên những thứ này đủ cho các người ăn no, muốn kiếm nhiều tiền hơn phải càng cố gắng mới được.”

Những người phía dưới đều là tiểu lâu la không có tiền, bình thường chém giết cướp, thu phí bảo hộ đều nộp lên trên, nhiều người cấp dưới cùng đối với việc ăn no cũng là một vấn đề, bây giờ nghe Triển Thất nói mỗi tháng đều được cấp tiền hơn nữa nếu cố gắng sẽ được càng nhiều tiền hơn thật sự như cái bánh nóng hổi từ trên trời rơi xuống, hoàn toàn lựa chọn lưu lại.

“Vừa mới có một vị đà chủ và hai vị đường chủ phạm vào bang quy đã bị xử trí, cho nên hiện tại còn trống ba vị trí, chức vị đường chủ tạm thời do giao cho Tiền Kỳ, nếu cô ấy làm không tốt, sẽ lựa chọn người khác, hai vị trí đà chủ hai người Đại Ngưu cùng Trương Khuê tạm thời đảm nhận. Bây giờ chúng ta có bốn phân đường, mỗi phân đường do hai đà chủ quản lý. Tôi muốn mở rộng thành sáu phân đường, mỗi phân đường sẽ có bốn đà chủ, chỉ cần người có biểu hiện tốt ai cũng có cơ hội, cho dù các người chỉ là tiểu lâu la cũng có thể làm đường chủ, đồng dạng, nếu người ở vị trí cao mà không làm nên chuyện, sẽ bị giáng chức, cho người có năng lực lên thay thế.” d’đ/1/q’d

Quyết định này vừa tuyên bố phía dưới càng thêm sôi trào, vốn tưởng rằng Triển Thất nói ai cũng có thể làm đà chủ, đường chủ là lừa người, bây giờ vị trí này lại được đặt trước mắt sao có thể không hưng phấn được.

Người phía dưới hưng phấn, nhưng các vị đường chủ lại không nguyện ý, nếu bọn họ làm không tốt sẽ bị cách chức, sao có thể hưng phấn, nhưng chỉ giám oán giận trong lòng mà thôi.

“Ngoài ra, cuối năm sẽ chọn ra một vị đường chủ ưu tú làm bang chủ, các vị đường chủ cũng nên cố gắng đi.”

Lời vừa nói ra, các đường chủ vốn đang không có sức sống trở nên sung hân như uống phải máu gà, nhiệt tình mười phần.

“Hôm nay chúng ta tấn công Bạch bang, tình hình lúc đó các người cũng thấy được, các người nếu có ý tưởng có thể nộp lên cho cấp trên, nếu hứa dụng, có thể dựa vào phương pháp đó đánh bại Bạch bang, như vậy sẽ trực tiếp thăng chức đường chủ.”

Hiện tại Triển Thất muốn tuyển nhân tài từ cấp dưới cùng, cô tin tưởng, phía dưới nhất định có nhiều người có năng lực, chính là lúc đầu không có cơ hội phát huy.”

“Tôi tin tưởng, Diễm bang không chỉ giới hạn ở Bạch thành nhỏ bé này, chúng ta sẽ đi ra ngoài, đi ra thế giới bên ngoài rộng lớn, các huynh đệ có lòng tin hay không.”

“Có!Có!Có!”

Thế lực Bạch bang từ trước đến nay chưa từng tăng tiến, tuy rằng ban bố rất nhiều điều khoản, nhưng mặt sau tuyệt đối hấp dẫn. Từ đầu bọn Thích Thiên lo lắng ngay lúc nguy cấp này mà Triển Thất lại làm như vậy sẽ giảm tinh thần chiến đấu dẫn tới tình hình bất lợi. Chỉ có Văn Nhân Mạc từ đầu tới cuối tin tưởng cô, nếu cô muốn làm như vậy, khẳng định có lý do, nhất định đã có biện pháp giải quyết.

Sở dĩ Triển Thất đưa ra quyết định vào lúc này, bởi vì muốn cải cách Diễm bang, bây giờ tinh thần mọi người có chút sa sút, thời điểm tấn công Bạch bang có nhiều người có sức không lực, không muốn xông về phía trước. d’đ/1/q’dTiền Kỳ mang một ngàn người đến giúp, tuy rằng nhìn qua là giúp Diễm bang gia tăng thực lực, nhưng thật ra cũng như không. Một ngàn người cô mang tới cơ bản không có hoà nhập vào đội

ngũ Diễm bang, từng bước đều ử rữ, thường xuyên cùng đệ tử Diễm bang phát sinh xung đột, thời điểm ra ngoài tấn công Bạch bang những người đó đều cảm thấy không liên quan đến bọn họ, mà Diễm bang tham chiến nhất định muốn bọn họ đi tìm chết, cho nên hôm nay nếu quả thật đánh nhau, coi như Diễm bang thắng, cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Bây giờ cô đưa vị trí đường chủ cho Tiền Kỳ, cho bọn họ một chỗ dựa vào, có chỗ dựa, thời điểm Triển Thất nói dĩ nhiên bao gồm cả bọn họ, tất cả bây giờ chỉ nghĩ phải cố gắng phấn đấu như thế nào không cần để ý là bang nào cả.

Những thứ này đều nằm trong dự định của Triển Thất, những người này đến giúp Diễm bang vốn là bất đắc dĩ, đều nghĩ nhân lúc hỗn loạn tìm cửa sau chạy ra. Bây giờ Triển thất ra điều kiện như vậy cho dù là Bạch bang cũng chưa dám nghĩ tới, sống ở đâu không phải cũng hợp thành một đoàn sao, không bằng ở Diễm bang, sau này nếu lập công, cho dù là tiểu lâu la, cũng có ngày phát đạt.

Chuyện tình cứ như vậy được giải quyết xong, còn lại chính là vấn đề của Bạch bang. Triển Thất, Văn Nhân Mạc và Thích Thiên đi vào mật thất, hiện tại tình hình nguy cấp, không được để xảy ra bất cứ sai lầm nào.

“Hôm nay cậu đột nhiên bảo mọi người rút lui có phải phát hiện gì hay không?”

Thích Thiên suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ được tình hình của Diễm bang thế nào, cho nên đến mật thất vừa ngồi xuống liền hỏi vấn đề trong đầu.

“Tôi cảm thấy người Bạch bang thông qua mật đạo đều đã rời đi, hoặc là nấp ở trong mật đạo.”

Nhớ đến tình huống hôm nay ở Bạch bang, kết hợp với tin tức mật thám Triển Thất liền nghĩ ngay đến địa đạo chiến.

“Mật đạo.”

Thích Thiên nhíu mày suy nghĩ một hồi vẫn không ra, bởi vì thật không tưởng tượng được, làm gì có đạo lý lúc đánh nhau đều chui hết vào mật đạo, nhất định sẽ bị nhạo báng, hơn nữa tránh được một lần cũng không tránh được cả đời.

“Người trong Bạch bang đã đào mật đạo từ trước, sau đó đợi chúng ta công kích thì toàn bộ đều trốn vào mật đạo, tôi hoài nghi bọn họ ở trong Bạch bang khẳng định đặt rất nhiều hỏa dược, hoặc dầu hỏa..., đợi chúng ta vừa tiến vào Bạch bang, phát hiện bên trong không có người, nhất định sẽ bắt đầu tìm kiếm. Cho dù cảm thấy kì quái cũng sẽ cho người giám sát, như vậy, người trong Bạch bang có thể từ mật đạo đi ra ngoài phóng hỏa, một bộ phận khác lợi dụng mật đạo đánh lén chúng ta, như vậy chúng ta sẽ bị thiêu sống.”

Triển Thất giải thích một chút về sau Thích Thiên liền tự hiểu hết, trên trán không khỏi bốc lên một tầng mồ hôi lạnh, hôm nay nếu không phải Triển Thất đúng lúc thu binh, như vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng được.

“Tam đệ thật sự cơ trí hơn người, thật muốn mở đầu đệ ra để xem thử trong đó chứa cái gì.”

Nếu biết chuyện gì xảy ra, sẽ không cần lo lắng, mặc kệ chuyện tình gian nan đều có thể giải quyết, nên nổi hứng trêu chọc Triển Thất, vừa nói vừa xoa đầu cô.

“Nhị ca, anh đừng động vào, đầu đệ một nửa là nước, một nửa là bột mì, anh động vào sẽ biến thành bột nhào mất.”

Triển Thất vừa dứt lời Văn Nhân Mạc và Thích Thiên đều nở nụ cười, không khí cũng thả lỏng hơn nhiều.

Cốc cốc, cốc cốc cốc, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là ám hiệu, để tránh người khác giả mạo người trong Diễm bang.

“Bang chủ. Phía dưới có mấy huynh đệ nghĩ ra kế sách muốn trình lên.”

Nghe vậy Triển Thất và Văn Nhân Mạc nhìn nhau cười, xem ra trong Diễm bang đúng là có người tài ba, không biết có hữu dụng hay không đây.

82. Chương 74: Chương 74

83. Chương 74: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy.

->

Triển Thất vừa dứt lời thì Văn Nhân Mạc và Thích Thiên đều cùng nở nụ cười, không khí cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Cốc cốc, cốc cốc cốc, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là ám hiệu, để phòng ngừa có người mạo danh người của Diễm bang.

“Bang chủ, có mấy huynh đệ trong bang nghĩ ra kế sách muốn trình lên.”

Nghe vậy, Triển Thất và Văn Nhân Mạc nhìn nhau cười, xem ra trong Diễm bang thật đúng là có không ít người tài ba, nhưng cũng không biết có nghĩ ra kế sách gì hữu dụng không.

Ở bên này, Triển Thất đã thương lượng xong, sẽ chờ nghĩ ra đối sách tốt hơn, bằng vào ba người thiếu nảo bọn họ, nghĩ ra được kế sách thì cũng rất khó toàn vẹn. Cho nên bọn họ muốn xem thử những khác trong bang có kế sách gì tốt hơn không, nhưng không ngờ lại có nhiều người nhiệt tình hiến kế như vậy.

“Ba vị bang chủ, hiện tại đã có khoảng 563 người đưa ra ý tưởng, sẽ mang đến cho ba vị bang chủ xem.”

563 người thì có 563 ý tưởng, Triển Thất khế lau mồ hôi, sẽ không có cái Lôi Nhân gì xuất hiện đi.

Bởi vì nội bộ Diễm bang hiện tại còn có nội gián, ngoài ra còn có Thạch Lỗi hết sức khả nghi, cho nên Triển Thất để cho tất cả những người trong bang suy nghĩ ý tưởng rồi trực tiếp giao cho cô, như vậy nếu có sử dụng đối sách của người nào cũng có thể phòng ngừa lộ ra bên ngoài.

Hiện tại ba người ngồi xuống mở từng lá thư ra xem giống như là giáo viên tiểu học kiểm tra bài tập học sinh. Quả nhiên, trong thư có rất nhiều ý tưởng đều không hữu dụng chút nào, như: trực tiếp đến giết chết, sau đó giết hết tất cả không chừa một mảnh giáp, loại này thuộc về kiểu nhiệt huyết hiếu chiến. Còn có cách là dùng người bao vây Bạch bang lại, để bọn họ chết đói. Còn ý kiến khác là dùng hỏa dược ném, rồi ném đá, đập tường... cách gì cũng đều có. Mặc dù những thứ này đều được xem như là kế sách, nhưng những người này cũng không có kết hợp với tình hình cụ thể của Bạch bang lúc này, cũng không có ai có thể biết vì sao bên trong sân Bạch bang lại không có một bóng người nào, cũng không biết chuyện gì đang diễn ra.

“Xem ra không có ý tưởng nào hữu dụng hết.”

Thích Thiên nhìn những tờ giấy bày đầy trước mặt đầu đã muốn hôn mê, Văn Nhân Mạc ngồi yên xoa bóp cho Triển Thất, Thích Thiên và Triển Thất tiếp tục nhìn một xấp thư tín vẫn còn rất dày mà ngao ngán. Xem thêm một vài cái nữa vẫn không thấy có bất kỳ thông tin nào hữu dụng, không những vậy mà từ bên ngoài còn có rất nhiều tin đưa vào.

“Đi gọi Tiễn Kỳ đến đây.”

Triển Thất cũng bị những thứ tin tức tạp nham này làm cho đau đầu, bây giờ nếu ai có đối sách tốt, cô cũng chỉ đặt niềm tin vào Tiễn Kỳ thôi.

“Không cần gọi, tôi tới đây. Mọi người xem tôi còn mang ai đến trợ thủ nè.”

Triển Thất vừa mới cho người đi gọi cô, cô đã tới rồi, đồng thời còn có Long Mai nữa. Khi thấy hai người Long Mai và Tiễn Kỳ, ánh mắt Triển Thất lóe ra ánh sáng, tuy nói công phu Long Mai không tốt nhưng đầu óc cô rất hữu dụng, có cô ấy ở đây, hiệu suất công việc có thể tăng cao hơn rất nhiều.

“Nhìn anh vui mừng chưa kìa, anh đúng là tiêu trước tiên hồi môn của cô dâu của chúng tôi rồi, nếu là về sau anh không cưới hai chúng tôi, hai chúng tôi còn biết gả cho ai được đây.”

Tiến Kỳ ngồi xuống một bên oán trách nhìn những thứ giấy tờ bày đầy bàn, còn Long Mai không hề nói gì, chỉ an vị ngồi xuống cười cười nhìn Triển Thất và nhún mày nhìn những tờ giấy trước mặt. Bằng hữu chính là như vậy, khi anh cần tôi nhất thì tôi xuất hiện ở trước mặt anh.

Văn Nhân Mạc biết Long Mai và Tiễn Kỳ đã phát hiện chuyện Triễn Thất là nữ nhi, nhưng Thích Thiên thì vẫn chưa biết. Nghe Tiễn Kỳ đùa cợt như vậy, lại chứng kiến vẻ thẹn thùng của Long Mai, còn phát hiện ánh mắt đưa tình của Triễn Thất thì đầu óc anh bắt đầu chuyển động. Anh đang nghĩ tới chuyện không biết làm cách nào để khuyên nhủ tam đệ, không những vậy còn phải thủ tiêu ý niệm muốn gả cho Triễn Thất của Tiễn Kỳ. Trừ Văn Nhân Mạc, ai cũng không phát hiện sự rối rắm của Thích Thiên, nhưng Văn Nhân Mạc chỉ cười cười, anh hiểu rất rõ về Thích Thiên, đối với chuyện này, anh mặc kệ biết đâu có thể sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thời gian kéo dài đến nửa đêm nhưng mọi người ở đây vẫn không tìm được ý tưởng nào hữu dụng, đang lúc tính toán buông tha để ngày mai tiếp tục thì Triễn Thất phát hiện một phong thư, bên trong chỉ có mấy chữ: “Địa đạo, Hắc Tử.”

Ánh mắt Triễn Thất lập tức sáng lên, người này thế nhưng có thể nhìn ra vấn đề rồi, nhìn phong thư này có vẻ là do người này không biết chữ viết, nếu không biết viết chữ cũng không sao, chỉ cần gọi đến hỏi một chút là được.

“Tiễn Kỳ, người của cô có ai tên là Hắc Tử không?”

“Hắc Tử hả? Anh chờ tôi về xem lại thử.”

Tiến Kỳ biết Triễn Thất hỏi người này nhất định là đối sách anh ta nói ra rất hữu dụng nên cô lập tức chạy đi tìm người.

Mặc dù cô là người làm việc tương đối nóng nảy, bốc đồng nhưng không có nghĩa là không có suy nghĩ, cô biết lúc này nếu quá mức rêu rao tìm người thì nhất định sẽ làm cho gian tế trong Diễm bang chú ý nên chỉ lặng lẽ tra xét danh sách, khi phát hiện người tên Hắc Tử mới bí mật gọi đến rồi mang vào mật thất. Lúc này đã rất khuya rồi, hơn nữa, nơi ở của Tiễn bang không có nhiều người chú ý, cho nên không có người nào phát hiện ra.

“Anh là Hắc Tử phải không? Có phải anh là người viết lá thư này?”

Người này cũng như tên, gương mặt chẳng khác gì Bao Công, đen kịt, thân hình thì gầy nhỏ, chỉ cảm giác là rất có tinh thần.

“Đúng vậy, là do tôi viết, chẳng qua là do tôi không biết nhiều chữ lắm, không thể viết hết ra được.”

“Vậy anh nói là địa đạo là sao?”

“Thưa tam bang chủ, tôi sinh ra ở một dãy bình nguyên, khi còn bé trong nhà đào rất nhiều đường hầm, chúng tôi thường chơi trốn tìm trong những đường hầm đó, cũng có khi có người vụng trộm đào thông đường hầm của hai nhà lại với nhau, ở bên ngoài không nhìn ra được cái gì, thật ra thì ở đây giống như hoạt động bí mật mà không có ai biết. Cho nên sau khi từ Bạch bang về tôi cảm thấy rất kì quái, có vẻ cảm giác Bạch bang giống như vậy, bây giờ nghĩ lại, rất có thể bọn họ trốn trong địa đạo rồi.”

“Vậy theo anh phải làm thế nào mới phá giải được tình huống này?”

“Thường người ở trong địa đạo sợ nhất là nước, không chỉ vậy còn có thể hun khói thì người ở trong địa đạo nhất định phải chạy ra ngoài.”

“Dùng khói?”

“Bởi vì ở trong địa đạo phần lớn không thể thông gió, cho nên khi lấy khói hun thì người ở bên trong sẽ không chịu nổi.”

“Tốt lắm, anh trở về trước đi, chuyện hôm nay không nên nói với bất kì ai, trở về học thêm nhiều chữ hơn nữa nhé.”

Hắc Tử vừa nghe Triễn Thất nói anh cần biết nhiều chữ hơn thì sắc mặt thoáng qua vẻ hưng phấn, anh biết, tam chủ của Diễm bang đã biết đến anh ta rồi, sau này nhất định phải cố gắng hơn mới được.

“Có thể trước dùng khói để hun, sau đó ở mỗi cửa địa đạo đốt lửa, cứ như vậy bọn hắc có muốn chạy cũng không chạy được.”

Sau khi Hắc Tử rời đi, Tiền Kỳ hưng phấn nói thêm, Hắc Tử là do cô mang đến, bây giờ lập được công, dĩ nhiên cô rất vui mừng.

Triển Thất không thể không nghĩ tới việc đốt lửa hun khói, chỉ là cô cũng biết, có địa đạo thời chiến tồn tại nghịch thiên không thể thấm nước, còn có thể phòng cháy, phòng độc. Cho nên cô cảm thấy không thể dùng lửa được, nhưng bây giờ dù sao người ở thời này chưa hiện đại đến mức xây dựng được địa đạo chống cháy, chống độc, chống nước, hơn nữa có thể địa đạo là Bạch bang vừa đào xong, khẳng định không thể chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, lại thêm địa hình ở quan ngoại cũng không thích hợp để đào địa đạo, như vậy thì phương pháp này rất có thể có tác dụng.

Đối sách cũng có rồi, lúc này chỉ cần thảo luận phải dùng cách nào cho tốt nhất. Vì không thể để tin tức này lộ ra ngoài, vì vậy lần này tấn công Bạch bang chia làm nhiều tổ, để che giấu gian tế ở Diễm bang, tránh bọn họ mật báo cho bên ngoài. Đã quá khuya rồi nhưng Triển Thất cũng không có nghỉ ngơi, mà cả đêm cô cùng Văn Nhân Mặc nghiên cứu ra đạn khói và bom cay. Những thứ này trước đây hai người bọn cũng đã thí nghiệm qua, lúc này mặc dù không cần chế tạo nhiều, chỉ một ít cũng đủ dùng rồi. Vốn là Triển Thất chỉ nói qua với Văn Nhân Mặc một lần, cũng chưa biết sử dụng trong trường hợp nào, cho nên mới không có sản xuất với quy mô lớn hơn.

Trong một đêm này xảy ra rất nhiều việc, cũng bí mật mưu đồ đưa ra nhiều quyết sách. Ngày thứ hai, theo thường lệ Diễm bang dẫn người đi tấn công Bạch bang, lần tấn công này không giống với ngày hôm qua, tinh thần mọi người trong Diễm bang nâng lên rất cao, hận không thể lập tức diệt Diễm bang để lập công lớn.

“Lần này chúng ta không cần nhiều người đánh Bạch bang, chỉ cần một phần ba số người ở đây cũng có thể tiêu diệt bọn hắn, những người còn lại chỉ cần ở nhà chuẩn bị rượu chúc mừng thắng lợi là được.”

“Được! Được! Được!”

Mấy ngàn người nghe vậy thì cùng nhau phát cờ reo hò thật hào hứng, Triển Thất chỉ dẫn chừng một ngàn người đi công thành, phần còn lại thì ở lại Diễm bang.

Lần này Bạch bang cũng vẫn dùng cách như hôm qua, không có một chút động tĩnh nào, cũng không có ai ra ngoài ứng chiến.

“Tam bang chủ, Bạch bang không dám ra ứng chiến, chúng ta dẫn người tấn công vào đi.”

Thạch Lỗi nói chuyện, hắn thấy Triển Thất dẫn người đợi ở bên ngoài Bạch bang rất lâu không có ý tứ tấn công thì rất nóng nảy, lập tức khuyên Triển Thất tấn công.

“Tam bang chủ, để cho chúng tôi trực tiếp tấn công vào đi.”

“Đúng, đánh chết bọn cầm tinh con rùa đen rút đầu đi.”

“Lão tử nhất định phải giết hết bọn hắn không chừa một mảnh giáp, lập công lớn cho Diễm bang.”

Sau khi nghe Thạch Lỗi nói vậy thì mấy người ở phía sau phần khởi phụ họa theo, mà trong đám người cũng có mấy người hò hét muốn dẫn đầu tấn công. Hoàn cảnh này bắt đầu dần mất khống chế, người phía dưới muốn lập công, vội vã muốn xông vào bên trong, chỉ cần đợi Triển Thất ra lệnh tất cả sẽ đồng loạt tấn công ngay lập tức.

“Các huynh đệ, lần này chúng ta đổi lại chiến lược tấn công, nếu bọn hắn không ra, chúng ta liền dùng hỏa tiễn đốt cháy bọn hắn, xem bọn hắn còn dám ra vẻ gì nữa không?”

Triển Thất nói xong thì trên đầu Thạch Lỗi toát ra mồ hôi lạnh, đây là kiểu tấn công gì thế? Sao anh ta không biết chứ?

Không phải bình thường khi đánh nhau đều phái người bất ngờ tấn công, đánh thẳng vào cửa chính, khi vào đến trung tâm trại mới tính là chiến thắng, cho nên Bạch bang lập mưu kế lúc Diễm bang tấn công, đi vào sẽ không có ai, như vậy Bạch bang họ sẽ phái binh trú núp bao vây đánh tập hậu, như vậy có thể phóng hỏa bắt rùa trong hồ dễ như trở bàn tay.

Sau khi Triển Thất nói xong, mấy người phía dưới lập tức mang đến mấy rương hỏa tiễn, những thứ này chuẩn bị lúc bàn bạc để tấn công trại, cho nên không có người nào hoài nghi, chỉ khi quyết định tấn công sẽ dùng hỏa tiễn nhất định gian tế sẽ bất ngờ.

“Tam bang chủ, vòng ngoài Bạch bang tường cao như vậy, căn bản hỏa tiễn bắn không được, nên nếu dùng hỏa tiễn thì sẽ rất uống phí hơi sức, hãy để tôi dẫn người tấn công vào đi.”

Thạch Lỗi tiếp tục có ý kiến với Triển Thất, với ý đồ khiến cô thay đổi chủ ý.

“Bắn vào không được? Vậy thì hãy để cho bốn bang chủ bắn thử trước một mũi tên này cho mọi người xem một chút, nói không chừng chỉ một mũi tên là có thể đốt cả Bạch bang đấy.”

Triển Thất vừa nói vừa bắn một mũi tên bay vèo ra ngoài, những hỏa tiễn này đã được cải tạo lại, xạ trình bay xa hơn. Chỉ thấy một mũi tên Triển Thất bắn lao thẳng trên không trung tạo thành một đường cong hoàn mỹ rơi vào bên trong Bạch bang. Không bao lâu thì bên trong Bạch bang liền phát ra ánh lửa cháy hừng hực, bùng sáng cả một khoảng trời.

“Ha ha ha, xem ra ông trời cũng giúp Diễm bang ta, chỉ một mũi tên của Diễm bang cũng đốt cháy được Bạch bang, các huynh đệ, chờ người Bạch bang xuất hiện thì ra tay, thấy một người giết một người, thấy một đôi giết cả đôi.”

Mọi người thấy cảnh tượng này cũng ngu luân, tất cả đều cho rằng là trời cao cho Diễm bang bọn họ cơ hội diệt Bạch bang nên đổ mắt nhìn.

Thời gian từng giờ trôi qua, thế lửa càng lúc càng lớn, cả Bạch bang bắt đầu cháy rừng rực. Sắc mặt Thạch Lỗi cũng tối đi, kế hoạch lần này của Bạch bang bị phá hủy trong chớp mắt.

“A...”

“Cứu mạng a...”

“Mau dập lửa...”

Khi thế lửa càng lúc càng bốc cao không cách nào dập tắt vẫn không có một bóng người Bạch bang xuất hiện nhưng đột nhiên có âm thanh truyền đến đó là tiếng khóc, tiếng quát tháo, tiếng kêu cứu mạng liên tiếp vang lên rối loạn.

Ở cửa chính Bạch bang, lúc phóng hỏa Triển Thất đã cho người chặn lại, hiện tại có những người đó lao ra cũng chỉ có thể bị thiêu sống hoặc bị giết hết.

84. Chương 75: Chương 75

85. Chương 75: Kế Hoạch Toàn Thắng

—> Editor: White Silk-Hazye

Khi cửa chính Bạch bang bốc cháy đã bị người của Triển thất phá vỡ đến chặn lại, bây giờ những người sống ở đó cũng chỉ có thể chết cháy trong chính trận hỏa hoạn mà chính họ chuẩn bị.

Trận hỏa hoạn cháy liên tục suốt cả một ngày, đến khi trời gần tối lửa mới có dấu hiệu ngừng lại, bây giờ đã không còn nghe được tiếng kêu khóc nào nữa, tất cả đệ tử của Bạch bang đều chết ở trong chính trận hỏa hoạn do chính họ chuẩn bị.

“Aiz, chết thảm thật, nghe tiếng kêu khóc kia lão tử nổi cả gai ốc.”

“Cũng không cần phải kêu to như vậy, còn có tiếng của người già, phụ nữ, trẻ con, bình thường người nhà chẳng phải là ở chung một chỗ sao? Làm sao có thể có âm thanh khác chứ?”

... ..

Nhiều người còn đang sống như vậy liền chết cháy ở trước mặt của mình cho dù ai đều cũng sẽ xúc động, nhưng mà nếu không phải bọn họ chết thì chính là người chết, nếu nói bắt buộc phải chọn Triển Thất tình

nguyện chọn người chết chính là người khác. nàng không có cao thượng như vậy, đối với một người đã từng chết một lần mà nói, không có chuyện gì tốt hơn so với còn được sống, hơn nữa người chết còn là kẻ địch nữa, cô không phải là thánh nhân, không thể nào làm được chuyện vì người khác mà hy sinh bản thân mình, phổ độ chúng sinh, cô chỉ biết là nuôi hổ trong nhà thì sau này sẽ có tai họa.

”Nếu như lúc này các người cứ khăng khăng đi vào trong thì người bị chết cháy chính là các người, các người cho là người của Bạch bang sẽ nói tội nghiệp các người, nói các người thảm quá sao?”

Những người này mặc dù đều là thổ phỉ, nhưng xuất thân đều là những người dân bình thường, bọn họ làm thổ phỉ cũng là do bất đắc dĩ, cho nên khi nhìn đến tình huống này khó tránh khỏi sẽ nổi lên lòng đồng cảm. Bây giờ chứng kiến nhiều người như vậy bởi vì bọn họ mà chết đều cảm thấy quá tàn nhẫn, cũng nghĩ rằng Triền Thất quá tàn nhẫn hung ác. Loại suy nghĩ này vừa xuất hiện nếu còn kéo dài quá nhất định sẽ khiến cho Triền Thất và Diêm bang mất đi lòng tin của mọi người, sau này rất dễ bị người khác lôi ra khiêu khích chia rẽ. Cho nên, Triền Thất nhất định phải bóp chết loại suy nghĩ này từ khi trong trứng nước. Nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình.

Những người ở phía sau nghe Triền Thất nói xong, nhìn ngọn lửa kia vẫn còn đang cháy, suy nghĩ một chút về những người chết đi, tưởng tượng đó là chính mình, lập tức cả người run cầm cập, giống như người bị chết cháy chính là bọn họ vậy. Còn có một mũi tên kia của Triền Thất sở dĩ có thể khiến cho lửa cháy lớn như vậy thì rõ ràng là trước đó đã có người đổ một lượng lớn dầu hỏa để gây cháy nào đó ra. Hơn nữa lúc mới bắt đầu Bạch bang không có một bóng người lập tức đã nghĩ ra, Bạch bang này vạch xuống một cái bẫy để dụ họ tự chui đầu vào.

Sau khi nghĩ thông suốt rồi liền hận đến nghiến răng một phen, mắng to Bạch bang đáng đời.

“Sắc mặt của Thạch đường chủ làm sao lại kém như vậy là vì sợ hãi sao? Lúc này Thạch đường chủ còn luôn miệng đề nghị hãy xông vào.”

Thạch Lỗi một mực bị Triền Thất khống chế, bây giờ không phải là anh không muốn đi, mà là không thể nào đi được. Bây giờ Bạch bang đã bị tiêu diệt, chỉ còn sót lại anh.

“Vậy thuộc hạ liền cảm ơn đại ân đại đức của Tam đương gia, ‘ân tình’ của người thuộc hạ nhất định sẽ hoàn lại gấp bội.”

Bây giờ Thạch Lỗi hận không thể băm vằm Triền Thất ra làm nghìn đoạn, cảm giác nhìn thấy kẻ thù nhưng không thể giết được thì không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

“Thạch đường chủ, anh thật sự nên thật tốt cảm ơn Tam đương gia nha, nếu anh ấy không ngăn lại thì các anh em đều đã chết hết rồi.”

“Đúng vậy nha, Bạch bang đang chết đó cũng quá gian xảo.”

Người phía sau nhìn thấy sắc mặt của Thạch Lỗi không tốt, hơn nữa thái độ cư xử đối với Triền Thất cũng ngay thẳng cho nên có mấy người ngày thường có quan hệ tốt với cậu ta cũng chạy nhanh ra khuyên bảo. Cố gắng làm dịu bầu không khí xuống.

“Trả ơn sao? Tôi thấy Thạch đường chủ là muốn giết chết tôi đi, nói chính xác phải là Bạch Thiên Lâm người lãnh đạo tối cao của Bạch bang Bạch bang chủ.”

Triền Thất vừa nói xong thì xung quanh đột nhiên yên tĩnh, mọi người mở to hai mắt mà nhìn Thạch Lỗi, Bạch bang chủ? Bọn họ không nghe nhầm chứ, cậu ta không phải là Thạch đường chủ sao? Làm sao có thể biến thành Bạch bang chủ chứ?

“Từ lúc nào anh biết được thân phận của tôi, chuyện lần này cũng là do anh bày ra? Từ ngày hôm qua lúc mới bắt đầu tấn công Bạch bang liền biết được chuyện gì đã xảy ra sao?”

Bạch Thiên Lâm cũng không che giấu, bây giờ đã đến tình trạng này rồi, còn phải che giấu làm gì nữa, toàn bộ người của Bạch bang đều bị giết, cũng không còn cần thiết ở đây tiếp tục che giấu nữa.

“Từ lần đầu tiên cậu giành chiến thắng ở cuộc thi đấu súng thì tôi liền để ý đến cậu, thật sự hoài nghi cậu là lúc Triệu đường chủ chết, cậu biểu hiện rất bình tĩnh không giống với bình thường, mất đi sự trầm ổn vốn có. Về phần làm sao mà biết cậu là Bạch Thiên Lâm sao? Thật ra thì tôi cũng chỉ đoán như vậy thôi. Sau

khi có người giết Bạch An Huy thì tôi liền nghi ngờ người đó chính là Bạch Thiên Lâm, nhưng cũng không biết cậu chính là hắn, cho đến lúc hỏa thiêu Bạch bang thì người ở bên trong luôn luôn la lên là Bang chủ hãy trả thù cho bọn họ, thì vẻ mặt của cậu cũng đã thay đổi. Lúc người nhà của cậu kêu Lâm Nhi thì cậu thiếu chút nữa liền không nhận được đúng không, vào lúc này tôi mới khẳng định cậu chính là Bạch Thiên Lâm. Không nghĩ tới các Bang chủ của Bạch bang các người đều có sở thích đi đến bang khác mà ẩn nấp, trước kia Bạch Quang chính là như vậy, còn cậu, chẳng qua cậu thông minh hơn một chút so với hắn, có thể che giấu lâu như vậy mà cũng không bị phát hiện.”

Chuyện nếu đã nói ra, còn nếu hỏi thì Triển Thất nhất định sẽ trả lời.

“Người kia căn bản không phải là tôi, nếu như là tôi, anh cho rằng nhóm của anh có thể tìm ra sơ hở sao? Nếu không phải người đàn bà Lý Ngọc Tiên kia đột nhiên nhảy ra đoạt vị trí của tôi, tôi cũng không cần phải cố ý chạy một chuyến đến Thượng Hải, không nghĩ tới vẫn bị thất bại.”

Bạch Thiên Lâm vừa nói xong Triển Thất liền hiểu rồi, cô đã nói mà, bình thường cậu ta che dấu tốt như vậy, hơn nữa trầm ổn như vậy làm sao có thể bị lộ sơ hở lớn như vậy, hóa ra người giết chết Triệu đường chủ căn bản chính là một người chịu tội thay.

“Mặc kệ nói như thế nào, cậu cũng là nam tử hán, tôi sẽ để cho người toàn thân, tự mình giải quyết đi.”

“Cậu cho rằng cậu có thể dễ dàng mà bắt được tôi như vậy sao? Cậu nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ báo thù.”

Thạch Lỗi vừa nói xong lập tức biến mất ở trước mắt của triển Thất, sau đó trong đám người xuất hiện rất nhiều Bạch Thiên Lâm. Lúc này mọi người cũng kịp phản ứng, tất cả đều động thủ đi bắt hắn, nhưng là thật sự là quá nhiều, cũng chỉ có thể giết chết từng người một thôi.

“Tam đương gia, cuối cùng thì ai mới là cái tên Bang chủ chó má kia a?”

Qua hai tiếng đồng hồ giết chết hơn mười tên Bạch Thiên Lâm đột nhiên xuất hiện, sau đó lột mặt nạ trên mặt của mỗi người ra liền xuất hiện những khuôn mặt khác nhau, chưa từng có ai nhìn thấy được bộ dáng của Bạch Thiên Lâm, cho nên, ai cũng không biết bên trong mặt nạ thì ai mới là hắn, hay căn bản chính là không có.

“Không cần nhìn, cậu ta đã chạy, một nhóm nhỏ ở lại đây nhìn, còn lại theo tôi trở về.”

Triển Thất không nghĩ tới Bạch Thiên Lâm lại có thể biết nhẫn thuật của Nhật Bản, là do cậu ta bắt chước hay là do cậu ta căn bản chính là người Nhật Bản. Nếu như thật sự là người của bọn họ thì cô sẽ không thể bỏ qua, cho dù là hiện đại hay là bây giờ cô đều thống hận nhất và ghét nhất chính là lũ chó Nhật Bản kia.

“Như thế nào?”

“Bạch Thiên Lâm chạy thoát rồi, tất cả mọi người của Bạch bang đã chết cháy, tôi đã phái một nhóm anh em ở bên kia trông coi rồi, còn lại đều đã trở về, lần này chúng ta không ai tử vong.”

Bạch Thiên Lâm chạy thoát Triển Thất có một chút tiếc nuối, nhưng mặc kệ là nói như thế nào, không ai chết mà lại có thể diệt một bang phái thì đã rất hưng phấn rồi.

“Hắn rất thông thạo Dịch Dung Thuật, cho nên muốn bắt lại sẽ rất khó, bây giờ tôi tin tưởng hắn nhất định là đã đến bến Thượng Hải, sai này chúng ta còn có cơ hội để bắt hắn.”

“Tam đệ cũng ko cần phải nhớ cái con rùa con đó, trận đánh hôm nay nhị ca đánh rất hưng phấn nha, nhiều năm như vậy lần đầu tiên sáng khoái như vậy.”

“Đúng vậy đó, Thất Thất, anh không biết, hôm nay sau khi các người đi chúng tôi liền đi xung quanh tìm cửa vào của mật đạo, lần này may mà có Hắc Tử giúp đỡ, rất nhanh chúng ta đã tìm ra cửa vào của mật đạo. Sau đó các anh em mỗi người cầm trong tay hai trái đạn hơi cay và đạn khói rồi ngồi ôm cây đợi thỏ. Sau khi Bạch bang bên kia bị bốc cháy lên thì chúng tôi liền nhìn thấy một nhóm người chui ra ngoài từ mật đạo, lúc này hai trái đạn cũng đều ném vào bên trong, rất nhiều người không chịu nổi liền chạy ra ngoài, như vậy cứ đi ra một người thì giết chết một người, cửa mật đạo cũng bị lấp lại.”

Hôm nay kế sách của bọn họ là Triển Thất dẫn theo người đi đến Bạch bang, còn lại thì do Văn Nhân Mạc dẫn thêm mang vũ khí đi ra phía sau giết chết đám người của Bạch bang. Mưu kế của Bạch Thiên Lâm

chính là trước hết dẫn người của Diễm bang đi vào bệch trong Bạch bang rồi thì phóng hỏa, sau đó người của Bạch bang y hông qua mật đạo ở phía sau Diễm bang xuất hiện tiến hành giáp công hai mặt cho dù chặp cách cũng khó là thoát được.

Hôm nay Triển Thất trước hết dẫn người đến Bạch bang phóng hỏa, sau khi lửa cháy lên người của Bạch bang sẽ cho rằng đó là ám hiệu đã thành công, cho nên vội vã chui ra ngoài, không nghĩ đến Diễm bang lại có thể dẫn người đến canh phòng bên này.

Khi cửa bị thi thể chất đầy lấp lại thì bên trong mật đạo lại tràn đầy đạn khói và đạn hơi cay lúc đó họ chỉ có thể đi lại đường cũ chạy về Bạch bang, tính liều mạng với người của Diễm bang, như vậy thế nào cũng có một con đường sống, nhưng bọn họ không nghĩ tới cửa chính của Bạch bang cũng bị lấp lại, cho nên chỉ có thể bị chết cháy trong ngọn lửa vô tình.

Trận đánh này rất đẹp, tối hôm đó ngoại trừ những anh em còn bên ngoài ra thì ở bên ngoài Diễm bang liền tổ chức gặp mặt một lần, thắng lợi lần này Hắc Tử có công rất lớn, cho nên cậu được bổ nhiệm làm Đà chủ, lần này kích thích hơn rồi, rất nhiều người vội vã muốn đánh trận muốn lập công.

“Tiễn đường chủ, một ly rượu này là tôi kính cô, lần này có thể thắng lợi tốt đẹp như vậy không thể bỏ qua công lao của cô được.”

Mấy người Triển Thất bọn họ ngồi một bàn, trước mắt mọi người đều uống không ít rượu thì Thích Thiên đứng lên kính Tiễn Kỳ một ly rượu.

Bởi vì lần trước khi bị sờ thì mỗi lần Tiễn Kỳ nhìn thấy Thích Thiên là khuôn mặt liền thối, bây giờ vẫn như cũ nhìn thấy Thích Thiên đưa rượu đến cũng không nói chuyện.

“Như thế nào Tiễn đường chủ được thắng cấp rồi thì rất lợi hại sao.”

Triển Thất không biết hai người bọn họ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Văn Nhân Mạc cười giống như hồ ly thì liền đoán được hai người bọn họ nhất định có gian tình. Cho nên cô đương nhiên muốn tham gia vào, một người là chị em tốt, một người là nhị ca tôn kính, nếu là thật có thể như thế nào, ha ha

“Tôi uống nhiều quá đầu óc choáng váng, anh giúp tôi uống đi.”

Tiến Kỳ thấy tất cả mọi người đang nhìn cô thực sự không có biện pháp, cho nên liền tiếp nhận cầm ly rượu bỏ vào tay của Triển Thất để cho cô ấy uống. Triển Thất không có biện pháp chỉ có thể uống hết, nhưng vừa mới uống một ngụm đã bị Thích Thiên vội vã đánh rớt.

“Tôi đưa cho cô uống, cô không muốn uống cứ việc nói thẳng.”

Lần đầu tiên Triển Thất nhìn thấy Thích Thiên kích động như vậy, liếc mắt nhìn Văn Nhân Mạc một cái sau đó thành thật quay lại bên cạnh anh ngồi xuống, cô vẫn là nên ngồi xem thì tốt hơn.

“Chén rượu này tôi đã bỏ thuốc rồi, cô không dám uống sao.”

Sau khi Thích Thiên nói xong lại rót một ly rượu đưa cho Tiễn Kỳ, cũng không nhìn cô, nâng chén đặt ở trên bàn sau đó trở lại chỗ ngồi.

“Có cái gì không dám, nếu như không có bỏ thuốc vào, thì anh chính là do lão nương nuôi.”

Tiến Kỳ vừa nghe Thích Thiên nói như vậy lập tức uống hết ly rượu đó, nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy không được bình thường, ở bên trong cái này là gì a, toàn thân giống như bị thiêu đốt vậy.

86. Chương 76: Chương 76

87. Chương 76: Trầm Luân (h)

-> Tiễn Kỳ vừa nghe Thích Thiên nói như vậy lập tức uống hết ly rượu đó, nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy không được bình thường, ở bên trong này là gì a, cả người giống như bị thiêu đốt vậy.

“Mẹ nó chứ như thế nào mà đã vào mùa đông rồi còn nóng như vậy, rượu này đủ vị, mạnh ghê thật, chỉ là uống thoải mái, cho tôi một ly nữa.”

Sau khi Tiễn Kỳ uống xong một ly rượu này thì cảm thấy cả người đều phiêu rồi, nhưng cả người lại nóng như lửa, nhìn Thích Thiên trước mắt chỉ cảm thấy càng nhìn càng vừa mắt. Lúc đầu cô đã uống rất nhiều, bây giờ uống thêm một chén này vào thì đã thực sự say, lao đảo đi đến đoạt lấy nửa bình rượu còn lại trong tay của Thích Thiên.

“Cô uống nhiều rồi, đừng uống nữa, tôi đưa cô trở về.”

Thích Thiên cũng đã rất lạ, ném nửa bình rượu xuống nửa lời nửa kéo mà mang Tiễn Kỳ đi.

Dọc theo đường đi này cả người của Tiễn Kỳ gần như dán vào Thích Thiên, như là du khách đang ở giữa sa mạc đột nhiên nhìn thấy một cái hồ nước, muốn nhảy vào tắm rửa.

“Anh cho tôi uống cái rượu gì thế, nóng quá.”

Tiến Kỳ vừa nói vừa ôm Thích Thiên cọ qua cọ lại, đồng thời còn không ngừng lôi kéo quần áo trên người mình.

“Ừ.....Ừ.....Nóng quá!”

“Tôi đã nói là tôi bỏ thuốc mà, là chính cô muốn uống thôi.”

Thích Thiên thanh âm khàn khàn nói, nhìn Tiễn Kỳ lộn xộn cọ tới cọ lui trên người anh cuối cùng không khống chế được chính mình, trong cơ thể của anh cũng có một ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, ngọn lửa này thiêu đốt cả hai người bọn họ.

“Ừ.....Ừ.....”

Thích Thiên và Văn Nhân Mặc giống nhau chưa từng tiếp xúc qua phụ nữ, đây chính là lần đầu tiên. Tiễn Kỳ ngoại trừ Triển Thát là nữ giả nam ra thì cũng chưa từng có tiếp xúc với đàn ông, cho nên hai người bọn họ có thể suy nghĩ mà ở chung một chỗ.

Tiến Kỳ chỉ cảm thấy dựa vào trên người của Thích Thiên tương đối dễ chịu, cho nên không ngừng chui vào trong lòng ngực của anh. Mà Thích Thiên chỉ có thể dựa vào bản năng mà không ngừng gặm cắn cô, sau khi tìm được nguồn lạnh cô cũng gặm cắn lại anh.

Không biết qua bao lâu Thích Thiên mới tìm được cố, đưa lưỡi đi vào thăm dò trong miệng của cô, không ngừng mút.

Bởi vì Thích Thiên không có nắm giữ tốt độ mạnh yếu làm đau Tiễn Kỳ, làm hại cô trốn về phía sau, nhưng độ nóng trên cơ thể lại làm cho cô một lần nữa sát lại anh. Lúc này đây anh không để cho cô có cơ hội trốn đi, cạy mở hàm răng của cô rồi nhanh chóng xông vào chiếm lấy. Khi nếm thử được sự ngọt ngào của cô anh lại khó có thể kiềm lòng nổi, gắt gao chế trụ cô, một bàn tay ôm cô, một bàn tay duỗi vào trong quần áo của cô.

Quần áo của Tiễn Kỳ đã thoát bảy tám phần rồi, bây giờ bị Thích Thiên lôi kéo thì quần áo trên người cô cũng không còn, bây giờ trong lòng không còn xấu hổ gì nữa, chỉ cảm thấy rất lạnh dễ chịu như thế, ở trong thân thể giống như là có một đốm lửa vậy, càng muốn mát hơn.

Đối với đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ không có mặc quần áo mà nói, thị giác bị kích thích còn có khát vọng trên cơ thể đều có thể để cho đàn ông biến thành dã thú.

Thích Thiên bình thường rất lịch sự nhã nhặn bây giờ cũng lộ ra thú tính, lập tức vác Tiễn Kỳ lên trên vai đi đến bên giường ném cô lên đó, đồng thời cũng cởi hết quần áo gò bó trên người trước đó đã bị cô lôi kéo chỉ còn phân nửa ra rồi lập tứ đè lên. (Lời của edit: Ta không biết gì đâu nha T.T)

Sau khi Thích Thiên mang Tiễn Kỳ đi thì Triển Thất cầm lấy nửa bình rượu kia lên ngửi thử đầu tiên là hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó là nghi ngờ. Bên trong bình rượu này vẫn còn lại mùi thuốc, người khác không ngửi thấy, nhưng có biết, đây chính là thuốc kích thích, Thích Thiên không giống như là loại người tiểu nhân ham mê rượu và gái đẹp nha, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy.

“Lão đại, đây là sao?”

“Sau này sẽ nói với em, tóm lại em phải tin tưởng Thích Thiên không phải là loại người tùy tiện làm ẩu, cậu ấy làm việc sẽ có chừng mực.”

Nghe Văn Nhân Mạc nói như vậy Triển Thất chỉ biết cô nhất định là bỏ lỡ cái gì rồi, mà Văn Nhân Mạc biết nhưng lại không cho cô, xem ra cô cần phải nói chuyện thật tốt một chút quy củ với anh.

“Anh mang em đi ra ngoài một chút đi.”

Văn Nhân Mạc nhìn Triển Thất cười xấu xa nhưng vẫn đi theo, cho dù anh không đi theo cũng không cản được cô, còn không bằng đi theo tốt hơn.

“Như vậy không tốt nha?”

“Sợ cái gì, cũng không phải là lần đầu tiên, lần trước anh không phải còn xem vô cùng thoải mái sao.”

Bây giờ chỗ mà hai người bọn họ đang đứng chính là trên cái cây trước phòng của Tiễn Kỳ góc độ vừa vặn có thể nhìn thấy hết tất cả trong phòng. Lần trước hai người bọn họ cũng là ở trên thân cây này mà nhìn vào phòng đối diện của Bạch Quang và Lý đường chủ, không nghĩ tới đối lại góc độ khác vẫn như cũ đầy vườn sắc xuân nha.

Triển Thất âm thầm nghĩ trong lòng “Về sau nhất định phải thường xuyên đến cái cây này ngồi một chút nha.”

“Làm sao lại ngốc như vậy, cần cái gì mà cần, trực tiếp cởi quần áo không phải là xong rồi sao.”

Khi nhìn đến Thích Thiên và Tiễn Kỳ đang cắn nhau Triển Thất hận không thể tiến lên dạy cho hai người đó nên làm như thế nào, Văn Nhân Mạc đầu đầy hắc tuyến lập tức kéo lại cô gái nhỏ đang nóng lòng muốn thử, nếu để cho Thích Thiên biết hai người bọn họ ngồi ở đây rình coi thì sau này còn làm người thế nào nha.

“Con nhóc này đáng người không tệ, lớn lên thật tốt, thật tiện nghi cho Thích Thiên rồi.”

Khi nhìn đến Tiễn Kỳ bị cởi quần áo cô lại bắt đầu tán thưởng, như thể giống như là muốn hóa thân thành sói vậy.

“Không được nhìn.”

Sau khi quần áo của Tiễn Kỳ bị cởi ra Văn Nhân Mạc cũng không có nhìn, trong mắt của anh chỉ có một người phụ nữ trước mắt này. Lúc nghe được Triển Thất nói đáng người của Tiễn Kỳ anh lập tức nghĩ đến Thích Thiên chẳng phải là cũng đã cởi quần áo sao, sau đó lập tức che mắt của cô lại.

Thất cũng không muốn so đo với anh, cô biết dưới tình huống như vậy mà nói với anh cũng như không, hơn nữa cô xem người lạ thì tạm được, còn người thân thiết này thì thật đúng là không có ý tốt. Không nhìn thì sẽ không nhìn, nhưng nghe một chút âm thanh để đánh giá nhận định một chút đang làm đến bước nào rồi thì được đi.

“Ừ.....Tốt.... .. Thật thoải mái.... ..”

“A.....Ân.... ..”

Không lâu sau đó ở bên trong liên truyền tới từng trận âm thanh làm cho người ta xấu hổ tim đập nhanh, Triển Thất thì không có việc gì, nhưng này lại khổ cho Văn Nhân Mạc. Vốn dĩ là anh đã cố gắng cực lực

kiềm chế chính mình, bây giờ thế nhưng có được, ôm người phụ nữ mà mình thương yêu trong lòng, nghe người anh em của mình đang ở trên người phụ nữ đây chính là cực hình lớn nhất trên đời.

“Nếu không thì để em giúp anh một chút.”

Triển Thất ngồi ở trong lòng của Văn Nhân Mạc, đột nhiên có gì đó nhô lên một chút, có kinh nghiệm của hai lần trước cô lập tức biết được đó là cái gì. Nhìn sắc mặt của Văn Nhân Mạc biến thành màu đen cũng không dám cử động một chút Triển Thất cũng hiểu được có chút áy náy, cái này đối với anh mà nói có hơi độc ác nha.

“Không cần.”

Sau khi Văn Nhân Mạc cắn răng nặng ra hai chữ này xong liền ôm Triển Thất đi trở về, nếu còn đợi ở bên trong này nữa mạch máu của anh sẽ bị nổ tung mất, bây giờ anh đột nhiên rất hâm mộ Thích Thiên a.

“Anh đi đâu vậy?”

Sau khi trở lại trong phòng thì Văn Nhân Mạc buông Triển Thất xuống rồi đi ra ngoài, Triển Thất biết anh muốn đi đâu, cho nên gọi anh lại. Bọn họ đã yêu nhau cũng không cần nhất định phải đợi cho đến đêm thành hôn, cô là một người hiện đại thì có gì không chấp nhận được.

“Em.”

“Làm sao vậy, không muốn sao.”

Triển Thất kéo Văn Nhân Mạc trở về, lập tức đẩy anh ngã lên giường sau đó liền ngồi lên.

“Em đây đây là đang chơi với lửa đó.”

“Em muốn*** không được sao.”

“Thật sự là có thể sao.”

“Ngô....”

Mọi lời nói đều bị chặn lại, bây giờ hai người bọn họ ở trên phương diện hôn mê có thể nói là rất thành thạo. Lúc này đây là do Triển Thất chủ động, cô nói, cho dù là lần đầu tiên xô cũng muốn ở phía trên. Văn Nhân Mạc tùy ý để cô hôn lúc cô muốn rời khỏi thì mới bắt đầu đáp lại, bàn tay to nắm lấy lưng của cô, giữ cô đang nhiệt tình ở trên người anh quay lại.

Khi Triển Thất đã sắp không thở nổi nữa Văn Nhân Mạc mới rời khỏi môi của cô.

“Anh hỏi em một lần nữa, thật sự có thể chứ?”

Triển Thất rõ ràng cảm giác được khát vọng của anh, người đàn ông này vào lúc này còn có thể nghĩ tới cô có muốn hay không nữa chứ. Lập tức liền dùng hành động để nói cho anh biết đáp án.

“Xoạt...Xoạt...”

Một tay cầm lấy quần áo trên người của anh xé để lộ ra cơ thể hoàn mỹ của anh, mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy vóc người của anh, nhưng mỗi một lần đều khiến cho Triển Thất ngạc nhiên, cái này thật sự là tạo hóa ban ơn nha.

“Đừng nhúc nhích, để cho em đến phục vụ anh.”

Có loại kích thích như vậy Văn Nhân Mạc cũng không thể giả bộ nổi nữa, lập tức động thân muốn đem Triển Thất đặt ở dưới thân, nhưng lại bị Triển Thất đè xuống.

Nhìn Triển Thất đang ở trên người mình cười giống như yêu tinh thì tim và cơ thể đều đã tràn ngập khát vọng, chờ mong hành động kế tiếp của cô.

Áo của anh bị cô xé nát, sau đó cúi người xuống hôn lên môi của anh, chẳng qua chỉ là khẽ cắn cũng không kéo dài hôn này tê mê, sau đó từ trên cổ một đường hôn xuống phía dưới, khi đụng phải quần áo còn sót lại thì cắn thật từng li từng tí dùng răng giúp hấn xới đi quần.

Hơi thở ẩm áp phun lên phía trên tiểu Văn Nhân Mạc làm cho Văn Nhân Mạc hít vào một ngụm khí lạnh, cả người cũng bắt đầu run run, con mẹ nó, loại cảm giác này thật kích thích.

Triển Thất cũng không có vội vã cởi xuống một món vật che chắn cuối cùng trên người anh, mà là không ngừng thổi hơi về phía anh.

“Muốn sao?”

“Ừ.”

Lúc này còn giả bộ tiếp nữa thì chính là Tôn Tử, hai người cũng như vậy rồi còn có cái gì xấu hổ ngược ngừng nữa, cho nên đã tự trả lời trong lòng, đồng thời càng muốn khát vọng nhiều hơn, cứ ở đây hành hạ như vậy nữa anh cũng thật muốn chết rồi.

“Cầu em.”

“Em?”

Văn Nhân Mạc thật là hết chỗ nói rồi, cái này không phải là đàn ông nói với phụ nữ sao? Như thế nào hôm nay đều ngược lại? Đàn ông không phát uy thì thật sự xem anh là mèo bệnh sao, lập tức không còn quần Triển Thất đang muốn đùa cái gì nữa, chỉ biết là bây giờ anh muốn nắm giữ quyền chủ động.

Sức lực của anh lớn hơn so với Triển Thất, thoáng cái đè lên cô, cũng bắt chước cô nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, sau đó một phen xé quần áo của cô để lộ ra cơ thể làm cho anh kích động không thôi.

“Em thật đẹp.”

Bây giờ tóc của cô xỏa ra, quần áo cũng cởi ra hết, là dáng vẻ của cô gái nhỏ, bây giờ bộ dáng khác xa so với bộ dáng tuần lãng khi cô giả trai, mà là vẻ đẹp mềm mại, hơn nữa làm loại chuyện này lại khiến cho Văn Nhân Mạc mê muội.

Bàn tay to từ ở trên mặt của cô nhẹ nhàng trượt xuống cũng không có dừng lại, sau đó cởi ra hết số quần áo còn lại của cô. Triển Thất dứt khoát tùy ý anh muốn làm gì thì làm, mà anh cho dù là đang khó chịu cũng sẽ không nhẫn tâm tổn thương cô, giờ phút này anh rất dịu dàng.

Anh lại hôn cô lần nữa, sau đó dời xuống phía dưới một chút, cuối cùng dừng lại ở bên dưới xương quai xanh không ngừng hôn lên. Trong khoảng thời gian này dưới sự trợ giúp của anh nơi này đã trở mã rất tốt, bây giờ anh hôn lên đã rất có cảm giác, sau đó tay của anh cũng không có rảnh rỗi, bắt lấy nụ hoa ở bên kia xoa nhẹ.

”Ân.... ...”

Triển Thất có một chút cảm giác, giống như là uống mấy cân rượu cả người nóng ran, lúc này cả trái tim cũng say. Nhìn bộ dạng này của cô Văn Nhân Mạc cố ý nơi đang hôn khê cắn một chút, loại cảm giác này khiến cho Triển Thất bắt đầu run rẩy, không tự chủ được mà phát ra âm thanh.

Sau khi anh hôn khắp cả người của cô thì mới chịu ngừng lại, thâm tình nhìn cô: “Thất, từ nay về sau em cũng chỉ có thể là người của anh.” Lập tức liền trở nên điên cuồng.

“Ân.....”

Loại cảm giác này rất kỳ quái, làm cho nàng có chút sợ hãi đồng thời lại rất mong đợi, lúc này Văn Nhân Mạc cũng là hoàn toàn xa lạ, giống như là muốn đem cô nuốt vào trong bụng vậy. Văn Nhân Mạc một phen kéo một tầng trời buộc cuối cùng trên người hung hăng đặt ở trên người cô, sau đó không ngừng hôn lên môi cô.

Sau khi cảm giác được Triển Thất có phản ứng thì anh lại càng trở nên điên cuồng, một tay vẫn dừng lại ở trên mặt cô một bàn tay khác lại giống như hạ lưu, dừng lại ở nơi mà tiểu Văn Nhân Mạc sắp đến gần mới dừng lại rồi đè xuống.

“Ân.... Ân....”

Triển Thất đã không nhin nổi, phản ứng của cô càng thêm kích thích đến Văn Nhân Mạc. Lúc này anh muốn nổ tung rồi, muốn trực tiếp đi vào, nhưng là đột nhiên nghĩ đến cô sẽ có thể rất đau cho nên chỉ có thể dụ dằng một chút.

Tất cả vẫn còn tiếp tục, Triển Thất từ từ cảm thấy trống rỗng, muốn lấp đầy cái gì đó vào,, cho nên mới bắt đầu tìm kiếm.

Cảm nhận được mong muốn của Triển Thất Văn Nhân Mạc cũng không hề do dự phối hợp với cô, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên của anh nha. Ở thời điểm quan trọng như vậy anh lại trở nên căng thẳng, thử hơn nữa ngày cũng không tìm được cửa vào (Khụ khụ cửa vào là gì mấy nàng tự YY ak), trên đầu cũng chảy mồ hôi như mưa rồi.

Triển Thất cũng không nói, biết là anh giữ gìn nhưng là không thể giữ gìn như vậy đi, cuối cùng nhìn thấy anh muốn bùng nổ chỉ có thể giúp đỡ anh tìm kiếm một chút. Sau khi có Triển Thất trợ giúp Văn Nhân Mạc mới tìm được vị trí, sau đó anh giới thiệu cho cô làm quen với tiểu Văn Nhân Mạc vẫn luôn ngủ đông, để cho bọn họ hiểu rõ nhau.

“A ——”

Đột nhiên đi vào khiến cho Triển Thất không nhin được kêu lên, lúc này rõ ràng nghe thấy được Tiễn Kỳ có vẻ rất thoải mái ma, vì sao đến lượt cô lại đau như vậy, cô không biết là, Tiễn Kỳ như vậy là do bị thuốc khống chế, nên hoàn toàn quên mất.

“Chịu đựng một chút, anh xem trong sách nói rất nhanh sẽ tốt lên.”

Nhìn thấy Triển Thất đau như vậy Văn Nhân Mạc cũng không dám cử động ngừng lại an ủi cô.

“Lần sau chúng ta làm được được không.” Thật con mẹ nó đau quá, Triển Thất cảm giác được cô giống như sắp bị bóp đôi ra vậy, tất cả mọi người nói lần thứ hai sẽ không đau nữa, cho nên lúc này đây có thể quên đi hay không a.

“Anh thật sự không nhin được, em chịu đựng một chút nữa sẽ không đau mà.” Bây giờ Triển Thất có nói cái gì cũng không có ích, Văn Nhân Mạc chỉ có thể làm hết sức thả nhẹ động tác rút ra đưa vào một chút mà bắt đầu luật động.....

Loại cảm giác xiết chặt này làm cho Văn Nhân Mạc rất thoải mái, nhìn thấy Triển Thất ở dưới thân vô cùng đau đớn thì chỉ có thể tiếp tục dụ dằng hôn lên môi cô, hi vọng cô có thể thoải mái với anh.

Từ từ Triển Thất cảm thấy đã đau đến chết lặng, đã không còn đau giống như lúc mới bắt đầu, ngược lại có một loại khoái cảm. Rất nhanh cô liền cảm giác được một sự tuyệt vời mà không thể nói nên nói, làm cho cô càng muốn nhiều hơn.....

“Nhanh.... Nhanh lên một chút.... ...”

Lúc này nhìn thấy Triển Thất như vậy lông mày của Văn Nhân Mạc mới giãn ra, lập tức liền nghe theo lời của cô luật động nhanh hơn. Một hồi nhanh chóng qua đi hai người bọn họ cùng nhau đi đến Thiên đường.

88. Chương 77: Chương 77

89. Chương 77: Người Nào Trên Người Nào Dưới?

—> Sau khi hai người cùng nhau lên đỉnh nhưng Văn Nhân Mạc còn chưa thỏa mãn, đã tích tụ hơn hai mươi năm anh hận không được lập tức bồi thường lại tất cả.

Nhưng dù sao Triển Thất cũng là lần đầu tiên, làm một lần như thế đã là cực hạn, nếu bây giờ muốn nữa cô sẽ không chịu nổi. Vốn định đẩy Văn Nhân Mạc xuống nhưng hiện tại người đàn ông này tình trùng đã

lên óc rồi, đầu còn quẩn nhiều nữa, cho nên đòi hỏi một lần rồi một lần, cho đến khi Triển Thất hôn mê bất tỉnh mới dừng lại.

Ngày thứ hai, lúc Triển Thất tỉnh lại thì đã chạng vang tối, vừa mới ngồi dậy cảm giác giống như bị một chiếc xe cán lên người, xương cốt nát hết.

“Ni Mã, lão nương tình nguyện đánh một trận với anh cũng không muốn làm chuyện này nữa, thật mẹ anh mệt chết.”

Bởi vì ngồi dậy quá đau nên Triển Thất chỉ có thể nằm lại xuống giường, nghĩ lại chuyện tối qua không khỏi xấu hổ. Bây giờ Văn Nhân Mạc không có ở đây, nếu anh còn ở đây, cô muốn đánh đlqđm một trận cho hả giận, giờ thì tốt rồi, cô trở thành hoàng hoa đại khuê nữ cổng trước không ra, cổng sau không đến rồi.

“Anh thật *** rồi, nếu hôm nay lão nương không giết chết anh tôi không mang họ Tiền.”

“Tôi đã nói ly rượu cô uống đã bị người khác bỏ thuốc rồi, là cô tự mình muốn uống mà.”

“Vậy thì sao lại hạ loại thuốc này cho lão nương hả? Cái người lưu manh sắc quỷ này mau chạy đến đây cho tôi giết để chuộc tội.”

“Không nên ép tôi động thủ, bây giờ cô đã là nữ nhân của tôi, nhưng nếu cô không biết tốt xấu đừng trách tôi không khách khí.”

Triển Thất mới vừa cảm thấy nhàm chán thì bên ngoài truyền đến tiết mục Tiễn Kỳ đuổi giết Thích Thiên, cô thể nhưng quên mất chuyện này rồi.

“Tiễn đường chủ xin bớt giận, cô làm thế là mưu sát chồng đó.”

“Đúng vậy nha, nhị bang chủ của chúng tôi văn thao vũ lược, tướng mạo anh tuấn, không biết có bao nhiêu cô nương muốn gả đây, cô ngủ với anh ấy là phúc khí của cô, làm sao cô còn muốn giết anh ấy chứ?”

...

Bắt đầu từ xế chiều, hai người bọn họ đã náo loạn đến giờ, Tiễn Kỳ vẫn xách cây đao đuổi Thích Thiên chạy khắp Diễm bang. Cô vốn không phải là đối thủ của Thích Thiên, lại thêm bản thân cả đêm mệt nhọc, thể lực còn chưa hồi phục cho nên càng không phải là đối thủ của Thích Thiên.

“Các anh nói rất đúng, tôi không thể giết anh ta, tôi là muốn thiên anh ta, rồi sau đó còn muốn hành hạ anh ta một chút nữa.”

Tiến Kỳ cười lạnh nói với Thích Thiên, sau khi nghe vậy lông mày Thích Thiên chau lại một chút, không ngờ người phụ nữ này lại phản ứng lớn như vậy. Chỉ nhớ tối hôm qua ** cả đêm thì cười, trong đầu anh đều là hình bóng cô mềm mại dưới thân anh, cảm giác thật hạnh phúc không diễn tả được.

Mọi người xung quanh đặc biệt là những người từ Tiễn bang đến nghe được những lời Tiễn Kỳ nói cũng cảm thấy lạnh lẽo. Tuy nhiên, cái người bị nói kia thể nhưng lại không phản ứng chút nào còn bật cười, hai người quả nhiên là tuyệt phối, cũng khác loại như bọn họ.

“Mẹ nó, anh cười cái rắm, anh cái lão dâm tặc...”

Thật sự Triển Thất nghe không nổi nữa, cứ tiếp tục như vậy thua thiệt nhất định là Tiễn Kỳ, cho nên liền cho người gọi Tiễn Kỳ vào phòng.

“Tiễn đường chủ, tam bang chủ có chuyện tìm cô.”

Tiến Kỳ vừa nghe Triển Thất gọi cô thì càng phát hỏa lớn hơn: “Anh ta dám để lão nương bị ăn hiếp không tự đlqđđến đây giải thích nhận tội mà còn cho hạ nhân gọi tôi, tôi trước đánh chết tên sắc ma kia rồi tìm anh tính sổ sau, xem anh giải thích như thế nào?”

Tiến Kỳ trừng mắt nhìn Thích Thiên rồi mới đi đến phòng Triển Thất, Thích Thiên thấy Tiễn Kỳ đi mới thở dài một hơi, trong lòng âm thầm cảm thán: “Tam đệ, tôi đây cũng vì cậu và đại ca mà làm vật hi sinh, cậu phải giúp tôi thu phục người phụ nữ dữ dằn này đó.”

“Khốn kiếp, anh đi ra cho tôi, thế nhưng nhìn lão nương bị tên khốn kia ức hiếp, thiết thời cho tôi xem anh là bằng hữu tốt nhất.”

Bây giờ, Triển Thất và Văn Nhân Mặc ở cùng một chỗ, nơi này nếu không có người gọi đến thì sẽ không có người dám tự tiện đi vào. Cho nên một đường đi thẳng vẫn không ngừng la hét, dù sao cũng không có ai nghe được, nhưng khi vào phòng lại thấy khuôn mặt khổ sở của Triển Thất đang nằm trên giường thì ngây ngẩn cả người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Trước tới ngồi xuống nghỉ một chút đi, giăng co cả một đêm rồi một buổi chiều nữa mà cô không mệt sao?”

Khi Triển Thất nói vậy Tiễn Kỳ mới cảm thấy mệt mỏi, cô tỉnh lại sớm hơn so với Triển Thất, sau buổi trưa một chút đã thức dậy. Sau khi tỉnh lại thì thấy Thích Thiên nằm bên cạnh không có mặc quần áo đang ôm cô ngủ, cô hoảng hồn bật dậy vạch chăn ra thì cũng phát hiện bản thân cô cũng không có mặc quần áo. Mà tay của người đàn ông không được chết tử tế kia còn đặt lên ngực cô, còn nhẹ nhàng cầm lấy nữa.

Khi phát hiện ra thì cô vừa thẹn vừa tức, hận không thể dùng một đao chém chết anh ta, nhưng trước khi cô muốn làm gì thì trước hết phải mặc quần áo vào. Nhưng khi cô vừa khẽ nhúc nhích thì lập tức Thích Thiên đã cảm giác được, sau đó còn dùng sức ôm cô thật chặt. Không những vậy, khi anh ta dùng sức ôm cô thì trên cơ thể anh ta lại có phản ứng, còn không khống chế được mà rên lên một tiếng, và ngay lập tức cô liền phát hiện một vật nào đó đặt trên chân cô đột nhiên tăng nhiệt độ...

Hiện tại hai người bọn họ không mặc quần áo còn ôm nhau, nếu không thấy thì thôi thế nhưng khi nhìn thấy, cái vật đó thật sự dọa hỏng cô rồi, không nói hai lời lập tức một cước liền đạp người đàn ông đang trong mộng đẹp lăn xuống đất. Sau đó khi hai người mặc quần áo tử tế xong, cô tìm một thanh khảm đao đuổi theo anh chạy khắp Diêm bang cho đến khi Triển Thất gọi cô vào phòng.

Lúc này tinh thần cô vừa buông lỏng thì cảm thấy một bộ vị nào đó ở phía dưới đau thấu xương, thân thể cũng suy yếu vô lực, nên cô khổ sở đặt mông ngồi xuống ghế rồi ai oán nhìn Triển Thất.

Giống như lời Triển Thất đã nói, bây giờ cô không có đau chết, nhưng so với buổi tối hôm qua, cả cơ thể đều đau nhức, mà lúc này bản thân Tiễn Kỳ vì quá tức giận quá mà không để ý.

“Nói đi, hai người các cô thế nào lại ở kết hợp chung một chỗ? Thích Thiên không phải là tên háo sắc, cũng sẽ không ham sắc đẹp, làm sao sẽ xuống tay với cô được?”

Triển Thất có chết cũng không tin Thích Thiên vừa thấy đã yêu nhưng sau đó lại hạ thuốc cho cô ấy, nhất định có chuyện gì đó mà cô không biết.

Nghe Triển Thất hỏi vậy Tiễn Kỳ cũng mê man không hiểu, hai người bọn họ cũng không có tiếp xúc nhiều, trừ bỏ cái lần bị vô tình đụng chạm vào ngực kia. Chẳng lẽ là vì lần đó khiến cho người đàn ông kia cảm thấy có trách nhiệm nên mới ra tay mạnh với cô?

Nhìn Tiễn Kỳ như lâm vào mê vọng thì Triển Thất cũng tò mò, xem ra phải hỏi Văn Nhân Mặc mới được, tên đàn ông đáng chết kia cũng không biết đi nơi nào, cho đến bây giờ cũng không có thấy mặt.

“Không cần đổi đề tài, cô còn chưa nói cho tôi biết sao không có đi cứu tôi, hai người cô và Long Mai thế nhưng trơ mắt nhìn tôi... tôi cảm thấy nhất định là hai người các cô núp ở một chỗ hẻo lánh nào đó xem tôi bị tên cầm thú kia hại.”

Càng nói Tiễn Kỳ càng cảm thấy uất ức, càng nói càng cảm thấy những gì cô nói thật đúng, khi cô đang bị ddldd XXOO thì hai người phụ nữ này núp ở góc nào đó nhìn, nghĩ như vậy nước mắt cũng không kiềm được chảy dài ra, cô có cường hãn thế nào thì cũng chỉ là phụ nữ, gặp phải loại chuyện như vậy khó tránh khỏi ghen ngào nước mắt.

“Cô đừng khóc nữa, tôi không phải không đi cứu cô mà là không thể đi được, bởi vì tôi cũng bị như cô vậy.”

Thật sự Triển Thất không biết làm sao để an ủi cô ấy, khi thấy Tiễn Kỳ khóc thì lập tức nóng nảy, không biết giải thích như thế nào thì cô ấy mới không khóc nữa. Cô thế nếu thời gian quay ngược trở lại, cô nhất định sẽ đi xem náo nhiệt, như vậy bây giờ cũng không nằm trên giường chịu tội thế này.

“Đúng rồi, còn cô bị sao vậy? Bị ốm hả? Thế nào lại vẫn nằm trên giường thế kia?”

Sau khi nghe Triễn Thất nói, Tiễn Kỳ mới phát hiện cô vào phòng lâu như vậy nhưng Triễn Thất vẫn cứ nằm yên trên giường, lúc vào đã phát hiện có gì không đúng, nhưng tức giận quá muốn phát tiết não loạn nên quên mất.

“Tôi không phải đã nói rồi sao, cũng bị giống như cô.”

Triễn Thất thật muốn hôn mê luôn, rốt cuộc cô còn muốn để tôi phải nói rõ ra sao, chẳng lẽ nói thẳng tới hôm qua cô có ý định quyến rũ Văn Nhân Mạc nhưng cuối cùng bị Văn Nhân Mạc nổi lên thú tính hại cô đến giờ không xuống giường được.

“A...”

Đột nhiên Tiễn Kỳ vạch cái chăn trên người Triễn Thất ra, thấy Triễn Thất mặc bộ đồ ngủ mỏng xuyên thấu, nên thấy rõ cả người đầy những vết hôn xanh tím thì kinh hãi kêu to lên.

“Câm miệng, kêu la cái gì, hiện tại đã biết tại sao lão nương không có đi cứu cô rồi chứ?”

“Cô thế nhưng cũng bị Văn Nhân Mạc cưỡng bạo? Nói xem rốt cuộc thì ai ở trên ai ở dưới?”

Giống như phát hiện một bí mật động trời, Tiễn Kỳ hưng phấn hỏi Triễn Thất, hoàn toàn quên mất lúc này lòng cô tràn đầy uất ức.

“Khi bắt đầu thì tôi ở trên nhưng sau đó liền bị anh ta đè xuống.”

Nghĩ đến chuyện này Triễn Thất cảm thấy rất tiếc nuối, nếu kiên trì thêm chút nữa thì có lẽ cô nắm phần chủ đạo rồi.

“Ha ha ha ha, như vậy mới làm tôi thấy công bằng một chút, mẹ nó chứ, hôm nay lão tử vì chuyện này rồi rầm suốt một ngày, cô không biết phải không, khi còn bé, mẹ tôi nói, lần đầu tiên người nào ở trên thì có thể đè ép đối phương cả đời. Lần đầu tiên của mẹ và cha tôi chính là mẹ tôi áp đảo cha tôi, sau đó cha liền bị mẹ đè ép cả đời. Tối hôm qua, tôi thế nhưng bị tên khốn kia đè xuống, về sau tôi phải làm thế nào đây, tôi nghĩ không lẽ cả đời sẽ phải bị anh ta áp đảo sao, tôi không thể chấp nhận như thế được.”

Nghe Tiễn Kỳ nói, Triễn Thất triệt để không biết nói gì, cả ngày nay cô rối rắm chính là vì chuyện này hả? Nhưng mẹ cô cũng thật hung hãn nha, thế nhưng lại nói cho con gái chuyện này, có thể tưởng tượng ra được cả đời Tiễn bang chủ là bị áp đảo như thế nào.

“Ai nói lần đầu tiên bị áp sẽ áp cả đời, ở phương diện này mặc kệ như thế nào đều phụ thuộc vào ý muốn của cô, lúc cô chân thật yêu anh ấy mới là đẹp nhất. Tôi tin tưởng Thích Thiên thích cô là vì cô là cô, hơn nữa có phải thật sự là vì chuyện này mà lần sau cô không áp đảo được anh ấy đâu?”

Sau khi Triễn Thất nói xong, tâm tình Tiễn Kỳ sáng sủa hơn nhiều, thật ra thì hiện tại nổi tức giận cũng tiêu biến mất, người đàn ông kia cô cũng không ghét, nhưng chuyện sau này cứ thuận theo tự nhiên đi, chỉ là sau khi trở về, cô nhất định phải áp đảo anh ta một lần.

“Triễn Thất, vóc người của cô thật không tệ nha, Văn Nhân bang chủ đợi lâu như vậy mới ăn cô, tôi thật sự bội phục anh ta. Tôi muốn anh ta sớm đè cô dưới thân để hảo hảo mà giày xéo.”

Tiến Kỳ suy nghĩ rất hào phóng, nghĩ sao thì nói vậy, vóc người Triễn Thất quả thật rất hoàn mỹ, eo thon không đủ một nắm tay, đùi đẹp thon dài bần chắc, còn phong doanh thì không lớn không nhỏ, thật là một báu vật nhân gian nha.

Triễn Thất triệt để im lặng,ddlqd cô vốn còn tưởng rằng cô ấy sẽ phải đau lòng một thời gian nữa, không ngờ người ta chỉ rối rắm vấn đề là người nào ở trên người nào ở dưới, đối với chuyện bị đè ép hoàn toàn không quan tâm nữa, xem ra trong lòng cô ấy vẫn có Thích Thiên.

Hai người bát quái thêm mấy câu, cuối cùng Tiễn Kỳ cũng mệt mỏi nên trở về đi ngủ, chờ ngủ đủ lấy lại thể lực cơ thể rồi mới có sức chiến đấu. Mặc dù sau khi nói chuyện với Triễn Thất thì tâm tình tốt hơn nhiều, nhưng cô vẫn còn rối rắm về vấn đề người nào trên người nào dưới, lần đầu tiên là cô bị hạ được nên không tính, lần sau nhất định cô phải là người ở trên. Không biết nếu Thích Thiên biết suy nghĩ bây giờ của cô thì không biết nên khóc hay nên cười.

Sau khi Tiễn Kỳ đi, phải hết một ngày thì rốt cuộc Văn Nhân Mạc mới trở lại, Triển Thất thấy vậy cũng không cho anh sắc mặt tốt. Tối ngày hôm qua, cô thể nhưng cầu xin anh, thể mà anh không những không buông tha còn không chú ý cô suy yếu phản đối mà dùng sức mạnh cưỡng hành cô, tuyệt đối không thể tha thứ, lại thêm khi cô tỉnh lại thì vô cớ biến mất, tội càng nặng thêm nên quyết không thể dễ dàng tha thứ cho anh.

Văn Nhân Mạc nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Triển Thất chỉ cười nhẹ, anh biết lúc này mà dễ dàng cô chính là thêm dầu vào lửa, cho nên cũng không nói chuyện mà trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, một tay vén chăn lên, một tay khác xé đi tầng áo ngủ thật mỏng trên người cô...

90. Chương 78: Chương 78

91. Chương 78: Thẳng Thắn Nói Rõ Thân Phận

-> “Văn Nhân Mạc anh muốn làm gì.”

Vừa nhìn thấy Văn Nhân Mạc tháo bỏ áo ngủ duy nhất trên người cô ra thì Triển Thất cũng không nhận được bây giờ cô đang đau đến nỗi muốn giết người, nếu còn làm thêm một lần nữa thì cô sẽ ngủm mất. Thật không biết tại sao Tiễn Kỳ lại không có chuyện gì, còn cô lại bị thống.

“Em thật đẹp.”

Buổi sáng mặc dù mặc quần áo cho cô lúc cô chưa tỉnh ngủ, đã nhìn qua một lần vẻ đẹp của cô, nhưng vẫn lại kinh ngạc, xem ra để cho cô ấy mặc quần áo đàn ông tuyệt đối là một lựa chọn sáng suốt.

“Qua đây, anh ta chỉ là muốn bôi thuốc cho em, em bị thương.”

Nhìn cô gái nhỏ một lần nữa rút cả người vào bên trong chăn Văn Nhân Mạc chỉ có thể buồn cười mà dễ dàng nói, anh thoát nhìn có chỗ nào không vừa lòng sao.

“Bị thương?”

Triển Thất không biết cô bị thương chỗ nào, ngoại trừ nửa thân dưới còn đang đau không thể chịu đựng được ra còn những chỗ khác đều khỏe lắm mà.

“Thật xin lỗi, tôi qua anh thật sự không khống chế nổi.”

“Biết là tốt rồi, một tháng sau không được bước vào phòng của em.”

“Được, trước hết thoa thuốc đi.”

Triển Thất nói lời này là cố ý muốn chọc giận anh, không nghĩ tới anh lại có thể đồng ý, nhìn anh nghiêm túc như vậy, cuối cùng là xảy ra chuyện gì. Triển Thất hoàn toàn không có phát hiện ra lúc cô đang nghi ngờ thì Văn Nhân Mạc lại một lần nữa xốc chăn của cô lên, sau đó tách hai chân của cô ra rồi bôi thuốc cho cô, mãi đến khi phía dưới truyền đến cảm giác mát lạnh thì Triển Thất mới lấy lại tinh thần.

“Anh.”

Chỉ là bị nhìn thấy thân thể mà Triển Thất đã cảm thấy rất xấu hổ rồi, bây giờ lại phơi bày cả địa phương kia cho anh nhìn, cho dù da mặt của cô có dày như thế nào thì cũng không chịu đựng được.

“Em bị thương vô cùng nghiêm trọng, hôm nay anh tìm sách cổ và sách thuốc hiện đại mới tìm được phương pháp này đó, bây giờ còn đau không?”

Nghe anh nói như vậy Triển Thất thật sự cảm thấy dễ chịu hơn, chính là có một chút đau hoàn toàn có thể bỏ qua. Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là Văn Nhân Mạc đang lấy tay bôi thuốc cho cô, càng thêm mất mặt là khi tay của anh đụng vào cô thì cô lại có phản ứng. Mặc dù sắc trời bên ngoài đã có hơi tối nhưng cả hai vẫn có thể nhìn rất rõ ràng, cách bôi thuốc này đối với Văn Nhân Mạc mà nói chính là một loại trừng

phạt lớn nhất. Không chỉ có Triển Thất có phản ứng, anh sớm đã có phản ứng rồi, nhìn thấy Triển Thất như vậy rất nhanh liền nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp tối qua của cô.

Cuối cùng cũng bôi thuốc xong, cả hai người đều ướt đẫm cũng giống như là vừa đánh nhau một trận vậy, chỉ là loại hành hạ này còn muốn kéo dài một vòng mới có thể kết thúc.... ..

“Bây giờ em còn quá nhỏ, cho nên thân thể của em vẫn chưa tiếp nhận được, đặc biệt là chỗ này quá mức mềm mại, tối qua anh lại không khống chế được, cho nên một năm này cũng không thể phát sinh quan hệ nữa.”

Văn Nhân Mạc là một bác sĩ, sau khi thấy Triển Thất bị thương thì lập tức hiểu rồi, cô thật sự còn quá nhỏ, mà anh vừa rồi không khống chế nổi cho nên mới làm cho nghiêm trọng như vậy. Hóa ra anh chính là bởi vì Triển Thất còn nhỏ quá cho nên mới không có ăn cô, nhưng trải qua tối hôm qua khi bị cô châm lửa liền không khống chế nổi. Một đêm điên cuồng này lúc mới bắt đầu thì cảm giác là cô có thể tiếp nhận được cho nên tỉ mỉ kiểm tra cơ thể cho cô, kết quả là phát hiện cô bị thương nặng như vậy, buổi chiều tìm nhiều sách như vậy mới tìm được một loại thuốc có thể làm giảm đau đớn.

“Em rất yếu ớt?”

Triển Thất ngổn ngang, cơ thể này của cô đúng là dậy thì trễ, những người khác ở tuổi này đều đã kết hôn, cô ngay cả chuyện này cũng không thể làm thật đáng buồn mà.

Bây giờ hai người bọn họ cũng không biết nên nói cái gì thì mới tốt, Văn Nhân Mạc chỉ là tự trách mình, Triển Thất đang nghĩ chuyện đêm này của cô cũng không có xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau lúc Triển Thất tỉnh lại cơ thể đã trở nên tốt hơn, mặc dù Văn Nhân Mạc nói cô cần phải điều dưỡng thật tốt nhưng cô làm sao ngồi yên được, bây giờ Diêm bang đã tiêu diệt được Bạch bang và Tiền bang, Bạch thành đã là của Diêm bang. Kế tiếp còn có Mạc thành và Tùng thành, bây giờ ở Mạc thành Long Hồ môn là người của mình, chỉ cần đối phó với Phi Ưng trại là được, ở Mạc thành mặc dù chỉ có một bang phái là Phi Ưng trại nhưng mà địa thế của họ vô cùng hiểm trở dễ thủ nhưng khó công muốn tiêu diệt bọn họ cũng rất khó. Ở Tùng thành cũng có bốn bang phái, Liệt Hỏa bang, Xích Viêm bang, Dã Lang bang còn có Thanh Phong trại lần trước đã cứu cô kia cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

“Lão đại, trước tiên chúng ta có thể tấn công Tùng thành, ngày mai em sẽ đi trước đến Tùng Thành sau đó đi đến Thanh Phong trại, ân tình lần trước còn chưa có trả. Từ trước đến giờ bọn họ luôn luôn không tham gia vào chuyện bên ngoài, muốn khuyên bọn họ không tham gia vào vẫn rất dễ dàng, như vậy thì sẽ còn lại ba bang phái. Liệt Hỏa bang và Xích Viêm bang là hai bang phái luôn đối đầu nhau nên có thể chia rẽ bọn họ, như vậy chúng ta chỉ cần tập trung tinh thần đối phó với Dã Lang bang là được rồi, chờ thu được Tùng thành thì chỉ còn lại một Phi Ưng trại, chúng ta chỉ cần trực tiếp nổ bọn họ.”

“Lúc đầu anh và Thích Thiên cũng suy nghĩ như vậy, chỉ có điều bây giờ có một chút ngoài ý muốn, ngày hôm qua nhận được thư mời của Thanh Phong trại, nói là bởi vì tình hình bây giờ căng thẳng, hơn nữa lần trước chuyện Chu Tước môn phạm quy muốn Văn Nhân Mạc cùng đoàn kết để lấy lại công đạo. Thanh Phong trại làm như vậy thì anh có chút ngoài ý muốn, bọn họ kể từ khi thành lập bang đến nay chưa từng tham gia vào chuyện ở bên ngoài, bây giờ đột nhiên lại có hành động này thì rất đáng nghi. Cho nên anh định là sẽ đi gặp anh ta, xem một chút anh ta có ý đồ gì.”

Văn Nhân Mạc vốn định để cho Triển Thất ở lại Diêm bang điều dưỡng, chỉ là bây giờ nhìn thấy cô như vậy thì nhất định là không chịu ngồi yên một chỗ. Bây giờ cô ngoại trừ không thể sinh hoạt vợ chồng ra thì chuyện khác cũng không có vấn đề gì, nghĩ đến đây liền buồn bực, xem ra vì tính phức tạp của mình sau này anh nhất định phải bồi bổ cô thật tốt.

“Khi nào thì bắt đầu, em và anh cùng đi, đúng lúc ở Tùng thành còn có hai miếng ngọc bội Chu Tước.”

“Thời gian dự tính là một tháng sau, ngày mai chúng ta xuất phát, đi trước để tìm ngọc bội Chu Tước, sau đó lại đi sẽ đi gặp đám lão đại kia.”

“Đi kêu Long Mai và Tiền Kỳ đến đây đi, em cảm thấy thân phận bây giờ của ta có thể nói cho các cô ấy biết rồi, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đến.”

Trải qua ngày hôm qua Tiễn Kỳ và cô khóc lóc kể lể với nhau sau này Triển Thất cảm thấy đã là bạn bè thì nên thẳng thắn với nhau, kiếp trước cô chỉ có một người bạn là một người vì cứu cô mà đã chết, từ đó về sau luôn luôn sống một mình nên không biết chung đụng với người khác như thế nào. Đi đến kiếp này sau khi gặp được Văn Nhân Mạc cô mới từ từ mở lòng ra để cho anh tiến vào, sau đó lại có rất nhiều người liên quan với cô, thật lòng đối với cô, cô thật sự cảm thấy rất may mắn.

Sau khi Tiễn Kỳ đến đây mặc dù không có đánh nhau với Thích Thiên nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn tí nào dùng ánh mắt phần hận nhìn anh.

“Tôi tìm mọi người đến đây là muốn nói với mọi người một chuyện, chuyện về thân phận của tôi, mọi người luôn xem tôi là bạn bè nhưng ta lại che giấu thật sự rất xin lỗi, nhưng cũng là do vận bất đắc dĩ, bây giờ sẽ nói cho mọi người biết.”

“Thân phận.”

Ở đây nghi ngờ nhất chính là Thích Thiên, anh chỉ biết là Triển Thất là do Văn Nhân Mạc đích thân mang về, lai lịch cụ thể là ai thì thật sự là chưa từng hỏi.

“Thực ra tôi là con gái nuôi của Lão Môn chủ của Chu Tước môn, cũng chính là vị Môn chủ của Chu Tước môn, nhưng sau đó lại bị Lâm Phong hãm hại người ta vào nơi túng cực may mà có lão đại đã cứu tôi. Lâm Phong nếu như biết tôi chưa có chết nhất định sẽ tiếp tục đuổi giết, để không bị lộ thân phận tôi mới nữ giả nam, như vậy sau này khi đánh lại cũng có thể thắng vì đánh bất ngờ.”

“Con gái nuôi của lão Môn chủ Chu Tước môn? Là Môn chủ của Chu Tước môn?”

Thân phận này của cô thật sự dọa đến Long và Tiễn Kỳ, hai người các cô vốn là nghĩ Triển Thất là tiểu thư của đại gia bị phá sản nào đó hay là con gái của người hắc đạo nào ở tỉnh ngoài nha, không nghĩ tới lại là Môn chủ của Chu Tước môn. Chu Tước môn chính là một trong bốn bang phái lớn của cả nước nha, Long Hồ môn chính là môn hạ của Chu Tước môn.

“Cậu là con gái, Tam đệ lại là Tam muội sao?”

Trước đó Long Mai và Tiễn Kỳ đã biết giới tính mà nói thì Thích Thiên vẫn bị một câu này dọa sợ, cô nữ giả nam những lời này luôn luôn quanh quẩn ở trong đầu của anh. Nghĩ rằng anh cả đời làm việc quang minh lỗi lạc, nhưng vì hạnh phúc của đại ca lại làm ra loại chuyện hạ thuốc này. Vốn nghĩ rằng làm như vậy thì có thể giúp đại ca, đối với Tiễn Kỳ chỉ có thể để sau này sẽ bù đắp, bây giờ hiện tại xem ra anh chính là một tên vô lại nha.

“Tam đệ thật sự là con gái?”

Thích Thiên vẫn không thể tin rằng Triển Thất là con gái, từ vẻ ngoài nhìn cô ngoại trừ có hơi nhỏ nhẽ yếu ớt một chút ra thì chỗ nào cũng đoán không ra cô ấy là con gái, hơn nữa, cô ấy còn có hắc kết.

Triển Thất chỉ có thể tháo hắc kết xuống, thay đổi kiểu tóc một chút, xoa xoa mặt, sau đó vẫn là khuôn mặt này nhưng hoàn toàn chính là một mỹ nhân bại hoại. Sau khi nhìn trang phục nữ của Triển Thất Thích Thiên đã thật sự tin, cô nữ giả nam được hẳn là do đại ca dịch dung đi, không có sơ hở chút nào, hơn nữa quan trọng nhất là Triển Thất cũng không phải là phụ nữ ngại ngùng, có đôi khi còn đàn ông hơn so với đàn ông nữa.

“Cha của tôi có biết không?”

“Biết, lần trước đã từng nói với Long bá bá.”

“Thảo nào ông đối với cô kính trọng như vậy, tôi còn đang khó hiểu đây, thì ra là các người cùng nhau lừa gạt một mình tôi.”

“Cô cuối cùng còn có bí mật gì không vậy, mấy ngày nay tôi đã bị cô đả kích nhiều lần như vậy.”

“Được rồi, hôm nay chỉ đến đây thôi, gần đây cơ thể của Triển Thất không được thoải mái phải đi về nghỉ ngơi, bây giờ đã không còn bí mật gì nữa, các người có thắc mắc gì thì sau này hỏi đi.”

Triển Thất đối với thắc mắc của các cô ấy không biết nên trả lời như thế nào, hoàn hảo Văn Nhân Mạc giúp cô giải vây, sau đó cũng như trốn mà rời đi.

“Lão đại, em thế nào lại cảm thấy Thích Thiên bởi vì chuyện em là con gái mà bị đả kích rất lớn nha?”

“Em có biết tại sao Thích Thiên lại hạ thuốc Tiễn Kỳ không?”

Văn Nhân Mạc không trả lời mà là hỏi ngược lại Triển Thất.

“Điểm này em cũng rất khó hiểu, lúc đầu em cho là hai người bọn họ là tình chàng ý thiếp, nhưng mà ngày hôm qua nhìn dáng vẻ của Tiễn Kỳ căn bản chính là không phải rất quen thuộc với Thích Thiên.”

“Thực ra Thích Thiên cũng là vì anh và em, anh và Thích Thiên là anh em sống chết từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh rất hiểu rõ cậu ấy. Bởi vì anh thích em, em có thể cho ta ầm áp nên cậu ấy muốn cho chúng ta ở chung một chỗ, nhưng bởi vì em là một người ‘đàn ông’ chưa chắc là cả đời sẽ ở bên cạnh anh, mà Tiễn Kỳ chính là kẻ thù lớn nhất của anh, người ở phía dưới đều truyền ra chuyện của hai người nên Thích Thiên tin đó là thật, cho nên cậu ấy mới có suy nghĩ muốn lấy Tiễn Kỳ, trực tiếp lấy cô ấy thì cô ấy chắc chắn là sẽ không đồng ý rồi, cho nên mới nghĩ ra phương pháp như vậy.”

Sau khi nghe Văn Nhân Mạc giải thích xong Triển Thất liền ngáy ngẩn cả người, nói như vậy thì Tiễn Kỳ thật sự là bị cô liên lụy rồi.

“Em nếu như sớm một chút nói cho Thích Thiên biết, như vậy anh ấy cũng sẽ không làm như vậy, hơn nữa Tiễn Kỳ cũng sẽ không vì vậy mà bị tổn thương.”

“Nha đầu ngốc, em cho rằng Thích Thiên là một người tùy tiện sao? Từ trước đến nay cậu ấy chưa từng nói chuyện quá một câu với con gái, làm sao có thể đơn giản bởi vì tề mà làm chuyện đó với cô ấy. Cậu ấy muốn Tiễn Kỳ rời đi thì còn có rất nhiều biện pháp, thực ra cậu ấy thích Tiễn Kỳ, chỉ là chính cậu ấy không phát hiện mà thôi, hơn nữa, Tiễn Kỳ chị em tốt của em, em thấy bộ dạng của cô ấy giống như là bị tổn thương sao? Rõ ràng là cũng có tình cảm đối với Thích Thiên, chuyện của hai người bọn họ em không cần lo lắng, để cho bọn họ tự mình giải quyết là được rồi.”

Triển Thất nghĩ lại thật sự là giống như Văn Nhân Mạc nói, nếu như hai người bọn họ thật sự có thể yêu nhau thì thật tốt quá.

“Lão đại nói với em một chút chuyện trước kia của anh được không?”

92. Chương 79: Chương 79

93. Chương 79: Thân Phận Của Văn Nhân Mạc.

-> “Lão đại, nói cho em nghe một chút chuyện của anh trước đây được không?”

Triển Thất biết Văn Nhân Mạc với Thanh Long bang có liên quan với nhau, nhưng quan hệ cụ thể ra sao thì cô không biết, thoát nhìn như kẻ thù, còn có vị bang chủ trước kia là ai, có thân phận gì mà lại được Văn Nhân Mạc đối đãi như vậy. Cô biết trước đây anh đã từng bị tổn thương rất lớn, cho nên đối với chuyện gì cũng lạnh nhạt, lần đầu gặp thể lực thần bí kia, giống như làm tất cả chỉ vì báo thù mà chuẩn bị.

“Để anh kể cho em một chuyện xưa, nghe xong em sẽ hiểu. Mười lăm năm trước bang chủ Thanh Long bang không phải là Thất Bạt Dã mà là một người khác, đó là một người rất trượng nghĩa phóng khoáng thích kết giao bằng hữu, khi đó Thanh Long bang do ông ta lãnh đạo đã rất lớn mạnh trở thành bang phái lớn nhất ở bên Thượng Hải. Ông ấy có bốn anh kết nghĩa, lúc còn trẻ bọn họ chiến đấu cùng nhau, đợi đến lúc Thanh Long bang thu xếp ổn thỏa bọn họ quyết định sống cùng nhau. Bốn đứa con của bọn họ cũng là bằng hữu với nhau, năm đó vì để rèn luyện cho bốn đứa nhỏ bọn họ liền ném mấy hải tử mới gần mười tuổi vào một vùng đất hoang vắng không ai ở không cho phép trở về tổng bang. Cuộc sống bên ngoài tuy cực khổ nhưng rất vui vẻ, bọn chúng cùng nhau luyện tập, cùng nhau chơi đùa cứ như vậy năm năm, nhưng mà mùa hè năm thứ năm kia đã xảy ra một chuyện phá hủy hết mọi thứ.”

Văn Nhân Mạc vẫn ôm Triển Thất mà kể chuyện xưa, lúc kể đến thời điểm luyện tập bên ngoài giọng vẫn mang theo ý cười, nhưng khi kể đến chuyện phát sinh kia thì giọng nói liền trở nên âm u, cánh tay cũng ôm cô cứ run run. Triển Thất gấu gao ôm lấy người anh muốn truyền hơi ấm cho anh, một lúc sau Văn Nhân Mạc mới bình tĩnh trở lại tiếp tục kể chuyện.

“Trong bốn đứa con có người lớn thứ hai là con của bang chủ, hẳn ta không thích cuộc sống hắc đạo này, chỉ một lòng muốn làm bác sĩ, cho nên phần lớn thời gian luyện tập hẳn đều ở trong bệnh viện làm thí nghiệm. Còn có một cô gái trưởng thành rất xinh đẹp, cô nàng rất thích dính lấy cậu trai lớn nhất, mà cậu ta cũng rất thích cô ấy. Trong bốn người bọn họ người mạnh nhất là tên lớn tuổi kia thân thủ của anh ấy rất tốt, hơn nữa anh cũng rất thích hợp với nơi hỗn tạp như hắc đạo, bọn họ từng cho rằng anh ấy nhất định sẽ đảm đương chức vụ bang chủ của Thanh Long bang. Nhưng vì sự kiện kia mà anh ấy vĩnh viễn ra đi.”

“Người con trai của bang chủ kia là anh đúng không, còn người nhỏ nhất kia là Thích Thiên, còn người lớn tuổi nhất là người mà anh vẫn cho giữ chức nhị bang chủ trong bang phải không?”

“Đúng vậy, đại ca tên là Phi Long, anh ấy là người mà cả đời này anh tôn trọng nhất. Khi còn bé anh rất ghét luyện tập cũng chán ghét việc trở thành người nổi nghiệp của xã hội đen, anh ấy vẫn luôn bên cạnh khuyên bảo anh. Làm người thừa kế, tự nhiên sẽ có rất nhiều người nịnh bợ, cũng có rất nhiều người muốn hãm hại anh, vì thế là anh ấy càng thêm cố gắng luyện tập để bảo hộ anh. Anh từng rất hưởng thụ loại bảo hộ này của anh ấy, anh nghĩ đợi lúc phụ thân giao Thanh Long bang cho anh thì anh sẽ giao lại Thanh Long bang cho Long Phi đại ca mà đi làm bác sĩ. Nhưng tất cả đều bị Thác Bạt Dã phá hủy.”

“Thời điểm Thích Thiên còn nhỏ, cả ngày chỉ biết chơi đùa, hơn nữa nó rất thích Thác Bạt Tinh Nhi con gái của Thác Bạt Dã, mà Thác Bạt Tinh Nhi lại thích Long Phi và anh. Bởi vì tương lai anh sẽ là người thừa kế nên cô ấy thích thân phận của anh, Long Phi đại ca là người mà phần đông các thiếu nữ đều mơ mộng tới. Lúc ấy cả ba chúng ta đều thích cô ấy, còn cùng nhau ước định mặc kệ sau này cô ấy chọn ai cũng sẽ không bao giờ ảnh hưởng đến tình cảm anh em giữa chúng ta. Sau này cô ấy vẫn chọn anh, nhưng anh biết, người cô ấy thích thật sự là Long đại ca, thích anh chỉ vì anh là con trai của bang chủ. Biết được chuyện này về sau anh không còn thích cô ấy nữa cả ngày chỉ cắm đầu vào trong phòng thí nghiệm.”

“Cho đến một ngày cô ấy chạy đến tìm anh, cô ấy nói người cô ấy thích thật sự là anh, muốn bù đắp cho anh bằng một bữa tối do cô ấy làm, hẹn anh cùng ra ngoài thành đi dã ngoại. Mặc dù không biết vì sao cô ấy lại đột nhiên làm như vậy, nhưng đối mặt với người con gái mà mình thích lại ân cần như vậy anh liền ngây ngốc cùng cô ta đi ra ngoài. dĩ nhiên lieqiudoon Nếu có thể lựa chọn, anh thật hy vọng thời điểm biết cô ấy thích đại ca sẽ không ôm bất cứ hi vọng gì.”

“Ngày đó hai người chúng ta một mình đi ra ngoài, sau khi đi ra ngoài cô ta liền dẫn anh đến một đỉnh núi, nói là lên núi xem mặt trời lặn. Nhưng vừa đến đỉnh núi liền xuất hiện một đám người áo đen vây quanh hai người, sau đó anh phát hiện những người này gọi cô ta là đại tiểu thư, rồi cùng nhau xông tới giết anh. Thân thủ lúc đó của anh chỉ coi như trung đẳng, cho nên rất nhanh liền không chống cự nổi, cuối cùng thời điểm anh sắp bị giết thì đại ca tới, công phu của anh ấy so với những người kia giỏi hơn lại ra tay ngoan độc, cho nên rất nhanh liền chiếm được ưu thế, nhưng đối phương không ngừng gia tăng số lượng cuối cùng anh ấy cũng chống đỡ không nổi. Lúc Thác Bạt Tinh Nhi cầm súng nhắm vào anh rồi bóp cò ngay lúc đó đại ca liền đẩy anh ra, sau đó viên đạn kia bắn ngay vị trí trái tim anh ấy không bao giờ tỉnh lại nữa...”

“Lão đại không cần khổ sở, anh ấy bảo vệ được mạng của anh nhất định rất vui vẻ, cho nên anh nhất định phải sống tốt như vậy anh ấy mới yên tâm đi được.”

Hiện tại cảm xúc của Văn Nhân Mạc rất bất ổn, cánh tay ôm Triển Thất càng thêm dùng sức, thời điểm Triển Thất cảm thấy sắp bị chết ngạt Văn Nhân Mạc mới buông lỏng tiếp tục kể chuyện.

“Đại ca đã chết, Thác Bạt Tinh Nhi thấy chính tay mình giết Long Phi như phát điên ôm chặt lấy thi thể của anh ấy khóc rống. Còn anh thì bị bọn họ bắt giữ, sau đó mỗi ngày đều đánh đập anh lấy mạng anh ra uy hiếp phụ thân anh nhượng lại chức bang chủ, Thích Thiên cũng bị bắt ra làm uy hiếp với phụ thân cậu ấy. Cuối cùng hai người bọn anh mỗi ngày đều bị ép ăn rất nhiều độc dược lúc nào cũng bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, khi hai chúng ta hoàn toàn tỉnh táo thì đã được người cứu ra.”

“Người này trên giang hồ là một tay súng rất nổi danh, nhưng đã sống ẩn cư, ông ấy cũng là bằng hữu của phụ thân. Lúc đó ông ấy chăm sóc thương tổn của bọn anh mất một năm, sau khi thương thể tốt lên anh

muốn đi bái tế mộ đại ca, anh với Thích Thiên trở về chỗ cũ trộm vài món đồ của anh ấy về làm kỷ niệm. Cũng nhờ vậy, bọn anh ra ngoài liền nghe được một tin tức, đó là Thanh Long bang bây giờ đã do Thác Bạt Dã làm chủ, mà bang chủ cùng các huynh đệ khác đều bị giết sạch, cả nhà một người cũng không tha.”

Triển Thất cảm giác được thời điểm Văn Nhân Mạc nhớ tới đoạn thời gian đó thống khổ cùng bất lực cỡ nào, cô chỉ có thể nhẹ giọng an ủi mà không làm được gì. Hôm nay ruột cuộc cô cũng biết tại sao anh lạnh lùng cùng chán ghét phụ nữ như vậy, còn có Thích Thiên chắc cũng như vậy, chỉ là Thích Thiên dùng bộ mặt khác biểu diễn bên ngoài, anh ấy cũng chỉ muốn sưởi ấm một chút trái tim Văn Nhân Mạc mà thôi.

“Lúc anh và Thích Thiên biết được tin đó thế giới xung quanh như hoàn toàn sụp đổ, trong lòng bọn anh chỉ còn lại hận thù. Nhưng bọn anh biết, nếu lúc này quay về báo thù chỉ có thể bị người ta giết chết mà cái gì cũng không làm được, cho nên bọn anh trở lại nơi ở của người kia bái ông ấy làm thầy. Bọn anh chỉ dùng thời gian một năm đã học xong kỹ năng xạ thủ của ông ấy, tiếp theo ông ấy tìm người huấn luyện bọn anh. Bọn anh mặc kệ bên ngoài không tìm hiểu bất cứ tin tức nào chờ đợi năm năm.”

“Khi bọn anh học xong tất cả mới ra ngoài đổi mới tên tuổi, thay đổi thân phận. Chuyện đầu tiên bọn anh làm là đến bến Thượng Hải tìm hiểu tình hình lúc đó. Khi phụ thân và thuộc hạ cũ đều bị giết hoặc đều tạo phản, sau này vất vả lắm mới tìm được một người, hắn nói cho anh biết được chân tướng, đêm đó Thác Bạt Dã tụ tập bọn hắn lại cùng nhau uống rượu rồi hạ độc bọn họ, sau đó tuyên bố ra ngoài là phụ thân trúng độc mà chết giao vị trí bang chủ lại cho lão ta. Mọi người ai mà không biết lão ta muốn đoạt vị, nhưng lão trù tính đã lâu, phụ thân không kịp phòng bị, gần như trong khoảng khắc phá tan các thế lực của phụ thân, những người phản kháng đều bị xử tử, rất nhiều người vì sự an toàn của người nhà mà nghe theo phân phó của lão ta.”

“Người kia cũng vì bảo vệ người nhà cho nên mới bắt đắc dĩ quy thuận Thác Bạt Dã, hắn không ngờ anh và Thích Thiên vẫn còn sống. Trong năm năm này hắn cùng các thuộc hạ cũ luôn tìm kiếm hai người bọn anh, vốn định bỏ cuộc, không ngờ chúng ta lại xuất hiện. Từ đó về sau hắn âm thầm liên lạc với các thuộc hạ đáng tin cậy gây dựng thế lực ở bến Thượng Hải cho anh, mà anh với Thích Thiên bởi vì kho súng ống đạn dược mà ở lại quan ngoại, một bên bán súng ống đạn dược một bên âm thầm bồi dưỡng thế lực cho anh. Bởi vì bọn anh đắc tội Hắc Phong trại bị người ta đuổi giết, sau khi mãnh mẽ đoạt trại thành lập Diêm bang che dấu tai mắt người khác.”

“Thật ra lúc anh xuất hiện Thanh Long bang cũng phái người điều tra anh, dù sao cái tên Văn Nhân Mạc quá mức xa lạ, bắt quả bọn họ chỉ tra được anh là con trai tộc trưởng của một tiểu bộ tộc xa xôi nào đó, từ nhỏ tới lớn đều ở đó, nên mới không nghi ngờ. Hơn nữa trước đây bọn hắn tra tấn anh với Thích Thiên đều nghĩ bọn anh đã chết, bây giờ ngoại hình cũng thay đổi rất nhiều nên không ai nhận ra, còn âm thầm lôi kéo bọn anh.”

Văn Nhân Mạc đại khái kể từng sự tình của anh kể cho cô nghe một lần, anh muốn cô hiểu anh hơn, hơn nữa anh cũng muốn để cho cô một cơ hội lựa chọn. Trên người anh còn đè nặng mối hận thù sâu sắc nếu cô không muốn cùng anh gánh vác trách nhiệm này anh nguyện ý để cô rời đi, đợi một ngày anh làm xong hết thấy mọi chuyện, hoặc lúc anh có đủ thực lực sẽ đưa cô trở về.

“Lão đại, từ nay trở về sau em sẽ luôn bên cạnh anh, cùng anh sánh vai chiến đấu.”

Văn Nhân Mạc biết Triển Thất nhất định sẽ không rời xa anh, nhưng nghe được lời cô nói quả thật rất cảm động, gắt gao ôm lấy cô, tham lam hít đầy hương vị trên người cô.

“Biết không, khi còn bé anh nặng gần 90 kí, không khác gì một người béo phì, hơn nữa vóc dáng rất thấp bé, hiện tại cùng ngày xưa khác nhau quá lớn, cho nên Thanh Long bang mới không hoài nghi, nếu bây giờ anh vẫn béo như vậy em còn muốn anh không.”

“Nếu bây giờ anh vẫn là một tên béo mập em nhất định đá bay anh, cho nên ăn ít một chút nếu sau này biến thành một tên béo anh nhất định bị ném xa...”

Văn Nhân Mạc cũng vì bị Triển Thất trêu ghẹo mà vui đi phiền não, lần đầu tiên nhớ lại lại đoạn thời gian đó mà không phát tác. Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là tiếp nhận lời mời của Thanh Phong trại, sau đó thống nhất quan ngoại.

94. Chương 80: Chương 80

95. Chương 80: Bị Hạ Độc.

→ Hai người ôm nhau nói chuyện cả đêm, về quá khứ của bọn họ, còn nói về một tương lai tốt đẹp sau này, quan hệ của bọn họ so với trước kia thì càng thêm thân mật, những khó khăn trước mắt cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hiện tại tất cả đều đã chuẩn bị xong, bọn họ cũng không mang theo quá nhiều người, ngoài Triển Thất và Văn Nhân Mặc thì chỉ có đám người của Tiền Kỳ theo, bọn họ cùng nhau xuất phát đến Tùng Thành. Lúc này Bạch Thành mới thống nhất, mặc dù người của Bạch bang đã bị giết chết gần hết, nhưng vẫn đề phòng Thích Thiên mang theo dư đảng đến đánh lén cho nên phải để Thích Thiên ở lại trấn giữ. Còn Tùng Thành mặc dù không phải là thiên hạ của Diêm bang, nhưng thế lực của Văn Nhân Mặc ở Diêm bang nơi đó tuyệt đối không nhỏ, huống chi anh còn có những thứ quân hỏa kia đều tập kết hết ở Tùng Thành.

Trên đường đi đều bình an vô sự, rất thuận lợi đến Tùng Thành.

“Triệt diệt, mấy ngày không gặp nhưng đã thấy mập lên rất nhiều nha, ha ha.”

“Cha, thế nào trong mắt của cha chỉ có Triển Thất vậy, cha cũng không có nhìn thấy con gái sao?”

Bọn họ vừa đến Tùng Thành đã gặp được môn chủ Long Môn, bây giờ Long Mai đối với người cha này chứa một bụng oán khí, ông thế nhưng gạt cô chuyện thân phận của Triển Thất.

“Ha ha, không phải là thật lâu cha không gặp Triển diệt nhi sao, lần trước, sau khi cô ấy bị thương, trở về cha đã rất lo lắng, bây giờ gặp mới cảm thấy yên lòng, hơn nữa, còn thấy mập lên không ít, xem ra Văn Nhân bang chủ nuôi cô ấy rất tốt.”

Long môn chủ vừa nói vừa mập dldm nhìn Triển Thất và Văn Nhân Mặc, Triển Thất đã nói với Văn Nhân Mặc chuyện Long môn chủ đã biết thân phận thật sự của cô nên Văn Nhân Mặc hiểu ý tứ trong ánh mắt của Long môn chủ.

“Long môn chủ không cần khách khí, trước hết chúng ta tìm chỗ ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Được, được, nhìn thấy Triển diệt như vậy làm lão phu nhất thời kích động thậm chí đã quên chất nhi vừa mới bị thương.”

“Nhìn khí sắc Triển bang chủ tốt như vậy xem ra cũng không giống như bị thương mới khỏi.”

Khi mọi người tính toán tìm nơi nào để nói chuyện thì phía sau truyền đến giọng nói âm nhu của Phi Ưng trại chủ là Thượng Quan Phi Ưng.

“Hiện tại Bạch bang đã bị Diêm bang hạ độc thủ tiêu diệt thật làm cho người khác hâm mộ, hơn nữa còn nghe nói khi tấn công Bạch bang là kế sách của Triển bang chủ, kế sách đó thật tài trí vô song.”

“Cảm ơn Thượng Quan trại chủ đã khích lệ.”

Triển Thất biết Thượng Quan Phi Ưng hận cô, cho nên chỉ trả lời một câu khách khí, sau đó cũng không nói quá nhiều.

“Triển bang chủ có gấp gáp gì không, có hứng thú đến Phi Ưng trại của chúng ta không, mặc kệ anh muốn cái gì tôi đều thỏa mãn anh. Đến lúc đó mong anh cũng giúp tôi tiêu diệt Mạc thành.”

“Nói như vậy Thượng Quan trại chủ là muốn tuyên chiến với Long Hồ môn chúng tôi sao?”

Vừa nghe vậy Long môn chủ lập tức nổi giận, hơn nữa, người của Long môn xung quanh cũng cầm lấy vũ khí trong tay sẵn sàng tấn công.

“Tôi chỉ nói là nói vậy mà thôi, Long môn chủ cần gì phải kích động như thế, tuy nhiên Triển bang chủ phải cân nhắc kỹ một chút, tôi ở đây, nếu đã suy nghĩ kỹ thì bất kì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.”

Thượng Quan Phi Ứng nói một vài lời và để lại cho Triển Thất một lá thư rồi rời đi.

“Triển diệt, xé lá thư đó đi, đừng nghe anh ta lỡ mồm nói bậy.”

“Giữ lại lá thư này cũng tốt. Có thể một ngày nào đó tôi có chuyện muốn đi tìm anh ta thì cũng tiện. Không sao, chúng ta đi thôi, đừng để ảnh hưởng đến việc vào thành của người khác.”

Sau khi Thượng Quan Phi Ứng đi, Long môn chủ một mực muốn xé nát lá thư anh ta để lại, nhưng Triển Thất đã cản lại, thu lá thư vào tay áo. Long môn chủ muốn hủy lá thư này là vì lo lắng tâm dđlqđtrạng Văn Nhân Mạc không thoải mái, đây là do Thượng Quan Phi Ứng thuần túy ra chiêu khích bác, thế nhưng cư nhiên Triển Thất ở trước mặt đại gia thần nhiên cắt thư vào tay áo, thấy vậy chòm râu ở khóe miệng của ông rung lên tức giận bất bình.

Triển Thất biết Long môn chủ lo lắng điều gì, nhưng không cần thiết, vì cô và Văn Nhân Mạc căn bản không còn hiểu lầm gì cả, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, từ nay về sau hai người bọn họ tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau.

“Lá thư đó có vấn đề gì không?”

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Văn Nhân Mạc kêu Triển Thất vào trong phòng nói chuyện, khi Triển Thất nhận bức thư, về mặt của anh trầm xuống, anh thấy bức thư kia không bình thường.

“Lúc anh ta đưa cho em, em ngửi thấy tư vị ngọt ngào, mùi hương này rất giống với loại dược liệu trước kia em từng tiếp xúc qua nên cảm thấy khác thường. Người này sao lại trùng hợp gặp chúng ta ở cửa thành quan ngoại, hay là khi chúng ta và Long bá bá gặp nhau thì mới xuất hiện, song em có cảm giác anh ta cố ý chờ chúng ta ở đó. Hơn nữa, nếu anh ta đến chỉ để nói những lời khích bác đúng như Long bá bá nghĩ thì anh ta hoàn toàn không cần thiết lượn một vòng lớn như vậy, nhất định anh ta có mục đích khác.”

“Cẩn thận một chút.”

Mặc dù Văn Nhân Mạc cũng tinh thông y thuật nhưng ở phương diện độc dược thì vẫn không quen thuộc bằng Triển Thất, sở trường của Triển Thất là nghiên cứu chế tạo các loại độc dược, lần đầu tiên Văn Nhân Mạc gặp cô cũng đã chứng thực qua kiến thức độc dược của cô.

“Lão đại, trước tiên mang cái này vào người, rồi uống viên thuốc này đi.”

Đầu tiên, Triển Thất cho Văn Nhân Mạc đeo thứ gần giống như mặt nạ phòng độc, sau đó bản thân cô cũng đeo vào, hai người bọn cô còn ăn vào một viên thuốc, sau đó cô mới lấy bức thư ra khỏi tay áo, thận trọng lấy một ngân châm cắm vào bức thư, bức thư này nếu đúng như loại độc dược cô phỏng đoán thì phải nói Thượng Quan Phi Ứng thật sự quá âm hiểm.

Kết quả rất nhanh đã có, mới vừa bỏ ngân châm vào thì ngân châm biến thành màu đen trong nháy mắt, ngay cả bộ phận không cắm vào cũng biến thành màu đen.

“Đây là loại độc gì?”

Văn Nhân Mạc còn tưởng rằng đây chỉ là độc dược bình thường, thế nhưng không ngờ độc tính lại lớn như vậy.

“Chúng ta đi ra ngoài rồi nói, gian phòng này tuyệt đối không được cho bất luận ai đi vào.”

Triển Thất bỏ bức thư và ngân châm vào một cái hộp kín gió, sau đó ra khỏi phòng mới thở dài một hơi, không ngờ thật sự Thượng Quan Phi Ứng lại âm hiểm đến mức này.

“Đây là loại độc có sự kết hợp giữa Phi Tiên Thảo và Mộc Phần Thảo, vốn hai chủng loại thảo dược này đều không độc, nhưng chỉ cần kết hợp cả hai với nhau thì liền trở thành độc dược trí dđlqđmạng. Dược tính mạnh hơn Hạc Đỉnh Hồng rất nhiều lần, nhưng kẻ trúng độc không lập tức tử vong, cũng không nhìn ra bất kì tình huống khác thường nào, hơn nữa, phải mười canh giờ sau thì độc mới bắt đầu bộc phát rồi chết ngay lập tức. Thường thì kẻ trúng độc cũng không biết mình trúng độc khi nào và như thế nào, cũng không biết người nào hạ độc, đây quả nhiên là giết người vô hình.”

“Khốn kiếp, anh ta lại lần nữa dám xuống tay với em.”

“Không, cũng không phải là muốn xuống tay với em, mà là muốn xuống tay với tất cả chúng ta. Loại độc dược này có một đặc điểm là có thể phát tán trong không khí, chỉ cần lúc ấy chúng ta xé nát lá thư này hoặc chỉ cần mở ra xem, như vậy lúc ấy tất cả mọi người ở cửa thành sẽ bị trúng độc. Anh ta biết tính khí Long môn chủ nóng nảy, nhất định sẽ xé nát lá thư này ngay trước mặt, hoặc coi như ông ấy không có xé thư thì sau này chúng ta mở lá thư ra cũng sẽ bị trúng độc.”

“Loại độc dược này phải dùng thuốc giải gì?”

Văn Nhân Mạc chưa bao giờ nghe qua có loại độc này, nhưng nếu loại độc này sử dụng vào việc tấn công thành thì giết người thật quá dễ dàng, cho nên nhất định phải có thuốc giải. Hơn nữa, lúc ấy Thượng Quan Phi Ứng cũng ở đó, làm sao anh ta có thể để bản thân mình bị trúng độc được, nhất định trước đó anh ta đã ăn thuốc giải.

“Thuốc giải loại độc dược này không khó tìm, hơn nữa còn rất bình thường đó là quyết gỗ dầu và xuyên tâm liên là có thể giải độc được.”

“Bây giờ ở trong thành không có hai loại thuốc này, dù Tùng Thành ở gần đây nhưng nếu hiện tại ra roi thúc ngựa trở về lấy được tới đây cũng không kịp.”

“Có trở về cũng vô ích, hai ngày trước Long Mai có than thở với em, cô ấy cảm thấy không khỏe nên muốn uống thuốc bắc nên phải đi tiệm thuốc mua xuyên tâm liên, kết quả cứ nhiên không có bán, nói là mấy ngày trước đã bị mọi người mua hết, không còn cách nào khác, cô ấy đành phải uống thuốc tây. Chắc hẳn bây giờ tất cả kế hoạch đã an bài xong, không chỉ vậy chủ ý này cũng không phải của một mình Phi Ứng trại chủ.”

“Tiệm thuốc bắc không có, nhưng ở một nơi nhất định là có.”

“Đúng, cho nên buổi tối chúng ta phải đi một chuyến, có thể những loại dược đó vẫn còn bị giấu ở đó như dự đoán của chúng ta.”

Trời sụp tối rất nhanh, Triển Thất và Văn Nhân Mạc đổi một bộ quần áo dạ hành bí mật đi tới chỗ ở của Thượng Quan Phi Ứng. Bọn họ mua tất cả hai loại thảo dược này ở Tùng Thành nhất định không thể tiêu hủy toàn bộ dược, như vậy nhất định bọn họ sẽ bảo vệ ở nơi an toàn nhất. Xuyên tâm liên là một loại dược liệu rất thường gặp, vì vậy cho nên số lượng rất nhiều, mà mục tiêu lớn thì càng dễ phát hiện.

Hai người dễ dàng leo tường đột nhập vào địa bàn Phi Ứng trại, bây giờ Triển Thất mới phát hiện, thì ra khinh công của Văn Nhân Mạc cũng không phải bình thường, nghĩ đến anh vì báo thù mà khổ luyện các loại công phu liền không nhận được đau lòng.

Sau khi đột nhập vào, hai người bọn họ nhanh chóng phát hiện một căn phòng bỏ hoang, một phòng chất đầy xuyên tâm liên và quyết gỗ dầu. Có lẽ Thượng Quan Phi Ứng không ngờ rằng sẽ có người trúng loại độc này, cũng không biết sẽ có người biết được giải dược, cho nên cũng không cho người canh phòng cẩn mật, rất nhanh Triển Thất và Văn Nhân Mạc mỗi người lấy một túi dược liệu rồi lặng yên không tiếng động rời đi.

Triển Thất có ý định chế giải dược thành những viên thuốc, như vậy có thể mang theo dễ dàng, hơn nữa loại giải dược này cũng không cần nhiều, cho nên hai người bọn họ cũng không lấy nhiều dược liệu lắm. Cũng vì hai người bọn họ không lấy nhiều dược liệu lắm nên người của Phi Ứng trại cũng sẽ không nhận ra được.

Khi Triển Thất chế thuốc giải xong, cho mỗi người một viên nuốt xuống rồi mới cùng nhau đến Thanh Phong trại. Buổi sáng hôm sau, Triển Thất âm thầm bỏ hai loại dược liệu này thêm vào bên trong điểm tâm, chuyện này chỉ để dự phòng trước nên nếu trực tiếp cho mỗi người ăn sẽ khó tránh khỏi tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Thanh Phong trại tồn tại rất thần bí, lần trước Triển Thất bị thương phải ở đó dưỡng thương vài ngày nhưng dđlqđvẫn không biết rõ đại bản doanh của bọn họ ở đâu, cho nên đối với Phong Thanh trại vẫn có chút tò mò. Mà những bang phái khác cũng càng tò mò hơn, bởi vì tâm lý chung đối với cái gì thần bí thì sẽ càng vừa tò mò vừa kinh sợ trong lòng, cho nên dường như mỗi bang phái đều dẫn theo một đám người.

Mười mấy người của Diễm bang bị chìm lẫn trong một đám người đông đúc, nếu một số lượng người nhiều như vậy mà trúng độc thì nhất định cô sẽ không có nhiều thuốc giải để cứu tất cả mọi người.

“Hoan nghênh các vị đến Thanh Phong trại, trại chủ của chúng tôi đợi các vị đã lâu.”

Rốt cuộc Triển Thất đã nhìn thấy trại chủ thần bí kia rồi, anh ta tầm 30 tuổi, đáng vẻ rất nho nhã, nhưng không mất vẻ uy nghiêm, đứng ở một chỗ nhưng tỏa ra khí thế lấn át đông đảo người của các bang phái phía dưới.

“Tần trại chủ mời chúng tôi đến đây tốt cùng là vì chuyện gì? Không phải Thanh Phong trại vẫn không để ý tới ngoại giới sao, làm sao đột nhiên phát ra phong thư mời?”

Phía dưới đồng lửa lớn, bang chủ bang Lâm Thành vừa thấy Tần Thiên Khải thì trực tiếp hỏi ngay, mặc dù bọn họ chưa gặp qua anh ta, nhưng vẫn biết tên gọi của anh ta là gì, bây giờ nhìn thấy người đứng chính giữa kia thì lập tức biết anh ta chính là vị bang chủ thần bí của Thanh Phong trại.

Mọi người đối với chuyện này cũng rất tò mò, thật ra thì nếu các môn phái khác có phát lời mời cũng sẽ không có mấy người đến tham dự, nhưng nếu là lời mời của Thanh Phong trại thì khác. Mặc dù thế lực Thanh Phong trại không phải là rất lớn, nhưng do sự tồn tại này quá thần bí, hơn nữa chuyện này cũng rất bất thường, cho nên những lão đại của các bang phái khác sẽ không để ý đến thân phận mà chạy tới.

“Thật ra thì phong thư mời không phải do Thanh Phong trại phát ra, mà bản nhân tôi cũng không phát thư mời bất kì vị nào cả.”

96. Chương 81: Chương 81

97. Chương 81: Lão Tử Từ Nhỏ Chính Là Nghịch Thiên

→ “Thực ra thì lá thư mời này cũng không phải là do Thanh Phong trại gửi đi, mà chính tôi cũng không có gửi thư mời gì cho các vị.”

Tần Thiên Khải vừa nói xong thì phía dưới liền náo loạn, có ý gì, không phải là do bọn họ mời sao?

“Không phải là ngài mời thì làm sao lại đứng ở đây mà đón chúng tôi, hơn nữa trong thư mời gửi cho chúng tôi còn có đường lên núi.”

“Đúng, các người nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra.”

“Còn nói những lời vô ích đó làm gì, lão tử chính là trong lúc bận rộn đã rút ra một chút thời gian để đến, bây giờ anh lại nói là không phải là Thanh Phong trại các người mời sao?”

Sau khi Tần Thiên Khải nói ra những lời này xong thì ở phía dưới giống như ong vỡ tổ vậy, đến người có máu mặt ở trên đường gọi là đại ca xã hội đen, lại có thể bị đùa giỡn.

“Các vị đã đến đây thì đi vào bên trong ngồi chút đi, chúng ta ngồi xuống bàn lại.”

Người nếu như đã đến đây cũng chỉ có thể đi vào bên trong ngồi xuống nói chuyện, nhất định phải tìm ra cuối cùng là ai giở trò đùa dai. Tần Thiên Khải dẫn bọn họ tới giữa sườn núi, nơi này đúng là nơi đã chứa thương lần trước, chỉ là bây giờ đã được đổi lại thành một phòng họp ngoài trời. Khắp nơi xung quanh đều bị núi bao bọc không ai có thể làm phiền đúng là một chỗ tốt, Triển Thất rất thích nơi này, nghĩ đến sau này có thể cùng Văn Nhân Mạc tìm một nơi như vậy mà sông ung dung tự tại.

Bọn họ vẫn luôn lẫn vào trong đám người không có nói lời nào, hai bên trao đổi ánh mắt, xem ra chuyện này chắc chắn là đã được lập kế hoạch thật tốt từ trước, căn bản không phải là một trò đùa dai đơn giản như vậy.

“Các người cũng biết, chúng tôi ở trên núi Thanh Phong cho nên tin tức rất không nhạy bén, cũng không có ai đi xuống núi, cho nên không biết về chuyện thư mời, mãi đến buổi sáng hôm nay mới nhận được tin tức nói có người giả mạo danh nghĩa của Thanh Phong trại gửi thư mời đến các vị, nhưng mà lúc này thông báo cho các vị đã không còn kịp nữa, cho nên Tần mỗ chỉ có thể đứng ở trước cửa mà đợi các vị.”

Tần Thiên Khải một phen nói ra hết mọi chuyện thì mọi người mới bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Thanh Phong trại thật sự chưa từng hỏi qua chuyện ở bên ngoài cho nên anh ta giải thích như vậy thì rất có đạo lý. Hơn nữa, lúc này Tần Thiên Khải đứng ở cửa đón đã cho bọn họ mặt mũi bây giờ đã không còn tức như vậy được. Chỉ là sau khi hết giận thì điểm mấu chốt lập tức xuất hiện, người mời bọn họ cuối cùng là ai đây? Người đó có mục đích gì?

Triển Thất và Văn Nhân Mạc không nhìn đến, lá thư mời này có thể thật sự không phải là do Tần Thiên Khải gửi đi, nhưng anh ta chắc chắn biết. Nhìn thấy Thanh Phong trại chuẩn bị rất đầy đủ, hoàn toàn là đã có an bài tốt từ trước, mục đích mà bọn họ làm như vậy là gì?

“Tần trại chủ, anh có biết thông tin gì nói về người nào đã mời chúng ta đến không, nếu đã lấy tên của anh có thể có quan hệ gì với quý trại hay không.”

“Mọi người cũng biết, chúng tôi đều không có qua lại với bất kỳ phái nào.”

Thanh Phong trại không có tham gia vào vòng tranh đấu của bang phái nào vẫn rất yên lặng, cho nên Tần Thiên Khải vừa nói như vậy mọi người cũng gật đầu đồng ý.

“Cũng không hoàn toàn là như vậy, lần trước nghe nói Tam đường gia của Diễm bang bị thương chính là đã ở trong Thanh Phong trại dưỡng thương.”

Người nói chuyện chính là Trại chủ của Phi Ưng trại Thượng Quan Phi Ưng, anh vừa nói ra mọi người mới nhớ tới lần trước Thanh Phong trại đã thu nhận và giúp đỡ Diễm bang quả thật là ngoài ý muốn.

Triển Thất nhìn thấy chuyện này lại bị kéo đến trên đầu của bọn họ thì rõ ràng là mục tiêu lần này chính là Diễm bang, chuyện này không thoát khỏi có liên quan đến Bạch Thiên Lâm.

“Cứ một mạng người bằng xây bảy ngôi chùa, lần trước bất luận là người nào bị thương thì Thanh Phong trại cũng sẽ giúp đỡ, vả lại chúng tôi chỉ là cung cấp cho họ một ít thuốc mà thôi.”

“Tần trại chủ ở thời kắc quan trọng đã ra tay cứu giúp, ân tình này Triển Thất sẽ ghi nhớ trong lòng, Triển Thất tôi thiếu anh một mạng, sau này nhất định sẽ trả lại gấp trăm gấp mười lần.”

Nếu mọi người đã đem chuyện nói đến trên đầu của Triển Thất thì cô cũng không thể không bày tỏ thái độ của mình, chỉ là cô vừa nói xong thì Văn Nhân Mạc liền nở nụ cười, cũng không tìm ra được đáng về khi cô tính toán người khác. Triển Thất nói lời này cũng thành công chiếm được hảo cảm của tất cả mọi người, tính cách có ơn báo ơn có oán báo oán bọn họ rất thích.

“Triển gia đã nói như vậy thì Tần mỗ trước hết cũng xin cảm ơn.”

Tần Thiên Khải cũng không có từ chối, mà là đáp lại.

Chuyện này được giải quyết, thảo luận lại lâm vào tình hình căng thẳng, lúc này Bang chủ Xích Viêm bang Lâm Thạch đứng dậy.

“Mọi người, nếu không còn chuyện gì nữa thì Lâm mỗ xin cáo từ, chúng tôi mang một nửa người trong bang đi, nếu như lúc này có người đánh lén như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Khi Lâm Thạch ngồi ở đây trong lòng vẫn không an ổn, anh rất thông minh, cẩn thận nghĩ lại sẽ biết đây chính là một âm mưu, đã là âm mưu thì sẽ có một chút mục đích riêng. Bây giờ ngoài những người còn đang trấn giữ ở trong bang ra thì các lão đại đều bị dẫn đến nơi này mục đích thực có thể là các bang phái ở quan ngoại.

“Bộp.”

Bang chủ Long Môn vỗ bàn một cái rồi nhảy dựng lên, cô vừa nhận được tín hiệu của Triển Thất, lập tức hiểu ý của Triển Thất là cái gì, cho nên đứng lên cùng lúc với Lâm Thạch.

“Con mẹ nó, nếu thật sự là như vậy Long Hồ Môn của chúng tôi liền nguy hiểm, không được, lão tử phải nhanh chóng trở quay trở về, các vị bang chủ tại hạ xin cáo từ.”

Hai người bọn họ vừa nói như vậy thì những người phía dưới cũng ngồi không yên, cho nên cũng lo lắng muốn trở về, phải biết rằng bọn họ vì an toàn của mình nên đều dẫn theo thể lực chính của bang chủ ra ngoài nếu là thật sự như vậy thì thật sự quá nguy hiểm.

Bọn họ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, nhưng là vừa mới vừa đi thì đã cảm thấy dưới chân như nhũn ra trực tiếp ngã xuống trên ghế, lần lượt từng người một cũng té xuống.

“Tần bang chủ, có ý gì đây, người lại có thể hạ độc?”

Nhìn thấy phản ứng của mọi người Tần Thiên Khải cũng lặng rồi, bây giờ cả người của anh cũng không còn sức lực không đứng dậy được.

“Tần Thiên Khải người là tiểu nhân dê tiện, cư nhiên hạ độc chúng ta, cuối cùng là vì cái gì?”

“Tần mỗ thề với trời là tôi không có hạ độc, hơn nữa bây giờ cả người của tôi cũng không còn sức cũng không thể đứng lên.”

Thượng Quan Phi Ứng lại một lần nữa nhảy ra trách mắng Tần Thiên Khải, nhưng Tần Thiên Khải lập tức lung lay đứng dậy để chứng minh anh vô tội.

Mọi người nhìn kỹ xem ra anh ta đúng là cũng bị trúng độc, nào có ai lại hạ độc chính mình, cho nên đều tin anh.

“Chính là Diễm bang, mọi người nhìn bọn họ đều không có dấu hiệu bị trúng độc.”

Bang chủ của Dã Lang bang Chiến Bắc Lang rất nhanh liền phát hiện đám người của Triển Thất không có trúng độc nên ở trước mặt mọi người mà chỉ ra.

Mọi người vừa nhìn, mấy người Diễm bang đến đây đúng là đều an toàn ngồi ở kia.

“Chiến bang chủ làm sao mà biết chúng ta không có trúng độc chứ? Chẳng lẽ.... ..”

Lời của Triển Thất còn chưa dứt giống như là trực tiếp công kích Chiến Bắc Lang, mà Chiến Bắc Lang sau khi bị Triển Thất công kích thì phản xạ có điều kiện tránh qua, tránh né, đây đối với một người đang trúng độc mà nói là hoàn toàn không có khả năng nha.

“Nhìn Chiến bang chủ cũng không có trúng độc nha?”

Bị Triển Thất vạch trần Chiến Bắc Dã cũng không còn che giấu nữa, lập tức bộc lộ ra bộ dáng độc ác tàn nhẫn mà nhìn Triển Thất, chuẩn bị sẵn sàng để công kích Triển Thất.

“Tôi nghĩ lần này mời mọi người đến Thanh Phong trại hẳn là Dã Lang bang và Thanh Phong trại đi, ngày hôm qua chúng tôi vào thành thì Thượng Quan trại chủ gửi cho chúng tôi một lá thư, trong thư có tấm loại độc giống như trên người của mọi người ở đây. Lá thư đó tôi cũng có mang theo bên người, mọi người không tin có thể mở ra nhìn một chút.”

Triển Thất mở một cái hộp được đậy kín để lấy lá thư ra để ở trước mặt của mọi người.

“Bên trong hộp này đã được phong kín, bên trong có lá thư do Thượng Quan bang chủ tự tay viết, tin tưởng tôi hãy mở ra nhìn thử một chút mọi người cũng rất muốn biết đi.”

“Tôi thật sự coi thường cậu, nói đi, lúc nào thì cậu phát hiện.”

Lúc này Thượng Quan Phi Ứng thấy vậy nên cũng không có tiếp tục giả bộ nữa, cho dù bọn họ có ba đầu sáu tay cũng chạy không thoát.

“Tôi làm sao mà biết được cũng không có quan trọng, chỉ muốn biết có phải là chủ ý của Bạch Thiên Lâm hay không?”

“Đúng là hấnj thì sao, qua hôm nay thì trên đời này cũng không còn nhìn thấy các vị, các vị cứ yên tâm, từ nay về sau tôi ta sẽ giúp các người dạy dỗ bang phái của các người.”

“Thượng Quan Phi Ứng, người thật hèn hạ, nếu như hôm nay lão tử còn có thể sống được mà trở về, nhất định sẽ giết cả nhà người.”

“Còn có Chiến Bắc Lang người là khốn khiếp đầu gù lão tử cũng xem người là anh em mà đối đãi, người cư nhiên ngay cả tôi cũng tính kể.”

“Hừ, chuyện người và em trai của người lén lút qua lại chúng ta đều biết, cấp trên vô cùng phẫn nộ, cho nên người đã không còn giá trị.”

“Ha ha không cần nhiều lời với bọn họ nữa, độc tính đã phát tác, bây giờ nếu không uống thuốc giải thì sẽ không kịp, cũng không cần quản bọn họ muốn xen vào hay không, chúng ta trước hết bắt lấy mấy người này.”

Bạch Thiên Lâm và Thượng Quan Phi Ứng nói qua chuyện của Triển Thất, lúc mới bắt đầu anh còn không có chú ý, nhưng sau khi biết được Triển Thất lại có thể không có bị trúng độc mà bình yên không sút mẻ gì đứng ở đây thì anh mới có chút lo lắng.

“Văn Nhân bang chủ, Triển gia của các người đã có thuốc giải vậy hãy mau mau đưa cho mọi người uống đi, như vậy có lẽ chúng ta còn có thể liều mạng mà xông ra ngoài.”

“Các người cũng đừng mong chờ vào Triển Thất, lá thư này chắc cậu ta không có thấy nên cậu ta mới không có trúng độc, làm sao có thể biết thuốc giải là gì chứ.”

“Thuốc giải là xuyên tâm liên và quyết gỗ đầu đúng không.”

“Người biết thì sao, được liệu khắp thành chúng tôi cũng đã mua hết rồi, bây giờ cho dù muốn xuống núi mua cũng không còn kịp.”

“Vậy cũng thật sự là rất không may, tối qua tôi và lão đại đi ra ngoài tản bộ, sau đó đã phát hiện rất nhiều được liệu ở bên trong một căn phòng nhỏ cũ nát, sau đó chúng tôi liền mang về một ít, tôi còn thức suốt đêm để luyện thành những viên thuốc nhỏ mang theo bên người đấy.”

Thượng Quan Phi Ứng nghe Triển Thất nói như vậy lập tức biết là Triển Thất có mang theo thuốc giải đến đây.

“Cho dù người cứu bọn họ thì có ích lợi gì, bây giờ Bách Thành, Tùng thành, Mạc thành đã nằm ở trong tay của chúng tôi, hơn nữa cho dù có uống thuốc giải thì cũng phải mấy tiếng sau mới có thể cử động. Bây giờ ở chỗ này đã bị bao vây rồi, các người nên khoan tay chịu trời đi.”

“Nga, Thượng Quan bang chủ làm sao lại tự tin như vậy, thật sự nghĩ rằng người có thể làm gì được chúng tôi sao?”

“Trại chủ, ở bên ngoài đã được giải quyết, tất cả đều bị bắt lại rồi, bây giờ cả Thanh Phong trại đã bị chúng ta khống chế.”

Khi hai bên đang giằng co thì ở bên ngoài truyền đến tin tức.

“Thế nào, bây giờ còn có cái gì để nói không?”

Lúc này Thượng Quan Phi Ứng chính là đang kéo dài thời gian để cho người ở phía ngoài có cơ hội ra tay, có điều Thanh Phong trại lớn như vậy, ở bên trong cũng sẽ có không ít người, nếu như biết Trại chủ ở bên trong đã bị bắt thì nhất định sẽ xông đến, bây giờ cuối cùng cũng hoàn thành.

“Thượng Quan Phi Ứng, mạng của người hôm nay tiểu gia tôi muốn rồi !”

“Triển Thất ! Người quá kiêu ngạo rồi !”

Thượng Quan Phi Ứng nói xong lập tức xông lên mấy chục tên hán tử cầm súng chia vào Triển Thất và người của Diêm bang.

Đối mặt với uy hiếp ở xung quanh Triển Thất không có mảy may để vào mắt, một tiếng huýt sáo vang lên xung quanh liền xuất hiện vô số anh em có trang bị tốt, ngẩng cao đầu, vô cùng ngạo mạn.

“Ha ha, lão tử từ nhỏ chính là nghịch thiên !”

98. Chương 82: Chương 82

99. Chương 82: Thân Phận Thật Sự Của Triển Thất.

→ Đối mặt với uy hiếp xung quanh Triển Thất không thêm dể vào trong mắt, một tiếng huyết sáo xung quanh xuất hiện vô số huynh đệ trang bị đầy đủ vũ khí, ngẩng đầu, cực kì ngạo mạn.

“Ha ha, lão tử từ nhỏ chính là nghịch thiên.”

Biến hoá quá nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng, những người này không phải ai khác, chính là thế lực bí mật của Văn Nhân Mạc.

Lần trước thời điểm đi tìm bảo trong mật thất bọn họ phát hiện được tấm bản đồ này, cho nên lần đến Thanh Phong trại này hai người bọn họ vì tránh trường hợp phát sinh ngoài ý muốn, trước hết để một nhóm người thông qua bản đồ ẩn núp đến Thanh Phong trại. Thanh Phong trại cũng không cho người chặn con đường kia, cho nên người của Văn Nhân Mạc thuận lợi đi vào được, vừa rồi Triển Thất phát ra ám hiệu mới xuất hiện.

Trên tay những người này đều cầm súng tự động hiện đại nhất từ nước ngoài, những thứ này ở bên Thượng Hải bây giờ cũng rất hiếm thấy huống chi là quan ngoại này. Những thứ súng này thật ra là do Triển Thất miêu tả kiểu dáng rồi để Văn Nhân Mạc làm ra sau đó diendaanleequydonn buôn lậu ra ngoài, cho nên mọi người đều nghĩ đây là súng của nước ngoài mà không hoài nghi hai người bọn họ. Sở dĩ lần này bọn họ cầm tới súng ống hiện đại là muốn cho mọi người một phen kinh sợ, có lẽ đây là biện pháp tốt nhất để thống nhất quan ngoại.

“Thượng Quan Phi Ứng, tôi cho anh một cơ hội nói ra chủ mưu là ai, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của anh.”

Chuyện này Thượng Quan Phi Ứng và Bắc Chiến Dã cũng chỉ là vật hi sinh, xem tình hình phát triển như thế này, người sau lưng không phải chỉ mới ra chủ ý tức thời, cho dù là Chu Tước môn cũng không có thực lực một hơi nuốt hết quan ngoại được.

Nhìn tình thế nghịch chuyển Thượng Quan Phi Ứng và Bắc Chiến Dã mặt đều trắng bệch, kế hoạch hoàn mỹ như vậy cứ thế bị tên tiểu tử này phá hỏng.

Thượng Quan Phi Ứng bây giờ thật hối hận, thật ra hắn cũng không biết chủ mưu sau lưng là ai, có ngày đột nhiên có một người tìm hắn nói có một chủ ý có thể giúp hắn chiếm cả quan ngoại, ban đầu hắn không tin, nhưng hôm đó sau khi nghe được phương pháp kia hắn lập tức đáp ứng.

Bắc Chiến Dã cũng vậy, người kia tìm tới hai người bọn họ sau đó bày ra kế hoạch như ngày hôm nay, bắt đầu còn có thể tham dự vào, nhưng cuối cùng lại bị người khác dắt mũi, nhưng nội tâm tham lam kích thích hắn đi trên con đường này.

“Phanh!Phanh!”

Triển Thất đang muốn bước lên hỏi vài vấn đề thì đột nhiên truyền đến hai tiếng súng, mà Phi Ứng và Bắc Chiến Dã cũng đồng thời ngã xuống đất.

Viên đạn do người đứng từ ngọn núi khác bắn tới, hai ngọn núi cách nhau khoảng 500m, từ khoảng cách này mà có thể bắn chết hai người chuẩn như vậy không phải là một tay súng bình thường.

Tiếng súng từ ngọn núi đối diện truyền tới căn bản không nhận diện được là ai, xung quanh cây cối rậm rạp cho dù là đứng gần cũng không thấy được ai, huống chi đứng xa như vậy.

Sau khi biến cố xảy ra Triển Thất nhanh chóng chỉ huy bắt tất cả người của Phi Ứng trại và Dã Lang bang, sau đó đưa giải được cho các bang chủ ăn, rồi cùng Văn Nhân Mạc rời đi.

Tại sườn ngọn núi khác có một người áo đen đang ngồi trên cây, mặc dù không thấy rõ gương mặt, nhưng nhìn dáng người thôi cũng đã đủ lộ ra khí thế vương giả, ngay cả mãnh thú cũng lui ra xa không dám lại gần.

“Thiếu chủ, chúng cứ bỏ qua như vậy sao? Hai người kia căn bản không biết chuyện của chúng ta, như vậy nếu không giết bọn hắn có thể tiết lộ thân phận của chúng ta hay không.”

“Hai tên ngu xuẩn kia đáng chết, người kia cũng không tợn lắm, vốn ta nghĩ lần đánh cuộc này cũng chỉ lãng phí thời gian, bây giờ xem ra cũng rất thú vị. Đi, chúng ta quay về bến Thượng Hải chuẩn bị đại lễ đón bằng hữu của chúng ta.”

Trên cây nam tử áo đen ném con vật đang cầm trên tay nó nhanh chóng trèo lên cây bỏ chạy, mà phía dưới hay thủ hạ nói chuyện cùng hắn cũng nhanh chóng rời đi, trong nháy mắt hai người liền biến mất, trừ bỏ trên mặt đất có vài miếng lá cây bị bệnh bạch đới nằm rải rác thì không lưu lại một dấu vết gì.

Thượng Quan Phi Ứng với Bắc Chiến Dã cứ như vậy chết đi, cái gì cũng không hỏi được. Thời điểm bọn họ xuống núi các bang chủ cũng mang người bị hạ được đến, trong số này chỉ có bọn họ là bình thường không bị ** được, nơi này của Triển Thất có rất nhiều giải được, rất nhanh liền giải được độc. dieendaanleequuydonn Người của Thanh Phong trại với Dã Lang bang ở trên núi cũng không nhiều lắm, rất nhanh đã bị bắt hết, các vị bang chủ không đợi cơ thể hồi phục liền vội vã rời đi, trong bang nhất định đã xảy ra đại sự cần bọn họ trở về xử lý.

Tần Thiên Khải lấy lý do cảm ơn muốn Triển Thất lưu lại, cô vừa nghe cũng biết Tần Thiên Khải có lời muốn nói, nhưng không biết vì sao chỉ lưu lại có một mình cô. Bất quá cô cũng không sợ ông ta làm trò gì, cho nên mới ở lại, Văn Nhân Mạc mang theo những người còn lại xuống núi, dưới chân núi còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

“Tần trại chủ có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Chờ tất cả mọi người đều trở về sau đó Tần Thiên Khải mới đưa Triển Thất vào trong mật thất nói chuyện, bảo mọi người lui ra, xem ra sự việc có vẻ nghiêm trọng, thế nên Triển Thất trực tiếp hỏi.

“Tôi muốn hỏi thăm Triển bang chủ một chuyện, Lâm Khiếu Lâm bang chủ lúc sắp chết có nói gì với cậu hay không?”

Triển Thất không ngờ tới Tần Thiên Khải lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này, chẳng lẽ ông ta cũng là người của cha nuôi? Hơn nữa còn biết thân phận thật sự của cô.

“Không có, chuyện này cùng Tần trại chủ có liên quan gì sao?”

“Vậy có thể cho tôi xem vết bớt trên tay cậu được không?”

Triển Thất thấy Tần Thiên Khải hỏi về vết bớt của cô cảm thấy sự tình càng ngày càng kì quái, cái bớt này cũng không có mấy người biết, chỉ là cô muốn biết mục đích của ông ta nên cũng cho ông ta xem.

Tần Thiên Khải lấy một viên Dạ Minh Châu xem rõ vết bớt của Triển Thất sau đó đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô.

“Thuộc hạ Tần Thiên Khải gặp qua thiếu chủ.”

“Tần trại chủ, đây là có ý gì?”

Triển Thất không ngờ Tần Thiên Khải lại đột nhiên làm như vậy, nghi ngờ hỏi.

“Thiếu chủ trước ngồi xuống đã, Lâm sư huynh chắc chưa kịp nói ra thân thế của ngài, bây giờ để thuộc hạ nói cho người biết.”

“Thiếu chủ lần trước đi tham gia tầm bảo chắc hẳn cũng biết vị tiên bối trăm năm về trước kia, thật ra thiếu chủ chính là hậu duệ đời sau của ông ấy.”

Tần Thiên Khải càng nói Triển Thất càng thêm mê mang, cô chỉ là trọng sinh thôi mà, sao bây giờ lại phức tạp như vậy.

“Trăm năm trước tổ tiên của ngài thống nhất toàn bộ thế lực hắc đạo thành lập Hắc Ám Vương Quốc, thuộc hạ của ông có bốn phân đường lớn, chính là Thanh Long đường, Chu Tước đường, Bạch Hổ đường và Huyền Vũ đường. Trừ bỏ bốn đường này còn có thêm một thế lực bí mật, bọn họ nghe lệnh trực tiếp từ Đại đương gia(ý ông đứng đầu đó), gần như không ai biết đến sự tồn tại của bọn họ. Khi thế lực Đại đương gia như

mặt trời ban trưa thì ông gặp một cô gái, Đại đương gia bị cô ấy hấp dẫn, cô gái ấy cũng yêu Đại đương gia rất nhiều, nhưng vào ngày hai người bọn họ kết hôn, đột nhiên xuất hiện một nhóm người, nói cô gái kia là vợ chưa cưới, Đại đương gia làm sao cho phép bọn họ đến quấy rối, cho nên trực tiếp đuổi ra ngoài, nếu không phải sợ trong hôn lễ giết người không tốt nếu không đã trực tiếp giết họ rồi.” dieendaanleequydonn

“Sau khi hai người kết hôn phu nhân mới nói với Đại đương gia thân phận thật của mình, thật ra cô đến từ một hòn đảo, gia tộc cô là một tiểu đảo lánh đời, người trên đảo mặc dù không thích tiếp xúc cùng bên ngoài, nhưng bọn họ lại có một loại lực lượng thần bí không thể khinh thường. Phu nhân chính là con gái của đảo chủ, cô từ nhỏ đã bị đính ước cho con trai của một quý tộc, cô vốn nghĩ cứ như vậy gả cho hắn ta, nhưng cô vẫn lén lút chạy ra thế giới bên ngoài, vốn chỉ nghĩ là dạo chơi trước khi kết hôn, không ngờ lại gặp được Đại đương gia.”

“Từ ngày thành thân cũng không thấy những người quấy rối quay lại, phu nhân rất nhanh đã mang thai, thời điểm phu nhân vừa mang thai không lâu thì phụ thân của cô tìm đến, nhưng nhìn thấy phu nhân sống rất hạnh phúc lại sắp được làm mẫu thân cảm thấy nên thành toàn cho con gái. Đảo chủ trở về phu nhân rất vui mừng, mấy tháng sau liền sinh ra một tiểu tử đáng yêu, nhưng vào lúc này Đại đương gia lại nhận được một phong thư khiêu chiến, lá thư này là do vị hôn phu của phu nhân gửi tới, thì ra đảo chủ sau khi trở về liền muốn hủy bỏ hôn ước, nhưng quý tộc kia không đồng ý, cuối cùng cướp lấy cả đảo, giết chết phụ thân của phu nhân sau đó mang người đến báo thù.”

“Đại đương gia tiếp nhận khiêu chiến của bọn họ, trận chiến giằng co suốt ba tháng, hai bên chết cùng bị thương nhiều vô số, Đại đương gia cùng người kia đều bị trọng thương không thể đánh tiếp, cho nên ước định.”

“Qua trăm năm sau sẽ do hậu duệ của bọn họ tiến hành quyết chiến, Đại đương gia sau khi trở về biết mình không còn sống thêm được bao nhiêu ngày nữa, cho nên sắp xếp tốt hết mọi thứ, đem thành quả cả đời của ông bỏ vào núi để lại cho con cháu, để cho an toàn, ông chia chìa khoá thành bốn phần giao cho bốn vị đường chủ dưới tay ông, bản đồ bảo tàng chia làm tám phần trong đó có mấy tiểu bảo tàng, còn miếng cuối cùng là lưu lại trên người con cháu của mình. Dieendaanleequydonn Sau khi chia bốn thì biến đổi ** trở thành tứ đại bang phái như bây giờ, mà thế lực bí mật vẫn âm thầm thủ hộ đời sau của đại đương gia, mỗi thế hệ trên cánh tay đều lưu lại miếng bản đồ bảo tàng kia.”

“Chúng ta vì cái ước định kia một đời lại một đời nỗ lực, nhưng khi đến thế hệ của phụ thân ngài lại xảy ra biến cố, ông ấy yêu vợ bé của sư huynh, sau đó mạnh mẽ mang bà ấy đi, chúng ta tìm bọn họ rất lâu, cuối cùng thời điểm tìm được phụ thân ngài đã bị bệnh nặng không lâu sau sẽ chết, mà mẫu thân ngài sau khi sinh ra ngài vì cảm thấy hổ thẹn với cha nuôi của ngài liền tự sát. Cuối cùng sư huynh kiên trì để ngài do ông nuôi dưỡng, nhưng một năm trước lại đột nhiên biến mất, cho đến khi Tây Vũ môn tìm thấy ngài, chúng tôi mới biết vị trí của ngài.”

“Trước kia ngài rất yếu đuối lại nhất gan, căn bản là không có khí thế của một bá chủ, hơn nữa lại còn là con gái nên mọi người quyết định bỏ qua, nhưng Tây Vũ môn lại mang về tin tức dấy lên hi vọng cho chúng tôi, trong thời gian này chúng tôi vẫn âm thầm quan sát thiếu chủ, cho đến hôm nay cũng muốn nói rõ ràng với thiếu chủ.”

Nghe xong một lúc lâu Triển Thất mới hiểu được, Tần Thiên Khải này nhất định là thế lực bí mật của Triển Phách Thiên, bọn họ tìm đến cô là muốn cô thực hiện ước định của hai người đã chết trăm năm kia.

“Cái ước định kia còn bao lâu, các người đối với bọn họ hiểu biết bao nhiêu?”

“Cái ước định kia chỉ còn lại 4 năm, cho nên trong bốn năm này thiếu chủ nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn, tôi sẽ phụ giúp thiếu chủ thống nhất toàn bộ hắc đạo tìm kiếm bảo tàng của Đại đương gia, bảo tàng bên trong có phương pháp mở ra lực lượng trong người thiếu chủ, đến lúc đó cùng những người đó quyết chiến có thể gia tăng phần thắng.”

“Lực lượng trong cơ thể.”

“Phu nhân trước đây là con gái của đảo chủ, cho nên trên người bà cũng có một loại lực lượng thần bí, mà đời sau của bà cũng có loại lực lượng này, cho nên mới đến bảo tàng để mở ra phương pháp sau này thiếu chủ có thể sử dụng loại lực lượng kia.”

“Vậy nếu tôi không đồng ý thì sao?”

100. Chương 83: Chương 83

101. Chương 83: Tạm Thời Ly Biệt.

→ “Vậy nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Hiển nhiên Tần Thiên Khải không có dự liệu được Triển Thất sẽ nói như vậy, thông qua tin tức Tây Vỹ môn truyền về có thể nhìn ra chí hướng của Triển Thất và Văn Nhân Mạc là bến Thượng Hải, hơn nữa còn muốn lấy được cái bảo tàng đó, bọn họ lợi dụng thế lực này để thống nhất hắc đạo thì trăm lợi mà không có một hại.

Có phải bởi vì Triển Thất sợ ước định kia mà không dám chiến đấu thì anh càng không thể tin, nếu là sợ cũng sẽ không có dã tâm lớn như vậy.

“Đáp ứng hay không đáp ứng đều là ý tứ của thiếu chủ, từ nay về sau chúng tôi đều nghe theo sự phân phó của thiếu chủ.”

Tần Thiên Khải rất thông minh không trả lời thẳng Triển Thất mà là ném vấn đề này trở lại cho cô.

“Vậy thì giúp tôi giải quyết Tùng Thành đi, tôi muốn nhìn thấy trong vòng một tháng các anh phải giải quyết Tùng Thành.”

Nếu thân phận này đặt trên người cô, cô có trốn cũng không thoát, dù cô có cự tuyệt thì có thể kết thúc chuyện này được sao? Không biết. Những thứ kia là vì mục tiêu trăm năm nên nhất định những người đó sẽ nghĩ các loại biện pháp để bức bách cô, bị người khác uy hiếp ddlqdcòn không bằng tự nguyện nhận lấy. Lại nói, coi như những người này không bức bách cô, thế nhưng đã ước định với bên kia rồi, bọn họ đều cho rằng cô chính là người thiếu chủ kia, như vậy thì nhất định sẽ không buông tha cái ước định này, nếu như bây giờ không nắm lấy cơ hội thì chỉ có thể bị động xử lý cục diện này, hiển nhiên cô vẫn thích nắm quyền chủ động giữ trong tay mình.

Nếu làm thế nào cũng không thoát khỏi, như vậy thì chỉ có thể lợi dụng thân phận này, ít nhất lúc này có bọn họ làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, hơn nữa, cô cũng nên có thế lực riêng của mình để sau này có thể giúp cho Văn Nhân Mạc.

“Thiếu chủ yên tâm, không cần đến một tháng, nhất định Tùng Thành sẽ là của thiếu chủ.”

Triển Thất không cần hỏi quá trình, cô chỉ cần kết quả, cô tin tưởng Tần Thiên Khải có năng lực này, hơn nữa cô cũng muốn nhìn xem thế lực của anh ta đến cùng có thể lớn bao nhiêu.

“Hiện tại chuyện hòn đảo kia có tin tức gì không?”

“Thuộc hạ vô năng, trăm năm qua chúng tôi đã đi qua vô số các hòn đảo lớn nhỏ cũng không có tìm được tiểu đảo lánh đời kia, phu nhân có nói qua, coi như có tìm được cũng vô ích, muốn đi lên hòn đảo kia phải có lực lượng thần bí mới lên được. Năm đó, phu nhân vì muốn bù đắp thiệt thòi đã thiếu hòn đảo kia nên không có nói ra vị trí cụ thể, hơn nữa, đã trải qua nhiều đời thiếu chủ, phương pháp ẩn giấu lực lượng cũng đều cất giữ trong bảo tàng, nếu thực sự chúng ta không tìm thấy cũng không thể sử dụng lực lượng thần bí đó được.”

“Chuyện này thành ra như vậy là do bọn họ gây nên, còn có ngày đó người kia nổ súng cũng là người của bọn họ chứ?”

“Thuộc hạ cũng hoài nghi là bọn họ gây nên, bây giờ ở bến Thượng Hải rất loạn, nếu không có thế lực kia thì làm sao có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy. Nếu là bọn họ có dã tâm lớn như thế chắc đã sớm thống nhất bến Thượng Hải rồi, cho nên rất có thể là bọn họ gây ra.”

Thực lực đối phương xác thực không yếu, lấy thể lực bây giờ của cô thì chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá. Nhưng thời gian ước định còn bốn năm nữa, thời gian bốn năm nói dài cũng không dài mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm, cô sẽ lợi dụng thời gian bốn năm này để trở thành người đứng ở vị trí cao nhất.

“Chuyện Tùng Thành giao cho anh, có chuyện gì thì tùy thời liên lạc với tôi.”

Triển Thất và Tần Thiên Khải lại nói chuyện thêm một chút thể cục bây giờ rồi mới quyết định rời đi, trong lòng cô tự nhiên có cảm giác lo lắng, rất sợ là Văn Nhân Mạc ở bên kia xảy ra chuyện gì.

“Trại chủ...”

Khi Triển Thất và Tần Thiên Khải mới vừa ra ngoài thì lập tức có một người chạy đến nói gì đó bên tai Tần Thiên Khải, sau khi nghe xong, Tần Thiên Khải lộ vẻ mặt khó xử nhìn Triển Thất, trong ánh mắt có mấy lời không biết nói sao.

“Có gì thì nói thẳng đi.”

“Thiếu chủ khoan hãy rời đi, mới vừa rồi ở chân núi nhận được tin tình báo, lần này Văn Nhân bang chủ giống như gặp chút vấn đề.”

“Có chuyện gì thì nói nhanh lên.”

Triển Thất nghe là chuyện của Văn Nhân Mạc thì lập tức nóng nảy, chỉ có chuyện tình của Văn Nhân Mạc mới có thể làm cho cô mất đi lý trí.

“Giống như là thể lực ẩn núp nhiều năm ở bến Thượng Hải phát hiện ra Văn Nhân bang chủ nên hiện tại vận dụng thể lực âm thầm phái người đi ám sát anh ta.”

“Vận dụng thể lực bí mật, thể lực nào sao tôi lại không biết? Tin tức này từ đâu truyền đến?”

“Mấy ngày trước người của chúng tôi phát hiện có khác thường, có một cổ thể lực âm thầm lên vào Mạc Thành, sau đó mới phát hiện, đây là người của Văn Nhân bang chủ. Hôm nay tin tức truyền đến là truyền từ bên kia Thượng Hải.”

Mấy ngày trước? Triển Thất càng thêm nghi ngờ, Văn Nhân Mạc khi nào thì phái người đến Mạc Thành mà cô lại không biết?

“Có chuyện gì thì cho người báo cho tôi biết, còn nữa, cho tôi một phần mạng lưới tình báo của các anh, sau này những tin tình báo quan trọng tôi cũng muốn biết.”

Hiện tại Triển Thất vội vã đi về hỏi thử Văn Nhân Mạc đã xảy ra chuyện gì, nghe ý tứ Tần Thiên Khải như vậy thì hình như rất nghiêm trọng.

“Thiếu chủ, trước hết cậu đi theo tôi đã.”

Tần Thiên Khải cũng không muốn Triển Thất rời đi ngay lập tức, mà đưa Triển Thất đi đến mật thất trong bảo tàng, giờ phút này cô thấy trong bảo tàng có một đám người đứng ở đó.

“Mọi người nghe tôi nói một chút, đây chính là thiếu chủ mà chúng ta vẫn tìm kiếm lâu nay, từ nay về sau tất cả mọi ddld người đều phải nghe mệnh lệnh điều hành từ nhỏ đến lớn của thiếu chủ, không được có dị nghị.”

“Tham kiến thiếu chủ.”

Sau khi nghe Tần Thiên Khải nói chuyện, mọi người đều hành đại lễ với Triển Thất, mà lúc này trong mật thất có khoảng trên dưới hơn một trăm người, những người này cũng đều có chức vị hơn tiểu đầu lĩnh một chút, xem ra thể lực ngầm nơi này lớn hơn so với suy nghĩ của cô một chút.

“Tất cả đều đứng lên cả đi.”

“Hôm nay thiếu chủ còn có việc trong người nên tôi không đưa thiếu chủ giới thiệu hết cho tất cả mọi người trong Thanh Phong trại, ngày khác thiếu chủ giải quyết hết chuyện bên kia, sau này tôi chân chính giao trả cửa ngầm này lại cho thiếu chủ.”

Thời đại này những người ở đây đều lấy đại thiếu chủ làm chủ mà phụng mệnh, phần lớn bọn họ làm gì đều là do người trên truyền lệnh xuống, hết sức chân thành căn bản không hoài nghi gì cả. Quả nhiên bọn họ biết phương thức ra vào bảo tàng, nghĩ đến lần này người của Văn Nhân Mạc có thể để bọn họ trợ giúp ra vào nơi này cũng tốt.

Sau khi lo lắng Triển Thất đi xuống chân núi hội hợp với Văn Nhân Mạc.

“Như thế nào, có phải có chuyện gì không hay xảy ra không?”

“Lão đại, có chuyện gì xảy ra vậy? Sao anh có thể để bại lộ lực lượng bí mật kia?”

Khi trở về, Triển Thất lập tức kéo Văn Nhân Mạc vào mật thất, người của Diễm bang thấy vẻ nóng nảy của Triển Thất cũng biết là cô có việc gấp, cho nên lập tức có người canh kỹ cửa chính để cho bọn họ yên tâm nói chuyện.

“Từ đâu em biết được tin này?”

“Cái này đợi lát nữa hãy nói... giờ anh nói cho em biết trước đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Triển Thất tin tưởng Văn Nhân Mạc cho nên dù anh không nói trước với cô nhưng cô biết nhất định anh làm vậy là có nguyên nhân, bây giờ cô chỉ muốn biết chân tướng là gì để cùng nhau giải quyết tốt chuyện này.

“Anh biết đến Tùng Thành lần này tuyệt đối không phải là Thanh Phong trại đơn giản yêu ước như vậy, cho nên anh cho người bí mật chú ý. Phát hiện người của Phi Ứng trại hoạt động thường xuyên, trước khi chúng ta lên đường một ngày thì liền đưa phần lớn người trong trại ra ngoài. Sau đó, anh liền cho người mượn cơ hội này đoạt lấy Phi Ứng trại, vì sợ em lo lắng nên không nói trước với em.”

Văn Nhân Mạc ôm Triển Thất vào ngực giải thích.

“Mạc, cảm ơn anh.”

Triển Thất ngửi mùi hương nhẹ trên người anh động tình nói, cô biết Văn Nhân Mạc không cho cô biết không chỉ sợ cô lo lắng mà còn sợ cô phản đối. Lần đầu tiên khi cô đến Mạc Thành bị người của Thanh Phong trại tập kích, mặc dù có Lục Hiên giúp cô báo thù, nhưng cô biết Văn Nhân Mạc vẫn để trong lòng. Cho nên nhân cơ hội này nhất định diệt Thanh Phong trại để báo thù cho cô, anh biết nếu anh vận dụng lực lượng bí mật, cô nhất định sẽ phản đối, cho nên mới không nói cho cô biết.

“Bọn họ có bại lộ cũng không có chuyện gì, lấy thực lực của anh bây giờ đã có thể liều mạng với kẻ thù rồi, lần này may mắn có người của anh, bằng không nhất định Long Hồ môn sẽ chịu họa diệt môn.”

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Thiên Khải không biết Long Hồ môn là thế lực của Triển Thất, cho nên không có nói với cô chuyện tình của Long Hồ môn.

“Mới vừa rồi có bồ câu đưa tin đến, Long môn chủ dẫn người tiến về phía Tùng Thành, Phi Ứng trại tập kích đánh lên phía sau Long Hồ môn. Mà những phản đồ của Long Hồ môn bị Thanh Phong trại đưa đi, vừa đúng lúc người của anh chạy tới, tiêu diệt mấy tên phản đồ Thanh Phong trại kia, sau đó cùng nhau cướp Thanh Phong trại, chỉ là cũng vì vậy mà bại lộ thân phận, bây giờ mọi người đã ẩn núp tốt rồi.”

Thế lực của Văn Nhân Mạc bại lộ đều là vì Long Hồ môn, do Long Hồ môn là người của Triển Thất, cho nên anh mới làm như vậy. Cô có tài đức gì mà có thể khiến cho người đàn ông này vì cô mà phá hư kế hoạch phải gần năm mới bố trí xong.

“Hiện tại bên trong Tùng Thành như thế nào rồi?”

Hai người bọn họ đã sớm buộc chặt cùng một chỗ, cho nên Triển Thất sẽ không nói cái gì mà cảm tạ, cô muốn bản thân mình cường đại lên một chút để đứng bên cạnh anh cùng nhau bắt tay ngênh đón tất cả khó khăn.

“Bên trong Tùng Thành không chỉ có Dã Lang bang và người của Thanh Phong trại, còn có một cỗ thế lực bí mật tham dự vào, lần này chính bọn họ mới là chủ mưu. Khi chúng ta đến thì nguồn thế lực kia chẳng

biết tại sao đột nhiên bỏ đi, cho nên đoạt lại địa bàn cũ rất dễ dàng, cũng nhờ đó mà diệt luôn Dã Lang bang. Hiện tại Mạc Thành đã trở thành thế lực của chúng ta rồi, một phần Dã Lang bang ở Tùng Thành cũng thuộc về chúng ta, không nghĩ tới lần này chúng ta nhân họa đắc phúc. Cũng không biết đám thế lực thần bí kia là ai, có mục đích gì.”

“Em nghĩ em biết thân phận của bọn họ...”

Triển Thất cũng không giấu diếm gì đối với Văn Nhân Mạc, mang chuyện Tần Thiên Khải nói ra thân phận cô cho Văn Nhân Mạc nghe một lần nữa, trừ chuyện cô là người hiện đại xuyên qua thì không có chuyện gì cô gạt anh. Nếu như có cơ hội, nhất định cô cũng sẽ nói chuyện này cho anh biết.

“Đừng lo lắng, còn có anh ở bên em.”

Nghe Triển Thất nói xong, Văn Nhân Mạc có chút giật mình, anh không biết thân phận của Triển Thất bí ẩn như vậy, còn có lời ước định kia, xem ra anh phải rời đi một thời gian. Vốn cho rằng kẻ địch chỉ có Thanh Long bang và Chu Tước môn mà thôi, hiện tại lại thêm người của tiểu ddldđđảo lánh đời. Vì vậy nhất định anh phải trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có đủ cường đại mới có thể bảo vệ được người phụ nữ anh yêu.

“Lão đại, bây giờ anh âm thầm dung hợp cổ thể lực này đến Thanh Phong trại đi, như thế mới có thể làm cho những người kia yên tâm, lúc này chúng ta vẫn chưa thể bại lộ thân phận được.”

Hiện tại thực lực của bọn họ đã mạnh lên rất nhiều, nhưng nhu thế vẫn chưa đủ, còn cần trở nên cường đại hơn nữa, chỉ có khi âm thầm phát triển thế lực từ từ mới có thể làm cho kẻ địch trở tay không kịp. Mang nguồn thế lực kia hợp nhất với Thanh Phong trại sẽ làm cho thế lực ở bến Thượng Hải không xảy ra dị động gì, có nghĩa là giống như thống trị thế lực quan ngoại không phải chỉ một mình Diễm bang mà là chia làm mấy nhà, như vậy mới không làm cho người ta hoài nghi.

Văn Nhân Mạc cũng biết mục đích Triển Thất làm như vậy, cho nên cũng không phản đối.

“Giải quyết xong chuyện này, chúng ta đến bến Thượng Hải đi.”

“Em chờ ngày đó chúng ta gặp nhau.”

Giữa bọn họ không cần dùng quá nhiều lời cũng biết ý tứ của nhau, cẩn thận nhìn người trong ngực, muốn khắc dáng vẻ cô vào trong đầu, như vậy thì có nghĩa bọn họ có thể sẽ phải có một khoảng thời gian rất dài không thể gặp nhau.

Nhìn vẻ thâm tình của Văn Nhân Mạc, Triển Thất chủ động hôn anh, sau đó để mặc cho anh hôn sâu hơn, để bọn họ cùng nhau trầm luân đi...

102. Chương 84: Chương 84

103. Chương 84: Ba Năm Sau

—> “Đương gia tốt.”

“Thiếu chủ tốt.”

Thời gian thấm thoát đã qua ba năm, ba năm này Triển Thất ở lại quan ngoại phát triển, bây giờ ở bên ngoài quan ngoại được chia làm ba thành, nhưng mà mọi người ở trên đường đều biết, bây giờ lão đại ở quan ngoại chỉ có một người, chính là Triển Thất cô.

Ba năm trước Văn Nhân Mạc rời khỏi cũng không còn gặp mặt với Triển Thất, chỉ là thỉnh thoảng viết lá thư, hai người bọn họ một người ở quan ngoại một người ở bến Thượng Hải, mỗi người đều cố gắng gầy dựng thế lực của mình, đồng thời chờ mong giây phút được gặp lại nhau.

Năm đó lúc Văn Nhân Mạc rời khỏi Triển Thất và Văn Nhân Mạc đang âm thầm phân chia những thế lực đó tới Thanh Phong trại, như vậy sẽ có thể bảo tồn thực lực của Văn Nhân Mạc. Sau đó Mạc thành là do Long Hồ môn tiếp nhận quản lý, mà Long Hồ môn cũng chính thức cắt đứt quan hệ với Chu Tước môn. Chu Tước môn đã từng có ý đồ phái người tấn công Mạc thành nhưng không có thành công về sau liền buông tha cho ý định này. Mà Tùng thành ở bên ngoài thì do Thanh Phong trại tiếp nhận quản lý, sau đó Triển Thất mới biết được, Tùng thành vốn dĩ luôn nằm trong tay của Thanh Phong trại, lúc đó Liệt Hỏa bang và Xích Viêm bang đều là người của Thanh Phong trại, mà hai người bọn họ náo loạn cũng là để diễn cho người ngoài xem.

Sau khi hình thức của Tùng thành và Mạc thành hoàn toàn ổn định lại thì bắt đầu từ từ chuyển ba thành hợp lại, cho tới bây giờ hoàn toàn là do Triển Thất tiếp nhận quản lý cũng đổi tên thành Kỳ Lân môn Môn chủ vẫn là Văn Nhân Mạc, nhưng Văn Nhân Mạc chưa một lần trở về cho nên mọi người chỉ gặp được Triển Thất mà thôi. Sau khi Kỳ Lân môn thành lập Tần Thiên Khải đề nghị sau này sẽ dựa theo cách gọi của tổ tiên cô, gọi cô là thiếu chủ.

Ba năm này Triển Thất chính là chỉnh đốn và cải cách Kỳ Lân môn, thay đổi một chút môn quy, hơn nữa còn bắt chước theo chế độ quản lý quân sự ở hiện đại, hoàn toàn quân sự hóa đám người hắc đạo này, môn hạ của Kỳ Lân môn có ba phân bang, Thanh Phong trại, Diễm bang, và Long Hồ môn, còn ba bang chủ là Lâm Thành, Tiễn Kỳ và Long Mai.

Thế lực ở Tùng thành giao cho Lâm Thành và Thạch phụ trách, hai người bọn họ cũng rất có năng lực, Triển Thất bàn giao xong công việc với tốc độ rất nhanh. Tùng thành vốn là một thành lớn nhất trong ba thành, vốn dĩ có Dã Lang bang quấy rối cho nên rất loạn, bây giờ sau khi hai người bọn họ phát triển thì đã không còn rối loạn, đã từng bước trở thành một thành kinh tế lớn cũng là trụ cột kinh tế của Kỳ Lân môn.

Lúc đó Long Môn chủ vì quyết định với Chu Tước môn, nên nhường lại vị trí Bang chủ cho Long Mai, Long Mai mặc dù là một người con gái nhưng là mưu kế của cô hơn người, hơn nữa trải qua ba năm này sau khi chất độc trong cơ thể đã hoàn toàn khỏi thì bắt đầu tập võ bây giờ cũng có chút thành tựu. Chuyện cô thích nhất chính là đến Bạch thành tìm Triển Thất và Tiễn Kỳ so tài. Mặc dù mỗi lần đều bị thất bại, nhưng mà kiên trì thời gian dài, Triển Thất cũng rất khó hiểu, choáng nha tốc độ tiến bộ làm sao lại nhanh như vậy chứ, nếu không phải từ nhỏ bị trúng độc nhất định bản lĩnh không ở trên cô cũng không dưới Tiễn Kỳ.

Tiến Kỳ vẫn đi theo bên cạnh Triển Thất, trở thành Bang chủ của Diễm bang, cô cũng không cần nói, vốn dĩ chính là người được bồi dưỡng để tiếp nhận vị trí Bang chủ, cho nên lúc bắt đầu làm Bang chủ đều rất thuận lợi. Ban đầu còn có một ít đàn ông không phục chỉ là cuối cùng đều bị Tiến Kỳ lời vô phòng giải quyết, cuối cùng những vấn đề quan trọng trên mà cô xử lý cũng hoàn toàn thuyết phục mọi người.

Lúc Thích Thiên và Văn Nhân Mạc cùng nhau đi về bến Thượng Hải anh ấy và Tiến Kỳ cũng đã ba năm không có gặp mặt, ba năm qua mỗi khi nhắc tới Thích Thiên Tiến Kỳ vẫn còn bộ dáng cực kỳ giận dữ, nhưng sau khi Văn Nhân Mạc và Thích Thiên gửi thư về Tiến Kỳ vẫn sẽ hỏi Triển Thất Thích Thiên có nhắc tới vô hay không,. Thích Thiên dẫn người mang quà đến cô ấy cũng bảo quản cẩn thận , bây giờ chính là vịt chết còn cứng mỏ.

Hôm nay Triển Thất và Tiến Kỳ đi đến Mạc thành tìm Long Mai, sau khi đến Mạc thành ai mà không nhận ra Triển Thất chính là thiếu chủ tất cả đều khom mình hành lễ so với Huyện trưởng trong thành còn lợi hại hơn, cho dù Huyện trưởng kia thấy cô cũng phải kêu một câu thiếu chủ tốt.

Lúc đầu dân chúng ở quan ngoại đều sợ hãi người hắc đạo bây giờ thì vô cùng chào đón, con gái nhà mình nếu như gả cho người của Kỳ Lân môn cho dù chỉ là một người giữ cửa cũng đã rất hãnh diện. Mà Kỳ Lân môn cũng là nơi khó tiến vào nhất, trước đây những người đó muốn gia nhập hắc đạo là do cuộc sống đưa đẩy, bây giờ đi vào hắc đạo là vì để vinh quang của cửa nhà.

Nhưng mà người đứng đầu ở quan ngoại kim cương vương lão ngũ (*) chính là Triển Thất, rất nhiều tiểu thư chưa có chồng thì nằm mơ cũng muốn gả cho cô, thế nhưng bên cạnh Triển Thất luôn có Tiến Kỳ mạnh mẽ và Long Mai hiền lành dịu dàng, hi vọng của các cô liền sụp đổ, sau này một số người nghĩ là làm nhỏ cũng tốt(@@ pótay.com vs mấy người đó), cho nên cửa của Diễm bang thiếu chút nữa bị đập đổ, may mà Tiến Kỳ phát huy bản thân mình thành người đàn bà đánh đá dọa những người đó chạy hết, về sau mới không còn ai đánh chủ ý lên Triển Thất.

(*)Kim cương vương lão ngũ : Theo mình hiểu thì cụm từ này chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Trong ba năm này chiều cao của Triển Thất chỉ cao hơn một chút so với lúc trước, một người phụ nữ mà cao 1m75 thì cũng đã là rất cao rồi, đứng chỗ nào cũng được xem là ngọc thụ lâm phong (*) rồi. Đặc biệt là khi ở bên cạnh của Long Mai thì càng thêm biểu lộ đáng về anh tuấn đẹp trai của cô.

(*) Ngọc thụ lâm phong tiếng Trung thực ra viết là , dịch nghĩa là Cây ngọc đón gió, ý chỉ người con trai có cốt cách tao nhã như cây ngọc, hiên ngang đứng trước gió để lộ phong thái tiêu sái. Xuất phát của thành ngữ này từ bài thơ Bài ca bát tiên uống rượu của Đỗ Phủ.

“Ô, đây không phải là thiếu chủ và Tiễn bang chủ sao? Trận gió nào đã mang hai người đến đây vậy.”

Long Mai vừa nhìn thấy Triển Thất thì chưa xót nói, cô vẫn ghen tỵ với Tiễn Kỳ có thể được ở bên cạnh của Triển Thất, cô lại phải một mình ở Mạc thành trông giữ, cho nên mỗi lần nhìn thấy hai người bọn họ đều oán giận một phen.

“Vợ nhỏ bé là đang nhớ đến tôi sao, đến đây, để cho tôi nhóm chúng ta thân thiết thật tốt một chút.”

Lúc này chỉ có Tiễn Kỳ ra mặt mới tốt, Triển Thất vừa nói như vậy. Long Mai liền sợ, những người ở phía dưới đã không còn ngạc nhiên khi thấy cảnh này. Thiếu chủ rất nuông chiều hai người bọn họ, hơn nữa đều là Bang chủ dưới một người trên nhiều người ai dám nói gì, chỉ có thể âm thầm suy đoán, cuối cùng thì ai được sướng ái hơn.

“Nói đi, lần này gặp khó khăn gì.”

Sau khi ba người đến mặt thất xong thì Triển Thất mới thay thành vẻ mặt nghiêm túc thối nhẹ mũi của Long Mai mà đùa giỡn.

“Hai người các ngươi không có lương tâm, không có việc gì thì không thể tìm hai người các ngươi sao đến đây sao? Mỗi lần đều là tôi đến gặp các người, các người có lúc nào chủ động đi tìm tôi.”

“Này, nói như vậy là cô không đúng nha, chúng ta rõ ràng lúc ăn mừng năm mới có tìm cô nha.”

“Ni mã (Nghĩa là súc vật), cho tới bây giờ đã là 6 tháng rồi, con mẹ nó cô nghĩ thử coi đã bao lâu, tôi ở giữa đều đi qua bên các người năm tám.”

Sau khi Triển Thất tiếp xúc với hai người các cô đã lâu thì tính tình cũng bắt đầu trở nên hoạt bát, thỉnh thoảng cũng nói một chút ngôn ngữ phổ biến của hiện đại, cái câu ni mã của Long Mai cũng là học từ Triển Thất.

“Được rồi, bây giờ không phải là đến đây để nhận lỗi sao, mau mau nói đi đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Long Mai nếu như không có chuyện quan trọng rất ít khi gọi cô tới đây, cho nên lần này cũng là đã xảy ra chuyện chuyện lớn gì rồi.

“Nửa tháng này trời không có mưa, rất nhiều hoa màu cũng đã bị khô héo, cứ như vậy nữa thì năm nay sẽ không thu được hạt thóc rồi.”

Gần đây dân chúng đến Long Hồ môn gặp Long Mai, nhờ cô đi tìm đại đương gia suy nghĩ biện pháp, cho nên lúc này cô mới viết cho Triển Thất một lá thư kêu cô đến đây.

Sau khi Triển Thất nghe xong cũng choáng váng, từ sau khi Kỳ Lân môn lớn mạnh trông coi quan ngoại thì cô liền ra lệnh không được động vào dân chúng, mà khi dân chúng có khó khăn gì thì Kỳ Lân môn cũng sẽ giúp đỡ. Năm đầu tiên là xảy ra trận lũ lụt, Triển Thất vì lật đổ hình tượng hắc đạo trong lòng của dân chúng, cũng là nhìn thấy những người đó rất tội nghiệp, cho nên liền mang người đi chống lũ, sau đó xây một cái đập ngăn lũ. Tiếp đó lại gặp phải nạn châu chấu, Triển Thất ra ý kiến để châu chấu bảo vệ hoa màu, sau đó chỉ cần gặp phải chuyện gì bọn họ cũng không còn tìm đến Huyện trưởng mà lại đi tìm lão đại hắc bang cô, cô cũng trở thành Bồ Tát sống, may mà chuyện vút mèo vút chó không có tìm cô.

Cho nên sau này cô nguy trang chính mình trở nên lạnh lùng hà khắc hơn để cho những người đó lùi bước, không nghĩ tới ngược lại càng thêm kính trọng cô.

“Cô cho rằng tôi là Đông Hải Long Vương sao? Hạn hán liền làm mưa cho cô, hay là Tôn Ngộ Không mà đi cầu mưa?”

“Nhưng mà mỗi ngày dân chúng đều bắt tôi đi tìm cô nha, cuối cùng tôi không còn biện pháp mới viết thư cho cô đó, chuyện hôm nay cô đến đây dân chúng trong thành đều biết, đều đang ở nhà chờ đấy, hơn nữa buổi tối Huyện trưởng còn tổ chức tiệc tối để đón tiếp cô đó. Cô nghĩ ra biện pháp, ai kêu cô cái gì cũng biết nha.”

Triển Thất thật sự muốn một gậy đánh chết chính mình, lúc đó nên để cho đám lãnh đạo ra tay, cô tự khoe khoang làm gì chứ, bây giờ mang đá đập lên chân mình.

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem bị thiệt hại cỡ nào, khi mất mùa chúng ta lấy lương thực trong kho để phân phát đi.”

Bây giờ Triển Thất đều phải xuất ra rất nhiều lương thực để đi trợ giúp cứu tế những người không có cơm ăn, nếu không cô đã làm mấy cái cửa hàng thì đã sớm bị ăn sạch.

Ba người các cô đi tới đồng ruộng của thôn quê đưa mắt quan sát một mảnh đất bị hạn hán, đất đai đã nứt thành từng khối từng khối, phần lớn hoa màu ở bên trong đều chết hết, còn lại một số nếu như không có mưa cũng sẽ chết.

Đi thôi, đến nơi khác xem, bây giờ tình hình đích thực rất nghiêm trọng, nếu như không có mưa thì lương thực của cô cũng không đáp ứng nổi.

“Ô...ô...ô...ô.... ..”

Lúc ba người chuẩn bị quay trở về thì đột nhiên nghe được ơ3 xa xa truyền đến một tiếng khóc.

“Các người có nghe thấy tiếng khóc không?”

”Nghe thấy, hình như là từ bên trong Long Vương miếu ở núi bên kia truyền đến, gần đây mỗi ngày đều có người theo đạo đến Long Vương miếu để cúng.”

“Chúng ta cũng đi qua nhìn một chút, thuận tiện cầu xin Long Vương sớm một chút làm cho trời mưa.”

Ba người vừa nói vừa cười mà đi đến Long Vương miếu bên kia, từ khi các cô đi tới càng ngày càng gần tiếng khóc cũng càng lúc càng lớn, chẳng những có tiếng khóc của phụ nữ còn có tiếng khóc của trẻ con, lúc đầu các cô còn tưởng rằng là do trẻ con làm sai hoặc là té bị thương, nhưng càng nghe càng thấy không giống, cho nên bước chân nhanh hơn mà chạy tới.

Mới vừa đến gần Long Vương miếu liền thấy được một đám người vây quanh mà quỳ lạy, mà ở trước cửa Long Vương miếu có một bé gái đang bị trói vào cây cột khắp xung quanh đều là củi đốt, ở phía trước cây cột còn bày ra một cái bàn thờ, trên bàn có đặt đủ loại hoa quả vật cúng, ở giữa là một đầu heo được xử lý vô cùng sạch sẽ. Xem ra là đang làm cách thức tiêu chuẩn gì rồi.

“Các người đang làm cái gì đó.”

“Long bang chủ, Long bang chủ cô cứu con của tôi với, nó còn nhỏ như vậy mà.”

“Nói rõ ràng đi cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì.”

“Gần đây trời vẫn không có mưa, sau đó trong thôn mời tới một vị tiên sư nói là mỗi lần chúng tôi cúng Long Vương đều là lấy mấy thứ phạm tục, Long Vương chán ghét cho nên mới không làm cho trời mưa, cho nên lần này học cách mà lúc trước để cúng thần sông, định dùng đứa nhỏ để làm tế phẩm, nhưng là con của tôi mới chỉ có sáu tuổi thôi, ô ô ô... ..”

“Ngu ngốc, các người cuối cùng là nghe ai nói, đã là thời đại nào rồi mà còn mê tín như thế, mang người kia lại đây cho ta.”

Triển Thất nghe tới đó cũng không còn nghe nổi nữa, hôm nay nếu như ba người các cô không đi dạo đến nơi này thì đứa bé kia sẽ bị chết cháy như vậy?

Những người ở dưới này không biết ba người bọn họ là ai, nhìn khí thế kia thì chắc cũng không phải là người bình thường. Lúc này đứa nhỏ bị mém bị đốt kia có đi đến Long Hồ môn tìm Long Mai cho nên biết, cô vừa nói như vậy những người đó mới biết được đây chính là lão đại của Mạc thành. Bây giờ nghe thấy Triển Thất nói, kết hợp với tin đồn ở nông thôn ngày thường lập tức liền đoán được thân phận của Triển Thất cho nên có người tự giác đi kêu cái người gọi là tiên sư gì đó lại đây.

“Thiếu chủ, vị này chính là Trương tiên sư.”

Triển Thất quan sát, người này hơn bốn mươi tuổi cả người hung ác vẻ mặt thì thô tục, người như vậy mà có thể gọi là tiên sư sao, thật sự là mắt bị mù.

“Là ông nói thiêu đứa bé này thì trời sẽ mưa, nếu như không thế thì sao, ông dám một mạng đền một mạng không?”

Người này cũng chính là loại người lừa gạt thường ngày hay dựa vào lừa gạt để lừa tiền để xài, về sau có một lần nói cho một nhà người ta là các người làm sao có thể làm giàu kết quả thật đúng người của nhà đó thật sự làm theo cái phương pháp làm giàu rồi trở thành một gia đình giàu có, sau đó thiếu chút nữa thờ vị thầy bói lúc trước đã chỉ đường cho mình, từ đó về sau được mọi người xưng là tiên sư.

Lần này cũng là do bị bọn dân chúng này ép nên thuận miệng nói bậy một câu, nếu như không có mưa thì sẽ nghĩ ra lý do khác, bọn họ đa số là hai bên đều bị chặn (theo mình nghĩ là hai bên là dân chúng với ông đều rất thuận lợi), nhưng mà không nghĩ tới lần này lại gặp phải Triển Thất. Tên tuổi của Triển Thất ông đã sớm nghe qua, bây giờ vừa bị Triển Thất hỏi như vậy, bị khí thế của Triển Thất bức bách khiến cho ông lập tức quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

“Thiếu chủ tha mạng, thiếu chủ tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, sẽ không như vậy nữa.”

“Àm.”

Một chữ còn chưa nói xong đã bị Triển Thất bắn chết, người như thế không biết đã hại biết bao nhiêu người, lưu lại cũng là tai họa.

Mọi người không ngờ tới tên tiên sư kia lại là kẻ lừa đảo, ngoại trừ cảm thấy áy náy với mẹ của đứa nhỏ ra thì còn nhìn Triển Thất với ánh mắt tha thiết.

“Thiếu chủ cứu chúng tôi đi, nếu trời còn không có mưa thì rất nhiều người trong thôn sẽ bị chết đói.”

“Đúng vậy, lương thực năm trước bị giảm, chúng tôi rất hy vọng vào mùa thu hoạch năm nay, nhưng mà lại gặp chuyện này.”

“Thiếu chủ bản lĩnh lớn, giúp đỡ cứu chúng tôi đi.”

Triển Thất nhìn lên trời một chút còn có nhóm dân chúng đang quỳ trên mặt đất này cũng chỉ có thể làm ra cam đoan: “Tất cả mọi người trở về đi, trong vòng 3 ngày nhất định sẽ có mưa to.”

Sau khi nghe được Triển Thất cam đoan tất cả mọi người hưng phấn rời đi, thiếu chủ đã nói có thể thì nhất định là có thể.

“Triển Thất, cô làm ra cam kết như vậy nếu như sau này trời không có mưa thì phải làm sao bây giờ, hôm nay mặc dù trên trời có một chút mây đen, nhưng nửa tháng nay luôn như vậy, nếu như ba ngày không có mưa thì phải làm sao bây giờ chứ?”

Long Mai không nghĩ đến Triển Thất lại có thể đáp ứng như vậy, lần này nếu như trời không có mưa thì sau này cho dù Triển Thất có lấy lương thực cho đám người kia thì cũng sẽ bị chửi, như vậy thanh danh tốt của ba năm nay cũng sẽ bị phá hủy trong chốc lát.

Triển Thất buồn cười nhìn mắt của Long Mai nói: “Đừng lo lắng, có lẽ tôi thật sự có thể cầu mưa đấy.”

104. Chương 85: Chương 85

105. Chương 85: Chuẩn Bị Lên Đường.

→ Long Mai không nghĩ Triển Thắt cứ như vậy mà đáp ứng, lần này nếu như trời không có mưa thì sau này cho dù Triển Thắt có lấy được lương thực cho đám người kia thì cũng bị mắng, như thế thì ba năm xây dựng thành danh tốt của cô sẽ bị hủy trong giây lát.

Triển Thắt buồn cười mắt nhìn Long Mai nói: “Đừng lo lắng, có lẽ tôi thật sự có thể cầu được mưa đấy.”

Triển Thắt không nhanh chóng về Long Hồ môn, mà đi đường vòng qua mỏ đá để tìm hiểu tình hình, sao đó lại dẫn Long Mai với Tiễn Kỳ đi dạo xung quanh một chút, cũng mất một đồng sức lực. Bất quá lúc ba người đi dạo phố đều dịch dung, nếu không cho dù bàn về thân phận hay về bề ngoài cũng sẽ bị một hồi trêu chọc oanh động. Cuối cùng Tiễn Kỳ và Long Mai hai cô gái này xài hết tất cả tiền trên người mới chịu trở về, Triển Thắt cái gì cũng không mua, cô cơ bản không thiếu thứ gì. Long Mai với Tiễn Kỳ mua một đồng đồ này nọ trong này hơn nửa đều là mua cho cô, làm cô đỏ khốc đỏ cười.

“Như Thế nào, thoải mái sao? Tôi nghe nói đi dạo mua sắm sẽ làm cho tâm tình của phụ nữ tốt hơn đó.”

“Hừ, đừng nghĩ dùng một chút đồ này thì đuổi được tôi đi, hai người các cô không để ý tới chuyện của tôi, chắc là không nghĩ chỉ cần vài món đồ này là không cần truy cứu nữa chứ.”

Triển Thắt hơi xấu hổ, cô cũng không có can đảm nói nha, buổi chiều này ước chừng cũng hết mấy vạn đồng đại dương của cô rồi, mà chỉ mới chơi đùa. Chuyến đi này mấy cái bình hoa lỗi thời kia cái nào không phải vạn kim khó cầu chứ.

“Được rồi, buổi tối sẽ cho cô một kinh hỉ.”

“Kinh hỉ gì vậy, tôi cũng muốn.”

“Là Thắt thắt cho tôi, cô rút qua một bên.”

...

Trời tối rất nhanh, đêm tháng sáu vẫn còn rất dễ chịu, chỉ là bởi vì gần đây hạn hán nên có chút khô nóng. Trên trời bao phủ một lớp mây đen dày không có một ngôi sao nào, Triển Thắt mang Long Mai với Tiễn Kỳ trèo lên ngọn núi cao nhất ở Mạc thành.

Núi này gọi là Long Hồ sơn, lúc trước tiếp nhận nơi này Triển Thắt vô tình phát hiện trên ngọn núi này bên trong có động nham thạch, trong động lại chứa một lượng lớn đất đá tiêu, đây là nguyên liệu tốt nhất để làm hắc hỏa dược. Cho nên Triển Thắt hạ lệnh thuộc hạ trông coi bảo hộ nơi này, không được cho phép người lạ tiến vào, động núi lửa này ở dưới chân núi, mà Triển Thắt lại mang hai cô trực tiếp trèo lên đỉnh núi.

“Thắt Thắt, đêm khuya không ngủ chạy lên núi để làm cái gì, cũng không có sao trăng gì để ngắm.”

Tiến Kỳ ở bên cạnh Triển Thắt cũng một thời gian dài, ba năm này đôi khi Triển Thắt cũng sẽ nói với cô vài sự tình hiếm lạ, một lần cô cùng Triển Thắt nói chuyện phiếm có nhắc tới mưa sao băng, miêu tả mưa sao băng có bao nhiêu lãng mạn. Thời điểm đó bình thường ai cũng đi ngủ sớm, cho nên chưa ai thấy qua bao giờ, nghe cô nói như vậy cứ mười lăm hàng tháng Triển Thắt đều kéo Tiễn Kỳ lên nóc nhà xem mưa sao băng, thời điểm đó chưa hiện đại tới nỗi có thể dự đoán trước như bây giờ, không cần phải ngu ngốc chờ đợi như vậy. Người đọc xin nhớ kỹ.

“Aiz, thời tiết thật khiến người ta buồn bực, đã mấy ngày rồi mà cũng không rơi xuống trận mưa nào.”

Trong lòng Long Mai vẫn lo lắng cho dân chúng ở Mạc thành, cho nên không có thoải mái như Tiễn Kỳ. Mà nói cũng thật kỳ lạ, Tùng thành với Bạch thành đều có mưa, chỉ có Mạc thành là không có, rất nhiều dân chúng trong thành đều đồn đại có phải đắc tội vị thần nào hay không.

“Được rồi, chính là chỗ này.”

Triển Thất không để ý tới hai người, lúc lên tới đỉnh núi trước đó đã có người chuẩn bị sẵn ghế dựa với đồ ăn vặt, Triển Thất ngồi vào ghế giữa.

“Thất Thất, kinh hỉ cô cho tôi xem đâu.”

“Ngồi xuống đi, một lát nữa sẽ bắt đầu.”

Vừa nghe tới đó hai cô gái nhỏ lập tức thành thật ngồi bên cạnh Triển Thất chờ đợi kinh hỉ.

“Ầm Ầm...”

Cả hai thuận tay cầm mấy gói đồ ăn vặt trên bàn bắt đầu ăn, Triển Thất nhìn về một hướng khe vung tay lên lập tức có vài tiếng pháo hoa nổ lên những bông hoa mỹ lệ tràn ngập bầu trời.

Con gái ai chẳng thích pháo hoa, nhìn đủ loại màu sắc pháo hoa nổ trên bầu trời trong lòng cũng cảm thấy phiền não như nổ tung tan biến theo. Đứng trên đỉnh núi cách xa ồn ào náo nhiệt, xung quanh không có một ai, chỉ có mình cùng người bên cạnh, pháo hoa mỹ lệ bay lên nổ tung trong nháy mắt như bao bọc xung quanh các cô, không có gì lãng mạn bằng.

Triển Thất cũng thích pháo hoa, tuy chỉ trong giây lát, nhưng trong nháy mắt đó cũng mang đến niềm vui vô hạn...

“Thất thất, cô thật tốt, tôi thật sự rất thích.”

“Ha ha ha, không nghĩ tới Thất Thất lãnh khốc của chúng ta cũng có thời điểm lãng mạn như vậy, Long Mai, tôi thật ghen tị với cô.”

“Câm miệng của cô lại, chớ có phá hư quà tặng Thất Thất cho tôi.”

“Mẹ kiếp, cũng có phần của tôi chứ bộ.”

...

Hai người ầm ĩ rồi truy đuổi lẫn nhau, sau đó cũng kéo Triển Thất vào cuộc, có lẽ do không khí quá tốt, lần đầu tiên cô giống như những cô gái bình thường cùng hai bạn họ chạy nhảy khắp nơi, không biết qua bao lâu, ba người đều mệt tới nỗi thở hồng hộc trực tiếp nằm trên thảm cỏ.

“Thất thất, tôi nghĩ tôi muốn anh ta.”

Tiến Kỳ nằm xuống thảm cỏ sau đó tuyên bố thẳng thừng một câu, Long Mai với Triển Thất đều biết người cô ấy nói tới là ai, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy thừa nhận mình thích Thích Thiên.

Nhắc tới Thích Thiên Triển Thất không tự chủ được lại nhớ tới Văn Nhân Mặc, hai người đã ba năm không gặp, mặc dù có rất nhiều cơ hội gặp mặt nhưng cả hai đều tận lực né tránh. Hai người sợ gặp nhau rồi sẽ không khống chế được mà muốn cùng nhau một chỗ không bao giờ tách ra, mà tình hình bây giờ lại không cho phép hai người trầm luân, nhưng bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần giải quyết xong chuyện trời mưa sau đó có thể đi tìm anh rồi.

“Chúng ta cùng đi tìm bọn họ.”

“Thật sao, bao giờ đi.”

Tiến Kỳ cũng rất muốn đi tìm Thích Thiên, hình như cô thích anh ta rồi, lúc trước chỉ có chút hảo cảm, vốn tưởng rằng cách xa sẽ quên mất anh ta, sau đó cả đời bồi bên cạnh Triển Thất không lấy chồng, nhưng trong lòng rung động đã sớm không nghe theo sự khống chế của cô. Thời điểm mỗi lần nhận được quà tặng của anh ta đưa tới đều cảm thấy rất nhớ, nhưng gì sĩ diện nên chưa nói bao giờ, hôm nay trong hoàn cảnh này mới đem lời trong lòng nói ra.

“Cuối tuần đi đi, Long Mai cô đi cùng chúng tôi chứ.”

“Hai người đều có chồng yêu ở đó, tôi đi làm gì.”

“Đừng giả bộ nữa, đừng nghĩ tôi không biết, ba năm này cô với Diêm Xuyên thường xuyên gửi thư cho nhau.”

“Cô...”

“Được rồi, tất cả cùng đi, như vậy ba người chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi.”

Diêm Xuyên với Nam Cung Ngọc ba năm này đều ở bến Thượng Hải thay Triển Thát làm việc, thời điểm cô thu phục được Mạc thành chiếm được hai mảnh ngọc bội Chu Tước, hai người bọn họ thay cô đến bến Thượng Hải tìm được một miếng, bây giờ cô đã có bốn miếng rồi, cho nên phần trăm chiến thắng của cô rất lớn.

Lúc Long Mai bắt đầu thích Triển Thát, sau này lại biết Triển Thát là nữ thì đau lòng một thời gian dài, cô cũng không có bạn bè gì, chỉ là cùng quan hệ với Diêm Xuyên cũng khá tốt, tìm anh ta tâm sự trò chuyện rồi có tình cảm lúc nào không biết.

Sau khi ba người xác định cuối tuần sẽ đến bến Thượng Hải thì hưng phấn cực kì, lại cùng nhau nói rất nhiều chuyện, mà pháo hoa cũng kết thúc từ lâu.

“Tới đây, tôi cho các cô xem cái này.”

Triển Thát mang hai người bọn họ tới một khoảng đất trống, trên mặt đất có hai miếng vải đen bọc lại không biết được thứ gì bên trong, bất quá nghe Triển Thát giới thiệu, khẳng định là đồ mới lạ.

“Gần đây tôi nghiên cứu chế ra được hai quả hỏa pháo, tầm bắn tuyệt đối đứng đầu, đêm nay chúng ta cùng thử xem thế nào.”

Việc Triển Thát thường xuyên nghiên cứu các loại súng hai cô cũng không hiếm lạ gì, chỉ là Triển Thát chưa bao giờ cho các cô xem kho vũ khí, bây giờ chưa phải lúc. Sau khi Thích Thiên và Văn Nhân Mạc đi khỏi kho súng này liền giao cho Triển Thát, mà Triển Thát thì càng ngày càng phát triển nó hơn.

Triển Thát ra hiệu cho vài người, chuẩn bị tốt thuốc nổ dẫn châm ngòi sau đó chạy khỏi.

“Oanh!”

“Ầm!Ầm!”

Bầu trời đột nhiên sáng lên như ban ngày sau đó vang lên nổ tiếng nổ, đinh tai nhức óc sau đó cùng tiếng sấm cũng chớp cũng kéo nhau tới. Lại bắn thêm một quả pháo nữa sao đó Triển Thát mới mang hai cô xuống núi.

“Thất Thất, đây là hỏa lực mạnh nhất mà tôi từng thấy, thật muốn bỏ đầu cô ra để xem thử có chứa thứ gì trong đó.”

“Thất Thất, buổi tối nay cô chỉ đơn giản mang chúng tôi đi xem pháo hoa như vậy thôi sao.”

Long Mai đương nhiên suy nghĩ nhiều hơn, biết rõ kinh hỉ Triển Thát cho cô không phải chỉ xem pháo hoa. Lúc hai quả pháo kia phát nổ sau đó trên trời liền truyền tới tiếng sấm cô liền suy đoán.

“Trở về sẽ biết ngay, đi thôi.”

Khi ba người bọn họ vừa về tới Long Hồ môn không lâu thì bên ngoài trời liền đổ mưa, ban đầu chỉ vài giọt sau đó thì xối xả như trút nước, Long Mai bị đả kích vô cùng, không ngờ Triển Thát thật sự có biện pháp cầu được mưa.

Một đêm này dân chúng Mạc thành lúc đầu thì bầu trời tràn ngập pháo hoa, sau đó trên trời lại vang lên hai tiếng nổ lớn, ngay sau đó thì trận mưa mong chờ từ lâu như nước trút xuống, so với năm vừa rồi còn náo nhiệt hơn.

Về sau có người đồn thổi, nói trời mưa là do Triển chủ thành cầu tới, ban ngày cô nói trời sẽ mưa ban đêm mưa liền trút xuống, nói cô nhất định là thần tiên chuyển thế.

Có người lại nói, cô vì dân chúng Mạc thành mà đối đầu với ông trời, dùng hai quả pháo đánh bại hết người trên thiên đình sau đó trời mới đổ mưa. Đủ loại truyền bá khác nhau, về sau Triển Thát còn được xưng mỹ danh Chiến Thần.

Bất quá những thứ này đều là sau này, thật ra Triển Thát chỉ lợi dụng hai phương pháp mây đối lưu kết hợp với mưa nhân tạo, bên trong hai quả pháo cô bắn đều chứa I-ốt hóa với Ag, cho nên trời mới mưa. Niên đại này còn chưa biết mưa nhân tạo là cái gì, cho nên mới coi cô như thần tiên.

Giải quyết xong chuyện hạn hán ở Mạc thành Triển Thất quay về Bạch thành an bài tốt hết chuyện phát triển ở quan ngoại, sau đó đến bến Thượng Hải.

Quan ngoại ba năm phát triển gần như đã ổn định, hơn nữa có Tần Thiên khai nên Triển Thất cực kì yên tâm. Cô cùng Tiễn Kỳ đều đi Diễm bang tạm thời giao cho Trương Khuê và Đại Ngưu, ba năm nay Trương Khuê vẫn theo bên cạnh Triển Thất, anh ta làm việc vô cùng cẩn thận, mọi chuyện Triển Thất giao cho đều có thể hoàn thành tốt. Ba năm này Đại Ngưu cũng trưởng thành hơn rất nhiều, nhất là sau khi Triển Thất an bài cho anh một mối hôn sự bây giờ con cái đã yên ổn hơn nhiều, tuy cậu ta không tỉ mỉ được như Trương Khuê, nhưng lại có khí phách, cho nên Diễm bang giao lại cho bọn họ Triển Thất cũng rất yên tâm.

Long Mai đi cũng không quên giao lại Long Hồ môn cho Long môn chủ, vì hạnh phúc của con gái chỉ có thể hi sinh tuổi già này thôi. Tùng thành vẫn do Lâm Thành và Lâm Thạch quản lí, tất cả đều giao phó xong sau đó cô phái người đưa một lá thư cho môn chủ Chu Tước môn cũng là anh kết nghĩa Lâm Phong của cô.

Nhiều năm qua thật ra cô chưa từng quên hẳn ta, cũng không biết hẳn có còn nhớ Triển Thất bị hẳn ta hại chết hay không. Năm đó cô âm kém dương sai trọng sinh trên người của “Triển Thất”, lúc được Văn Nhân Mạc cứu “Triển Thất” đã sớm không còn tồn tại. Nếu bây giờ hẳn ta biết cô còn sống, còn muốn trở về cướp đoạt vị trí môn chủ không biết hẳn có còn tiêu dao như hiện tại hay không.

Trừ bỏ mục đích bên ngoài này còn có một người quan trọng nhất với cô: “Lão đại, em đến tìm anh đây.”

106. Chương 86: Chương 86

107. Chương 86: Bị Trói Lại Mang Đi.

-> “Bang chủ, người Chu Tước môn phái đưa tin đến cho Triển tiểu thư đã tới, muốn gặp mặt chủ nhà một lần.”

“Dẫn người vào đi.”

Lần này Triển Thất quyết định đến bến Thượng Hải nên đã viết một bức thư gửi cho bang chủ Chu Tước môn là Lâm Phong, trong thư viết cô tình cờ gặp một người, đúng dịp người này cùng trùng trùng họ với cô gọi là Triển Thất nên liền nhận làm Kiền muội muội. Không ngờ vị Kiền muội muội này còn có một thân phận là muội muội của môn chủ Chu Tước môn Văn Nhân Mạc, lưu lạc bên ngoài nhiều năm, bây giờ muốn trở về xem một chút, cho nên muốn cùng xác nhận với Chu Tước môn một chút, có hay không có người này, nếu đúng là có thì bọn họ sẽ giúp đưa trở về.

Khi Lâm Phong nhận được lá thư này thì giật mình, anh cho là Triển Thất đã sớm chết rồi, mặc dù lúc ấy không có tìm được thi thể, nhưng đã nhiều năm như vậy không có một chút tin tức gì thì đương nhiên đã không còn ở nhân gian nữa. Cho nên anh ta yên tâm thoải mái ngồi lên chiếc ghế bang chủ, hiện tại vừa nghe đến Triển Thất vẫn còn sống trong lòng cảm thấy tràn đầy uy hiếp, hiện tại anh đã nắm giữ toàn bộ Chu Tước môn, nhưng dù sao thì Triển Thất mới là bang chủ danh chính ngôn thuận. Vì thế anh nhất định không để cô tồn tại trên đời được, hoặc coi như không có giết cô thì cũng vĩnh viễn giam cầm cô ở bên mình.

Vì không để người khác hoài nghi, Triển Thất cố ý để cho Long Mai giả vờ thành kẻ điên chạy loạn ra ngoài, sau đó cô và Tiễn Kỳ làm bộ như nhặt về một người phụ nữ, giả danh đó chính là “Triển Thất”.

Cô muốn dùng thân phận thật sự để trở về, nếu hiện tại cô không lấy thân phận là chủ nhà đến bến Thượng Hải thì nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn, mà chuyện này rất bất lợi cho kế hoạch của cô và Văn Nhân Mạc. Vì vậy phải nghĩ cách toàn vẹn cả đôi bên.

“Cho bọn họ vào đi.” Bây giờ Tiễn Kỳ là lão đại của Diễm bang, cho nên những người đó do Tiễn Kỳ tiếp kiến cũng không làm cho bất kì ai hoài nghi cái gì.

“Tiền bang chủ, lão phu mở cửa thấy núi, nghe qua quý bang chủ nhất được muối muối của môn chủ chúng tôi, bây giờ lão phu thay mặt bang chủ đến xem đúng là cô ấy không rồi đưa cô ấy trở về.”

“Đúng vậy nhưng hôm nay thật không đúng dịp, bang chủ của chúng tôi đã đến Tùng Thành, không thể tự mình tiếp đãi các vị, mong các vị thứ lỗi.”

“Tiền bang chủ quá khách khí rồi, bang chủ của lão phu cũng có rất nhiều chuyện, cho nên có thể hay không để lão phu trông thấy người, nếu quả thật đúng là đại tiểu thư của chúng tôi, có thể hay không để lão phu đưa đại tiểu thư trở về. Phải biết qua nhiều năm như vậy nhưng người trong bang vẫn một mực tìm kiếm đại tiểu thư, đặc biệt là môn chủ của chúng tôi, mỗi lần khi bá tử lão gia đều khóc nước mắt.”

Tiền Kỳ đã sớm biết chuyện của Triển Thất, cho nên nội tâm hết sức xem thường bọn lão bất tử diễn trò, Ni mã, lúc ấy không phải các người âm mưu hợp tác chiếm đoạt vị trí của cô ấy, thế nhưng bây giờ còn làm ra vẻ quan tâm, con mẹ nó, thật muốn đập cho mỗi người các người một cước. Dù trong lòng rất tức giận nhưng ngoài mặt cũng không có trực tiếp bày tỏ thái độ mà cho người gọi Triển Thất đến.

Từ lúc Tiền Kỳ hạ lệnh cho người đi gọi Triển Thất đã qua một khắc đồng hồ, mấy trưởng lão ở đây còn chưa bao giờ để lãng phí nhiều thời gian như vậy để chờ một người nào. Đang lúc không nhìn được muốn mở miệng nói với Tiền Kỳ lần nữa thì bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa.

“Triển Thất muối muối phải không? Vào đi! Cô tới xem một chút đây có phải là người nhà của cô không, ca ca của cô phải người tới đón cô đấy.”

Tiền Kỳ cố nén nụ cười nghiêm chỉnh nói chuyện, phải biết để chiếm tiện nghi của Triển Thất, cô và Long Mai đã phải tranh cãi thật lâu.

Cửa mở ra, Triển Thất và Long Mai cùng nhau đi vào, trước khi tiến vào, Long Mai làm giả vờ bộ dạng mắc cỡ ngại ngùng của Triển Thất nhất gan trước kia.

Cả hai cô gái cùng nhau xuất hiện đã làm cho mọi người ngồi trong sảnh không khỏi lạng người, mỹ nhân bọn họ thấy nhiều rồi, nhưng một mỹ nhân giống báu vật nhân gian thế này vẫn là lần đầu tiên gặp. Hiện tại Triển Thất mặc một thân váy dài màu thiên thanh, mặc dù ở niên đại này rất nhiều người thích mặc áo đầm nhưng Triển Thất chỉ thích mặc quần áo mỹ nữ cổ đại. Tóc trên đầu dùng một cây ngọc trâm cố định, làn tóc đen như mực rũ tự nhiên xuống lưng. Trên mặt trang điểm một lớp phấn mỏng, bây giờ cúi đầu nhìn đường chủ ngồi chính giữa có vẻ như xấu hổ rồi yếu ớt gọi một tiếng: “Trương bá bá.”

Dựa vào trí nhớ trước kia, Triển Thất bắt chước lại lời nói, lại thêm lần đầu tiên cô mặc nữ trang, cảm giác có chút kỳ quái nên bộ dáng của cô lúc này rất chân thật.

Lão đầu râu ria hơi có vẻ hoa râm chính là Trương đường chủ của Chu Tước môn, trước kia ông ta đã mấy lần gặp qua Triển Thất cho nên Lâm Phong mới để cho ông ta đến đây. Ông ta cũng được coi như là người chính trực, cho nên lần đầu tiên mới thấy dáng vẻ Triển Thất có kinh diễm một phen nhưng sau đó liền khôi phục lại bình thường, dò xét cẩn thận trên dưới mấy lần, mặc dù bây giờ khí chất của cô có chút thay đổi nhưng dung mạo cũng không có thay đổi quá lớn.

“Thật sự là đại tiểu thư, đại tiểu thư, những năm này cô đi nơi nào, chúng tôi tìm khắp trong cả ngoài nước cũng không có tin tức của cô.”

Trong ấn tượng của Triển Thất, Trương đường chủ là một lão nhân, cho nên khi trả lời cũng rất khách khí, lý do thì Triển Thất đã chuẩn bị tốt lắm.

“Năm ấy, khi đại ca và một đám người áo đen sống mái với nhau, tôi bị đánh trúng ngất đi, đến khi tỉnh lại thì phát hiện được một gánh hát cấp cứu cứu sống, lúc ấy tôi bị mất trí nhớ, không biết bản thân mình là ai, cũng không biết nhà ở đâu nên vẫn cùng gánh hát đi lưu lạc tứ xứ. May mà lúc đó có sư phụ rất chăm sóc cho tôi, cho nên tôi mới có thể sống đến ngày hôm nay. Tháng trước, trong một lần đang biểu diễn, đột nhiên sư phụ phát bệnh rồi mất, sau khi sư phụ mất, gánh hát liền do đại sư huynh tiếp quản. Thế nhưng không ngờ anh ta bắt ép tôi làm thiếp, tôi không chịu thì anh ta bảo người giam tôi lại, phải phí rất nhiều thời gian tôi mới trốn thoát được. Tôi vừa mới chạy trốn thì đã bị sư huynh phát hiện, anh ta phải nhiều người bắt tôi lại, may mắn lúc đó gặp đại đương gia, đại đương gia chẳng những đã cứu tôi mà còn giúp tôi

báo thù, chữa hết bệnh cho tôi mới làm cho tôi nhớ lại tất cả. Tính toán thời gian tôi rời đi chắc cũng hơn bốn năm rồi, tôi rất nhớ tất cả mọi người trong bang, nên nhờ đại đương gia báo tin cho đại ca.”

Đã chuẩn bị kỹ lưỡng nên đoạn đối thoại này Triển Thất nói rất lưu loát và mạch lạc, những người ngồi xung quanh lần đầu tiên gặp cô đã bị cô đả động rồi, cho nên đối với lời cô nói một chút cũng không có hoài nghi.

“Đã để đại tiểu thư chịu khổ rồi, hôm nay theo lão phu trở về đi, Tiễn bang chủ, gửi lời cảm ơn của tôi đến đại đương gia các cô, để đại tiểu thư thu thập một chút hành lý rồi hôm nay lão phu mang người rời đi.”

“Tiễn bang chủ.”

“A, được, được, vừa đúng lúc bốn bang chủ và Long bang chủ muốn đến đến bến Thượng Hải du ngoạn, cho nên mọi người cứ ở đây đợi một ngày, ngày mai chúng ta cùng nhau lên đường. Hơn nữa hiện tại Triển Thất rất sợ người lạ không thể rời khỏi Long Mai được, để cho hai người chúng tôi đi cùng có vẻ thích hợp hơn.”

Khi Tiễn Kỳ vừa thấy Triển Thất vào phòng thì kinh hãi không nói ra lời, cô biết Triển Thất mặc nam trang bộ dạng rất tuấn tú, như vậy thì mặc nữ trang nhất định cũng sẽ rất đẹp, chỉ là cô nghĩ bộ dạng của cô ấy thật đẹp nhưng thiên về vẻ đẹp mạnh mẽ hiên ngang, không ngờ bây giờ thấy mảnh mai, thanh thuần như thế, mà trong cái vẻ thanh thuần kia còn có nét đẹp hấp dẫn của phụ nữ trưởng thành khiến cho người khác thấy không khỏi muốn chiếm giữ ở bên mình. Mới vừa rồi lúc Triển Thất đi vào nháy mắt đã làm cho một đám lão già trừ Trương đường chủ thì tất cả đều đứng ngây người kinh ngạc.

Trương đường chủ liếc nhìn Long Mai đang núp trong ngực Triển Thất thì chỉ có thể đồng ý, khi còn ở Chu Tước môn, vốn Triển Thất cũng rất nhất gan, những năm này ở bên ngoài có thể đã chịu nhiều đau khổ, cảm giác lá gan càng lúc càng nhỏ hơn cũng không có gì lạ.

“Mỹ nhân, mau đến đây cho gia sỡ một cái đi.”

Sau khi đám người Chu Tước môn rời đi, Tiễn Kỳ thấy Triển Thất như vậy thì lập tức nhào đến ôm cô giờ trò, cái bộ dáng này thật giống là nhìn một cái chỉ muốn ăn một ngụm, tiếc là chỉ có thể sờ mà không ăn được.

“Pằng.”

Triển Thất tát một cái tránh thoát móng vuốt của cô, trước kia thế nào mà không phát hiện ra cô ấy lại là một sắc nữ chứ.

“Ngày mai trên đường đi có thể sẽ có người gây bất lợi cho chúng ta, cho nên trên đường đi hai người các cô phải cảnh giác, lúc này tôi còn chưa muốn thân phận bại lộ.”

“Yên tâm, bảo vệ mỹ nhân là chức trách của tôi, mà tôi là một gia tốt, nhất định sẽ kéo cô lên giường hung hăng đè dưới thân mà giày xéo.”

“Cô đừng nằm mơ, coi như cô có là đàn ông cũng không có cơ hội, tôi nghe thấy lão đại đã sớm có ý định với cô ấy rồi, nếu cô dám giành nhất định anh ấy sẽ lột da cô, vì vậy nên cô phải cảm thấy bản thân may mắn là phụ nữ nếu không đã cho anh ấy cơ hội xuống tay diệt trừ cô.”

“Nói đến lão đại mới nhớ, nếu lão đại thấy cô mặc trang phục phụ nữ như thế này không biết sẽ có cảm tưởng gì, đã nhiều năm không thấy cô mặc nữ trang, nếu đột nhiên thấy cô mặc nữ trang xuất hiện không biết anh ấy có sợ đến choáng váng không nữa.”

“Không có gì kinh ngạc thì tôi thấy với tính tình lão đại như vậy nhất định sẽ giấu cô ấy đi để không cho ai thấy.”

....

Nhắc tới Văn Nhân Mạc, trong mắt Triển Thất lộ ra ý cười, từ khi xuyên đến thế giới này, cô luôn mặc nam trang nên anh cũng chưa thấy qua bộ dạng mặc nữ trang của cô là thế nào. Hôm nay, sau khi Long Mai trang điểm xong, khi nhìn thấy bản thân mình trong gương chính cô cũng lấy làm kinh hãi, thật là một báu vật trên nhân gian nha.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng thì đã có hai chiếc xe cũ kỹ rời đi, trong đó có một chiếc xe chính món quà đầu tiên Văn Nhân Mạc tặng cho Triển Thất. Ba năm nay, mặc dù đường quan ngoại dễ đi, nhưng vì để có

xăng dùng thật đúng là không dễ dàng, cho nên anh và cô không thường xuyên sử dụng, chỉ mỗi khi nhớ thì anh lái ra ngoài đi dạo một lát. Khi cô muốn lấy ra sử dụng nhưng trong một thời gian ngắn, cả cô cùng Long Mai và Tiễn Kỳ cũng không làm cách nào lái được, may mắn Long Mai từ nước ngoài trở về nên trước kia đã tiếp xúc với xe hơi, còn Tiễn Kỳ thì học rất nhanh, cho nên sau đó cả hai người đều biết lái xe, trên đường đi cả hai có thể thay phiên nhau lái.

Từ quan ngoại đến bến Thượng Hải cần chừng mấy ngày, trên đường đi, bọn họ có gặp qua mấy lần bị tập kích, nhưng tất cả đều bị Tiễn Kỳ và Long Mai giải quyết hết. Hiện tại, Long Mai đã luyện được một thân thương pháp điều luyện tinh xảo, người bình thường căn bản là không thể sánh với cô được.

Hai chiếc xe coi như thuận lợi đến bến Thượng Hải, nhưng vừa vào Thượng Hải không bao lâu thì gặp kẹt xe, đoạn đường từ quan ngoại đến đây không có người nào, nhưng bây giờ lại gặp kẹt xe, chân mày Tiễn Kỳ nhíu lại, cô còn chưa lái xe cho đã nghiệm, gặp kẹt xe thì tâm trạng rất khó chịu.

“Này, có thể phía trước xảy ra chuyện gì rồi.”

“Xin Tiễn bang chờ đợi một lát, phía trước có kẹt xe, có thể là đại soái bộ đội đi ngang qua, chúng ta cũng phải nhường đường cho phải đạo.”

“Ni mã, đại soái nào lại lớn lối như vậy, cẩn thận lão nương giết chết.”

Tiến Kỳ quen lối mắng rồi, hơn nữa khi ở quan ngoại cũng có phần phách lối, hiện tại lại bị bắt nhường đường cho người khác khiến cô bực bội mà bực bội nói hơi khó nghe.

“Đi thôi, chúng ta xuống xe xem thử một chút, coi như nghỉ ngơi thư giãn.”

Đây là lần đầu tiên sau 30 năm Triển Thất đến bến Thượng hải, tất cả cô đều tò mò, chỉ là bây giờ chưa vào đến trung tâm Thượng Hải nên còn chưa thấy được sự phồn hoa vốn có của Thượng Hải.

“Mau nhìn mau nhìn đi, đây chính là xe của đại soái.”

“Đúng vậy, ở trong xe có phải là đại soái hay không, thật anh tuần nha, ở bến Thượng Hải này tôi chưa từng thấy qua người nào anh tuần như vậy đấy.”

“Anh xem một chút, phía sau còn có mấy anh lính, tất cả đều rất anh tuần.”

“Anh ta dù anh tuần thì như thế nào, nghe nói thế nhưng đại soái lại thích đàn ông.”

“Anh nói cẩn thận một chút, người bên cạnh đại soái kia không phải là người dễ chọc, cẩn thận họ giết chết anh đấy.”

“Sợ cái gì, tôi lại không có nói sai, tôi chỉ nói sự thật thôi.”

...

“Mẹ kiếp, chỉ là một người đồng tính mà cũng dám lớn lối như vậy.”

Tiến Kỳ nghe mấy người xung quanh nói về vị đại soái kia không nhịn được mắng một câu, chỉ là những lời mắng này âm thanh có hơi lớn, ngẫu nhiên làm sao chính là lúc xe đại soái đang chạy ngang qua nghe được những lời cô mắng.

“Nhục mạ đại soái, tội không thể tha, trói tất cả ba người các cô lại, mang đi.”

108. Chương 87: Chương 87

109. Chương 87: Gặp Lại

—>

“Tội nhục mạ đại soái thì không thể tha thứ, trói ba người bọn họ lại cho tôi, dẫn đi.”

Tiền Kỳ vừa chửi xong chỉ thấy cái người đại soái mà bọn họ nói đang ngồi ở bên trong xe khoát tay áo một cái lập tức có mấy quân lính đi lên giả bộ như thật sự muốn bắt ba người Triển Thất các cô.

Bây giờ Triển Thất chính là đang giả bộ làm một tiểu thư khuê các, cho nên đứng ở đó không có biểu hiện gì, nhưng mà Tiền Kỳ và Long Mai cũng không phải là ngồi không, ba năm qua nhưng là được nuông chiều thành thói quen kiêu ngạo, quân người là đại soái hay tiểu soái gì đó đều đi tìm chết. Cho nên khi mấy người quân lính đó đi tới thì liền bị xui xẻo, một người mới vừa đến gần đã bị hai người các cô một cước đá bay.

Người của phủ đại soái cũng không phải là ngồi không, vừa nhìn thấy người của mình bị khi dễ liền nhìn coi nên đánh trả thế nào, lập tức một nhóm người cầm súng tự động chĩa vào ba người các cô.

“Vị tiểu ca này, làm phiền người nói với đại soái một chút, bọn họ chính là người của Chu Tước môn, hôm nay không hiểu chuyện xúc phạm đại soái, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi, ngày khác nhất định nhất định sẽ đến nhà tạ tội.”

Ngay lúc hai bên đang căng thẳng thì Trương đường chủ đã đi tới, đưa cho đại binh dẫn đầu một ít đồng bạc để cho cậu ta trở về nói tốt một chút.

“Rất xin lỗi, tiểu nhân cũng là nghe theo lệnh của cấp trên mà làm việc.”

Nghe Triển Thất đáp nhìn một chút, kỷ luật quân đội nghiêm minh, hơn nữa không nhận hối lộ hay quà tặng thì xem ra đại soái của bọn họ cũng không phải là một người đơn giản.

“Trung đội trưởng Lý, qua đây.”

“Ba vị, thật sự xin lỗi, đại soái muốn mời ba vị tiểu thư đi đến phủ của đại soái một chuyến.”

Người đại binh lúc này còn rất nghiêm túc đó, sau khi bị người ngồi bên trong xe gọi đi một cái lúc quay về thái độ cũng thay đổi, chỉ là mặc dù trở nên rất khách khí nhưng vẫn không mất phong thái của một người quân nhân.

“Các người dẫn đường đi, chúng tôi sẽ lái xe đi ở phía sau.”

Triển Thất ngằm liếc mắt nhìn Tiền Kỳ một cái, bây giờ các cô vẫn không thể để lộ thân phận, hơn nữa cũng không biết đại soái này là người ra sao, mục đích à gì nữa, cho nên trước hết đi theo rồi nói sau. Căn cứ vào hành vi của mấy người đại binh lúc này mà nói, đại soái này chính là làm bạn bè thì sẽ tốt hơn so với làm kẻ thù.

“Ba vị tiểu thư, cứ để tôi lái xe đi.”

Trung đội trưởng Lý không nói hai lời liền đi đến vị trí của người lái, ba người Triển Thất chỉ có thể ngồi cùng nhau ở phía sau.

“Chú Trương, làm phiền chú trở về nói với đại ca tôi một tiếng, tôi đến hủ đại soái một chút sẽ lập tức trở lại.”

Sau hôm nay Triển Thất tin rằng bọn họ sẽ nói với Lâm Phong, hơn nữa, cô chính là bị người của đại soái mang đi, cho nên Lâm Phong cũng sẽ không nói gì, đại soái này ở bến Thượng Hải là người rất có thể lực.

Phủ Đại soái cũng không nằm ở trong thành, mà là nằm ở một nơi gần ngoại ô, tất cả phủ đại soái chiếm diện tích rất lớn, đủ để thấy được thể lực của đại soái này lớn bao nhiêu.

“Hai vị tiểu thư này xin theo ta đến đây.”

Ba người các cô đi vào phủ đại soái cho đến khi xuống xe không có nhìn thấy qua bộ dạng của đại soái, chỉ là sau khi xuống xe liền lập tức được một ít người hầu đi lên chỉ đường.

“Triển tiểu thư, đại soái của chúng tôi muốn gặp một mình cô.”

Ngay lúc Triển Thất cùng với Tiền Kỳ và Long Mai đi đến chỗ giống như thiên sảnh thì bị trung đội trưởng Lý gọi lại.

“Tại sao lại phải tách ra, ba người chúng tôi làm sao lại không thể đi chung với nhau.”

“Thật xin lỗi, đại soái chỉ muốn gặp một mình Triển tiểu thư.”

Bây giờ đang ở trên khu vực của người khác tất nhiên phải nghe theo lời của bọn họ, cho nên Triển Thất liền trực tiếp đi theo Lý Liên.

Triển Thất đi theo hần một lúc thì cảm thấy có chút không đúng, hai người bọn họ cũng không có dừng lại ở phía sau phòng, mà là đi thẳng qua trực tiếp đi tới phía sau. Triển Thất âm thầm mang theo bên người cây súng lục mini cầm tay, đây là do cô giữ lại để bảo vệ tánh mạng khi đến Chu Tước môn sẽ dùng đến, không nghĩ tới lại nhanh như vậy lại phải dùng đến.

“Triển tiểu thư, đại soái ở bên trong, mời ngài vào.”

Mặc dù bây giờ không phải là ở Chu Tước môn nhưng Triển Thất cũng có thể giữ vững khiêm tốn, giả vờ thành bộ dạng của một tiểu thư khuê các.

Sau khi đến ngoài cửa của đại soái Lý Liên Trường nghi hoặc liếc mắt nhìn Triển Thất một cái, ngoại trừ bên ngoài xinh đẹp ra không có chỗ nào không giống, đại soái làm sao có thể coi trọng cô ấy chứ. Ở trong thư phòng cũng chỉ có đại soái và Tiễn đốc quân mới có thể đi vào, bây giờ lại để cho một cô gái vào đây, chẳng lẽ đại soái coi trọng cô ấy? Chỉ là cả bên Thượng Hải có biết bao nhiêu phụ nữ muốn bò lên giường của đại soái, làm sao có thể cảm thấy hứng thú đối với người phụ nữ này chứ?

Triển Thất cũng không biết Lý Liên Trường đang nghĩ cái gì, bây giờ cô đang âm thầm suy nghĩ cách làm sao để đối phó với đại soái này.

“Cốc...cốc”

Mặc kệ như thế nào nếu như đã đến đây thì phải nên gặp mặt anh ta, cho nên sau khi Triển Thất chuẩn bị tốt thì gõ vài cái lên cửa. Chỉ là một lát sau ở bên trong cũng không có người trả lời, lúc này Lý Liên Trường kêu cô trực tiếp đi vào, như vậy mở cửa đi vào là được rồi.

Triển Thất thử một chút, cửa không khóa xem ra vị đại soái kia đúng là đang ở bên trong, chẳng lẽ anh ta là người câm? Cho nên gõ cửa mới không có trả lời.

“Bịch, bịch.”

Triển Thất đẩy cửa đẩy cửa đi vào cũng không có nhìn thấy người nào đó ở bên trong phòng, nhưng vào lúc này cô cảm giác được ở sau lưng có người đang đến gần cô, lúc đối phương sắp ôm lấy cô thì cô liền xoay tay lại tát một cái, sau đó một cái ném cái người đang có ý đồ muốn phi lễ với cô qua vai, tiện tay cầm súng chia vào đầu của đối phương, động tác lưu loát liền mạch thật sự đẹp trai.

“Là anh.”

Lúc Triển Thất lấy súng chia vào đối phương muốn gắng hỏi liền nghe được một giọng nói quen thuộc, giọng nói này mặc dù ba năm chưa từng nghe đến, nhưng mà một chút cũng không cảm thấy xa lạ, giống như là ngày hôm qua mới vừa được nghe vậy.

“Lão đại.”

Người này không phải là ai khác, mà chính là Văn Nhân Mặc, buổi sáng hôm nay lúc anh đi ra ngoài vừa đúng lúc ở trên đường nghe được âm thanh của Tiễn Kỳ, vốn nghĩ rằng là ảo giác, nhưng mà sau khi vừa nhìn về phía bên đó thì tim thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài. Người đứng ở phía sau Tiễn Kỳ không phải là người mà ba năm nay anh luôn nhớ mong sao, hôm nay tuy là cô đồ của con gái nhưng mà liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra, ba năm không gặp cô càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Anh vì không muốn để cho người khác nghi ngờ cho nên để cho cấp dưới mang ba người các cô đến, không nghĩ tới Lý Liên Trường hiểu sai ý của anh thiếu chút nữa xúc phạm đến cô, sau khi vất vả mới mời lại được thì anh đã nhanh chóng trở lại thư phòng để chờ cô. Mặc dù chỉ có thời gian khoảng 1 phút nhưng mà anh cảm thấy so với thời gian ba năm còn dài hơn, đến khi cô đi vào phòng thì anh vốn định ôm lấy cô từ phía sau nhưng không nghĩ tới bị cô cho một cái tát còn một phát ném thẳng qua vai, xem ra mấy năm nay công phu của cô lại tiến bộ rất nhiều nha.

“Lão đại, thật sự là anh, anh làm sao lại ở đây, ngô....”

Không đợi cho Triển Thất nói xong Văn Nhân Mạc đã ôm cô vào lòng rồi hung hăng hôn cô, anh vô cùng nhớ cô cho nên cũng không có khổng chế được, hận không thể đem cô dung hợp vào trong cơ thể của mình thì mới có thể bày tỏ hết nỗi khổ tương tư được.

Triển Thất không nghĩ tới sẽ gặp được Văn Nhân Mạc, mãi đến khi cô bị anh ôm vào trong ngực rồi hôn lên thì mới cảm giác được đây không phải là giấc mơ, gặp được anh là sự thật. Cô cũng bắt chước Văn Nhân Mạc hung hăng hôn trả đối phương, hai người bọn họ cũng không phải là hôn môi mà hoàn toàn là một loại phát tiết, phát tiết hết tất cả nhớ mong trong khoảng thời gian xa nhau này.

“Hô...”

Qua một lúc lâu Văn Nhân Mạc mới buông Triển Thất ra, Triển Thất bị hôn cũng sắp không có thở được, lúc Văn Nhân Mạc buông ra mới nằm ở trong ngực của anh thở hỗn hển.

Nhìn trong ngực mình, sắc mặt của Triển Thất đỏ lên môi cũng bị hôn đến sưng đỏ, Văn Nhân Mạc lại muốn hôn tiếp, thật tốt thưởng thức mùi vị của cô.

Chỉ là nếu như đã gặp nhau rồi thì cũng không cần vội như vậy, thật tốt suy nghĩ đến cô gái trong lòng, ba năm không gặp cô cao lên một chút, cũng thành thực lên rất nhiều. Từ sau lần đầu tiên gặp nhau cho tới bây giờ Triển Thất chưa từng mặc đồ của con gái trước mặt của Văn Nhân Mạc, mặc dù ba năm trước đây khi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau nàng chính là mặc đồ con gái nhưng lúc đó không có mặc quần áo, hơn nữa lúc ở trên giường làm sao còn có thể cẩn thận đi xem xét coi đồ của đàn ông có gì khác hơn so với đồ của con gái chứ.

Triển Thất mặc đồ của con gái nhìn mỏng manh hơn một chútm Văn Nhân Mạc không nghĩ tới cô sẽ có mùi vị của phụ nữ như vậy, gợi cảm như vậy, không khỏi nhìn đến ngây ngốc.

“Văn Nhân Mạc, anh rõ ràng biết em đến mà còn phái người đến trối em.”

Mãi đến lúc này Triển Thất mới nhớ đến, lúc mới bắt đầu anh vậy mà ra lệnh trối cô, nếu như đã nhận ra sao không đích thân đến đón cô còn đến cho người khác trối cô.

Lúc Triển Thất trực tiếp kêu tên chữ cũng là lúc cô đang tức giận, nhưng mà Văn Nhân Mạc ở phía sau căn bản là không chú ý đến Triển Thất đang nói cái gì, chuyên tâm nhìn theo ngực của cô phập phồng khi cô hít thở. Không chỉ cao lên, ở chỗ này cũng phát tiến rất nhiều.

“Anh....”

Chờ một lúc thấy Văn Nhân Mạc lại không có phản ứng lúc này mới chú ý tới anh muốn xem anh đang làm gì, không chỉ xem còn bắt đầu duỗi tay kéo móng vuốt của anh ra.

Lúc này Văn Nhân Mạc mới nhận ra Triển Thất đang tức giận, lúc này không có nói gì liền lần nữa hôn lên ngăn lại những lời Triển Thất đang định nói. Lần hôn này triển miên hơn khác xa so với sự thô bạo lúc này, anh cũng không có vội vã hôn lên, mà là chậm rãi lại gần cô rồi nhẹ nhàng dán lên từ từ cắn mút.

Bây giờ Triển Thất cảm giác được rõ ràng hơi thở ấm áp của anh phả lên trên mặt của cô, mùi vị thuộc về anh gắt gao vây quanh cô, trái tim đột nhiên nhảy lên kịch liệt, mỗi một lần anh cắn mút đều kích thích đến thần kinh của cô.

Lúc hai đôi môi mỏng chặt chẽ dán vào nhau thì trái tim cũng dung hợp vào nhau, lần hôn này là dịu dàng, ấm áp. Một lát sau anh mới dùng lưỡi cạy mở hàm răng của cô rồi đẩy đưa với đầu lưỡi của cô, cô trốn tránh anh đuổi theo sau đó cả hai dây đưa với nhau.

Triển Thất phát hiện không biết khi nào cô đã bị Văn Nhân Mạc đặt ở trên ghế sofa, mà bàn tay to của anh cũng duỗi vào bên trong quần áo của cô, không ngừng ở trên da của cô xoa nhẹ.

“Ừ.... ...”

Loại cảm giác kỳ diệu này khiến cô không nhịn được phát ra tiếng rên nhẹ, mà Văn Nhân Mạc sau khi nghe được âm thanh này thì liền thay đổi càng thêm hưng phấn, hôn môi của cô rồi tiếp tục hôn một đường từ xương quai xanh đi xuống.

“Bên trong đó là phòng của đại soái cô không thể vào.”

“Con mẹ ngươi cút đi, còn không mở cửa ra lão nương liền đánh ngươi.”

Ở ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng vang quấy rầy hai người họ, Triển Thất nghe thấy là giọng nói của Tiễn Kỳ lập tức muốn đẩy Văn Nhân Mặc đang ở trên người xuống, nhưng mà anh đè rất chặt, còn có tiểu Văn Nhân Mặc đang chĩa vào cô kia cả bản là không thể nào ngồi dậy được.

“Rầm...!”

Lúc hai người họ đang giằng co thì cửa phòng đột nhiên bị một cước đá văng.

Mà người đá cửa đi vào nhìn thấy loại tình huống này cũng ngây ngẩn cả người, người đi theo tới đây ngăn cản cô cũng ngây ngẩn cả người. Trải qua lúc này phen giãy dụa lúc này tóc của Triển Thất đã xõa ra, áo ngoài cũng bị Văn Nhân Mặc cởi ra, bây giờ cô đang bị Văn Nhân Mặc đặt ở dưới thân, còn có anh không kịp lấy tay còn đang ở trong quần áo của cô ra.....

“A....”

Thời gian ngừng lại khoảng năm giây thì Triển Thất liền rúc đầu lại chui vào trong ngực của Văn Nhân Mặc, mà Tiễn Kỳ nhìn thấy tất cả thì không nhịn được lớn tiếng hét lên, đây cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy, Triển Thất làm sao lại bị người lạ đặt ở dưới thân, chẳng lẽ cô ấy bị cưỡng bạo?

110. Chương 88: Chương 88

111. Chương 88: Kể Nhớ Nhung.

→ Tiễn Kỳ nhìn kỹ Triển Thất từ trên xuống dưới, bộ dáng cô không giống như bị cưỡng nham, này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất quá mặc kệ sao lại thế này thế kia? Cô bây giờ là đang phá chuyện tốt của Văn Nhân Mặc, anh thật sự muốn giết người, hai người đã ba năm không gặp, rất không dễ dàng gặp được nhau đến bước cuối cùng lại bị ngắt lại, nếu cô không phải là bằng hữu của Triển Thất anh đã sớm lòi ra ngoài giết rồi.

“Cút.”

Văn Nhân Mặc một khi phát hỏa ai dám ở lại lập tức chạy ra ngoài, bởi vì vừa mới đến, bị Tiễn Kỳ và Long Mai chế phục người kia nhanh chóng bỏ chạy thuận tiện mang theo hai cô chạy biến.

Bọn họ bỏ đi rồi Triển Thất mới ngẩng cao đầu nhìn lồng ngực Văn Nhân Mặc, trong đây chỉ có một ý nghĩ, may mắn không có cởi quần áo, nếu trễ một phút nữa thôi thì cô không còn mặt mũi gặp người nữa rồi.

“Lão đại, anh thế nào lại trở thành Đại Soái.”

Tuy Triển Thất biết trong người Văn Nhân Mặc giờ vẫn tràn đầy dục hỏa, nhưng bây giờ không phải lúc giúp anh dập lửa, hừ cũng xứng đáng, ai kêu giả vờ thần thần bí bí làm chi, hai người kia không thấy cô sao không phát cuồng được cơ chứ.

“Đừng nhúc nhích, để anh ôm em một chút.”

Văn Nhân Mặc biết bây giờ không thể làm lại được, cho nên chỉ có thể ôm chặt cô, sau đó trước bộ ngực của cô hung hăng cắn một ngụm mới không cam lòng từ trên người cô đứng lên sau đó sửa sang lại quần áo cả hai, ôm chặt Triển Thất trong ngực.

“Vốn dĩ anh định xây dựng một thế lực hắc đạo mới, nhưng sau khi anh với Thích Thiên đến bến Thượng Hải thì phát hiện tứ đại hắc đạo đã không còn phong quang như ngày xưa, hiện tại quân phản động khắp nơi lôi kéo người nhà. Mà những thứ này hắc đạo bọn hắc cũng phải tìm một núi dựa vững chắc để giúp bọn họ ổn định lại, như thế anh liền nghĩ, nếu mấy người hắc đạo muốn lập nghiệp Tứ Đại Gia tộc sẽ hợp

lực chống lại, nhưng quân đội lại không giống như vậy, anh chỉ cần nuốt tươi một cái thì tất cả đều là của anh, không ai can thiệp được, hơn nữa còn rất cường đại sau này những thế lực hắc đạo tự động đi tới để dựa dẫm.”

Triển Thất không nghi ngờ việc anh thành công, chỉ là sau lưng khẳng định phải trả giá gấp trăm nghìn lần, nếu không phải do cái hiệp ước đánh cuộc kia của cô, anh nhất định có thể trở về đoạt lại Thanh Long bang, như vậy so với bây giờ tuyệt đối dễ dàng hơn rất nhiều.

“Thân phận hiện tại của anh là họ Trầm, theo họ của mẫu thân, chỉ là tại sao em lại đột nhiên mặc nữ trang rồi xuất hiện tại nơi này.”

Thời điểm Văn Nhân Mặc làm bang chủ trong Tứ Đại bang phái có rất nhiều người thấy mặt anh, cho nên anh dịch dung thay đổi thân phận bắt đầu làm lại, cũng vì vậy mà lúc này Tiễn Kỳ không nhận ra anh.

“Bây giờ bên Thượng Hải đang rất rối loạn, cho nên đây là một cơ hội tuyệt vời, trước tiên anh sẽ lấy thân phận cũ trở lại Chu Tước môn, xem thử còn bao nhiêu người còn đứng ở phe phụ thân anh, hơn nữa anh còn muốn danh chính ngôn thuận đoạt lại Chu Tước môn nên anh còn cần cái thân phận này.”

“Lát nữa đi đổi bộ quần áo khác, cái này không thích hợp với em.”

Văn Nhân Mặc nhìn chằm chằm nữ trang trên người Triển Thất, bộ quần áo này ôm trọn lấy toàn bộ đường cong trên người cô, nghĩ tới những ánh mắt của mấy tên đàn ông ban ngày nhìn vào người cô anh liền nổi nóng, vẫn là nam trang đẹp nhất.

Triển Thất đương nhiên biết anh nói như vậy có ý gì, cô chẳng những không tức giận mà còn rất cao hứng, đáng vẻ anh ghen trông thật đáng yêu. Hơn nữa cô cũng chỉ muốn bày ra vẻ đẹp cho một mình anh xem mà thôi.

Hai người đem toàn bộ mọi chuyện trong ba năm qua kể cho đối phương sau đó Văn Nhân Mặc mới sai người ra ngoài tìm mấy bộ nữ trang cho cô, nhưng lại muốn mấy bộ cực kì xấu, Triển Thất nhìn mấy bộ quần áo chỉ có mấy bà cô mới mặc mà khóe miệng một trận co quắp.

“Tới, bộ này rất đẹp, để anh mặc cho em.”

“Không được, hay là bộ này đi, để anh thay cho em.”

“Hay thử bộ này đi.”

....

“Sao không mang mấy bộ rách rưới lên, cho em mặc luôn đi.”

Văn Nhân Mặc mang mấy thứ mà chỉ hạ nhân mới mặc toàn bộ đưa cho cô thay, mà mấy trang phục khó nhìn này mặc trên người cô đột nhiên lại trở nên sa hoa đến lạ kì. Không phải chỉ trang phục mới có thể nổi bật người mặc, mà người mặc cũng có thể tỏa sáng trang phục trên người, nếu không tại sao đồng dạng vẫn là một kiểu quần áo mà mặc trên mỗi người lại có hiệu quả khác nhau đến như vậy.

Cuối cùng nhìn lại vẫn không che dấu được bộ ngực hấp dẫn trước mắt Văn Nhân Mặc chỉ có thể thở dài cho cô mặc nam trang. Nói cũng kỳ quái, Triển Thất phát dục trễ, còn tưởng rằng đời này chỉ có thể là bánh bao nhỏ, lại không ngờ được sau khi Văn Nhân Mặc đi rồi lại bành trướng to ra, làm cho mỗi lần cô mặc nam trang đều phải buộc ngực thật chặt, đó cũng là nguyên nhân cô không muốn lại mặc nam trang nữa.

Hai người bên này xoắn xuýt vấn đề trang phục, mà Tiễn Kỳ bên kia cũng không hề yên ổn.

Cô với Long Mai bị mang đến nơi này mà Triển Thất lại bị đưa đi, hai cô ngồi ở đây đã uống hết mấy ấm nước trà mà vẫn không thấy Triển Thất trở lại, cho nên có chút nóng nảy, Người bên trong được Văn Nhân Mặc giao phó nên đối với các cô rất khách khí, nhưng lại không nói cho các cô biết Triển Thất ở đâu, sau này hai người sốt ruột quá mới bắt hai người uy hiếp mang tới nơi Triển Thất ở. Khng nghĩ tới lại phá vỡ chuyện tốt của hai người kia, đành phải trở lại căn phòng cũ ban nãy ngồi chờ.

“Long Mai, cô có biết Triển Thất bị gì không, tôi thấy hồi này cô ấy trông không giống như bị ép buộc.”

“Đúng nhỉ, chẳng lẽ là tên nam nhân ở bến Thượng Hải kia, Văn lão đại làm sao bây giờ.”

“Aiz, chúng ta cứ chờ cô ấy trở lại hỏi một chút.”

“Các người ai là Tiền Kỳ.”

Thời điểm hai người đang suy đoán lung tung về Triển Thất thì có một binh lính đi tới, gọi một tiếng với các cô.

“Là tôi, có chuyện gì.”

Đốc quân của chúng tôi cho mời, phiền cô đi theo tôi.

“Đốc quân cái rắm ấy, kêu tôi đi tôi liền đi sao.”

“Đốc quân muốn cùng cô nói về chuyện của Triển tiểu thư.”

Tiền Kỳ vừa nghe tới chuyện của Triển Thất liền vội vã đi theo, chẳng lẽ tên Đốc quân này muốn thay vị Đại Soái kia cầu hôn sau ?

“Ngồi đi.”

Tiền Kỳ đi tới căn phòng của Đốc quân thì đánh giá một lượt, gian phòng không phải rất lớn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cực kì thoải mái, Đốc quân này xem ra cũng gần ba mươi tuổi, trên mặt có vết đao chém trông cực kì đáng sợ, nhưng Tiền Kỳ lại cảm giác được có chút quen thuộc.

“Tìm tôi có chuyện gì.”

“Tiền tiểu thư tới Thượng Hải để làm gì.”

“Liên quan gì tới anh, không phải kêu tôi tới nói chuyện của Triển Thất sao ? Có chuyện mau nói.”

“Không biết Tiền tiểu thư có hay không muốn gả cho tôi?”

Đốc quân không trả lời câu hỏi của cô, lại trực tiếp đưa ra câu hỏi theo ý của mình, chọc giận Tiền Kỳ, chẳng lẽ mấy người ở phủ Đại Soái đều điên hết sao ?

“Con mẹ nó dám ở đây cùng lão nương nói nhảm tôi đây không rảnh phụng bồi.”

Đối phương nghe Tiền Kỳ trả lời như vậy thì mày nhíu lại một phen, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Ngày mai tôi sẽ đến nhà của phụ thân cô, hôn kỳ ở phủ Đại Soái ngày thành thân cô trở về chuẩn bị trước.”

Đốc quân kia vừa nói xong Tiền Kỳ liền trực tiếp ngóc người, cái tình huống gì đây, gả cho anh ta? Nì mà, anh cho mình là ai.

“Lão nương đã lập gia đình, anh chết tâm đi là vừa.”

“Lập gia đình? Có được sự đồng ý của tôi sao?”

Tiền Kỳ nói xong liền muốn đi ra ngoài, nhưng vừa đi được một bước lại bị vị Đốc quân vẫn ngồi trên ghế kia kéo lại, mạnh mẽ giam cầm cô trong lồng ngực anh hỏi.

Trừ bỏ Thích Thiên ra đây là lần đầu tiên có nam nhân dựa vào cô gần như vậy, hương vị trên người anh ta cũng rất dễ chịu, nhưng cũng rất quen thuộc, giống như đã từng ngửi qua trong mơ.

“Mau bỏ tay của anh ra, coi chừng tôi đánh anh.”

“Thế nào đã ba năm rồi mà vẫn nóng nảy như vậy.”

Đối phương cũng không buông tha ngược lại ôm lấy cô, còn thuận tiện xoa nắn một lượt trên người cô.

“Không tệ, móng vẫn rất chắc chắn.”

“Đi con mẹ anh, ưm...”

Tiền Kỳ sao có thể dễ dàng để cho anh ta làm càn, dùng lực đưa tay lên vả mặt anh ta, lại bị anh đồng thời bắt được. Tay bị nắm chặt liền nâng chân muốn đá lên bộ hạ của anh ta, đối phương như biết được ý đồ của cô liền gặt gao kẹp chặt hai chân cô, sau đó cắn trên cái miệng nhỏ của cô một ngụm.

Vốn là muốn dạy dỗ cô một chút ai ngờ vừa chạm vào môi cô liền không dừng lại được...

“Anh? Anh là Thích Thiên.”

Sau khi hai người tách ra Tiễn Kỳ trợn mắt nhìn gương mặt xa lạ trước mắt nói, thời điểm đối phương hôn lên môi cô trong đầu liền nghĩ tới một người, chỉ có người đó mới cho cô cảm giác bị như điện giật như vậy.

“Có nhớ anh hay không?”

“Thật là anh, hẳn hẳn, anh còn dám xuất hiện trước mặt lão nương, mau thả tôi ra.”

Tiến Kỳ một lần lại một lần giãy giụa khỏi người Thích Thiên, trong miệng còn mắng to. Đối với phản ứng của cô Thích Thiên cũng có chút lơ ngơ, sao mà đã ba năm rồi vẫn không hết giận.

Anh hôm nay từ bên ngoài trở về mới biết được Văn Nhân Mạc mang về ba cô gái, điều này làm anh rất tò mò, sau khi nghe ngóng tin tức mới biết được thì ra là ba người các cô, thời điểm nghe thấy tên cô tâm anh liền nhảy lên, lập tức phái người kêu cô qua phòng. Anh biết ba năm qua cô không có quan hệ với người đàn ông nào, vừa rồi chỉ là do nhìn thấy cô quá kích động không biết nói cái gì mới đi hỏi mấy vấn đề ngu ngốc đó, mãi đến khi ôm cô vào lòng mới cảm giác được chân thật.

“Cũng đã ba năm trôi qua rồi vẫn còn tức giận sao.”

“Anh cũng biết ba năm rồi sao, tại sao chưa viết cho tôi một lá thư nào, anh viết nhiều thư như vậy sao một lá cũng không viết cho tôi, anh có biết mỗi lần người gửi thư tới tôi đều chạy tới xem, nhưng kết quả luôn thất vọng đi về. Nếu trước đây anh muốn trêu chọc tôi nên mới trêu chọc tiếp, nếu là không thích tôi sao lúc này lại làm như vậy với tôi, rốt cuộc anh coi tôi là cái gì...”

Tiến Kỳ càng nói càng ủy khuất nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, trong lòng tràn ra ba năm ủy khuất trong lòng.

Ba năm nay Thích Thiên gửi cho Triển Thất rất nhiều thư từ, đôi khi là quan hệ với huynh trưởng, hay kể cho cô nghe một vài tin tức của Văn Nhân Mạc, nhưng chưa từng đề cập đến Tiễn kỳ cô.

“Không phải mỗi tháng anh đều gửi thư cho em sao, gửi cùng với mấy cái quà tặng kia, mà em một lá thư hồi âm cũng không có.”

“Anh viết thư khi nào, tôi chỉ nhận được quà tặng thôi.”

“Thì ở bên trong mấy cái quà tặng đó, không lẽ em ném rồi?”

Nghe Thích Thiên nói vậy Tiễn Kỳ mới ngừng khóc nhớ lại mấy quà tặng trước kia, mỗi quà tặng đều được đựng trong hộp quà tinh mỹ, sau đó đều được cô cẩn thận cất đi...

Không lẽ do cô sơ sót? Trách không được mỗi lần cô nhận quà tặng Triển Thất đều nhìn cô với ánh mắt cực kỳ ái muội, còn hỏi cô có muốn gửi thư gì hay không.

“Ba năm nay một lá thư hồi âm của em anh cũng không nhận được cho nên em phải bồi thường vài thứ cho anh?”

Thích Thiên nhìn một cái cũng biết cô thật sự không thấy, anh còn cố ý một mình gửi thư cho cô, làm sao cũng không ngờ cô căn bản là không phát hiện.

Biết rõ Thích Thiên không có quên mình, mà là cô hiểu lầm trong nhất thời Tiễn Kỳ liền lộ ra vẻ mặt hối lỗi cô cẩn thận suy nghĩ thâm tình ba năm qua của anh bắt đầu hôn anh...

112. Chương 89: Chương 89

113. Chương 89: Đến Cửa Cầu Hôn.

→ “Anh đã gặp cha của em, ông ấy đã đồng ý gả em cho anh.”

Sau khi hôn một nụ hôn triền miên nóng bỏng, Tiễn Kỳ nằm trong ngực Thích Thiên nghe anh nói những năm qua đã liều mạng đánh nhau như thế nào, nhưng không ngờ anh lại thốt ra một câu như vậy.

“Gặp lúc nào sao em lại không biết? Mà tại sao là chuyện của em nhưng không có nói với em trước?”

Tiến Kỳ nhớ gần đây Tiến lão đại vẫn ở Bạch Thành, chẳng lẽ anh đã trở về nhưng không có gặp cô?

“Hai năm trước, ông ấy đến Thượng Hải để buôn bán làm ăn, chúng tôi có gặp nhau một lần, khi nghe anh nói, ông ấy có vẻ rất thích gả em cho anh, không chỉ vậy mà còn muốn nhanh nhanh nhận anh làm con rể đấy.”

Nhìn vẻ tức giận của tiểu mèo hoang nằm trong ngực, tâm tình của anh rất tốt, anh phát hiện thì ra trên choker cô là một chuyện thú vị như vậy.

Tiến Đại Đầu quả thật đồng ý với hôn sự của anh và Tiễn Kỳ, nhưng trước đó ông đã đánh anh một trận. Đó là vào hai năm trước, Tiến Đại Đầu đến Thượng Hải làm ăn đã hẹn anh nói chuyện về Tiễn Kỳ, không ngờ ông ấy mới gặp anh đã lên trước đánh anh tới tấp không cho anh nói, mà anh thì vì ông ấy là cha của Tiễn Kỳ nên nhịn để mặc ông ấy đánh đến khi đánh không nổi nữa mới dừng lại. Tuy nhiên bây giờ Tiến Đại Đầu đã lớn tuổi nhưng nói thế nào thì ông cũng đã từng là người đứng đầu một bang, vì vậy nên khi anh đứng dđlqđyên chịu đựng bị đánh, sau này phải nằm trên giường hai tháng mới dậy nổi.

“Anh mới là người không ai muốn, ông ấy đã đồng ý thì gả ông ấy cho anh đi, lão nương đây không đồng ý.”

Mặc dù trong lòng Tiễn Kỳ đã nguyện ý, nhưng bị nói như thế thì trong lòng tức giận, giống như là cô cầu xin anh cưới cô vậy.

“Mặc kệ em có đồng ý hay không thì em vẫn là người của anh.”

“Đàn ông trong thiên hạ rất nhiều, đã cùng anh ngủ qua thì thế nào, cùng lắm thì lão nương ra ngoài bao nuôi mấy tiểu nam nhân làm áp trại trưởng phụ.”

“Em dám.”

“Sao lại không dám, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

“Này, tên khốn kiếp mau buông tôi ra...”

“Anh sờ chỗ nào đấy...”

“Ni mã, sao anh lại xé nát quần áo của tôi...”

“Câm miệng, không cần nói nữa.”

“Tại sao không cho tôi nói, tôi không nguyện ý, anh mẹ nó dám xé quần áo của tôi vậy tôi cũng xé hết quần áo của anh...”

“Khốn kiếp, lần này tôi muốn ở bên trên...”

“Anh... ưmh... a... ừ...”

Vốn Thích Thiên nghĩ chỉ trên choker cô một chút, không ngờ cô dám nói ra ngoài tìm đàn ông, xem ra nếu không giáo huấn dạy dỗ một trận thì cô không biết anh là ai. Anh lập tức đè cô dưới thân cho cô biết có một số chuyện không thể tùy tiện nói lung tung, và thật đáng thương là một lần nữa Tiễn Kỳ lại bị đè xuống dưới.

Triển Thất và Văn Nhân Mặc cùng nhau lập kế hoạch cho sau này, sau đó cô lại bị người đàn ông này ăn đậu hũ của cô mấy lần nữa rồi mới đồng ý đưa cô đến Chu Tước môn. Nếu cô tiếp tục ở lại đây mà không trở về thì bên kia sẽ nghi ngờ. Khi cô đến đại sảnh chỉ thấy một mình Long Mai ngồi đợi lâu đã muốn ngủ

gật, vừa hỏi ra mới biết Tiễn Kỳ đã bị người khác gọi đi, không cần nói cũng biết nhất định là Thích Thiên đã trở về. Vì vậy cô và Văn Nhân Mặc đến phòng của Thích Thiên tìm Tiễn Kỳ để cùng nhau rời đi, thật không nghĩ đến vừa đến cửa liền nghe được âm thanh làm cho người khác mặt đỏ tim đập. dldqđ Vừa nghe loại âm thanh quen thuộc đó Văn Nhân Mặc thật hận đến nghiến răng nghiến lợi, mới vừa rồi nếu không phải người phụ nữ đáng chết kia đẩy cửa làm gián đoạn chuyện tốt thì giờ đây anh và Triển Thất cũng đang ân ái thân thiết rồi.

“Thật muốn đá cửa đi vào, người phụ nữ đáng chết!”

Sau khi nghe được âm thanh này, Triển Thất đương nhiên biết người bên trong đang làm cái gì? Ngày ngày cô đều nghe cô ấy lớn tiếng mắng Thích Thiên, nhưng vừa gặp mặt thì đã XXOO, không những vậy còn phá hư chuyện tốt của cô, làm hại cô ở trước mặt nhiều người mất thể diện.

“Đi thôi, em và Long Mai đi trước.”

“Được.”

Đối với chuyện hai người bọn họ gặp và âu yếm với người trong lòng, Long Mai không khỏi cảm thấy có chút mất mát, cho nên không còn hơi sức phản ứng hay tỏ thái độ gì. Bây giờ cô cũng đã biết đại soái chính là Văn Nhân Mặc, thế thì người bên trong ở cùng Tiễn Kỳ nhất định là Thích Thiên rồi, vì vậy cô không cần ở lại đây gây chuyện náo loạn gì.

Về mất mát của Long Mai đều bị Triển Thất thu vào trong mắt, cho nên cô mới nói cùng cô ấy đi, một là vì Tiễn Kỳ và Thích Thiên ở chung một chỗ, khẳng định hai người bọn họ sẽ mặc kệ cô ấy mà không để ý, hai là mấy ngày sắp tới cô cũng muốn tìm biện pháp để gặp Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên.

Văn Nhân Mặc lưu luyến bịn rịn tiễn Triển Thất rời đi, sau đó trở lại thư phòng viết một phong thư để cho người theo phía sau dẫn theo người đi ra ngoài.

Triển Thất và Long Mai ngồi xe phủ đại soái đi đến Chu Tước môn, Chu Tước môn ở bên trong thành Thượng Hải, sự phồn hoa ở nơi đó thì không một thành trì nào ở quan ngoại có thể so sánh được. Mặc dù Long Mai là từ nước ngoài trở về nhưng cô chưa bao giờ đến Thượng Hải, cho nên đối với tất cả những gì ở trước mắt cô đều rất tò mò, những uất ức trong lòng rất nhanh liền bị những thứ mới mẻ trước mắt hấp dẫn xua tan đi.

“Thất Thất, trước khi đến đây tôi nghe rất nhiều người nói, ở nơi này có thanh lâu trăm năm rất nổi tiếng, phụ nữ ở đó tất cả đều là báu vật nhân gian, ngày nào đó chúng ta cùng đi xem một chút đi.”

“Được, hai ngày sau chúng ta cùng đi, nếu cô thích sau này chúng ta cũng ở nơi này mở một cửa hàng như vậy.”

Cô nhú mày suy nghĩ, ở thời kỳ này, nếu hắc đạo muốn kiếm tiền phần lớn cũng nhờ vào việc mở những phòng nhảy đầm. Bây giờ cũng chưa có phát triển lắm, tuy nói ở đây hộp đêm có vẻ nhìn bề ngoài làm ăn rất tốt, nhưng nếu cô mở một hộp đêm giống ở hiện đại, nhất định sẽ làm cho quầy rượu phát triển thịnh vượng, như vậy khi cô đặt chân đến bến Thượng Hải phát triển thế lực sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tầng lớp thượng lưu đều thích đến hộp đêm, nên nếu sau đó bồi dưỡng một nhóm vũ nữ để ra ngoài tiếp rượu để bí mật thu thập tin tức thì cũng dễ dàng và đơn giản vô cùng, điều này đối với cô và Văn Nhân Mặc đều tốt.

“Cô lừa tôi phải không, tôi chỉ muốn đi xem một chút thôi.”

Đối với lời chất vấn của Long Mai, Triển Thất chỉ cười nhẹ không nói gì, chuyện này trước hết còn cần lập ra kế hoạch lâu dài, cụ thể còn phải đợi gặp được Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc rồi mới tính tiếp.

“Đại tiểu thư, đã đến rồi, Môn chủ mở thiết yến ở bên trong chào mừng cô trở về.”

Trên đường đi, Triển Thất và Long Mai cùng nhau tán gẫu nên cảm giác đoạn đường đến Chu Tước môn rất ngắn, thật ra thì nói Môn chủ Chu Tước môn bây giờ không bằng nói anh ta là lịch đại môn chủ của Chu Tước môn có vẻ thích hợp hơn. Tổng bộ của Chu Tước môn được xây dldqdựng ở chỗ khác, nhưng từ lâu rồi tất cả mệnh lệnh đều là được truyền đạt từ đây, đặc biệt là Lâm Phong cũng ở đây, nên càng ngày càng có vẻ để nơi này trở thành tổng bộ.

Triển Thất cho người điều tra chuyện tình của Lâm Phong mấy năm nay, kể từ khi anh ta an vị ngồi lên ghế môn chủ thì sau này mỗi ngày đều ăn chơi đàn diêm, hàng đêm sinh ca bắt tợn, mà Chu Tước môn hiện nay chẳng khác nào thùng rỗng kêu to. Việc này khác hoàn toàn với trí nhớ của thân thể này về Chu Tước môn ba năm trước, khi đó Chu Tước môn trang trọng mà uy nghiêm, mặc dù bây giờ nhìn bề ngoài xa hoa vô cùng nhưng có vẻ tục khí và tầm thường.

“Thất Thất, rốt cuộc muội cũng trở về, mấy năm nay đại ca vẫn một mực tìm kiếm muội khắp nơi, mới vừa rồi Trương đường chủ nói với đại ca mấy năm nay muội sống rất vất vả, là do đại ca đã để cho muội chịu khổ rồi, đại ca thật sự hổ thẹn với sự phớt lờ của phụ thân...”

Lâm Phong vừa nhìn thấy Triển Thất thì trực tiếp nói ra một đồng lớn lời buồn nôn, nhưng nhìn anh ta diễn trò cũng quá giả dối đi, trên mặt một chút bi thương cũng không có. Lâm Phong vẫn như vậy, nhưng có thể mấy năm nay túng dục quá độ, cho nên sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ giống bị bệnh rất nặng.

“Đại ca, đại ca.”

Triển Thất diễn lại bộ dạng trong trí nhớ, trốn sau lưng Long Mai nhỏ giọng gọi, tránh né vẻ muốn đụng chạm vào cô của Lâm Phong. Trong trí nhớ thì Triển Thất rất sợ Lâm Phong, cho nên Lâm Phong thấy biểu hiện của cô cũng thấy rất bình thường không nghi ngờ gì.

Nhìn vóc người tuyệt mỹ, vẻ mặt đơn thuần của Triển thất, ánh mắt Lâm Phong mị mị quan sát thật kĩ, giống như muốn nhìn thấu con người cô. Nhìn thấy ánh mắt càn rỡ của anh ta dừng trên ngực mình, Triển Thất thật muốn móc mắt anh ta ra, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc động khí đối với anh ta, vì vậy cô chỉ có thể né tránh ở sau lưng Long Mai.

Hiện tại cô mặc quần áo Văn Nhân Mặc tự tay chọn, cũng đã giấu đi rất nhiều vóc người tuyệt mỹ của cô, cho nên lúc này cô cảm thấy thật may mắn đã nghe lời của Văn Nhân Mặc mà thay bộ quần áo đã mặc lúc trước.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này là ai vậy? Hình như tôi chưa từng gặp cô ở Thượng Hải.”

“Cô ấy là Long Mai, cô ấy đã đưa muội về, cô ấy từ quan ngoại đến, chính cô ấy đã cứu muội.”

Lâm Phong đã sớm chú ý đến Long Mai, mặc dù Long Mai không giống với dáng vẻ mạnh mẽ của Tiểu Kỳ và sự hấp dẫn, quyến rũ của Triển Thất mà cô lại có một vẻ đẹp đặc biệt, dáng vẻ nhu nhược của cô khiến cho tất cả những đàn ông nhìn thấy cô đều không nhìn được muốn che chở bảo hộ cô ở trong ngực thật tốt. Vẻ đẹp của cô rất thánh khiết, làm cho người ta không dám khinh nhờn, nhưng sau khi Lâm Phong thấy cô thì không nghĩ như vậy, anh ta chỉ nghĩ đến lúc vui vẻ ở trên giường thì cô có còn giữ vẻ thanh cao kia nữa không. Vừa nghĩ tới hình ảnh cô khi bị anh ta đè xuống giường dưới thân anh phóng dăng kêu lên khản cổ anh thì anh đã có phản ứng, cho nên anh nghĩ phải nhanh chóng đi tìm phụ nữ phát tiết một chút.

“Thật vô cùng cảm tạ cô đã cứu tiểu Thất, nếu không nhờ có cô thì tôi đã không thể gặp lại muội muội nữa rồi, cho nên cô nhất định phải ở lại đây để cho tôi có cơ hội hảo hảo báo đáp cô.”

“Người đâu mau giúp tiểu thư thay quần áo, cũng thu thập một chút rồi chúng ta nhập tiệc.”

“Tiểu Thất, trước hết muội đi thay bộ quần áo khác đi, hôm nay để hoan nghênh muội trở lại đại ca đã cố ý tổ chức một buổi tụ hội, đến lúc đó sẽ có rất nhiều danh媛 thực nữ đến, muội và bọn họ tiếp xúc nhiều một chút, nếu đã trở lại thì phải nhanh chóng thích ứng cuộc sống quý tộc, là muội muội của Lâm Phong, bọn họ đều muốn nịnh bợ.”

Lâm Phong nhìn thấy bộ đồ cô mặc trên người cảm giác rất mất mặt, cho nên mới phải thúc giục cô đi thay quần áo. Anh ta không ngờ cô trước kia giống như cá khô quắt như thân đậu nành vậy mà bây giờ cơ thể lại đầy đặn hấp dẫn như vậy, dáng vẻ này so với mấy phụ nữ anh ta chơi trước kia thì quyến rũ hơn nhiều, sớm biết cô như thế lúc trước anh ta độc chiếm cô ở bên cạnh, nhưng mà bây giờ như thế này cũng tốt, nếu cả cô và Long Mai cùng đều bị anh ta áp dưới thân thật thì thỏa mãn cỡ nào.

Đối với việc mở ra buổi tụ hội này Triển Thất khinh thường hừ mũi, cái gì là giới thiệu người của xã hội thượng lưu cho cô biết chứ, nói trắng ra thì chính là để anh ta tìm phụ nữ thì đúng hơn. Trước đây, anh ta cũng thích lấy lý do để mở tiệc tụ hội, sau đó mượn cơ hội lừa rất nhiều phụ nữ lên giường cùng anh ta.

Nếu đã quyết định xem tuồng vui thì đương nhiên Triển Thất phải làm theo lời anh ta nói, cho nên cô và Long Mai theo người làm đưa đến phòng đã sắp xếp trước cho cô, rồi lấy bộ quần áo khác đã chuẩn bị mặc vào.

Lúc này cô mặc một bộ quần áo làm cả người có cảm giác khác, nếu bộ quần áo trước làm cho cô giống nụ hoa vừa chớm nở thì bộ quần áo bây giờ chính là hoa hồng nở rộ càng khiến vẻ đẹp của cô càng thêm diễm lệ.

Hiện tại buổi tiệc đã bắt đầu, khi cô đột nhiên đi vào lập tức đưa tới một trận xôn xao mãnh liệt, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, tất cả ánh mắt đều nhìn vào cô, phụ nữ thì trong mắt đều là vẻ ghen tỵ, ghen tỵ sao lại có người hoàn mỹ như vậy. Còn trong mắt tất cả đàn ông ở đây, nếu không phải kinh ngạc thì chính là trắng trợn nhìn chằm chằm cô. Lâm Phong thấy bộ dáng này của Triển Thất thì trong mắt lộ ra vẻ dâm quang, ý muốn khao khát đoạt lấy cô càng thêm mãnh liệt hơn.

“Thưa các chư vị, đây chính là muội muội Triển Thất của tôi bị thất lạc ba năm trước, trước đây có thể mọi người đã từng gặp cô ấy, nhưng đã lâu không gặp cô ấy sẽ không tránh khỏi sơ suất nhận không ra, hiện tại hi vọng các vị có thể chiếu cô...”

“Lâm môn chủ, đại soái tôi nghe tin mở tiệc nên đến tham gia náo nhiệt.”

Lâm Phong đang nói chuyện rất khoa trương thì đột nhiên có người cắt ngang lời nói của anh ta, vốn anh ta muốn mắng mấy câu, nhưng người đến lại là thủ hạ và người mới mở lời là Trầm đại soái của bến Thượng Hải, cho nên anh ta chỉ có thể cười gượng đến đón người.

“Không biết đại soái đến đây có gì phân phó không?”

“Hôm nay, đại soái của chúng tôi mới vừa gặp Triển tiểu thư đã yêu, cho nên muốn cưới cô ấy vào cửa, bây giờ đến cửa cầu hôn.”

114. Chương 90: Chương 90

115. Chương 90: Chồng Chưa Cưới

→ “Đại soái của chúng tôi nói là hôm nay vừa gặp đã yêu Triển tiểu thư, cho nên muốn cưới cô ấy vào nhà, sẽ chọn ngày đến nhà cầu hôn.”

Người được phái đến vừa nói xong lời này đã làm cho xung quanh ồn ào. Trầm đại soái lại có thể nói muốn kết hôn với cô ấy? Một người em gái kết nghĩa kiêm lão đại xã hội đen vứt đi ở quan ngoại vừa mới tìm lại được? Một người tính tình không hề có chút gan nhu nhược—Triển Thất?

“Tôi không có nghe nhầm chứ, néo tôi một chút đi, người kia nói là Trầm đại soái cưới cô ấy phải không?”

“Vừa gặp đã yêu, sớm biết vậy tôi liền đi phủ đại soái nhiều hơn rồi, đều do cha đã mất.”

“Trầm đại soái làm sao có thể thích cô ta chứ. Nhất định là bị cô ta hạ chú rồi.”

“Nói nhảm, người mà Trầm đại soái thích rõ ràng là tôi, ngày đó lúc chúng ta ở trên đường thấy anh ấy vậy mà nhìn tôi cười.”

... ..

Sau khi nghe những người ở phía dưới thể hiện sự si mê oán giận thì Triển Thất mới biết được Văn Nhân Mặc là tay súng giỏi đến cỡ nào, anh ấy đã cũng dịch dụng vậy mà vẫn khiến cho mình đẹp trai như vậy, nếu như để cho bọn háo sắc này nhìn thấy được khuôn mặt thật của Văn Nhân Mặc không phải là về sau sẽ điên luôn không?

Thực ra thì không thể trách những người này háo sắc được, sau khi Văn Nhân Mạc lấy thân phận là Thẩm Hạo Thiên để đi vào Thượng Hải thì mạnh mẽ cướp lấy phủ đại soái, khi những người khác chần chừ chưa kịp phản ứng thì anh lại bất ngờ nổi dậy. Đại soái trước đây háo sắc tàn bạo, nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp liền bắt về phủ đại soái để cho hắn hoan lạc (khụ chắc mọi người hiểu là gì đúng không?), cho nên sau khi Văn Nhân Mạc lật đổ hắn thì chiếm được sự hài lòng của rất nhiều phụ nữ. Hơn nữa năm đó anh tuổi trẻ đẹp trai, bề ngoài lạnh khốc chưa từng thấy anh qua lại với người phụ nữ nào, cũng không thèm bắt cứ người phụ nữ nào cho nên càng bị các con gái nhà quyền quý danh môn theo đuổi.

“Triệu đội trưởng trước hết mời anh đi vào bên trong chúng ta nói chuyện với nhau một chút.”

Bây giờ vẻ mặt của Lâm Phong cũng không thể nào tốt được, anh vất vả tổ chức một lần gặp mặt, còn tưởng rằng lần này có thể câu được nhiều phụ nữ hơn, không nghĩ tới đều bị Văn Nhân Mạc phá hỏng. Còn có Triển Thất chính là người anh ta thích, không nghĩ tới lại có thể bị Văn Nhân Mạc ngấm trúng. Bây giờ anh ta không dám chọc vào thế lực của Trầm phủ, mặc dù là thế lực mới nổi lên, nhưng mà phủ Trương soái ở phía sau anh ta cũng rất kiêng dè Văn Nhân Mạc, việc này nếu như không giải quyết ổn thỏa thì có thể sẽ xói hỏng bóng không.

“Đến, mời Lâm đội trưởng ngồi, anh vừa mới nói là đại soái của các người nhìn trúng em gái của tôi là sao vậy.”

Bây giờ bên trong phòng chỉ có Lâm Phong, Lâm đội trưởng, Long và Triển Thất. Lâm Phong không có đặt Triển Thất và Long Mai ở trong lòng, ở trong mắt của anh ta Triển Thất vẫn là bao cớ (người yếu đuối vô dụng), anh ta muốn biết có phải Văn Nhân Mạc chẳng qua là bị khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết của Triển Thất thu hút hay không, hay là bởi vì lý do khác?

“Lâm môn chủ khách sáo rồi, cụ thể thì tôi cũng không có biết rõ lắm, buổi sáng lúc xe đại soái của chúng tôi với xe của Triển tiểu thư ở cửa thành quan ngoại gặp nhau, đại soái bởi vì xảy ra một chút hiểu lầm với một người bạn của Triển tiểu thư nên mang các cô ấy trở lại phủ, sau khi tiếp xúc một chút với Triển tiểu thư thì cảm thấy Triển tiểu thư chính là tình cảm chân thành mà ngài ấy tìm kiếm cả đời, cho nên sau khi tiểu thư trở về liền lập tức phái tôi đến đây nói trước một tiếng với mọi người, chờ đến khi chuẩn bị tốt sẽ đến cầu hôn. Ngài ấy nói Triển tiểu thư rời khỏi mới một lúc thôi thì đã bắt đầu nhớ rồi, muốn nhanh chóng cưới về.”

Sau khi Triệu đội trưởng nói xong Lâm Phong nghi ngờ nhìn Triển Thất một cái, vừa gặp đã yêu? Phải nói là đàn ông bình thường sau khi nhìn thấy loại người đẹp như vậy thật sự có thể sẽ vừa gặp đã yêu, nhưng mà Văn Nhân Mạc cũng không phải là loại nam nhân kiến thức hạn hẹp này, anh ta cuối cùng đang âm mưu gì đây?

“Đây là thư mà đại soái của chúng tôi đưa cho Lâm môn chủ, hi vọng Lâm môn chủ hãy giữ bí mật.”

Lâm Phong cầm lá thư lên nhìn một chút, cụ thể là muốn nói anh ta thật sự làm sao lại thích Triển Thất, như thế nào khẩn trương muốn cưới Triển Thất vào cửa. Phần dưới còn sáng khoái phân tích với anh về hình thức cầu hôn sắp tới, hi vọng anh có thể hiểu, nếu như hai bên trở thành thông gia thì sẽ là người một nhà, sau này Chu Tước môn có yêu cầu gì thì nếu phủ đại soái có thể đáp ứng được thì nhất định sẽ không cự tuyệt.

Nhìn đến phần sau thì chân mày của Lâm Phong liền nhíu lại, đây rõ ràng là đang đe dọa dụ dỗ mà, ý đồ của anh ta là muốn lợi dụng Triển Thất để lôi kéo anh sao? Nhưng mà Trầm đại soái này không phải là từ trước đến nay vô cùng thân thiết với Thanh Long bang sao? Làm sao lúc này lại đột nhiên chuyển hướng sang bên anh chứ.

Lâm Phong mặc dù ở bên ngoài có tiếng là đào hoa, thế nhưng có thể ngồi vào vị trí của Môn chủ một môn thì tuyệt đối không phải là kẻ vô dụng, nếu như hiểu sai một chỗ nhỏ thì sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục (vĩnh viễn không quay đầu lại được). Bây giờ ở sau lưng của anh chính là phủ Trương soái đây chính là đối đầu với phủ Trầm soái, hai người như nước với lửa, nếu như anh gả Triển Thất cho Trầm đại soái thì Trương đại soái chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng mà nếu như không gả, như vậy chính là uy hiếp ở trong lòng?

Chỉ là đối với lời hứa của Văn Nhân Mạc Lâm Phong đúng là vô cùng vui mừng, có yêu cầu gì cũng sẽ không cự tuyệt, đây chính là cảm dỗ cực lớn, phải biết rằng ở bến Thượng Hải này ai mà không biết lời của

Trầm đại soái nói ra chính là nhất ngôn cửu đỉnh, chưa từng có thất tín, xem ra rõ ràng là muốn lôi kéo tâm tư của anh rồi. Ý tứ của Văn Nhân Mạc chính là sau này Triển Thát nhất định sẽ trở thành Môn chủ của Chu Tước môn, như vậy thì chính là người một nhà, vốn dĩ tất cả đều là của Triển Thát, muốn cái gì không phải chỉ cần thay đổi một chút là được sao, nếu như để cho Lâm Phong biết được suy nghĩ này của Văn Nhân Mạc còn không tức đến hộc máu sao.

“Lâm đội trưởng có thể làm phiền trở về nói cho đại soái để cho Lâm mỗ suy nghĩ một chút, hơn nữa tôi ta còn muốn hỏi ý tứ của em gái tôi một chút,”

“Được, vậy Triệu mỗ xin cáo từ, hi vọng Lâm môn chủ nhanh chóng quyết định, lần này đại soái thật sự là coi trọng em gái của ngài, ngày mai khi chúng tôi đến đây cầu hôn thì hi vọng se nghe được tin tốt.”

Sau khi Lâm đội trưởng đi vào cũng chỉ nhìn Triển Thát một cái, anh cũng không hiểu được tại sao đại soái đột nhiên lại để tâm đến một người phụ nữ như vậy, nhiều người thích đại soái như vậy, chỉ cần đại soái thích thì có thể tha hồ lựa chọn, bọn họ từng cho là đại soái không thích phụ nữ. Lẽ nào đại soái thật sự muốn mượn sức của Chu Tước môn? Nhưng mà nhìn kỹ thì lại thấy không giống, trước hết một chút dấu hiệu của phương diện này cũng chưa từng phát hiện ra nha.

“Nói cho đại soái là tôi nhất định sẽ suy nghĩ thật tốt, người đâu, tiễn Lâm đội trưởng đi về.”

“Em nói với tôi một chút hôm nay ở phủ của Trầm soái cô đã nói cái gì? Anh ta thật sự có ý với em sao?”

Đến bây giờ Lâm Phong vẫn không tin Văn Nhân Mạc thật sự thích Triển Thát, anh cảm thấy nhất định là do gần đây Văn Nhân Mạc có suy nghĩ muốn lôi kéo anh nên mới vậy.

“Tôi ——”

“Lâm môn chủ, Trương đại soái đến đây.”

Khi Triển Thát vừa định trả lời thì bị người đi tới cắt ngang, Lâm Phong vừa nghe là Trương đại soái lập tức nhanh chóng đi ra đón, người này chính là chỗ dựa vững chắc của anh ta hiện giờ.

” Hôm nay Đại soái làm sao lại đích thân đi đến đây vậy, nếu có chuyện gì phân phó thì để cấp dưới phái người đi qua nói với tôi một tiếng không phải tốt hơn sao, còn làm phiền ngài đích thân đi đến.”

“Lâm lão đệ đừng nghĩ nhiều, hôm nay huynh nghe nói đệ tìm được rồi em gái thất lạc nhiều năm cho nên đến đây chúc mừng, lúc nãy huynh vừa đi vào liền nghe có mọi người nói là người của phủ Trầm soái đến đây cầu hôn, thật có chuyện này sao?”

Trương đại soái này rất là tinh ranh, bây giờ chuyện lúc sáng Văn Nhân Mạc bắt Triển Thát về phủ đại soái đoán chừng là toàn bộ người ở bên Thượng Hải đều đã biết, người khác sẽ không nghĩ gì, nhưng là ông cần phải nhìn rõ, Chu Tước môn mặc dù nịnh bợ ông, nhưng mà ông cũng cần sự giúp đỡ của Chu Tước môn, hai bên chính là bị buộc chung một chỗ.

“Đúng là có chuyện này, đệ còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào nữa, chuyện này đệ còn muốn đi tìm Đại Soái để bàn bạc nên làm thế này đây.”

“Thật sự là có chuyện này sao? Huynh đây thật sự là cảm thấy tò mò đối với em gái của đệ, cuối cùng là loại phụ nữ như thế nào mà có thể đi vào lòng của Trầm Hạo Thiên.”

“Người đâu, đi gọi tiểu thư đến ra mắt đại soái.”

Lâm Phong rất không muốn để Trương đại soái gặp Triển Thát, anh ta biết, người này và anh ta đều thích phụ nữ, bọn họ cũng bởi vì như vậy nên mới có thể trở thành châu chấu đứng chung trên một sợi dây thừng, rất nhiều phụ nữ đều là cùng chơi đùa với nhau, bây giờ với khuôn mặt xinh đẹp của Triển Thát nhất định sẽ bị Trương đại soái để ý, như vậy làm sao trả lời với Trầm đại soái ở bên kia đây? Nghe nói nếu như anh ta muốn trả thù một ai thì người đó chính là không thể nào trốn được.

Bây giờ anh đột nhiên hiểu được, người mà anh tìm trở về không phải là em gái, mà là một quả bom, xử lý không tốt một chút sẽ khiến cho hắn rơi vào vực sâu.

Thuộc hạ nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phong, đi theo bên cạnh Lâm Phong nhiều năm như vậy thì một chút điểm nhỏ đó vẫn hiểu được, cho nên nhanh chóng quay trở lại nói là Triển Thát đi đường vất vả nên đã đi

ngủ rồi, vốn dĩ muốn đánh thức cô ấy, nhưng mà thân thể cô ấy yếu đuối còn bị ngã bệnh nên gặp Đại soái sẽ không tốt.

Lâm Phong càng như vậy thì Trương đại soái lại càng tò mò, ban đầu anh chỉ là muốn nhìn một chút dáng vẻ của Triển Thất ra sao, nhưng mà Lâm Phong lại che giấu làm cho anh có chút mất hứng.

“Nếu như Triển tiểu thư bị bệnh, như vậy huynh phải đi vào thăm cô ấy một chút.”

“Sao có thể để cho Đại soái đi nhìn em ấy chứ, còn không mau đi kêu tiểu thư đến đây, Đại soái muốn gặp thì dù cho có sắp chết cũng phải ngồi dậy.”

Vừa nghe Trương đại soái nói vậy Lâm Phong biết nếu như anh không đi kêu Triển Thất đến đây thì thật sự sẽ chọc giận ông ta, bây giờ hồi hận lúc này phải người dẫn Triển Thất đi thay quần áo, nếu như vẫn là bộ quần áo lúc đầu thì tốt rồi.

“Anh hai, anh tìm em.”

“Đến đây, đây là Trương đại soái còn không mau lại đây chào.”

“Chào Trương đại soái.”

Triển Thất nâng mắt nhìn Trương đại soái này một chút, cô đã từng nghe Văn Nhân Mạc nói về người này, hai người bọn họ chính là kẻ thù không đội trời chung với nhau, vì vậy cho nên cô mới đi đến đây để gặp hắn. Người này dáng người rất cường tráng, vẻ mặt hung ác, bây giờ đang hèn mọn mà nhìn cô, nhìn đến nổi da gà của cô đều nổi lên.

Mà lúc này Triển Thất đã làm cho Trương đại soái rung động thật lớn, làm sao có thể xinh đẹp đến như vậy, đầu của Lâm Phong này có phải là bị lừa đá hay không, em gái như vậy làm sao có thể để cho cô ấy lưu lạc ở bên ngoài.

“Triển tiểu thư không nên khách sáo, gọi tôi là Anh Trương là được rồi.”

Trương đại soái vừa cười hèn mọn vừa đưa tay của hắn tới nghĩ muốn sờ Triển Thất, Triển Thất đương nhiên không để cho hắn chạm vào người, cho nên trực tiếp trốn ở phía sau Long Mai giả chết.

“Đại soái không cần để ý tới, cô ấy vốn dĩ rất nhát gan, hai năm nay ở bên ngoài lại bị hoảng sợ nhiều cho nên lá gan càng nhỏ hơn trước.”

“Không sao, nếu như thân thể của Triển tiểu thư khó chịu thì hãy mau chóng đi về phòng nghỉ ngơi đi, hôm khác đến phủ của tôi đi, tôi sẽ dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Trong lòng mặc dù rất khinh thường nhưng mà không có biện pháp, tiếp tục giả bộ, xem ra suy nghĩ muốn khôi phục lại như lúc ban đầu là quyết định cũng không tốt lắm.

“Lâm lão đệ nếu như không biết làm sao để trả lời cho phủ Trầm soái thì nói với hắn ta (Văn Nhân Mạc) là đã gả cho huynh rồi, sau này khi chúng ta thành thông gia thì lợi ích mà đệ nhận được chắc đệ cũng biết chứ, ngày mai huynh sẽ phái người đến đây đưa sính lễ, hôm nay huynh về trước, huynh sẽ ở phía trước chờ các người đó, Lâm lão đệ nhanh lên đó, để cho tiểu mỹ nhân chờ lâu sẽ không tốt.”

Lâm Phong biết là sau khi Trương đại soái thấy Triển Thất thì chắc chắn sẽ không bỏ qua, không nghĩ tới lại có thể cưới cô ấy, đây thật sự là ngoài ý muốn.

Trương đại soái đi rồi, nhưng mà cái vấn đề khó khăn này lại vớt lại cho anh, cuối cùng phải gả Triển Thất cho ai đây?

Sau khi gặp mặt anh làm gì còn có tâm tình mà xử lý tiếp, một đêm này các Đường chủ ở phía dưới lo lắng cả đêm thảo luận bàn bạc, cuối cùng nghĩ ra được một cách mà mọi người cảm thấy khả thi nhất mới yên tâm mà đi ngủ. Nhưng mà mới sáng sớm đội ngũ đón dâu của Văn Nhân Mạc đã đến rồi.

“Lâm môn chủ suy nghĩ như thế nào?”

“Tôi —”

“Lâm lão đệ, huynh đã đến chậm, ngày hôm qua nghe nói vợ chưa cưới của huynh đã trở về, cô ấy đang ở đâu vậy?”

Ngay khi Lâm Phong không biết trả lời Văn Nhân Mạc như thế nào thì một người lại đến nữa, chồng chưa cưới? Anh làm sao lại chưa từng nghe qua vậy?

116. Chương 91: Chương 91

117. Chương 91: Cầu Hôn

→ Sáng ngày hôm sau đội ngũ đón dâu của Văn Nhân Mạc đã đến, do đích thân Văn Nhân Mạc chỉ huy, đi đầu là tọa giá của anh, chỉ cần vừa mở ra thì hầu như tất cả mọi người đều biết là anh. Ở phía sau đi theo hơn mười chiếc xe quân đội, còn có một đoàn người, mỗi người đều cầm trong tay một đóa hoa hồng, sáng sớm liền bày ra cục diện như vậy khiến cho dân chúng xung quanh còn tưởng là lại muốn đấu võ nữa chứ, lúc nhìn thấy hoa tươi trong tay của binh sĩ thì hỏi ra mới biết được Trầm đại soái đang cầu hôn vợ, đều rối rít ra về là cô gái kia tốt số.

Văn Nhân Mạc chuẩn bị sinh lễ vô cùng phong phú, chở đến mấy xe, dù sao sau này mấy cái đó cũng là của Triển Thất, cho nên không đau lòng. Khi đoàn xe của anh đến trước cửa Chu Tước môn thì lập tức có người đi vào bên trong thông báo.

“Môn chủ, môn chủ, Trầm đại soái ở bên ngoài..... Trầm đại soái mang theo binh sĩ đến -”

Người này một mạch chạy đến nơi nghỉ ngơi của Lâm Phong, lúc này anh vừa mới ngủ được một chút, chỉ sợ Văn Nhân Mạc quay lại nên quần áo cũng chưa cởi ra, vừa nghe đến có người báo là Văn Nhân Mạc đến đây lập tức từ trên giường bật dậy, khi nghe là có binh sĩ đến đây thì trái tim lập tức run lên, chẳng lẽ tới qua anh và Trương đại soái nói chuyện anh ta biết?

Cũng không kịp hỏi rõ ràng liền chạy nhanh ra ngoài, chuyện này nếu như xử lý không tốt Chu Tước môn sẽ bị thiệt hại nghiêm trọng.

“Đến cầu hôn.”

Cuối cùng vừa thở hổn hển nói ra câu này xong, nhưng mà vừa ngẩng đầu lên thì không còn nhìn thấy môn chủ ở đâu nữa.

“Lâm môn chủ suy nghĩ như thế nào rồi?”

Lâm Phong vừa xuất hiện liền nhìn thấy trang phục rực rỡ của Văn Nhân Mạc, cùng với sinh lễ và một đoàn người ở phía sau anh ta quả thật làm cho anh chấn động, xem ra hôm nay chuyện này so với anh nghĩ còn khó khăn hơn rồi.

“Trầm đại soái mời vào bên trong, ngài chính là khách quý nhà, chúng ta đi vào trong rồi từ từ nói chuyện.”

“Mang những lễ vật này đi vào trước đi.”

“Vâng, đại soái.”

Văn Nhân Mạc cũng không có để ý đến Lâm Phong quay đầu lại để cho người ta mang những lễ vật kia đi vào, sau đó dẫn đầu đi vào, mới một đêm không gặp đã nhớ cô không chịu được rồi, thật sự khâm phục chính mình ba năm này làm sao có thể sống được đến giờ chứ.

Lâm Phong nhìn từng rương sinh lễ được mang đi vào thì khóe miệng giật giật, Trầm đại soái này thật sự là đã dốc hết vốn liếng rồi, dù cho ở bên trong chỉ là một vật nhỏ bình thường nhưng cũng là vô giá.

“Lâm môn chủ, tổng cộng có 99 rương sinh lễ mời Môn chủ ký tên xác nhận, đại soái nói, 99 rương này đại diện cho tình yêu của đại soái và Triển tiểu thư sẽ thiên trường địa cửu.”

Những lời này đúng lúc bị Triển Thất vừa mới đến nghe thấy, trong lòng nói không nên lời, đây là trước kia cô vô tình nói với Văn Nhân Mạc, không nghĩ là anh thật sự muốn đưa nhiều sinh lễ đến đây như vậy.

Thực ra những lời này nghe thấy được cũng là do Văn Nhân Mạc cố tình làm vậy, lúc đến đã dặn dò xong xuôi, những lời này nhất định phải ở trước mặt của cô nói, anh vì để lấy lòng vợ thật tốt đúng là đã hao tổn tâm huyết rồi.

“Triển tiểu thư gả cho đại soái đi.”

“Triển tiểu thư gả cho đại soái đi.”

“Triển tiểu thư gả cho đại soái đi.”

...

Sau khi Triệu đội trưởng nhìn thấy Triển Thất đến thì lập tức dẫn đầu cầm hoa trong tay đưa cho Triển Thất, sau đó tiếp tục bước tiếp theo, theo thứ tự lần lượt bắt đầu tiến hành hành động tặng hoa. Một đoàn có khoảng hai ngàn người đi theo, Văn Nhân Mạc chỉ mang đến hơn một ngàn người, một nửa cầm sính lễ một nửa tặng hoa.

“Triển Thất, gả cho anh nha.”

Sau khi tặng hoa xong thì Văn Nhân Mạc quỳ một chân xuống đất và không biết từ khi nào ở trong tay của anh đã có một đóa hoa xuất hiện cầu hôn Triển Thất, cách thức cầu hôn lãng mạn như vậy thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều cảm động, nhưng mà Triển Thất rõ ràng chính là trường hợp ngoại lệ, chỉ nhận đóa hoa trong tay của Văn Nhân Mạc, không nói gả cũng không nói không gả. Văn Nhân Mạc cũng không có tiếp tục hỏi liền đi qua ôm cô vào trong ngực thật tốt cảm nhận sự mềm mại của cô, Triển Thất biết tình tình của anh, cho nên tùy ý để anh ôm vào trong ngực mà giữ tròn.

Cô đã từng nói qua với Văn Nhân Mạc nhìn thấy cách thức cầu hôn này ở hiện đại, cũng chưa từng nói cầu hôn là phải tặng hoa hồng, những đóa hoa này không cần đếm cũng biết nhất định là 999 đóa, nàng không phải là không có cảm động, chẳng qua chỉ là không biết nên biểu hiện như thế nào, chỉ có thể im lặng, rõ ràng Văn Nhân Mạc hiểu được điều này, cho nên anh mới không có để ý đến phản ứng của cô.

“Lâm môn chủ, ký tên xác nhận đi.”

“Hả, được.”

Lâm Phong đã bị kinh sợ đến nỗi nói không ra lời, vốn là từng rương sính lễ đã làm cho anh ngơ ngác không kịp phản ứng rồi, sau đó thì đoàn người này lại tiếp tục đưa hoa cho Văn Nhân Mạc cầu hôn Triển Thất, đầu óc của anh cũng đã rối loạn, cho nên khi người ở bên cạnh đưa qua thứ gì đó liền lập tức ký xác nhận, từ đầu đến cuối không hề biết là mình đã ký cái gì.

“Lâm môn chủ đã ký tên rồi, như vậy có nghĩa là đã đồng ý mỗi hôn sự này, chúng ta đến bàn bạc về thời gian cưới vợ đi, tất nhiên là càng nhanh càng tốt. Vừa vặn Triển tiểu thư cũng ở đây, hôm nay tôi liền đón cô ấy về phủ đại soái, sính lễ anh đã nhận thì cô ấy đã là người của tôi rồi.”

“Thẩm đại soái, việc này, rất không phù hợp với quy củ rồi, cho dù nói như thế nào em ấy vẫn là cô nương chưa lấy chồng nha mà, hơn nữa tôi nhận sính lễ của anh khi nào vậy.”

Lâm Phong nhìn thấy Văn Nhân Mạc và Triển Thất đang đứng ở đó thân mật với nhau thì mới phản ứng kịp, lập tức giật tít mặt mà chất vấn.

“Lâm môn chủ đã ký tên rồi mà vẫn còn muốn chối cãi sao? Phía trên này đã viết, nếu như đổi ý thì sẽ phải bồi thường gấp mười lần.”

Văn Nhân Mạc quá hiểu Lâm Phong là loại người nào, anh nhìn thấy Triển Thất thì trong lòng đã khá hơn cho nên hôm qua anh mới phái người đến cầu hôn, chuyện tối hôm qua Lâm Phong và Trương Đại Soái gặp nhau anh cũng có nghe nói, để tránh cho đêm dài lắm mộng nên sáng sớm nay anh mới đến đây.

Lúc này Lâm Phong mới nhớ lại phần giấy tờ mà mình đã ký tên, từ đầu đến cuối chưa từng nhìn thấy nội dung ở bên trong là cái gì.

“Lâm môn chủ, đây là danh mục sính lễ mà anh mới vừa ký tên xác nhận, có hai bản, bản này cho anh.”

Triệu đội trưởng đứng lúc lấy bản danh mục sinh lễ ra, Lâm Phong nhận lấy vừa nhìn xem liền ngẩn người, xem ra cái hôn sự này bất kể như thế nào anh cũng phải đồng ý rồi.

20 rương bạc đại dương, 20 rương bạc trắng, 20 rương súng ống đạn dược, 30 rương vải vóc còn có 9 rương châu báu.

Danh mục sinh lễ này đưa ra cũng không chỉ là vô giá đơn giản như vậy, không nói đến những bạc trắng, đại dương, châu báu đó, chỉ riêng 20 rương súng ống đạn dược kia thì ở bên ngoài cũng là có giá nhưng sẽ không có h chữ.àng cung cấp nha, anh ta có những thứ súng ống đạn dược này thì lo gì không thể thống trị xã hội đen ở bến Thượng Hải.

Những thứ sinh lễ này đối với anh là trân quý nhưng mà, đối với Văn Nhân Mạc thì xem ra là không đáng là bao, bây giờ thứ mà anh ta (Văn Nhân Mạc) không thiếu nhất chính là tiền bạc và súng ống đạn dược. Sở dĩ anh ta có thể nhanh như vậy có thể chiếm một chân ở bến Thượng hải chính là vì vũ khí của anh ta. Một người kinh doanh buôn bán súng ống đạn dược mà đưa đến những thứ này mà nói là một chút lòng thành, cho nên Triển Thất vô cùng khinh bỉ anh, từ đầu đến cuối cũng không cho anh nhìn thấy sắc mặt tốt, muốn cưới cô liền chỉ có một chút đồ như vậy sao? Nếu như không phải bởi vì những đóa hoa lúc này thì cô nhất định sẽ đuổi anh đi ra ngoài.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, bây giờ Lâm Phong cấp bách muốn nhìn một chút những đồ ở bên trong rương có phải là thật hay không, nếu như là thật thì chỉ cần đưa cho Trương Đại Soái mấy rương súng ống đạn dược thì có thể giải quyết được chuyện này rồi, sau này còn có thể được Văn Nhân Mạc giúp đỡ, sao có thể không làm.

“Tôi—”

“Lâm lão đệ, huynh đến chậm rồi, ngày hôm qua huynh nghe nói vợ chưa cưới của huynh đã quay trở lại, cô ấy đang ở đâu vậy?”

Lúc lâm Phong chuẩn bị trả lời Văn Nhân Mạc thì ở ngoài cửa truyền đến một giọng nói rất từ tính, chồng chưa cưới? Anh thế nào mà chưa bao giờ nghe qua vậy?

Triển Thất và Văn Nhân Mạc nghe xong cũng nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một người đàn ông bộ dáng vô cùng yêu nghiệt từ ở ngoài cửa đi vào, người này so với Lôi Liệt môn chủ của Bạch Hổ môn còn muốn yêu nghiệt hơn. Lôi Liệt thì xinh đẹp như phụ nữ, mà cậu ta mặc dù đẹp nhưng không nhìn ra được một chút nữ tính nào, chỉ là nếu như so với Văn Nhân Mạc thì Triển Thất vẫn cảm thấy Văn Nhân Mạc có vẻ vừa mắt hơn.

“Nam Cung môn chủ đang nói đùa gì vậy, vợ chưa cưới của Thẩm Hạo Nhiên tôi lúc nào thì trở thành vợ chưa cưới của anh rồi.”

“Từ lúc nhỏ tôi đã nhận định Triển tiểu thư là cô dâu nhỏ của tôi rồi, lúc đó những người lớn kia đều biết đến, chuyện này các thế hệ trước ở bến Thượng Hải cũng có rất nhiều người biết, hôm nay vợ chưa cưới của tôi bị Thẩm đại soái cưới về làm vợ thì mặt mũi của Nam Cung Phàm tôi còn có thể để ở đâu chứ? Sau này Thẩm đại soái kêu tôi làm sao có thể nhìn mặt mọi người ở bến Thượng Hải được chứ.”

”Cô dâu nhỏ? Triển Thất thiếu chút nữa cười phá lên, chuyện tình cầu huyết như vậy mà anh ta có thể lấy ra để ép buộc cô, chồng chưa cưới chó má này, ni mã (*) lúc lão nương bị giết chết thì người chết ở đâu rồi, bây giờ mà nói vợ chưa cưới, ni mã cả nhà người.

(*)“Caonima trong tiếng Trung giản thể là (Thảo nê mã) nghĩa đen dịch sát là ‘Ngựa cỏ bùn’ là một con vật tưởng tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc đại lục dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Tuy nhiên Caonima còn đồng âm (khác thanh điệu một chút) với câu chữ rất bậy và phổ biến trong tiếng Quan thoại (giống ‘Đê ma ma’ ở Việt Nam).”

Chỉ là những câu này cô chỉ YY ở trong lòng thôi, sau này có rất nhiều giờ để dạy dỗ anh ta.

Chuyện này Lâm Phong cũng không biết, lúc Triển Thất bị chỉ hôn thì anh vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa đó còn là chuyện của Triển Thất nên anh cũng không thêm để ý nha.

“Nam Cung môn chủ nói như vậy thì có gì để chứng minh không?”

“Đây là ngọc bội mà cha tôi đã truyền cho tôi, bên trong có ghi ngày sinh tháng đẻ của Triển tiểu thư, mà Triển tiểu thư hẳn là cũng có một miếng ngọc bội giống như vậy, bên trong là ghi ngày sinh tháng đẻ của tôi.”

Nam Cung Phàm tự tìm chỗ để ngồi xuống, sau đó từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội có phong cách cổ xưa, miếng ngọc bội này Triển Thất nhìn rất quen, thông qua trí nhớ của cô thì quả thật có một miếng như vậy, là trước kia Lâm Khiếu truyền cho cô, cô rất quý trọng nên cất ở trong tủ khóa lại chưa từng đeo qua.

Hiển nhiên Lâm Phong cũng nhận ra miếng ngọc bội đó, Triển Thất có cái gì anh đều biết rõ, trước kia thường xuyên đi lấy đồ của Triển Thất đi bán lấy tiền để đi chơi đùa với phụ nữ, miếng ngọc bội này cũng đã từng lấy qua, còn bị lão già kia đánh cho một trận, cho nên vừa nhìn thấy miếng ngọc bội này thì liền nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng cực kỳ buồn bực.

“Nam Cung môn chủ, đây là chuyện do đời trước định ra ngài không có bằng chứng gì mà chỉ có dựa vào một miếng ngọc bội đó cũng không chứng minh được điều gì nha, hơn nữa Tiểu Thất và Thẩm đại soái là thật lòng yêu nhau, tôi cũng đã đồng ý hôn sự của bọn họ, chuyện này Nam Cung môn chủ liền từ bỏ đi, tôi nhất định sẽ bồi thường thật tốt cho ngài.”

Bây giờ khi Lâm Phong nhìn thấy phần danh mục sinh lễ kia cuối cùng quyết tâm muốn gả Triển Thất đi, cho nên muốn sử dụng hết mọi biện pháp để từ chối Nam Cung Phàm.

“Lâm môn chủ nói như vậy là muốn từ chối hả, chẳng lẽ để đám ngang nhiên làm trái tâm nguyện của cha đệ sao? Nói mà không giữ lời không sợ người trên đường chê cười sao?”

“Nam Cung môn chủ như vậy là có ý gì, muốn ở trước mặt của tôi cướp người phụ nữ của tôi sao, anh đây là muốn khiêu chiến với tôi sao?”

...

Văn Nhân Mạc vừa nói lời này thì những người đi theo Nam Cung Phàm đến lập tức đề phòng, bầu không khí ở trong sân cũng đột nhiên trở nên căng thẳng. Lúc này Lâm Phong chỉ có thể ra mặt để giảng hoà, Triển Thất chắc chắn là phải gả cho Văn Nhân Mạc, mà bên Huyền Vũ môn cũng không thể quá cứng rắn, lúc nhìn đến ý tứ kia của Nam Cung Phàm thì căn bản anh ta không có thật lòng thích Triển Thất, anh ta xuất hiện lúc này là muốn phá rối hay là vì muốn lấy được lợi ích gì sao? Nếu như là cái sau thì cũng may, anh có thể nhịn đau mà đưa cho anh ta một chút, nhưng nếu như là phá rối thì có chút khó khăn rồi.

“Hai người có lẽ nên nghe ý kiến của Tiểu Thất dù sao sau này người phải gả đi chính là em ấy, em ấy thích mới tốt.”

Lâm Phong thông minh giao vấn đề này cho Triển Thất, mặc kệ Triển Thất chọn lựa ra sao thì hai người kia cũng sẽ không trách cứ, hơn nữa nhìn thấy bộ dáng kia của Triển Thất và Văn Nhân Mạc thì làm sao cô có thể không chôn anh ta chứ? Một người nhất gan như vậy trước khi cưới lại có thể ngồi ở trong lòng một người đàn ông một cách yên tâm thoải mái như vậy, có thể thấy được là cô ấy có ý với người đàn ông này. Hơn nữa anh cảm thấy hai ngày đó hai người bọn họ cũng đã làm chuyện kia rồi, Triển Thất ở phủ của Thẩm đại soái chờ đúng là khoảng một buổi chiều nha.

Vừa nghe thấy Lâm Phong giao việc này cho Triển Thất thì Văn Nhân Mạc cũng vô cùng vui vẻ, anh biết là lấy tính cách của Lâm Phong làm sao có thể chịu bỏ qua những thứ kia chứ.

Nam Cung Phàm nghe Lâm Phong nói như vậy thì lập tức đồng ý, lười biếng ngồi ở trên ghế không một chút d9ể tâm.

Triển Thất nhìn anh ta một chút, hôm nay cô không biết anh ta đến đây là có mục đích gì, nhưng tuyệt đối sẽ không chỉ vì liên quan đến hôn ước của bọn họ.

“Nếu như để cho tôi quyết định, tôi liền...”

Triển Thất cố ý nói một nửa rồi ngưng để khiến cho bọn họ tò mò hứng thú.

“Em chọn ai?”

“Ai tôi cũng không chọn, tôi không lấy chồng đâu.”

118. Chương 92: Chương 92

119. Chương 92: Mười Kể.

—> “Không lấy chồng?”

Vừa nghe Triễn Thất trả lời xong, Văn Nhân Mạc đứng bật dậy, đi mấy bước đến trước mặt neho ánh mắt nguy hiểm nhìn cô, cô lại dám nói không chịu gả cho anh.

“Tiểu Thất, chớ có tùy hứng, sao có thể nói không gả là sẽ không gả được chứ, không phải mới vừa rồi đã nhận lấy sính lễ rồi sao?”

Không riêng gì Văn Nhân Mạc gấp gáp mà Lâm Phong cũng rất gấp, nếu cô không gả thì những thứ đồ sính lễ này anh ta sẽ không lấy được, không chỉ vậy mà còn bị bồi thường gấp mười lần.

“Trước đây nghĩa phụ đã đính hôn cho tôi rồi thì làm sao tôi có thể làm trái được, nhưng tôi cũng không thể vô thanh vô tức gả đi như vậy được.”

Triễn Thất vừa nói chuyện vừa ai oán liếc nhìn Văn Nhân Mạc, Văn Nhân Mạc lập tức biết là cô có ý gì đó, mới vừa rồi đột nhiên nghe cô nói không chịu gả khiến anh thật sự kích động.

Sau khi nói xong, Triễn Thất trở về khuê phòng của mình, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người Văn Nhân Mạc, Lâm Phong và Nddldam Cung Phàm, không khí vẫn khẩn trương như cũ, Văn Nhân Mạc dùng ánh mắt sát khí giết người nhìn Lâm Phong.

“Đừng nhìn tôi, đây là ước định của phụ thân tôi và cha anh, tôi cũng chỉ là tới đón vợ chưa cưới của tôi mà thôi.”

Nam Cung Phàm bất vi sở động, vẫn như trước tùy ý ngồi trên ghế salon uống nước trà.

“Lâm môn chủ, đây cuối cùng là xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi anh đã thu nhận danh mục sính lễ của tôi rồi, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện một vị hôn phu nữa? Nếu cô ấy không thể gả cho tôi thì anh nghĩ giải quyết như thế nào?”

Văn Nhân Mạc liên tục hỏi ba vấn đề ép Lâm Phong một đầu đầy mồ hôi, nhưng lại không có cách nào phát tác ra được, chỉ có thể cười gượng làm lạnh nói: “Trầm đại soái yên tâm, cho tôi thời gian thêm mấy ngày nữa, tôi nhất định giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

“Người tới, kiêng những đồ này trở về. Lâm môn chủ, tôi cho anh 7 ngày, nếu như anh có thể giải quyết toàn bộ chuyện này, gả muội muội của anh cho tôi như vậy thì những sính lễ này tôi sẽ phụng hoàn lại gấp đôi, nếu như không thể, thì anh phải chuẩn bị bồi thường cho tôi gấp ddldmười lần, nếu không sẽ như thế nào chắc anh đã biết.”

Văn Nhân Mạc cũng không muốn ép Lâm Phong gấp quá nên quẳng lại lời ngoan độc rồi sau đó sai người mang 99 rương sính lễ trở về, để lại cho anh ta thời gian để giải quyết.

Đưa mắt nhìn theo Văn Nhân Mạc rời đi, Lâm Phong không biết nói gì, lại thêm gấp đôi sính lễ, như vậy chẳng phải có bốn mươi rương quân hỏa? Vì vậy nói gì anh cũng muốn gả Triễn Thất cho anh ta.

“Nam Cung môn chủ có mục đích gì cứ việc nói thẳng đi, tôi biết căn bản anh cũng không phải bởi vì yêu thích em gái tôi mới cưới, theo tôi được biết thì anh đã có phụ nữ trong lòng, tình yêu của hai người các anh cả bãi biển đều biết hết đấy.”

“Lâm môn chủ nói đùa, anh biết tôi là đứa con hiếu thảo, lời phụ thân đã nói sao có thể làm trái được, cho nên hôm nay tôi mới có thể đến đây. Nếu như anh lo lắng Lôi Nam sẽ làm cho em gái anh chịu khổ thì yên tâm đi, tôi có thể đoạn tuyệt không lui tới với cô ấy nữa, cả đời chỉ cưới một mình em gái anh thôi.”

Lâm Phong vụn vụn lần không ngờ Nam Cung Phàm sẽ nói như thế, tình yêu của anh ta và Lôi Nam đã trở thành giai thoại rồi, là anh hùng cứu mỹ nhân, rồi mỹ nhân lấy thân báo đáp, từ đó hai người ân ái lẫn nhau vô cùng, trong mắt họ chỉ hai người không có ai xen vào. Không chỉ vậy, Lôi Nam là em gái của Bạch Hồ môn Lôi Liệt, anh ta nói không muốn là có thể không cần người ta được sao?

“Nếu tôi đưa anh năm rương quân hỏa thì thế nào?”

Lâm Phong cắn răng nói ra con số này.

“Lâm môn chủ không cần phí tâm, tôi đã nói rồi, lần này tới đây là để cưới em gái của anh, tôi cho Lâm môn chủ 7 ngày, 7 ngày sau tôi sẽ phái người tới cưới lệnh muội, tôi biết anh cũng không nguyện ý phá hư quan hệ lâu năm trước giờ của chúng ta, cáo từ.”

Nam Cung Phàm cũng không nguyện ý hao tổn cùng anh ta nữa, cũng giống như Văn Nhân Mặc quảng lại câu nói rồi rời đi.

Lâm Phong chỉ có thể khóc không ra nước mắt, nhất định có cô dâu nhỏ thật tốt, không được, tất cả đều là nha đầu chết tiệt kia, mới vừa rồi rõ ràng có thể giải quyết tốt rồi, lại nhất định muốn náo lớn chuyện như vậy.

Nghĩ tới đây Lâm Phong liền tức giận ùng ùng chạy về phía hậu viện của Triển Thất.

“Cô rút ra đây cho tôi, mới vừa rồi thăng nào cho mày lá gan lại dám cự hôn.”

“Là muốn tốt cho anh nên mới làm như vậy.”

“Vì muốn tốt cho tôi, nếu vì tốt cho tôi thì phải gả cho Trầm đại soái. Bây giờ, cô lập tức thay quần áo rồi lần đến phủ đại soái nói xin lỗi.”

“Đại ca, anh nghĩ đi, hôm nay nếu tôi lấy thân phận này đến phủ đại soái, sau này Huyền Vũ môn tìm đến tất sẽ phát động chiến tranh, như vậy đến lúc đó đại soái nhất định trách những tội này lên đầu của anh, khi đó phải làm sao? Lại nói, hôm nay môn chủ Huyền Vũ môn tìm tới nhất định có mục đích khác, nếu không sao hôm qua không đến, hoặc là ba năm trước đây cũng không tìm đến mà lại ngay lúc đại soái đưa sinh lễ đến mới đến? Hiện tại, phải biết mục đích của anh ta là gì, như vậy mới có thể để anh ta giải trừ hôn ước với tôi thì tôi lấy thân thanh bạch gả cho đại soái.”

Triển Thất đã sớm đoán chắc Lâm Phong sẽ tới tìm cô nên đã chuẩn bị tốt một đồng lớn lý do chờ anh ta.

Vốn Lâm Phong cảm thấy Nam Cung Phàm tới đây là giáo cục, nhất định anh ta đến không phải để gặp anh, bây giờ vừa nghe Triển Thất nói như thế càng cảm thấy anh ta có mưu đồ gì đó, hoàn toàn không dđlqđc chú ý tới việc em gái mềm yếu gốc nghề như thế nào lại trở nên thông minh như vậy.

“Nhưng mặc kệ nói thế nào thì trước hết chúng ta phải trấn an đại soái yên tâm mới được.”

“Đại ca yên tâm, sáng sớm ngày mai tôi liền đến phủ đại soái, cầu xin anh ta cho chút thời gian, đợi đến khi giải quyết xong chuyện này tôi sẽ gả đi.”

“Bây giờ cô phải đi đi, lúc này cần dụ dỗ đàn ông, mau gọi Tiểu Hồng đến chuẩn bị để cô mặc đẹp một chút.”

“Lúc này đại soái đang nổi nóng, nếu tôi đến anh ta nhất định không để ý, đợi đến ngày mai anh ta hết giận, tôi đi nói chuyện với anh ta một chút thì nhất định không có việc gì.”

“Được, vậy thì chờ đến ngày mai, nếu không dụ dỗ được đại soái thì cô không có ngày nào sống dễ chịu đâu.”

“Môn chủ, Trương đại soái tới.”

Lâm Phong vừa nghe Trương đại soái tới thì trên đầu lại rớt ra một tia mồ hôi lạnh, tất cả bọn họ đều không phải là người dễ chọc, bây giờ Trương đại soái tới nhất định là nghe được tin tức anh muốn gả Triển Thất đi.

“Sao đại soái lại tới đây, đệ vừa muốn qua phủ đi tìm huynh đây, đệ có chuyện quan trọng muốn nói chuyện với huynh.”

Đúng là Trương đại soái vừa nghe được tin tức nên mới đến, người phụ nữ anh ta thích cứ nhiên bị Lâm Phong gả đến cho kẻ thù đối đầu với anh ta sao anh ta có thể không tức giận, nhưng bây giờ lại thấy vẻ mặt trịnh trọng của Lâm Phong vậy chẳng lẽ thật sự có chuyện gì quan trọng sao?

“Nói đi, hôm nay đệ nhất định phải cho huynh một lời giải thích hợp lý nếu không đừng trách huynh không khách khí.”

“Đại soái, huynh xem cái này một chút đi.”

Đợi sau khi Trương đại soái ngồi xuống Lâm Phong lập tức cho anh ta xem danh sách phần sính lễ Văn Nhân Mặc để lại, không phải mấy thứ đơn giản, cả một trang giấy liền giới thiệu rõ ràng.

“20 rương quân hỏa? Ở đâu, sao đệ có được?”

“Đệ chính là muốn cùng huynh nói về sự kiện này, ngày hôm qua sau khi đại soái đi về đệ lập tức tính toán để Triển Thất thu thập xong sớm đưa qua cho huynh, nhưng mới sáng sớm nay Trầm Hạo Nhiên đã tới. Khi anh ta mang đến chút sính lễ đệ không chút suy nghĩ lập tức cự tuyệt anh ta, nhưng là vừa nghĩ đến 20 rương quân hỏa này có thể có lợi ích lớn hơn một người phụ nữ. Lần trước đại soái nói ở nước ngoài đám quân hỏa kia bị người khác phá hư đang rất cần thứ này, cho nên đệ chỉ muốn nhận lấy rồi tặng cho đại soái. Tiểu Thất dù xinh đẹp thế nào thì nhiều lắm cũng có thể tính là một công cụ ấm giường, nhưng nếu là có những thứ quân hỏa này thì là khác rồi.”

“Chuyện này đệ làm rất đúng, nhanh đưa huynh đến xem hàng một chút.”

Lúc này Trương đại soái đâu còn để ý đến chuyện tình của Triển Thất nữa, nếu thật sự có được những thứ quân hỏa kia thì có thể đánh hết cả bên Thượng Hải rồi, sau đó đoạt người trở về chẳng phải là được rồi sao.

“Ban đầu mọi thứ tiến hành rất tốt, ý định của đệ sau khi thu sính lễ phải đưa đến cho đại soái, nhưng là không ngờ lúc này Nam Cung Phàm lại xuất hiện, anh ta nói Tiểu Thất là vị hôn thê của anh ta cho nên đến muốn đệ gả Tiểu Thất cho anh ta, dưới cơn nóng giận Trầm đại soái liền mang hết sính lễ đi...”

Lâm Phong thêm dầu thêm mỡ nói lại chuyện một lần nữa, sau đó đẩy tất cả trách nhiệm lên người của Nam Cung Phàm.

“Khốn kiếp, anh ta đúng là luôn muốn gây chuyện với tôi, lần trước ở nước ngoài, có người nói đám quân hỏa kia là do Huyền Vũ môn động tay động chân, lần này thế nhưng còn tham dự vào.”

“Lúc rời đi Trầm đại soái nói, chỉ cần có thể khiến Nam Cung Phàm từ hôn để Tiểu Thất gả cho anh ta thì sính lễ tăng gấp đôi.”

“Thêm gấp đôi?”

Nghe thế trên mặt Trương đại soái lộ ra ánh mắt tham lam, nếu như có thể thêm gấp đôi...

Cho nên Lâm Phong nói những lời này với Trương đại soái là bởi vì coi như những thứ sính lễ anh ta thu nhận được cũng không thể gạt được Trương đại soái. Chuyện này một mình anh ta không có khả năng giải quyết được, tuy nói thế lực Huyền Vũ môn và Chu Tước môn không sai biệt lắm nhưng nếu như thực sự đánh nhau thì Huyền Vũ môn vẫn hơn một chút, cho nên phải trực tiếp nói hết ra vì nếu để Trương đại soái giải quyết thì rất dễ dàng.

Kế tiếp thì hai người liền mưu đồ bí mật làm thế nào để đối phó với Huyền Vũ môn, hoàn toàn không chú ý tới trên nóc nhà có hai người đang rình nghe hết.

Hai người đó chính là Triển Thất và Long Mai, những người này chính là những người cô muốn tiêu diệt, muốn đối phó với Huyền Vũ môn thế nào không liên quan đến cô, mặc kệ ai thắng ai thua đối với cô đều tốt, không những vậy cô còn rất cảm ơn Nam Cung Phàm đến gây rối loạn nữa.

“Đi, chuẩn bị ngày mai chúng ta dẫn cô đi ra ngoài để biết về bến Thượng Hải này lớn như thế nào.”

Rất nhanh đến ngày thứ hai, sáng sớm Triển Thất còn chưa thức dậy đã bị người khác lôi từ trong chăn ra, người đến là Tiểu Hồng ddlqddo Lâm Phong phái đến trang điểm cho cô, đợi đến lúc cô hoàn toàn tỉnh táo thì cô đã bị nhét vào trong xe đưa đến phủ Trầm đại soái.

Cảm thấy trong xe có chút ngột ngạt cho nên cô tính mở cửa sổ ra hóng mát một chút, nhưng khi mở cửa sổ ra thì gió thổi vào làm cô rất lạnh. Cô cúi xuống xem xét thì liền ngớ ngẩn cả người, buổi sáng ngủ dậy cô không có chú ý họ mặc cho cô thứ gì, hiện tại mới phát hiện, bộ quần áo này có thể nói không mặc còn tốt hơn, da thịt lộ hết ra ngoài. Bây giờ mặc dù là tháng sáu, đã là mùa hè nhưng còn chưa có quá nóng, mà thân thể cô rất sợ lạnh, kéo cổ áo thấp xuống một chút thì lộ ra bộ ngực sữa, sau lưng một tấm vải cũng không có, phía dưới là váy xẻ tà cao đến bắp đùi, lộ ngực lộ lưng lộ cả đôi chân thon dài, mặc quần áo này nói đi xin lỗi, rõ ràng là bảo cô sắc dụ thì đúng hơn.

“Sao cô lại để tôi mặc thành như vậy?”

“Tôi còn tưởng rằng cô cố ý mặc như vậy đi xin lỗi lão đại đây này.”

Long Mai nhìn không được trêu ghẹo cô, cô chính là cố ý không nói, cẩn thận ngắm nghía Triển Thất đợi xem Văn Nhân Mạc khi nhìn thấy Triển Thất như vậy cuối cùng sẽ có phản ứng gì.

Sau khi lái xe đưa Triển Thất đến cửa lập tức nói ra thân phận liền cho đi, đây chính là lần đầu tiên có người trực tiếp lái xe vào phủ đại soái, đợi khi xe đến tận bên trong mới dừng lại. Văn Nhân Mạc lập tức đến mở cửa xe đưa cô ra ngoài, nhưng vừa thấy người bên trong suýt chút nữa bật ngựa ra, cô thế nào mặc quần áo như vậy để đi gặp người khác chứ.

“Các anh cũng rồi đi đi, anh cũng ra ngoài luôn, lát nữa Long Mai sẽ lái xe ra ngoài.”

Văn Nhân Mạc cũng không ngay lập tức ôm Triển Thất xuống xe mà trước hết bắt đầu đuổi người, ngay cả tài xế cũng bị đuổi ra ngoài, chờ xác định ở hậu viện chỉ còn lại một mình anh là giống đực mới ôm Triển Thất ra khỏi xe.

Một đường bế cô đến trên giường, sau đó hung hăng trước ngực cô gặm mấy cái. Mặc dù bộ quần áo này nhìn rất chướng mắt, nhưng nếu chỉ mặc cho một mình anh nhìn thì anh rất nguyện ý.

“Em định dùng thân thể này đến để bồi tội sao?”

120. Chương 93: Chương 93

121. Chương 93: Thân Phận Mới.

-> “Em là định dùng thân thể này tới để bồi tội sao?”

Anh là một người đàn ông bình thường cũng đã từng nếm qua hương vị nam nữ nhưng đã ba năm trôi qua rồi không đụng đến phụ nữ, nếu là chưa từng thử qua loại tư vị này thì còn có thể thấy không quan trọng nhưng đã biết được mùi vị mỹ diệu của ái tình thì về sau càng khó khăn để khống chế mình.

“Đợi hai ngày nữa đi, hôm nay em có chuyện muốn ra ngoài một chút.”

Triển Thất biết Văn Nhân Mạc khó nhịn, nhưng hôm nay cô thật sự có chuyện muốn làm, nên chỉ có thể để anh chờ thêm mấy ngày nữa.

“Đi đi, quần áo anh đã chuẩn bị sẵn cho em rồi.”

Lưu luyến rời khỏi khuôn ngực hấp dẫn của cô rồi đưa cho cô một bộ nam trang, cô nhanh chóng thay quần áo, sau đó cô lập tức trở thành một người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn.

“Tôi em sẽ trở lại.”

“Khi em ra ngoài thì lấy thân phận nhân viên bảo vệ của anh, làm việc gì cũng sẽ dễ dàng hơn, nếu có vấn đề gì thì liền lấy tên của anh ra.”

Văn Nhân Mạc đã sớm đoán chắc Triển Thất sẽ tới, sau khi cô đến Thượng Hải vẫn chưa gặp mặt bọn Diêm Xuyên, cho nên nhất định là ra ngoài tìm hai người bọn họ rồi.

“Cũng mang người phụ nữ kia đi luôn đi.”

“Hả?”

“Nhìn chương mắt.”

Văn Nhân Mạc vừa nói ra thì Triển Thất đã biết là người nào, nhất định là Tiền Kỳ rồi, mấy ngày nay cô ấy ở lại phủ đại soái nhất định cùng Thích Thiên ân ái vô cùng.

Khi Triển Thất ra ngoài thì Long Mai cũng thu thập xong, mặc trang phục đơn giản một chút, vóc dáng cô tương đối thấp nhỏ cho nên hơi thay đổi dáng vẻ, hai ngày nay cô ở Chu Tước môn cũng khó tránh khỏi sẽ có người nhận ra.

“Ui, hai ngày không thấy Tiền bang chủ thế nhưng Tiền bang chủ của chúng ta càng ngày càng có vẻ thanh thủy nộn động lòng người nha.”

Tiền Kỳ vừa xuất hiện lập tức bị Long Mai khi dễ trêu ghẹo, người phụ nữ này thật không có nhân tính mà, thấy sắc liền quên mất cô.

“Đừng nóng giận, tôi không phải đã ra ngoài rồi sao, lát nữa ra ngoài mời hai người ăn bữa tiệc lớn để bồi tôi.”

“Hôm nay nhất định sẽ làm cho cô tiêu phí ít tiền mới được.”

“Được, đi thôi, nhưng hôm nay chúng ta đi đâu vậy?”

Một tuần nam đi cùng hai mỹ nữ, đi đến đâu cũng rất bắt mắt. Đầu tiên ba người các cô tìm đến quán rượu ăn một bữa, sau đó đi đến địa điểm hẹn gặp mặt Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc. Triển Thất cố ý chọn đi mua sắm một bộ quần áo, cô quyết định muốn dùng thân phddlqdận mới để gia nhập vào giới xã hội thượng lưu của bến Thượng Hải, cô cũng không tính dùng tên của Văn Nhân Mạc, bởi cô muốn cùng anh đứng ở vị trí cao. Nhưng nếu muốn có chỗ đứng trong xã hội thượng lưu của bến Thượng Hải cũng không dễ dàng, Văn Nhân Mạc đã phải dùng mất 3 năm mới đạt tới vị trí như bây giờ, mà cô thì không có nhiều thời gian như vậy, cho nên nhất định phải nghĩ cách càng nhanh càng tốt.

“Chủ tử.”

“Chủ tử.”

Đến địa điểm đã hẹn trước, Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc lập tức nhận ra Triển Thất dù bọn họ đã ba năm không gặp mặt.

“Chủ tử, tôi nhớ anh muốn chết.”

“Long Mai.”

“Ba năm nay khổ cực cho các anh rồi.”

“Chủ tử, nếu anh không đến thăm tôi thì tôi cũng muốn trở về gặp anh rồi.”

Nam Cung Ngọc có vẻ sáng sủa chững chạc hơn trước một chút, dường như ba năm qua càng trở thêm yêu nghiệt hơn rồi, đôi mắt hoa đào phóng điện về phía Triển Thất. Diêm Xuyên cũng khó giấu sự hưng phấn, nhưng mà anh lại nhìn Long Mai nhiều hơn, Long Mai bị anh nhìn chăm chú như vậy sắc mặt hơi đỏ né tránh chỉ sợ bị Tiền Kỳ phát hiện ra trêu ghẹo.

“Chúng ta trước hết tìm chỗ ngồi xuống rồi nói chuyện.”

“Chủ tử, ba năm nay chúng tôi đã không cô phụ kỳ vọng của anh, hiện tại ở bến Thượng Hải chúng tôi coi như đã có một vị trí nhỏ rồi.”

Vừa ngồi xuống Nam Cung Ngọc liền kiêu ngạo nói, ban đầu Triển Thất cho hai người bọn anh một khoản tiền để đến bến Thượng Hải phát triển, làm như vậy là để về sau cô có thể dễ dàng đặt chân đến nơi này hơn.

“Chỉ là gần đây phòng nhảy đầm bên kia có xảy ra chút vấn đề, Đại Thượng Hải mới mời đến một vị linh ban, người này rất lợi hại, chỉ ngắn ngủn trong thời gian 1 tháng đã làm cho khách của chúng tôi giảm đến một nửa, hơn nữa mấy vũ nữ được chúng tôi đào tạo thật tốt cũng bị mời đi.”

“Đúng vậy đấy, chẳng những làm cho khách hàng của chúng tôi giảm đi, cả bãi biển và phòng nhảy ở đây dường như đều giảm hết, mà bên trong Đại Thượng Hải thì hàng đêm đều chật cứng người.”

“Bây giờ giá tiền bên kia đã không chỉ tăng gấp đôi, mà người cũng không nhận được chen vào bên trong.”

“A, còn có nhân vật bậc này, đi, hôm nay chúng ta phải đi tìm hiểu xem sao.”

Triển Thất để Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên trước tới bên này mở mấy phòng nhảy đầm, còn làm theo hình thức dldqđbuôn bán truyền thống như bây giờ, model mới cần phải có người có thể phát triển mới đứng lên được, mà hai người bọn họ mới vừa nói người phụ nữ này chính là người quản lý rất tốt.

“Người phụ nữ này chúng tôi đã từng tiếp xúc, cô ta không phải vì tiền, cũng không vì quyền lực, nghe nói là người tình của lão bản của phòng nhảy đầm Đại Thượng Hải là Triệu Lục. Từ mười mấy tuổi đã ở cùng ông ta, sau bởi vì nguyên nhân là đại lão bà của ông ta mà bị đưa ra nước ngoài, cho đến gần đây vì muốn phát triển Đại Thượng Hải mới đưa trở về.”

“Cô ta mang về rất nhiều đồ mới lạ mà bên này chúng tôi không có, cho nên bên kia mới kinh doanh phát đạt đến như vậy.”

“Tôi cùng Nam Cung Ngọc đi tìm cô ấy, nhưng vẫn chưa bao giờ được trực tiếp gặp cô ấy, chỉ có vào buổi chiều đầu tiên khi cô ấy bắt đầu xuất hiện ở bến Thượng Hải, nghe nói cô ấy quả thực là cực phẩm cực kỳ hấp dẫn mà không có bất kỳ người nào có thể vượt qua.”

Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc nghĩ cũng muốn mời cô tới đây, chỉ là người phụ nữ này dầu muối đều không ưa, không đúng, căn bản ngay cả mặt mũi cũng không gặp được.

“Không gặp được sao? Bình thường cô ấy ở chỗ nào?”

“Không tra được, nhưng gần đây nghe nói cô ấy đến sông bạc, cô ấy thiết kế mấy trạm kiểm soát chỉ cần thông qua toàn bộ thì có thể được gặp cô ấy.”

“Đánh cuộc là lão bản sau lưng sông bạc này cũng là Triệu Lục gia thôi.”

“Đúng, kể từ khi có quy định này thì khách khứa đến sông bạc càng ngày càng đông lên.”

“Buổi tối phòng nhảy đầm mới mở cửa, vậy bây giờ chúng ta đến sông bạc.”

Triển Thất bắt đầu tò mò về người phụ nữ này, một người phụ nữ có đầu óc kinh doanh tốt như vậy coi như vì mình không mời được cũng muốn gặp gỡ quen biết một lần.

Ban ngày sông bạc buôn bán vốn rất ế, nhưng nơi này quả thật đông như trẩy hội, hiện tại vừa mới qua buổi trưa khách khứa cũng đã chật cứng rồi.

“Mấy vị là tới đánh bạc vì muốn gặp Sở cô nương phải không?”

“Gia đây tới sông bạc đương nhiên chỉ vì muốn đánh bạc, muốn cô nương đến nơi này làm gì.”

Lời Triển Thất vừa thốt ra lập tức hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, phải biết là trước kia tới đây là vì đánh bài, nhưng bây giờ tất cả cũng là vì Sở cô nương mà tới.

“Mấy vị là người vùng khác tới phải không?”

“Là vùng khác tới thì như thế nào? Lão bản, nơi này của ông là sông bài hay là kỹ viện vậy?”

“Vị gia này không biết rồi, chúng ta tới đây là vì Sở cô nương của Đại Thượng Hải kia, hiện tại cả Thượng Hải không người nào không biết.”

Vị lão bản của sông bạc này ra sức giải thích như muốn bàn chuyện làm ăn với Triển Thất, ông ta vừa nhìn thấy mấy người bọn họ thì biết cũng không phải là người bình thường dù bọn họ ăn dđlqđmặc rất đơn giản. Triển Thất phong cách vậy không phải nói rồi, phía sau cô còn có hai nam hai nữ đều là nhân trung long phượng. Gần đây lão bản muốn ông ta lưu ý một chút những nhân vật thượng lưu, thứ người như bọn họ kia phải kết giao nhiều hơn.

“Người đẹp dĩ nhiên gia cũng thích, chỉ là rút cuộc nếu là người đẹp như thế trước tiên gọi ra cho tôi nhìn một chút.”

“Ha ha, vị gia này có thể nói đùa, nếu là có thể tùy tiện gặp mặt thì tại sao nơi này có thể có nhiều người như vậy, chỉ là không thể gặp được người nhưng vẫn có tấm hình.”

“Người đâu, mang tấm hình của Sở cô nương đến đây.”

Rất nhanh đã có người mang tới một tấm hình đen trắng khoảng 7 tấc, khuôn mặt người phụ nữ trong tấm hình có vẻ mơ hồ, song qua hình dáng vẫn có thể thấy được một loại mỹ hoặc không cưỡng được. Cô nằm trên giường, trên người đắp một tấm lụa mỏng để lộ bắp đùi trắng như tuyết, đường cong cơ thể như ẩn như hiện, nếu cô ta ôm tỷ bà che nửa mặt nửa thì càng cho người ta cảm giác dẫn dụ người ta phạm tội, không muốn nói là đàn ông, chính cô là phụ nữ cũng rất có cảm giác.

Tấm hình vừa lấy ra lập tức đưa tới một đồng người vây lại xem, có người thậm chí dùng ánh mắt si mê chảy nước miếng cười dâm dăng.

“Quả nhiên thật sự là báu vật, hôm nay gia không thể không nhìn thấy cô ấy, nói đi, muốn gặp cô ấy thì phải cần bao nhiêu tiền?”

Vị lĩnh ban thấy sau khi Triển Thất nhìn thấy tấm hình trong mắt chỉ có thương thức và than thở, không giống với loại đàn ông tham lam dâm uế như những đàn ông khác thì ánh mắt lập tức biết vị này tuyệt đối không phải là người bình thường. Trong vòng danh nhân ở Thượng Hải cũng không có người này, chắc chắn là người ở vùng khác đến, thứ người như thế có thể ra ngoài là long phượng rất đáng giá để kết giao, nếu là ông ta có thể giới thiệu cho lão bản thì nhất định ông sẽ được thăng chức.

“Chỉ cần đóng 1 vạn tệ đại dương là có thể ghi danh, sau khi ghi danh thì tấm hình này chính là của đại gia anh, hơn nữa chỉ cần thông qua sự khảo nghiệm của Sở cô nương thì có thể nhìn thấy cô ấy.”

Vị lĩnh ban vừa nói xong thì Diêm Xuyên lập tức giao tiền ghi danh, lĩnh ban lập tức đưa cho Triển Thất một khối mộc bài có mã số, trên đó viết số 29.

“Đây là cái gì?”

“Là như đại gia anh thấy, những thứ này đều là ý Sở cô nương, nếu muốn thấy cô ấy thì phải xếp hàng, thời gian chờ đợi anh có thể đánh bạc để giết thời gian.”

Dùng 1 vạn tệ ghi danh cũng không phải mỗi người ở đây đều có thể lấy ra, cho nên tuy rằng người ở đây nhiều nhưng phần lớn là đến tham gia náo nhiệt. Chỉ là trước mặt vẫn có 28 người, nếu phải chờ đợi thì cũng phải là một thời gian dài, cho nên Triển Thất do dự không biết có nên trở về trước rồi ngày khác trở lại không.

“Nếu gia không có thời gian thì không cần đợi, chỉ cần có thể đóng 10 vạn khối đại dương thì sẽ được ưu tiên đi thăm quan.”

Vị lĩnh ban thấy Triển Thất cầm mã số đứng hàng sau thì chân mày càng cau chặt lại hơn, có cảm giác muốn rời đi thì lập tức nói với Triển Thất.

“Diêm Xuyên.”

Bây giờ tiền đối với Triễn Thất mà nói căn bản không tính là gì, không nói Văn Nhân Mạc ở quan ngoại có mấy thứ kia làm ra tiền, chính là ba năm nay ở bến Thượng Hải phát triển làm ăn, tiền của Nam Cung Ngọc và Diêm Xuyên góp vào cũng đủ cho cô tiêu xài cả đời không hết.

Diêm Xuyên lập tức đưa tiền ra, người có thể ra tay xa hoa như vậy vẫn là người thứ nhất vị linh ban này gặp, kể từ sau khi cái trò chơi này xuất hiện vẫn có rất nhiều quan lại quyền quý đến nhưng vẫn không có người nào dùng tiền để trở thành quyền ưu tiên, bởi dù sao ddldqđ thì coi như nếu bỏ tiền ra cũng không nhất định có thể thấy được người, nếu là không qua cửa được thì tiền này chẳng khác nào như tát nước bỏ đi.

Sau khi Triễn Thất đưa tiền thì tất cả người trong sòng bạc nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ, mặc dù có chút cổ kỳ nhưng ngoài ra còn có chút mùi vị nịnh bợ, điều này làm cho cô đột nhiên hiểu rõ làm sao mới có thể nhanh chóng tiến vào xã hội thượng lưu ở bến Thượng Hải rồi.

“Số tiền này coi như là lễ ra mắt Sở cô nương, ngoài ra đi mua một bó hoa hồng thay tôi tặng cô ấy.”

Sau khi Triễn Thất nói xong làm cho linh ban có chút sững sờ, không hiểu Triễn Thất đang nói cái gì.

“Gia ta nhớ hôm nay còn có một số việc phải làm, cho nên không tham gia, ngày khác sẽ trở lại.”

“Vị gia này, hôm nay nộp tiền ghi danh nhưng không tham gia thì lần sau trở lại vẫn phải đóng tiền ghi danh.”

“Vậy thì thế nào, vì mỹ nhân tiêu ít tiền cần tính toán làm gì.”

Sau khi Triễn Thất nói xong thì mang theo bọn Long Mai rời đi, sau lưng lập tức bắt đầu nghị luận náo nhiệt.

“Ông xem nhất định người này là tên nhà quên giàu mới nổi.”

“Phi, nhà giàu mới nổi sao có phong cách như vậy? Ông xem một chút đi quần áo anh ta mặc tôi thấy giống như là người quý tộc.”

“Ai nói không phải, chỉ là mấy người đi sau anh ta còn phong độ hơn công tử Ca ở xã hội thượng lưu đấy.”

“Đến tốt cùng thì người này có lai lịch gì, có người biết anh ta không?”

“Không có, chưa ai ở bến Thượng Hải biết tên anh ta, nhưng là mười phần rồi, nếu là có người như vậy thì làm sao không có người biết được chứ.”

Gần đây trong sòng bài có rất nhiều người, hơn nữa phần lớn đều là người có tiền, lúc này Triễn Thất không nói hai lời ném đi hơn 10 vạn lập tức oanh động những người ở đây, không quá ba ngày sau cô sẽ cực kì nổi danh tại bến Thượng Hải này.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày phái người tặng hoa hồng đến sòng bài và cả phòng nhảy đầm Đại Thượng Hải, tên là Lục Chấn tặng.”

122. Chương 94: Chương 94

123. Chương 94: Danh Chấn Bến Thượng Hải

→ “Này, cậu có nghe nói không, có một phú thương mỗi ngày để cho Đại Thượng Hải tặng hoa hồng cho Sở tiểu thư, toàn bộ đều là màu vàng.”

“Tất nhiên là có nghe nói, anh ta tên là Lục Chấn Thiên, không phải là doanh nhân gì đâu, mà là người lang thang”

“Cái gì mà người lang thang chứ, người ta chính là con cháu của hoàng gia, địa vị cao quý lắm.”

“Thẩm đại soái muốn kết hôn , tôi liền chúc phúc cho ngài ấy, sau này tôi nhất định phải gả cho Lục Chấn Thiên.”

“Hừ, trước đây là ai nói là không phải Thẩm đại soái thì không lấy chồng vậy, thế nào mà mới mấy ngày liền thay đổi rồi.”

”Tôi nhường cho cô ta còn không được sao, hơn nữa ngài ấy và Triển tiểu thư yêu nhau như vậy tôi làm sao có thể đi phá hoại chứ.”

“Hừ, bây giờ mục tiêu của tôi cũng là gả cho Lục Chấn Thiên, hôm nay quay về nhà liền nói cha đi tìm người rồi cầu hôn cho tôi.”

“Các người đừng có mơ mộng nữa, Lục Chấn Thiên người ta đúng là nhìn trúng Sở tiểu thư rồi.”

“Cô ta là cái khỉ gì, một cô gái phong trần, hơn nữa còn là vợ bé của người khác làm sao có thể xứng đôi với Lục Chấn Thiên chứ.”

.....

“Điều tra ra lai lịch của Lục Chấn Thiên kia chưa?”

“Bẩm Lục gia, người này giống như là đột nhiên xuất hiện, từ ngày hôm đó xuất hiện ở sông bạc về sau cũng không có xuất hiện nữa, ngoại trừ mỗi ngày đúng hạn tặng cho Sở tiểu thư một bó hoa hồng vàng ra thôi.”

“Phế vật, ngay cả một người cũng không tra được.”

”Lục gia, ngài cũng đừng tức giận, tôi tin là cậu ta rất nhanh sẽ xuất hiện thôi, chỉ cần cậu ta xuất hiện thì chúng ta liền biết mục đích của cậu ta rồi.”

“Tôi thấy cậu chính là đang mong cậu ta xuất hiện để đi với cậu ta thôi, nghe cấp dưới nói cậu ta chính là một tên ‘tiểu bạch kiểm’ (mặt trắng nhỏ: nghĩa là trai bao/ những chàng trai trắng trẻo, thường mang nghĩa châm chọc)”

“Tôi muốn đi cùng người nào liền đi cùng người đó, bây giờ tôi chính là người tự do.”

“Cậu....”

“Lục gia, có tin tức, hai người đàn ông ngày đó theo đến chính là ông chủ của vũ trường ”túy mà mấy năm nay mới thành lập.”

“Khốn kiếp, tôi biết ngay họ là đến giành mối làm ăn với tôi mà, phái người đi tra cho tôi, phải tra ra ông chủ phía sau của ”túy“.”

.....

“Thất thất, bây giờ cô nổi tiếng ở bến Thượng Hải, khắp thành phố đều đang đi tìm cô đó, ai có thể nghĩ đến cô đang ở ngay dưới mắt của bọn họ chứ.”

Triển Thất cũng không có ở lại với Văn Nhân Mạc, mà là đi về Chu Tước môn với Long Mai, mấy ngày hôm nay hai người các cô thật tốt mà sỡ soạn một cách triệt để, không nghĩ tới mấy năm qua Chu Tước môn bị Lâm Phong làm lụn bại.

“Cứ để cho bọn họ tìm thôi, chúng ta chờ thêm mấy ngày nữa, mấy ngày nay Huyền Vũ môn thế nào rồi.”

Bây giờ Triển Thất không đi ra ngoài được, cho nên tin tức đều do Long Mai mang về, mỗi ngày Long Mai đều lấy cớ đi ra ngoài dạo chơi để đi tìm hiểu tin tức.

“Gần đây mọi phương diện của Huyền Vũ môn đều gặp phải công kích, nghe nói là do lão đại ở bên đó gây khó dễ còn có Trương đại soái và Lâm Phong âm thầm uy hiếp nên sống rất khổ. Ở sau lưng của hắc Lý đại soái và Trương đại soái vốn dĩ là như nước với lửa, bây giờ càng muốn chính thức tuyên chiến. Thanh Long bang không biết làm sao mà cũng tham gia vào, vốn dĩ bọn họ và Chu Tước môn là một phe, nhưng mà lần này bọn họ lại đứng ở bên phía của Huyền Vũ môn, chỉ có một mình Bạch Hổ là không tham gia vào.”

“Tốt, bọn họ càng loạn thì càng tốt , như vậy chúng ta mới có thể làm ngư ông đắc lợi chứ, Diêm Xuyên ở bên đó có tin tức gì không, lần trước Nam Cung Phàm tại sao lại đột nhiên xuất hiện.”

“Vẫn chưa có, thám tử ở Huyền Vũ môn báo lại là Nam Cung Phàm hình như là sáng thứ hai trở về thì nghe tin lão đại đến cầu hôn nên đột nhiên muốn đến. Trước đó không hề báo trước.”

“Mặc kệ mục đích của anh ta là như thế nào, lần này đều là do anh ta nên mọi thứ mới có thể loạn lên như vậy, chúng ta còn phải cảm ơn anh ta mới đúng.”

“Không biết là sau khi anh ta biết được là do anh ta giúp chúng ta thì có thể tức hộc máu hay không nữa.”

“Ngày mai cô (Long Mai) đi ra ngoài nói một chút với lão đại, ngày một phái người đến đón tôi, lúc đó Lục Chấn Thiên sẽ xuất hiện”

Tình hình bây giờ đều hỗn loạn, thấy cô và Lôi Liệt môn chủ Bạch Hổ môn có một chút giao tình nên lần này sẽ không kéo anh ta vào, bây giờ là lúc mà bên Thượng Hải phải thay đổi rồi.

“Chủ tử, bọn họ đã tra ra được thân phận của tôi và Nam Cung Ngọc, lần này cô muốn dùng thân phận gì để xuất hiện vậy?”

Triển Thất phát hiện lần này cô lấy thân phận thật để trở về cũng có chỗ tốt, chỉ cần cô lấy thân phận Triển Thất là một tiểu thư của thế gia vọng tộc ở lại Chu Tước môn, định là lúc ra đi sẽ để cho Văn Nhân Mạc ra mặt, như vậy ai cũng không thể biết được thân phận thật sự của cô, hành động ở trong bóng tối mà nói thì càng thuận tiện hơn, cô và Văn Nhân Mạc một người ở ngoài sáng một người ở trong tối cũng không tin là không đoạt được bên Thượng Hải này.

“Thì lấy thân phận là doanh nhân để xuất hiện, tối hôm nay chúng ta đi đến Đại Thượng Hải đi.”

Vẫn là năm người bọn họ hành động cùng với nhau, mục tiêu của Văn Nhân Mạc và Thích Thiên quá lớn chỉ có thể ở nhà mà đợi thôi, chỉ là hai người bọn họ đã phái người âm thầm đi theo.

“Đây không phải là Lục Chấn Thiên sao.”

“Lục Chấn Thiên? Mau nói cho tôi biết là người nào vậy?”

“Người kia kìa, chính là người mặc quần áo màu đen đi ở chính giữa đó, ngày đó tôi ở sông bạc đã đứng ở bên cạnh anh ta, anh ta còn nói chuyện với tôi nữa đó.”

“Mấy vị, ngồi bên này.”

Triển Thất xuất hiện lập tức đưa tới oanh động, ngày đó lúc cô xuất hiện ở sông bạc thì có rất nhiều người đều gặp qua cô, cho nên ngay lập tức nhận ra cô.

“Lục gia, Lục Chấn Thiên đến đây.”

“Đưa cậu ta lên phòng Vip ở trên lầu rồi để cho Sở Yên đi qua gặp cậu ta trước.”

“Lục tiên sinh, Sở cô nương của chúng ta đang ở phòng Vip trên lầu chờ ngài đấy, cô ấy muốn cảm ơn hoa hồng của ngài.”

Triển Thất vừa mới ngồi xuống ghế đệm thì liền có bồi bàn đến đây mới cô, những việc này đều nằm trong dự liệu của cô, khéo miệng nhẹ nhàng nhếch lên chờ con cá cắn câu.

Phòng Vip ở trên lầu hầu như có rất ít người có thể đi vào, Triệu Lục Gia ở bên Thượng Hải có thể nói là hắc bạch đều ăn hết, cho nên không có mấy người có thể được anh ta nể mặt, bồi bàn nói muốn mang cô lên phòng Vip ở trên lầu, trong mắt lại lộ vẻ vô cùng hâm mộ.

“Anh chính là Lục Chấn Thiên.”

Triển Thất vừa mới đi vào phòng khách quý liền nhìn thấy Sở tiểu thư ở trong truyền thuyết, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành, quan trọng nhất là dáng vẻ trời sinh quyến rũ của cô ấy, dáng vẻ quyến rũ tự nhiên mà ngay cả cô cũng không nhận được mà bị cô ấy hấp dẫn.

“Vị mỹ nhân này chính là Sở tiểu thư sao.”

Cô cũng không có vội vàng ngồi xuống, mà là đi tới trước mặt của Sở Yên lấy ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô ấy lên giọng điệu không nghiêm túc mà nói, Mà Sở Yên cũng không có né tránh, tùy ý để Triển Thất sờ má của mình.

Nhìn thấy một màn này trong mắt của bốn người đứng ở phía sau đều là dự cảm chiều khác thường, Diêm Xuyên và Nam Cung Ngọc đều đang suy nghĩ, chủ tử chính là chủ tử, cô giả làm đàn ông còn đàn ông hơn so với hai người bọn họ. Mà Long Mai và Tiễn Kỳ thì âm thầm mắng ở trong lòng, lúc trước chính là bởi vì đức hạnh tốt này của cô ấy mà tâm linh nhỏ bé của hai người các cô bị mê hoặc, bây giờ thật sự cầu phúc cho Sở tiểu thư kia.

“Người ở phía dưới nói cô muốn cảm ơn tôi, không biết là cô muốn cảm ơn như thế nào vậy?”

Triển Thất cũng không có tiếp xúc nhiều với cô ấy, người này chính là tiếp xúc rất nhiều với đàn ông, rất dễ dàng phát hiện ra thân phận của cô, cho nên cô đi về phía băng ghế salon ngồi xuống hai chân bắt chéo lại, Long Mai và Tiễn Kỳ lập tức đến đấm chân xoa vai cho cô không để cho Sở Yên có cơ hội đến gần.

“Đây chính là lần đầu tiên có người tặng ta nhiều như vậy, ngẫu nói, tôi dùng cơ thể của tôi để cảm ơn ngài được không?”

Sở Yên vừa nói xong Triển Thất bọn họ đều thất thần, này không phải nói là gặp mặt một lần đều khó khăn như lên trời sao? Làm sao vừa gặp mặt liền khùng bố như vậy rồi.

“Sở tiểu thư cho rằng Lục mỗ tôi là người nông cạn như vậy sao?”

“Tất nhiên là không phải, mà là tôi nhìn trúng ngài muốn trèo lên giường của ngài.”

“Cô không biết xấu hổ”

Mặc dù Long Mai trở về từ nước ngoài, nhưng mà tư tưởng của cô vẫn rất bảo thủ, cho nên cửa nghe Sở Yên nói như vậy liền lập tức chửi, kỹ nữ chính là kỹ nữ, cho đến bây giờ cô còn chưa gặp qua người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy đâu.

“Vị này có quan hệ như thế nào với Lục gia vậy, vợ? Người tình? Hay là người ở? Cô yên tâm, kỹ thuật của tôi tuyệt đối tốt hơn nhiều so với hai người các cô, đảm bảo cho ngài ấy vui sướng như thần tiên.”

Sở Yên cũng không có để Long Mai vào mắt, ở trong mắt của cô Long Mai và Tiễn Kỳ cũng chỉ là người tình mà thôi.

“Hai cô ấy là người quan trọng nhất đối với tôi, Sở tiểu thư nói chuyện vẫn nên chú ý một chút.”

Triển Thất đến đây chủ yếu là để nhìn xem Sở Yên này có bản lĩnh hay nhược điểm gì không, làm sao mới có thể kéo cô ta qua, nhưng bây giờ cô ta sỉ nhục bạn của cô, cho dù cô ta có bản lĩnh thế nào cô cũng không thêm nữa.

Sở Yên không nghĩ tới Triển Thất sẽ vì hai cô gái kia mà ra mặt, người quan trọng nhất, chưa từng có ai nói với cô như vậy đâu. Mỗi người đàn ông gặp cô đều chỉ nghĩ đến làm sao để đưa cô lên trên giường thôi, mà ngay cả người đàn ông luôn miệng nói yêu cô cũng không phải là đã bán đứng cô đi sao.

“Nếu như Lục tiên sinh không có hứng thú với cơ thể của tôi như vậy thì tại sao mỗi ngày lại tặng hoa hồng cho tôi chứ?”

“Tất nhiên là vì gặp được cô, Sở tiểu thư xinh đẹp như vậy tôi nghĩ nếu như là một người đàn ông thì đều sẽ động lòng đấy.”

“Ngài vốn không có động lòng không phải sao?”

“Tôi muốn trở thành bạn bè với Sở tiểu thư không biết tôi có thể có vinh hạnh này hay không.”

Triển Thất cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của cô tam cô có thể nhìn ra được trong mắt của Sở Yên là cô đơn và tự giễu, bộ dạng của cô ta rất giống với người bạn kiếp trước của cô, cho nên cô thật lòng muốn kết giao với người bạn này.

“Ha ha, Lục Chấn Thiên ngài thật sự là một người thú vị, một ngày nào đó tôi sẽ có được ngài.”

Cô cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Triển Thất mà là sau khi nói xong một câu như vậy liền cười lớn rồi rời khỏi, cô vừa đi ra bên ngoài thì có một người khác đi vào, Triển Thất biết người đến nhất định là Triệu Lục gia, đây cũng là mục đích chính mà hôm nay cô đến Đại Thượng Hải.

“Nói như vậy thì vị này chính là Lục tiên sinh đi, lúc này Sở Yên không có hầu hạ tốt ngài sao? hay là Lục tiên sinh không hài lòng đối với cô ấy.”

” Sở tiểu thư đẹp như vậy làm sao có thể không hài lòng, chẳng qua tại hạ nghe nói cô ấy chính là người của Triệu Lục gia, cho nên tôi làm sao dám tranh giành chứ.

“Chỉ là phụ nữ mà thôi, nếu như Lục lão đệ thích tôi sẽ nhường cho đệ.”

Triệu Lục gia hạng người gì cũng đã gặp qua, nhưng mà không nghĩ tới Triển Thất là loại người khí thế như vậy mà lại không bị sắc đẹp làm cho động lòng, còn có thể kiềm chế người của mình thì thật đúng là không tầm thường, người như vậy nếu như có thể lôi kéo về phe của mình thì sẽ càng mạnh hơn, cho nên lúc đầu còn gọi anh ta là Lục tiên sinh, lập tức liền biến thành Lục lão đệ.

“Quân tử sẽ không đoạt người yêu của người khác, hơn nữa tôi nghĩ là Sở tiểu thư càng thích ở bên cạnh anh hơn không phải sao? Hôm nay mục đích tôi đến đây cũng đã đạt được, tại hạ còn có chuyện xin phép cáo lui trước.”

“Lục lão đệ đợi chút, tôi còn chưa có tự mình tiếp đãi đệ mà làm sao có thể đi như vậy chứ.”

Triển Thất lúc này cũng không phải là thật sự muốn chạy, cô chỉ muốn làm cho Triệu Lục gia nói mục đích của anh ta ra mà thôi.

“Không biết Lục lão đệ làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy nha, Triệu mỗ ở bến Thượng Hải này nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua đâu.”

“Tôi đến từ một nơi nhỏ bé, nghe nói bến Thượng Hải khắp nơi đều là vàng, cho nên tôi cũng đến đây để thử vận may xem có thể kiếm chút tiền được hay không. Trước khi tôi đến bến Thượng Hải này đã có người nói với tôi, ở bến Thượng Hải này có một cái Đại Thượng Hải, Triệu Lục gia của Đại Thượng Hải đây chính là nhân trung chi long (Rồng trong biển ngời, giống hạc trog bầy gà => Người nổi bật, tài giỏi), nếu như muốn làm giàu không cần tìm thần tài gì cả, chỉ cần Triệu Lục gia chỉ điểm một chút là được rồi.”

“Đó đều là người ngoài đường thổi phồng thôi, tôi còn muốn làm giàu đây, chỉ là Lục lão đệ nếu như muốn đầu tư buôn bán thì tôi có thể giới thiệu cho đệ mấy người.”

“Sau này còn phải nhờ cậy nhiều vào Triệu Lục gia.”

“Đúng rồi, đệ cũng họ Lục, không biết có phải là người thân của vị thần tài Lục Hiên kia hay không?”

“Cậu ta là em trai của tôi.”

Lúc Triển Thất vừa muốn trả lời thì ở bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói, Triển Thất nhìn, đó không phải là Lục Hiên ba năm rồi không gặp sao.

< clear=“all”>

Tìm kiếm với từ khoá:5 thành viên đã gửi lời cảm ơn White Silk-Hazye về bài viết trên: Hải Như, Tyna Trần, nhoxvampire13, phương thi, pink291999

27.05.2016, 00:06Kẹo KhìnTiểu Thần Ngân Xà Bang Cẩm ThúNgày tham gia: 18.08.2015, 12:12

Bài viết: 123

Được thanks: 332 lần

Điểm: 5.32

Re: [Hiện đại - Trùng sinh] Vợ yêu của đại ca xã hội đen - Mèo Lười Yêu Ngủ - Điểm: 12Do thi cử nên làmchaanmj tiến độ truyện mình chân thành xin lỗi 2 bạn edit mong các bạn bỏ qua cho. Còn 2 môn nữa thôi mình sẽ cố gắng đăng chương đều đặn.

[color=#008000]Edit: Kẹo Khìn.(^v^)/[/color]

Chương 95: Đánh người nước ngoài.

“Đó là em của tôi, sau này sẽ đến bến Thượng Hải phát triển, mong Triệu Lục gia chiếu cố nhiều hơn

Lục Hiên nhìn thấy Triển Thắt liền hiện ra vẻ mặt vui mừng, hai người từ sau lần tầm bảo đó không gặp nhau cũng đã ba năm rồi, anh là bằng hữu mà cô chấp nhận đầu tiên sau Văn Nhân Mạc, vài năm nay cũng có phái người đi tìm hiểu vài tin tức của anh nhưng đều không có tin tức gì, không ngờ sẽ gặp nhau tại nơi này.

“Thì ra là em của Lục lão bản, ta nói tuổi trẻ tài cao, về sau việc buôn bán của chúng tôi vẫn dựa vào hai vị chăm sóc nhiều hơn.”

“Mọi người cùng nhau kiếm tiền mới đúng, Triệu Lục tôi trước tiên phải mang em trai về đã, lần này cậu ấy là trốn đi, cho nên.”

“Ta biết, đều là người trẻ tuổi, đáng lẽ ra từ đầu tôi phải chiếu cố hai vị thật tốt mới đúng.”

Triển Thắt im lặng không nói chuyện, Lúc cô dùng đến cái họ Lục trong lòng cũng nghĩ tới Lục Hiên, nhưng cũng không muốn mượn danh tiếng của anh ta làm gì. Vốn là cô nguy tạo một thân phận giả để đối phó với Triệu Lục gia này không ngờ Lục Hiên lại đột nhiên xuất hiện.

“Tiểu Thắt, thật nhớ cô muốn chết, ba năm không thấy có nhớ tôi không.”

“Nhớ chứ, nhớ tới nỗi thậm chí đã quên anh lớn lên trông thế nào, anh nha đã chạy đi đâu, tôi tìm anh mấy lần đều không tìm được, còn tưởng anh bị người ta bao dưỡng rồi.”

“Lúc đó là vì cô mà đi kiếm tiền, tôi muốn kiếm thật nhiều tiền để có thể nuôi dưỡng cô, mấy hôm trước tôi tới quan ngoại tìm cô, nhưng cô không có ở đó, sau này nghe nói Long Mai với Tiền Kỳ tới bến Thượng Hải mới đoán cô cũng ở đây, không ngờ hôm nay lại gặp được cô, xem ra chúng ta thật có duyên phận nha.”

“Duyên phận chó má, ha ha, nhưng mà sao anh lại nhận ra tôi, gia hiện tại đáng vẻ thật anh tuần đi.”

Các cô vừa tới đây Lục Hiên rầm thúi lập tức theo tới, Triển Thắt nhìn gương mặt gọi đòn của anh ta trong lòng không khỏi một trận vui vẻ, đi tới ôm mạnh một cái, sau đó lôi kéo anh hỏi han đủ chuyện. Chẳng qua là các cô đều dịch dung, dù các cô ở quan ngoại nhưng trước khi đến bến Thượng Hải cũng đã quen biết rất nhiều thế lực cho nên diện mạo rất dễ bại lộ, cô tự nhận cho dù là người Diễm bang tới đây cũng sẽ không nhận ra cô, nhưng thế nào lại bị Lục Hiên nhìn ra.

“Đương nhiên là cảm ứng tâm linh, cho dù bây giờ cô biến thành người khác tôi cũng nhận ra cô.”

Lục Hiên mặc dù bề ngoài nói cười đùa nhưng trong lòng chỉ mình anh biết được đây là thật, ba năm nay tuy anh bề bộn nhiều công việc, nhưng cũng là trốn tránh Triển Thắt, né tránh toàn bộ liên quan đến cô, thậm chí chưa từng đi quan ngoại.

Anh biết Triển Thắt đã có người yêu nên anh lựa chọn biến mất, đến khi anh thấy lòng mình đã yên tĩnh trở lại, có thể xem cô như bằng hữu thì đã qua ba năm. Anh cho là lòng mình đã đủ trầm tĩnh cho nên mới đến quan ngoại tìm cô, không ngờ cô lại không có ở đó. Tới bến Thượng Hải có tìm kiếm cô nhưng vẫn không có tin tức gì, nghe thấy cái tên Lục Chấn trực giác nói cho anh biết người đó nhất định là Triển Thắt thế nên hôm nay nghe người nói cô tới Đại Thượng Hải thì lập tức chạy tới.

Mặc dù cô dịch dung, nhưng ngồi một chỗ cũng đủ cảm nhận được sự tồn tại của cô rồi, vừa rồi khi cô ôm anh trong lòng anh suýt nữa nhảy lên.

“Tiểu tử mấy năm nay lặn lội có tốt không, mời người ta một bữa cơm đi.”

Triển Thắt không biết Lục Hiên nghĩ gì, chỉ là nhiều năm không gặp hôm nay gặp được cô thật cao hứng, cho nên muốn kéo anh tới một chỗ yên tĩnh để trò chuyện, hoàn toàn không chú ý tới việc hai tên đàn ông ở trên đường ôm ấp có bao nhiêu kinh dị. Hai người bọn họ một người là thần tài quen thuộc ở đây, một người là tân khách quý ở bến Thượng Hải, nhất định tiêu đề báo chí ngày mai sẽ có tên hai người.

“Vừa rồi anh nói tôi là em trai của anh không sợ có người tới tìm anh gây phiền toái sao.”

“Ai dám tìm tôi gây sự tôi diệt người đó, yên tâm, ở bến Thượng Hải này không dám không cho tôi mặt mũi.”

“Xem ra anh sống rất tốt, mấy ngày nay tôi cũng nghe nói qua mấy chuyện của thần tài, không nghĩ tới lại là tiểu tử anh.”

“Tiền của tôi không phải của cô sao, cô mới là thần tài đó.”

“Biến, chớ đánh trống lảng, nói chính sự, cái tên Triệu Lục kia là người như thế nào.”

“Vì tiền bạc cái gì cũng có thể làm.”

Lục Hiên, biết Triển Thất hỏi như vậy là có ý gì, khẳng định cô muốn xuống tay với hắn, nếu hắn là người tốt cô sẽ suy nghĩ lại.

“Cô lần này đến bến Thượng Hải là vì lão đại của các người đi, tôi đã điều tra được anh ta là con trai của Văn Nhân Chấn năm đó rồi.”

“Anh tra được từ đâu?”

Triển Thất nghe Lục Hiên đột nhiên nói như vậy liền kinh hãi, thân phận của Văn Nhân Mạc cực kỳ bí mật làm sao anh ta có thể biết được, chẳng lẽ có người tiết lộ sao?

“Chuyện này rất nhanh sẽ được công bố, cô nói cho anh ta sớm chuẩn bị trước, tôi lần trước đến quan ngoại cũng là vô tình nghe được, Thác Bạc Dã đã hoài nghi, dinendian.løqid]on cho nên đã phái người đi điều tra, bọn hắn cũng đã tra được, trên đường trở về vô tình ở cùng một chỗ với chúng ta mới nghe được, người đã giải quyết, nhưng chuyện này không thể giấu được bao lâu nữa.”

Lục Hiên biết trong lòng Triển Thất đều là Văn Nhân Mạc, cho nên lần này tìm tới cô anh cũng là muốn nói chuyện này cho cô biết, ba năm này Văn Nhân Mạc ở quan ngoại hoàn toàn biến mất cũng chỉ có Triển Thất biết tung tích của anh ta. Hơn nữa anh cũng không muốn đi nói chuyện này với Văn Nhân Mạc, anh chỉ lo lắng Triển Thất bởi vì chuyện này mà gặp nguy hiểm.

“Những thứ này thật sự cảm ơn anh, không ngờ lần gặp mặt này anh lại giúp tôi một việc lớn như vậy.”

“Phi, nếu thật sự cảm tạ thì lấy thân báo đáp đi.”

“Yên tâm, ngày mai sẽ tìm một phụ nữ cho anh, béo gầy tùy anh lựa chọn.”

Thời gian còn lại hai người đều nói những chuyện phát sinh lý thú trong ba năm qua, ăn xong sau đó mới ra ngoài tìm hai người Long Mai bọn họ, hai cô vì để không gian cho bọn họ trò chuyện đều đã ra ngoài ăn.

“địch con mẹ đại gia người, mau nói xin lỗi, nếu không đừng trách đại gia ta không khách khí.”

“Người mới nên xin lỗi môn chủ của chúng ta, rõ ràng người cố tình đụng vào môn chủ bọn ta.”

Triển Thất với Lục Hiên vừa đi ra đã nghe thấy âm thanh cãi vã, vốn cũng không có gì, nhưng vì cái tên to mồm kia bản thân là người nước ngoài, dùng cái ngôn ngữ sút vẹo phía Đông Bắc mắng chửi người quả thật là một việc hài hước.

“Chủ tử.”

“Ừm, chúng ta ngồi xuống trước.”

Cô nhìn hướng bên kia người đang cùng tên nước ngoài gây chuyện là Nam Cung Phàm, điều này làm cho Triển Thất cực kỳ hứng thú.

Thời kì này người nước ngoài tại Trung Quốc có địa vị rất cao, cô đoán hơn phân nửa là Trương đại Soái và Lâm Phong giới trò quỷ, cô muốn nhìn một chút Nam Cung Phàm sẽ giải quyết như thế nào.

“Chúng ta là người cao cấp, cho dù là tùy tùng của ta cũng là người cao cấp, các người nên xin lỗi với gia đây.”

“Ta khinh.”

Tên người nước ngoài vừa nói xong dẫn tới xung quanh có rất nhiều người bắt mắt, nhưng đây là sự thật, cho nên mọi người giận nhưng không dám nói gì, trái lại Tiên Kỳ đã ngồi không yên muốn đứng dậy, nhưng bị Triển Thất kéo lại, bây giờ không phải thời cơ tốt. dinendian.løqid]on

“Người cao cấp, truyện cười, các người chỉ là một đám ngoại quốc vô lại đến chiếm nước ta mà thôi, nói xin lỗi, được, người đỡ lấy.”

“Oanh.”

Dáng vẻ Nam Cung Phàm trông rất lịch sự nhưng không ngờ lại bạo lực như vậy, tới cũng thì cũng là hắc đạo cũng sẽ có vẻ mặt khát máu, cho nên lúc tên nước ngoài còn đang phách lối đã bị hấn đánh một quyền trực tiếp bay ra ngoài, thân hình tên nước ngoài mạnh mẽ va vào cửa đá trên cột sau đó còn nện xuống đất trong miệng phun ra một ngụm máu, nhìn thôi cũng biết mất hơn nửa cái mạng.

“Người, người dám đánh chúng ta, chúng ta nhất định sẽ kiện người.”

“Là ta đánh các người đấy, đây là Trung Quốc, không phải nơi để lũ súc sinh các người giương oai diễu võ.”

“Đánh hay, người kia là môi giới nước Anh, tôi với hấn có giao tiếp một lần, tên này không coi ai ra gì đặc biệt xem thường người Trung Quốc, hấn ý bản thân có chỗ dựa vững chắc nên muốn làm gì thì làm.”

Lục Hiên lặn lội tại bến Thượng Hải một thời gian dài nên tình hình bên này rất hiểu rõ, thấy Triển Thắt nghi ngờ liền giải thích với cô một chút về thân phận của người này.

“Chỗ dựa sau lưng hấn là ai, một tên môi giới nhỏ nhỏ mà dám can quấy như vậy.”

“Anh trai của hấn bây giờ là môi giới Lý Tra Đức, người này ở bến Thượng Hải là bằng hữu của Thái đại soái thế lực lớn nhất ở đây, cho nên hấn cũng được thơm lây.”

“Lại một con chó Hán gian bán nước.”

Triển Thắt cực kỳ ghét những người này, Trung Quốc thua chính là một tay cũng do mấy người này gây ra, để cô bắt gặp nhất định cô sẽ không để cho bọn chúng sống dễ chịu.

“Là ai đánh An đại nhân, mau tới đây quỳ xuống xin lỗi.”

Ngay lúc Triển Thắt nói chuyện với Lục Hiên lại có thêm một đám cảnh sát chạy tới, không hỏi nguyên nhân trực tiếp bên vực người nước ngoài.

“Hấn ta là người của Thái đại soái.”

“Là ta.”

“Nam Cung môn chủ? Nam Cung môn chủ cùng An đại nhân chắc có hiểu lầm gì đó, chúng ta vào trong nói chuyện một chút đi.”

Người vừa tới thấy người đánh là Nam Cung Phàm lập tức thay đổi thái độ, Nam Cung Phàm nói thế nào thì ở bến Thượng Hải cũng nổi danh là một đại ca xã hội đen nói chuyện đương nhiên phải khách khí hơn. dinendian.lorqid]on Vốn nghĩ nhân cơ hội này nịnh bợ người Phương Tây, không ngờ lại khó giải quyết như vậy, nếu giải quyết không tốt thì công việc của hấn coi như xong, bây giờ chỉ có thể khiến cho hai bên nhượng bộ.

“Ta mới bị đánh không có sức nói chuyện nhằm nhí, ta muốn kiện hấn, các người nói với Thái đại soái ta muốn hấn chết.”

Tên nước ngoài bị đánh vừa được đỡ lên thấy người tới lập tức hung hăng trở lại.

“Con mẹ nó người dám vô lễ với lão nương, mẹ kiếp.”

“A.”

Ngay lúc tên cảnh sát muốn thương lượng với Nam Cung Phàm lại nghe thấy tiếng tên người nước ngoài kêu la, quay đầu lại nhìn thì mồ hôi lạnh toát ra thì ra Triển Thắt và những người khác đã ra tới cửa, câu nói đầu tiên là do Tiền Kỳ nói ra, sau đó một đập đá bay hấn.

“Dám vô lễ với nữ nhân của ta, ta hôm nay nhất định phải phế người.”

“Dám vô lễ với nữ nhân của lão đại, ta hôm nay nhất định phải phế người.”

“Dám vô lễ với nữ nhân của em ta, ta hôm nay nhất định phải phế người.”

“A...”

Ngay lúc mọi người còn không kịp phản ứng tên nước ngoài cùng tùy tùng của hắn đã bị mấy người Triển Thất quyền đâm cước đá một trận, đến lúc bọn họ dừng lại đã không nhận rõ diện mạo ban đầu nữa.

“Mấy người các ngươi dám can đảm trước mặt ta giương oai quả nhiên là muốn chết, người tới, bắt toàn bộ về cho ta.”

Mấy người Triển Thất vừa ra tay lập tức cho hắn cơ hội, Nam Cung Phàm không dám chọc vào mấy tên này chẳng lẽ không trêu chọc được sao.

Lúc còn ngồi bên trong Triển Thất có bồi vài thứ lên mặt Lục Hiên, cho nên không ai nhận ra anh.

Mấy người Triển Thất cũng không phản ứng trực tiếp đi theo, mà Nam Cung Phàm cũng đi theo sau bọn họ.

Cái tên cảnh sát quèn kia vốn cho rằng chuyện Nam Cung Phàm đã giải quyết xong, không nghĩ tới hắn lại đi theo, nghi ngờ nhìn hắn ta.

“Người mới vừa rồi không phải muốn bắt ta tới đại sảnh sao.”

Đối với những kẻ chỉ biết nịnh nọt người nước ngoài cho dù chỉ là tay sai Nam Cung Phàm cũng chán ghét, cho nên châm chọc nói, liền lập tức thấy được vẻ mặt trắng toát của đối phương.

124. Chương 95: Chương 95

125. Chương 95: Đánh Người Nước Ngoài.

→ “Đó là em của tôi, sau này sẽ đến bến Thượng Hải phát triển, mong Triệu Lục gia chiếu cố nhiều hơn

Lục Hiên nhìn thấy Triển Thất liền hiện ra vẻ mặt vui mừng, hai người từ sau lần tầm bảo đó không gặp nhau cũng đã ba năm rồi, anh là bằng hữu mà cô chấp nhận đầu tiên sau Văn Nhân Mạc, vài năm nay cũng có phái người đi tìm hiểu vài tin tức của anh nhưng đều không có tình tức gì, không ngờ sẽ gặp nhau tại nơi này.

“Thì ra là em của Lục lão bản, ta nói tuổi trẻ tài cao, về sau việc buôn bán của chúng tôi vẫn dựa vào hai vị chăm sóc nhiều hơn.”

“Mọi người cùng nhau kiếm tiền mới đúng, Triệu Lục tôi trước tiên phải mang em trai về đã, lần này cậu ấy là trốn đi, cho nên.”

“Ta biết, đều là người trẻ tuổi, đáng lẽ ra từ đầu tôi phải chiếu cố hai vị thật tốt mới đúng.”

Triển Thất im lặng không nói chuyện, Lúc cô dùng đến cái họ Lục trong lòng cũng nghĩ tới Lục Hiên, nhưng cũng không muốn mượn danh tiếng của anh ta làm gì. Vốn là cô ngụy tạo một thân phận giả để đối phó với Triệu Lục gia này không ngờ Lục Hiên lại đột nhiên xuất hiện.

“Tiểu Thất, thật nhớ cô muốn chết, ba năm không thấy có nhớ tôi không.”

“Nhớ chứ, nhớ tới nỗi thậm chí đã quên anh lớn lên trông thế nào, anh nha đã chạy đi đâu, tôi tìm anh mấy lần đều không tìm được, còn tưởng anh bị người ta bao dưỡng rồi.”

“Lúc đó là vì cô mà đi kiếm tiền, tôi muốn kiếm thật nhiều tiền để có thể nuôi dưỡng cô, mấy hôm trước tôi tới quan ngoại tìm cô, nhưng cô không có ở đó, sau này nghe nói Long Mai với Tiền Kỳ tới bến Thượng Hải mới đoán cô cũng ở đây, không ngờ hôm nay lại gặp được cô, xem ra chúng ta thật có duyên phận nha.”

“Duyên phận chó má, ha ha, nhưng mà sao anh lại nhận ra tôi, gia hiện tại đáng vẻ thật anh tuần đi.”

Các cô vừa tới đây Lục Hiên rầm thúi lập tức theo tới, Triển Thất nhìn gương mặt gọi đồn của anh ta trong lòng không khỏi một trận vui vẻ, đi tới ôm mạnh một cái, sau đó lôi kéo anh hỏi han đủ chuyện. Chẳng qua là các cô đều dịch dung, dù các cô ở quan ngoại nhưng trước khi đến bến Thượng Hải cũng đã quen biết rất nhiều thế lực cho nên diện mạo rất dễ bại lộ, cô tự nhận cho dù là người Diêm bang tới đây cũng sẽ không nhận ra cô, nhưng thế nào lại bị Lục Hiên nhìn ra.

“Đương nhiên là cảm ứng tâm linh, cho dù bây giờ cô biến thành người khác tôi cũng nhận ra cô.”

Lục Hiên mặc dù bề ngoài nói cười đùa nhưng trong lòng chỉ mình anh biết được đây là thật, ba năm nay tuy anh bề bộn nhiều công việc, nhưng cũng là trốn tránh Triển Thất, né tránh toàn bộ liên quan đến cô, thậm chí chưa từng đi quan ngoại.

Anh biết Triển Thất đã có người yêu nên anh lựa chọn biến mất, đến khi anh thấy lòng mình đã yên tĩnh trở lại, có thể xem cô như bằng hữu thì đã qua ba năm. Anh cho là lòng mình đã đủ trầm tĩnh cho nên mới đến quan ngoại tìm cô, không ngờ cô lại không có ở đó. Tới bến Thượng Hải có tìm kiếm cô nhưng vẫn không có tin tức gì, nghe thấy cái tên Lục Chấn trực giác nói cho anh biết người đó nhất định là Triển Thất thế nên hôm nay nghe người nói cô tới Đại Thượng Hải thì lập tức chạy tới.

Mặc dù cô dịch dung, nhưng ngồi một chỗ cũng đủ cảm nhận được sự tồn tại của cô rồi, vừa rồi khi cô ôm anh trong lòng anh suýt nữa nhảy lên.

“Tiểu tử mấy năm nay lặn lội có tốt không, mời người ta một bữa cơm đi.”

Triển Thất không biết Lục Hiên nghĩ gì, chỉ là nhiều năm không gặp hôm nay gặp được cô thật cao hứng, cho nên muốn kéo anh tới một chỗ yên tĩnh để trò chuyện, hoàn toàn không chú ý tới việc hai tên đàn ông ở trên đường ôm ôm ấp ấp có bao nhiêu kinh dị. Hai người bọn họ một người là thần tài quen thuộc ở đây, một người là tân khách quý ở bến Thượng Hải, nhất định tiêu đề báo chí ngày mai sẽ có tên hai người.

“Vừa rồi anh nói tôi là em trai của anh không sợ có người tới tìm anh gây phiền toái sao?”

“Ai dám tìm tôi gây sự tôi diệt người đó, yên tâm, ở bến Thượng Hải này không dám không cho tôi mặt mũi.”

“Xem ra anh sống rất tốt, mấy ngày nay tôi cũng nghe nói qua mấy chuyện của thần tài, không nghĩ tới lại là tiểu tử anh.”

“Tiền của tôi không phải của cô sao, cô mới là thần tài đó.”

“Biến, chớ đánh trống lảng, nói chính sự, cái tên Triệu Lục kia là người như thế nào.”

“Vì tiền bạc cái gì cũng có thể làm.”

Lục Hiên, biết Triển Thất hỏi như vậy là có ý gì, khẳng định cô muốn xuống tay với hắn, nếu hắn là người tốt cô sẽ suy nghĩ lại.

“Cô lần này đến bến Thượng Hải là vì lão đại của các người đi, tôi đã điều tra được anh ta là con trai của Văn Nhân Chấn năm đó rồi.”

“Anh tra được từ đâu?”

Triển Thất nghe Lục Hiên đột nhiên nói như vậy liền kinh hãi, thân phận của Văn Nhân Mạc cực kì bí mật làm sao anh ta có thể biết được, chẳng lẽ có người tiết lộ sao?

“Chuyện này rất nhanh sẽ được công bố, cô nói cho anh ta sớm chuẩn bị trước, tôi lần trước đến quan ngoại cũng là vô tình nghe được, Thác Bạc Dã đã hoài nghi, cho nên đã phái người đi điều tra, bọn hắn cũng đã tra được, trên đường trở về vô tình ở cùng một chỗ với chúng ta mới nghe được, người đã giải quyết, nhưng chuyện này không thể giấu được bao lâu nữa.”

Lục Hiên biết trong lòng Triển Thất đều là Văn Nhân Mạc, cho nên lần này tìm tới cô anh cũng là muốn nói chuyện này cho cô biết, ba năm này Văn Nhân Mạc ở quan ngoại hoàn toàn biến mất cũng chỉ có Triển Thất biết tung tích của anh ta. Hơn nữa anh cũng không muốn đi nói chuyện này với Văn Nhân Mạc, anh chỉ lo lắng Triển Thất bởi vì chuyện này mà gặp nguy hiểm.

“Những thứ này thật sự cảm ơn anh, không ngờ lần gặp mặt này anh lại giúp tôi một việc lớn như vậy.”

“Phi, nếu thật sự cảm tạ thì lấy thân báo đáp đi.”

“Yên tâm, ngày mai sẽ tìm một phụ nữ cho anh, béo gầy tùy anh lựa chọn.”

Thời gian còn lại hai người đều nói những chuyện phát sinh lý thú trong ba năm qua, ăn xong sau đó mới ra ngoài tìm hai người Long Mai bọn họ, hai cô vì để không gian cho bọn họ trò chuyện đều đã ra ngoài ăn.

“địch con mẹ đại gia người, mau nói xin lỗi, nếu không đừng trách đại gia ta không khách khí.”

“Người mới nên xin lỗi môn chủ của chúng ta, rõ ràng người cố tình đụng vào môn chủ bọn ta.”

Triển Thất với Lục Hiên vừa đi ra đã nghe thấy âm thanh cãi vã, vốn cũng không có gì, nhưng vì cái tên to mồm kia bản thân là người nước ngoài, dùng cái ngôn ngữ sứt vẹo phía Đông Bắc mắng chửi người quả thật là một việc hài hước.

“Chủ tử.”

“Ừm, chúng ta ngồi xuống trước.”

Cô nhìn hướng bên kia người đang cùng tên nước ngoài gây chuyện là Nam Cung Phàm, điều này làm cho Triển Thất cực kỳ hứng thú.

Thời kì này người nước ngoài tại Trung Quốc có địa vị rất cao, cô đoán hơn phân nửa là Trương đại Soái và Lâm Phong giới trò quỷ, cô muốn nhìn một chút Nam Cung Phàm sẽ giải quyết như thế nào.

“Chúng ta là người cao cấp, cho dù là tùy tùng của ta cũng là người cao cấp, các người nên xin lỗi với gia đây.”

“Ta khinh.”

Tên người nước ngoài vừa nói xong dẫn tới xung quanh có rất nhiều người bắt mắt, nhưng đây là sự thật, cho nên mọi người giận nhưng không dám nói gì, trái lại Tiền Kỳ đã ngồi không yên muốn đứng dậy, nhưng bị Triển Thất kéo lại, bây giờ không phải thời cơ tốt.

“Người cao cấp, truyện cười, các người chỉ là một đám ngoại quốc vô lại đến chiếm nước ta mà thôi, nói xin lỗi, được, người đỡ lấy.”

“Oanh.”

Dáng vẻ Nam Cung Phàm trông rất lịch sự nhưng không ngờ lại bạo lực như vậy, tới cũng thì cũng là hắc đạo cũng sẽ có vẻ mặt khát máu, cho nên lúc tên nước ngoài còn đang phách lối đã bị hấn đánh một quyền trực tiếp bay ra ngoài, thân hình tên nước ngoài mạnh mẽ va vào cửa đá trên cột sau đó còn nện xuống đất trong miệng phun ra một ngụm máu, nhìn thôi cũng biết mất hơn nửa cái mạng.

“Người, người dám đánh chúng ta, chúng ta nhất định sẽ kiện người.”

“Là ta đánh các người đấy, đây là Trung Quốc, không phải nơi để lũ súc sinh các người giương oai diễn võ.”

“Đánh hay, người kia là môi giới nước Anh, tôi với hắn có giao tiếp một lần, tên này không coi ai ra gì đặc biệt xem thường người Trung Quốc, hắn ý bản thân có chỗ dựa vững chắc nên muốn làm gì thì làm.”

Lục Hiên lặn lội tại bến Thượng Hải một thời gian dài nên tình hình bên này rất hiểu rõ, thấy Triển Thất nghi ngờ liền giải thích với cô một chút về thân phận của người này.

“Chỗ dựa sau lưng hắn là ai, một tên môi giới nhỏ nhỏ mà dám can quấy như vậy.”

“Anh trai của hắn bây giờ là môi giới Lý Tra Đức, người này ở bến Thượng Hải là bằng hữu của Thái đại soái thế lực lớn nhất ở đây, cho nên hắn cũng được thơm lây.”

“Lại một con chó Hán gian bán nước.”

Triển Thất cực kỳ ghét những người này, Trung Quốc thua chính là một tay cũng do mấy người này gây ra, để cô bắt gặp nhất định cô sẽ không để cho bọn chúng sống dễ chịu.

“Là ai đánh An đại nhân, mau tới đây quỳ xuống xin lỗi.”

Ngay lúc Triển Thất nói chuyện với Lục Hiên lại có thêm một đám cảnh sát chạy tới, không hỏi nguyên nhân trực tiếp bên vực người nước ngoài.

“Hắn ta là người của Thái đại soái.”

“Là ta.”

“Nam Cung môn chủ? Nam Cung môn chủ cùng An đại nhân chắc có hiểu lầm gì đó, chúng ta vào trong nói chuyện một chút đi.”

Người vừa tới thấy người đánh là Nam Cung Phàm lập tức thay đổi thái độ, Nam Cung Phàm nói thế nào thì ở bên Thượng Hải cũng nổi danh là một đại ca xã hội đen nói chuyện đương nhiên phải khách khí hơn. Vốn nghĩ nhân cơ hội này nịnh bợ người Phương Tây, không ngờ lại khó giải quyết như vậy, nếu giải quyết không tốt thì công việc của hắn coi như xong, bây giờ chỉ có thể khiến cho hai bên nhượng bộ.

“Ta mới bị đánh không có sức nói chuyện nhảm nhí, ta muốn kiện hắn, các người nói với Thái đại soái ta muốn hắn chết.”

Tên nước ngoài bị đánh vừa được đỡ lên thấy người tới lập tức hung hăng trở lại.

“Con mẹ nó người dám vô lễ với lão nương, mẹ kiếp.”

“A.”

Ngay lúc tên cảnh sát muốn thương lượng với Nam Cung Phàm lại nghe thấy tiếng tên người nước ngoài kêu la, quay đầu lại nhìn thì mồ hôi lạnh toát ra thì ra Triển Thất và những người khác đã ra tới cửa, câu nói đầu tiên là do Tiễn Kỳ nói ra, sau đó một đập đá bay hắn.

“Dám vô lễ với nữ nhân của ta, ta hôm nay nhất định phải phế ngươi.”

“Dám vô lễ với nữ nhân của lão đại, ta hôm nay nhất định phải phế ngươi.”

“Dám vô lễ với nữ nhân của em ta, ta hôm nay nhất định phải phế ngươi.”

“A...”

Ngay lúc mọi người còn không kịp phản ứng tên nước ngoài cùng tùy tùng của hắn đã bị mấy người Triển Thất quyền đâm cước đá một trận, đến lúc bọn họ dừng lại đã không nhận rõ diện mạo ban đầu nữa.

“Mấy người các ngươi dám can đảm trước mặt ta giương oai quả nhiên là muốn chết, người tới, bắt toàn bộ về cho ta.”

Mấy người Triển Thất vừa ra tay lập tức cho hắn cơ hội, Nam Cung Phàm không dám chọc vào mấy tên này chẳng lẽ không trêu chọc được sao.

Lúc còn ngồi bên trong Triển Thất có bồi vài thứ lên mặt Lục Hiên, cho nên không ai nhận ra anh.

Mấy người Triển Thất cũng không phản ứng trực tiếp đi theo, mà Nam Cung Phàm cũng đi theo sau bọn họ.

Cái tên cảnh sát quen kia vốn cho rằng chuyện Nam Cung Phàm đã giải quyết xong, không nghĩ tới hắn lại đi theo, nghi ngờ nhìn hắn ta.

“Ngươi mới vừa rồi không phải muốn bắt ta tới đại sảnh sao.”

Đối với những kẻ chỉ biết nịnh nọt người nước ngoài cho dù chỉ là tay sai Nam Cung Phàm cũng chán ghét, cho nên châm chọc nói, liền lập tức thấy được vẻ mặt trắng toát của đối phương.

126. Chương 96: Chương 96

127. Chương 96: Mời Thần Thì Dễ, Tiễn Thần Thì Khó.

→ Đối với Nam Cung Phàm mà nói thì Triển Thất không có tình cảm tốt đẹp gì, nhưng mà do chuyện hôm nay làm ảnh hưởng đến lòng tự tôn dân tộc nên anh ta mới có thể ra tay, vì vậy một câu anh ta cũng không nói mà trực tiếp đi theo đến bắt cảnh sát.

“Hôm nay Trương đội trưởng lại lập công nha.”

Bọn họ vừa đến bắt cảnh sát thì chạm mặt với hai người, nghe ý tứ hai người bọn họ nói thì hình như Trương đội trưởng thường dẫn người về bắt cảnh sát, Triển Thất cười lạnh một tiếng, để lát nữa thì các người vui vẻ xem diễn là được rồi.

“Đây không phải là Nam Cung môn chủ sao? Hôm nay thế nào lại rảnh rỗi mà đến bắt cảnh sát, có phải gần đây lại có hành động gì không?”

“Cục trưởng đâu? Tôi muốn đến tìm ông ta.”

“Cục trưởng ở văn phòng, anh đợi một chút tôi đi báo.”

Sắc mặt Trương đội trưởng cũng không tốt lắm, bình thường những người ở đây thấy anh ta đi cùng với người nước ngoài thì rất ghen tỵ, hiện tại nếu biết Nam Cung Phàm là do anh ta bắt, hơn nữa người môi giới nước Anh còn bị đánh một trận dã man còn không muốn dqlqdbỏ đá xuống giếng sao.

“Trương đội trưởng, cục trưởng đang tìm anh đấy anh nhanh đi qua đi, tôi thấy tâm tình ông ấy dường như không được tốt lắm nên anh cẩn thận chú ý một chút.”

“Mang những người này đưa vào phòng giam đi, còn Nam Cung bang chủ thì mời vào phòng tiếp khách.”

“Tôi đi cùng với bọn họ, hay là để tôi cũng vào phòng giam đi.”

“Tôi thật sự không muốn đắc tội với Nam Cung môn chủ.”

Trương đội trưởng cũng không có kiên trì đối đãi tốt với một mình Nam Cung Phàm, nếu thật sự đưa những người này đến phòng tiếp khách thì chờ người nước ngoài bên kia tìm đến thì càng khó nói rồi, hiện tại trước tiên trấn an mấy người nước ngoài đã, nhìn dáng vẻ cục trưởng thì dường như là tìm anh ta vì chuyện này rồi.

“Khốn kiếp, anh làm việc thế nào vậy, mới vừa rồi Lý Tra Đức gọi điện tới nói thương thế của em trai anh ta vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa có thể cả đời này không thể làm được đàn ông, nếu chuyện này xử lý không tốt thì hai chúng ta đều không thể yên ổn đâu.”

“Cục trưởng, tôi đã mang tất cả những người đánh nhau đó về, chỉ là Nam Cung môn chủ cũng ở đó, chuyện này là do anh ta gây ra, ông xem phải làm thế nào?”

“Những người đó đều đã được mang về bắt cảnh sát?”

“Đã bảo tiểu Lý nhốt vào đại lao, nhưng tôi sợ bọn họ ngạnh khí có chút lai lịch, thứ người như thế sẽ không dễ dàng nhận tội.”

“Bất kể bọn họ có lai lịch gì, hiện tại không ai có thể quan trọng hơn đại soái, chuyện này nếu thật sự bị truy cứu đến thì chắc chắn hai chúng ta sẽ không chịu nổi đâu. Trước hết nghĩ biện pháp làm cho mấy người đó nhận tội, sau đó sẽ cho đi an môi giới nói xin lỗi rồi giao cho anh ta thô viên xem một chút có thể thay đổi được không.”

“Hiện tại tôi sẽ nghĩ cách để cho bọn họ mở miệng nhận tội.”

“Tôi đi cùng với anh.”

Hai người bọn họ gấp gáp không có nghĩa mấy người Triển Thất cũng như vậy, bởi vì có Nam Cung Phàm nên tất cả bọn họ đều được an bày trong một phòng giam sạch sẽ, bên trong có giường còn có cả ghế ngồi, đoán chừng là chuẩn bị cho đại nhân vật nào đó.

“Thật quá nhàm chán đi, muốn ở trong này đợi đến lúc nào chứ, tôi còn có rất nhiều nơi chưa đi chơi hết đó.”

“Đúng là như vậy, chỉ là nếu ở đây có bàn mạt chược thì tốt biết mấy, mấy người chúng ta có thể làm một bàn mạt chược cũng không tồi.”

“Lát nữa tôi cho người mang tới cho các người chơi, còn riêng tôi thì ở chung một chỗ với Tiểu Thất Thất thì sẽ không nhàm chán chút nào.”

“Cút, anh buồn nôn như vậy có phải không muốn ăn cơm không?”

...

Mấy người các cô đang nói chuyện vui vẻ với nhau, Nam Cung Ngọc ngồi một bên lặng lẽ quan sát, muốn từ bên trong phát hiện ra thứ gì đó, còn Diêm Xuyên và Long Mai thì liếc mắt đưa tình với nhau, ddlqdNam Cung Phàm thì ngồi ngẩn người nhìn bên ngoài. Dáng vẻ bọn họ một chút cũng không giống bộ dạng đang ở tù.

“Khốn kiếp, ai đã nhốt bọn họ vào đây?”

Khi cục trưởng sang thấy dáng vẻ bọn họ nhàn nhã như vậy thì dùng dè dặt tức giận, nếu không cho bọn họ nếm chút đau khổ sao có thể làm cho bọn họ mở miệng được chứ.

“Ui, đây không phải là cục trưởng Lý sao? Thật đúng là uy phong nha.”

“Anh là ai?”

Khi cục trưởng Lý đi vào thì Lục Hiên đã nhận ra ông ta, người này mấy ngày trước còn đi sau lưng anh ta nịnh bợ cho nên anh mở miệng chào hỏi ông ta trước.

“Mới vài ngày như vậy mà cục trưởng Lý đã không nhận ra tôi rồi sao? Hai ngày trước còn nói muốn tiện nghi cho tôi mảnh đất ở Bắc thành mà.”

“Anh... anh... anh là...?”

“Thế nào? Cục trưởng Lý vẫn không nhớ ra tôi sao?”

“Anh là Lục lão bản? Làm sao anh lại ở đây? Người đâu, mau đưa Lục lão bản đến phòng tiếp khách quý đi.”

Cục trưởng Lý nghe giọng nói quen thuộc của anh, còn được Lục Hiên nhắc nhở một chút thì lập tức biết anh là ai. Người này chính là thần tài gia mà hiện nay tất cả các thế lực tại bến Thượng Hải tranh đoạt, người ngoại quốc đã không dám đắc tội, mà vị thần tài gia này càng không ai dám đắc tội hơn.

“Ấy đừng, chúng ta vẫn nên phân biệt rõ ràng công và tư đi, tôi là bị bắt tội, nên tôi phải ở đây là lẽ tất nhiên.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chính anh ta là người đánh mấy người môi giới nước Anh.”

“Nhất định là có gì hiểu lầm ở đây, vẫn là Lục lão bản cùng chúng tôi ra ngoài trước rồi nói chuyện.”

“Không cần, ta thấy ở đây rất tốt, nếu ông nguyện ý cho Lục một chút thể diện thì đi chuẩn bị cho tôi một bàn mạt chược là được rồi.”

Cục trưởng Lý nghe giọng điệu của anh ta thì cũng không biết anh ta muốn ở đây bao lâu, nhưng mà chuyện cần làm trước tiên là cần phải thảo mãn tất cả những yêu cầu của anh ta rồi sau đó xin chỉ thị của đại soái sau. Còn mấy người kia thì ông ta nào dám ép hỏi chứ, vừa nhìn đã biết đều là người quen thân thiết của Lục Hiên, còn có Nam Cung Phàm thì cũng là người không thể đắc tội được, như vậy thì chỉ có thể thiệt thòi cho người nước ngoài một bước.

“Mấy ngày sắp tới đây Nam Cung bang chủ không có việc gì cần xử lý sao? Nếu không ngại đi về trước, ngày khác tôi tới cửa tạ tội với ngài.”

“Tôi đi cùng với bọn họ đương nhiên bọn họ ở đâu tôi ở đó.”

“Cái này thì không cần đâu Nam Cung bang chủ, tôi lập tức sai người tiễn ngài rời đi.”

“Tôi có chút đói bụng rồi, mang đến cho tôi chút cơm là được.”

Nam Cung Phàm thì không nói gì nhưng ở bên kia Tiễn Kỳ nói xen một câu, cục trưởng Lý nào dám không nghe theo liền lập tức phái người đi chuẩn bị. Lúc này Trương đội trưởng đã sợ đến choáng váng đầu óc, những người này ai biết là có thân phận cao như vậy chứ? Như tình hình hiện tại thì anh ta chỉ cần giữ được mệnh đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Rất nhanh đã có người đi vào quét sạch phòng giam một lần nữa rồi mang tới hai cái bàn lớn, may mắn phòng giam tương đối lớn để để hai cái bàn, một cái bày một bàn rượu thịt làm bữa tối, thời gian cũng gần đến bữa tối rồi, còn một bàn khác bày mạt chược mà Lục Hiên đã yêu cầu, đến cả tiền lẻ cũng đã chuẩn bị chu đáo hết rồi.

Khi mấy người trong phòng giam ăn cơm, cục trưởng Lý vội vàng chạy đến cầm lấy điện thoại gọi cho Thái đại soái, để những người đó ở nơi này chờ lâu một ngày thì làm ông ta hoảng sợ một ngày.

Người bên kia nghe lập tức báo với Thái đại soái, sau đó Thái đại soái lại bị người nước ngoài gọi điện đến nói chuyện, hiển nhiên đối phương không muốn cứ như vậy mà dễ dàng bỏ qua chuyện này, nhưng nể mặt mũi của Thái đại soái nên không truy cứu nữa.

Sau khi giải quyết tốt bên phía người nước ngoài, Thái đại soái trực tiếp phái một đốc tra tự mình đến bắt cảnh sát một chuyến đưa các vị đại gia kia trở về, không ngờ lại được biết mấy người đó đã ngủ, cũng chỉ có thể đợi đến ngày thứ hai.

“Lục lão bản, Nam Cung môn chủ, mọi chuyện đã giải quyết ổn rồi, bên người nước ngoài kia chắc sẽ không truy cứu nữa, dđlqđcho nên mấy vị về trước đi, đại soái của chúng tôi nói nếu các vị rời đi thì khi ông ấy nhất định sẽ đến Đại Thượng Hải chiêu đãi mấy vị một bữa lớn.”

“Đã giải quyết rồi? Bọn họ nói không truy cứu thì giải quyết sao? Cái đám cầu vật đó lại dám vô lễ với người phụ nữ của tôi, hừ, chuyện này chính tôi muốn phải truy cứu đây.”

Đốc tra của phủ Thái đại soái tự mình đến đã tự cho là hạ bậc thang đi xuống, hơn nữa người nước ngoài kia không truy cứu khẳng định sẽ làm cho mấy vị đây rời đi, không ngờ thế nhưng Triển Thất lại nhảy ra nói muốn truy cứu.

“Đúng vậy, dám vô lễ với người phụ nữ của em trai tôi, thật là bọn người đó đã ăn gan hùm mật gấu rồi.”

“Vậy không biết Lục lão bản muốn như thế nào mới bỏ qua chuyện này?”

“Để cho đại soái của các anh tự mình đến mời chúng ta, hơn nữa còn bảo mấy người nước ngoài đó đến đây trực tiếp nói xin lỗi với chúng tôi, không chỉ vậy mà còn phải đăng ngay trên trang đầu tất cả các báo lời xin lỗi ba ngày liên tiếp.”

Triển Thất vừa cười vừa nói ra yêu cầu của mình, lời cô vừa nói ra đã làm cho sắc mặt của đốc tra liền tối lại, điều thứ nhất là để đại soái của bọn họ tự mình đến đã là quá mức, lại còn muốn người nước ngoài nói xin lỗi, còn phải đăng báo, đây khẳng định là chuyện không thể nào.

“Tôi trở về sẽ nói lại với đại soái.”

Sau khi nói xong đốc tra lập tức muốn quay về bẩm báo lại với Thái đại soái, mà ở bên trong phòng giam vẫn như cũ trải qua cuộc sống gia đình nhàn nhã tạm ổn, một ngày ba bữa thay đổi phong phú, bọn họ muốn ăn cái gì thì lập tức có cái đó, muốn chơi thứ gì thì liền chuẩn bị ngay.

Sau khi Nam Cung Phàm biết thân phận của bọn người Lục Hiên cũng có chút giật mình, mặc dù người này không có bất kỳ thế lực nào nhưng lại không có một người hay một thế lực nào dám đi trêu chọc anh ta, không riêng gì việc anh ta có tiền mà sau lưng của anh ta có một thế lực thần bí bảo vệ. Anh vốn quen biết với Lục Hiên, nhưng bởi vì ba năm trước hình như Nam Cung Như Mộng đắc tội với anh ta mà sau đó anh ta cắt đứt quan hệ không cũng lui tới với anh nữa. Bây giờ cùng ngồi chung một chỗ cũng có chút không được tự nhiên, dđlqđcho nên anh dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Cho anh ta mặt mũi mà còn không biết xấu hổ, ý vào mình có mấy cách kiếm tiền đã tưởng mình có gì đặc biệt hơn người, muốn cho bọn đại soái tự mình đến thả bọn họ thì không có cửa đâu, từ nay về sau phạm nhân ăn cái gì thì cho bọn họ ăn cái đó, xem bọn họ còn có thể ngốc ở trong đó đến lúc nào.”

Thái đại soái vừa nghe người cấp dưới bẩm báo thì tức giận đập nát hết đồ trên bàn xuống đất, sau đó ra lệnh không quan tâm nữa để xem thử bọn họ có thể làm cái khỉ gió gì.

“Tối hôm nay tôi muốn ăn thịt vịt nướng, mau bảo người của các anh đi chuẩn bị đi.”

“Còn tôi muốn ăn bánh bao hấp.”

...

“Thật xin lỗi các vị, các vị cũng biết bót cảnh sát của chúng tôi không có nhiều tiền lắm, hơn nữa nếu ngày ngày để các vị ăn như vậy làm cho những người khác thấy cũng không tiện, cho nên nếu các vị muốn ăn ngon thì có thể trực tiếp đi ra ngoài ăn cho thoải mái.”

“Nếu chúng tôi không đi ra ngoài thì các người để chúng tôi phải chịu đói bụng sao?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là thức ăn kém một chút, người đâu, bưng đồ ăn lên đi.”

Lập tức có người bưng đồ ăn đặt lên bàn, sau khi bọn họ nhìn thấy cơm thiếu chút nữa buồn nôn, cơm gì đen thùi lù, bánh mìn thầu khô quắt lại, còn những thức ăn kia nếu không mở ra thì còn đỡ, khi mở ra thì thấy chút rau cải thối.

“Nếu muốn ăn ngon, các vị có thể ra ngoài ăn.”

“Bưng tất cả xuống đi, tối hôm nay chúng tôi không cần ăn những thứ này.”

Triển Thất cũng biết khi cô đưa ra những yêu cầu kia thì bọn họ sẽ làm như vậy, cho nên đã giữ lại không ít phần thức ăn và đồ ăn vặt bên trong nên hiện tại cũng đủ cho bọn họ ăn.

Ba ngày trôi qua, mấy người các cô ở bên trong đợi ba ngày, cửa phòng giam luôn mở ra, bọn họ được tự do ra ngoài nhưng bọn họ không ai rời đi cả, vẫn tiếp tục ngày ngày không ngủ thì tâm sự một chút, cuộc sống tuy không được vừa lòng nhưng cũng khá thoải mái.

Ba ngày nay bọn họ ở trong phòng giam của bót cảnh sát tiêu dao nhưng ở bên ngoài cũng đã muốn lật trời lên rồi, đầu tiên là ở Thượng Hải có rất nhiều vũ trường, cửa hàng tạp hóa đều đóng cửa, trên cửa có dán một poster thông báo là lão bản tự nhiên biến mất cho nên toàn thể nhân viên ở đây đều tập trung tìm kiếm lão bản. Tiếp theo là đông đảo môn hạ đệ tử của Huyền Vũ môn đi khắp nơi đập phá quán xá nói là muốn tìm Môn chủ của bọn họ. Vì các cô mà bên Thượng Hải đã hoàn toàn hỗn loạn.

“Đáng chết, tại sao bọn họ còn chưa rời đi chứ, suy nghĩ biện pháp đưa bọn họ đi đi, nếu không được thì bỏ thuốc vào thức ăn của bọn họ rồi ném bọn họ ra ngoài.”

“Chúng tôi cũng đã nghĩ tới biện pháp này, nhưng đều vô dụng, ba ngày nay thức ăn chúng tôi đưa vào, một miếng bọn họ cũng không ăn, là bởi vì trước đó bọn họ đã giữ lại chút điểm tâm. Buổi tối, chúng tôi cũng lên thử hạ thuốc mê để đưa bọn họ ra ngoài, nhưng không biết vì sao những thứ thuốc mê kia hoàn toàn vô dụng đối với bọn họ.”

“Tôi nghe nói không phải là có rất nhiều quan to, quý phụ đang nháo đó sao, đưa bọn họ vào tạo áp lực thử xem.”

“Đã thử qua, nhưng không biết bọn họ nói những gì mà những người đó cũng đã rời đi.”

“Vậy thì tiếp tục nhốt thêm mấy ngày nữa đi, đợi cho đến khi bọn họ không còn bất kỳ thứ đồ ăn nào, khi bọn họ đói không chịu nổi tất nhiên sẽ rời đi thôi.”

Khi nghe vậy trên đầu đốc tra đổ mồ hôi lạnh, mới nhốt bốn ngày mà cả thành cũng đã náo thành như vậy rồi, nếu là nhốt thêm mấy ngày nữa thì không biết chuyện gì xảy ra đâu.

“Đại soái, không xong rồi, người môi giới Anh bên xảy ra chuyện rồi.”

< clear=“all”>

128. Chương 97: Chương 97

129. Chương 97: Chọn Ngày Kết Hôn

—>

“Nói.”

Thái đại soái rõ ràng là đã mất hết kiên nhẫn, gần đây luôn bị chuyện này làm phiền sắp muốn điên rồi, đã trì hoãn rất nhiều chuyện, nhưng mà chuyện Môi giới Anh dĩ nhiên phải quản lý.

“Có rất nhiều dân chúng và một số phu nhân đi đến Môi giới Anh biểu tình gây rối, hơn nữa bây giờ có rất nhiều người của bang phái cũng tham gia, làm rất nhiều người nước ngoài ở trong khách sạn bị thương, bây giờ bọn họ yêu cầu chúng ta phải đi giải quyết đây.”

“Các người đi ra ngoài sắp xếp lại quân đội, tôi đi gọi một cuộc điện thoại trước đã.”

“Thái đại soái, chúng ta chính là bạn bè tốt, bây giờ ở trong này dân chúng đang bạo động gây rối ngài nên chạy nhanh đến đây xử lý, nếu như không giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ chấm dứt tất cả hợp tác của chúng ta.”

Thái đại soái vừa bấm xong số điện thoại thì bên kia lập tức truyền đến giọng nói tiếng Hoa khó nghe của Lý Tra Đức, hơn nữa giọng điệu của cậu ta cũng không được tốt lắm.

“Các người đều ở trong phòng đợi trước đi, tôi lập tức dẫn người đi qua.”

Đối với up hiếp của Lý Tra Đức trong lòng của Thái đại soái rất bức mình, nhưng mà đa số súng ống đạn dược ở bên anh đều là tứ chỗ của Lý Tra Đức cung cấp nên chỉ có thể thỏa hiệp, vừa nghĩ đến đều là do mấy người kia gây ra liên chán nản muốn giết chết bọn họ, bây giờ chưa đến lúc, chỉ là nhất định sẽ không buông tha cho bọn họ.

“Tập hợp tốt rồi phải không? Nhìn thấy dân chúng đi liên đánh cho tôi, nếu như có người phản kháng liền bắt lại toàn bộ xem thử sau này còn ai dám gây rối nữa không.”

“Vâng.”

“Thái đại soái đang muốn đi đâu sao?”

Vừa mới tập hợp xong xuôi chuẩn bị xuất phát thì Văn Nhân Mạc mang theo quân đội đứng ở trước cửa cản lại.

“Tôi mới là người phải hỏi Thẩm đại soái đây là có ý tứ gì, từ trước đến nay hai chúng ta nước sống không phạm nước giếng, tại sao hôm nay lại đến địa bàn của tôi.”

“Tôi cũng muốn hòa bình sống chung với Thái đại soái, nhưng mà Thái đại soái người của tôi, tôi chỉ là muốn xin ngài thả người thôi.”

“Người của ngài? Nếu như đúng như ngài nói như vậy thì chúng tôi sẽ lập tức thả người.”

Thái đại soái vốn là coi thường Văn Nhân Mạc, cho rằng cậu ta là một thế lực mới xuất hiện có được vị trí ngày hôm nay tất cả đều là do may mắn mà thôi. Ở bên Thượng Hải mặc dù có ba cái Phủ đại soái, anh ta vẫn luôn cảm thấy anh ta ở trên cơ bọn họ.

“Người tôi muốn tìm là Lục Chấn Thiên.”

Văn Nhân Mạc vừa nói ra mặt của Thái đại soái liền tái lại, lại là người này, cậu ta cuối cùng có lai lịch như thế nào, mà có thể quen biết với Lục Hiên và Nam Cung Phàm, bây giờ còn quen biết với Thẩm Hạo Thiên. Chỉ là bây giờ Thẩm Hạo Thiên nói muốn mang người đi thì không có gì xấu cả, lập tức dẫn cậu ta ra.

“Nếu như là người của Thẩm đại soái như vậy phiền Thẩm đại soái dẫn đi đi.”

“Những người khác tôi không tin tưởng được, hơn nữa tôi còn hi vọng Thái đại soái có thể đi chung với tôi.”

“Thẩm Hạo Thiên, tôi đã cho ngài mặt mũi, bây giờ tôi còn có chính sự, mới ngài lập tức rời đi.”

“Tôi cho rằng chuyện của tôi cũng là chính sự, chỉ cần ngài đi qua một chuyến thả người ra không phải tốt hơn sao.”

“Ngài như vậy là đang ép tôi phải ra tay sao.”

Bây giờ trong lòng của Thái đại soái vô cùng gấp, nếu như không đi qua bên Môi giới Anh như đã nói thì thật sự không còn cách nào ăn nói với Lý Tra Đức. Thẩm Hạo Thiên này rõ ràng là đang bới móc, không nói được thì cũng chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, anh không tin là cậu ta sẽ vì một người mà trở mặt. Anh vừa nói xong thì quân đội ở phía sau anh lập tức cầm lấy súng chĩa về nhóm người của Văn Nhân Mạc.

Chỉ là anh ta rõ ràng quá xem thường Văn Nhân Mạc, lúc bên phía họ lấy súng chĩa về Văn Nhân Mạc thì quân đội ở phía sau Văn Nhân Mạc cũng lập tức lấy ra vũ khí, có thể nói là vũ khí tối tân nhất ở bên Thượng Hải, muốn lấy vũ khí để đọ với bọn họ đơn giản chính là tìm chết.

Hai bên liền bắt đầu giằng co như vậy, cũng giống như vậy, bên Môi giới Anh cũng không tốt lắm.

Cửa hàng đóng cửa thì những người phụ nữ kia không thể đi dạo phố tất nhiên sẽ làm ầm ĩ, sau khi nhìn thấy cái biển trên cửa thì mọi người liền chạy về nhà sử dụng các mối quan hệ để đi tìm Lục Hiên, thật ra mấy cô ấy ở nơi nào mà một ngày liền hỏi ra được tin tức, sau đó lập tức kéo nhau đến đồn cảnh sát để báo loạn.

Sau khi đến cục cảnh sát thì cảnh sát nói với bọn họ là đã sớm thả người là do tự các cô không muốn tin, những người phụ nữ này lập tức nổi giận, ầm ĩ muốn đi vào nói chuyện phải trái, cảnh sát thấy vậy lập tức vui vẻ đồng ý, liền để các cô ấy đi vào, nghĩ rằng làm như vậy thì có thể tạo áp lực cho Lục Hiên, khiến cho nhóm của các cô (Nhóm Triển Thất) xuất hiện. Những người phụ nữ này cũng góp sức, sau khi đi vào phòng giam liền mở miệng mắng chửi, chỉ là từ sớm Triển Thất đoán được, cho nên để cho Tiền Kỳ và long Mai thêm mắm thêm muối khốc lóc kể lể người nước ngoài đó muốn vô lễ với cô như thế nào, sau khi những người phụ nữ này vừa nghe thấy các cô cũng gặp phải thì lập tức quay đầu lại rồi nói với các cô không cần phải sợ, các cô ấy sẽ đứng về phía các cô.

Người của Thái đại soái rõ ràng là đã xem nhẹ những người phụ nữ này, sau khi các cô ấy trở về mỗi người đều mượn quan hệ của chồng mình, của báo chí, kinh tế và các phương diện khác để công kích người nước ngoài, tạo áp lực cho bọn họ. Đồng thời Văn Nhân Mạc cũng phái người âm thầm kích động dân chúng, sau đó mới có cuộc biểu tình như hôm nay.

Lý Tra Đức ngồi ở trên lầu càng nhìn càng thấy nhiều dân chúng và các phần tử của các bang phái đến cũng đứng ngồi không yên, tên Thái An Bồi kia làm sao mà còn chưa đến, nếu như còn không chịu đến thì Môi giới Anh này sắp bị đám người kia san bằng rồi. Mấy ngày nay anh cũng không dễ chịu cho lắm, áp lực của giới truyền thông, còn có áp lực của buôn bán sắp làm cho anh có chút ngột thở.

“Linh....Linh....”

“Này, Thái An Bồi cậu còn không đến thì sau này không cần nghĩ đến chuyện tôi sẽ bán cho cậu một rương súng ống đạn dược nào nữa.”

Một hồi tiếng điện thoại dồn dập truyền đến, Lý Tra Đức nghe máy thì lập tức lớn tiếng rống về phía điện thoại.

“Tôi mới là người phải nói những lời này, anh đả tội với tôi thì về sau đừng nghĩ có thể lấy được một rương súng ống đạn dược nào từ chỗ của tôi.”

“Liệp Báo, sorry, tôi không biết là anh, lúc đó chỉ là hiểu lầm thôi, người của anh làm sao tôi có thể đi trên chọc chứ.”

Sau khi nghe thấy giọng nói của đối phương thì thái độ của Lý Tra Đức lập tức thay đổi 180 độ, có thể ngang ngược với người khác, nhưng mà đối với người này anh ta tuyệt đối không dám. Mọi người ở bên Thượng Hải đều biết anh là vua của súng ống đạn dược, nhưng mà không có ai biết thật ra súng ống đạn

được của anh đều là lấy từ người tên là Liệp Báo, nếu như anh ta không cung cấp hàng cho anh nữa thì anh còn mặt mũi gì nữa.

“Anh hãy suy nghĩ lại xem gần đây anh đã làm sai chuyện gì, tôi cho anh thời gian là một ngày, nếu như còn không giải quyết được thì sau này đừng đến tìm tôi, vốn dĩ tôi có một hàng mới lắp ráp muốn đưa cho anh đấy.”

“Đô.... Đô.... Đô....”

Đối phương đã ngắt máy, vẻ mặt của Lý Tra Đức mờ mịt ngồi ở trên ghế suy nghĩ xem gần đây cuối cùng là anh đã làm cái gì, bên ngoài đang biểu tình, vẫn còn phá hoại gây rối khiến cho anh khó chịu, đột nhiên anh hiểu ra, nếu nói gần đây anh bị xui xẻo như vậy đều là do sau khi em trai họ của anh bị mấy người Trung Quốc đánh gây ra, chẳng lẽ là vì như vậy?

“Người đâu, liên lạc một tòa soạn báo mà chúng ta quen biết cho tôi.”

Cấp dưới nhanh chóng phái người đến tòa soạn báo, Lý Tra Đức để cho cậu ta lập tức in ra một tin trên báo, nội dung cụ thể chính là nói về nguyên nhân An Bá không biết, nói xấu người Trung Quốc, hơn nữa còn đùa giỡn phụ nữ là tội lớn, lúc này quyết định công khai xin lỗi Lục Chấn Thiên, Lục Hiên, Nam Cung Phàm và hai người phụ nữ bị quấy rối, Lý Tra Đức làm anh trai mà không thể dạy dỗ em trai mình còn dung túng cho hành vi của nó nên kết quả mới thành ra như bây giờ, cũng thật lòng xin lỗi với mấy người họ.

Bây giờ thái độ của anh thể hiện ra vô cùng thấp, đã không cần quan tâm đến cái gì mặt mũi hay không mặt mũi nữa, nếu như anh còn không chịu xin lỗi thì anh sẽ không có tiền như vậy ai còn có thể cho anh mặt mũi chứ. Nếu như liền quyết định xin lỗi, cho nên anh dứt khoát một mình đi ra ngoài, bảo đảm với những người ở phía ngoài là đã đăng báo xin lỗi Lục Hiên và Lục Chấn Thiên, chỉ cần Thái đại soái tự động thả bọn họ ra, thì ngày mai tất cả mọi thứ đều có thể khôi phục lại như bình thường.

Với tư cách là một người nước ngoài chủ động đứng ra nói muốn xin lỗi, lúc đầu dân chúng không có tin, sau khi tòa soạn báo kia nói bài đã được viết tốt rồi chỉ chờ đến ngày mai sẽ đăng lên báo, lúc này mọi người mới tin tưởng. Lý Tra Đức rất thông minh, anh ta lại vớt vẩn đề này lại cho Thái đại soái, nếu không với tính cách của anh ta thì không có khả năng sẽ tự mình đi thả người, như vậy anh ta chỉ có thể xin lỗi mọi người.

Những dân chúng và mấy người phụ nữ này lại lần nữa từ Môi giới anh chạy đến Phủ đại soái, ở trước cửa của Phủ đại soái Văn Nhân Mạc và Thái An Bồi đang giằng co với nhau, mắt thấy sắp đánh nhau, thì đột nhiên có rất nhiều người chạy đến như vậy làm cho anh ta có hơi bất ngờ. Vừa nhìn thấy nhiều dân chúng đến đây như vậy Thái An Bồi nhíu mày lại một chút, đây là sao, những người này không phải là đang ở chỗ của Môi giới Anh sao? Làm sao có thể chạy đến chỗ này chứ?

Khắp nơi đều có cơ sở ngầm của Thái đại soái, cho nên sau khi biết được chuyện Lý Tra Đức đã công khai xin lỗi thì ngay người ra một lúc, không biết anh ta tại sao lại làm như vậy, bây giờ tất cả mũi nhọn đều hướng về phía anh, xem ra lần này anh chỉ có thể chấp nhận thua, cuối cùng tất cả bắt đắ dĩ mang người đến cục cảnh sát để tự họ thả bọn Triển Thất ra.

“Mặc kệ nói như thế nào thì lần này tôi vẫn muốn cảm ơn em, em có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được.”

Sau khi các cô được thả ra thì Nam Cung Phàm đi đến bên cạnh của Triển Thất nói, anh ta biết lần này nếu như không có nhóm người của cô ấy thì anh ta đúng là không thể nào có thể bình yên vô sự như vậy mà đi ra khỏi đây. Mặc dù anh ta là đại ca của xã hội đen, nhưng mà đánh người nước ngoài thì làm sao cũng phải chịu chút thiệt hại.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không phải là bởi vì anh, mà là bởi vì tôi cũng là một người Trung Quốc, chỉ cần là một người Trung Quốc tốt thì đều sẽ làm như vậy.”

“Như vậy anh phải đi hủy bỏ hôn ước với đại tiểu thư của Chu Tước môn.”

Nam Cung Phàm không biết vì sao rất không muốn Triển Thất phân rõ chuyện này ra như vậy, cho nên vẫn cứ bám lấy Triển Thất nói đến trọng điểm. Cuối cùng Triển Thất không có biện pháp liền nói ra yêu

cầu này, bởi vì cô nhìn thấy người đàn ông đang mỉm cười với cô ở chỗ kia, mấy ngày ở trong tù cô hiểu ra được một chuyện, bây giờ đột nhiên rất muốn gả cho anh.

“Được, hôm nay tôi liền qua nhà của em hủy bỏ hôn ước.”

“Vậy thì cảm ơn anh nhiều.”

“Tiểu Thất Thất, em đang ở chỗ nào tôi đưa em về.”

“Sau này muốn tìm tôi thì đến vũ trường ”túy” đi, Diêm Xuyên sẽ thông báo cho tôi, bây giờ tôi có một số việc không thể nói thật với anh, hãy cho tôi chút thời gian được không, tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho anh biết.”

Triển Thất không phải không tin tưởng Lục Hiên, chính là bây giờ cô vẫn không thể nói, chẳng qua tin rằng rất nhanh sẽ nói cho bọn họ.

Cuối cùng khi Triển Thất hết lần này đến lần khác cam đoan mới đuổi Lục Hiên đi, sau đó đi đến chỗ tối nơi Văn Nhân Mặc đang đứng trước, Lục Hiên rất hiểu cô, cho nên lúc này Văn Nhân Mặc cũng không có xuất hiện, chỉ cần anh ấy xuất hiện lập tức sẽ bị lộ.

“Lão đại, anh có thể đến cầu hôn.”

“Chuyện của Nam Cung Phàm giải quyết rồi hả?”

“Ừ.”

Lúc này Văn Nhân Mặc vốn còn đang ghen khi thấy cô và Nam Cung phàm nói tạm biệt còn cười nói với Lục Hiên, bây giờ vừa nghe thấy Triển Thất nói muốn gả cho mình thì lập tức trở nên vui vẻ, vốn dĩ muốn dạy dỗ cô nhưng mà vì một câu đó của cô nên cũng không có nói ra.

“Đi, anh đưa em về Chu Tước môn trước, ngày mai anh sẽ phái người đến cầu hôn sau đó sẽ rước em đi, sau này không bao giờ cho phép rời khỏi anh nữa.”

“Được.”

Mấy ngày nay Triển Thất ở bên trong tù Văn Nhân Mặc đều nói với anh (Lâm Phong), lúc Văn Nhân Mặc đưa Triển Thất trở về thì Lâm Phong vừa vặn đang tiễn Nam Cung Phàm, anh (Lâm Phong) Không nghĩ tới Nam Cung Phàm lại đột nhiên đến hủy hôn đây chính là chuyện vô cùng tốt, mấy hôm trước anh và Trương đại soái dùng nhiều cách như vậy cũng không thể ép Nam Cung Phàm hủy hôn, bây giờ là không biết là có phải uống lộn thuốc hay không.

“Đại soái, ngài đến rất đúng lúc, chuyện hôn ước của tiểu Thất đã giải quyết, em ấy có thể sớm gả cho ngài.”

Sau khi Lâm Phong nhìn thấy Văn Nhân Mặc khoe miệng đã kéo đến lỗ tai, hận không thể để cho Văn Nhân Mặc lập tức cưới Triển Thất đi

“Lần này thật sự đã giải quyết sao, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa phải không.”

“Đương nhiên là sẽ không, tiểu Thất nhất định sẽ trong sạch mà gả đi.”

“Được rồi, sáng sớm mai tôi sẽ phái người đưa đồ cưới đến đây, thời gian cũng sẽ cùng nhau quyết định.”

“Sáng mai tôi sẽ đợi đại soái đến.”

Bây giờ chuyện đã được giải quyết, Lâm Phong giống như thấy được vũ khí đang vậy tay với anh ta. Anh ta chỉ là chúc mừng Triển Thất mấy câu, sau đó để cho cô hầu hạ đại soái thật tốt sau này sẽ giúp anh ta rất nhiều, sau đó lập tức chạy đến Phủ của Trương đại soái, anh ta muốn sớm nói với Trương đại soái một chút, an bài sớm một chút để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

“Đại soái, lần trước không phải nói đã giải quyết chuyện đó tốt rồi sẽ đưa sinh lễ gấp hai sao?”

Sáng sớm hôm sau sau khi Văn Nhân Mặc phái người đến Chu Tước môn đưa sinh lễ thì Lâm Phong nghi ngờ hỏi, lần trước Văn Nhân Mặc nói chỉ cần triển Thất có thể gả cho anh ta như vậy sẽ đưa sinh lễ gấp hai lần còn có bốn mươi rương súng ống đạn dược, bây giờ sao chỉ có mười rương vậy.

“Bởi vì lần trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên lần này vì đề phòng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn tôi quyết định sẽ đưa trước một phần sinh lễ, đến khi Thất Thất có thể gả cho tôi sau khi trở thành vợ của tôi thì tôi sẽ phái người đưa phần sinh lễ còn lại qua đây.”

Văn Nhân Mạc nói xong mặt của Lâm Phong liền đen lại, thời gian dài anh bận rộn như vậy mà chỉ mới có mười rương súng ống đạn dược, làm sao ăn nói với Trương đại soái đây.

”Lâm môn chủ cứ yên tâm đi, chuẩn bị hơn mười rương súng ống đạn dược đối với tôi mà nói không phải là việc khó, đến khi tôi và em gái anh kết hôn thì nhất định sẽ tặng gấp đôi, chẳng lẽ Lâm môn chủ không tin lời nói của tôi?”

“Trầm đại soái nhất ngôn cửu đỉnh tôi đương nhiên tin tưởng, tôi chỉ là đang nghĩ nên để cho hai người kết hôn lúc nào mới tốt.”

“Tôi đã tìm người tính qua, bảy ngày sau là ngày tốt, cho nên liền quyết định là ngày đó đi.”

Lâm Phong vốn tưởng rằng Văn Nhân Mạc không đưa súng ống đạn dược nên muốn hủy hôn lễ, không nghĩ là sẽ nhanh như vậy, như vậy đợi thêm mấy ngày, dù sao cũng bảy ngày sau cũng không có xấu.

“Tốt, tôi lập tức phái người chuẩn bị hôn lễ, tôi chỉ có một người em gái này nên nhất định phải làm thật lớn hoành tráng mà gả em ấy đi.”

“Đến lúc đó sẽ có người phụ trách đến bàn với Lâm môn chủ về tình hình của hôn lễ, bên tôi đã chuẩn bị như vậy, cho nên anh chỉ cần phối hợp một chút là được rồi.”

“Thẩm đại soái thật là có lòng, tiểu Thất có thể gả cho đại soái đại soái phúc mà em ấy phải tu mấy đời mới có nha.”

“Nếu như ngày kết hôn đã được định, mấy ngày nữa tôi muốn để cho cô ấy ở chỗ của tôi Lâm môn chủ sẽ không để bụng chứ.”

“Đương nhiên, nếu như chuyện cưới hỏi đã được quyết định rồi, cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ là người của ngài, bây giờ có thể đi đến Phủ đại soái để làm quen với hoàn cảnh trước.”

Trước kia chưa có đính hôn Triển Thất cũng đã ở Phủ Thẩm đại soái lưu lại mấy ngày, Lâm Phong cho là Triển Thất sớm đã ngủ với Văn Nhân Mạc, cho nên bây giờ ở chung hay sau khi kết hôn ở chung thì cũng có khác gì nhau, bây giờ thứ anh muốn cũng chỉ có mười rương súng ống đạn dược kia thôi.

“Thật tốt quá, cuối cùng em cũng có thể ở chung với anh.”

“Tay của anh thành thật một chút đi, chúng ta còn chưa có kết hôn nha.”

“Cũng không phải là lần đầu tiên còn xấu hổ cái gì.”

“Bây giờ đang ở trên đường cái.”

“Ai dám nhìn anh sẽ đánh người nó.”

Trên đường hai người cứ tình chàng ý thiếp như vậy mà đi về Phủ đại soái. Vừa đến Phủ đại soái thì Long Mai và Tiễn Kỳ liền chạy tới, bây giờ hai người các cô đang sống ở đây, binh sĩ ở đây đối với dáng vẻ động kinh của hai người các cô đã sớm không còn ngạc nhiên sợ hãi nữa, ngược lại bọn họ càng cảm thấy hứng thú là Triển Thất muốn gả cho đại soái của bọn họ.

Văn Nhân Mạc không có dừng xe lại, anh cũng không muốn để cho một đám đàn ông nhìn thấy người phụ nữ của mình, đặc biệt là bây giờ Triển Thất đang mặc quần áo nữ, như vậy sẽ khiến cho một đám đàn ông nhiệt huyết sôi trào. Đi thẳng đến phòng của mình, Long Mai và Tiễn Kỳ lại lần nữa đi đến đây, sau đó chờ Triển Thất xuống xe lập tức lôi kéo cô nói:

“Thất thất, cuối cùng cô cũng đến đây, tôi muốn ăn sơn dương nướng nguyên con mà cô làm.”

“Còn có gà rừng, thỏ rừng nướng, bào tử....”

Lúc các cô ở trong tù thì có một ngày đột nhiên buồn chán nói đến bữa thịt nướng mà Triển Thất làm ba năm trước, nghĩ đến mùi vị đó tất cả mọi người đều chảy nước miếng, cho nên sau khi Triển Thất đến liền nói ra.

“Hai vị đại tiểu thư, bây giờ các cô để cho tôi đi chuẩn bị đồ nha.”

“Hôm qua tôi đã sai người đi mua mấy con dê để ở trong sân rồi.”

Sau khi Triển Thất từ chối thì Văn Nhân Mạc lại nói ở bên tai cô, hóa ra Long Mai và Tiền Kỳ chỉ sợ Triển Thất sẽ từ chối cho nên đi làm trước rồi xúi giục Văn Nhân Mạc, Văn Nhân Mạc tất nhiên cũng rất muốn ăn đồ ăn mà Triển Thất tự tay làm, cho nên lập tức phái người đi bắt mấy con sơn dương để trong sân sau.

“Lão đại, anh cũng muốn ăn sao.”

“Chỉ cần là đồ ăn mà em làm anh đều thích.”

“Sơn dương này ăn không có ngon, mấy con sơn dương ở trên núi mới ăn ngon, chờ lần sau chúng ta đi về quan ngoại đi.”

Triển Thất nói rất đúng, sơn dương này nuôi trong nhà mùi vị chắc chắn sẽ không ngon, giống như là thời nay tất cả mọi người đều thích ăn thịt bò khô của Mông Cổ vậy, mùi vị vô cùng ngon.

“Thất thất, cô như vậy là đang kiểm cố sao, đều là sơn dương làm sao có thể không giống nhau chứ, nếu như cô thật sự không muốn nướng thịt của sơn dương, như vậy hãy nấu cơm cho chúng ta ăn đi.”

“Nấu cơm?”

Triển Thất nhìn thất hai cặp mắt mong đợi đột nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, cô nướng thịt ăn rất ngon, nhưng mà cô biết nướng thịt thì không có nghĩa là cô biết nấu ăn mà. Lúc ở hiện đại là vì cô luôn luôn đi đến rừng rậm nguyên thủy thám hiểm nên mới họ được cái này, bình thường đều có người giúp việc lúc này lại muốn cô động tay. Chỉ là nhìn thấy Văn Nhân Mạc cũng dùng ánh mắt lấp lánh để nhìn cô thì đột nhiên cô liền tràn đầy động lực, vì người yêu mà tự mình xuống bếp cũng là một chuyện không sai.

“Tốt, trước khi tôi và lão đại kết hôn thì cơm nước tôi sẽ lo, bắt đầu từ tối hôm nay.”

“Ôi, Thất Thất tôi yêu cô chết mất, tối nay chúng ta ăn cái gì đây.”

Triển Thất suy nghĩ một chút, đồ ăn ở hiện đại thì tất cả mọi người đều đã ăn qua, cơm Tây ở Thượng Hải mà nói cũng rất bình thường, nếu như muốn làm thì phải làm mới mẻ một chút, cuối cùng thì nên ăn cái gì đây?

“Có rồi, tối nay chúng ta liền ăn cơm cà-ri.”

130. Chương 98: Chương 98

131. Chương 98: Triển Thất Xuống Bếp.

—>

“Cà ri? Cà ri là món gì?”

“Trước đây ở nước ngoài tôi có nghe qua, hình như người Ấn Độ rất thích ăn món này.”

“Đúng, Hôm nay tôi làm cơm cà ri cho các người ăn thử đảm bảo các người chưa ăn món này bao giờ.”

“Muốn nguyên liệu gì để ta bảo bọn họ ra ngoài tìm.”

Văn Nhân Mạc nghe thấy Triển Thất muốn làm cơm cho anh trong lòng tươi cười như hoa. Chỉ hận không thể lập tức được ăn món cô làm, nghĩ tới sau này hai người bọn họ tìm một nơi ‘Thế Ngoại Đào Viên’ để

ăn cơm, sau đó sinh mấy đứa con, mỗi ngày anh ra ngoài săn thú, buổi tối trở về cô nấu cơm cho anh, cùng nhau dỗ con ngủ, con ngủ rồi sau đó hai người bọn họ...

“Lão đại, có nghe em nói không đó?”

“Ừm, em mới nói cái gì?”

“Em cần rất nhiều thứ, tới phòng bếp xem thử đã, nếu không có buổi chiều chúng ta ra ngoài mua.”

“Đi thôi, đừng để mệt quá.”

Văn Nhân Mạc bây giờ đã cùng Thái đại soái công khai đối đầu, cho nên anh muốn vạch ra một kế hoạch tốt nhất cho bước kế tiếp.

“Thất Thất, nói cho tôi nghe một chút đi, cái món cà ri đó thật sự ăn ngon sao?”

“Đương nhiên, tôi gạt cô bao giờ chưa.”

Triển Thất nhớ lại mình trước đây ăn cơm cà ri, kèm với bánh Ấn Độ, nước thịt trộn chung với cơm..., vừa nghĩ đã thấy thèm.

“Nấu món cơm đó có dễ không?”

“Rất đơn giản, cần có khoai tây, thịt gà hoặc thịt bò, cà rốt, ớt xanh nếu bỏ thêm bột cà ri thì càng tốt, nấu cho hơi sền sệt ăn nhất định vét tới hạt cơm cuối cùng đơn giản lắm.”

“Tôi cũng muốn học, cô dạy tôi đi.”

“Tôi cũng muốn học.”

Tiến Kỳ học cái này là vì Thích Thiên, cô từ nhỏ đã bị Tiến Đại Đầu nuôi dưỡng như con trai, cho nên nữ công, nấu cơm, mấy thứ này từ đầu cho tới giờ đối với cô không có một xu quan hệ. Tuy Thích Thiên không ghét bỏ cô, nhưng đàn ông mà đều thích phụ nữ ôn nhu hiền thực, ngay cả Văn Nhân Mạc lúc nghe tới Triển Thất làm cơm cũng vui mừng như vậy, hướng chỉ là Thích Thiên. Bây giờ học nấu cơm tuy cô cũng không biết làm gì, nếu để làm giống như lời Triển Thất nói vậy chắc cô cũng làm được, đến lúc đó làm một nồi cơm cà ri cho anh ấy ăn.

Long Mai với Diêm Xuyên gặp mặt tình cảm cũng không tiến triển lắm, hai người bọn họ một người quá kín đáo ngượng ngùng, một người quá âm trầm, gặp nhau có đôi chút nhạt nhẽo, cho nên Long Mai tính toán làm một món điểm tâm cho anh nếm thử, để tô sáng mối quan hệ lên.

“Sư phụ, nơi này có bột cà ri hay không?”

“Cà ri, cà ri là thứ gì, không có không có, đừng có ở chỗ này quấy rối, sắp đến giờ cơm trưa rồi, không thấy phòng bếp đang bận tối mặt đây sao?”

Triển Thất quyết định tới phòng bếp trước để xem thử có nguyên liệu cần dùng không, chỉ là đầu bếp lại không biết cô là ai, tưởng các cô tới quấy rối.

Trong phủ đại soái có rất nhiều phụ nữ, các tướng lĩnh cũng ở trong này, cho nên đôi khi gia đình của bọn họ tới đây đòi hỏi vài món, hoặc tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho chồng của mình, ba người Triển Thất đều mới tới lần đầu, cô cũng chưa gặp qua đây, cũng không thể không biết xấu hổ mà đi rêu quanh cô là phu nhân đại soái, kết quả là bị ghét bỏ rồi.

“Người ——”

“Thôi, hay là chúng ta ra ngoài tìm đi, trong này chắc không có thứ tôi muốn.”

Quả thật, thức ăn trong này toàn đựng trong nồi to, Văn Nhân Mạc không ăn kiêng, cho nên cũng không có đồ gia vị tinh tế gì.

“Hai người biết chợ ở đâu không?”

“Ba người chúng ta cùng đến đây, cô không biết, hai người bọn tôi làm sao biết được.”

Ba người đi chung đúng là bị kịch, mua thức ăn nấu cơm loại chuyện này ba người các cô đều chưa làm qua bao giờ, cả ba đều là áo đến vườn tay cơm đến há mồm, hơn nữa còn ở địa phương xa lạ các cô biết đi đâu mà tìm.

“Nếu không chúng ta quay về tìm người dẫn chúng ta đi đi.”

“Thôi chịu khó hỏi đường một chút, đừng làm phiền người khác.”

Triển Thất nghĩ tới chuyện quay về mấy binh lính này nọ lấy ánh mắt xem đứa ngốc nhìn cô liền cảm thấy , thân phận hiện tại của cô là đại tiểu thư Chu Tước môn, nhưng trước kia lại là tiểu thư yếu đuối không ngực không đầu óc, ở trong mắt của các binh lính kia nhìn cô không khác gì bao cổ rất không xứng đôi với đại soái của bọn họ, cho nên nhìn thấy cô đều có vẻ mặt khinh bỉ. Cô bây giờ đã trưởng thành hơn rất nhiều, không như trước đây nhất định sẽ tức giận, mỗi người có một quan điểm riêng, tự cô sống sao cho vui vẻ là được, không cần phải nhìn ánh mắt người ngoài.

“Bác ơi, bác có biết chợ ở đâu không?”

“cô nói cái gì, tôi nghe không rõ.”

“Cháu muốn hỏi chỗ bán thức ăn là chỗ nào.”

“Cô muốn mua đồ ăn, vậy đi theo tôi.”

Các cô đang do dự không biết nên đi hướng nào thấy một lão thái thái đối diện triển Thất đi lên lễ phép hỏi, chỉ là lão thái thái lỗ tai không tốt, nhưng lại tốt bụng và nhiệt tình, kéo Triển Thất đi.

“Cô gái, tôi thấy các cô từ phủ đại soái đi ra, đại soái là người tốt, ngài đã từng cứu một nhà chúng tôi, còn để cho con trai tôi đến phủ làm việc, nhiều lần tôi muốn đi cảm tạ đại soái, nhưng con trai tôi lại nói đại soái rất bận không cho tôi đi, các cô ra thật đúng lúc, để tôi đi xung quanh xem thử thực phẩm mới trồng cho đại soái nếm thử, tươi mới cực kì, đảm bảo ăn ngon...”

Trang phục Triển Thất mặc là do Văn Nhân Mạc lựa chọn, trong chẳng khác gì hai lúa, Long Mai với Tiễn Kỳ cũng phối hợp mặc kiểu giống hệt cô, bác gái chỉ nghĩ các cô là mấy người làm bình thường ra ngoài mua đồ ăn, lôi kéo các cô đi khắp nơi chọn thực phẩm. Cô không ngờ vị thái thái này lại là mẹ của Lý đội trưởng mà ngày đầu tới bến Thượng Hải đầu tiên cô đã gặp, các cô vừa nói có quen với Lý đội trưởng bác gái càng thêm nhiệt tình, lại một đường khen Văn Nhân Mạc có bao nhiêu cái tốt.

Mấy người đại khái đi khoảng 10' thì tới nơi, chỗ này là do Văn Nhân Mạc mua, một ngôi nhà ngói ba gian, sân không quá lớn, nhưng bên trong có trồng đầy đủ các loại rau dưa, mùa này rau dưa cũng chưa trưởng thành nhiều, chỉ là vẫn có khoai tây cà rốt, nghe Triển Thất muốn hai thứ này, bác gái liền sai người đi đào, rồi mang các cô vào trong nhà ngồi.

“Lát nữa tôi đi bắt hai con gà mái, mang về nấu canh cho đại soái uống, rất bổ dưỡng đó.”

“Bác gái, ý tốt của người con sẽ nói với đại soái, nhưng mà một lát nữa chúng con còn phải vào trong thành đi mua vài thứ đồ nữa cảm rất bất tiện.”

“Không cần trả tiền, sao tôi lại có thể nhận tiền của các cô, đây là tôi tặng đại soái.”

“Không phải, cháu nói chúng cháu chỉ cần khoai tây với cà rốt là đủ rồi.”

“Chờ ở đây, tôi đi bắt gà cho cô.”

Rất dễ nhận ra bác này không nghe được Triển Thất nói cái gì, mà nhanh chóng chạy đi bắt gà, Triển Thất đột nhiên có dự cảm xấu, cô cảm thấy hình như tới nơi này quả thật là một quyết định sai lầm, khi cô nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của bác gái kia cùng bác trai kia khi đó cô thật chỉ muốn chui xuống đất mà trốn.

“Sợ ba người các cô cảm không nổi, hai người già bọn tôi cũng không bỏ gì nhiều, trong giỏ này là cải thìa và cà rốt, giỏ này là khoai tây, còn cái này là rau dại mà buổi sáng bạn già tôi vừa hái, còn cái lồng nhỏ này là hai con gà mái bọn tôi nuôi trong sân, sọt trứng chim này mới lấy mấy ngày trước còn rất tươi, đúng rồi, chớ có quên, trong giỏ này là trứng gà với trứng ngỗng, đây, mỗi người cầm một cái.”

“Bác gái, chúng cháu thật sự không cần nhiều như vậy, mỗi thứ lấy một ít là đủ rồi.”

“Không đủ, một chút vậy sao có thể đủ ăn, tới đây, hai cái này cho cô, hai cái này cô cầm, một lát nữa bạn già tôi có việc đi vào trong thành để ông ấy chở ba người tới phủ đại soái.”

“A...”

“Mau bắt lấy, nhanh, nhanh, bên này, bên kia, cô qua bên kia đi, đúng, bắt lấy...”

Mẹ của Lý đội trưởng đưa hai con gà cho Long Mai, cô nhất thời không kịp lấy lại tinh thần hai con gà trong lồng sắt do không bị trói chặt đã phá lồng nhảy ra. Bác gái liền lập tức chỉ huy các cô bắt gà, sau cùng rốt cuộc Triển Thất bắt được, trải qua một phen lặn qua lặn lại mới bắt được gà, hình dạng bên ngoài của các cô đều thay đổi, tóc rút tã tơi, quần áo dính đầy đất, trên quần áo của Tiễn Kỳ còn dính một bãi không biết là do con gì tiết ra.

Sau cùng ba người các cô không chống cự lại được sự nhiệt tình của bác gái kia đều nhận tất cả, mỗi người cầm hai cái, hủ trứng muối kia thật sự không ai còn tay để cầm bác gái kia mới buông tha.

“Đây là lần đầu tiên tôi đi loại xe này.”

“Tôi cũng vậy, chơi thật vui.”

“Tôi ngủ một giấc đến chỗ nhớ kêu tôi.”

Hóa cái mà đại nương kia nói với các cô là xe bò, ba người các cô mỗi người hai giò ngồi trên xe bò chạy vào trong thành.

“Các cô, các cô, đã đến nơi rồi.”

Ban đầu Long Mai với Tiễn Kỳ còn tươi tắn cực kì, nhưng một lúc sau thì đều giống như Triển Thất ngủ thiếp đi, tốc độ này thật không dám khen tặng.

“A, đến chỗ rồi, cảm ơn Tạ đại gia, quay về thay chúng cháu cảm ơn bác gái nhé.”

Mới đầu còn mơ hồ, giờ đã tỉnh táo hoàn toàn thì ra đã đến chợ thực phẩm rồi, Triển Thất ngẩng đầu nhìn mặt trời nhận thấy đã qua giữa trưa, chỉ có thể mua đồ nấu cà ri rồi rồi làm cơm sau vậy.

“Cô gái, đồ ăn này bán thế nào.”

“Này, con gà này bao nhiêu tiền một cân.”

“Bán cho tôi một kí trứng chim.”

“Này, cái này bán thế nào, thật chậm tiêu mà.”

Các cô mới đứng dậy đã bị vây bởi một đám bác gái hỏi giá đồ ăn trên tay, rõ ràng coi các cô như người đi bán đồ.

“Tránh ra, chúng tôi tới đây để mua đồ.”

Tiến Kỳ vốn đang rất bức mình, giờ bị hiểu lầm thành người bán rau củ thì tính khí cũng nổi lên, cầm hai cái giỏ để mở đường cuối cùng ép được nhóm các bác gái tản ra.

“Ông chủ, các người có...”

“Cút cút cút, chúng ta không mua đồ ăn, muốn bán đồ thì qua bên kia.”

“Tôi...”

“Biến nhanh, đừng cản trở việc làm ăn của chúng ta.”

Họ đã đi tới quầy bán gia vị cuối cùng ở đây rồi, quầy nào cũng coi các cô như người bán đồ ăn, cuối cùng có một hàng còn quá đáng hơn, trực tiếp đuổi người.

“Mẹ kiếp, ông mắng ai đó.”

“Con nhỏ này ở đâu ra mà ở đây giương oai.”

....

Sau cùng các cô chẳng những không mua được gia vị còn bị người ta đuổi đánh một trận, quả thật chật vật vô cùng.

“Thất Thất, chúng ta trở về đi, nơi này không có cà ri mà cô nói, chúng ta làm món khác đi.”

“Hôm nay ta nhất định phải làm cà ri, đi, đi tìm Diêm Xuyên với Nam Cung Ngọc suy nghĩ biện pháp.”

Bị mấy người này nhồi nặn chật vật cả ngày trời cứ như vậy mà bỏ cuộc thì cô không phải Triển Thất, cho nên ba người một đường đi tới phòng khiêu vũ “say mê”.

“Chủ tử, chúng tôi chờ các người đã một ngày, sax, sao các người lại biến thành cái dạng này.”

“Sao các người biết bọn tôi sẽ tới đây.”

“Nam Cung Ngọc nói, anh ta nói hôm nay chủ tử tới đây, cho nên bọn tôi không đi đâu ở đây chờ.”

Giác quan thứ 6 của Nam Cung Ngọc rất nhạy bén, cho nên anh ta nói Triển Thất sẽ tới đây Diêm Xuyên vô cùng tin tưởng.

“Các người có biết người Ấn Độ không?”

“Người Ấn Độ tôi có biết một người, chủ tử tìm người Ấn Độ làm cái gì.”

“Trước đừng hỏi gì hết, bây giờ mang chúng ta đi gặp.”

“Được nhưng các người tính mặc vậy đi sao?”

Được nhắc nhở bọn họ mới phát hiện bản thân mình có bao nhiêu chật vật, nhanh chỉnh sửa lại một chút mới đi gặp người Ấn Độ kia, lần này đi vô cùng thuận lợi, rất nhanh đã tìm được người Ấn Độ đó, sau khi nghe được ý định của Triển Thất hẳn rất cao hứng, trở về chuẩn bị một bao gia vị lớn cho Triển Thất, bên trong chẳng những có bột cà ri còn có thêm nhiều loại gia vị khác.

Các cô trải qua một ngày trắc trở cuối cùng cũng về tới phủ đại soái, cơm trưa cũng chẳng thêm ăn, sau khi trở về thì đi thẳng xuống phòng bếp, vị đầu bếp lần này đã nhận được lệnh, cho nên đã chờ ở cửa phòng bếp từ trước.

“Phu nhân, có cần tôi trợ giúp gì không.”

“Giết con gà này đi, thịt đùi với ức gà cắt thành từng khối nhỏ, các người mang mấy thứ này đều cắt nhỏ hết ra.”

Triển Thất biết đây là ý tứ của Văn Nhân Mạc nên trực tiếp phân phó công việc cho bọn họ làm, ba người các cô trở về tắm rửa thay quần áo, cứ mặc như vậy mà làm cơm nhất định sẽ rất thối.

“Em đi đâu vậy, lên núi săn thú hả? bên cạnh cũng đâu có núi.”

“Đừng hỏi, chờ ăn cơm đi.”

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi thẳng xuống phòng bếp trong ánh mắt vừa nghi hoặc vừa mong chờ của Văn Nhân Mạc.

Tài liệu cần có đều chuẩn bị tốt hết rồi, chỉ chờ cô làm, chỉ là rất nhanh lại có vấn đề, làm sao để nhóm lửa đây.

Lúc này làm gì có lò vi ba hay khí đốt, đều là dùng củi đốt lửa nấu cơm, lại phát rầu một lần nữa rồi.

“Để tôi, để tôi làm cho.”

Phòng bếp đã được dọn dẹp, chỉ còn lại ba người các cô, cho nên Tiễn Kỳ anh dùng xung phong đi đốt lửa, nhưng mặt cô bị khói hun tới đen thui mà lửa vẫn chưa thấy đâu.

“Phu nhân, để tôi làm giùm cho”

Rất nhiều người biết được thân phận của Triển Thất, khi biết cô muốn tự xuống bếp nấu cơm cho Văn Nhân Mạc cũng rất tò mò, lại thêm món cô muốn làm bọn họ chưa từng thấy bao giờ nên càng tò mò hơn,

tất cả đều đứng ở trước cửa phòng bếp nhìn lên, thấy các cô không biết nhóm lửa thì có người chủ động tiến vào hỗ trợ.

“Được rồi, bắt đầu là bắt lửa lớn.”

Lửa đã được nhóm tốt Triển Thất bắt đầu bỏ dầu vào trong nồi, nhưng lại nhất thời kích động không khống chế được đổ vào gần nửa nồi dầu lại nhanh chóng múc ra lại, chưa chuẩn bị trước nên dầu ăn nóng hừng hực, làm Long Mai với Tiền Kỳ sợ tới mức lấy nước dập lửa, lửa không tắt nhưng lại làm hư cái nồi, lần qua lần lại cuối cùng mới có thể dập được lửa.

“Khụ khụ, sao lại cháy rồi.”

“Các cô lấy nước gì vậy, nấu cơm cháy là điều bình thường, các cô thấy mấy bầu bếp ở quán ăn nấu cơm đều nấu cháy sao?”

“Được rồi, lần này chúng ta làm lại, hai người không được nhúc nhích, cũng không được nói chuyện, nếu không ra bên ngoài chờ.”

“Được.”

Phòng bếp đã được dọn dẹp lần nữa, nhưng vẫn còn rất nhiều khói, người đầu bếp kia thay một cái chảo nhóm lửa một lần nữa, lần này cũng không dám nhóm lửa quá to như trước, nhìn dáng vẻ của mấy vị tiểu thư này nhất định là không biết nấu ăn, vẫn là từ từ làm sẽ tốt hơn.

Lần này Triển Thất khống chế lượng dầu rất tốt, dầu nóng thì bỏ cà rốt đã cắt nhỏ vào xào chung, sau đó cho thịt gà vào, ước lượng một khoảng thời gian sau đó đổ đậu cà rốt ớt xanh vào cùng xào chung.

Lúc này mùi hương cũng bay ra, còn có hương vị nồng đậm của cà ri, lúc này trong lòng Triển Thất mới thở nhẹ một hơi, nghĩ lại chính mình thật có thiên phú nấu ăn.

Lần này lửa có vẻ nhỏ, Triển Thất nghĩ mấy thứ này phải xào một lúc mới có thể thêm nước vào, cho nên xem thử mấy gia vị người Ấn Độ kia cho cô. Một đồng lớn gia vị có rất nhiều thứ cô chưa thấy bao giờ, tò mò lần lượt mở ra ngửi một chút, cảm giác hương vị cũng không sai, cho nên mỗi thứ đều bỏ vào trong nồi một chút, nghĩ tới món ăn mới lạ của mình chắc chắn sẽ rất ngon.

Ngửi mùi hương cà ri bay khắp phòng Tiền Kỳ và Long Mai càng thêm mong đợi, ngay cả những người đầu bếp cũng cực kì mong chờ.

“Tốt lắm, đổ hai lít nước vào rồi hầm nhỏ.”

Rốt cuộc cũng mang mấy thứ cà đậu đã xào đi hầm, lần này làm hơi nhiều, cho nên nước cũng nhiều, mọi thứ đều làm xong xuôi, chỉ đợi ra lò thôi.

“Còn bao lâu nữa mới xong, tôi cả ngày rồi chưa ăn cơm.”

Triển Thất vừa ra khỏi phòng bếp đã bị Văn Nhân Mặc ôm vào trong ngực, bây giờ trong phòng bếp có rất nhiều khói cho nên ai cũng đi ra ngoài.

“Em cũng chưa ăn, một lát nữa ăn nhiều một chút, ăn không hết sau này em nhất định không nấu cho anh ăn nữa.”

“Em làm anh đương nhiên phải ăn hết, cho anh hỏi chút, tối cùng hôm nay em đã đi đâu.”

Triển Thất mới không ngốc mà mang mấy loại chuyện xấu hổ này nói cho anh biết, liền nói lảng qua chuyện khác, thời gian nhanh chóng trôi qua, mùi hương bay khắp trong không khí, lúc này cô mới nhớ bên trong vẫn còn một nồi nấu cơm, chạy nhanh tới xem thử, thấy nước sôi tràn cả ra nồi cô mới đổ bớt nước trong nồi ra.

“Các người ra bàn ngồi chờ đi, rất nhanh có thể ăn rồi, đại ca, lửa lớn một chút, anh nhìn giúp tôi, một lát nữa tôi quay lại.”

Triển Thất nhìn nồi đang nấu cũng sắp chín rồi, cho nên kêu mọi người ta bàn ăn ở tiền viện chờ trước. Cô nhờ vị đại ca kia nhóm lửa lớn hơn một chút rồi cũng bỏ đi, vị đầu bếp kia vừa nghe được Triển Thất gọi một tiếng đại ca lập tức lên tinh thần, ra sức thêm củi, lửa cháy rất lớn.

Triển Thất nhìn nồi cà ri đột nhiên nhớ tới trong phim truyền hình dài tập có thể lại này...cô gái nhỏ làm cơm tình yêu, cơm kia đều là hình trái tim, cho nên cô quyết định làm thử một lần. Lúc này không có dụng cụ để in hình, cho nên cô chỉ có thể xới cơm vào bát in ra sau đó sửa lại vài chỗ, mất rất nhiều thời gian mới ra được hình trái tim, sau đó bưng chén tới phòng bếp, nhưng mới đi được một khoảng thì ngửi thấy mùi khét, chạy nhanh tới, mở ra vừa thấy quả thật là bị kích.

“Người có ngửi thấy mùi khét không?”

“Không đúng sao lại có mùi hương này.”

Lúc này nói gì cũng vô dụng, lúc này chỉ có thể vớt mặt trên ra, thời gian nấu quá dài, khoai tây cà rốt với mấy thứ rau dưa khác biến thành bùn nhão rồi.

Ban đầu là một chậu cà ri bây giờ chỉ còn động lại còn một bát, mỗi người chỉ có thể ăn một ít, cho nên mỗi phần cơm chỉ đổ một muống, chỉ có Văn Nhân Mạc là được mức ba muống.

“Lần này làm hơi ít, mỗi người một phần, ăn ngon ngày mai tôi lại làm, tôi còn rất nhiều bột cà ri.”

“Thất thất, cô xác định thứ này có thể ăn sao?”

Vốn Tiễn Kỳ rất chờ mong, nhưng mà nhìn thấy Triển Thất bưng lên cái thứ đặc sánh, vàng vàng một đồng hồ đen cảm thấy một chút ham muốn ăn cũng không có, ngửi hương vị, lập tức cảm thấy dạ dày như nổi một trận sóng thần.

132. Chương 99: Chương 99

133. Chương 99: Chọn Mua Áo Cưới.

-> “Hình như bị cháy một chút rồi, chẳng qua tôi cảm thấy còn có thể ăn nha, vốn cơm cari chính là như thế này đây.”

“Cái đó, Thất Thất, mới vừa rồi thực sự tôi quá đói nên đã ăn hai cái bánh bao, bây giờ bụng cảm thấy rất no.”

“Tăng thêm...”

“Tiễn Kỳ, cô ở đây làm gì?”

“Cái đó, tại vì nó vẫn một mực ở dưới chân tôi nên tôi cho nó ăn đỡ mấy miếng.”

Ở bên này Long Mai vừa nói xong thì Triển Thất liền nghe đến một hồi chó kêu thảm thiết, tiếng kêu thê thảm giống như bị đánh một trận cực kỳ đau đớn, cô nhìn theo hướng tiếng chó kêu thì thấy Tiễn Kỳ lấy cơm cari cô vừa mới bê lên đặt ở trên bàn cho chó ăn, nhưng rất dễ nhận thấy cơm khó ăn đến nỗi chó cũng chê.

“Gia vị nặng như vậy làm sao nó ăn được? Nếu không thích thì đừng ăn, sau này tôi sẽ không bao giờ làm nữa.”

“Thất Thất, đây là cái gì vậy? Có thể nói cho tôi biết không?”

Họ hoàn toàn bỏ lơ cơn nóng giận của Triển Thất, mà đưa mắt nhìn sang bữa cơm tình yêu Triển Thất làm cho Văn Nhân Mạc, nghe các cô hỏi như vậy Triển Thất có chút ngượng ngùng, khi làm đồ ăn cô đã quên ở đây còn có rất nhiều người không thèm cho cô chút mặt mũi nào.

“Tôi đoán là quả đào.”

“Không phải quả đào, rõ ràng là trái cà đó.”

“Câm miệng, cũng không phải là làm cho các cô ăn, nếu không ăn tôi lập tức mang đi đổ hết.”

Đầu Triển Thát tuôn đầy mồ hôi lạnh, chẳng lẽ đồ ăn cô làm lại khó nhận ra như vậy sao?

“Oa, đại soái anh thật là cường hân nha, như thế nào? Mau nói cho tôi biết những thứ này có ăn ngon hay không vậy?”

Ngay khi Triển Thát đang muốn nổi đóa thì Văn Nhân Mạc đen mặt đã ăn thử một miếng cơm cari Triển Thát làm cho anh,ddlqd sáng hôm nay dậy rất sớm để chuẩn bị đính hôn nên tâm tình rất kích động cho nên anh không kịp ăn cơm, trưa nay vì mong đợi lần đầu tiên Triển Thát xuống bếp nấu cơm cho anh ăn nên đã để bụng rỗng đợi bữa cơm của Triển Thát, bây giờ sau khi nuốt một ngụm cơm xuống bụng thì anh đã cảm thấy dạ dày kêu gào dữ dội hơn. Nhưng đây là thành quả Triển Thát bận rộn cả một ngày, cho nên dù có khó ăn thế nào thì mặt anh vẫn không đổi sắc ăn như hổ đói chỉ một lát thì đã ăn sạch sẽ tất cả thức ăn trong mâm.

“Ăn ngon.”

Khi nghe Long Mai hỏi thì anh chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra nụ cười nhẹ trái lương tâm nói ra một câu, thật ra thì cũng không khó ăn lắm, hơn nữa là do gia vị quá nặng nên kích thích dạ dày làm anh có chút hơi khó chịu.

“Thật sao, vậy tôi cũng muốn nếm thử một miếng.”

“Này, không được ăn phần của tôi, cô ăn phần của cô đi.”

Họ chỉ nghe lời nói của Văn Nhân Mạc mà lại bỏ quên nét mặt của anh cho nên mới kích động đi đến giành phần ăn của nhau.

“A, phi.”

“A, Thát Thát, tôi chợt nhớ tới chắc Thích Thiên cũng sắp trở về rồi, tôi đã đồng ý buổi tối cùng anh ấy ăn cơm, vì vậy tôi đi trước đây.”

“Tôi cũng có chuyện nên tôi cũng đi trước đây.”

Hai người bọn họ vừa ăn miếng cơm trong miệng thì lập tức phun ra, sau đó tìm các loại lý do chạy mất.

“Thật sự khó ăn như vậy sao?”

Sau khi hai người bọn họ chạy đi, trong phòng chỉ còn lại Triển Thát và Văn Nhân Mạc, Triển Thát liếc nhìn đĩa thức ăn giống như thứ bài tiết của một vật gì đó thì lấy một miếng nhỏ cho vào miệng, Văn Nhân Mạc muốn ngăn cản nhưng không kịp chỉ có thể nhìn Triển Thát ăn vào.

“A, phi phi phi...”

“Người đâu, đi nấu hai bát cháo trắng đi, thêm một chút thức ăn nhẹ nữa, lát mang đến phòng đại soái.”

Triển Thát vội vàng nhỏ miếng thức ăn trong miệng ra rồi lập tức phân phó người làm đi nấu cháo, bụng Văn Nhân Mạc đói lại ăn nhiều như vậy bây giờ nhất định rất khó chịu.

“Đứa ngốc, nếu ăn không được thì có thể bỏ đi, làm gì mà nhất định phải ăn chứ? Làm em còn tưởng rằng anh rất thích ăn nữa đấy?”

Sau khi trở về phòng, ngồi trên đùi Văn Nhân Mạc, Triển Thát mở miệng oán trách, hiện tại chỉ cần là lúc hai người bọn họ ở chung với nhau thì chân của anh trở thành ghế ngồi của cô, anh thích cảm dđlqđgiác được ôm cô vào trong ngực như thế.

“Anh có thể nhìn ra được đó là tấm lòng của em nên anh không thể phụ tấm lòng của em được.”

Sau khi nghe Văn Nhân Mạc nói thì Triển Thát ngẩn người ra một chút, sau đó cười hạnh phúc tựa vào trong ngực Văn Nhân Mạc. Cô làm cơm đương nhiên là hi vọng cho người cô yêu ăn, cô vốn cho rằng Văn Nhân Mạc không hiểu không ngờ anh lại có thể nhìn ra được.

“Lão đại, anh nói sự kiện kia chúng ta phải xử lý như thế nào đây?”

Triển Thát mang chuyện Thanh Long bang chủ Thác Bạt Dã đã biết tin tức Văn Nhân Mạc còn sống nói cho anh nghe, theo như tin tức Lục Hiên thu được thì Thác Bạt Dã rất nhanh sẽ biết, nhưng ba năm qua

Văn Nhân Mạc vẫn còn ở quan ngoại, bình thường chỉ có Triển Thát liên lạc cho nên ngoài cô thì không ai biết tung tích của anh. Có chết Thác Bạt Dã cũng không nghĩ đến, người mà ông ta hận không thể diệt trừ lại đang sống ở dưới mắt của mình, hơn nữa còn gặp qua mấy lần rồi, thậm chí còn đưa lễ vật nạp thái cho Văn Nhân Mạc nữa.

Bây giờ Thanh Long bang đã không đủ gây sóng gió nên không sợ, trước đây bởi vì có quan hệ với Thái đại soái nên có điều cố kỵ, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện khiến hai liên minh này đầu nhau cũng sẽ không cần lo lắng bọn họ sẽ tính toán cái gì.

Thái đại soái là núi dựa sau lưng của Thanh Long bang, bên Thượng Hải vốn là bị thế lực tứ đại hắc đạo khống chế, nhưng sau này còn có quân phiệt thì quân phiệt lại từ từ khống chế tất cả, thế lực của tứ đại bang phái cũng vì thế mà chỉ có thể thối lui khỏi lịch sử võ đài rồi.

Mấy năm gần đây, Thanh Long bang ở trong tay Thác Bạt Dã cũng càng ngày càng điêu linh lụn bại, mà Chu Tước môn cũng bị hủy hoại trong tay của Lâm Phong, bây giờ thực lực mạnh hơn một chút chỉ có Bạch Hổ môn và Huyền Vũ môn, sau lưng hai người bọn họ cũng không có núi dựa gì, nhưng hàng năm vẫn phải đóng một khoản phí lớn cho phủ đại soái, tương đối mà nói thì quan hệ giữa Bạch Hổ môn Lôi Liệt và Văn Nhân Mạc có gần gũi hơn một chút.

“Yên tâm đi, chuyện này giao cho anh xử lý, em chỉ chờ làm người phụ nữ của anh là được rồi.”

“Được, nhưng mà chúng ta vẫn nên đợi thêm mấy ngày nữa đi, chờ thành thân đã được không?”

Triển Thát lấy bàn tay đang chà đập trước ngực cô ra, cô muốn đợi đến ngày động phòng, dù ba năm trước đây họ đã làm nhưng sau ba năm cô vừa sợ hãi vừa có chút mong đợi, sợ hãi là vì nhớ lại lần đó rất đau, đồng thời lại mong đợi thời khắc thỏa mãn, hạnh phúc khi cùng nhau đạt tới cực đỉnh.

“Thật mệt nhọc cho tiểu yêu tinh em.”

Sau này kết hôn, nhất định Văn Nhân Mạc sẽ bị vợ quản nghiêm, bởi vì dù Triển Thát nói gì anh cũng đều không thể cự tuyệt được, chỉ cần là cô nói anh đều nghe theo, những điều cô muốn anh đều muốn thỏa mãn cô, dù cô muốn hái sao trên trời thì anh cũng không chút do dự hái xuống cho cô.

“Thất Thất, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Thất Thất, nếu không hôm nay chúng ta cùng làm cơm cari lần nữa đi, không phải còn có rất nhiều cari à.”

“Hừ.”

Sáng sớm, Tiền Kỳ và Long Mai chạy đến nói lời xin lỗi với Triển Thát, ngày hôm qua hai người các cô thật sự là quá không nể mặt cô rồi, cho nên sau khi trở về đã rất hối hận, vì dù có khó ăn thế nào cũng không thể phun ra trước mặt cô.

“Hiện tại hai người các cô đừng có xuất hiện trước mặt tôi, phiền lắm.”

Triển Thát nằm trên xích đu đặt dưới tàng cây nhắm mắt lại hưởng thụ, Văn Nhân Mạc nói cho cô biết, hiện tại nhiệm vụ của cô chính là không cần làm gì chỉ cần chờ làm tân nương là tốt rồi.

“Nói một chút đi, cô phiền cái gì, hai chúng tôi sẽ nghĩ cách cho cô.”

“Trong hai người các cô, ai biết thêu hoa?”

“Thêu hoa hả? Thất Thất, cô sẽ không thật sự muốn học nữ công gia chánh để sau này làm hiền thê lương mẫu chứ?”

“Không phải nói ai muốn xuất giá đều phải học thêu sao? Hiện tại thêu một bộ đồ cưới chắc không còn kịp nữa, cho nên tôi có ý định thêu một cái khăn voan đội đầu.”

“Đây là cô nghe ai nói thế? Vậy chẳng phải tôi cũng cần phải thêu một cái sao? A... Ai tới giết tôi đi, nếu bảo tôi cầm dao đi đánh nhau thì còn tạm được, chứ bảo tôi phải may vá mấy thứ đồ vật phụ nữ dùng thì tôi không làm được. Tôi sợ nhất thứ này đây.”

Triển Thất khinh bỉ nhìn Tiễn Kỳ, cái gì gọi là thứ đồ vật của phụ nữ chứ? Giống như cổ không phải là phụ nữ vậy. Hôn lễ của Tiễn Kỳ và Thích Thiên được ấn định vào chung một ngày với hôn lễ của Triển Thất, cho nên khi Triển Thất nói muốn thuê giá y thì cô mới ý thức được việc cô cũng sắp phải lập gia đình rồi.

“Ha, Thất Thất, cô làm tôi chết vì buồn cười mất, hiện tại ai còn mặc cái đó nữa, mặc áo cưới đi, hôm nay vừa đúng lúc chúng ta không có việc gì làm có thể cùng nhau đi chọn áo cưới đi.”

Long Mai lớn lên ở nước ngoài, bị văn hóa nước ngoài hun đúc, cô cũng rất thích cái cảm giác thần thánh khi được kết hôn ở trong giáo đường.

Triển Thất nghe Long Mai nói thì lập tức sáng mắt, cô thể nào cũng không ngờ, bây giờ cũng đã có không ít người khi kết hôn mặc áo cưới, như vậy thì cô có thể trực tiếp mặc áo cưới không phải rất tốt sao, cần gì phải phiền phức thuê giá y. Có áo cưới thì sẽ phải chụp hình cưới, khi chọn xong áo cưới thì có thể cùng Văn Nhân Mặc đi chụp hình cưới.

“Đi, chúng ta đi chọn áo cưới, lần này biểu hiện của cô không tệ, cô đã giúp tôi một chuyện, lần sau nếu cô có tôi cũng sẽ giúp cô.”

Phụ nữ đều thích áo cưới, huống chi các cô còn chưa từng được mặc qua áo cưới thì cảm giác mong đợi này càng thêm mãnh liệt.

“Oa, Thất Thất, cái này thật là đẹp, tôi muốn mặc cái này.”

“Thất Thất, nhìn cái áo bên này đi, cái này là kiểu mới nhất đang lưu hành của năm nay, tôi đã từng thấy trên báo chí đấy.”

“Nha.”

Triển Thất chán nản phờ phạc rũ rượi liếc nhìn sang, những kiểu áo cưới thời này đều rất cổ, bởi vì bây giờ phụ nữ vẫn còn rất bảo thủ, trừ vũ nữ ở vũ trường ra thì những phụ nữ khác không mặc quần áo lộ da thịt, cho nên những kiểu áo cưới này nếu không phải là có tay áo dài thì cũng lót bên trong, không biết sao hai người bọn họ nhìn thấy cái nào cũng rất hưng phấn.

“Thất Thất, có phải cô không thích không?”

“Đúng vậy nha, hai người nhìn đi, những kiểu áo cưới này có vẻ rất quê mùa, loại này làm sao có thể mặc đi ra ngoài được.”

“Thế nhưng chúng ta đã đi đến cửa hàng thứ ba rồi, đây là ba tiệm áo cưới lớn nhất ở Thượng Hải rồi đấy, rốt cuộc thì cô nghĩ muốn kiểu áo cưới như thế nào?”

“Cái gì, cô lại dám nói tôi áo cưới tôi thiết kế là quê mùa hả?”

Sau khi Triển Thất chê kiểu áo cưới này xấu thì trong cửa hàng chạy ra một người nước ngoài khoảng chừng ba mươi tuổi, giờ phút này nhìn Triển Thất như nhìn kẻ thù, nhìn bộ dáng kia rất giống như người bị ăn hiếp.

“Vốn là rất quê mùa không phải sao? Anh xem cái này đi, tay áo lại dài như vậy, cái này, cổ áo cao không phải muốn làm người ta ngạt chết sao, còn có cái này, đây là loại hoa văn gì, anh có hiểu biết về loại Lace (viền tơ) hay không?”

Triển Thất nói một hơi dài, đưa ra hàng loạt ý kiến, chẳng những khiến cho người nước ngoài này thành ngu mà còn làm cho Long Mai và Tiễn Kỳ cũng ngốc luôn. Bản thân anh ta được khen là thiên tài về thiết kế, đến Thượng Hải tự mở ra một tiệm áo cưới, trong thành phố các tiểu thư ddlqđcũng rất thích áo cưới và lễ phục anh thiết kế, không nghĩ tới lúc này thế nhưng bị chê đến không đáng giá một đồng.

“Chẳng lẽ tiểu thư cô cũng là chuyên gia thiết kế thời trang sao?”

“Tôi không phải là chuyên gia thiết kế thời trang, tôi chỉ biết cái gì là đẹp mắt thôi, nếu anh không đổi mới phong cách thiết kế thì cửa hàng này sớm muộn gì cũng phải đóng cửa.”

“Nếu cô cảm thấy những kiểu áo cưới ở cửa hàng tôi khó coi, như vậy thì cô có thể nói cho tôi biết cô thích kiểu áo cưới như thế nào không?”

“Lấy giấy bút lại đây cho tôi.”

Triển Thất quyết định, cô muốn tự mình thiết kế áo cưới, trước kia cô nhớ cô đã thấy kiểu áo cưới rất đẹp trong một quyển tạp chí, kiểu áo cưới như thế mới là thiết kế kiệt tác.

Dựa vào trí nhớ và trí tưởng tượng của mình, không lâu sau đó Triển Thất đã thiết kế phác thảo ra kiểu áo cưới mình thích, người thiết kế nước ngoài vốn không để Triển Thất ở trong mắt, chỉ nghĩ anh nói vậy để lấy cơ hội trào phúng, chằm biếm một phen, không ngờ lại thấy kiểu dáng Triển Thất vẽ trên giấy thì ánh mắt trở nên nóng bỏng, lúc này anh ta mới cẩn thận quan sát người phụ nữ Phương Đông xinh đẹp này.

“Tốt lắm, anh xem thử có thể làm được không? Tôi muốn kiểu này, chỉ cần anh có thể làm được thì dù có bao nhiêu tiền cũng được.”

“Trời ạ, Thất Thất, cô đã làm như thế nào vậy? Tôi chưa từng thấy áo cưới nào đẹp như thế.”

“Đúng vậy đó, tôi cũng muốn cái này, làm hai bộ đi, tôi muốn có hai bộ áo cưới giống nhau như vậy.”

Triển Thất nghe Long Mai và Tiền Kỳ khen ngợi thì tâm tình trở nên rất tốt, cô cũng thật không ngờ bản thân mình lại có thiên phú hội họa. Long Mai nhìn phác thảo áo cưới hồi lâu, cuối cùng có chút nghi ngờ hỏi: “Thất Thất, cô xác định ngày thành thân muốn mặc bộ áo cưới này sao?”

134. Chương 100: Chương 100

135. Chương 100: Tự Tay May Đồ Chú Rể

→ “Ừ, cái này như thế nào, xấu sao?”

“Đẹp thì đẹp, nhưng mà cô không cảm thấy nó lộ quá sao, lão đại mà biết có thể để cho cô mặc nó không?”

“Như vậy có là gì, cứ theo cái này mà làm cho tôi, cậu có thể may được không?”

Cái áo cưới này Triển Thất rất thích, bây giờ chỉ xem xem nhà thiết kế này có thể may ra được không thôi.

“Có thể, chắc chắn có thể, tiểu thư, cô rất có thiên phú, có thể bán cho tôi bản thiết kế này không.”

“Tôi sẽ cho cậu biết phải dùng loại vải nào, chuyện bán bản thiết kế là điều không có khả năng, chỉ là tôi có thể trả cho cậu khoản tiền còn lại, bảo đảm là cậu cũng chưa từng thấy qua.”

“Thật sự? Tôi tên là Đới Duy, không biết quý danh của tiểu thư là gì?”

“Bây giờ tôi muốn nhìn thành ý của cậu, cái áo cưới này phải có vào năm ngày sau, nếu như tôi hài lòng thì sau này chúng ta sẽ nói chuyện sau, năm ngày sau tôi sẽ đến đây lấy.”

Sau khi Triển Thất nói là có thể cung cấp cho cậu ta những mẫu áo khác việc này khiến cho ánh mắt của nhà thiết kế Đới Duy phát sáng, chỉ là cậu ta rất hiểu nếu như bây giờ cậu ta không may ra áo cưới thì Triển Thất sẽ không tin cậu ta, cho nên cũng không còn bắt chuyện với Triển Thất nữa mà là cầm lấy bản vẽ đi ra ngoài chọn người và loại vải thích hợp để may gấp.

Sự say mê trong mắt của cậu ta làm cho Triển Thất khâm phục, hơn nữa cô còn muốn kiếm tiền ở một lĩnh vực khác, sau này cô và cậu ta mở tiệm áo cưới, phải biết rằng người đến đây lựa áo cưới cũng không phải người bình thường, đến lúc đó mở một câu lạc bộ dành cho phái nữ để nắm bắt phu nhân thượng lưu đến, như vậy sau này muốn thăm dò tin tức gì cũng sẽ dễ dàng hơn.

“Thất thất, sau này khi tôi kết hôn thì tôi cũng muốn cô thiết kế cho tôi.”

“Dĩ nhiên, nhất định phải để cho cô trở thành cô dâu đẹp nhất.”

“Chỉ là Thất Thất, tôi mặc cái áo cưới này như vậy có phải là nên để cho Lão đại và Thích Thiên chọn một chút hay không?”

“Tôi nghĩ xong rồi, bây giờ chúng ta đi chọn mua vải, sau đó mình sẽ trở lại, tôi sẽ đích thân thiết kế được không nào.”

“Nhưng mà còn kim khâu, chỉ khâu, tôi vốn không có nha, hơn nữa bây giờ may quần áo có còn kịp không.”

“Ngốc, bây giờ không phải là có máy may sao, trở về tôi sẽ nói Đới Duy mượn một cái về cho chúng ta dùng, việc này vô cùng đơn giản, học thì sẽ biết thôi.”

Bây giờ không có nhiều người sử dụng máy may, cửa hàng may mặc truyền thống vẫn còn may tay, hôm nay sau khi cô nhìn thấy cửa hàng áo cưới của Đới Duy thì mới nghĩ đến.

Ba người các cô đi dạo cả một ngày mua được rất nhiều vải may, chẳng những may quần áo cho Văn Nhân Mặc, cô còn nghĩ thiết kế cho mình một cái, bây giờ mỗi ngày mặc áo dài đi tới lui rất bất tiện. Bây giờ Văn Nhân Mặc cái gì cũng không để cho Triển Thất làm, cho nên cô nhàn rỗi vô cùng buồn chán, sau lần trước nấu cơm thất bại thì lại một lần nữa tập trung hứng thú vào may quần áo, mấy ngày nay Văn Nhân Mặc bận rộn nhiều việc mỗi ngày đều đến khuya mới trở về.

Triển Thất dùng thời gian cả ngày để chuẩn bị, đầu tiên là vẽ bản thiết kế cho tốt, sau đó cắt vải, cô phát hiện đây này đúng là một công việc cần có kỹ thuật cao, so với cầm súng giết người càng khó hơn. Tiếp đó Diêm Xuyên đến chỗ Đới Duy cầm một cái máy may về, cô lại bắt đầu may đồ.

“Cô xem, xỏ chỉ qua chỗ này, phía trên chỗ này cũng xỏ một sợi chỉ, sau đó để nơi cần may vào đây, theo hướng dẫn là đập lên bàn đập ở phía dưới, khi bánh xe ở bên cạnh quay là được rồi.”

“Huỵch..... huỵch....”

Loại máy may kiểu cũ này Triển Thất chưa từng dùng qua, chỉ là Đới Duy đã viết phương pháp sử dụng ở bên trong, cho nên cô chỉ cần làm theo là được.

“Oa, cái này thật vui nha, một lần may như vậy hơn may tay trước đây nha.”

“Đúng vậy, cô cũng đến đây làm thử đi.”

Tiến Kỳ cũng học bộ dạng của Triển Thất lấy một miếng vải thử một chút, không nghĩ tới đơn giản như vậy vừa học liền biết. Vì thế hai người các cô trước đó cắt vải cho thật tốt rồi đặt vào máy may bắt đầu may, vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ xong, không ngờ lại xuất hiện vấn đề, lúc này lấy một miếng vải khá lớn, máy may rất nhanh ở trên chạy nhưng mà một chuyển, nhưng mà bây giờ muốn bắt đầu may ống tay áo, may biên, cổ áo và những phần nhỏ, nhưng mà còn phải may theo đường biên, cái này khó khăn, mỗi lần đều chạy lệch qua.

Máy may này nói khó thì cũng không khó mấy, chỉ cần có người dạy thì rất dễ dàng mà bắt đầu, nhưng mà cũng không có dễ, liền nói chạy thẳng một đường thì không phải việc khó. Cho nên hai người các cô cũng không có may xong một bộ nào.

“Ôi, mệt chết tôi rồi, Thất Thất, không phải cô nói việc này không khó sao, tại sao tôi cảm thấy làm sao cũng không học được nha.”

“Cái đó, đúng là học không khó, chỉ là muốn thành thạo thì vẫn còn một chút thời gian nữa, ngày mai chúng ta sẽ từ từ mà may.”

Như vậy hai người các cô kết thúc với kết quả thất bại, đợi đến ngày hôm sau ba người lại đi đến bên cạnh máy may bắt đầu thử lại, có kinh nghiệm của ngày hôm qua nên hôn may đã thành thạo hơn, cho dù nói như thế nào, thì cũng đã chạy thẳng được. Hai người các cô ở bên cạnh may đồ, Long Mai cũng không có ngồi không, cô ngồi thào chỗ mà hai cô ấy đã khâu sai ra, vải không xài nữa thì cắt sửa lại một chút, cứ làm đi làm lại như vậy đến buổi tối.

“Các người đang làm cái gì đấy.”

“Lão đại, Thích Thiên các người đã về sao.”

“Thích Thiên, đến đây xem em may quần áo cho anh này.”

Bây giờ trời đã có chút đen lại, Văn Nhân Mạc và Thích Thiên đã trở lại trước một ngày, cho nên đi tìm một lúc lâu cũng không tìm thấy hai người các cô, vừa hỏi thì biết được hai ngày nay hai người đều ở chung với nhau, làm cái gì đó rất thần bí, cho nên hai người bọn họ đi qua.

“Quần áo? Thật sự là em làm.”

Thích Thiên có chút vui vẻ nhìn Tiễn Kỳ nghi ngờ hỏi, anh biết trớ trêu tính tình của Tiễn Kỳ, cho nên không bao giờ nghĩ tới để cho cô làm việc này, mà Văn Nhân Mạc cũng giống vậy, nếu như anh là cô, có thể cùng phụ nữ bá vai uống rượu.

“Lão đại, anh cũng mặc thử xem, đây là đồ mà ngày kết hôn chúng ta sẽ mặc.”

“Đúng đó, mau tới đây thử xem, tôi và Thất Thất đã may đến ba ngày lận đấy.”

Mặc dù Văn Nhân Mạc và Thích Thiên không nghĩ là sẽ để cho các cô làm cái này, nhưng mà bây giờ đã may xong thì vẫn rất vui vẻ, chạy nhanh đến lấy mặc thử.

“Hả? Tay áo ở đâu vậy?”

“Đừng nói là chưa có may tay áo nha?”

Hai người bọn họ lấy thử liền phát hiện vấn đề, đầu tiên là Văn Nhân mạc không tìm thấy tay áo ở đâu, Triển Thất đi qua mới phát hiện, ba ngày này may cái này có chút bực mình, hơn nữa do Tiễn Kỳ hồi dùng máy may nên cô liền tăng tốc độ, có lẽ không cẩn thận may luôn ống tay áo.

“Lão đại, anh ăn cơm chưa? Em dẫn anh đi ăn cơm nha/”

Triển Thất không nghĩ tới lại có một lần mất mặt như vậy, có lẽ kiếp này mấy loại nấu cơm, may quần áo gì đó không có thích hợp với cô. Chỉ là như vậy cũng không mất mặt lắm, cho nên nhanh chóng chuyển chủ đề lôi kéo Văn Nhân Mạc rời đi, bộ quần áo kia cũng bị cô hung hăng ném vào trong góc.

Thích Thiên ở bên này tốt hơn một chút, nói như thế nào thì tay áo cũng không có bị may luôn, chỉ là lúc Tiễn Kỳ may quần áo có hơi lệch một chút, cho nên một tay áo rất rộng, một tay áo rất chật, còn là một dài một ngắn, sau khi nhìn thấy Triển Thất kéo Văn Nhân Mạc đi thì cô cũng quyết đoán cởi cái đồ mất mặt này ra rồi kéo Thích thiên đi ăn cơm.

Cứ như vậy, kế hoạch muốn may quần áo vì người mình yêu của các cô cũng bị ngâm nước nóng.

“Cái áo đó nhìn rất đẹp tháo chỉ ở tay áo ra là được mà.”

Văn Nhân Mạc thấy dáng vẻ Triển Thất rầu rĩ không vui muốn an ủi, anh thật tình không biết an ủi người như thế nào

“Ngày mai em sẽ đến tiệm may tìm người may gấp một cái, đúng rồi, gần đây có chuyện gì sao, mỗi ngày đều trở về muộn như vậy.”

“Ngày mai sẽ có kết quả, hôm nay đi ngủ trước, đừng nghĩ nhiều như vậy, yên tâm ngồi chờ làm cô dâu đi.”

Nếu như Văn Nhân Mạc không cho cô biết như vậy nhất định có lý do của anh, có lẽ cô nên nghĩ làm sao để xử lý bộ quần áo kia.

Ngày hôm sau ba người các cô đến cửa hàng của Đới Duy, giao bản vẽ cho cậu ta để cho anh may gấp áo cưới, cũng giống như trước khi thấy quần áo của chú rể của Triển Thất thì cậu cũng vô cùng say mê, mấy ngày nay cậu cũng biết Triển Thất là vợ sắp cưới của Thẩm đại soái nổi tiếng ở bến Thượng Hải, ánh mắt nhìn Triển Thất cũng không giống người khác.

Mặc dù nói địa vị của người nước ngoài ở Trung Quốc rất cao, nhưng đó cũng chỉ là loại người có thể lực có bối cảnh thôi, loại giống như cậu ta không có chỗ dựa vì ước mơ mà cố gắng thì sẽ rất khó hòa nhập được, bây giờ nếu như có thể lôi kéo được Triển Thất như vậy sẽ không còn như trước nữa, Triển Thất cũng không có phản đối, đây vốn dĩ là chuyện lợi dụng lẫn nhau, cô bị lợi dụng thì cũng chứng tỏ rằng cô còn có giá trị, nếu như người không phải thiên tài thì không phải sẽ mặc kệ người sao.

Cuối cùng cũng giải quyết được chuyện này, Triển Thất cũng ngoan ngoãn ở Phủ đại soái chờ một ngày, nói chuyện phiếm, cho cá ăn, ngắm hoa chờ lấy chồng.

“Aizz, thật sự là người không thể ngồi yên, một ngày mà không có việc gì làm thì cả người liền khó chịu.”

“Đúng vậy, thật khâm phục những cô thiên kim tiểu thư kia, mỗi ngày đều chờ như vậy không thấy chán sao?”

“Làm sao có thể, đi tìm một quyển sách đọc không phải là được rồi sao, hai người các cô là con gái, không nên lúc nào cũng nghĩ muốn đánh giết giết được.”

Triển Thất và Tiễn Kỳ thuộc dạng người không chịu ngồi yên, đặc biệt là Tiễn Kỳ, đây chính là lão đại của bang phái lớn, cho nên chờ như vậy chính là muốn mạng của cô, hạ quyết tâm lúc kết hôn liền đi ra ngoài với Thích Thiên, nếu như Thích Thiên không dẫn cô theo, cô sẽ trở về quan ngoại, ở đó có một đám anh em đang chờ cô đấy. Tính tình của Long Mai tương đối lạnh nhạt cho dù lúc quản lý Long Hồ môn cũng thích mỗi ngày tìm thời gian rảnh để đọc sách, cho cô ấy một quyển sách thì có thể đọc cả ngày.

“Còn ba ngày nữa sẽ kết hôn hai người các cô có cảm giác gì vậy, hồi hộp căng thẳng không? Vui vẻ không?”

Bây giờ Long Mai hâm mộ ghen tị oán hận đối với hai người các cô, vốn dĩ nói là ba người bọn họ sẽ cùng nhau kết hôn, vậy mà hai người họ lại có thể bỏ cô lại.

“Ha ha, muốn biết hả? Cô cũng kết hôn là được rồi.”

“Biến, tôi còn là hoàng hoa đại khuê nữ (cô nương trong sáng, mới lớn), nào có không biết xấu hổ giống như hai người các cô.”

“Không biết xấu hổ? Cô là không ăn được nho liền nói nha chua đi.”

“Nếu không tôi trực tiếp để cho Diêm Xuyên cưới cô nha, chúng ta cùng nhau kết hôn.”

Tiến Kỳ và Long Mai thích nhất là cãi nhau, lúc này Triển Thất nhàm chán nên cũng tham gia vào.

“Dù sao cũng không cần, tôi không muốn ép buộc, vẫn là thuận theo tự nhiên tốt hơn. Chỉ là Thất Thất, cô nên quan tâm đến Nam Cung Ngọc, tôi nghe Diêm Xuyên nói lần trước chúng ta bị bắt ở bến Thượng Hải thì về sau cậu ta luôn ngăn người, giống như là có rất nhiều tâm sự vậy.”

Sau khi Long Mai nói xong, Triển Thất mới nhớ đến quả thật gần đây cậu ta có rất nhiều tâm tư, chẳng lẽ là do chuyện trong nhà sao?

“Cô có nghe Diêm Xuyên nói là tại sao không?”

“Vậy sau này cô và Kỳ Kỳ phải bỏ thời gian ra để giúp tôi đó.”

“Được, mau nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra đi.”

“Diêm Xuyên nói là sau khi cậu ta ở bến Thượng Hải gặp được Sở Yên thì cứ như vậy, hơn nữa anh ấy còn từng thấy qua cậu ta thường xuyên vụng trộm nhìn ảnh chụp của Sở Yên mà lần trước cô mua.”

“Ha ha, thì ra tên nhóc này tư xuân, tôi là một lão đại thất bại nha, chờ chị gả đi xong, sau đó sẽ giải quyết chuyện chung thân đại sự cho hai người.”

“Ai mượn cô ——”

“Triển tiểu thư, đây là thư mà đại soái gửi cho cô.”

Lúc các cô đang cãi nhau thành một đoàn thì bị cấp dưới cắt ngang, Triển Thất nghi hoặc nhận thư, kỳ lạ Văn Nhân Mặc làm sao lại đưa thư cho cô, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao? Vội vàng mở thư ra, phía trên chỉ có vài chữ.

“Anh ở Thanh Long bang chờ em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-cua-dai-ca-xa-hoi-den>